

Forgotten Books

www.forgottenbooks.com

Copyright © 2016 FB &c Ltd.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, distributed, or transmitted in any form or by any means, including photocopying, recording, or other electronic or mechanical methods, without the prior written permission of the publisher, except in the case of brief quotations embodied in critical reviews and certain other noncommercial uses permitted by copyright law.

U S C U L A
G R A E C O R U M V E T E R U M
S E N T E N T I O S A E T M O R A L I A

G R A E C E E T L A T I N E

C O L L E G I T , D I S P O S U I T , E M E N D A V I T
E T I L L U S T R A V I T

I O . C O N R A D U S O R E L L I U S

P A R O C H U S A D T E M P L U M S P I R I T U S S A N C T I E T C O L L E G I I
C A R O L I N I T U R I C E N S I S C A N O N I C U S .

T O M U S P R I M U S .

L I P S I A E
I N L I B R A R I A W E I D M A N N I A
M D C C C X I X .

29280
4/10/93

ALFRED S

MUSEUM

FROM THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

THE

III

O P U S C U L A
G R A E C O R U M . V E T E R U M
S E N T E N T I O S A

S I V E
D E M O P H I L I , D E M O C R A T I S
S E C U N D I E T S E X T I P Y T H A G O R E I
S E N T E N T I A E M O R A L E S

G R A E C E E T L A T I N E

DEMOCRATEM AD CODICIS MANUSCRIPTI PALATINI
RELIQUOS AD OPTIMARUM ET ANTIQUISSIMARUM
EDITIONUM FIDEM RECOGNOVIT

PLURIBUS SENTENTIIS SOCRATICIS ET PYTHAGORICIS
EX IOANNIS STOBÆI ET ALIORUM FLORILEGIIS
EXCERPTIS AUXIT

PYTHAGOREORUM AUREUM CARMEN ET SYMBOLA
DEMOGRITI PHILOSOPHI FRAGMENTA, VII GRAECIAE
SAPIENTUM ET ANACHARSIDIS SENTENTIAS, PORPHYRII
EPISTOLAM AD MARCELLAM UXOREM, NILI ASCETAE
SENTENTIAS CHRISTIANAS ALIAQUE OPUSCULA MINORA
NEC NON DIVERSORUM PARAPHRASES ET IMITATIO-
NES HARUM SENTENTIARUM POETICAS ADIECIT, NOTIS
PRIORUM EDITORUM PARTIM INTEGRIS, PARTIM
SELECTIS ALIORUMQUE UNDIQUE CONQUISITIS
SUAS ADDIDIT

I O . C O N R A D U S O R E L L I U S .

P A R O C H U S A D T E M P L U M S P I R I T U S S A N C T I E T C O L L E G I I
C A R O L I N I T U R I C E N S I S C A N O N I C U S .

L I P S I A E
I N L I B R A R I A W E I D M A N N I A
M D C C C X I X .

P U B L I C A

C O R U M A M E R I C A N I

S E N T E N T I A

S I V E

D E M O C R A T I A

E T S E C T I P A R T I S

M O R A L I T A T I S

E T L A T I N E

IN OMNIBUS PARTIBUS

REPUBLICAE AMERICANA

REPUBLICAE AMERICANA

REPUBLICAE AMERICANA

REPUBLICAE AMERICANA

REPUBLICAE AMERICANA

REPUBLICAE AMERICANA

REPUBLICAE AMERICANA

REPUBLICAE AMERICANA

REPUBLICAE AMERICANA

REPUBLICAE AMERICANA

REPUBLICAE AMERICANA

REPUBLICAE AMERICANA

REPUBLICAE AMERICANA

REPUBLICAE AMERICANA

REPUBLICAE AMERICANA

WILLIAMUS OWELLUS

REPUBLICAE AMERICANA

REPUBLICAE AMERICANA

REPUBLICAE AMERICANA

REPUBLICAE AMERICANA

REPUBLICAE AMERICANA

P R A E F A T I O.

Virorum eruditorum, qui Seculo XVI. rei scholasticae in Germania Helvetiaque restaurandae operam dederunt, praeclara de Graecis et Latinis literis merita vel hodie magni aestimantur dignissimisque celebrantur encomiis ab illarum literarum cultoribus doctissimis. Vix enim, quibuscunque priorum temporum institutis notis, invenies alios, quibus plus debeant ea, quae vocantur humanitatis studia, quam viris illis immortalibus, qui laudabili admodum et salutari consilio in hoc ante omnia curam suam industriamque posuerunt, ut scriptores veteres optimos et probatissimos quosque, quorum editiones rarissime antea inveniebantur in his regionibus, et ex Italicis tantum Aldorum atque Junta- rum officinis immani saepe pretio comparandae, locupletioribus solummodo usui esse poterant, novis editionibus modico aere parabilibus et omnibus, quae temporum illorum conditio, librorumque impressorum raritas patiebatur, interpretationis subsidiis instructis, publici quasi juris facerent, cunctisque adeo istarum literarum amantibus ad purissimos illos et affluentissimos verae humanitatis doctrinaeque multifariae fontes aditum expeditiorem redderent. Verum ne hoc quidem labore arduo sane magnoque contenti, fecerunt amplius, et, quod hodie rarissime factum merito dolemus, minora etiam sapientiae veterum monumenta, quae gemmarum ad instar breviori gyro res continebant quan-

tivis pretii, ea inprimis, quae facerent ad animos boni pulchrique (*τῆς καλοκάγαθίας*, ut Graecorum vocabulo utar) amore imbuendos, vel e bibliothecarum adytis deprompta, vel hinc inde variis in libris dispersa in unum colligentes tanquam aureos torques gemmatosque tradiderunt adolescentibus ipsorum institutioni commissis, atque adeo hac ratione quibuscumque cum eruditionis verae solidaeque tum virtutis honestatisque studio flagrantibus locupletissimos aperuerunt humanitatis thesauros. Quid quod et pulcherrimos quosque veterum scriptorum locos sententiasque egregias vel orationibus disertis exornantes, vel commentationibus doctis illustrantes, vel adeo versibus reddentes elegantissimis eo altius firmissimisque imprimebant discentium animis: qua in re ex nostrae aetatis hominibus, imitatores invenerunt sane quam paucissimos.

Inter hos viros, quorum de literis humanioribus merita nulla delebit temporum longinquitas, praeter tres illos coryphaeos, Desiderium Erasmus Rotterodamum, Philippum Melanchthonem et Conradum Gesnerum, patriae nostrae insigne decus et verissimo nomine Plinii Helvetiorum nuncupatum, maxime excellent duumviri doctissimi, Joachimus Camerarius Papenbergensis et Michael Neander Soraviensis, quorum, prioris Libelli Scholastici, Gnomologici, Politici, Hippocomici, alterius Opus sic dictum Aureum et Scholasticum vel hodie in existimatione sunt apud eruditos, et, si quando in auctionibus venales prostant, ob eximiam cum praestantiam tum raritatem magno saepe pretio veneunt. Quod Neandri opus cum ante biennium aliud agens pervolvissem, illico viri egregii exemplo incitatum me sensi ad simile quid moliendum novamque prioribus multo locupletiores, et quam fieri liceret plenissimam collectionem parandam Opusculorum Sententiosorum et Moralium variis in libris dispersorum et per omnes fere Graeciae linguae aetates cum a deo-

rum cultoribus tum ab auctoribus Christianis et antiquis Ecclesiae patribus conscriptorum, eorum videlicet, quae scripta essent sermone pedestri, quatuor vel quinque voluminibus comprehensam et necessariis criseos aequae ac interpretationis subsidiis instructam. Cujus collectionis primum, jam tibi volumen offero, lector benevole, paucis te docens, quid in eo sit praestitum quibusque in eo parando usus fuerim cum Codicum Manuscriptorum tum editionum priorum aliorumque librorum praesidiis.

Agmen ducit Demophilus, incertae aetatis collector similitudinum aequae ac sententiarum Pythagoricarum, quem cum Democrate et Secundo primus e tenebris eruit ediditque, e Codicibus Vaticanis et aliis Lucas Holstenius Romae 1638. duodenis: quae editio deinceps aliquoties repetita est, novissime cum Holstenii notis suisque et nonnullis Codicis Gudiani in Secundum additamentis a Jo. Adamo Schier Lipsiae 1754. 8. inserta etiam est Thomae Galei collectioni Opusculorum Mythologicorum, Physicorum et Ethlicorum Cantabrigiae 1671. et Amstelaedami 1688. excusae. Haec autem Demophili collectio compendium esse videtur collectionis locupletioris multo, qua, in Aristonymi fortasse tomariis contenta, usi olim fuere Joannes Stobaeus, Antonius Melissa et Maximus monachus, qui ex ea haud paucas similitudines Pythagorae, Socratis, Plutarchi aliorumque nominibus inscriptas inseruerunt Florilegiis suis. Quamobrem operae pretium duxi singulas similitudines, quae in amplissimis istis collectaneis continerentur, excerpere, addereque Demophileis: Plutarcheas vel potius illius, sed falsissime, nomen ferentes, cum extremum volumen editionis Wytttenbachianae, quo continentur, adhuc desideraretur in bibliotheca nostra civica, tandem iis, quae Hutteni editio exhibet, contentus, tanquam supplementum rejeci ad calcem hujus voluminis. In explicandis illis sententiis adhibui praeter

varios libros virorum doctorum, qui ἐν παρόδῳ et aliud agentès nonnullas illustrarunt; inprimis Strothii Chrestomathiam earum delectum exhibentem, et versionem Francogallicam Levesquii sic inscriptam: *Sentences de Theognis, de Phocylide, de Pythagore, et des Sages de la Grèce, recueillies et traduites par M. Levesque, Paris, chez Didot: 1785. in 12.*

Demophili similitudines ac sententiàs excipiunt aliae sententiæ Pythagoricae. Harum duplex exstat collectio, utraque libris rarissimis adnumeranda, prior sic inscripta: *Pythagorae Fragmenta, quae ad nostram aetatem pervenerunt, nunc primum e diversis auctoribus tam sacris quam profanis collecta et conjunctim in lucem edita studio et opera Joachimi Zehneri, Lipsiae apud Thomam Schurerum 1605. octonis,* altera Conradi Rittershusii, tanquam singularis libellus, ad calcem addita illius editioni Malchi sive Porphyrii de vita Pythagorae, Altdorfii anno 1610. excusae. Quarum, dum in edendis explicandisque his sententiis occupatus essem, priore tantum uti licebat, donec et Rittershusianam, multo labore conquisitam, ab amico quodam commodatam acciperem, unde sententiàs breviores, quae in Zehneri collectione desiderantur, ad hujus voluminis calcem excerptas dedi, reliqua autem Fragmenta Pythagorica reservavi volumini secundo; quod inter alia continebit Archytae et aliorum Pythagoreorum Fragmenta Moralia, cum ea quae Thomas Galeus inseruit Opusculis suis Mythologicis, tum alia etiam a Jamblichò, Stobaeo aliisque servata.

Aureum carmen Pythagoreorum, tanquam a consilio et instituto collectionis nostrae non poetica sed prosaica tantum continentis alienum, primo omittere in animo erat: at vero reputans, carmen hoc haud minimi momenti esse ad intelligenda cum reliqua praecepta tum inprimis symbola Pythagorica; recepi illud e recensione Brunckii, cum duabus versionibus metricis, prima

Viti Amerbachii, altera Henrici Smetii in collectione Rittershusiana contenta. Adjeci etiam cum varietatem lectionis ex editione Glandorfii excerptam, tum annotationes paucas quidem sed doctissimas G. H. Schaeferi Viri Clarissimi editioni Poetarum Gnomiôrum Brunckianae novissimae Lipsiae anno 1817. excusae additas. Plura, inprimis accuratiorem illius carminis interpretationem si qui desiderent, hos ablego cum ad editiones Schierii, Glandorfii et Fabri d'Olivet necessariis interpretationis subsidiis satis superque instructas, tum ad novam, quam ipse, deo volente, paraturus sum, editionem aurei Hieroclis commentarii in versus aureos.

In symbolis Pythagoricis, quorum collectionem dedi prioribus haud paulo plenior, illustrandis et explicandis, praeter Jamblichi et Porphyrii scripta Pythagorae cum vitam tum doctrinam exponentia ex editione novissima Kiesslingii Viri Doctissimi et Desiderii Erasmi Adagiorum opus, usus sum inprimis Lili Gyraldi commentario in haec symbola in ejus Operibus Lugduni Batavorum anno 1696. editis contento, nec non Dacerii libro inscripto: *Bibliothèque des anciens Philosophes Paris 1771.* duobus voluminibus octonis. In usum quoque vocavi, quae recentiores quidam, v. c. Meinersius in l. t. *Geschichte der Wissenschaften in Griechenland und Rom*; Fridericus Creuzerus V. S. in praestantissimo opere inscripto: *Symbolik und Mythologie der alten Völker*, alique attulerunt ad illustranda haec aenigmata.

Sequuntur Democratis vel potius Democriti sententiae. Nam ipsius philosophi Abderitae Fragmenta esse tantum non omnia, quae nomine Democratis inscripta leguntur in collectionibus Holstenii et Galei, nemo facile inficias ibit, quisquis sententias hasce penitus consideraverit. Videlicet scribendi genus, orationis colorem, dialectum Ionicam, ipsorum denique praeceptorum brevitatem et praestantiam quod attinet; pleraque

illorum, cum reliquīs Democriti Fragmentis ab Henrico Stephano collectis, adeo congruunt, ut ovum ovo similis reperire vix possis. Quid quod Stobaëus etiam, qui illarum sententiarum plerasque in Florilegium suum recepit, omnibus Democriti nomen adscripsit, adeo ut verosimillimum sit, Democratis nomen, quod cum Codices Manuscripti praeferunt, tum Antonius et Maximus, citant, vel nomen fuisse collectoris, non auctoris, harum sententiarum, vel corruptum esse ex nomine Democriti. In his sententiis Democrateis maximopere mihi profuit Codex MStus Palatinus, asservatus in Bibliotheca Universitatis Heidelbergensis, cujus Codicis Fredericus Creuzerus, vir doctissimus et multis nominibus mihi laudandus, certior factus de consilio meo novam ejus Opusculi editionem parandi, pro insigni sua humanitate benevole mecum communicavit collationem accuratissime factam a juvene erudito Christiano Felice Baehr, Seminarii Philologici Heidelbergensis sodali, hac illius Codicis adjuncta notitia. „Codex Palatinus hombycinus No. 356. qui Democratis et Democriti sententias continet, multa praeterea habet haud spernenda, praecipue Epistolarum atque Sententiarum ex genere: quae omnia cum accuratius enarraverit Wilkenius in libro, qui inscribitur: *Geschichte der Heidelbergschen Buchersammlung. Heidelb. 1817. pag. 287 seq.* nolim hic repetere. Unum monebo, quod a Wilkenio V. D. omissum video, post No. 45. (vide l. l. p. 288.) in Codice sequi sententias selectas Democriti, Epicteti aliorumque sapientum, atque deinde selecta divinorum Patrum et ex Novo et Antiquo Testamento. Est vero hic Codex iis, qui Codices tractare jam didicerint, sic satis commode scriptus, quamquam nonnullis in locis, potissimum propter scribendi compendia, quibus haud raro utitur, difficultatem exhibeat. Accedit, quod subinde literae sunt oblitteratae et evanidae, atque etiam chartae laceratae et maucae. Aetatem hujus

„libri, quod attinet, minime quidem, quantum ego in-
 „telligo, aequare; ille videtur alios Codices, qui hic as-
 „servantur (ut Plutarchi Codices aliosque), in reliquis
 „tamen excellere: id quod praeter alia multa inpri-
 „mis characterum ductus atque scribendi compendia ar-
 „guunt.“

Haec Baehrius. Hujus itaque Codicis collatione ali-
 isque praesidiis adjuto sententiarum, quae Democratis
 nomen ferunt, novam plane recensioem dare mihi li-
 cuit; cum restituto Ionismo, qui in Holstenii editione
 saepissime in communem dialectum mutatus est, cor-
 rectorum, tum etiam tribus quatuorve sententiis, licet
 iis corruptissimis, auctiorem.

Sententiis bisce Democratis vel Democriti addidi et
 reliqua, quotquot reperiri poterant, Democriti Fra-
 gmenta moralia, vere aurea, a Stobaeo aliisque servata,
 cum versione latina partim Conradi Gesneri, partim
 Th. Stanleji; praeter ea, quae jam Henricus Stephanus
 Poesi suae Philosophicae ad calcem adjecerat, ex aliis
 scriptoribus, inprimis Antonii et Maximi collectaneis, ad
 numerum 182 adaucta, cum Stephani collectione tan-
 tum 115 continerentur. In his Fragmentis ex parte cor-
 ruptissimis restituendis insignem mihi operam navavit
 patruelis meus amicissimus, Casparus Orellius, Profes-
 sor tum Rhaeto-Curiensis, jam vero post obitum Cla-
 rissimi Hottingeri ad Eloquentiae et Hermeneutices in
 gymnasio Turicensi docendae munus vocatus, vir cum
 editione sua duplici orationis Isocrateae *περὶ τῆς ἀντιδό-
 σεως*, tum aliis libris, quibus literas Graecas Latinas-
 que, maxime vero Italicas illustravit, haud vulgare in-
 ter eruditos nomen adeptus, qui benevole mecum com-
 municavit conjecturas suas et emendationes in Fra-
 gmenta quaedam corruptiora, quas singulas suo loco
 annotationibus meis inserui. Etiam Physica Democriti
 Fragmenta non plane negligenda duxi: recepi itaque
 ea saltem, quae continebat Henr. Stephani collectio, sed

cum aliena essent a nostrae collectionis instituto, versionem latinam nullam addidi adnotationesque perpaucas, eas tantum, quae inter legendum illico se mihi offerebant.

Democriteas sequi jussi sententias et apophthegmata VII illorum, quos κατ' ἐξοχὴν Sapientum nomine decoravit Graecia. Horum triplex collectio jam ex antiquitate aetatem tulit, prima Demetrii Phalerei nomine inscripta (verene an falso, alii viderint), quam servavit nobis Stobaeus Capite IV. περὶ φρονήσεως, altera brevior Sosiadae cujusdam ab eodem Stobaeo servata eodem Capite, tertia denique e Codice aliquo antiquo edita ab Aldo Manutio cum Theocrito, Theognide et aliis anno 1495. cujus libri rarissimi exemplar asservatur in Bibliotheca Turicensium civica. Sed praeter has collectiones antiquas aliae etiam eorundem sententiae dispersae leguntur apud Diogenem Laertium, Plutarchum, Stobaeum, Antonium et Maximum aliosque, quas ex parte collegit, latina interpretatione et notis eruditis illustravit Leonhartus Lycius, vir perquam doctus et optimus ante Casaubonum Theophrasti interpres; in libello admodum raro, cujus titulus hic est: *Praecepta vitae honestae et laudatae, breviter et commode pronuntiata a septem praestantissimis viris, qui, cum uno tempore in Graecia viverent, et habiti et vocati fuere sapientes; opera Leonhardi Lycio latine versa et breviter explicata. His adjunctus est libellus Dionis Prusaensis valde utilis et bonus, de non temere credendo, a Joachimo Camerario versus et explicatus. Lipsiae in officina Ernesti Voegelini 1562.* qui libellus in meo saltem exemplari tanquam altera pars adjectus est ejusdem Lycii editioni Characterum Theophrasti Lipsiae eodem anno impressae, de qua talium rerum intelligentissimus arbiter Jo. Frid. Fischerus ὁ μακρότης in praefatione ad suam editionem Theophrasti hoc tulit judicium: „Leonhartus Lycius, Francus,

„fuit tum (cum Theophrastum ederet) magister God-
 „fridi Camerarii Joachimi filii, cui inscripsit editionem,
 „octonis, sed ita, ut adjecerit non solum versionem la-
 „tinam novam, verum etiam animadversiones vel cri-
 „ticas vel historicas. Quae etsi unam modo plagulam
 „et dimidiam complent; tamen magna in iis comparet
 „et ingenii felicitas et doctrinae ubertas atque copia au-
 „ctoris, quem fere in omnium hodie ignorantia ver-
 „sari, ut multos alios de literis bonis egregie meritos
 „viros, quis miretur? quum pauci reperiantur, qui
 „libros Graecos et Latinos legant: quum nunc verna-
 „culi tantum scriptores floreat, omniumque ore et ser-
 „monibus celebrentur: quibus tamen valde vereor ne
 „brevi idem accidat, ut adeo nomina eorum etiam inter
 „suos populares ignorentur.“ Haec Fischerus, cujus
 „judicio equidem toto animo subscribens, indignumque
 „existimans nomen atque memoriam viri de literis hu-
 „manioribus bene meriti oblivione deleri, Lycii adnota-
 „tiones in has VII Sapientum sententias, cum bonae fru-
 „gis plenae eademque laude, qua notae ipsius ad Theo-
 „phrastum, dignae visae essent, integras recepi meisque
 „observationibus inserui. Usus sum etiam editione per-
 „rara Othm. Luscinii (*Nachtigall*), qui collectionem Al-
 „dinam cum versione latina satis misera repetiit in libello
 „sic inscripto: *Collectanea sacrosancta graece discere cu-
 „pientibus non aspernanda*, Argentorati ap. Jo. Schottum
 „1515. forma 4ta, et alia interpretatione latina multo me-
 „liore Desiderii Erasmi contenta in l. t. *Praecepta Mo-
 „ralia. Mimi Publiani, Catonis Disticha* etc. Basileae
 „1521. quaternis. At vero cum sententiae eorundem non
 „paucae hinc inde dispersae Lycii fugissent diligentiam,
 „has ex variis scriptoribus collectoribusque, imprimis ex
 „Anthologia epistolarum et sententiarum Patavii 1710.
 „duodenis edita aliisque libris excerptas addidi, hand-
 „neglectis etiam Anacharsidis et Mysonis, qui iisdem VII
 „Sapientibus a nonnullis adnumerantur, sententiis et

apophthegmatis; quotquot apud Laërtium, Stobaeum aliosque reperiri poterant.

Qui excipit hos VII Sophos, Secundus philosophus, heu quantum hic distat ab illis; homo ineptissimus a sapientissimis! Cujus sententias sic vocatas, si dñs placet, vel potius comparationes aut definitiones rerum naturalium aliarumque absurdissimas plerumque et plane ridiculas libens, equidem ex hac collectione exulare jussissem, nisi rationem habendam censuissem redemptoris honestissimi, qui putabat, haud paucos scriptorum veterum vel lectores vel coemptores gravate laturus esse, si aliqua, quae in prioribus collectionibus Holstenii, Galei, Schierii etc. contenta fuissent, in nostra desiderarentur. Cumque attentius philosophastrum illum perlegens nonnulla animadvertissem, quae ad graecitatem in deterius vergentem accuratius cognoscendam haud levissimi momenti essent, istis quoque sententiis, tum vitae Secundi a Schierio e Codice Gudiano descriptae, insulsae plane ac barbarae, illustrandis aliquam operam navavi, additis tribus versionibus latinis antiquis, quarum duas priores jam Galeus receperat, tertia praeter Secundi aliorum etiam et quidem melioris notae comparationes continens, inscripta: *Altercatio Hadriani Augusti et Epicteti philosophi*, annexa legitur variis Enchiridii Epictetei editionibus, emendatius vero edita est a Jo. Alb. Fabricio in Bibliotheca Graeca Tom. XIII. pag. 557 seqq.

Secundo, inepto homini, cum Galeo comitem dedi virum sanctissimum et sapientissimum, Sextum, sive, ut alii volunt, Sixtum vel Xystum, utriusque rationibus usi a vero haud plane abluentibus. Res scilicet ita se habere videtur. Sextus quidam (quem Saxius in Onomastico literario pag. 353. aequalem facit Tiberio Augusto) philosophus Stoicus et Pythagoreus (minime confundendus cum Sextio illo, quem Seneca Epist. LIX. laudat tanquam *virum acrem*, Graecis verbis, Romanis mo-

ribus philosophantem) edidit vel collegit potius veterum Pythagoreorum morales sententias. Quas cum sanctissimas piissimasque, adeoque (praesertim cum in illis summi numinis nomen usurpatum esset ubique singulari in numero, quasi de deo uno veroque sermo sit) non deorum cultore, sed Christiano homine dignissimas cognovisset. Sixtus sive Xystus, homo Graecus et Atheniensis, utque traditio fert, ex Philosopho Episcopus Romanus, secundus hujus nominis, Stephani anno Christi 257. in sede Apostolica successor, (Vide Schroekhii Hist. Ecclesiast. Tom. IV. pag. 225 seqq.) has sententias, intermixtis aliis permultis cum e sacra scriptura, tum ex antiquioribus ecclesiae patribus, in primis Clemente utroque et Romano et Alexandrino aliisque petitis, fortassis et suis quibusdam, omissis contra, quae rationibus suis minus essent accommodatae, tanquam Opusculum mere Christianum Graece publicavit sub titulo: *Εγχειρίδιον Σέξτου* vel *Σίξτου*; nam utrumque nomen occurrit apud Joannem Damascenum, qui ex eo pauca quaedam excerpserit in Parallelis sacris. Antonius autem et Maximus usi videntur pleniore Sexti Pythagorei collectione, sententias quasdam adferentes, quae in hoc Enchiridio desiderantur. Hanc itaque Sixti Pontificis collectionem deinceps latine reddidit Rufinus, presbyter Aquilejensis; versionibus latinis Patrum Graecorum, v. c. Eusebii, Origenis aliorumque clarus, in usum amici sui Aproniani ejusque sororis vitam monasticam amplectentium rebusque mundanis valedicentium, titulumque inscripsit *Annuli aurei*. Sed verum vidisse Galeum et Fabricium, quibus adstipulatur et Christ. Saxius, contra Urbanum Siberum, has sententias ad unam omnes Sixto II. Romano Pontifici vindicantem, argumentis firmissimis probantes, fundum illarum sententiarum esse non Christianum, sed Pythagoricum, hoc luce clarius facit praeter Demophilum, apud quem duo decim circiter harum sententiarum Graece leguntur;

Porphyrius maxime, acerrimus ille Christianorum hostis, qui in novissime reperta ad Marcellam uxorem epistola sententias centum et amplius graecas exhibet, omnes a Rufino latine versas. Hujus vero Enchiridii Rufiniani in Codicibus MStis exstat recensio duplex, una stilo inculto prorsus et horrido scripta, qui videtur ipsius esse Rufini textus, quem sequuntur Erasmus, Siberus et alii, altera autem comptior haud paulo et elegantior, qua usi sunt Thomas Galeus et Joannes a Fuchte, qui Xysti philosophi, Laurentii Pisani et Thalassii Episcopi sententias conjunctim edidit Helmstadii 1615. octonis. Nos, praemissis paucis Graecis Sexti sententiis, ab Antonio potissimum Maximoque servatis, Enchiridii, Rufiniani textum dedimus Galci, varietate aliarum editionum adnotata in Animadversionibus nostris, in quibus cum ex amplo Urbani Siberi commentario, quae lectoribus usui esse poterant, excerpimus, tum alia, quae explicatione aliqua indigere viderentur, pro virum modulo ipsi illustravimus, comparata in singulis fere sententiis Porphyrii ad Marcellam epistola. Sexto ob argumenti similitudinem adjunximus Pseudo-Senecam, vel potius Martinum Episcopum Braccarensem, qui circa annum Christi 560. claruit, (Vide J. A. Fabricii Biblioth. Lat. Tom. II. pag. 118. ed. Ernesti) cujus libellum de moribus, quoniam Pythagoricas quasdam aliasque sententias ex scriptoribus deperditis petitas continere videbatur, dedimus, usi editione ejus triplici, prima Desiderii Erasmi, annexa ejus editioni Operum Senecae philosophi, altera, quae inserta est Bibliothecae, S. Patrum maximae, Lugduni impressae, tertia tandem in editione perrara Paraeneseos Isocratis cum Agapeto et aliis publicata, Genevae apud Jo. Tornaesium 1610. duodenis.

Sequitur Porphyrii Epistola ad uxorem Marcellam, qua illam peregre-ahiens hortatur ad philosophiae Pythagoricae et virtutis studium; quod ob sententias vete-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

cultores fuerint, maximi facientes et coementes cupidissime, Patrum Ecclesiasticorum vel aliorum Christi cultorum scripta contemnunt, illecta reponunt, imo ludibrio habent, quasi Christianum fuisse et barbarum unum idemque sit. Quin potius iudicio Censoris Arnobii nostri Jenensis intelligentissimi, de neglectu Patrum ecclesiae tot res egregias lectuque dignissimas, imo ex reconditoris doctrinae thesauris petitas continentium, graviter conquesti, toto animo nostrum addentes calculum, constituimus, quantum in nobis esset, illos ab eo, quem minime merentur, vindicare contemptu, singulis hujus collectionis voluminibus addentes aliqua saltem Christianorum scriptorum opuscula, talia scilicet, quae ad mores emendandos facerent.

Ipsam Nilum quod attinet, cum ex Antonii et Maximi Collectaneis, tum praecipue e Joannis Damasceni Parallelis sacris, quorum usus sum editione Lequiniana omnium plenissima, Sententias ad numerum 546 adauxi, cum editiones, quas supra memoravi, habeant solummodo 229, addidi etiam, praeter versionem Neandri ex Schonjingiana aliquibus in locis emendatiorem, paraphrasin metricam Michaelis Toxitae elegantissimam, cujus libelli perrari titulum vide pag. 376., quae paraphrasis incipiens a Sententia 25. pertingit ad finem usque collectionis Neandri, sive priores 24 Sententias in Codice suo non legerit Toxites, sive, quod credere malim, tanquam spurias et aliunde adsutas rejecerit, quod de quibusdam, e. c. Sententia 2. et 6., quae legebantur supra inter Pythagoreas, omnino verissimum est. In Nilo illustrando, qui haud pauca habet ex antiquitatibus ecclesiasticis explicanda, maximopere mihi profuit Jo. Caspari Suiceri nostratis Thesaurus Ecclesiasticus e Patribus Graecis. Sed plura alia restabant labore haud parvo aliunde conquirenda.

Agmen denique claudunt Opuscula quaedam minora, ut Gregorii Nazianzeni Monosticha Iambica per

Alphabetum, Sententiae variorum de invidia ab Aldo Manutio cum VII Sapientum Apophthegmatis e Codice aliquo antiquo editae, adjectaeque Theognidi; Theocristi Sententiae editionibus Stobaei a Conrado Gesnero curatis ad calcem additae, tandem, ut diximus, Supplementa cum Similitudinum Plutarcho adscriptarum, tum Sententiarum Pythagoricarum e Conradi Rittershusii collectione, adjuncta vita brevi Pythagorae a Joachimo Zehnero e variis scriptorum veterum locis consarcinata. Minime etiam negligendas putavi virorum quorundam doctissimorum cujuscunque confessionis, qui Seculo XVI. et post effloruerunt, Camerariorum, Geleniorum, Baldaeorum etc. versiones vel imitationes poeticas sive integrorum opusculorum; sive sententiarum quarundam eximiarum, ut adolescentes nostri ad altiora tendentes; si vel egregia illa verae eruditionis et solidae exemplaria imitari et assequi desperaverint, habeant saltem, quod admirentur, legantque cum summa et utilitate et voluptate.

Isthoc autem primum nostrae collectionis volumen, si deus optimus maximus vitam viresque concesserit, temporis spatio, quam fieri licet brevissimo, sequentur alia quatuor, ex quibus secundum continebit Pseudo-Isocratis Paraenesin ad Demonicum, Cynicae philosophiae principum, Antisthenis, Diogenis, Cratetis, Monimi et Demonactis, Sententias et Apophthegmata, Archytae aliorumque Pythagoreorum fragmenta moralia Dorico sermone conscripta multoque auctiora iis, quae habet Galei collectio, Sexti Disputationes Antisepticas, Eusebii Philosophi fragmenta Ionica a Stobaeo servata, Aristippi aliorumque Hedonicorum sententias, exceptis Epicureis, quas peculiari libello dare in animo est, Apophthegmata variorum ex Serini et Aristonymi scriptis a Stobaeo excerpta, Amphiloerii Epistolam ad Seleucum de recta vitae ac studiorum institutione, aliaque nonnulla Christiana Opuscula.

Tertium volumen complectetur ante omnia Stoicorum, Zenonis et Chrysippi, Sententias morales et Apophthegmata, Phavorini, Musonii, Teletis, Junci, Hieracis aliorumque Fragmenta, cum ea, quae Stobaeus servavit, tum alia, quae Wyttenbachius vir summus ex antiquis Codicibus anecdota edidit in praestantissimo opere Miscellaneorum *πολυμαθείας*, Claudii Galeni libellos vere aureos de cognoscendis et corrigendis cum affectibus tum vitiis animi, Andronici Rhodii Opusculum *περὶ παθῶν*, Aristotelis, Philonis Judaei, Gemisti Plethonis et Incertorum quorundam libellos de virtutibus et vitiis, Nili tractatum de octo vitiis, Maximi confessoris sententias aliaque.

Quarto tandem et quinto volumini destinata sunt Praecepta veterum ad reges civitatumque principes et eorum subditos, scilicet Isocratis Orationes II Nico- cleae, Pythagoreorum Fragmenta Politica et alia quaedam Excerpta ex Stobaei Capitibus de Rege, Republica, Legibus etc. porro scriptorum Christianorum Opuscula quaedam huc spectantia, Synesii liber de Regno, Agapeti Diaconi Scheda regia, Theophylacti, Bulgariae Episcopi, Institutio Regia, Imperatorum Orientis, Basilii Macedonis, Constantini Porphyrogennetae et Manuelis Palaeologi, Praecepta ad filios, Pilpaii, philosophi Indi, liber *Kelila Damna* ex versione Graeca Simeonis Sethi inscriptus *Στεφανίτης καὶ Ἰχνηλάτης*, tandem, qua claudetur tota collectio, Chrestomathia e Confucii, Sinarum philosophi, sententiis e versione latina Coupleti et Noeli, Patrum societatis Jesu, omnia aliorum partim integris, partim selectis nostrisque animadversionibus illustrata.

Cumque haec collectio major, locupletioribus tantum destinata, pretiosior sit, quam ut a quibuscunque Graecarum literarum cultoribus comparari possit, pauperiorum etiam rationibus consultum ire studebo, daturus aliquando collectionem brevioris forma minore,

(quae, omissis reliquis, continebit tantum Sexti sententias e Porphyrii Epistola aliisque libris excerptas, Demophili et reliquorum cum Pythagoreorum tum Socraticorum sententias et similitudines, Democratis sententias, Democriti Fragmenta et Apophthegmata VII Sapientum cum Isocratis, quae fertur, Paraenesi ad Demonicum,) instructam notis brevibus criticis et difficiliorum vocabulorum Glossario.

Denique non possum non gratissimo animo commemorare G. H. Schaeferi, Viri doctissimi et de prioribus meis in hoc literarum genere speciminibus meritisissimi, eximiam curam ac diligentiam in purgando et emaculando hoc primo volumine a vitiis typographicis,

Vale, benevole lector, et nostris laboribus fruiere.

Scribebam Turici Helvetiorum

15 Aprilis 1819.

NOTITIA LITERARIA

DE

SECUNDO, DEMOPHILO, DEMOCRATE

ET

SEXTO PYTHAGOREO

Ex Jo. Alb. Fabricii Bibliotheca Graeca Lib. II. Cap. XIII.
(Tom. I. pag. 866 seqq. ed. Hailes.)

Secundus Atheniensis, Herodis Sophistae magister, sub Adriano Imp. clarus, a Vincentio Bellovacensi XI, 70: Speculi historialis traditur Pythagoricam vitam duxisse, et omni tempore silentium servasse. Ravisius Textor in Officina auctorem, nescio quem, Diogenem vel Diogenianum laudans p. 1520. „Secundus philosophus cum matri nescienti, esse filium, se commiscuisset, et illa, facto cognito, sceleris horrore intulisset sibi mortem, ipse quoque cum incestus poenitentia, tum dolore maternae mortis aeternum tacuit, ut ulcisceretur vocem, qua in concubitu matri innotuerat.“ Fertur narratiuncula MS. ejusdem argumenti graeca scriptore anonymo, cujus et ipse apographon possideo, in qua perinde ut apud Vincentium subjungitur, Secundum hunc frustra ab Adriano imp. etiam mortis injecto per spiculatorem metu sollicitatum ad loquendum, denique ad quaesita ejus scripto respondisse. *) Nihil ejusmodi de hoc Secundo legas apud Philostratum, qui de illo agit lib. I. Sophist. pag. 545. ²), et, quod fabri filius esset, ἐπίθυ-

ρον vocatum testatur, pro quo ἐπίουρον ¹⁾ legunt Meursius VI, 9. Attic. Lect. idem in Critico Arnobiano p. 109. Salmas. ad Solinum p. 775. Bochartus in Geographia S. p. 718. et Holstenius in praefat. ad Secundum, facile e Suida emendatione, apud quem et ipsum altum est de fabula illa silentium; contra non levis occurrit error, quod Secundum hunc cum Plinio Secundo confundit. Sed propemodum assentior Meursii conjecturae, qui negandi particulam in Suidae codicibus excidisse putat ⁴⁾, legitque οὐχ ὅς ἐχρημάτισε Πλίνιος, ut paullo post Ἡρώδου pro alieno ac vitioso Ἡροδότου. Quamquam certum est, hunc errorem erratum etiam ab aliis, quandoquidem in editionibus quibusdam sententiarum Secundi, ut Monasteriensi an. 1597. ⁵⁾, quam in sua Notitiae dignitatum Imperii editione Paris. 1651. 12. ab hoc tamen errore immunis secutus est Philippus Labbeus, hunc videas titulum praefigi: Altercatio Hadriani Imp. et Plinii Secundi. Ceterum responsa Secundi Atheniensis ingeniosa et aenigmatica graece et latine primus e bibl. regis christianissimi in lucem edidit Lucas Holstenius cum Sallustii philosophi libello de diis, Demophili ⁶⁾ similitudinibus et sententiis elegantissimis ἐκ τῶν Πυθαγορείων, (quas βίου θεραπείαν sive Vitae curationem inscripsit auctor) et Democratis ⁷⁾ philosophi vere aureis sententiis, sententiisque non minus egregiis Sexti Pythagorei, sed his quidem postremis ex sola, quae aetatem tulit, Rufini versione Rom. 1658. 12. Lugd. Bat. 1638. 12. et in Opusculis mythologicis, ethicis et physicis junctim editis a Th. Galeo Cantabrig. 1670. 8. et Amst. 1688. 8., in qua posteriore editione Holstenii praefatio ad Carolum et Maphaeum Barberinos, et praefatio ad Lectorem desideratur, ex qua discas, Demophilum e Vaticana, Democratem e Barberina depromsisse bibliotheca, Secundi vero sententias, vel potius aenigmata verum existimasse et genuinum sophistae illius arguti et βραχυλόγου foetum, de quo

post Antonii, inquit, et Vincentii Testimonia dubitare non licet. (Demophili, Democratis et Secundi sententias, cum vita Secundi, antea non edita, ex apographo Gudiano codicis Medicei, edidit Jo. Adam Schier Lipsiae 1754. 8. Adde Fabric. infra vol. XIII. lib. 6. cap. 10. pag. 643 sq.) Similes ingeniosae definitiones ex Antonio Chapuis leguntur in A. Veiderii Bibl. gallica pag. 54 sq. Plures e veteribus scriptoribus collegit Fridericus Lundenbrog. in libro, qui MS. est in bibl. Joannea Hamburgensi.

Obseruo interim, Antonium Melissam⁸⁾ longe alium codicem sententiarum Secundi habuisse, quam Holstenius. Eadem autem descriptio mulieris, quae ex Secundi ore apud Antonium exstat, a Lambecio e Codice Caesareo producitur lib. VII. p. 270. (pag. 579. edit. Kollar.). Diversa ab Holstenii pariter et Antonii est in Codice Gudiano in plurimis ab Holsteniana editione discrepante, cujus apographum servo⁹⁾, et ex illo nihil aliud in praesenti produco, quam hanc monachi descriptionem, ab Holstenio vel non inventam, vel, quod auctorem neutiquam habere potest Philosophum istum Secundum, ab eo praetermissam: *Τί ἐστὶ Μοναχός; Θάνατος πολούμενος, ἀγωνοθέτου θυμός, γαστριμαργίας ἐπιθυμία, τύχης παράπτωμα, ὄξυς θάνατος, περισαλπίζομένη μοῖρα, παραμένων μόρος, κακὴ νίκη.* Quam varii olim circumlati sint responsionum Secundi codices, videre etiam licet ex Vincentio supra laudato XI, 71. Speculi historial., ex auctore semibarbaro operis de vitis philosophorum Cap. 119. et e Caspare Barthio XV, 17. Adversar., si vel inter se, vel cum graecis codicibus conferantur. Vide etiam, si placet, Ionsium pag. 278. Itaque si quid argutiarum et ingenii veteris illius Secundi in his sententiis, quod non negaverim, superest, valde tamen interpolatas ad nos pervenisse manifestum est. (Quae etiam est sententia Bruckeri.) Alias praeterea ab editis Democratis sententias exstare in Caesareo codice, refert Lambecius lib.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

Basnag. Annal. ad a. 258. §. 8. Heumann. addo Jagemann Geschichte der freien Künste und Wissenschaften in Italien vol. I. pag. 263 sq. Laudat eum Seneca ep. 59. p. 210. vol. II. Opp. edit. Gronovii: Sextium (ita enim quoque scribitur) ecce cum maxime lego, virum acrem, graecis verbis, Romanis moribus philosophantem etc. ad quem locum et in manuductione ad phil. stoicam I. diss. 6. plurimis egit Lipsius de illo Sextio, stoico philosopho, Tiberii aetate, qui vero Pythagorae philosophiam (vid. Senec. ep. 108. et de ira lib. III. p. 56.) quodammodo revocasse, et cum stoica (vid. Senec. ep. 64.) conciliasse visus est. Huic Sextio Galeus in praefatione ad Opuscula mythologica et Fabricius partim h. l., partim, idque uberius vol. XIII. 645. Fontaninus in hist. litt. Aquilejensi p. 305 sq. Moshemius in dissertatione de turbata per recentior. Platonicos ecclesia §. 45. Syntagm. diss. hist. eccl. pag. 202. Bruckerus in hist. crit. phil. tom. II. pag. 91 sq. (ubi §. III. vitam et laudes Sextii persequitur, §. 4. autem ea, quae in utramque partem disputata sunt, summam recenset, et suam uberrime declarat firmatque sententiam) atque Saxius V. C. in Onomastico lit. vol. II. p. 570 sq. adserunt sententias. Eandemque sententiam amplecti videtur Mansius ad Fabricii bibl. lat. mediae et infimae aetat. vol. VI. pag. 196. Alii tamen Rufini confusionem sequuntur, et illas Sixto II. sive Xysto, episcopo Romano, mortuo A. C. 257., vindicant, n. Urbanus Godofredus Siberus, theologus quondam cel. Lipsiensis, et historiae ecclesiasticae peritissimus; nec dissentire videtur Hamberger. in: Zuverlässigen Nachrichten cet. tom. II. pag. 539 sq. Reinesius in epistola ad Daumium p. 225. et Mich. Lequienius in notis ad S. Jo. Damasenum, qui eum sub nomine Sixti Romani laudat in Sacris Parallelis tom. II. Opp. p. 562., auctorem credunt fuisse Christianum, eumque philosophum. Cf. Fontanin. l. c. p. 307. Siberi iudicium, quod Fabricius in vol.

XIII. docte lateque examinarat, atque argumenta ea, quae contra Siberum scripserat, huc suo loco transferam. Prius tamen editiones indicabo, duce potissimum Fontanino. Hic vero pag. 303. recudendum curavit Prologum Rufini interpretis ex editione B. Rhenani, in quo verba notanda sunt: „Aperto et satis plano sermone Sixtum in latinum verti, quem Sixtum ipsum esse tradunt, qui apud vos idem in urbe Romana Sixtus vocatur, episcopi et martyris gloria decoratus. — — „omne autem opus ita breve, ut de manu ejus (Aya-mae) nunquam possit recedere, totus hic liber ibi pristini alicujus pretiosi obtinet anuli locum. Hunc ergo „interim habe in manibus pro anulo. — — Addidi et „electa quaedam religiosi parentis ad filium, sed breve „totum, ut merito omne opusculum vel Enchiridion „graece, vel latine Anulus appelletur.“ Vide igitur originem nominis et inscriptionis! Ille vero Prologus desideratur in Galei aliorumque editionibus, tum in omnibus Patrum bibliothecis, quibus Xysti liber inseritur, tom. III. edit. Parisiens. 1575. tom. V. an. 1589. 1609. 1624. 1634. 1644. 1654. tom. III. edit. Coloniensis 1618. et tom. III. Lugdunensis 1677. Idem p. 313. animadvertit, praeunte Galeo, latina exemplaria harum Parabolarum, ut Seneca appellat, adeo inter se discrepare, ut ferme constet, duas Xysti editiones antiquitus prodisse, (quod pag. 310. clarius exponit) quosdam codd. plures, alios pauciores comprehendere sententias, alibi multa repeti, atque immutari ordinem; alia quoque exemplaria non uno tenore procedere, sed duas partes constituere, quod posterius ab Hieronymo notatum, et in Champeriana editione servatum sit; denique Galeum affirmasse, nullum se codicem nactum esse, cui ex accurata praedictorum collatione aliqua accessio fieri non possit. Editiones hae sunt:

„ Sixti seu Xysti Anulus, editore Symphoriano Champerio, cum ejusdem libro de quadruplici vita. Lugd.

apud Iannot de Campis. 1507. 4. Rufinus, teste Hieronymo, lib. VI. in Ezechiel. cap. 18. volumen in duas partes diviserat: quem ordinem servavit Champerius: contra deseruerat Rhenanus, Bigneus, Galeus aliique. Docet autem Fontaninus, editionem Champerii ad fidem codicis longe omnium antiquissimi et sincerissimi expressam esse. Hanc editionem ignorasse videtur Rhenanus; in praefatione enim ad suam editionem ait, Xysti sententias ad antiquum exemplar, quod apud Divam Fidem Selestadii habetur, a se recognitas.

Idem — cum Pythagorae aureis carminibus. Wittenberg. in Off. Grunenberg. 1514. 4.

Aeneae Platonici Christiani de immortalitate animae, deque corporum resurrectione, dialogus aureus, qui Theophrastus inscribitur, Ambrosio Camaldulense interprete. Athenagoras Atheniensis de resurrectione; Marsilio Ficino interprete. Xysti Pythagorici sententiae, Rufino interprete (cura Beati Rhenani). Basileae apud Joannem Frobenium. 1516. 4.

Rhenani et Chamberii editiones, quae alicubi discrepent, praesertim in prologo, mereri, quae inter se conferantur, adnotat Fontaninus pag. 304. Hanc vero editionem Siberus principem esse perperam putarat.

Tum prodiit libellus Lovanii 1518. 4. Basileae 1520. 4. Coloniae 1522. 4. Paris. 1541. 4. Venetiis ad signum spei 1552. 12. sine prologo fol. 122. post indicem libelli sic inscripti: Dicta pretiosa sive loci communes ex omnibus fere doctoribus, qui in sacris litteris scripserunt, per Defensorem theologum vetustissimum excerpti.

Sententiae Sixti aut Xysti, quae verae sapientiae praeceptis refertae sunt, et ad coelestem disciplinam animos informant, Ludovici Hillesemii Andernaci docta explanatione illustratae. Coloniae apud Maternum Cholinum 1574. 8. sine prologo.

Hillessemius sententias per numeros ad oram distinxit, (quod a reliquis neglectum est) et commentario displicuit. Margarinus Bigneus, omissis notis, ex hac editione suam expressit, tom. III. Bibl. patrum pag. 962. etc. editionis primae Paris. 1575: unde reliquae omnes manarunt. V. Fontanin. p. 303. et p. 314. Coler. in Anthol. fasc. I. cap. 8. Lipsiae 1725. 8.

Gnomae sive sententiae de moribus non minus eruditae quam piae Xysti philosophi, Laurentii Pisani, et Thalassii episcopi, nunc primum seorsum editae studio Joannis a Fuchte, Helmestadii apud Jac. Lucium 1615. 12.

Sexti Pythagorei sententiae e graeco in latinum a Rufino versae, et Xysto Romanae ecclesiae episcopo falso attributae: sine prologo. Cum Opusculis mythologicis etc. Tho. Gale. Cantabr. 1671. 8. et Amst. 1688.

S. Sixti II. philosophi pontificis R. et martyris Enchiridion, ut Christianum saec. III. monumentum juxta Codicem Beati Rhenani edit, observationibus illustrat, adversus S. Hieronymi, Gelasii, J. M. Brasichellensis etc. censuras vindicat, concilioque Rom. sub auspiciis XIII. P. R. A. R. S. 1725. convocato ad restituendam libri famam offert Urbanus Godofredus Siberus. Lipsiae 1725. 4.

Haec editio dedit occasionem Fabricio, uberius de Sextio ejusque sententiis disserendi fol. XIII. quam *ἑξῆς* hic loco suo eoque commodiore instar postliminii reducam. Recensuit autem scriptores a Galeo collectos. Hinc ad Sextii sententias ubi pervenit, ita p. 645 sqq. pergit: Galeo, qui sententias Sextio philosopho tribuit, gravem dicam scribit pag. 53 sq. V. ven. Urbanus Godfrid' Siberus, qui easdem eruditis notis illustratas separatim edidit, atque Sixtio II. episcopo Romano et martyri conatur adserere, Lipsiae 1725. 4. praefixa etiam sub Sixti hujus II. nomine efficta epistola, qua

Concilio Lateranensi, Romae superiore anno sub Benedicto XIII. congregato, has sententias dedicavit. Sed certum esse puto, aliud sensisse Origenem et Hieronymum, qui sententias has christiani scriptoris esse minime existimarunt: Origenes non modo episcopum et martyrem nunquam nominat, quod neutiquam omisisset, toties ejus ingerens mentionem, vel semel facere, sed etiam diserte tanquam scriptum non Christiani, a Christianis tamen non infrequenter lecti, atque adeo probati meminit VIII. contra Celsum pag. 497. et tom. XV. in Matthaeum 569. atque eodem referre licet, quod ecclesiasticum philosophum vocat S. Maximus in Dionysium Areopag. cap. 5. Mysticae theol. tom. II. p. 85. Rufinus autem, qui primus sub Sixti martyris nomine illum sententiarum libellum latinis auribus commendavit, non modo temeritatis et insaniae eo nomine arguitur ab Hieronymo in cap. 18. Ezech. et ad Ctesiphontem contra Pelagianos, et cap. 22. in Jeremiam; sed monetur etiam, in eo Christi, Spiritus S., Dei patris, patriarcharum, prophetarum et apostolorum nomina reticere, quum in Hieronymi sententiis, quas vir clar. pag. 65. sq. objicit, toties Christus de nomine celebretur. Et quis neget, ab ethnico etiam potuisse scribi philosopho; licet nihil additum a Rufino largiamur, sentent. 171. Sapientia animum perducit ad deum: et 172. Nihil tam vernaculum sapientiae, quam veritas: et sentent. 54. Habes in te aliquid simile deo. Sanè tamen, si interpolatorias manus suspicari in his sententiis non esset necesse, christianum scriptorem illae hinc inde proderent. Quaecunque autem habemus graeca, ea ab ethnico proficisci potuerunt omnia. Quod porro Laurentius martyr apud S. Ambrosium I. de officiis inducitur ad Sixtum; martyrii candidatum, dicens: Abiectio discipuli detrimentum est magistri, cui respondere videtur, quod est in Sixti sententiis n. 178. Peccata discentium opprobria sunt doctorum; ad hoc re-

quam Lugd. 1507. 4. adornavit Symphorianus Champerius, cum libro suo de quadruplici vita et commentariis ad Theologiam Aſclepii et Isocrate ad Demonicum. In hac enim sententiarum Sexti editione pars, secunda incipit ab illa, quae in editione laudati Siberi est. CLXX. *Fides omnes actus tuos praecedat.* In eadem Chamberiana, exstat quoque sententia lecta Augustino et Pelagio: *Libertatem arbitrii sui permisit hominibus, deus, ut pure et sine peccato viventes deo similes fiant.* Et illa in duas partes divisio et haec sententia desideratur in aliis editionibus, ut in ea, quam B. Rhenanus, Basil. 1516. in 4. dedit ex MS. Selestadiensi, et quae in Bibliothecis Patrum, et in Galeana utraque, nec non in Helmstadiensi, quam cum sententiis Laurentii pisani, Presbyteri et Thalassi episcopi vulgavit Jo: a Fuchte, 1615. 8.; etiam in illa, quam divisam in XLII. Petrus Poiretus subjunxit, ideae theologiae christianae juxta principia Jacobi Bohemi, Teutonici, Amst. 1693. Optandum erat, graecas exstare et ab interpolationibus Rufinianis immunes has sententias: ita enim apparet, nil in iis occurrere, quod scribi non potuerit ab ethnico philosopho. Nihil certe aliud observabitur in illis, quae eadem cum gnomis hisce graece leguntur inter Demophili et Democratis sententias, vel apud Nilum Maximumve, vel apud Stobaeum, vel apud Origenem denique, nominatim Sextum laudantem. Sic, quod apud Sextum est XLII. Quod tibi deus dat, nullus auferre potest; in Demophili sententiis ita exprimitur: *Δῶρον θεοῦ πάν ἀναφαίρετον.* Sexti CCCXLIII. Qui cogitat adversum alium mala, ipsa praeveniens ipse perfert mala; apud Demophilum: *Βουλευόμενος περὶ ἄλλου κακῶς, φθάνει ἑαυτὸν πάσχων ὑφ' ἑαυτοῦ κακῶς.* Sexti CCXCVIII. Sapiens vir, et cum tacet, honorat deum; apud Demophilum: *Σοφὸς καὶ σιγῶν τὸν θεὸν τιμᾷ.* Quod in Sexti CCCCXLIII. est, Homo incontinens polluit deum; apud Demophilum est: *Τὸ θεῖον μαινεῖται.*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

tentiae quaedam occurrunt in collectione sententiarum in codice Medic. Florent. teste Bandinio, Catal. vol. 1. p. 354. Harl.

2) Pag. 544. edit. Olearii, cujus doctas conferas notas. Ille *ἐπιουρον* in textum admisit. Adde Maussaci diss. crit. ad Harpocrat. p. 401. Fabellam istam de silentii causa satis infacetam ex libro MS. sententiarum, una cum variis Secundi sententiis Hadriano imp. dictis, Caspar. Barthius inseruit lib. XV. Adversariorum cap. 17. Ejusdem mentio, ut ait idem Olearius, est apud Phrynichum dict. Attic. p. 44., ubi Grammaticum vocat Secundum nostrum *συγγενόμενον τῷ Πολέμωνι τῷ Ἰωνικῷ Σοφιστῇ, ὄντα τὰ ἄλλα δεξιὸν ἐπὶ λέξιν, καὶ διορθοῦντα τὰ γράμματα τοῦ Σοφιστοῦ*. Paulo post pergit: Secundo philosopho quoque inscribuntur Apologi Indici Kelile Vadimma (al. Cylile et Dimne) seu Stephanites et Ichnilates dicti, et a Sebast. Gottfr. Starkio de novo editi. Sic in cod. Vindobon. XXVI. n. 5. in Lambecii comment. de bibl. Caes. lib. et vol. VI. p. 272., ubi Lambec. fusius de libro hoc et Secundo disserit. Adde Brucker. Hist. crit. philos. vol. II. p. 158 sqq. et vol. VI. pag. 355. Secundi sententiae sunt in bibl. reg. Paris. n. 854. 1259. 1292. 2991. vol. II. Catalogi. Harl.

3) Hoc vocabulum, quod clavum ligneum sive paxillum significat, Jacobus Thomasius suspicabatur, transformatum esse in nomen Epicteti philosophi ab iis, qui altercationem Adriani imp. et Epicteti confinxerunt. (Secundi altercationes cum Hadriano MS. in bibl. Lugd. Bat. p. 332. Catal. nr. 156. ibidem et pag. 399. nr. 7. Secundi vita cum Hieroclis Facetiis et aliis.) Sane altera sic dicta altercatio sive colloquium, et responsiones Epicteti, qui incipiunt: Primum est, quid sit mundus, quasque primus. Hamburgi 1615. 12. divulgavit Henr. Lindenbrog. summa cum disputatione Pipini et Albini scholastici, ac graeco-latinis (e Glossario H. Stephani) interrogationibus et responsionibus Nicarii, Carfilidis (*Καρφιλίδος*) responsis sapientum, quasque Enchiridio Epicteti subiecit Abrahamus Berkelius Amst. 1670. 8. et Delphis 1683. 8. simillima est Secundi responsis. At enim altera altercatio Adriani et Epicteti ab eodem Berkelio edita, cujus initium: Quid erit nobis, si cinctum solvas cet. plane alia est et alterius argumenti, vulgata pridem Paris. 1611. 4. ad calcem Pseudo-Berosi, et Basil. 1552. fol. a Sigism. Gelenio ad calcem Notitiae utriusque Imperii. Ceterum Epictetum Adriani familiarum fuisse testatur Spartianus, qui etiam quaestionibus semper agitato tradit ab Adriano philosophos non minus quam grammaticos rhetoresque.

haud facile emendari potest. (Item in Floril. sent. et Arsenii Violario in codd. Florent. teste Bandin. Catal. vol. 1. p. 253 et 549. In Maximi Opp. in Montfaucon. bibl. Coislin. p. 576. n. 67.) In bibliotheca quoque Palatina, teste Sylburgio p. 106. Catalogi, hae sententiae fuere MSS. sub nomine Democriti in binis codicibus occurrunt, (In Lambecii Comm. de bibl. Caes. vol. VI. pag. 274. cod. XXVI. n. 9. incipit: *Γνώμαι κατ' ἐκλογὴν ἐκ τῶν Δημοκρίτου, καὶ Ἐπικλήτου καὶ ἑτέρων σοφῶν.* Sed in cod. Laurent. flor. Bandini cod. 2. p. 441. *γνώμαι Δημοκράτους.* Harl.) Plutarchus vero in politicis praecipis Democratis cujusdam meminit, qui in Atheniensi rep. versabatur circa Olymp. CX. Neque ab hoc fortasse diversus est ille, quem ab Epicuro ob libros transcriptos exagitatum in libello contra Epicurum idem Plutarchus refert. Fuit et Democrates medicus, qui sub Augusto imperatore vixit, memoratus Plinio XXIV, 7. Ejusdem *Φιλίατρον, Κλινικόν* et de antidotis librum laudat Galenus, notante ad Plinium Harduino. Democrates athleta, de quo Aelianus IV, 15. Var. Democrates rhetor, praeceptor Augustini, qui ejus meminit in principiis rhetoricae cap. 8. Democrates philosophus Commodi imp. aetate clarus. Eutyech. tom. I. Annal. pag. 367. Praetereo Democratem, cui sacra facere a Pythia jussi sunt Plataeenses, teste Clemente Alex. p. 26. Protreptici. Democrates *Αἰζωνεύς* memoratur in Platonis Lyside, Lysidis pater, qui fortassis auctor harum sententiarum.

(8) (Serm. 122. adde S. Maximi tom. II. pag. 632. et in Montfaucon. bibl. Coislin. p. 577. fol. 104.)

(9) Fabricius, in vol. XIII. pag. 564 sqq. recudendas curavit Secundi sophistae sententias ex editione Lucae Holstenii, collata cum MS. Gudiano, adjecit notas alias. P. 573 sqq. repetiit Secundi Philosophi responsa ad interrogata Adriani ex Vincentio Bellovacense, Spec. histor. lib. X. cap. 71. pag. 575 sq. Ejusdem sententias sive Quaestiones problematum scriptas ad Adrianum imper. ex Casp. Barthii Advers. lib. II. cap. 27. p. 576 sqq. subjunxit Joannis Pediasimi versiculos ex regia bibliotheca ab Holstenio descriptos. pag. 579 sqq. disputationem regalis et nobilissimi juvenis Pippini cum Albino scholastico ex Lindenbrogii edit. repetita in Alcuini Opp. p. 1386. et alias quaestiones ac sententias. Harl.

(10) Vide Dallaeum lib. I. de usu Patrum cap. 3. p. 17. Heumann. Rufinum tamen non confudisse scientem cum Sexto, episcopo Romano, docte sciteque evincere studuit Justus Fontaninus in Historia literaria Aquilejensi. Romae 1742. 4. p. 308 sqq.

ubi de Sextio, auctore Sententiarum sive Enchiridii sive Anuli (diversimode enim libellus auctore Rufino inscribitur et citatur) et de libello ipso, ejus fatis; codd. editionibus, et controversia inter eruditos de illo agitata lib. IV. cap. 8. §. 3. sqq. copiose disputat. Harl.

11) Lib. IV. cap. 3. §. 5. p. 732. etc. et Tom. III. p. 501. cf. Unschuldige Nachrichten ann. 1714. p. 1054. sq. Heum.

SERIES EORUM

QUAE HOC VOLUMINE CONTINENTUR.

1. Demophili Similitudines	pag. 1
2. Similitudines Socrati adscriptae ex Stobaei, Antonii et Maximi Florilegiis	12
3. Similitudines Pythagoreorum ex Jamblichō et aliis	28
4. Aliae eorundem Similitudines collectae a Joach. Zehnero	34
5. Demophili Sententiae Pythagoricae	36
6. Aliae Pythagoreorum Sententiae	44
7. Aurei versus Pythagoreorum cum versione latina metrica Viti Amerbachii et in locos quosdam Hugonis Grotii	50
8. Ausonii Idyllum XVI. <i>Πυθαγορικὴ ἀνρῳασις</i>	53
9. Symbola Pythagorica collecta a Joach. Zehnero	60
10. Eadem auctiora ex Jamblichi, Porphyrii, Lili Gyraldi et A. Dacerii collectionibus	64
11. Symbola quaedam Pythagorica latino carmine expressa a Jacobo Balde	74
12. Democratis Sententiae aureae, recensitae ad fidem Codicis Palatini	77
13. Democriti Philosophi Fragmenta	
a. Moralia	91
b. Physica	128
c. Apophthegmata quaedam	132
14. VII Sapientum Sententiae, collectae a Demetrio Phalereo	138
15. Eorundem Sententiae ex editione Aldi Manutii et Othomari Luscini	146
16. Sosiadae VII Sapientum consilia	152
17. Aliae eorundem Sententiae et Apophthegmata collecta a Leonharto Lycio et aliis	156

18. Eorundem de re familiari et republica Sententiae, ex Plutarcho	pag. 188
19. Incerti, Antipatri, Joachimi Camerarii et aliorum in eisdem Epigrammata graeca et latina	192
20. VII Sapientum Sententiae a D. M. Ausonio septenis versibus explicatae	197
21. Anacharsidis et Mysonis Apophthegmata	199
22. Vita Secundi Philosophi, edita e Codice Gudiano	208
23. Secundi Atheniensis philosophi Sententiae, cum varietate lectionis Codicis Gudiani	216
24. Sententiarum Secundi versiones antiquae III.	
a. Ex Vincentii Bellovacensis Speculo historico	227
b. Ex Casp. Barthii Adversariis	229
c. Altercatio Hadriani Augusti et Epicteti philosophi	230
25. Joannis Pediasimi Desiderium de muliere mala et bona	240
26. Sexti Pythagorei Sententiae Graecae quae supersunt	244
27. Sexti sive Xysti sive Sixti Enchiridion latine redditum a Rufino	247
28. Incerti Scriptoris Christiani libellus de moribus L. A. Senecae falso adscriptus	269
29. Porphyrii Philosophi Epistola ad Marcellam uxorem novissime reperta	277
30. Ejusdem Fragmentum poeticum	315
31. Nili Episcopi et Martyris Capita sive Praeceptiones sententiosae	320
32. Michaelis Toxitae Rhaetici Paraphrasis poetica Sententiarum Nili Episcopi	376
33. Gregorii Theologi Nazianzeni Monosticha iambica	401
34. Theoctisti Sententiae Stobaei editionibus additae	404
35. Sententiae variorum de Invidia, editae ab Aldo Manutio	408
36. Vita brevis Pythagorae e variis scriptoribus Graecis conscripta a Joachimo Zehnero	413
37. Auctarium Sententiarum Pythagoricarum ex collectione Conradi Rittershusii	422
38. Versus aurei Pythagoreorum latino carmine redditi ab Henrico Smetio	427
39. Similitudines quaedam et Sententiae editae a Dan. Wyttenbachio inter Fragmenta librorum deperditorum Plutarchi	430
40. Lucae Holstenii aliorumque et Editoris annotationes in praecedentia Opuscula	439
41. Index Vocum Graecarum, quae in Notis illustrantur	669

Ο ΦΙΛΟΥ

ΜΟΙΑ.

ΟΡΗΙΛΙ

ΙΤΟΥΔΙΝΕΣ.

Α

TO THE HONORABLE

MEMBERS OF THE

HOUSE OF REPRESENTATIVES

IN CONGRESS ASSEMBLED

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

ΔΉΜΟΦΙΛΟΥ

ΕΚ ΤΩΝ

ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ

ΟΜΟΙΑ Η ΒΙΟΤΘΕΡΑΠΕΙΑ.

1. **Ε**οικεν ἡ κολακεία γραπτῇ πανοπλίᾳ· διὸ τέρψιν μὲν ἔχει, χρεῖαν δὲ μηδεμίαν παρέχεται.
2. Ἡ παιδεία ὁμοία ἐστὶ χρυσῷ στεφάνῳ· καὶ γὰρ τιμὴν ἔχει καὶ τὸ λυσιτελές.
3. Οἱ ἕλαφροὶ τῶν ἀνθρώπων, καθάπερ τὰ κενὰ τῶν ἀγγείων, εὐβάστακτοι τοῖς ὠταρίοις εἰσίν.
4. Ὁ βίος ὥσπερ ὄργανον ἀνέσει καὶ ἐπιτάσει ἀρμοζόμενος ἡδίων γίνεται.
5. Ὁ λόγος ὥσπερ πλάστης ἀγαθὸς καλὸν τῇ ψυχῇ περιτίθησι σχῆμα.
6. Ὁ τῶν σοφῶν νοῦς, ὥσπερ χρυσοῦς, βάρος ἔχει μέγιστον.
7. Τῆς ἀλαζονείας, καθάπερ τῶν κεχρυσωμένων ὄπλων, οὐχ ὁμοία ἐστὶ τὰ ἐντὸς τοῖς ἐκτός.
8. Μύρω τὴν αὐτὴν δύναμιν ἔχει ὁ λόγος· ἡμνοντας μὲν ἡμᾶς ὠφελεῖ, καλῶς δὲ πράσσοντας εὐφραίνει.
9. Φαύλου ἀνδρὸς, καθάπερ κυνὸς κακοῦ, μᾶλλον δεῖ τὴν σιγὴν ἢ τὴν φωνὴν εὐλαβεῖσθαι.
10. Οὔτε τῇ γαμετῇ πρέπον τὴν ἑταίραν, οὔτε τῇ φιλίᾳ τὴν κολακείαν προτιμᾶσθαι.
11. Οἱ ἀδολέσχαι, ὥσπερ αἱ χελιδόνες, τῷ συνεχεῖ τῆς λαλιᾶς τὴν ἡδονὴν τῆς ὁμιλίας ἀποβάλλουσιν.
12. Τοὺς μὲν κακοὺς ἀσεβήσαντας, τοὺς δὲ ἀνοήτους καὶ θρασεῖς γηράσαντας αἰ τῶν ἐμαρτημάτων συνδιώκουσιν ἐριννύες.

D E M O P H I L I .
SIMILITUDINES
SEU
VITAE CURATIO EX PYTHAGOREIS.

L. Holstenio interprete.

1. **A**dulatio pictae armaturae similis est, ideoque oblectamentum quidem adfert, sed usum nullum praebet.

2. Eruditio similis est coronae aureae, quae honorem simul cum pretio conjunctum habet.

3. Homines vani et leves, quemadmodum vasa inania, facillime auribus prehensi ducuntur.

4. Vita musici instrumenti instar remissione et intentione temperata suavior redditur.

5. Ratio ad instar boni fictoris egregiam figuram animo inducit.

6. Mens sapientum ad instar auri ponderis quam plurimum habet.

7. Jactantiae, perinde ut armorum deauratorum, interna externis haudquaquam respondent.

8. Eadem orationis virtus atque unguenti: nam et male affectos nos juvat, et bene habentes oblectat.

9. Hominis improbi, haud secus ac mali canis, silentium magis, quam vox cavenda.

10. Neque uxori amica, neque amicitiae adulatio praeferenda.

11. Homines garruli hirundinum instar continua loquacitate conversationis voluptatem perdunt.

12. Homines malos in impietatem prolapsos, dementes vero et protervos senectute provectorum peccatorum furiae exagitant.

13. Τὸν πεπαιδευμένον, ὥσπερ ἐκ συμποσίου, ἐκ τοῦ βίου εὐσχημονοῦντα δεῖ ἀναλύειν.

14. Λιμὴν μὲν πλοίῳ ὄρμος, βίῳ δὲ φιλία.

15. Πατρὸς ἐπιτίμησις ἢ δὴ φάρμακον· πλεῖον γὰρ ἔχει τὸ ὠφελοῦν τοῦ δάκνοντος.

16. Τὸν σπουδαῖον ἄνδρα, καθάπερ παλαιστὴν ἀγαθόν, δεῖ πρὸς τὴν ἀνταγωνιζομένην τύχην τὰ βάρη μεταφέρειν.

17. Ἡ αὐτάρκεια, καθάπερ ὁδὸς βραχεῖα καὶ ἐπιτεροπῆς, χάριν μὲν ἔχει μεγάλην, κόπον δὲ μικρόν.

18. Οἱ μὲν τραχεῖς ἵπποι τοῖς χαλινοῖς, οἱ δ' ὄξεις θυμοὶ τοῖς λογισμοῖς μετάγονται.

19. Τῷ γελοίῳ καθάπερ ἀλλὶ πεφεισμένῳ δεῖ χρῆσθαι.

20. Καὶ ὑπόδημα καὶ βίος ἀρμόττων ὁ ἀλυπότερος.

21. Αἱ μὲν ποδῆρεις ἐσθῆτες τὰ σώματα, αἱ δὲ ὑπέρμετροι οὐσίαι τὰς ψυχὰς ἐμποδίζουσιν.

22. Τοῖς μὲν σταδιοδρομοῦσιν ἐπὶ τῷ τέρματι τὸ βραβεῖον τῆς νίκης, τοῖς δὲ φιλοπονήσασιν ἐπὶ τοῦ γήρους τὸ πρωτεῖον τῆς φρονήσεως ἀπόκειται.

23. Δεῖ, ὥσπερ Σειρήνας, τὰς ἡδονὰς παρελθεῖν τὸν κατασπεύδοντα τὴν ἀρετὴν ἰδεῖν ὡς πατρίδα.

24. Ὡσπερ οἱ ἐν εὐδία πλέοντες καὶ τὰ πρὸς τὸν χειμῶνα ἔχουσιν ἔτοιμα· οὕτως οἱ ἐν εὐτυχίαις φρονοῦντές καὶ τὰ πρὸς τὴν ἀτυχίαν ἐτοιμάζουσι βοηθήματα.

25. Αἱ μὲν ἐσθῆτες γενόμεναι διάλαμπροι πάλιν ἐν τῇ χρήσει ἀναπύμπλυνται ῥύπου· αἱ δὲ ψυχὰι ἅπαξ ἀποκαθαίρονται τὴν ἀμάθειαν, διαπαντὸς μένουσι λαμπραί.

26. Οἱ μὲν δραπέται, κἂν μὴ διώκωνται, φοβοῦνται. Οἱ δὲ ἄφρονες, κἂν μήπω κακῶς πράσσωσι, ταρασσονται.

27. Ὁ τῶν φιλαργύρων πλοῦτος, ὥσπερ ὁ ἥλιος καταδύς εἰς τὴν γῆν, οὐδένα τῶν ζώων εὐφραίνει.

28. Οἱ μὲν κατ' ἐνιαυτὸν καρποὶ ἐκ τῆς γῆς, οἱ δὲ ἐκ τῆς φιλίας κατὰ πάντα καιρὸν φύονται.

13. Sâpienti ex vita, velut ex convivio, modeste discedendum.

14. Navi quidem portus, vitae autem amicitia statio est.

15. Parentis objurgatio dulce pharmacum est: plus enim habet quod juvet, quam quod mordeat.

16. Virum bonum boni luctatoris instar adversanti fortunae tota corporis mole obniti decet.

17. Frugalitas, brevis et jucundae viae instar, multum gratiae, defatigationis parum habet.

18. Equi contumaces frenis, animi ad iracundiam proni rationibus ducuntur.

19. Joco, salis instar, parce utendum.

20. Et calceus et fortunae modus apte quadrans minus molestiarum habet.

21. Vestes talaris corpora, opes immoderatae animos impediunt.

22. Stadii cursoribus victoriae praemium in meta, studiosis autem prudentiae palma in senectute posita est.

23. Voluptates Sirenum instar praetereundae sunt ei, qui virtutem tanquam patriam visere cupit.

24. Ut secunda tempestate navigantes etiam adversae praesidia in promptu habent; ita viri sapientes in rebus secundis etiam adversae fortunae remedia sibi parant.

25. Vestes lotae et nitidae usu iterum sordibus opplentur; animi autem semel ab ignorantia purgati perpetuo nitorem servant.

26. Mancipia fugitiva etiam nemine persequente timent; stulti vero, quamvis nullis malis conflictentur, perturbantur.

27. Divitiae avarorum occidui solis instar terram subeuntes nulli viventium voluptatem afferunt.

28. Ex terra singulis annis, ex amicitia quovis momento fructus proveniunt.

29. Μουσικοῦ μὲν ἔργον τὸ πᾶν ὄργανον ἀρμόσασθαι, πεπαιδευμένου δὲ ἀνδρὸς, τὸ πάση ψυχῇ συμφωνῆσαι.

30. Οὐτ' ἀρξώστου πληγὴν, οὐτ' ἀνοήτου ἀπειλὴν δεῖ εὐλαβεῖσθαι.

31. Ὑπενδύεσθαι δεῖ τῷ μὲν θώρακι χιτῶνα, τῇ δὲ λύπῃ νοῦν.

32. Νοσοῦντος δίαιτα, καὶ ἄφρονος ψυχῇ, δυσάρεστον.

33. Οἱ μὲν ἀμαθεῖς παῖδες τὰ γράμματα, οἱ δὲ ἀπαίδευτοὶ ἄνδρες τὰ πράγματα συγχέουσιν.

34. Ὁ ἐκ φιλοσοφίας νοῦς ἔοικεν ἡνιόχῳ· περίεστι γὰρ τῶν ἐν ἡμῖν ἐπιθυμιῶν, ἀεὶ μετάγων αὐτὰς εἰς τὸ καλόν.

35. Τὸ μὲν ἀψίνδιον ὁ καιρὸς τοῦ μέλιτος γλυκύτερον, τὸν δ' ἐχθρὸν ἐντιμότερον τοῦ φίλου ἢ περίστασις ἐνίοτε ποιεῖ.

36. Καὶ κυβερνήτης ἀγαθὸς ἐνίοτε ναυαγεῖ, καὶ ἀνὴρ σπουδαῖος ἀτυχεῖ.

37. Αἱ μὲν βρονταὶ μάλιστα τοὺς παῖδας ἐκφοβοῦσιν, αἱ δὲ ἀπειλαὶ τοὺς ἄφρονας.

38. Ἀνδριάντα μὲν τὸ σχῆμα, ἄνδρα δὲ ἡ πράξις κοσμεῖ.

39. Ταυτόν ἐστιν ἐκ χρυσοῦ ποτηρίου φάρμακον θανάσιμον πειν, καὶ παρὰ φίλου ἀγνώμονος συμβουλίαν λαμβάνειν.

40. Αἱ μὲν χελιδόνες εὐδίαν σημαίνουσιν ἡμῖν, οἱ δὲ φιλοσοφίας λόγοι τὴν ἀλυπίαν.

41. Οὐχ οὕτως τοῖς ὀρφανοῖς παισὶν, ὡς τοῖς ἀνοήτοις ἀνδράσιν ἐπιτρόπων ἐστὶ χρεία.

42. Ἡ τύχη ἔοικε φαύλῳ ἀγωνοθέτῃ· πολλάκις γὰρ τὸν μηδὲν πράξαντα στεφανοῖ.

43. Εἰς μὲν τὸ εὐπλοῆσαι κυβερνήτου καὶ πνεύματος χρεία· εἰς δὲ τὸ εὐδαιμονῆσαι λογισμοῦ καὶ τύχης.

44. Ὁ μὲν δειλὸς καθ' ἑαυτοῦ τὰ ὄπλα, ὁ δὲ ἀνόητος τὰ χρήματα ἔχει.

29. Musici opus est quodcunque instrumentum concinne adaptare; viri autem sapientis cuiusvis animo sese adaptare.

30. Neque aegroti verbera, neque stulti minae sunt pertimescendae.

31. Thoraci quidem tunica, dolori autem bonus animus subduendus.

32. Victus aegrotantis, et stulti animus fastidii plenus.

33. Pueri indocti literas, viri imperiti actiones confundunt.

34. Animus sapientiae praeceptis imbutus aurigae similis est; nam insitas nobis cupiditates cohibet, et ad honestum redigit.

35. Tempus quidem absinthium melle suavius reddit; occasio autem et necessitas quandoque efficit, ut inimicum amico praeferas.

36. Aliquando et bonus gubernator naufragium, et vir bonus infortunium patitur.

37. Tonitrua pueros, minae autem stultos potissimum terrent.

38. Statuam figura, virum actio exornat.

39. Perinde est lethale venenum bibere ex aureo poculo, et consilium ex amico perfido capere.

40. Hirundines coeli serenitatem, sermones autem philosophici tranquillitatem animi nobis praenuntiant.

41. Non tam orbi parentibus pueri, quam viri stulti tutoribus indigent.

42. Fortuna malo munerario similis est, quae saepius nihil perpetrantem coronat.

43. Ad feliciter navigandum gubernatore et vento; ad beate vivendum ratione et fortuna opus est.

44. Ut timidus arma, ita stultus opes contra se ipsum habet.

45. Τὸ αὐτό ἐστὶν ἐξ ἀσθενοῦς ἀγκυρίου σκάφος ὀρμίζειν, καὶ ἐκ φαύλης γνώμης ἐλπίδα.

46. Ἐπισκοτεῖ τῷ μὲν ἡλίῳ πολλάκις τὰ νέφη, τῷ δὲ λογισμῷ τὰ πάθη.

47. Οὔτε τὸν ἄρρωστον ἢ χρυσῇ ὠφελεῖ κλίνη, οὔτε τὸν ἀνόητον ἐπίσημος εὐτυχία.

48. Τὸ μὲν εὐκρατον ὕδωρ τὰς φλεγμονὰς ἐπιλύει· ὁ δὲ ἐπιεικῆς λόγος τὰς ὀργάς.

49. Οὔτε ὁ αὐστηρὸς οἶνος εἰς πολυποσίαν εὐθετός· οὔτε ἄγροικος τρόπος εἰς ὀμιλίαν.

50. Πιθήκου ὀργήν, καὶ κόλακος ἀπειλήν ἐν ἴσῳ θετέον.

51. Τοῦ βίου, καθάπερ δράματος, πρῶτον μέρος ἐστὶν ἢ νεότης· διὸ πάντες αὐτῇ προσέχουσιν.

52. Τὰς μὲν γραφὰς ἀσφαλεστέρας, τὰς δὲ πράξεις λαμπροτέρας ἔχειν δεῖ.

53. Ὁν τρόπον ἐπὶ τῶν φυτῶν, καὶ ἐπὶ τῶν νέων, ἢ πρώτη φυὴ προδεικνυσι τὸν μέλλοντα καρπὸν τῆς ἀρετῆς.

54. Ἐν μὲν τοῖς συμποσίοις ὁ μὴ παροινῶν ἡδύτερος· ἐν δὲ τοῖς ἀγαθοῖς ὁ μὴ παρανομῶν.

55. Τὸ αὐτό ἐστὶν ὄφιν ἐκτρέφειν, καὶ τὸν πονηρὸν εὐεργετεῖν· παρ' οὐδετέρῳ γὰρ ἢ χάρις εὐνοίαν γεννᾷ.

56. Ἐν μὲν εὐδία σπάνιον τὸ ναυαγῆσαι· ἐν δὲ τῇ ἀβουλίᾳ τὸ μὴ ναυαγῆσαι.

57. Τοὺς μὲν κενοὺς ἀσκούς τὸ πνεῦμα διΐστησι· τοὺς δὲ ἀνοήτους ἀνθρώπους τὸ οἴημα.

58. Γυμναζόμενον δεῖ φυλάσσεσθαι τὸν κόπον, εὖ πράσσοντα δὲ τὸν φθόρον.

59. Μέτρον ἄριστον, ἔφη τις τῶν σοφῶν· ᾧ πειθόμενοι καὶ ἡμεῖς ὁμοίως τὰς τοῦ βίου θεραπείας ἀναπαύσωμεν, φίλτατε ἡμῖν καὶ ἱερώτατε Ἀσκληπιάδη.

Τέλος τῶν τοῦ Δημοφίλου ὁμοίων.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ex eadem collectione Demophili, at multum pleniore illa, quam continet Codex Vaticanus, petitae videntur sequentes 80 similitudines, quas maximam partem Socrati auctori adscriptas intermixtisque nonnullis earum, quas e Codice Vaticano edidit Holstenius, servarunt nobis Jo. Stobaeus in Florilegio, Antonius in Melissa et Maximus in Eclogis. Eas igitur hic exhibebimus positas secundum ordinum Capitum Stobaei et Antonii adjunctaque Versione Latina Conradi Gesneri, Medici Clarissimi.

JO. STOBÆUS

(ex editione Conr. Gesneri Tigurina de anno 1559 collata cum editione Schowii).

Cap. I. περι' ἀρετῆς.

Σωκράτους.

1. Τοῦ βίου καθάπερ ἀγάλματος πάντα τὰ μέρη καλὰ εἶναι δεῖ.

2. Ἀνδριάς μὲν ἐπὶ βάσεως, σπουδαῖος δὲ ἀνὴρ ἐπὶ καλῆς προαιρέσεως ἐστὼς ἀμετακίνητος ὀφείλει εἶναι.

3. Τὸν λιβανωτὸν τοῖς θεοῖς, τὸν δὲ ἔπαινον τοῖς ἀγαθοῖς ἀπονέμειν δεῖ.

4. Ἀπολογεῖσθαι μὲν γὰρ χρὴ ὑπὲρ τῶν ἀδίκως περὶ τὸ ἀδικεῖν αἰτίαν ἔχόντων, ἐπαινεῖν δὲ τοὺς ἐπ' ἀγαθῷ τινὶ διαφέροντας.

5. Οὔτε ἵππος εὐγενῆς κρίνοιτ' ἂν πολυτελεῆ σκευὴν ἔχων, ἀλλ' ὁ τῆ φύσει λαμπρὸς, οὔτε ἀνὴρ σπουδαῖος ὁ πολύτιμον οὐσίαν κεκτημένος, ἀλλ' ὁ τὴν ψυχὴν γενναῖος.

6. Τοῦ σοφοῦ στόματος ἀνοιχθέντος, καθάπερ ἱεροῦ, τὰ καλὰ βλέπεται, ὥσπερ ἀγάλματα.

7. Οὔτε ναῦν ἐξ ἐνὸς ἀγκυρίου, οὔτε βίου ἐκ μιᾶς ἐλπίδος ὀρμιστέον.

Ἀντισθένους.

8. Οὔτε συμπόσιον χωρὶς ὀμιλίας, οὔτε πλοῦτος χωρὶς ἀρετῆς ἠδονὴν ἔχει.

Aliae Similitudines ex Stobaeo et Antonio Melissa
(interprete Conrado Gesnero).

EX STOBAEO.

E Cap. I. de Virtute.

Socratis.

1. Vitae, ceu simulacri cujusdam, partem unamquamque pulchram esse decet.

2. Ut statua basi, ita vir bonus instituto innixus honesto nullatenus dimoveri debet.

3. Thus diis, laus vero bonis viris tribuenda est.

4. Defendendi sunt, qui immerentes accusantur injuriarum: laude ornandi, qui ob bonum aliquod ceteris praestant excelluntque.

5. Equus generosus judicabitur, non quidem sumptuose ornatus, sed eximius natura: itidem nec vir honestus, qui opibus praedives, sed qui anima egregius erit.

6. Cum sapiens os suum aperuerit, tanquam templum, ibi animae pulcherrima simulacra perspiciuntur.

7. Neque navem unica anchora, neque vitam una spe fultam esse oportet.

Antisthenis.

8. Neque convivium, si desint congerrones, nec opes virtute carentes voluptate afficiunt.

Φωκίωνος.

9. Οὔτε ἐξ ἱεροῦ βωμὸν, οὔτε ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀφαιρετέον τὸν ἔλεον.

Ex Cap. III. περὶ φρονήσεως.

Σωκράτους.

10. Ὅδον μὲν τὴν λειοτάτην ἐκλέγεσθαι δεῖ, βίον δὲ τὸν ἀλυπότατον.

11. Μόνῳ τῷ λόγῳ, καθάπερ ἐπιτρόπῳ σώφρονι, παρακαταθετέον τὸν βίον καὶ τὴν νεότητα καὶ τὰ ὑπολείμματα.

12. Βίος ἀρμόζων ἀλυπότερος.

13. Ὡσπερ εἰς κενὸν σκάφος τὰ ἀπὸ τῆς φρονήσεως ἔργα δεῖ προσεμβάλλειν.

14. Ψυχῆς ἐστὶ λόγος ἑαυτὸν αὔξων.

15. Ἐν τῷ βίῳ, καθάπερ ἐν δράματι, χρὴ τὰ πρῶτα λέγειν, οὐ τὸν πλουσιώτατον, ἀλλὰ τὸν φρονιμώτατον.

16. Καλὸν ἐπὶ μὲν τῆς ἐστίας φαίνεσθαι τὸ πῦρ λαμπρόν· ἐπὶ δὲ τῆς εὐτυχίας τὸν νοῦν.

17. Δεῖ ὡσπερ εὐνομουμένης τῆς πόλεως φυγαδεύειν στασιαστὴν ἄνθρωπον, οὕτως ἐκ τῆς σωθησομένης ψυχῆς τὸν πρὸς τὰ φαῦλα κεκλικότα νοῦν.

18. Οὔτε ἵππῳ χωρὶς χαλινού, οὔτε πλούτῳ χωρὶς λογισμοῦ δυνατὸν ἀσφαλῶς χρῆσασθαι.

Ἐκ τῶν Τομαρίων τοῦ Ἀριστωνύμου.

19. Κυβερνήτου μὲν ἀγαθοῦ εἰς τὰς τῶν πνευμάτων μεταβολὰς ἀρμόσασθαι, ἀνδρὸς δὲ σοφοῦ πρὸς τὰς τῆς τύχης.

20. Ἐν μὲν τῷ πλεῖν πείθεσθαι δεῖ τῷ κυβερνήτῃ, ἐν δὲ τῷ ζῆν τῷ λογίζεσθαι δυναμένῳ βέλτιον.

Ex Cap. IV. περὶ ἀφροσύνης.

Σωκράτους.

21. Ὁ μὲν δειλὸς τῆς πατρίδος, ὁ δὲ φιλόδοξος τῆς πατρῴας οὐσίας ἐστὶ προδότης.

Phocionis.

9. Nec e templo arā, nec ex humana natura misericordia tollenda est.

Cap. III. de Prudentia.

Socratis.

10. Via eligenda planissima, vita autem jucundissima.

11. Soli rationi, tanquam consultissimo tutori, ut vitam omnem, ita maxime juventutem credere convenit.

12. Vita cujusque moribus apta, minori molestia fertur.

13. Tanquam in vacuum navigii alveum, (sic in animum) consilia prudentiae saburrae instar injicienda. [O.]

14. Animae ratio auget ipsa se ipsam.

15. Oportet in vita, tanquam in fabula quadam, primas dicendi partes obtinere non ditissimum, sed prudentissimum.

16. Pulchrum est in foco quidem ignem conspici splendidum, in felicitate autem animum.

17. Oportet, sicut ex civitate, quae bonis legibus administratur, seditiosum civem expellere, sic ex animo, quem salvum voluerimus, mentem ad mala inclinatam.

18. Nec equo sine freno, neque divitiis sine ratione tuto quis uti poterit.

Ex Aristonymi Tomariis.

19. Boni gubernatoris est ventorum se mutationibus accommodare, viri autem sapientis, fortunae.

20. Navigando gubernatori auscultandum est: vivendo illi, qui plus ratione valet.

Ex Cap. IV. de Imprudentia (p. 96. seqq.).

Socratis.

21. Timidus quidem patriae, ambitiosus vero substantiae paternae proditor est. [O.]

22. Ἐν μὲν ταῖς μέθαις παροῖνουσιν· ἐν δὲ ταῖς ἀτυ-
χίαις παρανοοῦσιν οἱ ἀνόητοι.

23. Οὐδ' οἱ ἄμουσοι τοῖς ὄργανοις, οὐδ' οἱ ἀπαιδευτοὶ
ταῖς ἀτυχίαις δύνανται συναρμόσασθαι.

24. Τῷ τῶν ἀπαιδευτῶν βίῳ, καθάπερ ὑποκριτῇ, πολλὰ
τύφου μετεκδύματα περικείται.

25. Τοῖς ἄφροσίν, ὥσπερ τοῖς παιδίοις, μικρὰ πρόφα-
σις εἰς τὸ κλαίειν ἱκανή.

26. Οἱ μὲν ξένοι ἐν ταῖς ὁδοῖς, οἱ δὲ ἀπαιδευτοὶ ἐν τοῖς
πράγμασι πλανῶνται.

27. Ταυτόν ἐστιν ἀρξωστοῦντι φορτίον ἀναθέσθαι, καὶ
ἀπαιδευτοῖς εὐτυχίαν.

28. Οὔτε πλέοντας παρὰ τόπον ὀρμεῖν ἀσφαλές, οὔτε
ζῶντας παρὰ τὸν νόμον βιοῦν ἀκίνδυνον.

29. Ὁ μὲν Πρωτεύς τῇ μορφῇ, ὁ δὲ ἀπαιδευτος τῇ ψυ-
χῇ παρ' ἕκαστον ἀλλοιοῦται.

30. Πολλοὺς ὥσπερ ἀσθενοῦντας, οὕτω καὶ εὐτυχοῦν-
τας τὸ πλῆθος τῶν παρακειμένων λυπεῖ.

31. Οἱ μὲν ἀκρατεῖς ἐν ταῖς ἀρξωστίαις, οἱ δὲ ἄφρονες
ἐν ταῖς ἀτυχίαις εἰσὶ δυσθεράπευτοι.

32. Οὔτε τὰ τοῦ Ἀχιλλέως ὄπλα τῷ Θερσίτῃ, οὔτε τὰ
τῆς ψυχῆς ἀγαθὰ τῷ ἄφρονι ἀρμόττει.

Ἀριστῶνυμος ἐν Τομαρίοις.

33. Πολλοὶ ἀδικηθέντες ὑπὸ φητόρων, τοὺς υἱοὺς φήτο-
ρας διδάσκουσιν· οὐδεὶς δὲ ἀδικηθεὶς ὑπὸ λύκου αὐτὸς λύκος
γίνεται καὶ ἀντιδάκνει.

33. a) Οἱ μὲν σφοδρῶς πυρέττοντες τὴν ὄρεξιν καὶ τὴν
θῶμην, οἱ δ' ἐν τοῖς βασιλείοις παροικοῦντες τὸν νοῦν καὶ
τὰ ἤθη πεφύκασιν διαφθείρεσθαι, εἰ μὴ τὸ γινῶθι σαυτόν
συχνῶς αὐτοῖς ἐπιλέγουσιν. [Anton. et Maxim. Serp. περὶ
τοῦ γινῶθι σαυτόν.]

Ε Cap. VI. περὶ ἀκολασίας.

Σωκράτους.

34. Οὔτε πῦρ ἱματίῳ περιστεῖλαι δυνατὸν, οὔτε αἰσχρὸν
ἀμάρτημα χρόνῳ.

22. Stulti temulenti debacchantur; adversante fortuna insaniunt.

23. Neque Musices ignari instrumenta concinnare, neque indocti infortunia sibi accommodare possunt.

24. Indoctorum vita, tanquam histrio, multa fastus et arrogantiae gerit vestimenta.

25. Stultis, sicut infantibus, utcunque levis occasio satis est ad luctum.

26. Errant peregrini in viis, in rebus imperiti et rudes.

27. Idem est languenti onus imposuisse, et indocto bonam fortunam.

28. Neque navigantes praeter loci commoditatem appellere tutum est, neque viventes praeter legem vitam agere periculo vacat.

29. Proteus quidem formam, imperitus vero animum ubique mutat et variat.

30. Multos, ut in morbis, ita etiam in successu fortunae, conversantium multitudo afficit molestia.

31. Luxuriosi, cum aegrotant, stulti, cum fortunam sinistram experiuntur, vix curari queunt.

32. Neque Achillis arma Thersiti, neque animi bona homini stulto conveniunt.

Aristonymus in tomariis.

33. Non pauci rhetorum injuria affecti filios suos artem rhetoricam docent. Nullus autem, qui injuriam a lupo accepit, ipse lupo fit, ut remordeat.

33. a) Qui valde febricitant, appetitum et robur amittunt, qui vero principum aulas inhabitant, mentem et bonos mores perdere solent, nisi frequenter animo repetant hoc dictum: Nosce te ipsum. [*Anton. et Maxim. Serm. de Cognitione sui.*]

E Cap. VI. de Intemperantia (p. 177).

Socratis.

34. Nec ignem vestimento occulere possibile est, nec foedum peccatum tempore.

B

35. Τὸ μὲν πῦρ, ὁ ἄνεμος, τὸν δὲ ξρωτὰ τῆς συνήθειας ἐκκαίει.

E Cap. XXII. (Schow. XXII.) περὶ ὑπεροψίας.

Σωκράτους.

36. Παρὰ τῷ τύφῳ (καθάπερ παρὰ τῷ κακῷ πλάστῃ) διεστραμμένας τὰς τῶν πραγμάτων εἰκόνας ἰδεῖν ἔστιν.

37. Ἡ δεισιδαιμονία καθάπερ πατρὶ τῷ τύφῳ πείθεται.

Διογένους.

38. Ὁ τύφος ὥσπερ ποιμῆν, οὗ θέλει, τοὺς πολλοὺς ἄγει.

E Cap. X. Gesner. Schow. X. περὶ ἀδικίας.

Σωκράτους.

39. Ὑποστάθμη ἔστιν οἴνου μὲν τρυξ, φιλαργύρου δὲ ἀνελευθερία.

40. Οὔτε παρὰ νεκροῦ ὀμίλιαν, οὔτε παρὰ φιλαργύρου χάριν δεῖ ζητεῖν.

41. Οἱ τὸ ἀπὸ τῶν αἰσχυρῶν κέρδος εἰς καλὰς χόρηγοῦντες λειτουργίας ὁμοίον τι ποιοῦσι τοῖς ἀπὸ ἱεροσυλείας εὐσεβοῦσιν.

Διογένους.

42. Οἱ φιλάργυροι, καθάπερ μαχαίρα, τῷ βίῳ χρωσάται, πάντα ποιοῦντες κατὰ τὴν λαβήν.

E Cap. XIV. περὶ κολακείας.

Σωκράτους.

43. Ἡ τῶν κολάκων εὐνοία (καθάπερ ἐκ τροπῆς) φεύγει τὰς ἀτυχίας.

44. Θηρεύουσι τοῖς μὲν κυσὶ τοὺς λαγούς, οἱ κυνηγοί, τοῖς δὲ ἐπαίνοις τοὺς ἀνοήτους, οἱ πολλοί.

45. Οἱ μὲν λύκοι τοῖς κυσὶν, οἱ δὲ κόλακες τοῖς φίλοις ὄντες ὅμοιοι, ἀνομοίων ἐπιθυμοῦσιν.

Διογένους.

46. Ἐπὶ τῆς κολακείας, ὥσπερ ἐπὶ μνήματος, αὐτὸ μόνον τὸ ὄνομα τῆς φιλίας ἐπιγέγραπται.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

Ἐκ τῶν Ἀριστωνύμου τομαρίων.

47. Τὰ μὲν ξύλα τὸ πῦρ αὖξοντα, ὑπ' αὐτοῦ καταναλίσκεται· ὁ δὲ πλοῦτος ἐκτρέφων τοὺς κόλακας, ὑπ' αὐτῶν τούτων διαφθείρεται.

E Cap. XIII. περὶ παρρησίας.

Σωκράτους.

48. Τῆς παρρησίας, ὡς περ ὥρας, ἐν καιρῷ ἢ χάρις ἡδίων.

49. Οὔτε μάχαιραν ἀμβλεῖαν, οὔτε παρρησίαν ἀπρακτον ἔχειν δεῖ.

50. Οὔτε ἐκ τοῦ κόσμου τὸν ἥλιον, οὔτε ἐκ τῆς παιδείας ἀρτέον τὴν παρρησίαν.

51. Ἔστιν, ὡς περ τρίβωνα ὑπαρδὸν ἀμπεχόμενον εὐεκτηῖν, οὕτως καὶ βίον ἔχοντα πενιχρὸν παρρησιάζεσθαι.

Ἐκ τῶν Ἀριστωνύμου τομαρίων.

52. Ὡς περ τὸ μέλι τὰ ἠλκωμένα δάκνει, τοῖς δὲ κατὰ φύσιν ἡδύ ἐστιν, οὕτω καὶ οἱ ἐκ φιλοσοφίας λόγοι.

E Cap. XVI. περὶ φειδωλίας.

Σωκράτους.

53. Ὁ τῶν φιλαργύρων βίος ἔοικε νεκροῦ δείπνω, πάντα γὰρ ἔχων τὸν εὐφρανθησόμενον οὐκ ἔχει.

E Cap. XXIV. Gesneri περὶ φιλαυτίας.

Ἐκ τῶν Ἀριστωνύμου τομαρίων.

54. Οὕτως ἔνιοι αὐτοῖς δοκοῦσι φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ νήφειν οἱ μεθύοντες.

E Cap. XXXVII. Gesneri περὶ χρηστότητος.

Σωκράτους.

55. Ἡ μὲν ἐσθῆς τὴν ἀρδουρμίαν, ἡ δὲ εὐνοια τὴν ἁμαρτίαν περιστέλλει.

Ex Aristonymi tomariis.

47. Ligna, dum augent ignem, ab ipso consumuntur. Opes, dum alunt adulatores, ab iis ipsis pereunt.

E Cap. XIII. de Fiducia et Libertate dicendi.

Socratis.

48. Linguae liberae; ut tempori, opportuna occasio majorem gratiam conciliat.

49. Neque gladius obtusus, neque eloquendi libertas infructuosa sit.

50. Ut minime solem e mundo, ita neque dicendi fiduciam a recta institutione tollere convenit.

51. Sicut pallium sordidum non obstat corpori, quo minus sanum et quadratum sit: ita paupertas nihil orationis liberam fiduciam cohibet.

Ex Aristonymi tomariis.

52. Ut mel exulcerata mordicat, secundum naturam autem affectis suave est, ita quoque philosophicae orationes.

E Cap. XVI. de Parcitate.

Socratis.

53. Avarorum vita similis est funeralsi convivio. Omnia enim cum habeat, hominem, qui praesentibus hilariter fruatur, non habet.

E Cap. XXIV. de Amore sui.

Ex Aristonymi tomariis.

54. Nonnulli non secus sibi philosophi videntur, quam ebrii homines esse sobrii.

E Cap. XXXVII. de Bonitate.

Socratis.

55. Vestis quidem corporis inconcinnitatem, benevolentia vero peccatum obtegit.

Ε Cap. XXXVIII. περί φθόνου.

Σωκράτους.

56. Σωκράτης τὸν φθόνον ἔφη ψυχῆς εἶναι πρόνοα.

56. a) Τὸ τῆς δόξης κάλλος, ὥσπερ ὑπὸ νόσου, τοῦ φθόνου ταχὺ μαραίνεται.

Ἐκ τῶν Ἀριστῶν ὑμῶν τομαρίων.

57. Τοῖς μὲν διὰ τοῦ ἡλίου πορευομένοις, ἔπεται κατ' ἀνάγκην σκιά· τοῖς δὲ διὰ τῆς δόξης βαδίζουσιν, ἀκολουθεῖ φθόνος.

58. Ὁ φθόνος, ὥσπερ φαῦλος δημαγωγός, ταῖς καλαῖς ἀντιπολιτεύεται πράξεσιν.

Ε Cap. LXXIX. περί γραμμάτων.

58. b) Ἐν μὲν πολέμῳ πρὸς ἀσφάλειαν σίδηρος χρυσοῦ κρείττων, ἐν δὲ τῷ ζῆν ὁ λόγος τοῦ πλούτου.

Ε Cap. LXXXIV. περί εὐγενείας.

Σωκράτους.

59. Οὔτε σῖτον ἄριστον ἐκ τοῦ καλλίστου πεδίου κρίνομεν, ἀλλὰ τὸν εὐθρετον πρὸς τὴν τροφήν· οὔτε ἄνδρα σπουδαῖον ἢ φίλον εὖνουν τὸν ἐξ ἐπιφανοῦς ὄντα γένους, ἀλλὰ τὸν ὑπάρχοντα τῷ τρόπῳ κρείττονα.

Ε Cap. XCII. Ὅτι τὰ χρήματα

ἀβλαβῆ etc.

Σωκράτους ἐκ τῶν Ἀριστῶν ὑμῶν τομαρίων.

60. Ὁ οἶνος μὲν συµμεταβάλλει τοῖς ἀγγείοις, ὁ δὲ πλοῦτος τοῖς τῶν κεκτημένων τρόποις.

61. Ἰδρωὺς μὲν ὁ ἐκ τῶν γυμνασίων εὐσχημονέστερος· πλοῦτος δὲ ἐκ τῶν ἰδίων πόνων.

62. Τὸν πλοῦτον ὥσπερ φίλον ἐκτενῆ καὶ ἀπροφάσιστον εἰς τὰς καλὰς δεῖ παραλαμβάνειν πράξεις.

Ε Cap. XCV. Σύγκρισις πενίας καὶ πλούτου.

Ἐκ τῶν Ἀριστῶν ὑμῶν τομαρίων.

63. Ὅτι πλῶ ἔοικε τῷ παρὰ γῆν ὁ τῶν πενήτων βίος· ὁ δὲ τῶν πλουσίων, τῷ διὰ πελάγους· τοῖς μὲν γὰρ ῥάδιόν ἐστι καὶ πείσμα βαλεῖν καὶ προσχεῖν καὶ νεωκῆσαι, τοῖς δ' οὔ.

E Cap. XXXVIII. de Invidia.

Socratis.

56. Socrates dicebat, invidiam animi esse serram.

56. a) Pulchritudo famae cito marcescit ex invidia, ceu morbo quodam.

Ex Aristonymi tomariis.

57. Iter facientes per solem necessario comitatur umbra: incedentibus vero per gloriam comes est invidia.

58. Invidia tanquam malus demagogus (id est ambitiosus administrator reipublicae popularis) honestis actionibus obsistit.

E Cap. LXXIX. de Litteris.

58. b) In bello quidem ferrum auro praestat ad defendendum se, in vita autem eruditio divitiis.

E Cap. LXXXIV. de Nobilitate.

Socratis.

59. Neque frumentum optimum judicamus, quod in pulcherrimo agro natum est, sed quod commode nutrit, neque virum bonum aut amicum benevolum, qui genere clarus, sed qui moribus egregiis fuerit.

E Cap. XCII. Quod pecuniae moderate comparatae innoxiae sint.

Socratis ex Aristonymi tomariis.

60. Vinum immutatur cum vasis; divitiae vero pro moribus possidentium variant.

61. Sudor provocatus exercitiis decentior est; sic etiam divitiae propriis laboribus acquisitae.

62. Divitias, veluti amicum liberalem ac promptum, ad honestas actiones assumere oportet.

E Cap. XCV. Comparatio paupertatis et divitiarum.

Ex Aristonymi tomariis.

63. Pauperum vita similis est navigationi juxta litus: divitum autem ei, quae in profundo pelago fit. Illis enim facile est funem ejicere, appellere et navem extrahere; divitibus non item.

E Cap. CII. ὅτι ἀβέβαιός ἡ εὐπραξία.

Σωκράτους.

64. Ταυτόν ἐστίν· ἐπ' εὐτυχίᾳ μέγα φρονεῖν, καὶ ἐπὶ ὀλι-
σθηρᾶς ὁδοῦ σταδιοδρομεῖν.

E Cap. CIV. περὶ τῶν παρ' ἀξίαν εὐτυχούντων.

Ἐκ τῶν Ἀριστωνύμου τομαρίων.

65. Ἐοικεν ὁ βίος θεάτρῳ· διὸ πολλάκις χεῖριστοι τὸν
κάλλιστον ἐν αὐτῷ κατέχουσι τόπον.

E Cap. CVIII. ὅτι δεῖ τὰς μὲν εὐτυχίας προφαί-
νειν, τὰς δὲ ἀτυχίας κρύπτειν.

Σωκράτους.

66. Ταυτόν· ἐστίν· ἐν γυμνικῷ ἀγῶνι· ἠττηθέντα ὕβρεως
δίκην τῷ ἀνταγωνιστῇ λαχεῖν, καὶ ἐν τῷ ζῆν νικώμενον ὑπὸ
τῆς τύχης ἐγκαλεῖν αὐτῇ, ἀγνοοῦντα ἔφ' οἷς δικαίοις εἰς τὸν
ἀγῶνα τοῦ ζῆν συγκαταβεβήκαμεν.

E Cap. CXII. ὅτι οἱ ἀτυχοῦντες χρήσουσι
τῶν συμπασχόντων.

Σωκράτους.

67. Τοῖς μὲν νοσοῦσιν ἰατροὺς, τοῖς δ' ἀτυχοῦσι φίλους
δεῖ παραινεῖν.

E Cap. CIX. περὶ ἐλπίδος.

Σωκράτους ἔκ τῶν Ἀριστωνύμου τομαρίων.

68. Αἱ πονηραὶ ἐλπίδες, ὥσπερ οἱ κακοὶ ὀδηγοὶ, ἐπὶ τὰ
ἀμαρτήματα ἄγουσιν.

69. Οὔτε γυνὴ χωρὶς ἀνδρός, οὔτε ἐλπίς ἀγαθῆ χωρὶς
πόνου γεννᾷ τι χρήσιμον.

E Cap. CXX. Σύγκρισις ζωῆς καὶ θανάτου.

Σωκράτους.

70. Ἐν τῷ βίῳ, καθάπερ ἐν θεάτρῳ, ἄχρι τούτου δεῖ
περιμένειν, ἄχρις οὗ τὴν τῶν ἔργων θεᾶν ἐπιτεροπῆ εἶναι συμ-
βαίνει.

E Cap. CII. de Inconstantia fortunæ.

Socratis.

64. Idem est in secunda fortuna altum sapere, et in lubrica via cursu certare.

E Cap. CIV. de illis qui fortuna sunt indigni.

Ex Aristonymi tomariis.

65. Similis est vita theatro. Quocirca saepius pessimis quique honoratissimum inter homines locum obtinent.

E Cap. CVIII. Bonam fortunam proferendam, malam vero celandam esse.

Socratis.

66. Idem est in gymnico certamine victum contumeliae actionem adversario intentare, et in vita victum a fortuna eam accusare, nescientem, quo jure, quibusque legibus in vitæ certamen cum ipsa descenderimus.

E Cap. CXII. Infortunatos opus habere condolentibus.

Socratis.

67. Medicos aegrotis, amicos infortunatis consulere oportet.

E Cap. CIX. de Spe.

Socratis ex Aristonymi tomariis.

68. Spes mala, sicut malus viae dux, ad peccatâ ducit.

69. Neque mulier sine viro, neque bona spes absque labore utile quidquam pariet.

E Cap. CXX. Comparatio vitæ et mortis.

Socratis.

70. In vita, tanquam in theatro, tamdiu permanendum est, quamdiu rerum et operum hujus vitæ jucundum erit spectaculum.

E Cap. CX XIII. Παρηγορικά.

Σωκράτους.

71. Πειτεία τινὶ ἔοικεν ὁ βίος· καὶ δεῖ ὥσπερ ψῆφόν τινα τίθεσθαι τὸ συμβαῖνον· οὐ γάρ ἐστιν ἄνωθεν βαλεῖν οὐδὲ ἀναθέσθαι τὴν ψῆφον.

EX ANTONII ET MAXIMI ECLOGIS.

Cap. LVI. περὶ εὐεργεσίας καὶ χάριτος etc.

Σωκράτους.

72. Ὁ πλουσίῳ χορήγῳ οὐδὲν διαφέρει τοῦ εἰς θάλασσαν ὕδωρ ἐκχέοντος.

73. Οὐδὲν ἐν τῷ βίῳ τάχιστα γηράσκει ὡς χάρις.

Cap. XCIII. περὶ γλωσσαλγίας.

Σωκράτους.

74. Κρεῖττόν ἐστι τῷ ποδὶ ὀλισθαίνειν ἢ τῇ γλώσσῃ.

Cap. LIV. περὶ πλεονεξίας.

75. Σωκράτης τοὺς μὲν πλεονέκτας εἵκαζε ταῖς ὄρονισιν, ὧν ἡ μὲν καταπίνει ὕ, τι ἂν προστύχη, καὶ ἔστιν ὅτε πνίγεται· αἱ δ' ἄλλαι περιεκολλουθούσιν ἀφελεῖν αὐτὸ σπεύδουσαι, ἵνα παρὰ μέρος πνιγῶσιν.

Cap. CIX. περὶ κάλλους.

Σωκράτους.

76. Τὰ τῶν καλῶν φιλήματα φυλάττεσθαι δεῖ, ὡς τὰ τῶν λοβόλων δῆγματα.

Cap. CXXXV. περὶ φίλων καὶ φιλίας καὶ φιλαδελφίας.

Σωκράτους.

77. Οἱ ἀδελφοὺς παριέντες καὶ ἄλλους φίλους ζητοῦντες παραπλήσιοι εἰσὶ τοῖς τὴν ἑαυτῶν γῆν ἑῷσι, τὴν δὲ ἀλλοτρίαν γεωργοῦσιν.

Cap. CXXXVII. περὶ φίλων μοχθηρῶν.

Σωκράτους.

78. Τὸ φιλεῖν ἀκαίρως ἴσον ἐστὶ τῷ μισεῖν.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Cap. CXL. περὶ πλούτου καὶ πενίας.

Σωκράτους.

79. Τὰ τῶν πλούσιων καὶ ἀσώτων χρήματα ταῖς ἐπὶ τῶν κρημνῶν συκέαις εἵκαζεν (Σωκράτης), ἀφ' ὧν ἄνθρωπον μὲν μὴ λαμβάνειν, κόρακας δὲ καὶ ἰκτίνους, ὥσπερ παρὰ τούτων ἑταίρας καὶ κόλακας.

Cap. CXLIX. περὶ γήρως καὶ νεότητος.

Σωκράτους.

80. Ἡδύ ἐστιν, ὥσπερ φίλῳ σπουδαίῳ, οὕτω καὶ λόγῳ καλῷ συγγηράσκειν.

Cap. CCX. περὶ παιδείας.

80. a) Σωκράτης ἰδὼν πλούσιον ἀπαίδευτον ἔφη· ἰδοῦ καὶ τὸ χρυσοῦν ἀνδράποδον.

Serm. CCXLVI. περὶ βίου ἀνωμαλίας.

80. b) Ταυτὸν ἐστιν ἐπὶ εὐτυχίᾳ μέγα φρονεῖν καὶ ἐπὶ ὀλισθηρᾷ ὁδοῦ σταδιοδρομεῖν.

80. c) Καλὸν μὲν ἐπὶ ἐστίας φαίνεσθαι τὸ πῦρ λαμπρὸν, ἐπὶ δὲ τῆς εὐτυχίας τὸν νοῦν.

Pythagoreorum Similitudines omissae a Demophilo. (Ex Jamblichi Adhort. ad Philos. C. II. p. 14. seq. ed. Kiessling.)

81. Ψυχῇ ζῶντας ἡμᾶς τῇ ταύτης ἀρετῇ ῥητέον εὖ ζῆν, ὡς ὀφθαλμοῖς ὁρῶντας τῇ τούτων ἀρετῇ καλῶς ὁρᾶν.

82. Οὔτε χρυσοῦ νομιστέον ἰόν, οὔτε ἀρετῆς αἴσχος ἀπτεσθαι.

83. Καθάπερ εἰς ἄσυλον τέμενος τὴν ἀρετὴν ὁρμητέον, ὅπως πρὸς μηδεμίαν ἀγεννηῆ ψυχῆς ὕβριν ὤμεν ἔκδοτοι.

84. Ἀρετῇ μὲν θαρσνητέον ὡς σώφροσι γαμετῇ, τύχῃ δ' ὡς ἀστάτῳ πιστευτέον ἑταίρῳ.

85. Κρεῖττον μετὰ πενίας ἀρετὴν ὑποληπτέον, ἢ πλοῦτον μετὰ κακίας, ὀλιγοσιτίαν μετὰ ὑγείας, ἢ πολυφαγίαν μετὰ νόσου.

86. Βλαβερά μάλιστα τροφῆς μὲν ἀφθονία τῷ σώματι, κτήσεως δὲ τῷ τὴν ψυχὴν διακειμένῳ κακῶς.

Cap. CXL. de Divitiis et Paupertate (p. 757.)

Socratis.

79. Divitum et prodigorum bona fico arbori posita in loco praecipiti et abrupto comparabat (Socrates), de qua homines nihil accipiant, sed corvi et milvi, quemadmodum ab illis scorta et adulescentes.

Cap. CXLIX. de Senectute et Juventute (p. 855.)

Socratis.

80. Jucundum est, ut cum amico bono, sic cum bona ratione senescere.

Serm. CCX. de Disciplina.

80. a) Divitem quendam indoctum conspicatus Socrates, Ecce, inquit, aureum mancipium.

Serm. CCXLVI. de Vitae Inaequalitate.

80. b) Idem est in fortuna secunda altum sapere, et in lubrica via cursu contendere.

80. c) In foco ignem, in bona fortuna mentem splendere pulchrum est.

Ex Jam b l i c h o.

81. Cum anima vivamus, ejus nos virtute recte vivere dicendum est, quemadmodum oculis cernentes horum virtute bene cernimus.

82. Neque auro existimandum est adhaerescere robiginem, neque virtuti turpitudinem.

83. Sicut in asylum ad virtutem est contendendum, ne ad ullam illiberalem animi insolentiam simus projecti.

84. Virtuti est confidendum, ut castae conjugii, fortunae credendum, ut mutabili meretrici.

85. Praestantior cum paupertate virtus est habenda, quam divitiae cum improbitate, victus frugalitas cum bona valetudine, quam ciborum abundantia cum morbo.

86. Infestissima corpori alimentorum copia, et honorum homini improbo animo.

· 86. b) Καὶ ἐπισφάλες, καὶ ὁμοῖον μαινόμενῳ δοῦναι μάχαιραν, καὶ μοχθηρῶ δύνάμιν.

87. Καθάπερ τῷ ἐμπύῳ βέλτιόν τὸ καίεσθαι τοῦ διαμένειν, καὶ τῷ μοχθηρῷ τὸ τεθνᾶναι τοῦ ζῆν.

· 88. Τῶν κατὰ σοφίαν θεωρημάτων ἀπολαυστέον ἐφ' ὅσον οἶόν τε, καθάπερ ἀμβροσίας καὶ νέκταρός· ἀκήρατόν τε γὰρ τὸ ἀπ' αὐτῶν ἡδὺ, καὶ τὸ θεῖον τὸ μεγαλόψυχον δύναται τε ποιεῖν, καὶ εἰ μὴ αἰδίους, αἰδίων γε ἐπιστήμονας.

89. Εἰ εὐκτὸν ἢ εὐαίσθησία, μᾶλλον σπουδαστὸν ἢ φρόνησις, ἔστι γὰρ τοῦ ἐν ἡμῖν πρακτικοῦ νοῦ οἷον εἰ τις εὐαίσθησία, δι' ἣν μὲν γὰρ, ἐν οἷς πάσχομεν, οὐ παραισθανόμεθα, δι' ἣν δὲ, ἐν οἷς πράττομεν, οὐ παραλογιζόμεθα.

90. Καὶ τὸν θεὸν σεβόμεθα κατὰ τρόπον, εἰ τὸν ἐν ἡμῖν νοῦν παρασκευάσαιμεν πάσης κακίας ὡσπερ τινὸς κηλίδος μαθαρὸν.

91. Κοσμητέον ἱερὸν μὲν ἀναθήμασι, τὴν δὲ ψυχὴν μαθήμασιν.

92. Ὡς πρὸ τῶν μεγάλων μυστηρίων τὰ μικρὰ παραδοτέον, καὶ πρὸ φιλοσοφίας παιδείαν.

93. Καθάπερ γῶρας μάλιστα ἐπιμελητέον τῷ τῆς ἀρίστης ἐπιτυχόντι, καὶ ψυχῆς, ὅπως τῆς φύσεως ἀξίον ἐνέγκηται τὸν καρπὸν.

· 94. Ἀρίστωνος ἐν ὁμοιωμασιν.

Stobaeus Cap. IV. (περὶ ἀφροσύνης) p. 126. ed. Schow.

94. Ἀρίστων ὁ Χίος τοὺς περὶ τὰ ἐγκύκλια μαθήματα πόνουμένους, ἀμέλοῦντας δὲ φιλοσοφίας, ἔλεγεν ὁμοίους εἶναι τοῖς μνηστῆρσι τῆς Πηνελόπης, οἱ ἀποτύγγάνοντες ἐκείνης, περὶ τὰς θεραπεύσας ἐγίγνοντο.

95. Ὁ αὐτὸς τοὺς πολλοὺς εἰκάξε τῷ Λαέρτῃ, ὅστις, πῶν κατὰ τὸν ἀγρὸν ἐπιμελούμενος, ὀλιγώρως εἶχεν ἑαυτοῦ· καὶ γὰρ τοῦτους, τῶν κτημάτων πλείστην ἐπιμέλειαν ποιούμενους, περιορᾶν τὴν ψυχὴν ἑαυτῶν, πλήρη παθῶν ἀγρίων οὔσαν.

86. b) Aequè periculosum est furibundo gladium dare, atque improbo potentiam.

87. Quemadmodum suppurato, utilius est ulcus uri, quam pus relinquere, ita improbo mortuum esse quam vivere.

88. Sapientiae praeceptis fruendum est, quantum licet, ut ambrosia et nectare. Nam et sincera est eorum dulcedo, et divinam naturam animum magnum efficere possunt, atque, si non aeternos, at rerum aeternarum peritos.

89. Si optabilis est sensuum integritas, magis quaerenda, prudentia. Est enim quasi integritas quaedam mentis ad agendum applicatae. Nam illa efficit, ne in iis, quae nos afficiunt, sensu fallamur, haec, ne in iis, quae agimus, falsis rationibus decipiamur.

90. Deum rite colimus, si animum nostrum ab omni improbitate tanquam macula purum reddimus.

91. Ornandum est templum donariis, animum doctrinis.

92. Ut ante magna mysteria parva sunt tradenda, ita ante philosophiam institutio.

93. Quemadmodum ab eo maxima cura in agrum est impendenda, qui optimum nactus est, ita etiam in animum, quo dignos natura fructus ferat.

Aristonis et aliorum similitudines quaedam.

Ex Stobaeo Cap. IV. (de imprudentia.)

94. Ariston Chius eos, qui cyclopaediae et mathematicis disciplinis vacarent, neglecta philosophia, similes dicebat esse procis Penelopes, qui cum ipsa potiri non possent, ancillis miscebantur.

95. Idem vulgus hominum Laerti comparabat, qui cum reliqua ruri diligenter omnia curaret, se ipsum negligebat: sic et illos studiosissimos quidem esse circa possessiones, animum autem feris obrutum affectibus non excolere aiebat.

Idem: Cap. LXXVIII. (ὅτι χρὴ τοὺς γονεῖς τῆς καθηκούσης τιμῆς καταξιούσθαι παρὰ τῶν τέκνων).

96. Οἱ ἄρτι ἐκ φιλοσοφίας πάντας ἐλέγχοντές, καὶ ἀπὸ τῶν γονέων ἀρχόμενοι, πάσχουσιν ὅπερ νέωνητοι κύνες, οἱ οὐ μόνον τοὺς ἄλλοὺς ὑλακτοῦσιν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἑνδόν.

Idem: Cap. LXXXI. (εἰς τὸ ἐναντίον περὶ γραμμάτων).

97. Οἱ ἐν διαλεκτικῇ βαθύνοντες εἰκόασιν καρκίνους μασσώμενοις, οἱ δὲ ὀλίγον τρόφιμον περὶ πολλὰ ὄστ᾽ ἀσχολοῦνται.

98. Ἀρίστων ἔλεγεν εἰκέναι τὴν διαλεκτικὴν τῶ ἐν ταῖς ὁδοῖς πηλῶ πρὸςι οὐδέν· γὰρ οὐδ' ἐκεῖνον ἰχρήσιμον ὄντα καταβάλλειν τοὺς βαδίζοντας.

99. Καρνεάδης τὴν διαλεκτικὴν ἔκεγε πολὺπόδι εἰκέναι· καὶ γὰρ ἐκεῖνον ἀύξηθείσας τὰς πλεκτάνας κατεσθίειν· καὶ τούτουσ, προιούσης τῆς δυνάμεως, καὶ τὰ σφέτερά ἀνατρέπειν.

100. Κλειτόμαχος εἰκάζε τὴν διαλεκτικὴν τῇ σελήνῃ· καὶ γὰρ αὐτὴν οὐ παύεσθαι φθίνουσιν καὶ αὐξομένην.

101. Ἀρίστων τοὺς λόγους τῶν διαλεκτικῶν τοῖς τῶν ἀραχνίων ὑφάσμασιν εἰκάξεν, οὐδέν μὲν χρησίμους, λίαν δὲ τεχνικούς.

102. Ὁ ἐλλέβορος ὀλοσχερέστερος μὲν ληφθεῖς, καθαίρει· εἰς δὲ πᾶν μικρὰ τριφθεῖς πνίγει· οὕτω καὶ ἡ κατὰ φιλοσοφίαν λεπτολογία.

103. Πολλοὶ σοφοὶ γηραιοὶ φιλοζωοῦσι· καὶ γὰρ οἱ ὄψε γῆμαντές φιλοζωοῦσιν, ἵν' ἐκθρέψωσι τὰ τέκνα, καὶ οὗτοι ὄψε ἀρετῆς ἐπήβολοι γενόμενοι ἐφίενται αὐτὴν ἐκθρέψαι.

Serm. XX. περὶ θυμοῦ.

103. a) Τὴν κακολογίαν ἡ ὀργὴ φαίνεται ἀπογέννωσα, ὥστε ἡ μήτηρ οὐκ ἀστεῖα.

Idem Cap. LXXVIII. (Parentes à liberis honorandos.)

96. Qui nunc ex philosophia omnes reprehendunt, idque facere a parentibus incipiunt, non secus affecti sunt, quam nuper empti canes, qui non solum alios, sed etiam domesticos allatrant.

Idem Cap. LXXXI. (Adversus litteras.)

97. Qui dialecticae studium profunde rimantur, cancos edentibus similes sunt, qui propter exiguum alimentum circa crustas plurimas occupantur.

98. Ariston dialecticam aiebat luto viarum similem esse. Nam et lutum inutile cum sit, transeuntes prosternit.

99. Carneades dialecticam inquebat polypo similem esse. Uti polypus enim cirros suos auctos devorat, ita dialécticos jam peritiores factos suas quoque opiniones refutare.

100. Clitomachus dialecticam lunae comparabat, ut, quae similiter augeri et decrescere non cessaret.

101. Ariston dialecticorum sermones aranearum telis conferebat, ut quae subtiles admodum, sed inutiles essent.

102. Veratrum crassiuscule sumptum purgat, in pollinem vero laevigatum suffocat; sic et nimis anxia, subtilisque in philosophia disputatio.

103. Multi sapientes senes cupidi sunt vitae. Nam qui sero nuptias contraxerunt, diuturnam vitam cupiunt, ut liberos educent; et illi, cum sero tandem virtute potiti sint, ipsam enutrire desiderant.

Serm. XX. de Ira.

103. a) Apparet iram parere maledicentiam: itaque mater est incivilis.

ΑΛΛΑ ΟΜΟΙΩΜΑΤΑ ΠΥΘΑΓΟΡΙΚΑ

πανταχόθεν συλλεγόντα. (ex Joach. Zehneri collectione reliquiarum Pythagorae). i.

104. Αίρετώτερόν σοι ἔστω λίθον εἰκῆ βάλλειν, ἢ λόγον ἀργόν. [*Anton. Meliss. C. 48.*]

105. Αἰσχρόν τοῖς τῶν μελιττῶν δωρήμασι γλυκάζοντα τὴν κατάποσιν τὸ τοῦ θεοῦ δῶρον πικράζειν τὸν λόγον τῆ κακία. [*Maximus Philos. Collect. Sent. Cap. 59.*]

106. Βίος ἔοικε πανηγύρει ὡς οὖν εἰς ταύτην, οἱ μὲν ἀγωνιούμενοι, οἱ δὲ κατ' ἐμπορίαν, οἱ δὲ γε βέλτιστοι ἔρχονται θεαταί· οὕτως ἐν τῷ βίῳ οἱ μὲν ἀνδραποδάδεις φύονται δόξης καὶ πλεονεξίας θήραται, οἱ δὲ φιλόσοφοι τῆς ἀληθείας. [*Diog. Laert. VIII. §. 8.*]

107. Βότρυας τρεῖς ἢ ἄμπελος φύει, τὸν μὲν πρῶτον ἠδονῆς, τὸν δευτέρον μέθης, τὸν δὲ τρίτον ὑβρέως. [*Anton. Meliss. C. 48.*]

108. Θάνατός ἐστιν, ὅκόσα ἐγερθέντες ὀρέομεν, ὅκόσα δὲ εὐδοντες, ὑπνός. [*Clem. Alex. Lib. III. Strom. fol. 186. Sylb.*]

109. Ἴσχυς καὶ τεῖχος καὶ ὄπλον σοφοῦ ἢ φρόνησις. [*Stob. Serm. 3.*]

110. Λόγος ἔκλεινον τοῦ φιλοσόφου κενός ἐστιν, ὑφ' οὗ μηδὲν ἀνθρώπου πάθος θεραπεύεται ὡσπερ γὰρ λατρικῆς οὐκ ὄφελός, μὴ τὰς νόσους ἐκβαλλούσης ἀπὸ τῶν σωμάτων, οὕτως οὐδὲ φιλοσοφίας, εἰ μὴ τὸ τῆς ψυχῆς κακὸν ἐκβάλλῃ. [*Stob. Serm. 8.*]

111. Εἰφούς πληγὴν κουφοτέρα γλώσσης· τὸ μὲν γὰρ σῶμα, ἢ δὲ τὴν ψυχὴν τιτρώσκει. [*Maxim. Cap. 41.*]

112. Ὅμοιον ἀψινθίου τὸ δριμύ καὶ λόγου παρρησίαν ἐκκόψαι. [*Stob. Serm. 13.*]

113. Ὡσπερ σωματικὸν πάθος οὐ κρυπτόμενον, οὐδὲ ἐπαινούμενον ὑγιάζεται, οὕτως οὐδὲ ἡ ψυχὴ κακῶς φρουρομένη καὶ συναγορευομένη θεραπεύεται. [*Stob. Serm. 13.*]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

114. Ζῆν κρείττον ἐστὶν ἐπὶ στιβάδος κατακείμενον καὶ θαρσύνειν, ἢ ταράττεσθαι χρυσῆν ἔχοντα κλίνην. [Stob. Serm. V. Maxim. Cap. 21.]

115. Πυθαγόρας παρηγγύα μὴ πυκνὰ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου· μὴ δεῖν συνεχῶς ἀφροδιάζειν ἀνιττόμενος. [Stob. Serm. XVII. περὶ τῆς ἐγκρατείας.]

Δ Η Μ Ο Φ Ι Λ Ο Υ

Γ Ν Ω Μ Α Ι Π Τ Θ Α Γ Ο Ρ Ι Κ Α Ι.

1. Ἀκτησάμενος οὐ καθέξεις, μὴ αἰτοῦ παρὰ θεοῦ· δῶρον γὰρ θεοῦ ἀναφαιρέτον· ὥστε οὐ δώσει, ἢ μὴ καθέξεις.

2. Ἄγρυπνος ἔσο κατὰ νοῦν· συγγενῆς γὰρ τοῦ ἀληθινοῦ θανάτου ὁ περὶ τοῦτον ὕπνος.

3. Βλάπτει θεὸς οὐ χολωθεῖς, ἀλλ' ἀγνόηθεις, ὀργὴ γὰρ θεοῦ ἀλλότριον· ἐπ' ἀβουλήτοις γὰρ ἡ ὀργή· θεῷ δὲ οὐδὲν ἀβούλητον.

4. Βουλευόμενος περὶ ἄλλου κακῶς, φθονεῖς σαυτῷ πάσχων ὑπὸ σαυτοῦ κακῶς. καὶ αὐτὸς δὲ μὴ βούλου παρὰ κακοῦ πάσχειν καλῶς· οἷον γὰρ τὸ ἡθὺς ἐκάστου, τοῖόςδε ὁ βίος καὶ αἱ πράξεις, ψυχὴ γὰρ ἐστὶ ταμιεῖον, ἀγαθὴ μὲν ἀγαθοῦ, κακὴ δὲ κακοῦ.

5. Βουλευσάμενος πολλὰ ἤκε ἐπὶ τὸ λέγειν ἢ πράττειν· οὐ γὰρ ἔξεις ἐξουσίαν ἀνακαλέσασθαι τὰ πραχθέντα ἢ λεχθέντα.

Γλώσσα σοφοῦ οὐ προηγουμένως τίμιον παρὰ θεῷ, ἔργα· σοφὸς γὰρ καὶ σιγῶν τὸν θεὸν τιμᾷ.

7. Γλώσσαλγος ἄνθρωπος καὶ ἀμαθής, εὐχόμενος καὶ θύων τὸ θεῖον· μαιίνει· μόνος οὖν ἱερέυς ὁ σοφός, μόνος θεοφιλής, μόνος εἰδὼς εὐχεσθαι.

114. Satius est in culcitra vel stramentis humi cubantem vivere et bono animo esse, quam perturbatum in aureo lecto.

115. Pythagoras admonebat: Ne saepe homo ab homine: hoc aenigmate frequente venerorum usu interdicens.

D E M O P H I L I

S E N T E N T I A E P Y T H A G O R I C A E.

1. Quae parta tueri non possis, ea a deo ne expetas: nullum enim dei donum eripi potest; idcirco haudquaquam dahit, quod nequeas conservare,

2. Mente pervigili esto; nam animi veteris verae morti affinis est.

3. Mala hominibus immittit deus non iratus, sed ignoratus: ira enim aliena est a deo; quippe quae in rebus contra voluntatem accidentibus locum habet: deo autem nihil invito accidit.

4. Ubi de alio mali quid cogitas, te ipsum malo praevertis, neque vero boni quidquam a malo expectes: nam quales cujusque mores, talis et vita et actiones: penu enim et promptuarium est animus, bonus quidem bonorum, malus autem malorum.

5. Postquam diu multumque consulueris, ad dicendum vel agendum accede: neque enim in tua potestate erit facta aut dicta revocare.

6. Non linguam sed opera sapientis deus praecipue aestimat: nam sapiens, etiam cum tacet, deum honorat.

7. Homo garrulus et imperitus et orando et sacrificando numen contaminat. Solus igitur sapiens sacerdos, solus pius, solus orandi gnarus.

8. Γυμνὸς ἀποσταλεῖς σοφὸς, γυμνιτεύων καλέσει τὸν πέμψαντα· μόνου γὰρ μὴ τοῖς ἀλλοτρίοις πεφορτισμένου ἐπήκοος ὁ θεός.

9. Δῶρον ἄλλο μείζον ἀρετῆς οὐκ ἔστι παρὰ θεοῦ λαβεῖν.

10. Δῶρα καὶ θυσίαι θεὸν οὐ τιμῶσιν, ἀναθήματα θεὸν οὐ κοσμεῖ· ἀλλὰ τὸ ἐνθεον φρόνημα διαρκῶς συνάπτει θεῷ· χωρεῖν γὰρ ἀνάγκη τὸ ὅμοιον πρὸς τὸ ὅμοιον.

11. Δουλεύειν πάθει χαλέπώτερον, ἢ τυράννοις.

12. Διαλέγεσθαι ἄμεινον ἑαυτῷ πλέον, ἢ περ τοῖς πέλας.

13. Ἐὰν αἰ μνημονεύῃς, ὅτι, ὅπου ἂν ἦ ἡ ψυχὴ σου, καὶ τὸ σῶμα ἔργον ἀποτελεῖ, θεὸς ἐφέστηκεν ἔφορος, ἐν πάσαις σου ταῖς εὐχαῖς καὶ πράξεσιν, αἰδεσθήσῃ μὲν τοῦ θεωροῦ τὸ ἄληστον, ἔξεις δὲ τὸν θεὸν σύνοικον.

14. Ἐφ' ὅσον σαυτὸν ἀγνοεῖς, νόμιζε μάλινεσθαι.

15. Ζητεῖν δεῖ καὶ ἄνδρα καὶ τέκνα τὰ μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ βίου τούτου παραμένοντα.

16. Ζῆ ὡς ἀληθῶς θεῷ ὁμοίως ὁ αὐτάρκης καὶ ἀκτῆμων φιλόσοφος, καὶ πλοῦτον ἡγεῖται μέγιστον, μηδὲν ἀλλότριον κερτῆσθαι καὶ μὴ ἀναγκαῖον. ἐπιτείνει γὰρ τὴν ἐπιθυμίαν ποτὲ ἢ τῶν χρημάτων ἐπίκτησις· αὐταρκες δὲ πρὸς εὐζωΐαν τὸ μηδὲν ἀδικεῖν.

17. Ἡ τῶν ὄντως ὄντων κτῆσις διὰ ραστώνης οὐ περιγίνεται.

18. Ἡγοῦ μάλιστα ἀγαθὸν εἶναι, ὃ καὶ ἑτέρῳ μεταδιδόμενον σοὶ μᾶλλον αὖξεται.

19. Ἡγοῦ μάλιστα φίλους τοὺς ὠφελουῦντας τὴν ψυχὴν ἢ τὸ σῶμα.

20. Ἡγοῦ παντὸς ἀνοήτου καὶ τὸν ἔπαινον καὶ τὸν ψόγον καταγέλαστον, καὶ ὅλα τὰ τῶν ἀμαθῶν ὄνειδος εἶναι τὸν βίον.

8. Sapiens nudus huc missus, nudus eum, qui misit, invocet: deus enim solum exaudit illum; qui alienis non est oneratus.

9. Nullum donum majus virtute a deo accipi potest.

10. Munera et victimae nil honoris deo conferunt, neque suspensa templis donaria deum ornant: sed mens pia solide nos deo conjungit, nam simile simili adjungi necessum est.

11. Durius est servire affectibus, quam tyrannis.

12. Praestat saepius cum se ipso, quam cum externis colloqui.

13. Si semper memineris, quocumque demum loco anima aut corpus tuum aliquid perpetret, deum inspectorem adesse, in cunctis quidem orationibus actionibusque tuis vereberis inspectoris praesentiam, quem nihil latet: deum vero intimum pectoris hospitem habebis.

14. In quantum temet ipsum ignoras, furere et insanire te existima.

15. Ii conjuges et liberi quaerendi, qui etiam post hanc vitam superstites maneant.

16. Vivit revera vitam deo similem frugalis inopsque philosophus, et opes maximas ducit nihil externum et non necessarium possidere; nam divitiarum acquisitio quandoque cupiditatem accendit: sed ad bene beateque vivendum sufficit, ne quid injuste agas.

17. Vera bona nequaquam otio et ignavia parantur.

18. Illud potissimum bonum esse existima, quod cum alio communicatum tibi magis augetur.

19. Eos praecipue amicos judica, qui animum potius quam corpus juvant.

20. Cujusvis stulti et laudem et vituperium ridiculum ducito: et totam hominis imperiti vitam opprobrium existima.

21. Θέλε μᾶλλον τοὺς συνόντας αἰδεῖσθαι σε ἢ φοβεῖσθαι· αἰδοῖ, γὰρ πρόσεστι σέβας, φόβῳ δὲ μῖσος.

22. Θνητολία ἀφρόνων πυρὸς τροφή· τὰ δὲ ἀναθήματα ἱεροσύλων χορηγία.

23. Ἴσθι, ὡς οὐδεμία προσποιήσις πολλῶ χρόνῳ λανθάνει.

24. Κακὰ μείζω πάσχει διὰ τὸ συνειδὸς ὁ ἀδικῶν, βασανιζόμενος τῇ ψυχῇ, ἢ περ τὸ σῶμα ταῖς πληγαῖς μαστιγούμενος.

25. Λόγον περὶ Θεοῦ τοῖς ὑπὸ δόξης διεφθαρμένοις λέγειν οὐκ ἀσφαλές· καὶ γὰρ τᾶληθῆ λέγειν ἐπὶ τούτων, καὶ τὰ ψεύδη κίνδυνον φέρει.

26. Λόγῳ ἡγεμόνι ἐν παντὶ χρώμενος οὐχ ἁμαρτήσεις.

27. Λυποῦντα τὸν πλησίον οὐ φάδιον αὐτὸν ἄλυπον εἶναι.

28. Μεγάλην παιδείαν νόμιζε, δι' ἣν δυνήσῃ φέρειν ἀγνοούντων ἀπαιδευσίαν.

29. Νόμου Θείου τὸ φαῦλον ἀνήκοον, διὸ καὶ παρανομεῖ.

30. Ξένος ἀνὴρ δίκαιος οὐ μόνον πολίτου, ἀλλ' οὐδὲ συγγενοῦς τι διαφέρει.

31. Ὅσα πάθη ψυχῆς, τοσοῦτοι οἱ ὠμοὶ δεσπύται.

32. Οὐδεὶς ἐλεύθερος ἑαυτοῦ μὴ κρατῶν.

33. Παντὸς καλοῦ κτήματος πόνος προηγεῖται ὁ κατ' ἐγκράτειαν.

34. Πέπεισο μὴ εἶναι σὸν κτῆμα, ὅπερ μὴ ἐντὸς διανοίας ἔχεις.

35. Ποίει ἃ κρίνεις εἶναι καλὰ, καὶ ποιῶν μέλλης ἀδοξήσῃ· φαῦλος γὰρ κριτῆς καλοῦ πράγματος ὄχλος.

36. Πειρὰν ἀνθρώπου ἐκ τῶν ἔργων μᾶλλον λάμβανε ἢ ἐκ τῶν λόγων· πολλοὶ γὰρ βίῳ μὲν εἰσι κακοὶ, λέγειν δὲ πιθανώτατοι.

37. Πράττε τὰ μεγάλα μὴ ὑπισχνούμενος μεγάλα.

21. Da operam, ut tui te familiares vereantur potius quam metuant: nam verecundia venerationem, metus odium conjunctum habet.

22. Sacrificia stultorum ignis alimenta sunt; donaria autem sacrilegorum proventus.

23. Id scito, nullam simulationem diu latere.

24. Homo iniquus majora perpetitur mala, dum animus scelerum conscientia excruciatúr, quam si corpus caedatur verberibus.

25. Apud homines pravis opinionibus imbutos sermonem de deo instituere haudquaquam tutum est: nam aequè periculòsum est, seu vera seu falsa iis dicantur.

26. Rationem ubique ducem sequendo nequaquam peccabis.

27. Aliis molestus haud facile ipse molestiis carebit.

28. Magnam doctrinam existima, qua ignorantium imperitiam ferre possis.

29. Improbilas legi divinae aurem non praebet, ideoque contra leges agit.

30. Peregrinus vir justus non tantum civi, sed etiam cognato quodammodo praestat.

31. Quot animi affectus, tot immanes domini.

32. Nemo liber, qui sui ipsius non sit compos.

33. Cujuscunque boni acquisitionem conjunctus cum continentia labor praecedat.

34. Id persuasum habeto, tuas opes non esse, quas animo reconditas non servas.

35. Fac quae honesta judicas, etiamsi nullam tibi allatura sint gloriam, vulgus enim malus recte factorum arbiter.

36. Ex operibus potius, quam ex sermonibus hominis periculum facito: multi enim male vivunt, et optime loquuntur.

37. Fac magna, nihil magni promittens.

38. Ριζωθέντες ἐκ θεοῦ καὶ φυέντες τῆς αὐτῶν ρίζης
 ἔχώμεθα· καὶ γὰρ ὕδατος προχοαὶ, καὶ τὰ ἄλλα φυτὰ τῆς γῆς
 ρίζης ἀποκοπέντα ἀναίνεται καὶ σήπεται.

39. Ρώμη ψυχῆς σωφροσύνη· αὕτη γὰρ ψυχῆς ἀπα-
 θοῦς φῶς ἐστὶ· τεθνᾶναι δὲ πολλῶ κρείττον, ἢ δι' ἀκρασίας
 σώματος τὴν ψυχὴν ἀμαυρῶσαι.

40. Ραδίως μὴ μακαρίσης ἄνθρωπον σαλεύοντα ἐπὶ φι-
 λῶις ἢ τέκνοις, ἢ τινι τῶν ἐφήμερον τὴν σωτηρίαν ἔχόντων·
 ἐπισφαλῆ γὰρ πάντα τὰ τοιαῦτα, τὸ δὲ ἐφ' ἑαυτοῦ ὀχεῖσθαι
 καὶ τοῦ θεοῦ μόνον βέβαιον.

41. Σοφὸς ἄνθρωπος καὶ θεοφιλῆς, ὅς, ὅσα οἱ ἄλλοι
 μοχθοῦσι τοῦ σώματος ἕνεκα, τοσαῦτα σπουδάζει αὐτὸς ὑπὲρ
 ψυχῆς πονεῖν.

42. Συγγενεῖ καὶ ἄρχοντι πλήν ἐλευθερίας πάντα εἶκε.

43. Τέκνα μάνθανε τίκτειν αἰδία, οὐ τὰ γηροβοσκή-
 σοντα τὸ σῶμα, τὰ δὲ τὴν ψυχὴν θρέποντα αἰδίῳ τροφῇ.

44. Φιλήδονον, καὶ φιλοσώματον, καὶ φιλοχρήματον,
 καὶ φιλόθεον τὸν αὐτὸν ἀδύνατον εἶναι. ὁ γὰρ φιλήδονος καὶ
 φιλοσώματος· ὁ δὲ φιλοσώματος πάντως καὶ φιλοχρήματος· ὁ
 δὲ φιλοχρήματος ἐξ ἀνάγκης ἄδικος· ὁ δὲ ἄδικος, εἰς μὲν θεὸν
 ἀνόσιος, εἰς δὲ ἀνθρώπους παράνομος· ὥστε, καὶ ἑκατόμβας
 θύῃ, πολὺ μᾶλλον ἀνοσιώτερός ἐστι, καὶ ἀσεβῆς καὶ ἄθεος,
 καὶ τῇ προαιρέσει ἱερόσυλος· διὸ καὶ πάντα φιλήδονον ὡς
 ἄθεον καὶ μιαρὸν ἐκτρέπεσθαι χρή.

45. Ψυχῆς ἀγνῆς τόπον οἰκειότερον ἐπὶ γῆς οὐκ ἔχει
 θεός.

Τέλος τῶν τοῦ Δημοφίλου γνωμῶν.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ ΓΝΩΜΑΙ.

1. Ἀμέτρητος οὔσα καὶ ἀκόρεστος ἢ ἀργία τὴν μαρίαν ἀπεργάζεται ἢ κακὴν πονηρίαν. [*Anton. Meliss. Cap. 53.*]

2. Ἄ μὴ δειῖ ποιεῖν, μηδὲ ὑπονοοῦ ποιεῖν. [*Stob. Serm. 1.*]

3. Ἀσεβῆς, ὃς οὐκ ἐπηρεχύνθη πρόσωπον ἐντίμου, οὐδὲ εἶδε τιμὴν θέσθαι τούτῳ. [*Anton. Meliss. Cap. 53.*]

4. Βέλτιστοι γινόμεθα, πρὸς τοὺς θεοὺς βαδίζοντες. [*Plutarch. de superstit. f. 102. et de defect. orac. fol. 183. Βέλτιστοι ἑαυτῶν γίνονται ἄνθρωποι, ὅτ' ἂν πρὸς τοὺς θεοὺς βαδίζωσιν.*]

5. Γλώσσης πρὸ τῶν ἄλλων κράτει. [*Jamblich. Lib. II. Cap. 21.*]

6. Ἐλεύθερον ἀδύνατον εἶναι πάθει δουλεύοντα. [*Maxim. Cap. 3.*]

7. Ἐλοῦ βίον ἄριστον ἠδὺν δὲ αὐτὸν ἢ συνήθεια ποιήσει. [*Plutarch. de exilio fol. 325.*]

8. Ἡ ἐπιστήμη τῆς τελειότητος τῶν ἀρετῶν τῆς ψυχῆς εὐδαιμονία. [*Heraclicidès Ponticus citante Clemente Alexandr. Lib. II. στροματ. fol. 179. Sylb.*]

9. Ἡ μέθη μανίας μελέτη. [*Maxim. Cap. 30.*]

10. Ἰσχύειν τῇ ψυχῇ αἰροῦ μᾶλλον ἢ τῷ σώματι. [*Stob. Serm. 1.*]

11. Μὴ ἐν πολλοῖς ὀλίγα λέγε, ἀλλ' ἐν ὀλίγοις πολλά. [*Stob. Serm. 55.*]

12. Μοῦσαι Σειρήνων ἠδίους. [*Clemens Alex. Lib. I. στρομ. 127. Theodoret. ἑλληγν. παθ. θεραπ. Serm. 8.*]

13. Οἱ θεοὶ τῶν κακῶν εἰσιν ἀναίτιοι. [*Jamblich. de Vit. Pythag. C. 32.*]

ALIAE

PYTHAGOREORUM SENTENTIAE.

1. Immoderatum et inexplebile otium, aut stultitiam aut insignem improbitatem procreat.

2. Quae nefas est facere, de iis ne quidem suspectus habearis quasi facias.

3. Impius est, qui personam viri honorati non re-
veretur, et illi honorem habere nescit.

4. Cum templa ingredimur, vel ad deos pergimus, optimi reddimur. (*vel secundum alteram lectionem*)
Homines, cum ad deos pergunt, se ipsis aut solito meliores efficiuntur.

5. Linguam ante omnia contineto.

6. Impossibile est eum liberum esse, qui affectibus serviliter indulget.

7. Optimum vitae, genus deligas: id consuetudo tibi suave et jucundum efficiet.

8. Scientia perfectionis virtutum beatitudo est animae.

9. Ebrietas insaniae exercitatio est.

10. Potius animo valere cupias, quam corpore.

11. Ne multis verbis pauca dicas, sed paucis multa.

12. Musae Sirenibus sunt jucundiores.

13. Dii nullo modo sunt causa malorum.

14. Οἱ μὴ κολάζοντες τοὺς κακοὺς βούλονται ἀδικεῖσθαι τοὺς ἀγαθοὺς. [*Stob. Serm. 46.*]

15. Οὐκ αἰεὶ καλὸν αἰθερολογεῖν, μελεδωνόν τε εἶναι τῆ πατρίδι κάλλιον. [*Pythagoras in Epist. ad Anaximen. ap. Diog. Laert. Lib. VIII.*]

16. Οὗτος θεοῦ νόμος ἀρετὴν εἶναι τὸ ἰσχύον (αἰ. ἰσχυρόν) μόνον· τὰ δ' ἄλλα λῆρον. [*Stob. Serm. 1.*]

17. Οὐχ οὕτω χαλεπὸν ἀμαρτάνειν, ὥς τὸ ἀμαρτάνοντα μὴ ἐξελέγχειν. [*Stob. Serm. 13.*]

18. Πάντων χαλεπώτατόν ἐστιν ἐγκρατευμάτων τὸ γλώσσης κρᾶτεῖν. [*Jamblich. de Vit. Pythag. Cap. 31.*]

19. Πρώμην μεγίστην καὶ πλοῦτιον τὴν ἐγκράτειαν κτήσασθαι. [*Stob. Serm. 17.*]

20. Σαρκὸς φωνὴ μὴ πεινῆν, μὴ διψῆν, μὴ δίγουν. [*Stob. Serm. 110.*]

21. Τὰ ἀμαρτήματά σου πειρᾶ μὴ λόγοις ἐπικάλυπτεν, ἀλλὰ θεραπεύειν ἐλέγχους. [*Anton. Meliss. Cap. 16.*]

22. Τὰ ἐπίπονα τῶν ἡδέων μᾶλλον ἤγου συντελεῖν εἰς ἀρετὴν. [*Stob. Serm.*]

23. Τὰ μὲν δριμέα καὶ πικρὰ ὠφέλιμα· τὰ δὲ γλυκέα βλαβερά. [*Anton. Meliss. C. 78.*]

24. Τὰ τῶν φίλων κοινά. [*Cicero Lib. I. de Legg. Cap. 12.*]

25. Προμίμησκε σεαυτὸν, ὅτι πάντες ἄνθρωποι μέγιστον ἀγαθὸν τὴν φρόνησιν εἶναι λέγουσιν· ὀλίγοι δὲ εἰσιν οἱ τὸ μέγιστον ἀγαθὸν τοῦτο κτήσασθαι εὐτονήσαντες. [*Stob. Serm. 3.*]

26. Φευκτέον παντάπασι καὶ ἐκκοπτέον ἀσθένειαν μὲν τοῦ σώματος, ἀπαιδευσίαν δὲ τῆς ψυχῆς, ἀκολασίαν δὲ τῆς γαστρός, στάσιν δὲ τῆς πόλεως, τὴν δὲ διαφώνιαν ἀπὸ τῆς οἰκίας, καὶ κοινῇ ἀπὸ πάντων τὸ ἀκρατές. [*D. Hieronym. Apolog. 3. adv. Ruffin.*]

27. Χαῖρε τοῖς ἐλέγχουσί σε μᾶλλον, ἢ τοῖς κολακεύουσιν· ὥς δὲ ἐχθρῶν χειρόνας ἐκτρέπου τοὺς κολακεύοντας. [*Anton. Meliss. Cap. 52.*]

14. Qui de malis poenas non sumunt, bonos affici volunt injuria.

15. Non semper astrorum et coeli rationes investigare convenit: interdum pulchrius et melius est curas et cogitationes ad patriae salutem convertere.

16. Haec dei lex est, virtutem solam esse, quae potens et solida sit: reliqua omnia meras esse nugas.

17. Non tam difficile est peccare, quam alium peccantem non redarguere.

18. Omnium moderationum difficillima est moderari linguae.

19. Continentiam ut robur opesque maximas tibi comparato.

20. Carnis vox est non esurire, non sitire, non algere. (Hoc est: Corpus requirit, ne famem, ne sitim, ne frigus patiatur.)

21. Peccata tua non verbis tegere, sed reprehensionibus curare coneris.

22. Existimes ea, quae cum labore conjuncta sunt, plus ad virtutem conferre, quam illa, quae suavia sunt.

23. Acria et amara prosunt: dulcia nocent.

24. Amicorum omnia sunt communia. [*Terent. Adélph. Act. V. Scen. III. Martial. Lib. II. Epigr. 43.*]

25. Tibi ipsi in memoriam revoces, quod, cum omnes homines virtutem summum esse bonum asserant, nihilominus tamen paucos reperire liceat, qui summi illius boni possessionem assequi possint.

26. Fugienda sunt omnibus modis, et abscindenda languor a corpore, imperitia ab animo, luxuria a ventre, a civitate seditio, a domo discordia, et in commune a cunctis rebus intemperantia. [*Hieronym. l. l.*]

27. Gaude potius iis, qui te corripunt, quam assentatoribus; assentatores vero, utpote hostibus deteriores, aversare.

28. Χαλεπὸν πολλὰς ὁδοὺς ἅμα τοῦ βίου βαδίζειν. [*Stob. Serm. 1.*]

29. Χρὴ σιγᾶν ἢ κρείσσονα σιγῆς λέγειν. [*Stob. Serm. 54.*]

30. Ψυχῆς πᾶν πάθος εἰς σωτήριον αὐτῆς πολεμιώτατον. [*Idem Serm. 1.*]

31. Ὡς ἡ τύχῃ κυρία δοῦναι καὶ ἀφελέσθαι, οὐ δεήσῃ οὐδενός. [*Idem Serm. 5.*]

32. Ὡς τοῦ σώματος ἀπαλλαγείς οὐ δεήσῃ, ἐκείνων καταφρόνει πάντων· καὶ ὧν ἀπαλλαγείς δεήσῃ, πρὸς ταῦτά σοι ἀσκουμένῳ θεὸν παράκαλει γίνεσθαι συλλήπτορα. [*Maxim. Cap. 1.*]

33. Ἡ φιλία ἐναρμόνιος ἰσότης. [*Diog. Laert. Lib. VIII. p. 520. et Cicero I. de Legg. Cap. 52.*]

34. Αἱ ἡλικίαι πρὸς τὰς ὥρας ὡς συμμέτροι. παῖς ἔαρ. νεηνίσκος θέρος. νεηνίης φθινόπωρον. γέρον χειμῶν. ἔστι δὲ αὐτῶ ὁ μὲν νεηνίσκος μαιράκιον· ὁ δὲ νεηνίης ἀνήρ. [*Diog. Laert. Lib. VIII. §. 10.*]

35. Διαιρεῖται (ὁ Πυθαγόρας) τὸν τοῦ ἀνθρώπου βίον οὕτως· παῖς εἴκοσι ἔτεα, νεηνίσκος εἴκοσι, νεηνίης εἴκοσι, γέρον εἴκοσι. [*Diog. Laert. ibid.*]

36. Ὁ μὲν θεὸς εἷς, αὐτὸς δὲ οὐχ ὡς τινες ὑπονοοῦσιν, ἐκτὸς τᾶς διακοσμήσιος, ἀλλ' ἐν ἑαυτῷ ὅλος ἐν ὅλῳ τῷ κύκλῳ ἐπισκοπῶν πάσας τὰς γενέσιās ἐστι, κρᾶσις ἐὼν τῶν ὅλων αἰώνων καὶ ἐργάτας τῶν αὐτοῦ δυνάμιων καὶ ἔργων, ἀρχὴ πάντων, ἐν, ἐν οὐρανῷ φωστήρ, καὶ πάντων πατήρ, νοῦς καὶ ψύχωσις τῶν ὅλων, κύκλων ἀπάντων κίνασις. [*Justin. Mart. λόγ. παραιν. πρὸς Ἕλληνας.*]

37. Δεῖ τεκνοποιεῖσθαι· δεῖ γὰρ ἀντικαταλιπεῖν τοὺς θεραπεύοντας τὸν θεόν. [*Jamblich. Vit. Pyth. Cap. 18.*]

38. Μὴ ὀμνύναι θεοὺς, ἀσκεῖν γὰρ αὐτὸν δεῖν ἀξιόπιστόν παρέχειν. [*Diog. Laert. VIII. 22.*]

39. Τοὺς πρεσβυτέρους τιμᾶν δεῖν, τὸ προηγουμένου τῷ χρόνῳ τιμιώτερον ἡγούμενους. [*Id.*]

28. Difficile est multas simul vitae calles ingredi.

29. Oportet aut silere, aut silentio meliora proferre.

[30. Quilibet animae affectus salutis ipsius hostis est infensissimus.

31. Nulla re indigebis, quam dare vel auferre penes fortunam est.]

32. Quibus a corpore solutus non indigebis, illa omnia contemne. Quibus vero corpore solutus indigebis, iis tibi vacantis deum adiutorem advoca.

33. Amicitia est concinna aequalitas.

34. Sunt autem aetates istae et anni temporibus accommodatae, veri puer; aestati adolescens, autumnio juvenis et hyemi senex. Adolescentem intelligit puberem, juvenem virum.

35. Humanam aetatem ita distinguit (Pythagoras): puer viginti annos implet, adolescens viginti, juvenis viginti, senex viginti.

36. Deus quidem unus est: non ille autem, ut quidam suspicantur, extra hunc mundi ornatum, sed ipse totus in toto circulo omnes generationes inspicit; seculorum omnium temperatio, et virtutum operumque ejus opifex, principium omnium, unicum, in coelo lumen, et pater omnium, mens et animatio omnium, circulo omnium motus, sive motor. [*Justin Martyr in Exhort. ad gentes fol. 20.*]

37. Liberi suscipiendi tibi; oportet enim vicissim relinquere numinis cultores.

38. Dejerare per deos vetabat (Pythagoras): quemque enim id studiose curare oportere, ut ex vitae merito sibi fides habeatur.

39. Seniores honoremus; quod tempore praecedit, honorabilius existimantes.

40. Ἀλλήλοις ὀμιλεῖν, ὡς τοὺς μὲν φίλους ἐχθροὺς μὴ ποιῆσαι, τοὺς δ' ἐχθροὺς φίλους ἐργάσασθαι. [*Idem ibid.*]
41. Ἰδιὸν μηδὲν ἠγεῖσθαι. [*Idem ibid.*]
42. Νόμῳ βαρθεῖν, ἀνομία πολέμειν. [*Idem ibid.*]
43. Αἰδῶ καὶ εὐλάβειαν εἶναι (1. ἀσκεῖν), μῆτε γέλωτι κατέχεσθαι, μῆτε σκυθρωπάζειν. [*Id. ibid.*]
44. Φεύγειν σαρκῶν πλεονασμόν. [*Id. ibid.*]
45. Ἐπιὸργῆ μῆτε τι λέγειν μῆτε πράσσειν. [*Id. ibid.*]
46. Μνήμην ἀσκεῖν. [*Id. ibid.*]
47. Πυθαγόρας ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος οἰνόφλυγος, πῶς ἂν τοῦ μεθύειν παύσοιτο, ἔφη· Εἰ συνεχῶς θεωρεῖ τὰ ὑπ' αὐτοῦ πρασσόμενα. [*Anton. et Max. Serm. περὶ μέθης.*]

ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ.

Ex editione R. Fr. Ph. Brunckii.

- Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεοὺς, νόμῳ ὡς διάκεινται,
 Τίμα καὶ σέβου ὄρκον, ἔπειθ' ἠρώας ἀγανούς.
 Τούς τε καταχθονίους σέβει δαίμονας, ἔννομα δέξων,
 Τούς τε γονεῖς τίμα, τοὺς τ' ἀγχιστ' ἐκγεγαῶτας.
 5. Τῶν δ' ἄλλων ἀρετῇ ποιεῦ φίλον, ὅς τις ἄριστος.
 Πραέσι δ' εἶκε λόγοις, ἔργοισί τ' ἐπωφελίμοισι.
 Μηδ' ἐχθαίρε φίλον σὸν ἁμαρτάδος εἴνεκα μικρῆς,
 Ὄφρα δύνη δύναμις, γὰρ ἀνάγκης ἐγγύθι ναίει.
 Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι κρατεῖν δ' εἰδίξο τῶνδε·
 10. Γαστρός, μὲν πρῶταιστα, καὶ ὕπνου λαγνείης τε,
 Καὶ θυμοῦ, πρήξεις δ' αἰσχρόν, ποτε μῆτε μετ' ἄλλου,
 Μῆτ' ἰδίῃ πάντων δὲ μάλιστ' αἰσχύγχο σαυτόν.
 11. Εἶτα, δικαιοσύνην ἀσκεῖ ἔργῳ τε, λόγῳ τε.
 Μηδ' ἀλογίστως σαυτόν ἔχειν περὶ μηδὲν ἔθιξε.
 15 Ἀλλὰ γνῶθι μὲν, ὡς θανέειν πέπρωται ἅπασι.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

- Χρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτᾶσθαι φίλει, ἄλλοτ' ὀλέσσαι.
 Ὅσα τε δαιμονίησι τύχαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν,
 Ἦν ἂν μοῖραν ἔλῃς, ταύτην φέρε', μὴδ' ἀγανάκτει.
 Ἰᾶσθαι δὲ πρέπει, καθόσον δύνῃ· ὧδε δὲ φράζευ.
 20 Οὐ πάνυ τοῖς ἀγαθοῖς τούτων πολὺ μοῖρα δίδωσι.
 Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι· δειλοὶ τε καὶ ἐσθλοὶ
 Προσπίπτουσ', ὧν μὴτ' ἐκπλήσσειο, μὴτ' ἄρ' ἐάσῃς.
 Εἴργεσθαι σαντόν· ψεῦδος δ' ἦν πέρ τι λέγῃται,
 Πράως ἴσχ'. ὃ δέ, τοι ἐρέω, ἐπὶ παντὶ τελείσθω!
 25 Μῆδεις μῆτε λόγῳ σε παρείπη, μῆτε τι ἔργῳ,
 Πρῆξαι μὴτ' εἰπεῖν ὅ· τι τοι μὴ βέλτερόν ἐστι.
 Βουλεύου δὲ πρὸ ἔργου, ὅπως μὴ μῶρα πέληται.
 Δειλοῦ τοι πρήσσειν τε λέγειν τ' ἀνόνητα πρὸς ἀνδρός.
 Ἄλλὰ τάδ' ἐκτελέειν, ἃ σε μὴ μετέπειτ' ἀνιήσει.
 30 Πρῆσσε δὲ μῆδὲν τῶν μὴ ἐπίστασαι, ἀλλὰ διδάσκειν
 Ὅσα χρεῶν, καὶ τερπνότατον βίον ὧδε διάξεις.
 Οὐδ' ὑγιείης τῆς περὶ σῶμ' ἀμέλειαν ἔχειν χρεή.
 Ἄλλὰ πότου τε μέτρον, καὶ σίτου, γυμνασίων τε
 Ποιεῖσθαι· μέτρον δὲ λέγω τόδ', ὃ μὴ σ' ἀνιήσει.
 35 Εἰδίξου δὲ δίαιταν ἔχειν καθάρειον, ἄθρυπτον.
 Καὶ πεφύλαξό γε ταῦτα ποιεῖν, ὅποσα φθόνον ἴσχει,
 Μὴ δαναπᾶν παρά καιρὸν, ὅποια καλῶν ἀδαήμων.
 Μῆδ' ἀνελεύθερος ἴσθι· μέτρον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον.
 Πρῆσσε δὲ ταῦθ', ἃ σε μὴ βλάβει· λόγισαι δὲ πρὸ ἔργου.
 40 Μῆδ' ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ' ὄμμασι προσδέξασθαι,
 Πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων τρεῖς ἕκαστον ἐπελθεῖν.
 Πῆ παρέβην; Τί δ' ἔρεξα; Τί μοι δέου οὐκ ἐτελέσθη;
 Ἀρξάμενος δ' ἀπὸ πρώτου ἐπέξειθι καὶ μετέπειτα
 Δειλὰ μὲν ἐκπρήξας ἐπιπλήσσειο· χρηστὰ δὲ, τέρπου.
 45 Ταῦτα πόνει, ταῦτ' ἐκμελέτα· τούτων χρεή ἔργῳ σε,
 Ταῦτά σε τῆς θείης ἀρετῆς εἰς ἴχνια θήσει.
 Ναὶ μὰ τὸν ἀμέτερον ψυχᾶ παραδόντα τετρακτῦν,
 Παγὰν ἀενάου φύσεως· ἀλλ' ἔρχευ ἐπ' ἔργον,
 Θεοῖσιν ἐπενυξάμενος τελέσαι· τούτων δὲ κρατήσας
 50 Γνώσῃ ἀθανάτων τε θεῶν, θνητῶν τ' ἀνθρώπων
 Σύστασιν, ἧ ἢ τε ἕκαστα διέρχεται, ἧ ἢ τε κρατεῖται.

Nec semper spernas nummum, nec semper anabis.
 Quidquid et humanis poterit contingere rebus,
 Leniter, hoc tibi si dederit sors, ferre memento.
 Quodque tamen poteris, sana. Sic deinde putato,
 Quod non multa bonis tribuat sors talia multis,
 Quodque homines mittant voces pravasque bonasque.
 Nec graviter quicquam vel te conterreat harum,
 Vel teneat vinctum. Si quis mendacia dicat,
 Sustineas: et quod dico, fac, insuper addas.
 Non dictis, factisque tibi persuadeat ullus,
 Ut facias dicasve tibi quod possit obesse.
 Ante, quid ut stulte non fiat, prospice factum,
 Nam miser est, stulte quisquis dicitve, facitve.
 Perfice, quae nequeant animum mordere peracta.
 Ne fac, quae nescis: sed quae te scire decebit
 Disce, tibi current sic mollia tempora vitae.

Corporis et debes non intermittere curam.
 Inque cibo, potuque modus sit; gymnasiisque:
 Hoc fiet, lassum si te non illa gravabunt.
 In victu mundus, frugalisque esse studeto.
 Ut non invidia, caveas, hac parte labores.
 Fac tempestivos, non ut plebs inscia, sumtus,
 Et sordes fugias. In re modus optimus omni est.
 Ne fac, quae laedant, consulta, quam facis, ante.

Ne capias oculis in mollibus ante quietem
 Quam tota tibi gesta die ter mente putaris:
 Quo veni? Quidnam feci? Cur prava peregi?
 A primis, animum sic ad postrema revolve,
 Ut bene laetitiam pariant, male facta dolorem.

Huc labor, huc curae, studium tibi tendat et omne,
 Haec tibi virtutemque ducem, divosque parabunt.
 Hunc animae numerum nostrae qui juro quaternum
 Naturae fontem tribuit sine fine fluentem.
 Ne venias ad opus, nisi numina fausta precatus.
 His bene servatis, hominum conjunctio quae sit
 Cum diis, cognosces, implet quae cuncta tenetque,

- Γνώση δ', ἣ θέμις ἐστὶ, φύσιν περὶ παντὸς ὁμοίην,
 "Ὡστε σε μήτε ἄελπτ' ἐλπίζειν, μήτε τι λήθειν.
 Γνώση δ' ἀνθρώπους ἀνθαίρετα πήματ' ἔχοντας·
 55 Τλήμονες, οἳ τ' ἀγαθῶν πέλας ὄντων οὐκ ἐσορῶσιν
 Οὔτε κλύουσι λύσιν δὲ κακῶν παῦροι συνίσασι.
 Τοίη μοῖρα βροτῶν βλάπτει φρένας· ὡς δὲ κύλινδροι.
 "Ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα φέρονται, ἀπείρονα πήματ' ἔχοντες.
 Λυγρὴ γὰρ συνοπάδὸς ἔρις βλάπτουσα λέληθε
 60 Σύμφυτός, ἣν οὐ δεῖ προσάγειν, εἴκοντα δὲ φεύγειν.
 Ζεῦ πάτερ, ἣ πολλῶν κε κακῶν λύσειας ἅπαντας,
 Εἰ πᾶσιν δείξαις, οἷω τῷ δαίμονι χρῶνται.
 Ἄλλὰ σὺ θάρσει, ἐπεὶ θεῖον γένος ἐστὶ βροτοῖσιν,
 Οἷς ἱερὰ προφέρουσα φύσις δεικνυσιν ἕκαστα.
 65 Ὡν εἴ σοί τι μέτεστι, κρατήσεις ὧν σε κελεύω
 Ἐξακέσας, ψυχὴν δὲ πόνων ἀπὸ τῶνδε σαώσεις.
 Ἄλλ' εἴργου βρωτῶν, ὧν εἶπομεν, ἔν τε καθαρμοῖς,
 Ἐν τε λύσει ψυχῆς κρινῶν, καὶ φράζεν ἕκαστα,
 Ἡνίοχον γνώμην στήσας καθύπερθεν ἀρίστην.
 70 Ἦν δ' ἀπολείψας σῶμα εἰς αἰθέρ' ἐλεύθερον ἔλθῃς,
 Ἔσσειαι ἀθάνατος, θεὸς ἄμβροτός, οὐκ ἔτι θνητός.

Τοῦ αὐτοῦ.

Φείδεο τῆς ζωῆς, μή μιν καταθυμοβορήσης.

Naturamque, sibi similis quæ perstat ubique.
 Ne non sperandum speres, utque omnia noris,
 Quodque ipsi existant homines sibi causa malorum,
 Cognosces: miseri, bona qui non cernere possunt,
 0 Non audire, procul quæ non positâ esse putandum
 est.

Et pauci norunt, quæ res mala finiat: hæc sors
 Afflixit mentes hominum, huc quos pellit et illuc,
 Insistensque rota per mille pericula versat.
 Nam funesta comes tecte contentio laedit,
 5 Nata simul. Fugere hanc decet, haud accersere pe-
 stem.

Eripe magne malis aut cunctos, Jupiter istis,
 Omnibus aut monstra, vitam quo daemone degant.
 Sed tu fide, hominum quoniam coelestis origo est.
 Illi natura rerum sacra cuncta docentur,
 0 Quorum si quid habes, vitiis mea jussa remotis
 Perficies, animumque malis servabis ab istis.
 Atque cibos vita, quos dixi, puraque quæ sint,
 Quæque animum solvant, teneas, et singula spectes,
 Consilio auriga suprema in parte locato.
 5 Corpore deposito, vacuum sed in aëra postquam
 Veneris, existes immortalisque deusque.

III V S

Ejusdem.

Parcito vitæ, ne ipsam animi affectibus devores.

AUREI PYTHAGORAE VERSUS

Qui apud Stobaeum sunt.

Interprete Hugōne Grotio.

v. 4. Tit. LXXIX.

Auctores generis cōle, deinde et sanguine junctos.

v. 9. Tit. I.

Res has superare memento,
Ingluuiem somnumque, simulque libidinis arma
Irarumque faces. Nihil adiutoribus aude
Turpe aliis, solusque nihil: te disce vereri.
Justitiam factisque simul verbisque celebra.
In re vel minima peccare assuescere noli.
Omnibus esse mori genitis fatale memento.
Res et opes quaerique solent, iterumque perire.

v. 17. Tit. CVIII.

Mortali generi quos dat fortuna dolores,
Partem ferre datam, nec succensere, memento.

v. 21. Tit. III.

Plurimus humanas sermō defertur ad aures,
Inde bonus, malus inde: sed his tu parce moveri,
Nec cursu desiste: pati mendacia disce
Leniter. Haec vero tibi sint ante omnia curae:
Non dictis tibi, non factis persuadeat alter,
Ut dicas, facias, quod rectius esset omitti.
Quae nocitura cave: sint consilia ante labores.

v. 27. Tit. III et IV.

Consilio factum praevertere, ne quid aberres.
 Turpia patratu patrare, nefanda profari,
 Ignari est: factu, nequeant quae facta dolere,
 Et quod non calles, nihil incipe: disce quod usus
 Exigit: haec vitam tibi sunt paritura beatam.

v. 32. Tit. V et CI.

Corporis interea nunquam contemne salutem.
 Sit modus in potu, dapibus, duroque labore:
 Quod doleat vitare, modus, me iudice, verus.
 Delicias arce, contentus simplici victu.

ALITER.

Est modus, hunc serva, potus, dapibus, atque laborum:
 Quem si nosse cupis, modus est, nocitura cavere.
 Esto tibi non lauta nimis nec sordida mensa.

v. 37. Tit. XV.

Intempestivos sumtus fuge: nec tamen esto
 Sordidus. In cunctis rebus modus optima res est.

v. 40. Tit. III.

Ne prius in dulcem declines lumina somnum,
 Quam bene perpendas ter totius actus diei,
 Quo praetergressus, quid gestum in tempore, quid
 non,
 Lucis ab exortu supremam ad vesperis horam.
 Tristitiam curvis impende et gaudia rectis.

v. 47. Excerpt. de R. N: Tit. XIII.

Per qui Bisgeminum nostrae orsus tradere menti
 Naturae aeternae fontem.

v. 54. Tit. IV.

Nonne vides, ut sponte sua sibi quisque ruinam

Arcessant? miser. heu, bona qui vicina nec audit,
Nec videt, Effugium pauci novere malorum.

LATINA PARAPHRASIS

Versuum 42, 43 et 44 Carminis aurei.

Ausonii Idyllium XVI. Πυθαγόρική ἀκρόασις.

- Vir bonus et sapiens (qualem vix repperit unum
Millibus e multis hominum consultus Apollo)
Index ipse sui, totum se explorat ad unguem,
Quid proceres, vanique ferat quid opinio vulgi,
5 Securus, mundi instar habens, teres atque rotundus,
Externae ne quid labis, per levia sidat.
Ille, dies quam longus erit, sub sidere Cancri,
Quantaque nox tropico se porrigit in Capricorno,
Cogitat: et justo trutinæ se examine pensat:
10 Ne quid hiet, ne quid protuberet, angulis aequis
Partibus ut coeat, nil ut deliret amussis.
Sit solidum, quodcunque subest; nec inania subter,
Indicet admotus digitis pellentibus ictus.
Non prius in dulcem declinat lumina somnum,
15 Omnia, quam longi reputaverit acta diei.
Quae praetergressus? quid gestum in tempore? quid
non?
Cur isti facto decus afuit; aut ratio illi?
Quid mihi praeteritum? cur haec sententia sedit,
Quam melius mutare fuit? miseratus egentem
20 Cur aliquem fracta persensi mente dolorem?
Quid volui, quod nolle bonum foret? utile honesto
Cur malus antetuli? num dicto aut denique vultu?
Perstrictus quisquam? cur me, natura magis quam
Disciplina trahit? Sic dicta et facta per omnia
25 Ingrediens, orto a vespere cuncta revolvens
Offensus pravis, dat palmam et praemia rectis.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ΣΥΜΒΟΛΑ ΠΥΘΑΓΟΡΙΚΑ.

Οὐδέν ἐστι οὕτω τῆς Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας ἴδιον, ὡς τὸ συμβολικόν· οἶον ἐν τελετῇ μεμιγμένον φωνῇ καὶ δῶπῃ διδασκαλίας γένος, ὥστε μὴ λέγειν.

Ἄεισω ξυνετοῖς, θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι,

ἀλλ' αὐτόθεν ἔχειν φῶς καὶ χαρακτῆρα τοῖς συνήθεσι· τὸ φραζόμενον, τυφλὸν δὲ καὶ ἄσημον εἶναι τοῖς ἀπείροις. Ὡς γὰρ ὁ ἄναξ ὁ ἐν Δελφοῖς οὔτε λέγει, οὔτε κρύπτει, ἀλλὰ σημαίνει κατὰ τὸν Ἡράκλειτον· οὕτω τῶν Πυθαγορικῶν συμβόλων καὶ τὸ φράζεσθαι, δοκοῦν κρυπτόμενόν ἐστι, καὶ τὸ κρύπτεσθαι νοούμενον. [*Stobaeus Serm. V.*]

1. Ἐπὶ χοῖνικος μὴ καθίζειν.

Τουτέστι, φεύγειν ἀργίαν, καὶ προνοεῖν, ὅπως τὴν ἀναγκαίαν παρασκευάσωμεν τροφήν. [*Plutarch. περὶ παίδ. ἀγωγ. Cap. 17.*] ἢ ἐν ἴσῳ τοῦ ἐνεστῶτος φροντίδα ποιεῖσθαι καὶ τοῦ μέλλοντος, ἢ γὰρ χοῖνιξ ἡμερήσιος τροφή. [*Diog. Laert. Lib. VIII. §. 18.*] ἢ μὴ σκοπεῖν τὰ ἐφ' ἡμέραν, ἀλλὰ τὴν ἐπιούσαν ἀεὶ προσδέχεσθαι. [*Athen. Lib. X. Dipnos. Cap. 54.*] ἢ διδάσκει ἀεὶ τι τοῦ παρόντος εἰς τὸ μέλλον καταλιπεῖν, καὶ τῆς αὔριον ἐν τῇ σήμερον μνημονεύειν. [*Plutarch. Symposiac. VII. Cap. 4.*]

2. Ζυγὸν μὴ ὑπερβαίνειν.

Ἄντὶ τοῦ· πᾶσαν πλεονεξίαν φεύγειν καὶ στυγεῖν· ζητεῖν δὲ τὸ ἴσον, καὶ τῆς δικαιοσύνης πλεῖστον ποιεῖσθαι λόγον. [*Athen. Lib. X. Cap. 54. Plutarch. περὶ παίδ. ἀγωγ. Cap. 17.*]

SYMBOLA PYTHAGORICA

E variis scriptoribus collecta et latine versa a Joachimo Zehnero.

Nihil adeo proprium est philosophiae Pythagoricae, quam symbolicum illud doctrinae genus, quod velut in sacra initiatione voce et silentio permixtum est, ut non sit opus praemonere:

Cantabo doctis; claudatur porta profanis;
sed ut statim quodlibet dictum exercitatis lucem et characterem suum ostendat: imperitis vero caecum sit et obscurum. Quemadmodum enim rex (Apollo) in Delphis non expresse dicit, nec abscondit, sed innuit, juxta Heraclitum: sic e Pythagoricis symbolis et id quod dici videtur, absconditur: et quod abscondi videtur, intelligitur.

1. *Choenici ne insideas.*

Hoc est: Fugiendam esse desidiam, et prospiciendum, ut victum necessarium paremus. — vel: Ex aequo praesentis et futuri habendam esse curam. Choenix enim diurna esca est. — vel: Non spectanda esse, quae in hodiernum diem accidunt, sed crastinum semper exspectandum esse. — vel: Docet, ut semper ex praesentibus aliquid in posterum relinquamus et hodie crastini memores simus.

2. *Stateram ne transgrediaris.*

Pro eo, quod est: Omnem avaritiam vel plus habendi cupidinem fugias ac detesteris; quaeras autem, quod aequum est, et maximam justitiae rationem habeas.

3. Μὴ παντὶ ἐμβάλλειν δεξιάν.

Μὴ πολλοὺς ποιῆσθαι φίλους, μηδὲ πολύκοινον, μηδὲ πάνδημον ἀσπάξασθαι φιλίαν. [*Plut. περὶ πολυφιλίας.*]

Α) 14. (Καρδίαν μὴ ἐσθίειν.)

Μὴ τὴν ψυχὴν αἰαίαις καὶ λύπαις κατατήκειν, ἢ ἀλυπίαν ἀσκεῖν. [*Suidas in Πυθαγόρας et Athen. Lib. X. Cap. 54.*]

5. Κυάμων ἀπέχεσθαι.

Οὐ δεῖ πολιτεύεσθαι· κυαμευταὶ γὰρ ἦσαν ἔμπροσθεν αἱ ψηφοφορίαι, δι' ὧν πέρας ἐπετίθεσαν ταῖς ἀρχαῖς. [*Plutarch. περὶ παιδ. ἀγωγ. C. 17. Conf. A. Gell. Lib. IV. Cap. XI. et Cic. Lib. I. de Divin.*]

6. Μὴ γεύεσθαι μελανούρων.

Μὴ συνδαιτρίβειν μέλασιν ἀνθρώποις διὰ κακοήθειαν. [*Plutarch. ibid.*]

7. Ὅμορφους χελιδόνας μὴ ἔχειν, ἢ χελιδόνα ἐν οἰκίᾳ μὴ ἔχειν.

Τούτῃστι, λάλον καὶ ψίδυρον καὶ πρόγλωσσον ἄνθρωπον, μὴ δυνάμενον ἰστέγειν, ὧν ἂν μετάσχη, μὴ δέχεσθαι. [*Clementis Alex. Lib. V. Στρωματ.*]

8. Πῦρ μαχαίρα μὴ σκαλεύειν.

Δυναστῶν ὀργὴν καὶ οἰδοῦντα θυμὸν μὴ κινεῖν, ἢ τεθυμωμένον ἄνδρα, μὴ ἐριδαίνειν, ἀλλ' ὑπείκειν τοῖς ὀργιζομένοις. [*Athen. Lib. X. C. 54. et Plutarch. π. παιδ. ἀγωγ. C. 17.*]

9. Σῖτον εἰς ἀμίδα μὴ ἐμβάλλειν.

Εἰς πονηρὰν ψυχὴν ἀστεῖον λόγον ἐμβάλλειν οὐ προσήκει. Ὁ μὲν γὰρ λόγος τροφὴ διανοίας ἐστίν. Τοῦτον δὲ ἀκάθαρτον ἢ πονηρὰ ποιεῖ τῶν ἀνθρώπων. [*Plutarch. ibid.*]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

10. Τῆς χύτρας ἀφθείσης ἀπὸ τοῦ πυρός, τὸν ἐν τῆ σποδῶϊ τύπον μὴ ἀπολιπεῖν, ἀλλὰ συγχεῖν. ἢ χύτρας ἵχνος συγχεῖν ἐν τῇ τέφρᾳ.

Οὐ τὸν τύπον ἀφάνιζειν μόνον δεῖν ἠνίττετο, ἀλλὰ μηδὲ ὀργῆς ἵχνος ἀπολιπεῖν. Ἐπὶ δὲ ἀναξέσασα παύσεται, καθίστασθαι αὐτὴν καὶ πᾶσαν ἀπαλείφειν μνησικακίαν. [Clemens Alexandr. Lib. V. Στρωματ. fol. 239.]

Hic finitur Zehneri collectio. At plura alia Pythagoreorum symbola collegit et explicavit Jamblichus in Protrept. ad Philos. toto Capite XXI. quod, cum liber iste nuperrime editus sit a doctissimo Kiesslingio, nonnihi integrum hic exscribere: tantummodo ipsa symbola (quorum tamen nonnulla sententiis potius quam symbolis accensenda videntur) hic adijcere liceat.

11. α. Εἰς ἱερὸν ἀπιὼν προσκύνῃσαι, μηδὲν ἄλλο μεταξὺ βιωτικὸν μῆτε λέγε μῆτε πράττε.

12. β. Ὁδοῦ προπάρεργον, οὔτε εἰσατητέον, εἰς ἱερὸν οὔτε προσκυνητέον τοπαράπαν, οὐδ' εἰ πρὸς ταῖς θύραις αὐταῖς παριῶν γένοιο.

13. γ. Ἀνυπόδητος θύε καὶ προσκύνει.

14. δ. Τὰς λεωφόρους ὁδοὺς ἐκκλινῶν διὰ τῶν ἀτραπιῶν βάδιζε.

ε. Μελανούρων ἀπέχου· χθονίων γάρ ἐστι θεῶν.

15. στ. Γλώσσης πρὸ τῶν ἄλλων κράτει θεοῖς ἐπόμενος.

16. ζ. Ἀνέμων πνεόντων τὴν ἠχὴν προσκύνει.

η. Πῦρ μαχαίρα μὴ σκάλευε.

17. θ. Ὄξειδα ἀπὸ σεαυτοῦ ἀπόστρεφε πᾶσαν.

18. ι. Ἄνδρὸς ἐπανατιθεμένου μὲν φορτίον συνέπαιρε, μὴ συγκαταίρει δὲ ἀποτιθεμένου.

19. ια. Εἰς μὲν ὑπόδησιν τὸν δεξιὸν πόδα προπάρεχε, εἰς δὲ ποδόνιπτρον τὸν εὐώνυμον.

20. ιβ. Περὶ Πυθαγορείων ἄνευ φωτὸς μὴ λάλει.

ιγ. Ζυγὸν μὴ ὑπέρβαινε.

21. ιδ. Ἀποδημῶν τῆς οἰκίας μὴ ἐπιστρέφου· Ἐριννύες γὰρ μετέρχονται.

22. ιε. Πρὸς ἥλιον τετραμμένος μὴ οὔρει.

23. ιστ. Δαδίῳ θῶκον μὴ ἀπόμασσε.

24. ιζ. Ἀλεκτρούνα τρέφε μὲν, μὴ θύε δέ· μήνη γὰρ καὶ ἥλιῳ καθιέρωται.

ιη. Ἐπὶ χολνικὶ μὴ καθέξου.

25. ιθ. Γαμφώνυχον μηδὲν παράτρεφε.

26. κ. Ἐν ὁδῷ μὴ σχίξε.

κα. Χελιδόνα οἰκίᾳ μὴ δέχου.

27. κβ. Δακτύλιον μὴ φόρει.

28. κγ. Θεοῦ τύπον μὴ ἐπίγλυφε δακτυλίῳ.

29. κδ. Παρὰ λύχνον μὴ ἔσοπτρίζου.

30. κε. Περὶ θεῶν μηδὲν θαυμαστὸν ἀπίσται, μηδὲ περὶ θείων δογμάτων.

31. κστ. Ἀσχέτῳ γέλωτι μὴ ἔχεσθαι.

32. κζ. Παρὰ θυσίᾳ μὴ ὀνυχίζου.

κη. Δεξιὰν μὴ πάντι ῥαδίως ἔμβαλλε.

33. κθ. Στρωμάτων ἔξαναστάς συνέλισσε αὐτὰ, καὶ τὸν τύπον συστόρνυε.

34. λ. Καρδίαν μὴ τρῶγε.

35. λα. Ἐγκέφαλον μὴ ἔσθιε.

36. λβ. Ἀποκαρμάτων σῶν καὶ ἀπονυχισμάτων κατὰπτυε.

37. λγ. Ἐρυθρῖνον μὴ προσλαμβάνου.

λδ. Χύτρας ἴχνος ἀπὸ σποδοῦ ἀφάνιζε.

38. λε. Χρυσὸν ἐχούση μὴ πλησίαζε ἐπὶ τεκνοποιίᾳ.

39. λστ. Προτίμα τὸ σχῆμα καὶ βῆμα τοῦ σχῆμα καὶ τριώβολον.

λζ. Κυάμων ἀπέχου.

40. λη. Μολόχην ἐπιφύτευε μὲν, μὴ ἔσθιε δέ.

41. λθ. Ἐμφύχων ἀπέχου.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

42. μ. Στέφανον μὴ τίλλειν. [*Porphyrus de Vit. Pythag.* p. 74. ed. Kiessling.]

43. μα. Σπονδὰς ποιεῖσθαι τοῖς θεοῖς κατὰ τὸ οὖς τῶν ἐκπωμάτων. [*Porphyr. ibid.*]

His Symbolis Gyraldus, Dacerius et Stanlejus Hist.

Philos. p. 797. seq. sequentia addunt.

44. Μήτηραν ζώου μὴ ἐσθίειν. [*Hierocles in Aur. Carm.* p. 216. ed. Needh.]

45. Θνησιμαίων ἀπέχεσθαι. [*Idem* p. 218.]

46. Τὸν ἄλα παρατίθεσθαι. [*Laert. VIII. 35.*]

47. Ἄρτον μὴ καταγνύειν. [*Jambl. Vit. Pyth. Cap. 16. Laert. VIII. 35.*]

48. Ὀδόντας μὴ καταγνύειν.

49. Πρὸς τὸν ἥλιον τετραμμένος μὴ λάλει.

50. Μὴ δεῖ καθεύδειν ἐν μεσημβρίᾳ. [*Olympiodor. ad Plat. Phaedon.*]

51. Ὠιδαῖς χρῆσθαι πρὸς λύραν. [*Jamblich.*]

52. Ἄνευ προστάγματος τοῦ αὐτοκράτορος ἐκ τῆς φρουρᾶς μὴ ἀναχωρεῖν. [*Olympiod. in Phaed.*]

53. Τὸ ἐφθὸν οὐκ ἐποπτᾶν. [*Jamblich. Vit. Pyth. C. XXVIII.*]

54. Ὀξεῖαν μάχαιραν ἀποστρέφειν. [*Jambl.*]

55. Τὰ πίπτοντα ἀπὸ τῆς τραπέζης μὴ ἀναιρεῖσθαι. [*Diog. Laert. VIII. 34.*]

56. Ἀπέχου καὶ σοροῦ κυπαρισσίνης. [*Jambl. Vit. Pyth. C. XXVIII. p. 326. Kiessl.*]

57. Τοῖς μὲν οὐρανίοις περισσὰ θύειν, ἄρτια δὲ τοῖς χθονίοις. [*Jambl. ibid.*]

58. Μὴ σπένδειν θεοῖς ἐξ ἀμπέλων ἀτμήτων. [*Plutarch. Num. C. XIV.*]

59. Ἄτερ ἀλφίτων μὴ θύειν. [*Plutarch. ibid.*]

60. Προσκυνεῖν περιστρεφόμενος. [*Plutarch. ibid.*]

61. Καθῆσθαι προσκυνήσοντα. [*Plutarch. ibid.*]

62. Ὄταν βροντᾶ, γῆν θίγειν. [*Jamblich. Vit. Pyth. C. XXVIII.*]

63. Ἐν, δύο.

42. Coronam ne vellica.
 43. Libamina diis facienda juxta auriculam poculorum.
 44. Animalis vulvam ne comedito.
 45. A morticinis abstineto.
 46. Salem apponito.
 47. Panem ne frangito.
 48. Dentes ne frangito.
 49. Ad solem versus ne loquitor.
 50. In meridie ne dormito.
 51. Carminibus utendum ad lyram. . .
 52. Injussu Imperatoris de statione et praesidio ne discedas.
 53. Quod elixum est, ne assato.
 54. Gladium acutum avertito.
 55. Quae ceciderunt e mensa, ne tollito.
 56. Ab arca (sandapila) cyparissina abstineto.
 57. Coelestibus imparia sacrificato, inferis vero paria.
 58. Ex imputatis vitibus ne diis libato.
 59. Ne sine farina sacrificato.
 60. Circumactus adora.
 61. Adoraturus sedeto.
 62. Cum tonat, terram tangito.
 63. Unum, duo.
-

64. Μὴ ἐσθίειν ἀπὸ δίφρου. [*Plutarch. de Isid. et Osir. p. 554. ed. Wechel.*]

65. Φοίνικα μὴ φυτεύειν. [*Plut. ibid.*]

66. Φυτόν ἡμέρον μήτε φθίνειν μήτε σίνεσθαι. [*Laert. VIII. 23.*]

67. Ἐχεμυθίαν ἀσκεῖν.

68. Ἰχθύων μὴ γεύεσθαι.

69. Ἐπὶ γῆς μὴ πλεῖν. [*Clemens Alexandr. Strom. V. p. 559. Sylb.*]

70. Τὸν δεξιὸν ὑποδεῖσθαι πρότερον. [*Jamblich. Vit. Pyth. Cap. XVIII. p. 178. ed. Kiessl.*]

71. Οὐδὲ εἰς περιῶδαντήριον ἐμβάπτειν, οὐδὲ ἐν βαλανείῳ λούεσθαι. [*Jamblich. ibid.*]

72. Μετὰ φωνῆς εὐχεσθαι. [*Clemens Alex. Strom. IV. p. 543. Sylb.*]

64. Ex curru ne comedito.

65. Palmam ne plantato.

66. Mitem plantam neque violes neque caedas.

67. Silentium servato.

68. Pisces ne gustato.

69. In terra ne naviges.

70. Dextro pedi calceum prius induas.

71. Neque in aquiminali intingendum, neque in balneo lavandum.

72. Clara voce precandum.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

14. *Lapidem in fontem jacere scelus*, i. e., scelus est opprimere eos, qui utiliter reipublicae inserviant.

15. *Pede in limine illiso, retrocedendum*, i. e., quae in ipso principio noxia sunt, non prosequenda.

16. *Lumen post caput appensum detinere, flagitium*, i. e., industriam et providentiam non in postremis habendam.

17. *Sinistra manu sumere cibum nefas*, i. e., rapinis et furtis ne vivito nec aliud lucrum quaerito, nisi rectum et legitimum.

18. *In sepulcro ne dormito*, i. e., bona a parentibus haereditate accepta ne otiosum te reddant.

19. *Minuta panis pedibus conculcare turpe*, i. e., quamvis minimam degendae vitae rationem non pessum dandam.

20. *Egredienti introeuntique valvas exosculandas*, i. e., initia et fines actionum et institutorum complectenda.

21. *Lyram illotis manibus non attingendam*, i. e., purissimum eum, qui alios docere velit, esse oportere.

22. *Sudorem ferro abstergere tetrum facinus*, i. e., labore parta nemini vi et viribus eripienda.

23. *In solitudine sine baculo non ambulandum*, i. e., cum amicis in necessitatibus conferendum et consultandum.

24. *Apud quadrupedem poema non canendum*, i. e., apud ignaros seria non proferenda.

25. *Faciem in fluvio non lavandam, vel spectandam*, i. e., ex labili re et penitus instabili specimen non appetendum.

26. *Hominis vestigia ferro ne configito*, i. e., memoriam mortuorum ne conviciis lacera.

27. *Integrum fasciculum in igne non esse ponendum*, i. e., non una opes omnes in unum discrimen ponendum.

28. *Egredienti e laribus sinciput, redeunti occi-*

put scalpendum, i. e.; praecautioem et diligentiam ad res agendas excitandum: his peractis, memoriter examinandas.

29. *De rheda junctis pedibus non exilito*, i. e., vitae conditionem non temere et uno impetu mutato.

30. *In astrum ne digitum intendito*, i. e., contra superiorem ne insurgito.

31. *In arundineto non confabulandum*, i. e., cum levissimis hominibus familiaritatem non habendam.

32. *Candelam ad parietem ne applicato*, i. e., homines rudes et lumini eruditionis resistentes ne erudito.

33. *In nive ne scribito*, i. e., ingeniis mollibus et effeminatis laborem eruditionis ne impendito.

34. *Vulturem avem in augurio infelicissimam*, i. e., innocuos homines facile esse infelices. (??)

35. *Facilius emori hominem, cui oculi claudantur*, i. e., hominem ipsum ex negligentia facile in miseriam cadere.

36. *Puerum aut foeminam stricto vagari gladio omen malum*, i. e., non defuturum malum, si gubernatio ineptis et levibus tradatur hominibus.

37. *Duorum temporum quam maxime habendam curam, matutini et vespertini*, i. e., eorum quae acturi sumus, et eorum quae gessimus.

Ad Symbola Pythagorica referenda etiam litera Y, de qua ita Lactantius Instit. Lib. VI. Cap. III. *Dicunt* (Pythagorei), *humanae vitae cursum Y literae esse similem, quod unusquisque hominum, quum primae adolescentiae limen attigerit, et in eum locum venerit,*

partes ubi se via findit in ambas, haereat nutabundus, ac nesciat, in quam se partem potius inclinet. Si ducem nactus fuerit, qui dirigat ad meliora titubantem, hoc est, si aut philosophiam

didicerit, aut eloquentiam, aut aliquid honestae artis, quo evadat ad bonam frugem; quod fieri sine labore maximo non potest; honestam ac copiosam vitam, disputant, peracturum: si vero doctorem frugalitatis non invenerit, in sinistram viam, quae melioris specimen mentiatur, incidere, id est, desidia, inertiae, luxuriae se tradere, (quae suavia quidem videntur ad tempus vera bona ignorantibus) post autem amissa omni dignitate ac re familiari in omnibus miseriis ignominiaque victurum.

Vide Epigramma in hanc literam supra allatum pag. 59.

J A C O B I B A L D E

e Societate Jesu

S Y M B O L A P Y T H A G O R A E

ad Franciscum Ragusinum.

(Lyric. Lib. III. Ode X. p. 101. edit. nostr.)

Vile ne fiat tibi Numen usu,
Cum nihil majus generatur ipso;
*Né Deum caeles, digitoque portet
Annulus haerens.*

5 *Fervidam spumis cave laesus ollam
Concites; non est fodicandus ignis
Ense. Sopita cineres quiescunt
Tutius ira.*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

*Laetus arride speculo, nec horre.
Quod negat Natura, velis negatum.
Invidens hosti tamen abstineto*

40

Vellere barbam.

*Dís merum liba. Bene Dî precantur
Mentibus gratis, cumulantque dona.
Cum tonat caelum, vncrans memento
Tangere terram.*

ΔΗΜΟΚΡΑΤΟΥΣ

ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ

ΓΝΩΜΑΙ ΧΡΥΣΑΙ.

DEMOCRATIS

PHILOSOPHI

SENTENTIAE AUREAE

recensitae ad fidem Codicis Palatini.

OMI
2011
HATMER
mshH Ba. 011

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

ΔΗΜΟΚΡΑΤΟΥΣ

ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ

Γ Ν Ω Μ Α Ι Χ Ρ Τ Σ Α Ι.

(Recensitae ad fidem Codicis Palatini.)

1. Γνωμέων μεν τῶνδε εἴ τις ἐπαῖοι, ξὺν νόῳ, πολλὰ μὲν ἔρξει ἀνδρὸς ἀγαθοῦ ἄξια, πολλὰ δὲ φαῦλα οὐχ ἔξει.
2. Ψυχῆς μὲν τελεότης σκῆνεος μοχθηρίαν ὀρθοῦ· σκῆνεος δὲ ἰσχὺς ἄνευ λογισμοῦ ψυχὴν οὐδέν τι ἀμείνω τίθησι.
3. Ὁ τὰ ψυχῆς ἀγαθὰ ἐρεόμενος, τὰ θειότερα ἐρέεται· ὁ δὲ τὰ σκῆνεος, τὰνθρωπήια.
4. Καλὸν μὲν τὸν ἀδικέοντα κωλύειν· εἰ δὲ μὴ, μὴ ξυναδικέειν.
5. Ἀγαθὸν εἶναι χρῆ, ἢ μιμεῖσθαι.
6. Οὔτε σώμασι οὔτε χρήμασι εὐδαιμονοῦσι ἄνθρωποι, ἀλλ' ὀρθοσύνη καὶ πολυφροσύνη.
7. Μὴ διὰ φόβον, ἀλλὰ διὰ τὸ δέον ἀπέχεσθαι ἀμαρτημάτων.
8. Μέγα τὸ ἐν συμφορῇσι φρονεῖν ἢ δεῖ.
9. Μεταμέλεια ἐπ' αἰσχροῖσι ἔργμασι βίου σωτηρίη.
10. Ἀληθόμυθον χρῆ εἶναι, οὐ πολύλογον.
11. Ὁ ἀδικῶν τοῦ ἀδικουμένου κακοδαιμονέστερος.
12. Μεγαλοψυχίη τὸ φέρειν πραέως πλήμμελειαν.
13. Νόμῳ καὶ ἄρχοντι καὶ τῷ σοφωτέρῳ εἴκειν κόσμιον.

DEMOCRATIS

(sive potius Democriti)

PHILOSOPHI

SENTENTIAE AUREAE

Luca Holstenio interprete.

1. Sententiis bisce si quis aures animumque advertent, multa ille opera viro bono digna patrabit, multis contra carebit malis.

2. Animi quidem perfectio corporis vitium corrigit; corporis autem vires ratione destitutae animum nihilo meliorem reddunt.

3. Quisquis animi bona amat, diviniora, qui autem corporis, humana ambit.

4. Hominem inique agentem impedire praestat; id si fieri nequeat, saltem non adjuvanda ejus iniquitas.

5. Bonum esse, non simulare oportet.

6. Neque in corpore neque in opibus posita est hominum felicitas: sed in animo recto et solerti.

7. Non metu, sed officii causa peccatis abstinendum.

8. Res magna est, in adversis quae in rem sint, sapere.

9. Factorum turpium poenitentia vitae salus est.

10. Veridicum, non multiloquum esse oportet.

11. Infelicior est, injuriam qui facit, quam qui sustinet.

12. Magni animi est humaniter ferre, si quid peccatum fuerit.

13. Legi, principi et sapientiori cedere pulchrum est.

14. Μωμεωμένων φλαύρων ὁ ἀγαθὸς οὐ ποιέεται λόγον.
15. Χαλεπὸν ἄρχεσθαι ὑπὸ χειρίονος.
16. Ὁ χρημάτων πάντελῶς ἤσων οὐκ ἂν ἴποτε εἴη δίκαιος.
17. Ἰσχυρότερος ἐς πειθῶ λόγος πολλάκι γίνεται χυσοῦ.
18. Τὸν οἰόμενον νόον ἔχειν ὁ νοουθετέων ματαιοπονέει.
19. Πολλοὶ λόγον μὴ μάθόντες ζῶσι κατὰ λόγον· πολλοὶ δὲ δρώντες τὰ ἀσχιστα λόγους ἀρίστους ἀσκέουσι.
20. Οἱ ἀξύνετοι δύστυχεοῦντες σωφρονέουσι.
21. Ἔργα καὶ προῆξιν ἀρετῆς, οὐ λόγους, ζηλοῦν χρεῶν.
22. Τὰ καλά γινώριζουσι καὶ ζηλοῦσι οἱ εὐφύεες πρὸς αὐτά.
23. Κτηνέων μὲν εὐγένεια ἢ τοῦ σκηνέος εὐσθένεια· ἀνθρώπων δὲ ἢ τοῦ ἡθεος εὐτροπία.
24. Οὔτε τέχνη, οὔτε σοφία ἐφικτὸν, εἰ μὴ μάθῃ τις.
25. Κρέσσον τὰ οἰκεία ἐλέγγειν ἀμαρτήματα ἢ τὰ ὀθνεῖα.
26. Οἷσι ὁ τρόπος ἐστὶν εὐτακτὸς, τουτέοισι καὶ ὁ βίος συντέτακται.
27. Ἀγαθὸν οὐ τὸ μὴ ἀδικεῖν, ἀλλὰ τὸ μὴδὲ ἐθέλειν.
28. Εὐλογεῖν ἐπὶ καλοῖς ἔργοισι καλόν· τὸ γὰρ ἐπὶ φλαύροισι κιβδήλου καὶ ἀπατεῶντος.
29. Πολλοὶ πολυμαθεὲς νόον οὐκ ἔχουσι.
30. Πολυνοῖην, οὐ πολυμαθίην ἀσκέειν χρῆ.
31. Προβουλεύεσθαι κρέσσον πρὸ τῶν πράξεων ἢ μετανοεῖν.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

32. Μὴ πᾶσι, ἀλλὰ τοῖς δοκίμοις πιστεύειν· τὸ μὲν γὰρ εὐήθες, τὸ δὲ σωφρονέοντος.
33. Δόκιμος ἀνὴρ καὶ ἀδόκιμος οὐκ ἐξ ὧν πράσσει μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐξ ὧν βούλεται.
- 34*. Ἀνθρώποις πᾶσι τα... τὸν ἀγαθὸν καὶ ἀληθῆς ἠδὲ δὲ ἄλλω ἄλλο.
35. Παιδὸς, οὐκ ἀνδρὸς, τὸ ἀμέτρως ἐπιθυμεῖν.
36. Ἡδὼναὶ ἀκαιροὶ τίκτουσιν ἀηδίας.
37. Αἱ περὶ τι σφοδραὶ ὀρέξεις τυφλοῦσιν εἰς τᾶλλα τὴν ψυχὴν.
38. Δίκαιος ἕρως ἀνυβρίστως ἐφίεσθαι τῶν καλῶν.
39. Ἡδὲ μηδὲν ἀποδέχεσθαι, ἢν μὴ συμφέρη.
40. Κρέσσον ἀρχεσθαι τοῖσι ἀνοήτοις, ἢ ἀρχεῖν.
41. Νηπίοις οὐ λόγος, ἀλλὰ συμφορὴ γίνεται διδάσκαλος.
42. Δόξα καὶ πλοῦτος ἄνευ συνέσιος οὐκ ἀσφαλέα κτήματα.
43. Χρήματα πορίζειν μὲν οὐκ ἀχρεῖον, ἐξ ἀδικίης δὲ πάντων κάκιον.
44. Χαλεπὸν μιμεῖσθαι μὲν τοὺς κακοὺς, μὴ ἐθέλειν δὲ τοὺς ἀγαθοὺς.
45. Αἰσχρὸν τὰ ὀθνεῖα πολυπραγμονεῦοντα ἀγνοεῖν τὰ οἰκεῖα.
46. Τὸ ἀεὶ μέλλον ἀτελέας ποιεῖ τὰς πράξεις.
47. Κίβδηλοι καὶ ἀγαθοφανέες οἱ λόγῳ μὲν ἅπαντα, ἔργῳ δὲ οὐδὲν ἔρδοντες.
48. Μακάριος, ὃς οὐσίαν καὶ νοῦν ἔχει· χρηταὶ γὰρ εἰς ἅδεῖ καλῶς.
49. Ἀμαρτίας αἰτία ἢ ἀμαθία τοῦ κρέσσονος.
50. Ἐαυτὸν πρῶτον αἰσχύνεσθαι χρεῶν τὸν αἰσχρὰ ἔρδοντα.
51. Ὁ ἀντιλογεόμενος καὶ πολλὰ εὐσχημονεόμενος ἀφυῆς εἰς μάθησιν ὧν χρῆ.

52. Non omnibus, sed spectatis fidendum: illud enim fatui, hoc prudentis est.

53. Vir probus aut improbus non ex operibus tantum, sed etiam ex voluntate spectatur.

54. [*Vide Notas.*]

55. Pueri, non viri, est immoderata cupiditate trahi.

56. Intempestivae voluptates dolores pariunt.

57. Nimis vehementes cujuscunque rei appetitus ad cetera animum occaecant.

58. Justus amor citra nullius injuriam honesta ambire.

59. Nihil jucundum admittas, nisi idem sit conducibile.

40. Imprudentes aliis parere praestat, quam imperare.

41. Non ratio, sed damnum stultorum magistra.

42. Honor et divitiae absque prudentia opes sunt parum securae.

43. Opes parare haudquaquam inutile; sed injuste parare omnium perniciosissimum.

44. Malum est imitari improbos et spernere bonos.

45. Aliena curiose sectantem; propria negligere turpe est.

46. Continua cunctatio imperfecta reddit opera.

47. Subdoli homines sunt et specie tenus boni, qui verbo omnia, re ipsa nihil praestant.

48. Felix, cui opes et mens suppetunt; nam recte iisdem, ubi res poscit, utitur.

49. Peccandi causa ignorare, quid sit melius.

50. Primum se ipsum vereri debebat, quisquis turpia perpetrat.

51. Homo contentiosus et qui nimium decorem externum affectat, ineptus est ad discendum ea, quae usus postulat.

52. Πλεονεξίη τὸ πάντα λέγειν, μηδὲν δὲ ἀκούειν θέλειν.
53. Τὸν φαῦλον παραφυλάττειν δεῖ, μὴ καιροῦ λάβηται.
54. Ὁ φθονέων ἑωυτὸν ὡς ἐχθρὸν λυπέει.
55. Ἐχθρὸς οὐχ ὁ ἀδικέων, ἀλλὰ καὶ ὁ βουλόμενος.
56. Ἡ τῶν συγγενῶν ἐχθρὴ τῆς τῶν ὀθνείων χαλεπωτέρη μάλα.
57. Μὴ ὑποπτος πρὸς ἅπαντας, ἀλλ' εὐλαβῆς γίνου καὶ ἀσφαλῆς.
58. Χάριτας δέχεσθαι χρεῶν προσκοπευόμενον κρέσσονας αὐτῶν ἀμοιβὰς ἀποδοῦναι.
59. Χαριζόμενος προσκέπτεο τὸν λαμβάνοντα, μὴ κακὸν ἀντ' ἀγαθοῦ κίβδηλος ἐὼν ἀποδοῶ.
60. Μικραὶ χάριτες ἐν καιρῷ μέγιστα τοῖς λαμβάνουσι.
61. Τιμαὶ παρὰ τοῖς εὐφρονέουσι μέγα δύνανται, οἱ ξυνίασι τιμώμενοι.
62. Χαριστικὸς οὐχ ὁ βλέπων πρὸς τὴν ἀμοιβήν, ἀλλ' ὁ εὐδραῖν προηρημένος.
63. Πολλοὶ δοκέοντες φίλοι εἶναι οὐκ εἰσὶ, καὶ οὐ δοκέοντες εἰσὶ.
64. Ἐνὸς φιλία ξυνετοῦ κρέσσων ἀξυνέτων ἅπαντων.
65. Ζῆν οὐκ ἄξιος, ὅτω μηδεὶς ἐστι χρηστὸς φίλος.
- 66.* Ὅτεω μηδὲ ἀμύνουσιν ἐπὶ πολλὴν οἱ πειραθέντες φίλοι, δύστροπος.
67. Ἐκτρέπονται πολλοὶ τοὺς φίλους, ἐπὴν ἐξ εὐπορίας εἰς πενίην μεταπέσωσιν.
68. Καλὸν ἐπὶ παντὶ τὸ ἴσον· ὑπερβολὴ δὲ καὶ ἔλλειψις οὐ μοι δοκέει.
69. Οὐδ' ὑφ' ἐνὸς φιλέεσθαι δοκέει μοι ὁ φιλέων οὐδένα.
70. Γέρων εὐχαρις ὁ αἰμύλος καὶ σπουδαιόμυθος.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

71. Σώματος κάλλος ζωῶδες, εἰ μὴ νοῦς ὑπεῖη.

72. Ἐν εὐτυχίῃ φίλον εὐρεῖν εὖπορον, ἐν δὲ δυστυχίῃ πάντων ἀπορώτατον.

73. Φίλοι οὐ πάντες οἱ ξυγγενέες, ἀλλ' οἱ συμφωνέοντες περὶ τοῦ συμφέροντος.

74. Ἄξιον ἀνθρώπους ὄντας ἐπ' ἀνθρώπων συμφοραῖς μὴ γελᾶν, ἀλλ' ὀλοφύρεσθαι.

75. Διζημένοισι τὰ γαθὰ μόλις παραγίνεται, τὰ δὲ κακὰ καὶ μὴ διζημένοισι.

76. Οἱ φιλομεμφέες εἰς φιλίην μὴ εὐφυέες.

77. Γυνὴ μὴ ἀσκέιτω λόγον, δεινὸν γάρ.

78. Ἐπὶ γυναικὸς ἄρχεσθαι ὕβρις καὶ ἀνανδρίη ἐσχάτη.

79. Θείου νοῦ τὸ ἀεὶ διαλογίζεσθαι καλόν.

80. Ἦν πιστεύῃ τις θεοὺς ἐπισκοπεύειν πάντα, οὔτε λάθρη οὔτε φανερώς ἀμαρτήσεται.

81. Μεγάλα βλάπτουσι τοὺς ἀξύνετους οἱ ἐπαινέοντες.

82. Βέλτερον ὑφ' ἑτέρου, ἢ ὑφ' ἑαυτοῦ ἐπαινέεσθαι.

83. Ἦν μὴ γνωρίζῃς τοὺς ἐπαίνους, κολακεύεσθαι ἠγέο.

84. Ὁ κόσμος σκηνὴ, ὁ βίος πάροδος· ἦλθες, ἴδες, ἀπῆλθες.

85. Ὁ κόσμος ἀλλοιώσις, ὁ βίος ὑπόληψις.

86. ** Τίμιον ὀλίγη σοφία ὑπὲρ δόξαν ἀφροσύνης μεγάλης.

71. Corporis pulchritudo, nisi mens subsit, animantium propria est.

72. Rebus secundis amicum invenire facile est, in adversis autem omnium difficillimum.

73. Amici sunt, non quicumque agnati, sed qui commodis tuis favent.

74. Homines cum simus, humanas calamitates non irridere, sed deplorare convenit.

75. Bona vix quaerentibus, mala autem etiam non quaerentibus obtingunt.

76. Homines queruli ad amicitiam sunt inepti.

77. Mulier dicendi facultatem non exerceat; res enim periculosa est.

78. Mulieris imperio parere contumelia et ignavia extrema est.

79. Animi divini est semper aliquid bonum cogitare.

80. Qui deum cuncta inspicere crediderit, neque clanculum neque aperte peccabit.

81. Qui stultos laudant, magno eos damno afficiunt.

82. Ab alio quam a se ipso laudari praestat.

83. Si laudes in te ipso non agnoveris, palpum tibi obtrudi existimes.

84. Mundus scena, vita transitus: venisti, vidisti, abiisti.

85. Mundus mutatio, vita opinio.

86. [*Vid. Notas.*]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΥ ΤΑ ΛΕΙΨΑΝΑ.

(Partim ab H. Stephano in Poesi Philosophica p. 156 et seqq.
partim ab Editore collecta.)

I. ΤΑ ΗΘΙΚΑ.

(Quae non exstant inter Democratea.)

1. ² *Ἀνθρώποισι γὰρ εὐθυμίη γίνεται μετριότητι τέρψιος καὶ βίου συμμετρίῃ, τὰ δὲ λείποντα καὶ ὑπερβάλλοντα μεταπίπτειν τε φιλεῖ, καὶ μεγάλας κινήσιας ἐμποιέειν τῇ ψυχῇ. Αἰ δ' ἐκ μεγάλων διαστημάτων κινούμεναι τῶν ψυχέων οὔτε εὐσταθές εἰσι, οὔτε εὐθυμοί. Ἐπὶ τοῖς δυνατοῖς οὖν δεῖ ἔχειν τὴν γνώμην, καὶ τοῖς παρεοῦσιν ἀρκέεσθαι τῶν μὴ ζηλουμένων καὶ θαυματομένων ὀλίγην μνήμην ἔχοντα, καὶ τῇ διανοίᾳ μὴ προσεδρεύοντα, τῶν δὲ ταλαιπωρεόντων τοὺς βίους θεωρεῖν ἐννοούμενον, ἃ πάσχουσι κάρτα, ὅπως ἂν τὰ παρεόντα σοι καὶ ὑπάρχοντα μεγάλα καὶ ζηλωτὰ φαίνηται, καὶ μηκέτι πλειόνων ἐπιθυμούντι συμβάλῃ κακοπαθεῖν τῇ ψυχῇ· ὁ γὰρ θαυμάζων τοὺς ἔχοντας καὶ μακαρίζομένους ὑπὸ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, καὶ τῇ μνήμῃ πᾶσαν ὥραν προσεδρεύων, αἰ ἐπικαινουργεῖν ἀναγκάζεται καὶ ἐπιβάλλεσθαι δι' ἐπιθυμίην τοῦ τι πρήσσειν ἀνήκεστον, ὃ νόμοι κωλύουσιν· διόπερ τὰ μὲν μὴ δίξεσθαι χρεῶν, ἐπὶ τοῖς δὲ εὐθυμέεσθαι χρεῶν παραβάλλοντα τὸν ἑαυτοῦ βίον πρὸς τὸν τῶν φαυλότερον πρησόντων, καὶ μακαρίζει ἑαυτὸν ἐνθυμεύμενον, ἃ πάσχουσι, ὅπως αὐτέων βέλτιον πρήσῃ τε καὶ διάγῃ· ταύτης γὰρ ἐχόμενος τῆς γνώμης εὐθυμότερόν τε διάξεις, καὶ οὐκ ὀλίγας κῆρας ἐκ τῷ βίῳ διώσει, φθόνον καὶ ζῆλον καὶ δυσμενίην. [Stobaeus Serm. I. περὶ ἀρετῆς.]*

DEMOCRITI AB DERITAE

FRAGMENTA.

(Ex versione Conradi Gesneri.)

I. MORALIA.

1. **H**ominibus enim laetitia oboritur ex mediocritate jucundi, et vitae aequabilitate et moderatione concinna. Ceterum quibus deficit, aut superest quid, in deterius degenerare mutarique solent, magnosque motus in anima concitare. At animae, quae magnis intervallis sua sede moventur, nec constantes sunt nec hilares. Decet itaque possibilibus animum intendere, ac praesentibus contentum esse, eorum, qui felices judicantur et in admiratione sunt, parum memorem et cogitatione non immorantem. Misera autem pressorum vitas contemplari decet, valde animo volventem, quae perferant, ut tuae res et conditio tua magna tibi et beata videatur, ac non amplius cupientem plura contingat excruciarī anima. Nam qui admiratur eos, qui habent opes et qui beati existimantur ab aliis hominibus, eique recordationi singulis horis intentus est, semper novi aliquid moliri cogitur et aggredi propterque cupiditatem suam patrare aliquid nefarium, quod legibus interdictum sit. Ideoque haec quidem affectanda non sunt, illis vero laetari convenit, conferendo suam vitam vitae eorum, qui miserius duriusque agunt: seque ipsum adeo judicare beatum, cum secum reputet, quae patiantur ipsi, et ut ipsis mollius agat et vivat. Hanc complexus sententiam, et laetius traduces aevum, et non paucas pestes et noxias vitae propulsabis, invidiam et aemulationem et odium.

2.* Σφόδρ' εὐάλωτόν ἐστιν ἡ πονηρία
 Εἰς γὰρ τὸ κέρδος μόνον ἀποβλέπουσα
 Ἀφρόνως ἀπαντᾷ, καὶ προπεταῖς συμπείδεται.
 [Stob. Serm. II. περὶ κακίας.]

3. Ἔστι δ' ἄδιον μὲν ἐπαινεῖν, ἢ μὴ χρῆ, καὶ ψέγειν· ἐκά-
 τερον δὲ πονηροῦ τινος ἤθους. [Stob. *ibid.*]

4. Σοφίη ἄθραμβος ἀξίη πάντων τιμιωτάτη οὖσα. [Stob.
 Serm. III. περὶ φρονήσεως.]

5. Ὅρος συμφορέων καὶ ἀσυμφορέων, τέρψις καὶ ἀτερ-
 ψίη. [Stob. *ibid.*]

6. Φρονήσιος ἔργον μέλλουσαν ἀδικίην φυλάξασθαι,
 ἀναλησίης δὲ τὴν γενομένην μὴ ἀμύναςθαι.

7. Αἱ μεγάλαι τέρψεις ἀπὸ τοῦ θεᾶσθαι τὰ καλὰ τῶν ἔρ-
 γων γίνονται. [Stob. *ibid.*]

8. Ἀνθρώποισι κακὰ ἐξ ἀγαθῶν φύεται, ἐπὴν τις τὰγα-
 θὰ μὴ πίσταται ποδηγεῖν, μηδὲ ὀχεῖν εὐπόρως. [Haec et
 seqq. usque ad 19. ex Stob. Serm. IV. περὶ ἀφροσύνης.]

9. Εἶδωλα αἰσθητικὰ καὶ κόσμῳ διαπρεπέα πρὸς θεω-
 ρίην, ἀλλὰ καρδίας κενεά.

10. Δήθη τῶν οἰκείων κακῶν θρασύτητα γεννᾷ.

11. Ἀνοήμονες ἄσμοῦνται τοῖς τῆς ψυχῆς κέρδεσι· οἱ
 δὲ τῶν τοιῶνδε δαήμονες τοῖς τῆς σοφίης.

12. Τὸ χρῆζον οἶδεν ὀκίσσον χρῆζει, ὁ δὲ χρῆζων οὐ γι-
 νώσκει.

13. Ἀνοήμονες τὸ ζῆν ὡς στυγέοντες, ζῆν ἐθέλουσι
 δείματι ἄιδεω.

14. Ἀνοήμονες βιοῦσι οὐ τερπόμενοι βιοτῇ.

15. Ἀνοήμονες νεότητος ὀρέγονται, οὐ τερπόμενοι δὲ
 νεότητι.

16. Ἀνοήμονες τῶν ἀπεόντων ὀρέγονται· τὰ δὲ παρεόν-
 τα (καὶ παρωχημένων κερδαλεώτερα ἔοντα) ἀμαλδύνουσι.

* Sententiae asteriscis notatae non inveniuntur in Collectione
 Henrici Stephani. [O.]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

17. "Ανθρωποι τὸν θάνατον φεύγοντες διώκουσι.

18. "Ανοήμονες οὐδὲν ἀνδάνουσι ἐν ὅλῃ τῇ βιοτῇ.

19. "Ανοήμονες θάνατον δεδοικότες, γηράσκειν ἐθέλουσι.

20. "Αριστον ἀνθρώπῳ τὸν βίον διάγειν, ὡς πλεῖστα εὐθυμηθέντι καὶ ἐλάχιστα ἀνηθέντι· τοῦτο δ' ἂν εἴη, εἴ τις μὴ ἐπὶ τοῖς θνητοῖσι τὰς ἡδονὰς ποιοῖτο. [Stob. Serm. V. περὶ σωφροσύνης.]

21. Φαύλων ἔργων καὶ τοὺς λόγους παραιτητέον. [Stob. *ibid.*]

22. Τράπεζαν πολυτελέα μὲν τύχη παρτίθησι, αὐτάρκεια δὲ σωφροσύνη. [Stob. *ibid.*]

23. Πατρὸς σωφροσύνη μέγιστον τέκνοις παράγγελμα. [Stob. *ibid.*]

24. Σωφροσύνη τὰ τερπνὰ ἀέξει, καὶ ἡδονὴν ἐπιμείζονα ποιεῖ. [Stob. *ibid.*]

25.* Ἡδονὴν οὐ πᾶσαν, ἀλλὰ τὴν ἐπὶ τῷ καλῷ αἰρεῖσθαι χρεών. [Stob. *ibid.*]

26. "Ενιοι πόλεων μὲν δεσπόζουσι, γυναῖξι δὲ δουλεύουσι. [26 — 28. Stob. Serm. VI. περὶ ἀκολασίας.]

27. Ἡμερήσιοι ὕπνοι σώματος ὄχλησιν, ἢ ψυχῆς ἀδημοσύνην, ἢ ἀργίην, ἢ ἀπαιδευσίην σῆμάλνουσι.

28. Ἐννουσία ἀποπληξίη σμικρῇ ἐξέσσεται γὰρ ἄνθρωπος ἐξ ἀνθρώπου.

29. "Ανδρείη τὰς ἄτας σμικρὰς ἔρδει. [Stob. Serm. VII. περὶ ἀνδρείας.]

30. "Ανδρεῖος οὐχ ὁ τῶν πολεμίων κρατῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁ τῶν ἡδονῶν κρείστων. [Stob. *ibid.*]

31. Δίκης κῦδος, γνώμης θάρσος καὶ εὐθυμία, ἀδικίης δὲ δεῖμα ξυμφορῆς τέρμα. [Stob. *ibid.*]

32. Μοῦνοι θεοφιλέες, ὅσοις ἐχθρὸν τὸ ἀδικεῖν. [Stob. Serm. IX. περὶ δικαιοσύνης.]

17. Homines, dum fugiunt mortem, sequuntur ipsam.

18. Stulti nihil approbant per totam vitam.

19. Stulti mortem timentes, senescere cupiunt.

20. Optimum homini vitam agere, animo ut plurimum lacto, rarissime tristato, quod fieri poterit, si voluptates non in perituris rebus locentur. [*Stob. Serm. V. de Temperantia.*]

21. Facinorum malorum sermones quoque sunt cavendi. [*Stob. ibid.*]

22. Mensam pretiosam fortuna apponit, frugalem et contentam temperantia. [*Stob. ibid.*]

23. Patris temperantia optima liberorum est institutio. [*Stob. ibid.*]

24. Temperantia, quae jucunda sunt, auget et voluptatem majorem facit. [*Stob. ibid.*]

25*. Voluptatem non quamlibet, sed honestati conjunctam eligere decet. [*Stob. ibid.*]

26. Nonnulli urbibus quidem dominantur, uxoribus autem serviunt. [*Haec sententia et sequentes usque ad 28. ex Stobaei Serm. VI. de Intemperantia.*]

27. Diurni somni corporis turbationem, aut animae moerorem, aut pigritiam, aut imperitiam produnt.

28. Coitus est brevis apoplexia: prorumpit enim homo ex homine.

29. Fortitudo dispendia minuit. [*Stob. Serm. VII. de Fortitudine.*]

30. Fortis est non qui hostes superat modo, sed et qui voluptatibus superior existit. Sunt tamen qui, licet civitatibus imperent, mulieribus serviant. [*Stob. ibid.*]

31. Justitiae laus et gloria mentis fiducia est et animi bonus status, injustitiae autem fuga calamitatis terminus. [*Stob. ibid.*]

32. Soli deo cari sunt, qui injurias oderunt. [*Stob. Serm. IX. de Justitia.*]

33. Πλούτος ἀπὸ κακῆς ἐργασίας περιγενόμενος ἐπιφανέστερον τὸ ὄνειδος κέκτηται. [*St. Serm. X. περὶ ἀδικίας.*]

34. Χρημάτων ὄρεξις ἐὰν μὴ ὀρίζηται κόρῳ, πενήτης ἐσχάτης πολλῶ χαλεπωτέρη· μείζονες γὰρ ὄρεξεις μείζονας ἐνδείας ποιεῦσι. [*Stob. ibid.*]

35. Κακὰ κέρδεα ζημίαν ἀρετῆς φέρει. [*Stob. ibid.*]

36. Ἐλπίς κακοῦ κέρδεος ἀρχὴ ζημίας. [*Stob. ibid.*]

37. Ἡ τέκνοις ἄγαν χρημάτων συναγωγὴ πρόφασίς ἐστι φιλαργυρίας, τρόπον ἴδιον ἐλέγχουσα. [*Stob. ibid.*]

38.* Ὡς τὸ σκῆνος χρήζει, πᾶσι πάρεστιν εὐμαρέως ἄτερ μόχθου καὶ ταλαιπωρίας· ὁκόσα δὲ μόχθου καὶ ταλαιπωρίας χρήζει καὶ βίον ἀλγύνει, τούτων οὐχ ἰμείρεται τὸ σκῆνος, ἀλλ' ἡ τῆς γνώμης κακοηθία. [*Stob. ibid.*]

39.* Τοῦ πλέθους ἐπιθυμία τὸ παρεὸν ἀπόλλυσι, τῇ Αἰσωπίῃ κυνὶ ἰκέλη γιγνομένη. [*Stob. ibid.*]

40. Ἀληθομυθεύειν χρεῶν, ὅπου λώϊον. [*Stob. Serm. XII. περὶ ψεύδους.*]

41. Οἰκῆσιον ἐλευθερίας παρρησία, κίνδυνος δὲ ἡ τοῦ καιροῦ διάγνωσις. [*Stob. Serm. XIII. περὶ παρρησίας.*]

42. Οἱ φειδωλοὶ τὸν τῆς μελίσσης οἶτον ἔχουσιν, ἐργαζόμενοι ὡς αἰεὶ βιωσόμενοι. [*Stob. Serm. XVI. περὶ φειδωλίας.*]

43. Οἱ τῶν φειδωλῶν παῖδες ἀμαθῆες γινόμενοι, ὡςπερ οἱ ὀρησταί, οἱ εἰς τὰς μαχαίρας ὀρούοντες, ἢν ἐνὸς μόνου μὴ τύχωσιν, καταφερόμενοι ἐνθα δεῖ τοὺς πόδας ἐρεῖσαι, ἀπόλλυνται· χαλεπὸν δ' οὐκ ἀτυχεῖν ἐνὸς, τὸ γὰρ ἵχνιον μοῦνον λέλειπται τῶν ποδῶν. οὕτω δὲ καὶ οὗτοι, ἢν ἀμάρτωσι τοῦ πατρικοῦ τύπου τοῦ ἐπιμελέος καὶ φειδωλοῦ, φιλέουσι διαφθεῖρεσθαι. [*Stob. ibid.*]

44. Φειδῶ·τοι καὶ λιμὸς χρηστή, ἐν καιρῷ δὲ καὶ δαπάνη· γινώσκειν δὲ ἀγαθοῦ. [*Stob. ibid.*]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

45. Βίος ἀνεύρταστος, μακρῆ ὁδὸς ἀπανδόκευτος. [Stob. *ibid.*]

46. Εὐγνώμων ὁ μὴ λυπεόμενος ἐφ' οἷσιν οὐκ ἔχει, ἀλλὰ χαίρων ἐφ' οἷσιν ἔχει. [Stob. *Serm. XVII.* περὶ ἐγκρατείας.]

47.* Τῶν ἡδέων τὰ σπανιώτατα γενόμενα μάλιστα τέρει. [Stob. *ibid.*]

48. Εἴ τις ὑπερβάλλοι τὸ μέτριον, τὰ ἐπιτερπέστατα ἀτερπέστατα ἂν γίγνοιτο. [Stob. *ib.*]

49. Ὑγιήν εὐχαῖς παρὰ θεῶν αἰτέονται ἄνθρωποι, τὴν δὲ ταύτης δύναμιν παρ' ἑαυτοῖς ἔχοντες οὐκ ἴσασιν ἀκρασίῃ δὲ τὰναντία πρήσσοντες αὐτοὶ προδότηι τῆς ὑγιείης τῆσι ἐπιθυμίῃσι γίνονται. [Stob. *Serm. XVIII.* περὶ ἀκρασίας.]

50. Ὅσοι ἀπὸ γαστρὸς τὰς ἡδονὰς ποιέονται, ὑπερβεβλήκότες τὸν καιρὸν ἐπὶ βρώσεσι, ἢ πόσεσι, ἢ Ἀφροδισίοις, ἐν τοῖσι πᾶσιν αἰ μὲν ἡδοναὶ βραχεῖαι τε καὶ δι' ὀλίγου γίνονται, ὁκόσον ἂν χρόνον ἐσθίωσι ἢ πίνωσι, αἱ δὲ λύπαι πολλαὶ τοῦτο μὲν γὰρ τὸ ἐπιθυμεῖν αἰ τῶν αὐτῶν πάρεστι, καὶ ὅκοταν γένηται, ὁκοίων ἐπιθυμέουσι, διαταχέως τε ἢ ἡδονὴ παροίχεται, καὶ οὐδὲν ἐν αὐτοῖσι χρηστόν ἐστι, ἀλλ' ἢ τέρεψις βραχεῖα, καὶ αὐθις τῶν αὐτῶν δεῖ. [Stob. *ibid.*]

51. Ὅστις σῶμα θεραπεύει τὸ ἑαυτοῦ, οὐχ ἑαυτὸν θεραπεύει ὅστις χρήματα, οὐθ' ἑαυτὸν, οὔτε τὰ ἑαυτοῦ, ἀλλ' ἔτι πορρωτέρω τῶν ἑαυτοῦ. [Stob. *ibid.*]

52. Θυμῷ μάχεσθαι μὲν χαλεπὸν, ἀνδρὸς δὲ τὸ κρατέειν εὐλογίστου. [Stob. *Serm. XX.* περὶ ὀργῆς.]

53. Φιλονεικίη πᾶσα ἀνόητος, τὸ γὰρ κατὰ τοῦ δύσμενοῦς βλαβερόν, θεωρεῦσα τὸ ἴδιον συμφέρον οὐ βλέπει. [Stob. *ibid.*]

54. Τελευτᾷ γὰρ εἰς κακοδόξίαν κακὴν ὁ παρεκτεινόμενος τῷ κρείσσονι. [Stob. *Serm. XXII.* περὶ ὑπεροψίας.]

55. Ὅρκους, οὓς ποιέονται ἐν ἀνάγκαισι ἔοντες, οὐ τηρέουσι οἱ φλαῦροι, ἐπὴν διαφίγωσιν. [Stob. *Serm. XXVIII.* περὶ περιορκίας.]

45. Vita sine festiuitatibus longa est via sine diuersorijis. [*Stob. ibid.*]

46. Bene composito est animo, qui de rebus absentibus non tristatur, laetatur autem praesentibus. [*Stob. Serm. XVII. de continentia.*]

47. Dulcium quae rarissima sunt, maxime delectant. [*Stob. ibid.*]

48. Si quis modum excesserit, iucundissima quaeque iniucundissima fient. [*Stob. ibid.*]

49. Pro sanitate vota coelitibus homines offerunt, inscii penes se ipsam esse, contraria autem ei per luxuriam facientes, suis libidinibus ipsam perditum eunt. [*Stob. Serm. XVIII. de incontinentia.*]

50. Qui ventris voluptates sequuntur, edendo, potando, Veneris illecebris tempus fallentes, breve omnino delectationis tempus habent, id nempe tantum, dum edunt ac bibunt; curae vero et tristitiae multae sequuntur. Semper etenim earundem rerum desiderio torquentur: et, cum quae appetunt sunt consecuti, voluptas confestim transit, quippe quae nihil in se boni praeter momentaneam habeat delectationem, ut mox rursus iisdem iis indigere necesse sit. [*Stob. ibid.*]

51. Quisquis suum corpus curat, non se ipsum colit; qui vero pecunias, neque se ipsum neque sua, sed remotiora suis curat. [*Stob. ibid.*]

52. Iracundiam impugnare quidem est difficile: viri autem est ratione praediti ipsam vincere. [*Stob. Serm. XX. de Ira.*]

53. Imprudens est omnis contentio: dum enim, hostem quo pacto laedat, respicit, propriam utilitatem negligit. [*Stob. ibid.*]

54. Desinit in malam infamiam, qui cum superiore contendit. [*Stob. Serm. XXII. de superbia.*]

55. Iuramenta, quae jurant adacti necessitate, non servant mali homines, postquam periculum evaserunt. [*Stob. Serm. XXVIII. de perjurio.*]

56. Οἱ ἐκούσιοι πόνου τῆν τῶν ἀκουσίων ὑπομονὴν ἐλαφροτέραν παρασκευάζουσι. [Stob. Serm. XXIX. περὶ φιλοπονίας.]

57.* Πόνος⁴ συνεχῆς ἐλαφρότερός ἐαυτοῦ τῇ συνηθείᾳ γίνεται. [Stob. *ibid.*]

58. Τῆς ἡσυχίης πάντες οἱ πόνου ἠδίονες; ὅταν ὦν εἴνεκεν πονέουσι τυγχάνωσι, ἢ εἰδέωσι κύρσοντες. Ἐν δὲ ἄκος τῇ ἀποτύχῃ, τὸ πᾶν ὁμοίως ἀνιηρόν καὶ ταλαίπωρόν. [Stob. *ibid.*]

59. Φαῦλον, ἢ καὶ μόνος ἦς, μήτε λέξης, μήτε ἐργάσης. μάθε δὲ πολὺ μᾶλλον τῶν ἄλλων σεαυτὸν αἰσχύνεσθαι. [Stob. Serm. XXXI. περὶ αἰδοῦς.]

60.* Πολυμαθίη κάρτα μὲν ὠφελείη, κάρτα δὲ βλάπτει τὸν ἔχοντα ὠφελείη μὲν τὸν δεξιὸν ἄνδρα, βλάπτει δὲ τὸν δεξιῶς φωνεῦντα, πᾶν ἔπος καὶ ἐν παντὶ δήμῳ. Χρὴ δὲ καιροῦ μέτρα εἰδέναι. Σόφλης γὰρ οὗτος ὄρος. Οἱ δὲ ἔξω καιροῦ δεξιῶν μουσικὴν πεπνυμένως αἰεῖώσι, οὐ παραδέχονται ἐν ἀργίῃ γνώμην· αἰτίαν δὲ ἔχουσι μῶρις. [St. Serm. XXXIII. περὶ τοῦ εὐκαιρως λέγειν.]

61. Οὐκ ἂν ἐκόλυον οἱ νόμοι ζῆν ἕκαστον κατ' ἰδίην ἐξουσίην, εἰ μὴ ἕτερος ἕτερον ἐλυμαίνετο· φθόνος γὰρ στάσις ἀρχὴν ἀπεργάζεται. [Stob. Serm. XXXVIII. περὶ φθόνου.]

62. Ξενιτεία βίου αὐτάρκειαν διδάσκει, μᾶζα γὰρ καὶ στιβάς λιμοῦ καὶ κόπου γλυκύτατα ἰάματα. [Stob. Serm. XXXIX. περὶ ξένης.]

63. Ἄνδρὶ σοφῷ πᾶσα γῆ βατή· ψυχῆς γὰρ ἀγάθης πατρὶς ὁ σύμπας κόσμος. [Stob. *ibid.*]

64. Ὁ νόμος βούλεται μὲν εὐεργετεῖν βίον ἀνθρώπων, δύναται δὲ, ὅταν αὐτοὶ βούλωνται πάσχειν εὖ· τοῖσι γὰρ πείθομένοισι τὴν ἰδίην ἀρετὴν ἐνδείκνυται. [Stob. Serm. XLI. περὶ πολιτείας.]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

65. Στάσις ἐμφύλιος εἰς ἐκότερά·κακόν· καὶ γὰρ ὑϊκέουσι καὶ ἡσσωμένοις ὁμοίη φθορή. [Stob. *ibid.*]

66. Ἀπὸ ὁμοιότης τὰ μεγάλα ἔργα καὶ ταῖς πόλεσι τοὺς πολέμους δυνατὸν κατεργάζεσθαι, ἄλλως δ' οὐ. [Stob. *ibid.*]

67. Δίκη μὲν ἔστιν ἔρδειν τὰ χρηρῆ ἐόντα· ἀδικίη δὲ μὴ ἔρδειν τὰ χρηρῆ ἐόντα, ἀλλὰ παρατρέπεσθαι. [Stob. *Serm. XLII. περὶ νόμων καὶ ἐθῶν.*]

68. Κατὰ δὲ ζώων φόνου καὶ μὴ φόνου ᾧδε ἔχει· τὰ ἀδικέοντα καὶ θέλοντα ἀδικεῖν ἀθῶος ὁ κτείνων, καὶ πρὸς εὐεστοῦν τοῦτο ἔρδειν μᾶλλον ἢ μή. [Stob. *ibid.*]

69. Κτείνειν χρηρῆ τὰ πημαίνοντα παρὰ δίκην πάντα περὶ παντός· καὶ ταῦτα ὁ ποιῶν ἐπιθυμίας, καὶ δίκης, καὶ θάρσους, καὶ κτάσεως ἐν παντὶ κόσμῳ μείζω μοῖραν μεθέξει. [Stob. *ibid.*]

70. Ὅπως περὶ κιναδέων τε καὶ ἔρπετέων γεγράφεται τῶν πολεμίων, οὕτω καὶ κατὰ ἀνθρώπων δοκεῖ μοι χρεῶν εἶναι ποιεῖν· κατὰ νόμους τοὺς πατέρας κτείνειν πολέμιον ἐν παντὶ κόσμῳ, ἐν ᾧ μὴ νόμος ἀπείργει· νόμος δὲ ἀπείργει, ἱερὰ ἑκάστοισιν ἐπιχώρια, καὶ σπονδαὶ, καὶ ὄρκοι. [Stob. *ibid.*]

71. Κιζάλλην καὶ ληστήν πάντα κτείνων τις ἀθῶος ἂν εἴη, καὶ αὐτοχειρὴ, καὶ κελεύων, καὶ ψήφῳ. [Stob. *ibid.*]

72. Ἀδικουμένοισι τιμωρεῖν κατὰ δύναμιν χρηρῆ, καὶ μὴ παριέναι· τὸ μὲν γὰρ τοιοῦτο δίκαιον καὶ ἀγαθόν, τὸ δὲ μὴ τοιοῦτον ἀδικον καὶ κακόν. [Stob. *Serm. XLIV. περὶ ἀρχῆς.*]

73. Καὶ οἱ φυγῆς ἄξια ἔρδουσιν, ἢ δεσμῶν ἢ ποίνης ἄξιοι, καταψηφισμάτεον, καὶ μὴ ἀπολύειν· ὅς δ' ἂν παρὰ νόμον ἀπολύη, κέρδει ὀρίζων ἢ ἡδονῆ, ἀδικεῖ καὶ οἱ τοῦτο ἐγκάρδιον ἀνάγκη εἶναι. [Stob. *ibid.*]

65. Seditio intestina utrique parti nocet: etenim et victoribus et victis eadem pernicies incumbit. [*Stob. ibid.*]

66. Concórdiae cum alias magna facinora, tum a civitatibus bella confici possunt: secus, haudquaquam. [*Stob. ibid.*]

67. Justitia est ea facere, quae fieri oportet; iniustitia autem, facienda non facere, sed declinare. [*Stob. Serm. XLII. de Legibus et consuetudinibus.*]

68. Porro de animalium caede sic se res habet. Ea quae iniuriam faciunt, aut facere volunt, quisquis occiderit, innocens erit, immo occidi ea praestat, quam non occidi. [*Stob. ibid.*]

69. Interficienda sunt omnia omni studio, quae praeter fas injuriam inferunt: et qui ipsa occiderit, is cupiditatis suae, causae vel juris confidentiae et possessionis in toto orbe meliores partes ac privilegium habere debet. [*Stob. ibid.*]

70. Ut de feris et serpentibus nobis inimicis scriptum est, sic etiam adversus homines faciendum mihi videtur: nempe ut hostis ubivis gentium secundum patrias leges occidatur, si nulla lex obstet. Aliquando enim lex prohibet, et sua quibusque sacra, foedera et juramenta. [*Stob. ibid.*]

71. Furem et latronem quemvis occidens aliquis aut manu sua, aut jussu suffragiove, innocens habendus est. [*Stob. ibid.*]

72. Injuriam patientes pro virili sunt defendendi, et minime negligendi: hoc enim justum et bonum est; contrarium vero injustum et malum. [*Stob. Serm. XLIV. de Magistratu etc.*]

73. Damnandi nec absolvendi sunt, qui aliquid dignum exilio, aut vinculis aliave poena committunt. Si quis vero temere absolverit, lucri aut voluptatis gratia, injuste facit, et injustitiam ei cordi esse est necessarium. [*Stob. ibid.*]

74. Δίκης καὶ ἀρετῆς μεγίστην μετέχει μοῖραν ὁ τιμᾶς ἀξίας τᾶμνων. [*Stob. ibid.*]

75. Μηδέν τι μᾶλλον τοὺς ἀνθρώπους αἰδεῖσθαι ἐω-
τοῦ, μηδέ τί μᾶλλον ἐξεργάζεσθαι κακόν, εἰ μέλλοι μηδεὶς
εἰδήσειν, ἢ οἱ πάντες ἄνθρωποι ἀλλ' ἐωυτὸν μάλιστα αἰδεῖ-
σθαι, καὶ τοῦτον νόμον τῇ ψυχῇ καθιστάναι, ὥστε μηδὲν
ποιεῖν ἀνεπιτήδειον. [*Stob. ibid.*]

76. Τῶν ἡμαρτημένων ἄνθρωποι μεμνέαται μᾶλλον ἢ
τῶν εὖ πεποιημένων· καὶ γὰρ δίκαιον οὕτως, ὥσπερ τὰς πα-
ρακαταθήκας ἀποδιδόντα οὐ χρὴ ἐπαινεῖσθαι, τὸν δὲ μὴ ἀπο-
διδόντα κακῶς ἀκούειν καὶ πάσχειν· οὕτω καὶ τὸν ἄρχοντά
οὐ γὰρ ἐπὶ τούτῳ ἠρέθη ὡς κακῶς ποιήσων, ἀλλ' ὡς εὖ.
[*Stob. ibid.*]

77. Οὐδεμία μηχανὴ τῷ νῦν καθεστῶτι ρυσμῷ μὴ οὐκ
ἀδικεῖν τοὺς ἄρχοντας, ἦν καὶ πάνυ ἀγαθοὶ ἔωσιν· οὐδενὶ
γὰρ ἄλλῳ ἔοικεν ἢ ἐωυτῷ τὸν αὐτὸν ἐφ' ἐτέροισι γίνεσθαι.
δεῖ δέ πως οὕτω καὶ ταῦτα κοσμηθῆναι, ὅπως ὁ μηδὲν ἀδί-
κέων, ἦν καὶ πάνυ ἐτάξῃ τοὺς ἀδικέοντάς, μὴ ὑπ' ἐκείνοις
γενέσθαι, ἀλλὰ τις ἢ θεσμὸς ἢ τι ἄλλο ἀμύνει τῷ τὰ δίκαια
ποιεῦντι. [*Stob. ibid.*]

78. Φύσει τὸ ἄρχειν οἰκῆϊον τῷ κρέσσονι. [*Stob. Serm.
XLV. ὅτι κάλλιστον ἢ μοναρχία.*]

79. Φόβος κολακίην μὲν ἐργάζεται, εὐνοίαν δὲ οὐκ ἔχει.
[*Stob. Serm. XLVI. ὑποθήκαι περὶ βασιλ.*]

80.* Τόλμα πρήξιος ἀρχῆ, τύχη δὲ τέλος κυρίη. [*Stob.
Serm. XLIX. ἔπαινος τόλμης.*]

81. Οἰκέτησι, ὡς μέρεσι τοῦ σκῆνεος, χρῶ ἄλλῳ πρὸς
ἄλλο. [*Stob. Serm. LX. περὶ δεσποτῶν καὶ δού-
λων.*]

82. Ἐρωτικὴν μέμψιν ἢ ἀγαπωμένη λύει. [*Stob. Serm.
LXI. περὶ Ἀφροδίτης πανδήμου etc.*]

83. Γυνὴ πολλὰ ἀνδρὸς ὀξύτερη πρὸς κακοφραδμοσύ-
νην. [*Stob. Serm. LXXI. ψόγος γυναικῶν.*]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

84. Κόσμος ὀλιγομυθίη γυναικί· καλὸν δὲ καὶ κόσμον λιτότης. [*Stob. Serm. LXXII. γαμικά, παραγγέλματα.*]

85. Τεκνοτροφίη σφαλερόν· τὴν μὲν γὰρ ἐπιτυχίην ἀγῶνος μεστήν καὶ φροντίδος κέκτηται· τὴν δὲ ἀποτύχην ἀνυπέρθετον, ἐτέρην ὀδύνην. [*Stob. Serm. LXXIV. ὅτι ἀσύμφορον τὸ ἔχειν τέκνα.*]

86. Οὐ δοκεῖ μοι χρῆναι παῖδας κτᾶσθαι· ἐνορῶ γὰρ ἐν παίδων κτήσει πολλοὺς μὲν καὶ μεγάλους κινδύνους, πολλὰς δὲ λύπας, ὀλίγα δὲ τὰ εὐθηνέοντα, καὶ ταῦτα λεπτὰ καὶ ἀσθενέοντα. [*Stob. ibid.*]

87. Ὅτεω χρῆματά ἐστι, παῖδα ποιήσασθαι ἐκ τῶν φίλων ἐμοὶ δοκεῖ ἀμεινον εἶναι. καὶ τῷ μὲν παῖς ἔσται τοιοῦτος, οἷον ἂν βούληται· ἔστι γὰρ ἐκλέξασθαι, οἷον ἐθέλει, καὶ ὅς ἂν δοκῇ ἐπιτήδειός εἶναι, καὶ μάλιστα κατὰ φύσιν ἔπηται. καὶ τοῦτο τοσοῦτον διαφέρει, ὅσον ἐνταῦθα μὲν ἔστι τὸν παῖδα λαβεῖν καταθύμιον, ἐκ πολλῶν ὧν ἂν δεῖ· εἰ δὲ τις ποιεῖται ἀπὸ ἑωυτοῦ, πολλοὶ εἰσι κίνδυνοι· ἀνάγκη γὰρ, ὅς ἂν γένηται. τούτῳ χρῆσθαι. [*Stob. ibid.*]

88. Ἀνθρώποισι τῶν ἀναγκαίων δοκεῖ εἶναι παῖδας κτήσασθαι, ἀπὸ φύσιός καὶ καταστάσιός τινος ἀρχαίης· δῆλον δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις ζώοισι· πάντα γὰρ ἔκγονα κτᾶται κατὰ φύσιν ἐπωφελείης γε οὐδεμίης ἔνεκα, ἀλλ' ὅταν γένηται, ταλαίπωρῆϊ, καὶ τρέφει ἕκαστον ὡς δύναται, καὶ ὑπερδέδοικε μέχρι μικρᾶς, καὶ ἦν τι πάθη, ἀνιάται. Ἡ μὲν φύσις τοιαύτη πάντων ἔστιν, ὅσα ψυχὴν ἔχει· τῷ δὲ δὴ ἀνθρώπῳ νόμιζον ἤδη πεποιήται, ὥστε καὶ ἐπαύρησίν τινα γίνεσθαι ἀπὸ τοῦ ἐκγόνου. [*Stob. ibid.*]

89.* Ἰσχυρὸν εἰς πειθῶ λόγος γίγνεται. [*Stob. Serm. LXXIX. περὶ γραμμάτων.*]

90. Τοῖς παισὶ μάλιστα χρῆ τῶν ἀνυστῶν· δατειῖσθαι τὰ χρήματα, καὶ ἅμα ἐπιμέλεσθαι αὐτῶν, μή τι ἀτηρόν τιξῶσι διὰ χειρὸς ἔχοντες· ἅμα μὲν γὰρ πολλῶν φειδότεροι.

84. Sermo parcus mulierem ornat: et ipsius ornatus parcitas ei decora est. [*Stob. Serm. LXXII. Nuptialia praecepta.*]

85. Periculosa est educatio liberorum. Nam si res bene cedat, multum sollicitudinis et curarum affert: si male, alios dolores necessarios parit. [*Stob. Serm. LXXIV. quod inutile sit habere prolem.*]

86. Non probe liberorum propagationem. Nam in ipsorum possessione multa magnaque discrimina inesse video et molestias plurimas; pauca vero jucunda eaque tenuia et exilia. [*Stob. ibid.*]

87. Viro locupletis mea quidem sententia consultius fuerit amici alicujus filium sibi adoptare, talem quippe habituro, qualem desideraverit. Licet quippe eligere pro arbitrio, et talem, qui idoneus maximeque similis sibi videatur. Vides, quantum intersit. Adoptanti filium ex plurimis et optimis eligere datur, et cujus ingenio maxime delectetur. Gignenti autem multa pericula imminet, cum talem, qualis natus erit, habere necesse sit. [*Stob. ibid.*]

88. Necessaria hominibus liberorum, videtur procreatio naturae instinctu pariter et antiquissima institutione, ut in brutis etiam animalibus est manifestum. Omnia enim naturae secuta ductum sobolem sibi parant, quamvis nullam inde sperare detur utilitatem. Nempe non sine labore foetum educat et nutrit, prout potest unumquodvis, et in minimis quoque ejus curam gerit, et dolet, si quid patiatur. Et talis omnium est indoles, quae animam habent, hominum vero omnium maxime, quippe qui fructum etiam ex prole percipere possunt. [*Stob. ibid.*]

89.* Plurimum ad persuasionem sermo valet. [*Stob. Serm. LXXIX. de Litteris.*]

90. Pueris maxime oportet distribuere administrandas communes pecunias, et simul ipsorum habere curam, ne incustoditi negligentius cum eis agant. Sic enim

γίνονται εἰς τὰ χρήματα, καὶ προθυμότεροι κτᾶσθαι, καὶ ἀγωνίζονται ἀλλήλοισιν; ἐν γὰρ τῷ ξυνοῦ τὰ τελεύμενα οὐκ ἀνιᾶ, ὡσπερ ἰδίῃ· οὐκ εὐθυμεῖ τὰ ἐπικτώμενα, ἀλλὰ πολλῶ ἤσσον. [Stob. Serm. LXXXI. ὁποίους τινὰς; χρῆ εἶναι τοὺς πατέρας περὶ τὰ τέκνα.]

91. "Ἐξεσι οὐ, πολλὰ τῶν σφετέρων ἀναλώσαντας παιδεῦσαι τε τοὺς παῖδας, καὶ τεῖχος τε καὶ σωτηρίην περιβαλέσθαι τοῖς τε χρήμασι καὶ τοῖς σώμασι αὐτῶν. [Stob. ibid.]

92. "Ὡσπερ ἐν τοῖς ἔλκεσι φαγέδαιναί κἀκίστον νόσημα, οὕτως ἐν τοῖς χρήμασι τὸ μὴ προσαρμόσαν καὶ τὸ συνεχές. [Stob. Serm. XC. ὅσα πλοῦτος ποιεῖ διὰ τῆν τῶν πλείστων ἄνοιαν.]

93. Πλοῦτος ἐπὶ κακῆς ἐργασίης περιγιγνόμενος σῆμα, οὕτως ἐν τοῖς... τὸ ὄνειδος κέκτηται. [Stob. ibid.]

94. Χρημάτων κτήσις, ξὺν νόῳ μὲν χρήσιμον εἰς τὸ ἐλευθέριον εἶναι καὶ δημωφελέα· ξὺν ἀνοίῃ δὲ χορηγίη ξυνή. [Stob. Serm. XCII. ὅτι τὰ χρήματα ἀβλαβῆ δικαίως πορισθέντα.]

95. Πενίη, πλοῦτος, ὀνόματα ἐνδείης καὶ κόρου, οὔτε οὐδὲν πλούσιος ὁ ἐνδέων, οὔτε πένης ὁ μὴ ἐνδέων. [Stob. Serm. XCV. σύγκρισις πενίας καὶ πλούτου.]

96. "Ἦν μὴ πολλῶν ἐπιθυμῆς, τὰ ὀλίγα τοι πολλὰ δόξῃ· σμικρὰ γὰρ ὄρεξις πενίαν ἰσοσθενέα πλούτῳ ποιεῖ. [Stob. ibid.]

97.* "Ἀπαντες ἄνθρωποι συνειδήσει τῆς ἐν τῷ βίῳ κακοπραγμοσύνης τὸν τοῦ βιώτου χρόνον ἐν ταραχαῖς καὶ φόβοις ταλαιπωροῦσι, ψεύδεα περὶ τοῦ μετὰ τὴν τελευτὴν μυθέοντες φόβου. [Stob. Serm. XCVI. περὶ τοῦ βίου, ὅτι βραχύς.]

98. Γινώσκειν χρεῶν ἀνθρωπίνην βιοτὴν ἀφανρὴν τε εἶναι καὶ ὀλιγοχρόνιον, πολλῆσί τε κηροῖ συμπεφυρμένην καὶ ἀμῆχανίησι ὅπως ἂν πρὸς μετρίης τε κτήσιος ἐπιμελῆται, καὶ μετρήται ἐπὶ τοῖς ἀναγκαίοις ἢ ταλαιπωρίῃ. [Stob. ibid.]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

99. Εὐτυχῆς ὁ ἐπὶ μετρίοισι χρήμασιν εὐθυμεόμενος· δυστυχῆς δὲ ὁ ἐπὶ πολλοῖσι δυσθυμεόμενος. [Stob. Serm. CI. περὶ εὐδαιμονίας.]

100. Τὸν εὐθυμεῖσθαι μέλλοντα χρὴ μὴ πολλὰ πράσσειν, μήτε ἰδίῃ, μήτε ξυνηῇ, μηδὲ ὅσ' ἂν προσῆ, ὑπὲρ τὴν δυνάμιν αἰρεῖσθαι τὴν ἑωυτοῦ καὶ φύσιν· ἀλλὰ ἴσασάντην ἔχειν φυλακὴν, ὥστε καὶ τῆς τύχης ἐπιβαλλούσης, καὶ εἰς τὸ δέον ὑψηρομένης τῷ δοκεῖν, κατατίθεσθαι, καὶ μὴ πλέω προσάπτεσθαι τῶν δυνατῶν. Ἡ γὰρ εὐογκίη ἀσφαλέστερον τῆς μεγαλογκίης. [Stob. *ibid.*]

101. Ἀπορίη ξυνη τῆς ἐκάστου χαλεπωτέρη· οὐ γὰρ ὑπαλείπεται ἐλπίς ἐπικουρίας. [Stob. Serm. CII. περὶ κακοδαιμονίας.]

102. Νόσος οἴκου καὶ βίου γίνεται, ὅπως περὶ κακῆ νεος. [Stob. *ibid.*]

105.* Οὐκ ἔστιν οὕτως ἀσφαλῆς πλούτου πύλεων, ὅν οὐκ ἀνοίγει τύχης καιρός. [Stob. Serm. CIII. ὅτι ἀβέβαιος ἀνθρώπων εὐπραξία.]

104.* Ἀλόγιστή μὴ ξυγχωρῆεῖν ταῖσι κατὰ τὸν βίον ξυμφοραῖς. [Stob. Serm. CVI. ὅτι δεῖ γενναίως φέρειν τὰ συμπίπτοντα.]

105. Ἀύπην ἀδέσποτον ψυχῆς νάρκώσης λογισμῶ ἐκκρούει. [Stob. *ibid.*]

106. Πενίην ἐπεικῶς φέρειν σωφρονέοντος. [Stob. *ibid.*]

107. Ἐλπίδες αἱ τῶν ὀρθῶν φρονεόντων ἐφικταί· αἱ δὲ τῶν ἀξυνέτων ἀδύνατοι. [Stob. Serm. CIX. περὶ ἐλπίδος.]

108. Ἄλογοι τῶν ἀξυνέτων αἱ ἐλπίδες. [Stob. *ibid.*]

109. Οἷσι ἡδονὴν ἔχουσι αἱ τῶν πέλας ξυμφοραί, οὐ ξυνηῶσι μὲν, ὡς τὰ τῆς τύχης κοινὰ πᾶσιν, ἀπορέουσι δὲ οἰκείης χαρᾶς. [Stob. Serm. CXI. ὅτι οὐ χρὴ ἐπιχαίρειν τοῖς ἀτυχοῦσιν.]

99. Fortunatus est, qui exigua possidens hilâris vivit: infortunatus, qui inter magnas opes tristatur. [*Stob. Serm. CI. de Felicitate.*]

100. Tranquillus qui esse cupit, eum multa vel privatim vel publice agere non oportet, neque suscipere quidquam, suas quod superet vires: ita vero sui gerere curam, ut quamvis praesentem fortunam et quidquid opinio desiderat suppeditaturam declinet, neque plura admittat, quam quibus ferendis par valeat esse. Praestat enim, ut nobis convenient ea, quibus fruimur, quam eorum abundantia. [*Stob. ibid.*]

101. Gravior publica est, quam privata calamitas: nullam enim illa subsidii spem relinquit. [*Stob. Serm. CII. de Infelicitate.*]

102. Quemadmodum corpori, sic et familiae vitaeque morbus accidit. [*Stob. ibid.*]

103.* Non est adeo munita divitiarum porta, quam fortunae occasio non aperiat. [*Stob. Serm. CIII. quod inconstans sit hominum prosperitas.*]

104.* Necessariis in vita rebus non cedere, stultitia est. [*Stob. Serm. CVI. quod eventus rerum fortiter ferendi sint.*]

105. Dolorem immorigerum animae torpentis ratione expellas. [*Stob. ibid.*]

106. Paupertatem aequi bonique consulere prudentis et moderati ingenii est. [*Stob. ibid.*]

107. Spes recte sapientium voti compos fieri potest, insipientium vero impossibilis est. [*Stob. Serm. CIX. de spe.*]

108. Insipientium spes praeter rationem sunt. [*Stob. ibid.*]

109. Quibus infortunia proximorum voluptati sunt, illi non intelligunt, fortunae casus omnibus esse communes, et propriam gaudendi causam non habent. [*Stob. Serm. CXI. non esse gaudendum ob alienas calamitates.*]

110. Ἰσχύς καὶ εὐμορφίη, νεότητος ἀγαθὰ γῆρας δὲ σωφροσύνης ἄνθος. [*Stob. Serm. CXIV. ἐπαινος γῆρας.*]

111. Ὁ γέρον, νέος ἐγένετο· ὁ δὲ νέος ἀδήλου εἰς γῆρας ἀφίξεται· τὸ τέλειον οὖν ἀγαθὸν τοῦ μέλλοντος, εἰ δὲ ἀδήλου, κρέσσον. [*Stob. ibid.*]

112. Γῆρας ὀλόκληρός ἐστι πήρωσις· πάντ' ἔχει καὶ πᾶσιν ἐνδεῖ. [*Stob. Serm. CXV. ψόγος γῆρας.*]

113. Ἀύξανομένου τοῦ σώματος, συναύξονται φρένες· γηράσκοντος δὲ, συγγηράσκουσι καὶ εἰς τὰ πράγματα πάντα ἀμβλύνονται. [*Stob. ibid.*]

114. Ἐνιοὶ θνητῆς φύσεως διάλυσιν οὐκ εἰδότες ἄνθρωποι, συνειδήσει δὲ τῆς ἐν τῷ βίῳ κακοπραγμοσύνης τὸν τῆς βιοτῆς χρόνον ἐν ταραχαῖς καὶ φόβοις ταλαίπωροῦσι, ψεύδεα περὶ τοῦ κατὰ τὴν τελευτὴν μυθοπλαστεύοντες χρόνου. [*Stob. Serm. CXIX. ἐπαινος θανάτου.*]

115. Πρὸς τούτους γὰρ οἶμαι μάλιστα τὸν Δημόκριτον εἰπεῖν, ὡς εἰ τὸ σῶμα δικάσαιτο τῇ ψυχῇ κακώσεως, οὐκ ἂν αὐτὴν ἀποφυγεῖν. [*Plut. de sanitate tuenda Cap. XLV.*]

Hic finitur Henr. Stephani collectio Fragmentorum Democriti, ex qua ea tantum eliminavimus, quae paullo superius edita fuerunt inter Democratis sententias. Addamus jam reliqua Democriti Fragmenta Moralia, petita illa maximam partem cum ex Joannis Stobaei Eclogis Ethicis, tum ex Antonii et Maximi Eclogis, in quibus tamen Ionica Dialectus in communem est mutata.

116. Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν καὶ τῆς πολιτείας καὶ φιλίας βασιλέων τὰ μεγάλα καλὰ εἰς τὸν βίον γίνεσθαι ἔφη Δημόκριτος. [*Plutarch. in libro, non posse suaviter vivi secundum Epicurum. Opp. Tom. II. p. 1100.*]

116. a. Μὴ πάντα ἐπίστασθαι προθύμεο, μὴ πάντων ἀμάθης γένου. [*Stob. Eclog. Lib. II. Cap. I. περὶ τῶν τὰ θεῖα ἐρμηνευόντων etc. p. 13. ed. Heeren.*]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

117. Ἀνθρώποι τύχης εἰδωλον ἐπλάσαντο πρόφασιν ἰδίης ἀβουλίας. Βαίᾳ γὰρ φρονήσει τύχη μάχεται, τὰ δὲ πλείστα ἐν βίῳ ψυχὴ εὐσύνητος ὀξύδερχέειν κατιθύνει. [*Stob. Eclog. Lib. II. Cap. VIII. περὶ τῶν ἐφ' ἡμῶν pag. 545.*]

118. Ἀφ' ὧν ἡμῶν τὰγαθὰ γίγνεται, ἀπὸ τῶν αὐτῶν τούτων καὶ τὰ κακὰ ἐπαυρισκοίμεθα τῶν δὲ κακῶν ἐκτὸς εἴημεν. Αὐτίκα ὕδωρ βαθὺ εἰς πολλὰ χρήσιμον, καὶ δ' αὖτε κακὸν, κίνδυνος γὰρ ἀποπνιγῆναι. Μηχανὴ οὖν εὐρέθη, νήχεσθαι διδάσκειν. [*Stob. Eclog. Lib. II. Cap. IX. ὅτι οὐδεὶς ἄκων πονηρός pag. 406.*]

119. Ἀνθρώπινα κακὰ ἐξ ἀγαθῶν φύεται, ἐπὴν τις τὰγαθὰ μὴ ἐπίστηται ποδηγετέειν, μηδὲ ὀχέειν εὐπόρως. Οὐδὲ δίκαιον ἐν κακοῖσι τὰ τοιάδε κρίνειν, ἀλλ' ἐν ἀγαθοῖσι ἐντί τοῖς τε ἀγαθοῖσιν οἷόν τε χρῆσθαι καὶ πρὸς τὰ κακὰ, εἴ τι βουλομένῳ ἂν ἦ. [*Stob. ibid.*]

120. Ὁ μὲν εὐθυμος εἰς ἔργα ἐπιφερούμενός δίκαια καὶ νόμιμα, καὶ ὕπαρ καὶ ὄναρ χαίρει τε καὶ ἔρδωσται καὶ πανακῆδης ἐστίν· ὅς δ' ἂν δίκης ἀλογέη, καὶ τὰ χρέοντα μὴ ἔρδη, τούτῳ πάντα τὰ τοιάδε ἀτερπέα εἶη, ὅταν τευ ἀναμνησθῆ, καὶ δέδοικε, καὶ ἐωϋτὸν κακίξει. [*Stob. ibid.*]

121. Οἱ θεοὶ τοῖς ἀνθρώποισι διδοῦσι τὰγαθὰ πάντα καὶ πάλαι καὶ νῦν, πλην ὅποσα κακὰ καὶ βλαβερὰ καὶ ἀνωφελέα. Τάδε δ' οὐ πάλαι, οὔτε νῦν θεοὶ ἀνθρώποισι δωρέονται, ἀλλ' αὐτοὶ τοῖςδεσι ἀμπελάζουσι διὰ νοῦ τυφλότητα καὶ ἀγνωμοσύνην. [*Stob. ibid.*]

122. Τύχη μεγαλόδωρος, ἀλλ' ἀβέβαιος, φύσις δὲ αὐτάρκης· διόπερ νικᾷ τῷ ἥσσονος καὶ ἀβεβαίῳ τὸ μείζον τῆς ἐλπίδος. [*Stob. ibid.*]

123. Δημόκριτος καὶ Πλάτων κοινῶς ἐν τῇ ψυχῇ τὴν εὐδαιμονίαν τίθενται. Γέγραφε δ' ὁ μὲν οὕτως ἐν τῷ περὶ εὐδαιμονίης ψυχῆς καὶ κακοδαιμονίης· Εὐδαιμονίη οὐκ ἐν βοσκήμασιν οἰκέει, οὐδ' ἐν χρυσῷ, ψυχὴ δ' οἰκητήριον δαίμονος· τὴν καὶ εὐθυμίαν, καὶ εὐεστώ, καὶ ἁρμονίαν, συμμετρίαν τε καὶ ἀταραξίαν καλεῖ· συνίστασθαι δ' αὐτὴν ἐκ

117. Fortunae simulacrum homines praetextum imprudentiae suae finxerunt; quandoquidem parum resistit prudentiae fortuna; ac pleraque prudens futuri animus in vita moderatur. [*Stob. Eclog. Eth. Cap. VIII. de iis, quae in nostra sunt potestate.*]

118. A quibus nobis bona proveniunt, ab iisdem quoque nanciscimur mala. A malis autem liberi esse possumus. Sic aqua profunda multum quidem prodest, verum nocet etiam, quando periculum est, ne submergamur. Quapropter ars natandi remedium est inventum. [*Stob. Eclog. Eth. Cap. IX. neminem invitum malum esse.*]

119. Mala humana ex bonis oriuntur, cum quis bona recte administrare et ferre nescit. Attamen haec non pro malis habenda sunt, sed ad bona pertinent, quibus, si quis velit, ad mala abuti possit. [*Stob. ibid.*]

120. Qui alacri animo justis et legitimis operibus se accingit, et vigilans et somnians gaudet, et exultat, et bene se habet: qui autem nec justitiam curat, nec legitima facit, huic omnia molesta sunt, ac memoria factorum cruciatur, ac metuit et se ipsum incusat. [*St. ib.*]

121. Dii hominibus bona omnia et olim et nunc praebent, non tamen ea, quae mala et noxia et inutilia sunt. Haec autem dii nec olim nec nunc hominibus largiuntur, sed ipsi haec per mentis caecitatem et ignorantiam sibi conciliant. [*Stob. ibid.*]

122. Fortuna est magnifica; sed inconstans; natura vero stabilis; quapropter majora et incerta fortunae majori spei vi superantur. [*Stob. ibid.*]

123. Democritus et Plato communiter in animo felicitatem ponunt. Et ille quidem sic scribit in libro de animae felicitate et infelicitate: Beatitudo non in gregibus habitat et auro; anima est domicilium numinis: quam et animi tranquillitatem, et εὐεστὴν, harmoniam, symmetriam, et perturbationum vacuitatem nominat.

τοῦ διορισμοῦ καὶ τῆς διακρίσεως τῶν ἡδονῶν· καὶ τοῦτ' εἶναι τὸ κάλλιστον καὶ συμφωρότατον ἀνθρώποις. [*Stob. Ecl. Lib. II. Cap. VII. περὶ τοῦ ἠθικοῦ εἴδους τῆς φιλοσοφίας pag. 75. et seq. ed. Heeren.*]

124. Τὰς μὲν γραμμὰς ἀσφαλεστέρας, τὰς δὲ πράξεις λαμπρότερας ἔχειν δεῖ. [*Anton. Meliss. et Maxim. Serm. περὶ βίου ἀρετῆς καὶ κακίας.*]

125. Θεοῦ ἄξιόν σε ποιήσει τὸ μηδὲν ἀνάξιον αὐτοῦ πράττειν. [*Anton. et Max. ibid.*]

126. Οὕτως πειρῶ ζῆν, ὡς καὶ ὀλίγον καὶ πολὺν χρόνον βιωσόμενος. [*ibid.*]

127. Δύο ἀφορμαὶ κινουῦσιν ἄνθρωπον εἰς θεοῦ ἐπιμέλειαν, τιμωρία δυσσεβείας, καὶ γνώμη εὐσεβοῦς ἀμοιβαί. [*Anton. et Maxim. Serm. περὶ τοῦ ὅτι δεῖ τιμᾶν ἀρετὴν καὶ κολάζειν κακίαν.*]

128. Ἀφόρητος γίνεται κακία ἐπαινουμένη. [*ibid.*]

129. Αὐταρκεῖ τροφῇ μακρὰ νύξ οὐδέποτε γίνεται. [*ib.*]

130. Χρὴ τὴν μὲν εὐσέβειαν φανερῶς ἐνδείκνυσθαι, τῆς δὲ ἀληθείας θαρδούντως προΐστασθαι. [*Anton. Serm. περὶ ἀληθείας καὶ μαρτυρίας πιστῆς.*]

131. Ἡ μὲν μάχαιρα τέμνει, ἡ δὲ διαβολὴ χωρίζει φίλους. [*Anton. et Max. Serm. περὶ ψόγου καὶ διαβολῆς.*]

132. Εὐλαβοῦ τὰς διαβολὰς, καὶ ψευδεῖς ᾧσιν· οἱ γὰρ πολλοὶ τὴν μὲν ἀλήθειαν ἀγνοοῦσι, πρὸς δὲ τὴν δόξαν ἀποβλέπουσι. [*Anton. Serm. περὶ καταλαλούντων.*]

133. Τὸ νικᾶν αὐτὸν ἑαυτὸν πασῶν νικῶν πρώτη καὶ ἀρίστη· τὸ δὲ ἠττᾶσθαι αὐτὸν ὑφ' ἑαυτοῦ, αἰσχιστόν τε καὶ κάκιστον. [*Anton. Serm. περὶ ἀγάπης καὶ εἰρήνης.*]

134. Ξένοις μεταδίδου καὶ τοῖς δεομένοις ἐκ τῶν ἐόντων· ὁ γὰρ μὴ δίδους δεομένῳ, οὐδὲ αὐτὸς λήψεται δεόμενος. [*Anton. et Maxim. Serm. περὶ ἐλεημοσύνης.*]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

135. Θεῶ ὅμοιον ἔχει ὁ ἄνθρωπος τὸ εὖ ποιεῖν, ὅταν τὸ εὖ ποιεῖν μὴ καπηλεύηται, καὶ τὸ εὐεργετεῖν καὶ ἀληθεύειν. [*Anton. et Max. Serm. περὶ εὐεργεσίας καὶ χάριτος.*]

136. Μικρὰ δίδοναι βούλου μᾶλλον, ἢ μεγάλα ἐγγυᾶν· ὅτε γὰρ κίνδυνος ἄπεστι, καὶ ὁ λαβὼν ἔργων, οὐ λόγου χρεῖαν ἔχει. [*ibid.*]

137. Ὅταν τινὶ τὴν χάριν καταθῆς, θᾶττον τὴν χάριν δίδου· ἢ γὰρ βραδύτης λυμáινεται τὴν δόσιν. [*ibid.*]

138. Δυνάμενος χαρίζεσθαι, μὴ βράδυνε, ἀλλὰ δίδου, ἐπιστάμενος μὴ εἶναι τὰ πράγματα μόνιμα. [*ibid.*]

139. Τάχος καὶ ἐπειξίς ἀπέστω τοῦ ἐσθίειν· κυνῶδες γὰρ τοῦτο, καὶ θηρίῳ μᾶλλον ἢ ἀνθρώπῳ πρέπον. [*Anton. et Maxim. Serm. περὶ ἀκρασίας.*]

140. (*Vide supra Demóphili Sentent. 2.*)

141. Εἰ μὲν ἦν μαθεῖν, ἂ δεῖ παθεῖν καὶ μὴ παθεῖν, καλὸν τὸ μαθεῖν· εἰ δὲ παθεῖν, τί δεῖ μαθεῖν; παθεῖν γὰρ χρή. [*Anton. et Maxim. Serm. περὶ ὑπομονῆς καὶ μακροθυμίας.*]

142. Κόλαζε κρίνων, ἀλλὰ μὴ θυμούμενος. [*Anton. et Max. Serm. περὶ θυμοῦ καὶ ὀργῆς.*]

143. Οἱ θυμοὶ, καθάπερ αἱ κύνες, τυφλὰ τίκτουσιν ἐγκλήματα. [*ibid.*]

144. Δεῖ τοὺς πόνους διώκειν, ἀνθ' ὧν τὰ μεγάλα καὶ λαμπρὰ γίνεται τοῖς ἀνθρώποις. [*Anton. Serm. περὶ φιλέργων καὶ σπουδαίων.*]

145. Φύσεως μὲν γὰρ ἀρετὴν διάφθειρει ῥαθυμία, φανλότητα δὲ ἐπανορθοῦ διδαχὴ· καὶ τὰ μὲν ῥάδια τοὺς ἀμελοῦντας φεύγει, τὰ δὲ χαλεπὰ ταῖς ἐπιμελείαις ἀλίσκεται· ὥσπερ γὰρ ὄργανον ἄνεσιν καὶ ἐπίτασιν λαμβάνον ἠδὺ γίνεται, οὕτω καὶ βίος. [*ibid.*]

146. Ἡ τῶν ἀγαθῶν ἕξις ὠφελεῖ τὸν ζηλοῦντα, μὴ βλάπτουσα τὸν ζηλούμενον. [*Anton. Serm. περὶ φθόρου.*]

155. Deo simile habet homo bene agere, si modo id non cauponetur, item beneficia praestare et veritatem colere. [*Anton. et Maxim. Serm. de beneficentia et gratia*]

156. Parva potius largire, quam magna promitte. Illud enim periculo vacat; et qui accipit, re, non verbis indiget. [*ibid.*]

157. Si cui benefacturus es, statim facito: tarditas enim vitiosum reddit munus. [*ibid.*]

158. Si benefacere potes, ne cuncteris, sed largire, sciens, quod res nullae sint diuturnae. [*ibid.*]

159. Celeritas et festinatio absint a comedendo. Hoc enim caninum est, et belluae convenit magis quam homini. [*Anton. et Max. Serm. de gula.*]

141. Si quae sunt perpetienda discere liceret, et non perpeti, bonum esset discere: sed si perpetienda sunt omnino, quid discere juvat? perpeti enim necesse est. [*Anton. et Max. Serm. de patientia et longanimitate.*]

142. Castiga iudicio, non ira adhibita. [*Anton. et Max. Serm. de ira et furore.*]

143. Irae, quemadmodum canes, caecas pariunt criminationes. [*ibid.*]

144. Labores debemus persequi, quibus homines magnas res et splendidas sibi comparant. [*Anton. Serm. de iis qui opus libenter faciunt.*]

145. Naturae virtutem corrumpit incuria, pravitatem corrigit doctrina: et facilia negligentibus elaborantur, difficilia vero diligentiae curis capiuntur. Ut nempe instrumentum, quod remittitur et intenditur, jucunda voluptate oblectat, sic et vitae ratio hominum et otio et negotio dispertienda est. [*ibid.*]

146. Bonorum contentio juvat aemulantem, non nocet ei, cui aemuleris. [*Anton. et Max. Serm. de invidia.*]

147. Ποθητὸς εἶναι μᾶλλον, ἢ φοβερὸς κατὰ τὸν βίον προαιροῦ, ὃν γὰρ πάντες φοβοῦνται, πάντας φοβεῖται. [*Anton. Serm. περὶ βασιλέως χρηστοῦ.*]

148. Τὸν ἄρχοντα δεῖ ἔχειν πρὸς μὲν τοὺς καιροὺς λογισμὸν, πρὸς δὲ τοὺς ἐναντίους τόλμαν, πρὸς δὲ τοὺς ὑποταταγμένους εὐνοίαν. [*ibid.*]

149. Πονηρὰ φύσις ἐξουσίας ἐπιλαβομένη δημοσίας ἀπεργάζεται συμφοράς. [*Anton. περὶ βασιλέως μὴ λίαν θαυμαζομένου.*]

150. Δεῖ τῶν ἐτέρων μέλλοντα ἄρξειν, αὐτὸν ἑαυτοῦ πρώτον ἄρχειν. [*Max. Serm. περὶ ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας.*]

151. Ὄταν αἰτιᾶται δικάστης κρινόμενον, ἀνάγκη σιωπᾶν. [*Anton. Serm. περὶ δικαστῶν ἀδεκάστων.*]

152. Ἄριστος κριτῆς ὑπονοεῖσθω, ὁ ταχέως μὲν συνιείς, βραδέως δὲ κρίνων· θάτερον μὲν οὖν εὐνοίας, θάτερον δὲ ἀκριβείας. [*ibid.*]

153. Ἀσκέπτως οὐ δεῖ προπετεῖν ἐν τῷ κρίνειν, ἔμπροσθεν δὲ βουλευέσθαι, μηδὲ τῷ σπεύδειν τῷ λογισμῷ, παρ' ὃ δεῖ λέγειν, ἀλλὰ βραδύνοντάς τε καὶ μέλλοντας, τὴν ὁρμὴν ἀκριβῶς πεπονημένους, καὶ μὴ πρὸς χάριν μεταβάλλεσθαι ἥττον γὰρ τοῦ ἀβούλου τὸ εὐμετάβολον καὶ τοῦ προπετοῦς τὸ κοῦφον. [*ibid.*]

154. Οὐχ οὕτω τὸν τῶν γραμμάτων χαρακτῆρα ὀρθοῦν δεῖ, ὡς τὸν τῶν πραγμάτων τηρεῖν· ἢ γὰρ κακὴ κρίσις παντὸς ἡακοῦ αἰτία. [*ibid.*]

155. Παιδεία εὐτυχοῦσι μὲν ἐστὶ κόσμος, ἀτυχοῦσι δὲ καταφύγιον. [*Anton. et Maxim. Serm. περὶ παιδείας ἀλλ' ἀφιλοσοφίας.*]

156. Τὰς μὲν πόλεις ἀναθήμασι, τὰς δὲ ψυχὰς μαθήμασι δεῖ κοσμεῖν. [*ibid.*]

157. Ταῖς μὲν πόλεσι τὰ τείχη, ταῖς δὲ ψυχαῖς ὁ ἐκ παιδείας νοῦς κόσμον καὶ ἀσφάλειαν παρέχεται. [*ibid.*]

158. Τὸν σπουδαῖον φίλον πρὸς μὲν τὰς εὐφροσύνας κλήθέντα δεῖ παρεῖναι, πρὸς δὲ τὰς περιστάσεις αὐτόκλητον δεῖ συμπαρεῖναι. [*Anton. et Max. Serm. περὶ φίλων καὶ φιλίας.*]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

159. Οἱ ἀληθινοὶ φίλοι καὶ τὰς φιλίας ἠδείας, καὶ τὰς συμφορὰς ἐλαφροτέρας ποιοῦσιν, ὧν μὲν συναπόλαύοντες, ὧν δὲ μεταλαμβάνοντες. [*ibid.*]

160. Τὸ μὴ δύνασθαι βοηθεῖν τοῖς φίλοις, ἀπορίας τὸ δὲ μὴ βούλεσθαι κακίας τεκμήριον. [*ibid.*]

161. Διηνεκῆς ἐπὶ πᾶσιν ἀνθρώποις ἢ τοῦ πλούτου ἐπιθυμία· μὴ κτηθεῖσα μὲν γὰρ τρύχει, κτηθεῖσα δὲ βασανίζει ταῖς φροντίσιν, ἀποκτηθεῖσα δὲ ταῖς λύπαις. [*Anton. Serm. περὶ πλούτου καὶ πλουσίων.*]

162. Ὁ κατὰ φύσιν πλοῦτος ἄρτω καὶ ὕδατι καὶ τῇ τυχεύσει τοῦ σώματος σκέπη συμπεπλήρωται· ὁ δὲ περιττὸς κατὰ ψυχὴν ἀπέραντου ἔχει καὶ τὸν τῆς ἐπιθυμίας βάσανον. [*ibid.*]

163. Ὅσα μὲν ἐπὶ τῇ φύσει, πάντες ἐσμὲν πλούσιοι· ὅσα δὲ ἐφ' ἡμῖν, πάντες ἐσμὲν πένητες. [*ibid.*]

164. Τὰ μέγιστα τῶν κακῶν οἱ πένητες ἐκπεφεύγασιν, ἐπιβουλήν, φθόνον καὶ μῖσός, οἷς οἱ πλούσιοι καθ' ἡμέραν συνοικοῦσιν. [*Ant. et Max. Serm. περὶ πτωχῶν καὶ πενήτων.*]

165. Εἰ βούλει ἄλυπον βίον ζῆν, τὰ μέλλοντα συμβαίνειν ὡς ἤδη συμβεβηκότα λογίζου. [*Anton. et Maxim. Serm. περὶ λύπης καὶ ἀθυμίας.*]

166. Ἀλύπος ἴσθι, μὴ τὴν ἀπάθειαν, ὡς τὰ ἄλογα τῶν ζώων, μηδὲ τὴν ἀλογίαν, ὡς οἱ ἄφρονες, ἀλλ' ὡς ἐνάρετος, τὸν λόγον τῆς λύπης ἔχων παραμύθιον. [*ibid.*]

167. Ὅσοι τινὲς πρὸς τὰς σύμφορὰς γνώμη μὲν ἠκίστα λυποῦνται, ἔργῳ δὲ μάλιστα ἀντέχουσιν, οὗτοι καὶ τῶν πόλεων καὶ ιδιωτῶν κράτιστοι εἰσίν. [*ibid.*]

168. Τοῖς μὲν νοσοῦσιν ἰατροὺς, τοῖς δὲ ἀτυχοῦσι φίλους δεῖ συμπαρεῖναι. [*Ant. et Max. Serm. περὶ ἰατρῶν.*]

169. Καὶ ἰατρὸν καὶ φίλον οὐ τὸν ἠδία, ἀλλὰ τὸν ὠφελιμώτερον δεῖ ἐκλέγεσθαι. [*ibid.*]

170. Ταῖς τῶν καιρῶν μεταβολαῖς καὶ οἱ σφόδρα δυνατοὶ τῶν ἀσθενεστέρων ἐνδεεῖς γίνονται. [*Ant. et Max. Serm. περὶ βίου ἀνωμαλίας.*]

159. Veri amici tum suaves amicitias fruitione communi, tum calamitates leviores participatione sua reddunt. [*ibid.*]

160. Non posse opitulari amicis inopia est, nolle autem malitiae est signum. [*ibid.*]

161. Assidua est cunctis hominibus divitiarum cupiditas: non acquisita enim cruciat, acquisita vero curis fatigat, perdita denique tristitia conficit. [*Anton. Serm. de divitiis et divitibus.*]

162. Naturales divitiae constant pane et aqua et parabili corporis tegumento, superflua vero infinitam in animo cupiditatis vexationem habent. [*ibid.*]

163. Rebus iis, quas natura largitur, omnes abundamus, quae vero in nobis sitae sunt, earum omnes sumus inopes. [*ibid.*]

164. Pauperes maximis malis non infestantur, ut insidiis, invidia et odio, quibus divites expositi sunt quotidie. [*Ant. et Max. Serm. de egenis et pauperibus.*]

165. Si vis tristitia vacare, quae futura sunt, sic aestimá, veluti jam accidissent. [*Anton. et Max. Serm. de dolore et tristitia.*]

166. Fac, ut dolore vaces, non ut omnino affectionibus carens, brutorum more; nec ut rationis expers, velut insipientes, sed tanquam virtutis cultor, rationem pro doloris remedio habe. [*ibid.*]

167. Qui ob calamitates tum animo minime sunt tristi, tum re ipsa maxime resistunt, ii et civitatum et privatorum praestantissimi sunt habendi. [*ibid.*]

168. Aegris medicos, infortunatis amicos adesse oportet. [*Anton. et Maxim. Serm. de medicis.*]

169. Et medicus et amicus non jucundior, sed utilior eligendus est. [*ibid.*]

170. Temporum mutatio facit, ut etiam valde potentes infirmiorum auxilio indigeant. [*Ant. et Maxim. Serm. de vitae inaequalitate.*]

171. Γαμβροῦ ὁ μὲν ἐπιτυχῶν, εὗρεν υἷόν· ὁ δὲ ἀπο-
τυχῶν, ἀπώλεσε καὶ θυγατέρα. [*Anton. et Maxim. Serm.*
περὶ εὐτυχίας καὶ -δυστυχίας.]

172. Γῆρας καὶ πενία δύο τραύματα δυσθεράπευτα.
[*Maxim. Serm. περὶ γήρωσ καὶ νεότητος.*]

173. Παλαιὸς αἶνος· "Ἔργα μὲν νεωτέρων·

Βουλὰὶ δ' ἔχουσι τῶν γεραιτέρων κράτος. [*ibid.*]

174. Γῆρας λεόντων κρεῖσσον ἀκμαίων νεβρῶν. [*ibid.*]

175. Ἐν μὲν τοῖς ἐσόπτροις ὁ τῆς ὄψεως, ἐν δὲ ταῖς
ὀμιλίαις ὁ τῆς ψυχῆς χαρακτήρ βλέπεται. [*Anton. et Max.*
Serm. περὶ διδαχῆς καὶ λόγων καὶ ὀμιλίας.]

176. Οὗτος γὰρ αὐτὸς εὐδοκιμῶν παρ' ἑαυτῶ, μὴ κατα-
φρονῶν, ἀλλὰ χαίρων καὶ ἀγαπῶν, ὡς ἱκανὸς ὢν μάρτυς ἅμα
τῶν καλῶν καὶ θεατῆς, δείκνυσι τὸν λόγον ἐντὸς ἤδη στρεφό-
μενον καὶ ῥιζοῦμενον ἐν ἑαυτῶ, καὶ, κατὰ Δημόκριτον, αὐτὸν
ἐξ ἑαυτοῦ τὰς τέρψιας ἐθιζόμενον λαμβάνειν. [*Plutarch.*
πῶς ἂν τις αἴσθοιτο ἑαυτοῦ προκόπτοντος ἐν
ἀρετῇ.]

177. Μηδὲν τῆς ἀληθείας τιμιώτερον ἔστω μηδὲ φιλίας
ἐκλογὴ ἐκτὸς παθῶν διακειμένη, οἷς τὸ δίκαιον συγχέεται καὶ
σκοτίζεται. [*Anton. Meliss. Cap. περὶ ἀληθείας.*]

178. Ἀθάνατον χρῆμα ἢ ἀλήθεια, καὶ αἰδίου, παρέχει
δὲ ἡμῖν οὐ κάλλος χρόνῳ μαραινόμενον, οὔτε παρρησίαν ἀφαι-
ρεῖ τὴν ὑπὸ δίκης· ἀλλὰ τὰ δίκαια καὶ τὰ νόμιμα, διακρίγουσα
ἀπ' αὐτῶν τὰ ἄδικα καὶ ἀπελέγχουσα. [*ibid.*]

179. Ἰατρικὴ μὲν γὰρ (κατὰ Δημόκριτον) σώματος
νόσους ἀσκέεται· σοφίη δὲ ψυχὴν παθῶν ἀφαιρεῖται. [*Cle-*
mens Alex. Paedagog. Lib. I. pag. 81. ed. Sylb. Colon.]

180. Λόγος ἔργου σκιή. [*Laertius in Democrito.*]

181. Τὸ προσπεσὸν τερπνόν. [*In Epist. Hippocratis*
ad Damagetum.]

182. Ὅλος ἄνθρωπος ἐκ γενετῆς νοῦσός ἐστιν. [*ibid.*]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

II.

T A Φ Τ Σ Ι Κ Α *)

(ex collectione H. Stephani.)

1. Δημόκριτος δὲ ὅτι μὲν ἀναιρεῖ τὰ φαινόμενα ταῖς αἰσθήσεσι, καὶ τούτων λέγει μηδὲν φαίνεσθαι κατὰ ἀλήθειαν, ἀλλὰ μόνον κατὰ δόξαν· ἀληθὲς δὲ ἐν τοῖς οὖσιν ὑπάρχειν τὸ ἀτόμους εἶναι καὶ κενόν. Νόμῳ γὰρ, φησὶ, γλυκὺ, καὶ νόμῳ πικρὸν, νόμῳ θερμὸν, νόμῳ ψυχρὸν, νόμῳ χροιή· ἔτεῃ δὲ ἄτομα καὶ κενόν· ἄπερ νομίζεται μὲν εἶναι καὶ δοξάζεται τὰ αἰσθητὰ, οὐκ ἔστι δὲ κατὰ ἀλήθειαν ταῦτα· ἀλλὰ τὰ ἄτομα μόνον καὶ κενόν. ἐν δὲ τοῖς κρατονηρίοις καίπερ ὑπεσχημένος ταῖς αἰσθήσεσι τὸ κράτος τῆς πίστεως ἀναθεῖναι, οὐδὲν ἧττον εὐρίσκεται τούτων καταδικάζων. φησὶ γὰρ· Ἡμεῖς δὲ τῷ μὲν ἔόντι οὐδὲν ἀτρεκέες συνίεμεν, μεταπίπτον δὲ κατὰ τε σώματος διαθήκην, καὶ τῶν ἐπεισιόντων, καὶ τῶν ἀντιστηριζόντων. καὶ πάλιν φησὶ· ἔτεῃ μὲν νυν, ὅτι οἶον ἕκαστον ἐστίν, ἢ οὐκ ἔστιν, οὐ συνίεμεν, πολλαχῆ δεδήλωται. ἐν δὲ τῷ περὶ ἰδεῶν, γινώσκειν τε χρῆ, φησὶ, ἄνθρωπον τῷδε τῷ κανόνι, ὅτι ἔτεῃς ἀπήλλακται. καὶ πάλιν· Δηλοῖ μὲν οὗτός ὁ λόγος, ὅτι ἔτεῃ οὐδὲν ἴσμεν περὶ οὐδενός· ἀλλ' ἐπιρυσμὴ ἑκάστοισιν ἢ δόξις. καὶ ἔτι· Καίτοι δῆλον ἔσται, ὅτι ἔτεῃ οἶον ἕκαστον γινώσκειν ἐν ἀπόρῳ ἐστί. Καὶ δὴ ἐν μὲν τούτοις πᾶσαν σχεδὸν κινεῖ κατάληψιν, καὶ μόνον ἑξαιρέτως καθάπτεται τῶν αἰσθήσεων· ἐν δὲ τοῖς κανόσι δύο φησὶν εἶναι γνώσεις, τὴν μὲν

*) *Fragmenta Democriti Physica quamvis aliena plane essent ab hujusce sententiarum ethicarum collectionis instituto, tamen cum illa pauca tantum et duabus tribusve paginis in collectione H. Stephani contenta cognovissem, haud prorsus negligenda duxi. Nullam tamen addidi nec versionem latinam nec annotationes proprias. Verba diductis exarata literis auctorum sunt, qui nobis haec fragmenta servarunt, non Democriti. [O.]*

διὰ τῶν αἰσθήσεων, τὴν δὲ διὰ τῆς δια-
 νοίας· ὧν τὴν μὲν διὰ τῆς διανοίας γνη-
 σίην· κατάγει, προσμαρτυρῶν αὐτῇ τὸ πιστὸν
 εἰς ἀληθείας κρίσιν· τὴν δὲ διὰ τῶν αἰσθήσεων,
 σκοτίην ὀνομάζει, ἀφαιρούμενός αὐτῆς τὸ πρὸς
 διάγνωσιν τοῦ ἀληθοῦς ἀπλανές. Λέγει δὲ κατὰ
 λέξιν· Γνώμης δὲ δύο εἰσὶν ἰδέαι· ἡ μὲν γνησίη· ἡ δὲ σκο-
 τίη· καὶ σκοτίης μὲν τὰδε σύμπαντα, ὄψις, ἀκοή, ὄσμη, γεῦ-
 σις, ψαῦσις· ἡ δὲ γνησίη; ἀποκείρουμένη δὲ ταύτης. Εἴτι
 πρόσκρινων· τῆς σκοτίης τὴν γνησίην ἐπιφέρει
 λέγων· Ὅταν ἡ σκοτίη μηκέτι δύνηται μήτε ὄρῃ ἐπ' ἔλαττον,
 μήτε ἀκούειν, μήτε ὀδμάσθαι, μήτε γεύεσθαι, μήτε ἐν τῇ
 ἰσχύσει αἰσθάνεσθαι, ἀλλ' ἐπὶ λεπτότερον· οὐκόῦν καὶ κα-
 τὰ τοῦτον ὁ λόγος ἐστὶ κριτήριον, ὃν γνησίην
 γνώμην καλεῖ. [Sext. Empiric. adv. Mathem. (Lo-
 gic.) Lib. VII. §. 135. et seqq. p. 399. sq. ed. Fabric.]
 2· Παλαιὰ γὰρ τίς, ὡς προεῖπον, ἄνωθεν
 παρὰ τοῖς φυσικοῖς κινεῖται δόξα περὶ τὰ
 ὁμοιομορίων εἶναι γνηστικὰ καὶ ταύτης ἔδο-
 ξε· μὲν καὶ Δημόκριτος· κεκομικέναι τὰς παρὰ
 μύθους· ἔδοξε δὲ καὶ Πλάτων· αὐτῆς ἐν Τιμαίῳ
 παρεψαυκέναι· ἀλλ' ὁ μὲν Δημόκριτος ἐπὶ τε
 τῶν ἐμψύχων καὶ ἀψύχων ἱστήσισι τὸν λόγον. Καὶ
 γὰρ ζῶα, φῆσιν, ὁμογενέσι ζώοις συναγέλαζονται, ὡς περι-
 στεραὶ περιστεραῖς, καὶ γέρανοι γεράνοις; καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων
 ἀλόγων· ὡσαύτως δὲ καὶ περὶ τῶν ἀψύχων· καθάπερ ὄσων
 πάρεστιν ἐπὶ τε τῶν κοσκινευομένων σπερμάτων, καὶ ἐπὶ τῶν
 παρὰ ταῖς κυματογαῖς ψηφίδων. ὅπου μὲν γὰρ κατὰ τὸν τοῦ
 κοσκίνου δῖνον διακριτικῶς φακοὶ μετὰ φακῶν τάσσονται, καὶ
 κριθαὶ μετὰ κριθῶν καὶ πυροὶ μετὰ πυρῶν· ὅπου δὲ κατὰ τὴν
 τοῦ κύματος κίνησιν αἱ μὲν ἐπιμήκεις ψηφίδες εἰς τὸν αὐτὸν
 τόπον [ταῖς ἐπιμήκεσι ὠθοῦνται, αἱ δὲ περιφερεῖς ταῖς περι-
 φερέσι ὡς ἂν συναγωγὸν τι ἐχούσης τῶν πραγμάτων τῆς ἐν
 τούτοις ὁμοιότητος. Ἀλλ' ὁ μὲν Δημόκριτος οὕτως,
 Πλάτων δὲ ἐν τῷ Τιμαίῳ etc. [Sext. Empiric. adv.
 Mathem. Lib. VII. §. 116. 117. pag. 395.]

3. Δημόκριτος δὲ εἶδωλα τινὰ φησὶν ἐμπελάζειν τοῖς ἀνθρώποις· καὶ τούτων τὰ μὲν εἶναι ἀγαθοποιά, τὰ δὲ κακοποιά. ἔνθεν καὶ εὐχεται εὐλόγων τυχεῖν εἰδώλων· εἶναι δὲ ταῦτα μεγάλα τε καὶ ὑπερμεγέθη· καὶ δύσφθαρτα μὲν, οὐκ ἄφθαρτα δέ· προσημαίνειν τε τὰ μέλλοντα τοῖς ἀνθρώποις θεωρούμενα, καὶ φωνὰς ἀφιέντα. [*Idem Sextus adv. Mathem. Lib. IX. §. 19. Conf. Cicero I. de Nat. Deor. Cap. 12.*]

4. Δημόκριτος δὲ τὰς ποιότητας ἐκβαλὼν, ἵνα φησὶ· Νόμῳ ψυχρὸν· νόμῳ θερμὸν. ἐτέη δὲ ἄτομα καὶ κενόν. καὶ πάλιν· Ἐτέη δὲ οὐδὲν, ἴδμεν· ἐν βυθῷ γὰρ ἡ ἀλήθεια. [*Diog. Laert. in Vit. Pyrrhon. Lib. IX. §. 72.*]

5. Δημόκριτος φησὶ· πονοπέρι αὐτοῦ ἐπὶ τῇ πολυμαθίᾳ σεμνυνόμενος· Ἐγὼ δὲ κατ' ἑμαυτὸν ἀνθρώπων γῆν πλείστην ἐπεπλανησάμην· ἱστορέων τὰ μήκιστα, καὶ ἀέρας καὶ γέας πλείστας εἶδον, καὶ λογίων ἀνθρώπων ἐπλείστων ἐσήκουσα· καὶ γραμμάτων συνθέσιος μετὰ ἀπόδειξιος οὐδεὶς, κώ με παρήλλαξεν, οὐδ' οἱ Αἰγυπτίων καλούμενοι Ἀρπεδονάπται, σὺν τοῖσδ' ἐπ' ἑτέ' ὀγδώκοντα ἐπιξείνης ἐγενήθην. [*Clemens Alexandr. Stromat. Lib. I. pag. 504. ed. Sylburg. Colon.*]

6. Ὁ γὰρ διὰ τῶν ποιημάτων καὶ καταλογάδην συγγραμμάτων ἀδόξμενος Ζεὺς τὴν ἔννοιαν ἐπὶ τὸν θεὸν ἀναφέρει· ἤδη δὲ, ὡς εἰπεῖν, οὐκ αὐγὰς ὁ Δημόκριτος εἶναι τινὰς ὀλίγους γράφει τῶν ἀνθρώπων, οἱ δὲ ἀνατείναντες τὰς χεῖρας ἔνταῦθα, ὃν νῦν ἡέρα καλέομεν, οἱ Ἕλληνες πάντα Ζεὺς μυθέεται, καὶ πάντ' οὗτος οἶδε, καὶ δεδοῖ, καὶ ἀφαιρέεται, καὶ βασιλεύς οὗτος τῶν πάντων. [*Idem Clemens Stromat. Lib. V. pag. 589.*]

Idem scriptor alibi [Admonit. ad Gent. pag. 45.] eundem Democriti locum ita refert: "Ὁθεν οὐκ ἀπεικότεως ὁ Δημόκριτος τῶν λογίων ἀνθρώπων ὀλίγους φησὶν ἀνατείναντας τὰς χεῖρας ἔνταῦθα, ὃν νῦν ἀέρα καλέομεν, οἱ Ἕλληνες πάντα διαμν-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΥ
ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΤΙΝΑ.

1. Δημόκριτος ἰδὼν τινα προχείρως πᾶσι χαριζόμενον, καὶ ἀνεξετάστως ὑπηρετούμενον· κακῶς, εἶπεν, ἀπόλοιο, ὅτι τὰς χάριτας, παρθένους οὔσας, πόρνους ἐποίησας. [*Anton. et Maxim. Serm. περὶ εὐεργεσίας.*]

2. Ὁ αὐτὸς ἰδὼν νεανίαν φιλοπονοῦντα, ἔφη· κάλλιστον ὄψον τῷ γήρατι ἀρτύεις. [*Idem Serm. περὶ φιλέργων καὶ σπουδαίων.*]

3. Δημόκριτος θεασάμενος τινὰ πολλὰ μὲν, ἀπαιδεῦτα δὲ διαλεγόμενον· οὕτως, ἔφη, οὐ λέγειν μοι δοκεῖ δυνατὸς, ἀλλὰ σιωπᾶν ἀδύνατος. [*Idem Serm. περὶ σιωπῆς καὶ ἀπορήτων.*]

4. Ὁ αὐτὸς τὸν φθόνον εἶπεν ἕλκος εἶναι τῆς ἀληθείας. [*Idem Serm. περὶ φθόνου.*]

5. Δημοκρίτῳ ἔφη τις· διὰ τί μέγας ὢν, μικρὰν ἔγημας γυναῖκα; κακείνος εἶπε, τοῦ κακοῦ ἐκλογὴν ποιούμενος, τὸ ἐλάχιστον ἐξελεξάμην. [*Anton. Serm. περὶ γυναικῶν πονηρῶν.*]

6. Ὁ αὐτὸς ἔφη, οὐ καλὸν πεπαιδευμένον ἐν ἀπαιδεύτοις διαλέγεσθαι, ὥσπερ οὐδὲ νήφοντα μεθύουσιν. [*Anton. et Maxim. Serm. περὶ παιδείας καὶ φιλοσοφίας.*]

7. Τοὺς πολλοὺς τῶν πλουσίων ἔλεγεν ἐπιτρόπους εἶναι, ἀλλὰ μὴ δεσπότας τῶν χρημάτων. [*Maxim. Serm. περὶ πλούτου.*]

8. Δημόκριτος νοσήσας καὶ ληθάρῳ περιπεσὼν, ὡς ἀνένηψεν, οὐδέν με, ἔφη, ἕξαπατήσει ἢ φιλοζωΐα, καὶ ἐξήγαγεν ἑαυτὸν τοῦ βίου. [*Anton. et Max. Serm. περὶ θανάτου.*]

DEMOCRITI

APOPHTEGMATA QUAE DAM.

1. Democritus, cum animadvertisset quemdam quibuslibet promte largientem, et temere suppeditantem: Male, inquit, pereas, quia Gratias virgines meretrices effecisti. [*Anton. et Maxim. Serm. de beneficentia.*]

2. Idem conspicatus juvenem industrium et laboris amantem: Jucundissimum, inquit, senectuti condis obsonium. [*Idem Serm. de iis qui opus libenter faciunt etc.*]

3. Democritus cum animadvertisset quemdam multa imperite disputantem, Hic, inquit, non dicendi peritus mihi videtur, sed omnino tacendi imperitus. [*Idem Serm. de taciturnitate.*]

4. Idem invidiam veritatis ulcus esse dicebat. [*Idem Serm. de invidia.*]

5. Cum Democritum quidam percunctaretur, cur, cum magus esset, parvam duxisset uxorem: Ego, inquit, in malo eligendo, quod minimum erat, elegi. [*Anton. Serm. de improbis mulieribus.*]

6. Idem dixit: Non decet doctum inter indoctos loqui, ut neque sobrium inter ebrios. [*Anton. et Max. Serm. de eruditione et philosophia.*]

7. Divitum multos dicebat esse procuratores, non autem pecuniarum dominos. [*Max. Serm. de divitiis.*]

8. Democritus aegrotans cum in lethargum incidisset, et postea rediisset ad se: Non me decipiet, dixit, amor vitae, et se ipsum e vita eduxit. [*Anton. et Maxim. Serm. de morte.*]

9. Φασὶ καὶ Δημόκριτον τὸν Ἀβδηρίτην, ἐπειδὴ Δαρείῳ γυναικὸς καλῆς ἀλοῦντι θάνατον οὐκ εἶχεν ὅ, τι ἂν εἰπὼν εἰς παραμυθίαν ἀρκέσειεν, ὑποσχέσθαι οἱ τὴν ἀπελθοῦσαν εἰς φῶς ἀνάξειν, ἣν ἐθελήσῃ τῶν εἰς τὴν χρεῖαν ἠκόντων ὑποστῆναι τὴν χορηγίαν. Κελεύσαντος δ' ἐκείνου μὴ φείσασθαι, ὅ, τι δ' ἂν ἐξῆ λαβόντα τὴν ὑπόσχεσιν ἐμπεδῶσαι, μικρὸν ἐπισχόντ' αὖ χρόνον εἰπεῖν, ὅτι τὰ μὲν ἄλλα αὐτῷ πρὸς τὴν τοῦ ἔργου πρᾶξιν συμπορισθείη, μόνου δὲ ἐνὸς προσδέοιτο, ὃ δὴ αὐτὸν μὲν οὐκ ἔχειν ὅπως ἂν λάβοι· Δαρεῖον δὲ ὡς βασιλέα ὅλης τῆς Ἀσίας οὐ χαλεπῶς ἂν ἴσως εὔρειν. Ἐρομένου δ' ἐκείνου, τί ἂν εἴη τοσοῦτον, ὃ μόνῳ βασιλεῖ γνωσθῆναι συγχαρεῖται; ὑπολαβόντα φασὶ τὸν Δημόκριτον, εἰ τριῶν ἀπενθήτων ὀνόματα τῷ τάφῳ τῆς γυναικὸς ἐπιγράψειεν, εὐθὺς αὐτὴν ἀναβιώσεσθαι, τῷ τῆς τελευτῆς νόμῳ δυσωπουμένην. Ἀπορήσαντος δὲ τοῦ Δαρείου, καὶ μηδένα ἄνδρα δυνήθέντος εὔρειν, ὅτῳ μὴ καὶ παθεῖν λυπηρόν τι συνηνέχθη, γελάσαντα συνήθως τὸν Δημόκριτον εἰπεῖν· "Ἐτι, ὦ πάντων ἀτοπώτατε, θρηνεῖς ἀνέδην, ὡς μόνος ἀλγεινῶ τοσοῦτῳ συμπλακεῖς, ὃ μὴδὲ ἓνα τῶν πώποτε γεγυότων ἄμοιρον οἰκείου πάθους ἔχων εὔρειν; [*Julian. Epist. XXXVII. pag. 413. ed. Lips.*]"

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΣΟΦΩΝ

ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΙ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ.

SEPTEM SAPIENTUM

SENTENTIAE ET APOPHTHEGMATA.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΦΑΛΗΡΕΩΣ

ΤΩΝ Ἑπτα σοφῶν ἀποφθεγμάτων.

(Ἐκ Stobaeo Sermon. III. περὶ φρονήσεως.)

1. Κλεόβουλος Εὐαγόρου Λίνδιος
ἔφη.

Μέτρον ἄριστον. — Πατέρα δεῖ αἰδεῖσθαι. — Εὖ τὸ σῶμα ἔχειν καὶ τὴν ψυχὴν. — Φιλήκοον, καὶ μὴ πολυήκοον, πολυμαθῆ, μὴ ἀμαθῆ. — Γλῶσσαν εὐφρημον κερτῆσθαι ἀρετῆς οἰκειῶν καὶ κακίας ἀλλότριον. — Ἀδικίαν μισεῖν. — Εὐσέβειαν φυλάσσειν. — Πολίταις τὰ βέλτιστα συμβουλεύειν. — Γλώττης κρατεῖν. — Βία μηδὲν πρῶττειν. — Τέκνα παιδεύειν. — Τύχῃ εὐχεσθαι. — Ἐχθρας διαλύειν. — Τὸν τοῦ δήμου ἐχθρὸν πολέμιον νομίζειν. — Γυναικὶ μὴ μάχεσθαι, μηδ' ἄγαν φιλοφρονεῖσθαι ἀλλοτριῶν παρόντων, τὸ μὲν γὰρ ἐστὶ χέριον, τὸ δὲ μανίαν δύναται παρέχειν. — Οἰκέτας μεθύοντας μὴ κολάζειν· εἰ δὲ μὴ, δόξεις καὶ αὐτὸς μεθύειν. — Γαμεῖν ἐκ τῶν ὁμοίων· ἐὰν γὰρ ἐκ τῶν κρειπτόνων, δεσπότης, οὐ συγγενεῖς, κτήσῃ. — Μὴ ἐπιμαίνεσθαι τῷ σκώπτοντι· ἀπεχθῆς γὰρ ἐστὶ τοῖς σκωπτομένοις. — Εὐποροῦντα μὴ ὑπερήφανον εἶναι, ἀποροῦντα μὴ ταπεινοῦσθαι.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

2. Σόλων Ἐξηκεστίδου Ἀθηναῖος ἔφη.

Μηδὲν ἄγαν. — Κριτῆς μὴ κάθισο· εἰ δὲ μὴ, τῷ ληφθέντι ἐχθρὸς ἔσῃ. — Ἡδονὴν φεύγε· αὕτη γὰρ λύπην τίκει. — Φύλασσε τρόπου καλοκάγαθίαν ὄρκου πιστοτέραν. — Σφράγιζε τοὺς μὲν λόγους σιγῇ, τὴν δὲ σιγὴν καιρῷ. — Μὴ ψεύδου, ἀλλ' ἀλήθευε. — Τὰ σπουδαία μελέτα. — Τῶν γονέων μὴ λέγέῃς ἰδιαιότερα. — Φίλους μὴ ταχὺ κτῶ, οὓς δ' ἂν κτήσῃ, μὴ ταχὺ ἀποδοκίμαζε. — Ἀρχεσθαι μαθῶν ἀρχεῖν ἐπιστήση. — Εὐθύνην ἑτέροισι ἀξίων δίδόναι καὶ αὐτὸς ὕπεχε. — Συμβουλεύου μὴ τὰ ἥδιστα, ἀλλὰ τὰ βέλτιστα τοῖς πολίταις. — Μὴ θρασύνου. — Μὴ κακοῖσι ὁμίλει. — Χρῶ τοῖς θεοῖς. — Φίλους εὐσέβει. — Γονεῖς αἰδοῦ. — Νοῦν ἡγεμόνα ποιοῦ. — Ὁ δ' ἂν ἴδῃς, μὴ λέγε. — Εἰδῶς σίγα. — Τοῖς σεαυτοῦ πρᾶος ἴσθι. — Τὰ ἀφανῆ τοῖς φανεροῖς τεκμαίρου.

3. Χίλων υἱὸς Πάγητος Ἀακεδαίμονιος ἔφη.

Γνωθὶ σεαυτὸν. — Πίνων μὴ πολλὰ λάλει· ἀμαρτήσῃς γάρ. — Μὴ ἀπέλει τοῖς ἐλευθέροις· οὐ γὰρ καλόν. — Μὴ κακολόγῃ τοὺς πλησίον· εἰ δὲ μὴ, ἀκούσῃ, ἐφ' οἷς λύπηθήσῃ. — Ἐπὶ τὰ δεῖπνα τῶν φίλων βραδέως πορεύου, ἐπὶ δὲ τὰς ἀτυχίας ταχέως. — Γάμους εὐτελέλῃς ποιοῦ. — Τὸν τετελευτηκότα μακάριζε. — Πρεσβύτερον σέβου. — Τὸν τὰ ἀλλότρια περιεργαζόμενον μίσει. — Ζημίαν αἰροῦ μάλλον ἢ κέρδος αἰσχροῦ. — Τῷ δυστυχοῦντι μὴ ἐπιγέλα. — Τραχὺς ὢν ἤσυχον σεαυτὸν πάρεχε, ὅπως σὲ αἰσχύνωνται μάλλον ἢ φοβῶνται. — Τῆς ἰδίας οἰκίας προστάτει. — Ἡ γλῶσσά σου μὴ προτρέχεται τοῦ νοῦ. — Θυμοῦ κράτει. — Μὴ ἐπιθύμει ἀδύνατα. — Ἐν ὁδῷ μὴ σπεῦδε προάγειν, μὴδὲ τὴν χεῖρα κινεῖν· μανικὸν γάρ. — Νόμοις πείθου. — Ἀδικούμενος διάλλάσσου, ὑβριζόμενος δὲ τιμωροῦ.

2. Solon Exēcestidae F. Athenicēsis dixit.
 Ne quid nimis. — Judex ne sedeas; quod nisi ca-
 veris, odio eris damnato. — Voluptatem fuge, quae
 moerorem parit. — Morum et vitae honestatem con-
 serya, quae ad fidem faciendam plus valet, quam jus-
 jurandum. — Sermones arcanos silentio, silentium op-
 portunitate obsigna. — Ne mentiaris, sed vera loquere.
 — Meditare honesta et egregia. — Parentes ne jure qui-
 dem vincas. — Amicos ne facile pares, quos vero pa-
 raris, ne facile repudies. — Parere imperio cum didi-
 ceris, imperare scies. — Quam alios poenam vis luere,
 eam ipse quoque sustine. — Civibus non jucundissima,
 sed optima dato consilia. — Ne sis audax et temerarius.
 — Cum improbis ne verseris. — Diis fretus esto. —
 Amicos cole. — Parentes reverere. — Mentem ducem
 facito. — Ne quodcunque videris dicas. — Quod scis,
 nescias. — Tuis mansuetum te praebe. — Obscura et
 incerta de perspicuis et certis conjice.

3. Chilon Damageti F. Laēdaemonius dixit.
 Nosce te ipsum. — Inter pocula ne multa loquaris;
 delinques enim. — Liberis hominibus ne mineris. *Ne-
 que enim decet.* — Ne male dicas vicinis, quod nisi
 caveris, audies quae tibi molesta erunt. — Ad amico-
 rum coenas lente, ad calamitates vero cito accede. —
 Nuptias frugales facito. — Vita functum beatum prae-
 dica. — Natu majorem cole. — Curiose res alienas, tra-
 ctantem oderis. — Gratius tibi sit jactura, quam turpe
 lucrum. — Conflictantem cum adversa fortuna ne irri-
 deas. — Si robustus es, sedatum te praebe, ut verean-
 tur te alii potius quam metuant. — Propriae domui bene
 praesto. — Lingua tua ne mentem antevertat. — *Ira-
 cundiae moderare.* — Non concupisce, quae fieri ne-
 queant. — In via ne properes progrediendo, nec manum
 moveas inter loquendum: est enim indicium hominis
 male sani. — Legibus obtempera. — Affectus injuria
 reconciliare; calumnia; poenam persequere.

4. Πίττακος ὁ Μιτυληναῖος ἔφη.

Καίρὸν γινῶθι. — "Ὁ μέλλεις ποιεῖν, μὴ λέγε· ἀποτυχῶν γὰρ καταγελασθήσῃ. — Τοῖς ἐπιτηδείοις χρῶ. — "Ὅσα νεμεσᾶς τῷ πλησίον, αὐτὸς μὴ ποίει. — Ἀπραγοῦντα μὴ ὀνειδίξε· ἐπὶ γὰρ τούτοις Νέμεσις θεῶν κἀθῆται. — Παρακαταθήκας ἀπόδος. — Ἀνέχου ὑπὸ τῶν πλησίον μικρά. — Ἀγάπα τὸν πλησίον μικρὰ ἐλαττούμενος. — Τὸν φίλον κἀκῶς μὴ λέγε, μὴδ' εὖ τὸν ἐχθρόν· ἀσύλλόγιστον γὰρ τὸ τοιοῦτον. — Δεινὸν τὸ συνιδεῖν τὸ μέλλον· ἀσφαλὲς τὸ γενόμενον, ἀσαφὲς τὸ μέλλον. — Πίστὸν γῆ, ἀπιστον θάλασσαν. — Ἀπληστον κέρδος. — Κτήσαι καλοκἀγάθειαν. — Θεραπείαν ζήτει. — Φίλει τὴν παιδείαν, σωφροσύνην, φρόνησιν, ἀλήθειαν, πίστιν, ἐμπειρίαν, ἐπιδεξιότητα, ἐταιρείαν, ἐπιμέλειαν, οἰκονομίαν, τέχνην, εὐσέβειαν.

5. Θαλῆς ὁ Μιλήσιος ἔφη.

Ἐγγύα, πάρα δ' ἄτη. — Φίλων παρόντων καὶ ἀπόντων μέμνησο. — Μὴ τὴν ὄψιν καλλωπίζου, ἀλλ' ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασιν ἴσθι καλός. — Μὴ πλούτει κακῶς. — Μὴ σε διαβαλλέτω λόγος εἰς τοὺς πίστεως κεκοινωνηκότας. — Κολακεύειν γονεῖς μὴ ὄκνει. — Μὴ προσδέχου τὸ φαῦλον. — Οἴους ἂν ἐράνουσ' ἐνέγκῃς τοῖς γονεῦσι, τούτους αὐτὸς ἐν τῷ γήρῳ παρὰ τῶν τέκνων προσδέχου. — Χαλεπὸν τὸ εὖ γινῶναι. — Ἡδιστὸν τὸ ἐπιθυμίας τυχεῖν. — Ἀνιαρὸν ἀργία. — Κακὸν ἀκρασία. — Βαρὺν ἀπαιδευσία. — Δίδασκει καὶ μάνθανε τὸ ἄμεινον. — Ἀργὸς μὴ ἴσθι, μὴδ' ἂν πλουτῆς. — Τὴν εὐτυχίαν κρύπτει φθόνου χάριν. — Μὴ οἰκτεῖρου. — Μέτρον χρῶ. — Μὴ πᾶσι πίστευε. — Ἀρχῶν κόσμει σαυτόν.

6. Βίας Τευταμίδου Πριηνεὺς ἔφη.

Οἱ πλεῖστοι ἄνθρωποι κακοί. — Χρὴ πρῶτον αὐτῶν.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

te ipsum inspicio; quàm aliquid agas; sique, honestus tibi videris, honesta facito; sin deformis, naturae vitium corrigito. — *Honestatem exerce.* — Lente aliquid aggredere, quod vero inchoaris, in eo perficiendo persevera. — Celeritatem in loquendo oderis, ne peccas, poenitentia enim peccata comitatur. — Non stupidus sis, nec malitiosus. — Ne quid per imprudentiam admittas. — Prudentiam magni facito. — Deos esse numquam non dicito. — Fac intelligas id, quod facere aggredaris. — Audi multa. — Loquere opportuna. — Degeus in egestate ne castiges divites, nisi multum possis prodesse. — Virum honore indignum ne laudes ob divitias: — *Persuasionem cape, non vi.* — Cum boni aliquid facis, deum, non te ipsum, facito auctorem. — In adolescentia optimis studiis praeditus, esto, in senectute sapientia. — Operi adhibebis memoriam, occasionem cautionem, moribus bonam indolem, labori patientiam, timori pietatem, divitiis amicitiam, orationi persuasionem, silentio decorum; sententiae aequitatem, audaciae fortitudinem, actioni potentiam, existimationi principatum, naturae generositatem.

JO. AXIO

7. Periander Cypseli F. Corinthius dixit.

Rem omnem considera. — Bona res quies. — Periculosa temeritas. — Lucrum turpe naturae accusatio. — Administratio popularis praestat tyrannidi. — Voluptates mortales sunt, virtutes immortales. — Cum res sunt secundae, modestus esto: cum adversae, prudens. — Satius est in parsimonia mori, quam in egestate vivere. — Ita compara te, ut dignus sis parentibus. — Vivus laudari velis; mortuus etiam beatus praedicari. — Amicis secunda et adversa fortuna utentibus idem esto. — Quem sponte malum esse confessus fueris, eum devita. — Sermones arcanos ne effutias. — Ita conviciare, ut brevi amicus futurus. — Legibus antiquis utere, obsoniis recentibus. — Non solum peccantes castiga; sed

K.

λαξε, ἀλλὰ καὶ τοὺς μέλλοντας κώλυε. — Δυστυχῶν κρύπτε, ἵνα μὴ τοὺς ἐχθροὺς εὐφραίνῃς.

ΤΩΝ ΑΤΤΩΝ ΕΠΤΑ ΣΟΦΩΝ

ΓΝΩΜΑΙ.

(Ex antiquo Codice edita ab Aldo Manutio cum Theocrito et aliis anno 1495.)

ΠΕΡΙ ΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ ΣΟΦΟΥ

Πᾶσιν ἄρεσκε. — Καλὸν ἡσυχία. — Επισφαλὲς προπέτεια. — Αἰεὶ αἰ. μὲν ἡδοναὶ θνηταί, αἰ δὲ τιμαὶ ἀθάνατοι. — Φίλοις ἀτυχοῦσιν ὁ αὐτὸς ἴσθι. — Κέρδος αἰσχρὸν κάκιστον. — Ὁ ἂν ὁμολογήσεις, ποιεῖ. — Ἀτυχίαν κρύπτε, ἵνα μὴ τοὺς ἐχθροὺς εὐφραίνῃς. — Ἀλήθειαν ἔχου. — Πράττε δίκαια. — Τβριν μίσει. — Ἀρχουσιν εἶκε. — Ἡδονῆς κράτει. — Ὅρκω μὴ χρω. — Εὐσεβίας ἔχου. — Ἐπαίνει τὰ καλά. — Κακίας ἀπέχου. — Χάριν ἀπόδος. — Ἰκέτας ἐλέει. — Τίους παιδεύε. — Σοφοῖς χρω. — Ἐριν μίσει. — Ἀγαθοὺς τίμα. — Ἄκουε τὰ προσήκοντα. — Αἰσχύνην, φεῦγε. — Ἀποκρίνου ἐν καιρῷ. — Πράττε ἀμεταμέλητα. — Μηδενὶ φθόνη. — Ὀφθαλμῶν κράτει. — Τὸ δίκαιον μιμοῦ. — Εὐεργάτας τίμα. — Ἐλπίδας νέμε. — Διαβολὴν μίσει. — Ἐμπροσήμερος γίνου. — Ἀμαρτῶν μεταβουλεύου. — Χρόνον φιλίαν φύλαττε. — Πᾶσιν ἀποστρέφου. — Ὁμόνοϊαν δίωκε. — Τοὺς ἡγεμόνας φοβοῦ. — Μὴ λάλει πρὸς ἡδονήν. — Μὴ πίστευε, χρόνω. — Σαυτοῦ μὴ ἀμέλει. — Προσβύτερον αἰσχύνου. — Θνησκε ὑπὲρ πατρίδος. — Μὴ ἐπὶ παντὶ λυποῦ. — Ἐξ εὐγενῶν γέν-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

να. — "Ελπιζε ὡς θνήτῳς. — Φείδου, ὡς ἀθάνατος. — Μὴ ἐπαίρου ἐπὶ δόξῃ. — Μυστήριον κρύπτει. — Εἶκε μεγάλοις. — Καιρὸν πρόσμενε. — Θνητὰ φρόνει. — Δωροδόκει χρησίμως. — Μὴ ἄρχου ἀδικεῖν. — Λύπην φυλάττου. — Ἐπὶ νεκρῶ μὴ γέλα. — Φίλοις χρῶ. — Συμβούλευε ἀναιτίως. — Εὐφραίνε φίλους."

ΒΙΑΝΤΟΣ.

Εἰς κάτοπτρον ἐμβλέψας θεώρει, καὶ εἰ μὲν καλὸς φαίνεται, ἄξια τούτου πράττει, εἰ δὲ αἰσχρὸς, τὸ τῆς ὄψεως ἐλλίπες ὠραίζε καλοκἀγαθείαις. — Περὶ θεοῦ μὴ λέγε κακῶς, ὅ τι δ' ἔστιν, ἄκουε. — Ἄκουε πολλά. — Μάλα ὀλίγα. — Νόει καὶ τότε πράττει. — Ἀνάξιον ἄνδρα μὴ ἐπαινῆς διὰ πλοῦτον. — Πείσας λάβε, μὴ βιασάμενος. — Στήσαι ἐν μὲν νεότητι εὐτάξιαν, ἐν δὲ γῆρα σοφίαν.

ΠΙΤΤΑΚΟΥ.

"Ὁ μέλλεις ποιεῖν, μὴ πρόλεγε, ἀποτυχῶν γὰρ γελασθήσῃ. — Παρακαταθήμην ἀπόδος. — Ἀνέχου ὑπὸ τῶν πλησίων μικρὰ ἐλαττούμενος. — Τὸν φίλον κακῶς μὴ λέγε, μηδὲ τὸν ἐχθρὸν φίλον ἡγοῦ. — Γυναικὸς ἄρχε. — Ἄπερ αὐτὸς τοῖς γονεῦσι δράσεις, τὰ αὐτὰ προσδέχου παθεῖν καὶ αὐτός. — Ἄργος μὴ ἴσθι. — Φίλων κριτῆς μὴ γίνου. — Μὴ ἔριζε γονεῦσι, καὶ δίκαια λέγῃς. — Μὴ ἄρχε, πρὶν ἄρχεσθαι μάθῃς. — Ἀτυχοῦντι μὴ ἐπιγέλα. — Ἡ γλῶττα μὴ προτρέχεται τοῦ νοῦ. — Μὴ ἐπιθύμει ἀδυνάτων. — Μὴ σπεῦδε λαλῶν. — Νόμοις πείθου. — Γνωθὶ σαυτόν. — Μηδὲν ἄγαν. — Πρὸ πάντων σέβου τὸ θεῖον. — Γονέας αἰδοῦ. — Φιλήκοος ἔσο. — Ἡδονῆς κράτει. — Ἐχθραν διάλυε. — Γάμει ἐκ τῶν ὁμοίων. ἦν γὰρ ἐκ τῶν κρεισσόνων γήμης, δεσπότης καὶ οὐ συγγενεὶς κτήση.

ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΥ.

Μὴ ὑπερήφανος γίνου ποτέ. — Τῆς οἰκίας ἐπιμελοῦ. — Τὰς βίβλους διέρχου. — Τὰ φίλτατα παίδευε. — Τὰ δὲ

crea. — Sperato tanquam mortalis. — Parcito tanquam immortalis. — Ne efferaris gloria. — Arcanum cela. — Cede magnis. — Opportunitatem expectato. — Mortalia cogita. — Largire cum utilitate. — Ne prior injuriam facias. — Dolorem fuge. — Mortuum ne rideto. — Amicis utere. — Cōsule inculpate. — Delecta amicos.

BIANTIS.

In speculo te ipsum contemplare, et si formosus apparebis, age quae deceant formam: sin deformis, quod in facie minus est, id morum pensato pulchritudine. — De numine ne male loquere, quid sit autem, ausculta. — Audito multa. — Loquere pauca. — Prius intellige et deinde ad opus accede. — Ne ob divitias laudaris virum indignum. — Persuasione cape, non vi. — Compara in adolescentia quidem modestiam, in senectute vero sapientiam.

PITTACI.

Quae facturus es, ea ne praedixeris; frustratus enim rideberis. — Depositum redde. — A familiaribus in minutis rebus laesus feras. — Amico ne maledixeris; inimicum ne putes amicum. — Uxori dominare. — Quae feceris parentibus, eadem a liberis exspecta. — Desidiosus ne esto. — Inter amicos ne fueris judex. — Ne contende cum parentibus, etiamsi justa dixeris. — Ne geras imperium, priusquam parere didiceris. — Infortunatum ne irriseris. — Ne lingua praecurrat mentem. — Quae fieri non possunt, cave concupiscas. — Ne festinaris loqui. — Legibus pare. — Nosce te ipsum. — Ne quid nimis. — Antē omnia venerare numen. — Parentes reverere. — Audito libenter. — Voluptatē coerce. — Inimicitiam solve. — Uxorem ducito ex paribus, ne, si ex ditioribus duxeris, dominos tibi pares, non affines.

CLEOBULI.

Ne sis unquam elatus. — Domus curam gere. — Libros evolve. — Liberos tibi carissimos erudi. — Ju-

καία κρῖνε. — Τὸς ἀγαθοὺς ἀγαθὰ ποίει. — Κακολογίας ἀπέχου. — Τὴν ὑπόνοιαν ἀπέχε. — Τὸς τεκόντας ὑπομονῇ νίκα. — Εὐποιῖας, ἧς ἐτυχες, μνημόνευε. — Τὸν ἐλάττω μὴ ἀποσκυβαλίσῃς. — Ἄλλοτριῶν μὴ ἐπιθύμει. — Μὴ δειφοκίνδυνος ἔσο. — Ἀγάπα τὰ τοῦ πλησίου σου καὶ τήρει ὡς τὰ σαυτοῦ. — Ὁ σὺ μισῖς, ἐτέρῳ μὴ ποιήσῃς. — Μὴ ἀπειλεῖ μηδενί· γυναικῶδες γάρ. — Θᾶπτον ἐπὶ ταῖς ἀτυχίαις τῶν φίλων, ἢ ταῖς εὐτυχίαις πορεύου. — Λίθος χρυσοῦ βάσανος, χρυσὸς δ' ἀνδρῶν. — Εὐχῆς γὰρ οὐδέν ἐστι τιμιώτερον. — Ψευδῆς κατάβολή τὸν βίον λυμάνεται. — Ψεῦδος δὲ μισεῖ πᾶς φρόνιμος καὶ σοφός.

ΧΙΛΩΝΟΣ.

Γινῶθι σαυτόν. — Μὴ φθόνει θνητά. — Ἐγκράτειαν ἄσκει. — Αἰσχρὰ φεῦγε. — Χρόνου φείδου. — Δικαίως κτῶ. — Πλήθει ἄρεσκε. — Σοφία χρῶ. — Ἦθει δοκίμαζε. — Ἵφορῶ μηδέν. — Μίσει διαβολάς. — Μὴ ἧς ἐπαχθῆς.

ΣΟΛΩΝΟΣ.

Θεὸν σέβου. — Γονεῖς αἰδοῦ. — Φίλοις βοήθει. — Μηδενὶ φθόνει. — Ἀλήθειαν ἀνέχου. — Ὅρκῳ μὴ χρῶ. — Νόμοις πείθου. — Νόει τὸ δίκαιον. — Θυμοῦ κράτει. — Ἀρετὴν ἐπαίνει. — Κακοὺς μίσει.

ΘΑΛΟΤ.

Τὸν κρατοῦντα τίμα. — Δοκίμαζε φίλους. — Ὅμοιος σαυτῷ γίνου. — Ἐπαγγέλλου μηδενί. — Πολίταις μὴ θρασύνου. — Τὸ παρὸν εὖ ποίει. — Κακίας ἀπέχου. — Δόξαν δίωκε. — Ἐπιμελοῦ βίου. — Εἰρῆνην ἀγάπα. — Ἐπᾶνου πᾶρα πᾶσι. — Ψίδυρον ἄνδρα ἔκβαλε σῆς οἰκίας.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

ΣΩΣΙΑΔΟΥ

ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΣΟΦΩΝ ΤΠΟΘΗΚΑΙ.

"Επου θεῶ. — Νόμῳ πείθου. — Θεοῦς σέβου. —
 Γονεῖς αἰδοῦ. — "Ητιῶ ὑπὲρ δικαίου. — Γνωῖθι μαθῶν.
 — "Ακούσας νόει. — Σαυτὸν ἴσθι. — Γαμεῖν μέλλον
 καιρὸν γνωῖθι. — Φρόνει θνητά. — Ξένος ὦν ἴσθι. —
 "Εστίαν τίμα. — "Αρχε σεαυτοῦ. — Φίλοις βοήθει. —
 Θυμοῦ κράτει. — Φρόνησιν ἄσκει. — Πρόνοιαν τίμα.
 — "Ορκῶ μὴ χρῶ. — Φιλίαν ἀγάπα. — Παιδείας ἀν-
 τέχου. — Δόξαν δίωκε. — Σοφίαν ζήλου. — Καλὸν
 εὖ λέγς. — Ψέγε μὴδένα. — "Επαίνει ἀρετήν. — Πράτ-
 τε δίκαια. — Φίλοις εὐνόει. — "Εχθροὺς ἀμύνου. —
 Εὐγένειαν ἄσκει. — Κακίας ἀπέχου. — Κοινὸς γίνου.
 — "Ιδια φύλασσε. — "Αλλοτρίων ἀπέχου. — Εὐφημος
 ἴσθι. — "Ακουε πάντα. — Φίλῳ χαρίζου. — Μηδὲν
 ἄγαν. — Χρόνου φειδοῦ. — "Ορα τὸ μέλλον. — "Υβριν
 μίσει. — Οἰκέτας αἰδοῦ. — (Πένης ὦν ἄρμοξε.) —
 "Υἱοὺς παίδευε. — "Εχῶν χαρίζου. — Δόλον φοβοῦ. —
 Εὐλόγει πάντας. — Φιλόσοφος γίνου. — "Οσια κρῖνε.
 — Γνοῦς πράττε. — Φόνου ἀπέχου. — Εὐχου δυ-
 νατά. — Σοφοῖς χρῶ. — "Ηθος δοκίμαζε. — Λα-

S O S I A D A E
SEPTEM SAPIENTUM PRAECEPTA
INTERPRETE
LEONHARTO LYCIO.

Deum sequere. — Legibus pareto. — Deos cole. —
Parentes reverere. — Justitiae defendendae causa quid-
vis patere. — Discendo cognitionem rerum compari. —
Quod audieris, perpende. — Nosce te ipsum. — Con-
tracturus matrimonium opportunitatem specta. — Sa-
pito mortalia. — Hospitem te esse scito. — Vestam ho-
norá. — Rege temet ipsum. — Amicis succurre. — Ani-
mo moderare. — Intelligentiam exerce. — Prudentiam
cole. — Jurejurando ne utaris. — Amicitiam magni fa-
cito. — Disciplinam amplectere. — Gloriam sectare. —
Sapientiam aemulare. — De bono bene loquere. — Ne-
minem vitupera. — Virtutem lauda. — Age quae justa
sunt. — Amicis benevolentiam praesta. — Inimicorum
vim repelle. — Naturae bonitatem exerce. — A vitio
abstine. — Esto communis. — Res tuas custodi. — Ab
alienis abstine. — Bene ominare. — Audi omnia. —
Amico gratificare. — Nihil nimis. — Parce tempori. —
Specta futurum. — Contumeliam oderis. — Domesti-
cos reverere. (*Pauper cum sis, conditioni tuae te
accommoda.*) Liberos institue. — Si quid habes,
aliis gratificare. — Dolum metue. — Bene omnia inter-
pretare. — Sapientiae studiosus esto. — Ex aequo et
bono judica. — Ubi rem cognoris, aggredere. — A caede
abstine. — Opta quae fieri possunt. — Doctorum con-
suetudine utere. — Ingenium et mores explora. — De-

βῶν ἀπόδος. — Ὑφορῶ μηδένα. — Τέχνη χρῶ. —
 Ὅ μέλλεις δός. — Εὐεργεσίας τίμα. — Φθόνει μηδενί.
 — Φυλακῇ πρόσεχε. — Ἐλπίδα αἶνει. — Διαβολὴν μί-
 σει. — Δικαίως κτῶ. — Ἀγαθούς τίμα. — Κριτὴν
 γνῶθι. — Γαμῶν κράτει. — Τύχην νόμιζε. — Ἐγ-
 γύην φεῦγε. — Πᾶσι διαλέγου. — Ὅμοιους χρῶ. —
 Δαπανῶν ἄρχου. — Κτώμενος ἠδού. — Αἰσχύνην σέ-
 βου. — Χάριν ἐκτέλει. — Εὐτυχίαν εὖχου. — Τύχην
 στέργε. — Ἀκούων ὄρα. — Ἐργάζου κτητά. — Ἐριν
 μίσει. — Ὀνειδος ἔχθαιρε. — Γλῶσσαν ἴσχε. — Ἐβριν
 ἀμύνου. — Κρίνε δίκαια. — Χρῶ χρήμασιν. — Ἀδω-
 ροδόκητος δοκίμαζε. — Αἰτιῶ παρόντα. — Λέγε μειδώς.
 — Βίας μὴ ἔχου. — Ἀλύπως βίου. — Ὀμίλει πράως.
 — Πέρας ἐπιτέλει μὴ ἀποδειλιῶν. — Φιλοφρόνει πᾶσιν.
 — Τιοῖς μὴ καταθάρσει. — Γλώττης ἄρχε. — Σεαυ-
 τὸν εὖ ποιεῖ. — Εὐπροσήγορος γίνου. — Ἀποκρίνου
 ἐν καιρῶ. — Πόνει μετ' εὐνοίας. — Πραῖτε ἀμετανοή-
 τως. — Ἀμαρτάνων μετανόει. — Ὀφθαλμοῦ κράτει. —
 Βουλευοῦ χρήσιμα. — Ἐπιτέλει συντόμως. — Φιλίαν
 φύλασσε. — Εὐγνώμων γίνου. — Ὀμόνοϊαν δίωκε. —
 Ἀρῶν μὴ λέγε. — Τὸ κρατοῦν φοβοῦ. — Τὸ συμ-
 φέρον θηρῶ. — Καιρὸν προσδέχου. — Ἐχθρας διάλυε.
 — Γῆρας προσδέχου. — Ἐν δώμῃ μὴ καυχῶ. — Εὐ-
 φημίαν ἄσκει. — Ἀπέχθειαν φεῦγε. — Πλούτει δι-
 καίως. — Δόξαν μὴ λίπε. — Κακίαν μίσει. — Μαν-
 θάνων μὴ κάμνε. — Κινδύνευε φρονίμως. — Ἡδόμε-
 νος μὴ λίπε. — Χρησμούς θαύμαζε. — Οὓς τρέφεις ἀγά-
 πα. — Ἀπόντι μὴ μάχου. — Πρεσβύτερον αἰδοῦ. —

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Νεώτερον δίδασκε. — Πλούτῳ ἀπίσται. — Σεαυτὸν ἀιδουῖ. — Μὴ ἄρχε ὑβρίζειν. — Προγόνους στεφάνου. — Θυῆσκε ὑπὲρ πατρίδος. — Τῷ βίῳ μὴ μάχου. — Ἐπὶ νεκρῷ μὴ γέλα. — Ἀτυχοῦντι συνάχθου. — Χαρίζου ἀβλαβῶς. — Μὴ ἐπὶ παντὶ λυποῦ. — Ἐξ εὐγενῶν γέννα. — Ἐπαγγέλλου μηδενί. — Φθιμένους μὴ ἀδίκει. — Εὖ πάσχε ὡς θνητός. — Τύχη μὴ πίστευε. — Παῖς ὢν κόσμιος ἴσθι, ἡβῶν ἐγκρατῆς, μέσος δίκαιος, πρεσβύτερος εὖλογος, τελεύτα ἀλύπως.

Α Λ Λ Α

ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

ΕΚ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΣΤΙΓΓΡΑΦΕΩΝ ΣΥΛΛΕΓΕΝΤΑ.

I. Κλεωβούλου.

(1. Ex collectione Leonh. Lycii.)

1. Ἄμουσ' ἐν βροτοῖσι τὸ πλεόν μέρος
 Λόγων τε πληθός. ἂν δ' ὁ καιρὸς ἀρκέσῃ,
 Φρόνει τι κεδνόν, μὴ μάταιος ἢ χάρις
 Γινέσθω. [Diog. Laert. Lib. I. §. 91.]
2. Ἐφη δὲ, δεῖν συνοικίζειν τὰς θυγατέρας, παρθένους
 μὲν τὴν ἡλικίαν, τῷ δὲ φρονεῖν γυναῖκας· ὑποδεικνύς, ὅτι δεῖ
 παιδεύεσθαι καὶ τὰς παρθένους. [Laert. *ibid.*]
3. Ἐλεγε δὲ, τὸν φίλον δεῖν εὐεργετεῖν, ὅπως ἢ μᾶλλον
 φίλος· τὸν δὲ ἐχθρὸν φίλον ποιεῖν· φυλάσσεσθαι γὰρ τῶν
 μὲν φίλων τὸν ψόγον, τῶν δὲ ἐχθρῶν τὴν ἐπιβουλήν. [Laert.
ibid.]
4. Ὄταν τις ἐξίη τῆς οἰκίας, ζητεῖτω πρότερον, τί μέλλει
 πράσσειν· καὶ ὅταν εἰσέλθῃ, πάλιν, τί ἔπραξε. [Laert. *ibid.*]

Minorem doce. — Divitiis non confide. — Te ipsum
verere. — Prior injuriam ne facias. — *Majores corona.*
— Mortem oppete pro patria: — *Non pugna adversus*
vitam. — Mortuum ne irrideas. — Infortunati vicem
dole. — *Gratificare citra jacturam.* — Ne quovis in-
commodo moereas. — Ex ingenuis liberos procrea. —
Ne quid cuiquam de te promittas. — Mortuos ne lae-
das. — Bonis frue, ut mortalis. — Fortunae ne cre-
das. — Puer moderatus esto, adolescens continens, vir
justus, senex sapiens, morere sine animi aegritudine.

A L I A

EORUNDEM APOPHTHEGMATA

EX DIVERSIS SCRIPTORIBUS COLLECTA.

Latine reddita partim a Leonh. Lycio, partim ab aliis.

I. Cleobuli.

1. Imperitia in hominibus majori ex parte dominatur
et multitudo verborum. Si occasio tulerit, sentire at-
que sapere illustre aliquid stude; ne irrita et inanis sit
gratia.

2. Praecepit Cleobulus filias nuptum locandas ae-
tate quidem virgines, intelligentia vero mulieres, do-
cens per id, filias etiam instituendas esse.

3. Dixit porro beneficia amico danda, ut magis fiat
amicus, et ex inimico faciendum amicum: nam et ab
amicorum vituperatione et ab inimicorum insidiis esse
cavendum.

4. Antequam domo exeas, quid factururus sis, cogita;
rursus, cum domum ingrederis, quid egeris.

5. Τὰς τῆς τύχης μεταβολὰς γενναίως πειρῶ φέρειν, καὶ μὴτε εὐτυχῶν ὑπερήφανος ἔσο, μὴτε ἀπορῶν τᾶπεινός· ἀλλὰ γίνου μέτριος, μέφ' ἑκατέρας τῆς τύχης. [Stobaeus Serm. CVI. ὅτι· δεῦν γενναίως φέρειν τὰ προσήκοντα.]

6. Τοῖς σοφοῖς τὸ μέτρον ὁ νόμος δέδωκε. (2. Ex aliis.)

7. Φεῦγε μὲν τὸν φθόνον, τῶν πολλῶν, φυλάσσον δὲ τὰς ἐπιβουλάς τῶν μισούντων. [Stobaeus Serm. XLVI. ὑποθῆκαι περὶ βασιλείας.]

8. Δοκεῖ μάλιστα ἂν ἔνδοξος γενέσθαι καὶ βασιλεὺς καὶ τύραννος, εἰ μηδενὶ πιστεύοι τῶν συνόντων. [Plut. Convin. VII Sapient. Opp. Tom. II. pag. 155. ed. Francof.]

9. Ὡσπερ οὐκ ἂν ἐβούλου ἐν νηὶ μακρᾷ καὶ πολυχρούσῳ πλέων βαπτίζεσθαι, οὕτω, μηδὲ ἐν οἰκίᾳ αἰροῦ ὑπερμεγέθει καὶ πολυτελεῖ καθήμενος χειμάζεσθαι. [Anthol. Patav.]

10. Εἷς ὁ πατήρ, παῖδες δὲ δυώδεκα τῶν δὲ γ' ἑκάστῳ Κοῦραι ἐξήκοντα, διάνδιχα εἶδος ἔχουσαι,
Αἱ μὲν λευκαὶ ἔασιν ἰδεῖν, αἱ δ' αὖτε μέλαιναί·
Ἀθάναται δὲ τ' εὐοῦσαι ἀποφθινύθουσιν ἅπασαι.
[Stob. Eclog. Lib. I. Cap. IX. No. 57. et Diogen. Laert. I. §. 92.]

II. Σολῶνός.

(1. Ex collectione L. Lycii.)

1. Τέλος ὄρα μὲν μακροῦ βίου. [Herod. Lib. I. Cap. 32.]

2. Ἀνθρωπίνου βίου ἔτη ἑβδομήκοντα. [Herodot. ib.]

3. Πᾶν ἐστὶν ἄνθρωπος συμφορῆ. [Idem ibid.]

4. Οὐχὶ ὁ μέγαιπκούσιός μᾶλλον τοῦ ἐπ' ἡμέρην ἔχοντος ὀλβιώτερος ἐστὶ, εἰ μὴ οἱ τύχη ἐπίσποιτο πάντα καλὰ ἔχοντι τελευτῆσαι εὖ τὸν βίον. [Idem ibid.]

5. Σκοπέειν χρῆ παντὸς χρημάτων τὴν τελευτήν, κἢ ἀποβήσεται. [Herodot. I. 32.]

6. Πολλοῖσι καὶ δὴ ὑποδέξας ὄλβον ὁ θεὸς προῖξουσ ἀνέτρεψε. [Idem ibid.]

7. Ὁ μὲν λόγος εἰδῶλον τῶν ἔργων, βασιλεὺς δὲ ἰσχυρότατος τῆ δυνάμει. [Laert. in Solon. I. §. 58.]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

8. Τὸ ἴσον πόλεμόν' οὐ ποιεῖ. [Laert. I. §. 59.]
9. Ὁ μὲν κόρος ὑπὸ τοῦ πλούτου γεννᾶται, ὕβρις δὲ ὑπὸ τοῦ κόρου. [Laert. I. §. 59.]
10. Ἐκείνη ἀρίστα ἢ πόλις οἰκεῖται, ἐν ἣ τούς ἀγαθοὺς ἄνδρας συμβαίνει τιμᾶσθαι, καὶ τὸ ἐναντίον, ἐν ἣ τούς κακοὺς ἀμύνεσθαι. [Stob. Serm. XLI.]
11. Καλὸν μὲν ἐστὶ ἡ τυραννὶς χωρίον, οὐκ ἔχει δὲ ἀπόβασιν. [Plutarch. in Solon. Opp. I. p. 85.]
12. Ἐργασίαν ἐν μεγάλοις πᾶσιν ἀδεῖν χαλεπὸν. [Idem ibid. pag. 92.]
13. Οἱ νόμοι τοῖς ἀραχνίοις ὅμοιοι· καὶ γὰρ ἐκεῖνα, ἐὰν μὲν ἐμπέσῃ τὶ κοῦφον καὶ ἀσθενές, στέγει, ἐὰν δὲ μείζον, διακίψαν οἴχεται. [Laert. I. §. 58.]
14. Τὸ θεῖον καὶ οἱ νομοθέται οὐ καθ' ἑαυτὰ δύνανται ἐπιθεῖν τὰς πόλεις· οἱ δὲ αἰεὶ τὸ πλῆθος ἄγοντες, ὅπως ἀγνώμης ἔχωσιν· οὕτω δὲ καὶ τὸ θεῖον καὶ οἱ νόμοι εὖ μὲν ἀγόντων εἰσὶν ὠφέλιμοι, κακῶς δὲ ἀγόντων οὐδὲν ὠφελοῦσιν. [Solon. Epist. ad Epimenid. ap. Laert. I. §. 64.]
15. Οἱ παρὰ τοῖς τυράννοις δυνάμενοι παράπλησιοι εἰσὶ ταῖς ψήφοις ταῖς ἐπὶ τῶν λογισμῶν· καὶ γὰρ ἐκείνων ἐκάστη ποτὲ μὲν πλείω σημαίνει, ποτὲ δὲ ἥττω· καὶ τούτων οἱ τυράννοι ποτὲ μὲν ἕκαστον μέγαν ἄγουσι καὶ λαμπρὸν, ποτὲ δὲ ἄτιμον. [Laert. Lib. I. §. 59.]
16. Πεφυλαγμένος ἄνδρα ἕκαστον
 Ὅρα, μὴ κρυπτὸν ἔγχος ἔχων
 Κραδίη, φαιδρῶ
 Προσεννέπη, προσώπων,
 Γλώσσα δὲ οἱ διχόμυθος
 Ἐκ μελαίνης φρενὸς γεγωνῆ. [Laert. Lib. I. §. 61.]
17. Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος. [Plutarch. in Solon. Schol. Sophocle. ad Antigone. v. 711.]
18. Τοσοῦτῳ διαφέρει ἡ φρόνησις τῶν ἀρετῶν, ὅσῳ ὄρασις τῶν ἄλλων αἰσθήσεων. [Anton. Meliss. Serm. περὶ σοφίας.]

8. Aequalitas bellum non facit:

9. Satietas ex divitiis nascitur, ex satietate contumelia.

10. Illa civitas optime habitatur, in qua boni viri honoribus et contra improbi poenis affici solent.

11. Similis est tyrannis pulchrae regioni, quae exitum non habet.

12. In rebus magnis placere omnibus haud facile est.

13. Leges similes sunt aranearum telis, quae leve et imbecillum, quod incidit, involvunt ac contegunt, si quid vero majusculum illabatur, fit, ut ruptis telis evadat.

14. Numen divinum et legum latores juvare civitates non possunt, nisi sint, qui multitudinem quovis tempore in quamcunque velint sententiam deducant. Ita scilicet et deus et leges utiles sunt ac juvant, si ductores boni sint; sin mali, nihil proficiunt.

15. Qui apud tyrannos auctoritate valent, similes sunt rationum calculis. Ut enim horum quilibet jam plus significat, jam minus: ita tyranni quemvis illorum modo magnum reddunt et splendidum, modo abjectum et contemptum.

16. Vide caveas tibi ab unoquoque homine, ne occultum aliquis gladium habens in animo hilari te appellet vultu linguaque ambiguum sententiam nigrae mentis sonet. [*Lyc.*]

Tu si sapis, fac singulos probe observes,

Ne forte quisquam tegat, quod habet intus,

Telum, et interim vultu loquatur blando,

Ac lingua duplex ex atra sonet mente. [*Stanlei.*]

17. Discenti assidue multa senecta venit.

18. Quantum visus reliquis sensibus, tantum praestat prudentia ceteris virtutibus. [*Anton. Meliss. Serm. de sapientia.*]

19. Ὁ πολλοῖς φοβερὸς ὢν, πολλοὺς φοβείσθω. [*Anton. Serm. περὶ βασιλείας.*]

20. Ὅσον ἐν πολέμῳ δύναται σίδηρος, τοσοῦτον ἐν πολιτείᾳ λόγος· εὖ ἔχων ἰσχύει. [*Stob. Cap. LXXIX. περὶ γραμμάτων.*]

21. Τὸ γῆρας ὄρμος ἐστὶ τῶν κακῶν, εἰς αὐτὸ γοῦν πάντα καταφεύγει. [*Anton. Meliss. Serm. περὶ γερόντων.*]

22. Ἐκ χρυσοῦ ποτηρίου πίνειν φάρμακον, καὶ παρὰ φίλου εὐγνώμονος συμβουλίαν λαμβάνειν ταυτόν ἐστιν. [*Anton. Serm. περὶ φίλων καὶ φιλίας.*]

25. Ὁ κατὰ θεὸν φίλος ρέει μέλι καὶ γάλα τοῖς ἀληθέσι λόγοις. [*Anton. ibid.*]

24. Εἰς ἀρχὴν κατασταθεὶς μηδενὶ χροῦ πονηρῷ πρὸς τὰς διοικήσεις· ὢν γὰρ ἂν ἐκεῖνος ἀμάρτη, σοὶ τὰς αἰτίας τῷ ἀρχοντι ἐπιθήσουσι. [*Anton. Meliss. Serm. περὶ ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας.*]

25. Vide supr. Democr. Fragment. Fragmentum 171.

26. Τίῳ καὶ θυγατρὶ μὴ προσμειδιάσεις, ἵνα μὴ ὕστερον δακρύσης. [*Anton. Serm. περὶ γονέων χρηστῶν.*]

27. Σπάνιον εἷσαγε σὸν πόδα πρὸς τὸν φίλον, ἵνα μὴ σοῦ πλησθεὶς μισήσῃ σε. [*Anton. Meliss. Serm. περὶ φίλων καὶ φιλίας.*]

28. Μηδέποτε ὀρεχθῆς κτήσασθαι φίλον τὸν μήτε ψυχὴν μήτε σῶμα εὖ ποιῆσαι δυνάμενον. [*Anton. ibid.*]

29. Ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ Κροίσου, τίς σοι δοκεῖ εὐδαίμων; Τέλλος ἔφη, Ἀθηναῖος, καὶ Κλέοβις καὶ Βίτων, καὶ τὰ θουλλούμενα. [*Laert. Lib. I. §. 50.*]

30. Φασὶ δέ τινες, ὅτι κοσμήσας ἑαυτὸν ὁ Κροῖσος παντοδαπῶς καὶ καθίσας εἰς τὸν θρόνον ἤρετο αὐτὸν, εἴ τι θέαμα κάλλιον τεθέαται· ὁ δὲ, ἀλεκτρούνας, εἶπε, φασιάνους καὶ ταῶς· φυσικῶ γὰρ ἄνθει κεκόσμηται καὶ μύριω καλλίονι. [*Laert. I, 51.*]

31. Ἐρωτηθεὶς, διὰ τί κατὰ πατροκτόνου νόμον οὐκ ἔθηκε, διὰ τὸ ἀπελπῖσαι, ἔφη. [*Idem I, 59.*]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

32. (Ἐρωτηθεὶς) πῶς τε ἤκιστα ἀδικοῖεν οἱ ἄνθρωποι, εἰ ὁμοίως, ἔφη, ἄχθονται τοῖς ἀδικουμένοις οἱ μὴ ἀδικούμενοι. [*Laert. ibid.*]

33. Δακρύων τὸν παῖδα τελευτήσαντα, πρὸς τὸν εἰπόντα· ἀλλ' οὐδὲν ἀνύττεις, εἶπε, δι' αὐτὸ τοῦτο δακρύω, ὅτι οὐδὲν ἀνύττω. [*Laert. Lib. I. §. 63.*]

34. Ἐρωτηθεὶς, πῶς ἄριστα αἱ πόλεις οἰκοῖντο, εἶπεν, ἔαν μὲν οἱ πολῖται τοῖς ἄρχουσι πείθωνται, οἱ δὲ ἄρχοντες τοῖς νόμοις. [*Plutarch. Convin. VII. Sap.*]

35. Ἐρωτηθεὶς ὑπὸ Περιάνδρου παρὰ πότον, ἐπεὶ σιωπῶν ἐτύγγανε, πότερα διὰ λόγων σπάνιν, ἢ διὰ μωρίαν σιωπᾶ· ἀλλ' οὐδεὶς ἄν, εἶπε, μῶρος σιωπᾶν ἐν συμποσίῳ δύναται. [*Stob. Serm. XXXIV. περὶ εὐκαίρως λέγειν.*]

36. Παρὰ πόσιν τοῦ ἀδελφίδου αὐτοῦ μέλος τι Σαπφοῦς ἄσαντος, ἤσθη τῷ μέλει, καὶ προσέταξε τῷ μειρακίῳ διδάξαι αὐτόν· ἐρωτήσαντος δέ τινος, διὰ ποίαν αἰτίαν τοῦτο ἐσπούδασεν, ὁ δὲ ἔφη· ἵνα μαθὼν αὐτὸ ἀποθάνω. [*Stob. Serm. XXIX. περὶ φιλοπονίας.*]

37. Ἐρωτηθεὶς, εἰ τοὺς ἀρίστους Ἀθηναίους νόμους ἔγραψεν, ὧν ἄν, ἔφη, προσεδέξαντο τοὺς ἀρίστους. [*Plutarch. in Solon. Opp. Tom. I. p. 86.*]

38. Τῆς Πεισιστράτου δημαγωγίας, ὅτι τυραννίδος ἦν μηχάνημα, φανερᾶς γενομένης, μηδενὸς ἀμύνεσθαι μηδὲ κωλύειν τολμῶντος, ὁ Σόλων ἐξευεγκάμενος τὰ ὄπλα· καὶ πρὸ τῆς οἰκίας θέμενος, ἠξίου βοηθεῖν τοὺς πολίτας· πέμψαντος δὲ Πεισιστράτου πρὸς αὐτὸν καὶ πυνθανομένου, τίνι πεποιθῶς ταῦτα πράττει· τῷ γήρα, εἶπεν. [*Plutarch. Lib. an seni gerenda sit respublica.*]

39. Προσπύσαντος αὐτῷ τινὸς ἠνέσχετο, μεμψαμένον δὲ αὐτῷ ἐτέρου ἐπὶ τούτῳ, εἶτα οἱ μὲν ἄλιεῖς, εἶπεν, ὑπομένουσι ῥαίνεσθαι τῇ θαλάσῃ, ἵνα κώβιον θηράσωσιν· ἐγὼ δὲ ἀνάσχωμαι τὸ αὐτὸ παθεῖν, ἵνα ἄνθρωπον ἀλιεύσω.

32. Cum interrogaretur, quo pacto homines minime jus violarent: Si non minus, inquit, aegre ferunt injurias ii quibus aliqua, quam quibus nulla infertur.

33. Cum quidam diceret, illo mortem filii lacrymis prosequente, At nihil proficis: at propter hoc ipsum, inquit ille, lacrymo, quod nihil proficio.

34. Interrogatus, quomodo status civitatis optimus esse posset: Si, inquit, cives magistratui obediant et magistratus legibus.

35. Solon inter pocula tacitus interroganti Perianthro, taceretne ideo, quod verba ipsi deessent, an quod prodere nollet stultitiam: atqui nullus, inquit, stultus tacere potest in convivio. [*Stob. Serm. XXXIV. de tempestiva oratione.*]

36. Cum audisset inter pocula accinentem fratris filium carmen Sapphicum, quo valde delectaretur, postulavit ab adolescente, se illud ut doceret. Cum autem quidam interrogaret, quam ob causam tam studiose id agigaret, ut prius, inquit ille, ediscam, et deinde moriar. [*Stob. Serm. XXIX. de assiduitate.*]

37. Interrogatus, an optimae sint, quas Atheniensibus dedisset, leges: Optimae, respondit, quas accipere illi poterant.

38. Cum palam factum esset, Pisistrati popularitatem tyrannidis esse affectationem, neque quisquam existeret, qui malum hoc repellere prohibereque auderet, Solon, armis suis expeditis et ante aedes collocatis, cives ad ferendam opem hortari coepit. Cumque Pisistratus misso nuntio ab eo quaereret, qua re fretus ista ageret: ille, Senectute, inquit.

39. Cum consputatus a quodam aequo animo ferret contumeliam, atque hoc nomine ab alio quodam reprehenderetur: Piscatores, inquit, patiuntur se conspergi marina, ut gobium capiant, cur hoc idem ego non ferrem, ut hominem acquiram?

ΝΟΜΟΙ ΤΙΝΕΣ.

40. Ἐάν τις μὴ τρέφῃ τοὺς γονέας, ἄτιμος ἔστω· ἀλλὰ καὶ ὁ τὰ πατρῶα κατεδηδοκῶς ὁμοίως. [*Laert. I. 55.*]

41. Τῶ τρέφειν τὸν πατέρα μὴ διδασκόμενον τέχνην ἐπάναγκες μὴ ἔστω. [*Plutarch. in Solon.*]

42. Ὁ ἀργὸς ὑπεύθυνος ἔστω παντὶ τῶ βουλομένῳ γράφεσθαι. [*Laert. I, 55.*]

43. Ὁ ἠταιρηκῶς τοῦ βήματος εἰργέσθω. [*Idem ibid.*].

44. Ὁ ἐπίτροπος τῆ τῶν ὀρφανῶν μητρὶ μὴ συνοικεῖτω. [*Idem I. §. 56.*]

45. Εἰς ὃν ἡ οὐσία ἔρχεται τῶν ὀρφανῶν τελευτησάντων, μὴ ἐπιτροπευέτω. [*Idem ibid.*]

46. Δακτυλιογλύφῳ μὴ ἐξέστω σφραγίδα φυλάττειν τὴν τοῦ πραθέντος δακτυλίου. [*Laert. I. 57.*]

47. Ἐάν ἓνα ὀφθαλμὸν ἐκκόψῃ τις, ἀντεκκοπτέσθων οἱ δύο. [*Idem ibid.*]

48. Ἄ μὴ ἔθου, μὴ ἀνέλου, εἰ δὲ μὴ, θάνατος ἢ ζημία. [*Idem ibid.*]

49. Τῶ ἄρχοντι, ἂν μεθύων ληφθῆ, θάνατος ἢ ζημία ἔστω. [*Idem ibid.*]

50. Ὁ ἐν στάσει μηδετέρας μερίδος γενόμενος ἄτιμος ἔστω. [*Plutarch. Solon. p. 89.*]

51. Μοιχὸν ἀνελεῖν τῶ λαβόντι θέμις ἔστω· ἐάν δ' ἀρπάσῃ τις ἐλευθέρου γυναῖκα καὶ βιάσῃται, ζημία ἑκατὸν δραχμαὶ ἔστω, κἂν προάγωγεύῃ, δραχμαὶ εἴκοσι. [*Plutarch. Solon. p. 90.*]

52. Παντὶ λαβεῖν δίκην ὑπὲρ τοῦ κακῶς πεπονθότος ἐξέστω. [*Plutarch. ibid. p. 88.*]

53. Τὸν τεθνηκότα μηδεὶς κακῶς ἀγορευέτω. [*Plut. ib.*]

54. Ζῶντα κακῶς λέγων πρὸς ἱεροῖς καὶ δικαστηρίοις καὶ ἀρχείοις καὶ θεωρίας οὔσης ἀγώνων, τρεῖς δραχμὰς τῶ ἰδιώτῃ, δύο δ' ἄλλας εἰς τὸ δημόσιον ἀποτινέτω. [*Plutarch. ibid.*]

55. Ἐπὶ τοῖς σώμασιν ὀφείλειν μὴ ἐξέστω. [*Idem ib.*]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

56. Δῶρον λαβεῖν ἀνδρὶ παρὰ γυναικὸς καὶ γυναικὶ παρὰ ἀνδρὸς μὴ ἐξέστω. [*Idem ibid.*] |

(2. Ex aliis.)

56 a. Ἐρομένου τινὸς αὐτὸν, τί νομίζεις τὸ γῆρας; ἀπεκρίνατο τοῦ ζῆν χειμῶνα. [*Stob. Serm. περὶ γήρωσ.*]

57. Μῆτε ἀρχέτω ὁ σφόδρα νέος, μήτε συμβουλευέτω, εἰ καὶ ἄριστα δοκοίη γνώμης ἔχειν. [*Anthol. Patav.*]

58. Ὀνειδιζόμενος ποτὲ, ὅτι δίκην ἔχων ἐμισθώσατο θήτορα, καὶ γὰρ, ἔφη, ὅταν δεῖπνον ἔχω, μάγειρον μισθοῦμαι. [*Anton. Meliss. Serm. περὶ παιδείας.*]

59. Δοκεῖ μάλιστ' ἂν ἔνδοξος γενέσθαι καὶ βασιλεὺς καὶ τύραννος; εἰ δημοκρατίαν ἐκ μοναρχίας κατασκευάσειε τοῖς πολίταις. [*ibid.*]

60. Δόσεις κύριαι τῶν τελευτώντων. [*Plut. Problem.*]

61. Ὁ τῶν περισσῶν ζῆλος εὐθὺς ἀκολουθεῖ καὶ συνοικίζεται τῇ χρεῖᾳ τῶν ἀναγκαίων. [*Plut. in VII Sap. Conv.*]

62. Τὸν ὑπερουράνιον τόπον οὔτε τις ὕμνησε τῶν τῆδε ποιητῆς οὔτε ὕμνήσει κατ' ἀξίαν. [*Aristides Sophist.*]

Supernacaneum duximus his addere Elegias Solonis cum reliquiis ejus Fragmentis a Leonh. Lycio editas, cum legantur in omnibus Poetarum Gnomicorum collectionibus et novissima Brunckiana.

.III. Χίλωνος.

(1. Ex collectione Leonh. Lycii.)

1. Μαντικὴν μὴ ἐχθαίρειν. [*Laert. I, 70.*]

2. Πρόνοια περὶ τοῦ μέλλοντος λογισμῶ καταληπτὴ ἀνδρός ἐστὶν ἀρετὴ. [*Id. §. 68.*]

3. Ἡρεμία χρῶ. [*Idem I, 70.*]

4. Ἐν λιθίναις ἀκόναϊς ὁ χρυσὸς ἐξετάζεται διδοὺς βᾶσανον φανεράν, ἐν δὲ χρυσῶ ἀνδρῶν ἀγαθῶν τε κακῶν τε νοῦς ἔδωκ' ἔλεγχον. [*Idem I. §. 71.*]

5. Πλοῦτος κακίας μᾶλλον ἢ καλοκαγαθίας ἐστὶν ὑπερέτης. [*Anton. Meliss. Serm. περὶ πλούτου.*]

56. Donum accipere sponsum a sponsa et sponsam a sponso nefas esto.

56 a. Cum quidam ex eo quaereret, quid senectutem esse putaret, respondit, vitae hyemem. [*Stob. Serm. de senectute*]

57. Neque imperet, qui admodum juvenis est, neque de rebus publicis consulat, licet prudentia pollere videatur.

58. Convicianti cuidam, quod litigans cum altero rhetorem conduxisset, respondit: Atqui et coenam cum apparo, conducò coquum. [*Anton. Meliss. Serm. de disciplina.*]

59. Is mihi videtur honoratissimus futurus sive rex sive tyrannus, qui civibus ex monarchia democratiam constituerit.

60. Morientium donationes ratae sunt.

61. Admirationem supervacaneorum statim sequitur necessariorum indigentia eique contubernalis est.

62. Coelum neque laudavit satis poeta mundanus unquam, neque laudabit pro dignitate.

63. Solon ajebat, homini nihil metuendum esse, nisi ne finis ejus philosophiam excedat. [*Jo. Sarisberien-sis Policrat. Lib. VIII. Cap. 14. citat. a Stanlejo.*]

III. Chilonis.

1. Divinationem ne oderis.

2. Viri praestantia in hoc est, ut possit rerum futurarum providentiam animo et cogitatione complecti.

3. Quiete utere.

4. Coticula aurum probatur, ut manifestum de se det judicium: auro vero bonorum et improborum hominum mens examinatur.

5. Divitiae improbitatis magis sunt ministrae, quam virtutis et honestatis. [*Anton. Meliss. Serm. de divitiis.*]

6. Τί ἐστι πλοῦτος; θησαυρός κακῶν, ἐφόδιον ἀτυχημάτων, χορηγία πονηρίας. [*Idem ibid.*]

7. Πλοῦτος ἀπὸ κακῆς ἐργασίας ἐπιγεγνημένος ἐπιφανεστερον ὄνειδος κέκτηται. [*Idem ibid.*]

8. Δαπανώμενος ἐφ' ἃ μὴ δεῖ, ὀλίγος ἔσθ' ἐφ' ἃ δεῖ. [*Idem Serm. περὶ ἀσωτίας.*]

9. Τὸ μὴ κεκτηῖσθαι πλοῦτον βλάβην οὐ κομίζει τοσαύτην· τὸ δὲ τοῖς οὔσι κακῶς κεχρηῖσθαι, ἀπόλλυσι τὸν ὄντως, φασὶ, βίον κεχρημένον βίου. [*Idem ibid.*]

10. Πρὸς τὸν ἀδελφὸν δυσφοροῦντά, ὅτι μὴ ἔφορος ἐγένετο, αὐτοῦ ὄντος· ἐγὼ μὲν, ἔφη, ἐπίσταμαι ἀδικεῖσθαι, σὺ δὲ οὔ. [*Laert. I, 68.*]

11. Φασὶ δ' αὐτὸν καὶ Αἴσωπον πυθέσθαι, ὃ Ζεὺς τί εἴη ποιῶν, τὸν δὲ φάναι· τὰ μὲν ὑψηλὰ ταπεινοῦν, τὰ δὲ ταπεινὰ ὑψοῦν. [*Idem I, 69.*]

12. Ἐρωτηθεὶς, τίνι διαφέρουσιν οἱ πεπαιδευμένοι τῶν ἀπαιδευτῶν, ἔφη, ἐλπίσιν ἀγαθαῖς. [*Idem ibid.*]

13. Ἐρωτηθεὶς, τί δύσκολον, (ἔφη) τὸ τὰ ἀπόρρητα σιωπῆσαι, καὶ σχολὴν εὖ διαθέσθαι, καὶ ἀδικούμενον δύνασθαι φέρειν. [*Idem ibid.*]

14. Πρὸς τὸν εἰπόντα μηδένα ἔχειν ἐχθρὸν, ἔοικας, ἔφη, σὺ μηδὲ φίλον ἔχειν· αἱ γὰρ ἐχθραὶ ταῖς φιλίαις εὐθύς ἐπακολουθοῦσι καὶ συμπλέκονται. [*Plutarch. de anima ap. Gell. I. 3.*]

15. Ἐρωτηθεὶς, τί χαλεπώτατον, τὸ γινώσκειν ἑαυτὸν, ἔφη· πολλὰ γὰρ ὑπὸ φιλαυτίας ἕκαστον ἑαυτῷ προσιθέναι. [*Stobaeus Serm. XXI. περὶ τοῦ γνῶθι σαυτόν.*]

16. Λυπούμενον τινὸς ἐπὶ τοῖς αὐτοῦ κακοῖς, εἶπεν· εἰ τὰ πάντα κατανοήσης, ἤττον ἐπὶ τοῖς σεαυτοῦ δυσφορήσεις.

(2. Ex aliis.)

17. Κάλλιστός ἐστιν ὁ βασιλεὺς, ὃ μὴ μόνον τοῦ φοβεροῦ εἶναι φροντίζει. [*Plutarch. Conviv. VII Sap.*]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

18. Χίλων καλούμενος (ἐπὶ δεῖπνον) οὐ πρότερον ὡμολόγησεν, ἢ πυθέσθαι τῶν κεκλημένων ἕκαστον ἔφη γὰρ, ὅτι οὐμπλου ἀγνώμονα δεῖ φέρειν καὶ σύσκηνον, οἷς συμπλεῖν ἀνάγκη καὶ συστρατεύεσθαι· πρὸς δὲ τὸ συμπόσιον ἑαυτὸν, ὡς ἔτυχε, καταμιγνύειν οὐ νοῦν ἔχοντος ἀνδρός ἐστιν. [*Idem ib. p. 148.*]

IV. Πιττακοῦ.

(1. Ex collectione L. Lycii.)

1. Τὸ ἥμισυ τοῦ παντὸς πλεῖον. [*Laert. I. §. 75.*]
2. Χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι. [*Idem I, 76.*]
3. Ἀρχὴ ἀνδρῶν δεικνύει. [*Idem ibid.*]
4. Ἀνάγκη δ' οὐ θεοὶ μάχονται. [*Idem ibid.*]
5. Τὰς νίκας ἀνευ αἵματος ποιοῦ. [*Idem I, 77.*]
6. Εὐχάριστον ὁ χρόνος. [*Idem ibid.*]
7. Ἡδονὴ σὺν τῷ καλῷ δίκαιον. [*Stob. Serm. IX. περὶ δικαιοσύνης.*]
8. Συνετῶν ἀνδρῶν, πρὶν γενέσθαι τὰ δυσχερῆ, προνοῆσαι, ὅπως μὴ γένηται, ἀνδρείων δὲ, γενόμενα εὖ θέσθαι. [*Laert. I, 77.*]
9. Ἐχοντα δεῖ τόξον καὶ ἰοδόκον φαρέτρην
 Στείχειν ποτὶ φῶτᾶ κακόν.
 Πιστὸν γὰρ οὐδὲν γλῶσσα διὰ στόματος λαλεῖ
 Διχόμυθον ἔχουσα κραδίη νόημα. [*Laert. I, 78.*]
10. Τῶν μὲν ἀγρίων θηρίων κάκιστον ὁ τύραννος· τῶν δὲ ἡμέρων ὁ κόλαξ. [*Plutarch. Convin. VII Sap.*]
11. ΝΟΜΟΣ. Τῷ μεθύοντι, ἐὰν ἀμάρτη, διπλῆ ζημία ἔστω. [*Laert. I, 76.*]
12. Κροίσου διδόντος χρήματα οὐκ ἐδέξατο, εἰπὼν, ἔχειν ὧν ἐβούλετο διπλάσια· ἄπαιδος γὰρ τᾶδελεφου τελευτήσαντος κεκληρονομηκέναι. [*Idem I, 75.*]
13. Τῶν Κυμναίων πεμπάντων αὐτῷ φονέα, μαθὼν καὶ ἀπολύσας, εἶπε· σὺγγνώμη μετανοίας κρείστων. [*Idem I, 76.*]

18. Chilo cum vocaretur ad convivium, non ante condixit, quam eorum, qui invitarentur eodem, nomina singularim cognovisset: dicebat enim, quibuscum necesse esset una navigare aut militare, eorum etiam molesto comitatu ac contubernio utendum esse: ultro autem qualibuscunque admiscere se convivis, non esse sani hominis.

IV. Pittaci.

1. Dimidium plus toto.
2. Difficile est bonum esse.
3. Magistratus virum declarat.
4. Necessitati ne dii quidem resistunt.
5. Victorias sine sanguine acquire.
6. Tempus maxime gratum est.
7. Honestas voluptas jure conceditur.

8. Virorum sapientum est, adversa, antequam eveniant, praevidere, ne contingant: fortium vero, quae acciderint, acquiri bonique facere.

9. Sumpto arcu et jaculis sagittiferaque pharetra
Impetendum hominem improbum.

Nam fidum nihil lingua loqui valet,
Dum cordi duplex alte insedit sensus.

10. Agrestium animalium pessimus est tyrannus, cicurum vero assentator.

11. LEX. Ei, qui ebrius delinquit, duplex poena irrogator.

12. Pecunias, quae a Croeso offerebantur, accipere noluit, quod diceret, se dupla habere ea, quae vellet: adiisse enim se bonorum fratris sine liberis defuncti hereditatem.

13. Cum homicidam ad ipsum misissent Cumani, cognita causa absolvit reum, quod diceret: Veniam praestare poenitentiae.

14. Ἐρωτηθεὶς, τί ἄριστον; ἔφη τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν, καὶ ὑπὸ Κροίσου, τίς ἀρχὴ μεγίστη; ἢ τοῦ ποικίλου, ἔφη, ξύλου σημαίνων τὸν νόμον. [*Laert. I. §. 77.*]

15. Ἐρωτηθεὶς ὑπὸ Μυρσίλου, τί παράδοξον εἶη ἑωρακῶς, ἀπεκρίνετο τύραννον γέροντα.

16. Vide supr. Chilonis Sentent. 18.

17. Ἐπύθετό τινος, διότι οὐ βούλεται γῆμαι. τοῦ δὲ φήσαντος· ἐὰν μὲν καλὴν γῆμας, ἔξω κοινήν, ἐὰν δὲ αἰσχρὰν, ἔξω ποιήν· οὐμενοῦν, ἔφη, ἀλλ' ἐὰν μὲν καλὴν γῆμας, οὐχ ἔξεις ποιήν, ἐὰν δὲ αἰσχρὰν, οὐχ ἔξεις κοινήν. [*Stob. Serm. ὅτι κάλλιστον γάμος.*]

18. Ἐρωτηθεὶς, εἰ λανθάνει τίς τοὺς θεοὺς φαῦλον τι ποιῶν, εἶπεν· οὐ, οὐδὲ διανοούμενος. [*Theon Sophist.*]

19. Ἐστιῶν ξένους, ἐπελθοῦσα ἡ γυνὴ μετ' ὀργῆς ἀνέτρεψε τὴν τράπεζαν. Τῶν δὲ ξένων διατραπέντων, ἐκάστω τι, ἔφη, ἡμῶν κακόν ἐστιν, ᾧ δὲ τοῦμόν, ἄριστα πράττει.

Οὗτος μακάριος ἐν ἀγορῇ νομίζεται,

Ὅταν δ' ἀνοίξῃ τὴν θύραν, τρισάθλιος.

Γυνὴ κρατεῖ πάντων, ἐπιτάττει, μάχετ' ἀεὶ.

Ἀπὸ πλειόνων ὀδυνᾷτ'· ἐγὼ δ' ἀπ' οὐδενός. [*Plut. de animi tranquillit. Opp. Tom. II. p. 471.*]

20. Ἐν τῇ Μιτυλήνῃ κατεσκεύασε τοῖς ἱεροῖς κλίμακα, εἰς οὐδεμίαν μὲν χρῆσιν ἐπιτήδειον, αὐτὸ δὲ τοῦτο ἀνάθημα εἶναι, αἰνιττόμενος τὴν ἐκ τῆς τύχης ἄνω καὶ κάτω μεταπτώσιν τρόπον τινὰ, τῶν μὲν εὐτυχοῦντων ἀνιόντων, κατιόντων δὲ τῶν δυστυχοῦντων. [*Aelian. Var. Hist. II, 29.*]

21. Παρακαλούμενος υἱῷ καὶ πατρὶ διαιτῆσαι, εἶπε πρὸς τὸν υἱόν· εἰ μὲν ἀδικώτερα μέλλεις λέγειν τοῦ πατρὸς, κατακριθήσῃ· εἰ δὲ δικαιοτέρα, διὰ τοῦτο αὐτὸ ἄξιός εἰ κατακριθῆναι. [*Stobaeus Serm. LXXVII. ὡς δεῖ τοὺς γονεῖς τῆς κατηκούσης τιμῆς καταξιοῦσθαι παρὰ τῶν τέκνων.*]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

(2. Ex aliis.)

22. Πρὸς τὸν Φωκαϊκὸν φάσκοντα δεῖν ζητεῖν ἄνθρωπον σπουδαῖον, ἄν λῖαν, ἔφη, ζητεῖς, οὐχ εὐρήσεις. [Laert. I, 77.]

23. Πιττακὸς Περιάνδρῳ τῷ Κορινθίῳ παρήνει μὴ μεθύσκεσθαι, μηδὲ κωμάζειν, ἴν', ἔφη, μὴ γνωσθῆ, οἷος ἄν τυγχάνεις, ἀλλ' οὐχ οἷος προσποιῆ. [Athenaeus Lib. X. pag. 472. Casaub.]

24. Κάτοπτρον εἶδους χαλκός ἐστ', οἶνος δὲ νοῦ. [Idem Lib. X.]

25. Οἱ νέοι φιλοχρήματοι ἤκιστα διὰ τὸ μήπω ἐνδείας πεπειραῖσθαι, ὥσπερ τὸ Πιττακοῦ ἔχει ἀπόφθεγμα, εἰς Ἀμφιάραον. [Aristotel. Rhet. II. C. XII.]

26. Πρὸς τὸν πυνθανόμενον, τί ἀφανές; τὸ μέλλον, ἔφη.

27. Ξεῖνος Ἀταρνεΐτης τις ἀνήρετο Πιττακὸν οὕτω,
Τὸν Μιτυληναῖον, παῖδα τὸν Τρόαδιον:

Ἄττα γέρον, δοιὸς με καλεῖ γάμος ἢ μία μὲν δὴ
Νύμφη καὶ πλούτῳ καὶ γενεῇ κατ' ἐμέ.

5 Ἡ δ' ἑτέρα προβέβηκε. Τί λώϊον; εἰ δ' ἄρα σὺν μοι
Βούλευσον, ποτέρην εἰς ὑμέναιον ἄγω.

Εἶπεν. Ὁ δὲ σκίπωνα, γεροντικὸν ὄπλον, αἰείρας

Ἠνίδε, κείνοι σοὶ πᾶν ἐρέουσιν ἔπος.

Οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ πληγῆσι θεῶς βέμβικας ἔχοντες

10 Ἔστρεφον εὐρείῃ παῖδες ἐνὶ τριόδῳ.

Κείνων ἔρχεο, φησὶ, μετ' ἴχνια. Χῶ μὲν ἐπέστη

Πλησίον· οἱ δ' ἔλεγον· Τὴν κατὰ σαντὸν ἔλα.

Ταῦτ' ἄτων ὁ ξεῖνος ἐφείσατο μείζονος οἴκου

Δράξασθαι, παίδων κληδόνι συνθέμενος

15 Τὴν δ' ὀλίγην, ὡς κείνος, ἐς οἶκον ἀπήγετο νύμφην.

Οὕτω καὶ σὺ γ' ἰὼν τὴν κατὰ σαντὸν ἔλα.

[Callimachus ap. Laertium I. §. 80.]

V. Θαλοῦ.

(E collectione L. Lycii.)

1. Θεῶν πλέα πάντα. [Stob. Eclog. Lib. I. Cap. I.]

22. Phocaico cūidam dicēti, quaerendum esse frugi virum, dixit: Si nimio studio illum quaesieris, non inuenies.

23. Pittacus Periandrum Corinthium monuit, ut ebrietatem fugeret et comessationes, ne talis esse cognosceretur, qualis esset, non qualem se fingeret.

24. Speculum aereum formae, vinum mentis est index.

25. Adolescentes minime sunt studiosi pecuniae, quia nondum experti sunt egestatem: quale est illud Pittaco dictum de Amphiarao.

26. Interrogatus a quodam, quid obscurum esset, respondit: Quod futurum est.

27. Nuper Atarneus rogabat Pittacum hospes
 Hyrradii natum, quem Mitylene tulit:
 Chare senex, gemina invitat me taeda: puella
 Una mihi par est gente simulque opibus;
 5 Altera sed praestat. Tu fare quod expedit, oro,
 Ducenda in thalamos utra mihi uxor erit?
 Dixerat: ille brevi elato, senis arma, bacillo,
 Ecce, ait; hi totam rem, mihi crede, docent.
 Illi autem celeres scuticis levioribus orbes
 10 Gyrabant latis in triviis pueri.
 I, sequere illorum vestigia, dicit; at illi,
 Accedit, recinunt: Tu tibi sume parem.
 Haec ubi deprendit juvenum aequis lusibus
 hospes
 Commonitus, magnis aedibus abstinuit,
 15 Ac tenuem modicas uxorem duxit in aedes.
 Ergo Dion, posthac tu tibi sume parem.

V. Thaletis.

1. Deorum plena sunt omnia.

2. Οὐτι τὰ πολλά γ' ἔπη φρονίμην ἀπεφήνατο δόξαν.

“Ἐν τι μάτευε σοφὸν, ἔν τι κεδνὸν αἰροῦ.

Λύσεις γὰρ ἀνδρῶν κωτίλων γλώσσας ἀπεραντόλογους.

[*Laert. I. §. 55.*]

3. Πρεσβύτατον τῶν ὄντων θεός· ἀγέννητον γάρ. Κάλιστον κόσμος· ποίημα γὰρ θεοῦ. Μέγιστον τόπος· ἅπαντα γὰρ χωρεῖ. Τάχιστον νοῦς· διὰ παντός γὰρ τρέχει. Ἰσχυρότατον ἀνάγκη· κρατεῖ γὰρ πάντων. Σοφώτατον χρόνος· εὕρισκει γὰρ πάντα. Κοινότατον ἐλπίς· καὶ γὰρ οἷς ἄλλο μηθὲν, αὕτη πάρεστι. Ὀφελιμώτατον ἀρετή· καὶ γὰρ τᾶλλα τῷ χρησθαι καλῶς ὠφέλιμα ποιεῖ. Βλαβερώτατον κακία· καὶ γὰρ τὰ πλεῖστα βλάπτει παραγενόμενη. Ῥᾶστον τὸ κατὰ φύσιν· ἐπεὶ πρὸς ἡδονάς γε πολλάκις ἀπαγορεύουσιν. [*Plutarch. Cornin. VII Sapient. p. 155. A.*]

4. Δεῖ τὰ μὲν εἰκότα λέγειν, τὰ δὲ ἀμήχανα σιωπᾶν. [*Plutarch. ibid. p. 160.*]

5. Δεῖ τοῖς ἐχθροῖς καὶ περὶ τῶν πιστῶν ἀπιστεῖν, τοῖς δὲ φίλοις καὶ τὰ ἄπιστα πιστεύειν. [*Idem ibid.*]

6. Τῆς μητρὸς ἀναγκαζούσης αὐτὸν γῆμαι, νῆ Δία, ἔλεγεν, οὐδέπω καιρός. εἶτα ἐπειδὴ πᾶρήβησεν, ἐγκειμένης εἶπε· οὐκέτι καιρός. [*Laert. I, 26.*]

7. Ἐρωτηθεῖς, διὰ τί ἀκμάζων οὐκ ἐπαιδοποίησεν, ἀπεκρίνατο· διότι τὸ ζῆν οὐκ ἐβουλόμην, λύπαις αὐθαιρέτοις κατεγγυῆσαι. [*Stob. Serm. LXVI, ὅτι οὐκ ἀγαθὸν τὸ γαμεῖν.*]

8. Βουλόμενος δεῖξαι ῥᾶον εἶναι πλουτεῖν, φορᾶς μελλούσης ἔσεσθαι προνοήσας ἐμισθώσατο τὰ ἐλαιούργεια καὶ πάμπλειστα συνεῖλε χρήματα. [*Laert. I. §. 26.*]

9. Ἐφάσκε τριῶν τούτων ἕνεκα χάριν ἔχειν τῇ τύχῃ, πρῶτον μὲν, ὅτι ἀνθρώπος ἐγένετο καὶ οὐ θερίον, εἶτα, ὅτι ἀνὴρ καὶ οὐ γυνή, τρίτον, ὅτι Ἕλλην καὶ οὐ βάρβαρος. [*Laert. I. §. 33.*]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

10. Οὐδέν ἔφη τὸν θάνατον διαφέρειν τοῦ ζῆν. Σὺ οὖν, ἔφη τις, διὰ τί οὐκ ἀποθνήσκεις; Ὅτι, ἔφη, οὐδέν διαφέρει. [*Idem I, 55.*]

11. Πρὸς τὸν πνυθόμενον, τί πρότερον ἐγεγόνει, νύξ ἢ ἡμέρα· ἢ νύξ, ἔφη, μιᾷ ἡμέρᾳ πρότερον. [*Idem I, 56.*]

12. Ἐρώτησέ τις αὐτὸν, εἰ λήθοι θεοὺς ἄνθρωπος ἀδικῶν· ἀλλ' οὐδὲ διανοούμενος, ἔφη. [*Idem ibid.*]

13. Πρὸς τὸν μοιχὸν ἐρόμενον, εἰ ὁμόσει μὴ μεμοιχηκέναι· Οὐ χεῖρον, ἔφη, μοιχείας ἐπιουρκία. [*Idem ibid.*]

14. Ἐρωτηθεὶς, τί δύσκολον, ἔφη· τὸ ἑαυτὸν γινῶναι. τί δὲ εὐκόλον; τὸ ἄλλῳ ὑποτίθεσθαι. τί ἥδιστον; τὸ ἐπιτυγχάνειν. τί τὸ θεῖον; τὸ μὴ ἀρχὴν ἔχον, μήτε τελευτήν. τί δύσκολον εἶη τεθεαμένος; γέροντα ἔφη τύραννον. πῶς ἂν τις ἀτυχίαν ῥᾶστα φέροι; εἰ τοὺς ἐχθροὺς χεῖρον πράσσοντας βλέποι. πῶς ἂν ἄριστα καὶ δικαιοτάτα βιώσαιμεν; ἔαν, ἃ τοῖς ἄλλοις ἐπιτιμῶμεν, αὐτοὶ μὴ δρωμεν. τίς εὐδαίμων; τὸ σῶμα ὑγιῆς, τὴν δὲ τύχην εὐπορος, τὴν δὲ ψυχὴν εὐπαίδευτος. [*Idem ibid.*]

15. Ἐρωτηθεὶς ὑπό τινος, πόσον ἀπέχει τὸ ψεῦδος τοῦ ἀληθοῦς· ὅσον, ἔφη, ὀφθαλμοὶ τῶν ὠτων. [*Anton. et Maxim. Serm. περὶ ἀληθείας.*]

(2. Ex aliis.)

16. Θαλῆς ἔφησεν, ὅτι σαφέστατος ἔλεγχος πραγμάτων ἀπάντων ἐστὶν ὁ χρόνος· οὗτος γὰρ τὴν ἀλήθειαν ἐμφανίζει. [*Stob. Eclog. Lib. I. Cap. IX. pag. 248. ed. Heeren.*]

17. Εὐδαίμονίαν ἀρχοντος νόμιζε, εἰ τελευτήσει ἐγγηράσας κατὰ φύσιν.

VI. Βίαντος.

(1. E collectione L. Lycii.)

1. Ἀστούισιν ἄρεσκε πᾶσιν, ἐν πόλει αἴκε μένης·
Πλείστην γὰρ ἔχει χάριν. ἀνθάδης δὲ τρόπος
Πολλάκι βλαβερὰν ἐξέλαμψεν ἄταν. [*Diog. Laert. I. §. 85.*]

2. Τὸ μὲν ἰσχυρὸν γενέσθαι τῆς φύσεως ἔργον· τὸ

10. Mortem nihil à vita differre dicebat. Quodam autem objiciente, cur igitur non moreris? Ob hoc ipsum, inquit, quia nihil inter haec interest.

11. Cuidam sciscitanti, utrum prior extitisset, nox an dies: nox, inquit, una die prior.

12. Cum interrogaret eum quispiam, an lateret deos homo faciens aliquid sceleris? At ne dum cogitat quidem, inquit.

13. Ad moechum interrogantem, an deberet jurare, non fecisse se stuprum: Nonne est, inquit, perjurium majus stupro flagitium?

14. Cum interrogaretur, quid esset difficile? Se ipsum, inquit, nosse. Quid contra facile? Alteri dare consilium. Quid dulcissimum? Voti compotem fieri. Quid numen divinum? Quod et initio et fine careat. Quid rarissimum vidisset in vita? Senem, inquit, tyrannum. Quo pacto quis facillime adversam ferret fortunam? Si videat inimicos majoribus malis obnoxios. Qua ratione fieri possit, ut optime justissimeque vivamus? Si, quae in aliis reprehendimus, ea non faciamus ipsi. Quis esset felix? Qui corpore sanus, fortuna locuples, et animo liberaliter institutus.

15. Interrogatus, quantum distaret à veritate mendacium: Quantum, inquit, ab auribus oculi.

16. Thales ajebat, certissimum omnium rerum elenchum esse tempus, quod veritatem patefaceret.

17. Beatum principem judica, qui senex morteque naturali ac placida, non violenta, e vita excesserit.

VI. Biantis.

1. *Civibus placere omnibus stude, si in urbe habitare velis:*

Habet enim id multum gratiae: contra vero Fastus et superbia multum nocuerunt.

2. Nasci corpore robusto naturae munus est, sed

δὲ λέγειν δύνασθαι τὰ συμφέροντα τῇ πόλει ψυχῆς ἴδιον καὶ φρονήσεως· εὐπορία δὲ χρημάτων πολλοῖς καὶ διὰ τύχην περιγίνεται. [*Idem I, 86*]

3. Ἄτυχῆς ὁ ἀτυχίαν μὴ φέρων. [*Id. ibid.*]

4. Νόσος ψυχῆς τὸ τῶν ἀδυνάτων ἐρᾶν. [*Idem ibid.*]

5. Ἄλλοτριῶν κακῶν ἀμνημόνευτος ἴσθι. [*Idem ibid.*]

6. Οὕτω πειρωῶ ζῆν, ὥς καὶ ὀλίγον καὶ πολὺν χρόνον βιωσόμενος. [*Idem ibid.*]

7. Οἱ ἀγαθοὶ εὐαπάτητοι.

8. Ἐοίκασι τοῖς ὄμμασι τῆς γλαυκὸς οἱ περὶ τὴν ματαίαν σοφίαν ἠσχοληκότες· καὶ γὰρ ἐκείνης αἱ ὄψεις νυκτὸς μὲν ἔρδωνται, ἡλίου δὲ λάμπαντος ἀμαυροῦνται· καὶ τούτων ἡ διάνοια ὀξύτατη μὲν ἐστὶ πρὸς τὴν ματαιότητος θεωρίαν, πρὸς δὲ τὴν ἀληθινοῦ φωτὸς κατακίνησιν ἔξαμαυροῦνται. [*Stob. Serm. III. περὶ φρονήσεως.*]

9. Τόπων μεταβολαὶ οὔτε φρόνησιν διδάσκουσιν, οὔτε ἀφροσύνην ἀφαιροῦνται. [*Anton. Meliss. Serm. περὶ σοφίας.*]

10. Οἱ φρόνιμοι μᾶλλον ὑπὸ τῶν ἀφρόνων, ἢ ἄφρονες ὑπὸ τῶν φρονίμων ὠφελοῦνται· οὗτοι μὲν γὰρ φυλάττονται τὰς ἐκείνων ἀμαρτίας, ἐκεῖνοι δὲ τὰς τούτων μὴ μιμοῦνται κατορθώσεις. [*Maxim. Serm. περὶ φρονήσεως.*]

11. Δεῖ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα μεμνηῆσθαι μὲν τῶν γεγενημένων, πράττειν δὲ τὰ ἐνεστῶτα, περὶ δὲ τῶν μελλόντων ἀσφαλίζεσθαι. [*Idem ibid.*]

12. Μία ἐστὶν ἀρχὴ τοῦ κάλῳς βουλευέσθαι τὸ γινῶναι, περὶ οὗτοῦ ὁ λόγος· εἰ δὲ μὴ, τοῦ παντὸς ἀμαρτάνειν ἀνάγκη. [*Idem ibid.*]

13. Τοὺς αἰτουμένους παρὰ τῶν θεῶν φρένας ἀγαθὰς, καὶ μὴ ἑαυτοὺς παιδεύοντας, ἀναισθήτους ἔφασκεν εἶναι. οὔτε γὰρ ζωγράφον εὐχόμενον τοῖς θεοῖς δοῦναι αὐτῷ γραμμὴν καὶ εὐχροΐαν, λαβεῖν ἂν, εἰ μὴ μάθοι τέχνην, οὔτε μουσικὸν γενέσθαι ποτ' ἂν ἐνεκὲν εὐχῆς, εἰ μὴ τὰ μουσικὰ μάθοι. τὸν δὲ αὐτὸν τρόπον οὔτ' ἂν φρόνιμον τινὰ γενέσθαι εὐχόμενον, εἰ μὴ τούτων τὴν μάθησιν λάβοι. [*Anton. et Maxim. Serm. περὶ προσευχῆς.*]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books' Full Membership provides unlimited access to more than 28,000 volumes of Christian literature for \$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

14. Ἐρωτηθεὶς, τί δυσχερὲς, τὸ ἐπὶ χεῖρον, ἔφη, μεταβολὴν εὐγενῶς ἐνεγκεῖν. [*Laert. I, 86.*]

15. Ἐρωτηθεὶς, ποῖος τῶν θανάτων κακός, ἔφη· ὁ ἀπὸ τῶν νόμων ὑπαγόμενος. [*Anton. et Maxim. Serm. περὶ θανάτου.*]

16. Ἐρωτηθεὶς, τίς ἄριστος σύμβουλος; ὁ καιρὸς; ἔφη. [*Idem Serm. περὶ φρονήσεως.*]

17. Συμπλέων ποτὲ ἀσεβέσι, χειμαζομένης τῆς νεῶς, κἀκείνων τοὺς θεοὺς ἐπικαλουμένων, σιγᾶτε, ἔφη, μὴ ἀσθωνται ὑμᾶς ἐνθάδε πλέοντας. [*Laert. I, 86.*]

18. Ἐρωτηθεὶς ὑπ' ἀσεβοῦς· ἀνθρώπου, τί ποτέ ἐστιν εὐσέβεια; ἔσιγα· τοῦ δὲ τὴν αἰτίαν τῆς σιγῆς πυθομένου, σιωπῶ, ἔφη, ὅτι περὶ τῶν οὐδέν σοι προσηκόντων πυνθάνη. [*Idem ibid.*]

19. Ἐρωτηθεὶς, τί γλυκὺ ἀνθρώποις; Ἐλπίς, ἔφη· καὶ τί τῶν κατὰ τὸν βίον ἄφοβον; ὀρθὴ συνείδησις. [*Idem ibid.*]

20. Θανάτῳ μέλλων καταδικάζειν τινὰ ἐδάκρυσεν. εἰπόντος δέ τινος, τί παθὼν αὐτὸς καταδικάζεις καὶ κλαίεις; εἶπεν, ὅτι ἀναγκαῖόν ἐστι τῇ μὲν φύσει τὸ συμπαθὲς ἀποδοῦναι, τῷ δὲ νόμῳ τὴν ψῆφον. [*Anton. et Max. Serm. περὶ ἐλεημοσύνης.*]

21. Τῷ πυθομένῳ, τί τῶν ζώων χαλεπώτατόν ἐστιν, ἀπεκρίνατο, ὅτι τῶν μὲν ἀγρίων ὁ τύραννος, τῶν δὲ ἡμέρων ὁ κόλαξ. [*Plutarch. de adulat. et amicis discrim.*]

22. Πρὸς τινὰ πονηρὸν ἔφη, ὡς οὐ δέδιε, μὴ οὐ δῶ δίκην, ἀλλὰ μὴ οὐκ αὐτὸς ἐπίδη.

23. Ἀμάσιδι κελευσθεὶς τὸ χρηστότατον ὁμοῦ καὶ φανότατον ἀποπέμψαι κρέας τοῦ ἱερείου, τὴν γλαῦτταν ἐξελὼν ἀπέπεμψεν, ὡς καὶ βλάβας καὶ ὠφελείας τοῦ λέγειν ἔχοντος. [*Plutarch. de audit.*]

24. Θεασάμενος μάχαιραν ἐρῶιμμένην, ἔφη· τίς σε ἀπώλεσεν, ἢ τίνα σύ; [*Maxim. Serm. περὶ θανάτου.*]

(2. Ex aliis.)

25. Ἦδιον ἔλεγε δικάζειν μεταξύ ἐχθρῶν ἢ φίλων· τῶν

14. Cum interrogaretur, quid esset difficile: ferre, inquit, fortiter mutationem rerum in deterius.

15. Interrogatus, quaenam mors mala esset et inhonesta? Illa, inquit, quam leges inferunt.

16. Interrogatus, quis optimus esset consiliarius: Occasio, inquit.

17. Navigans aliquando cum impiis quibusdam, cum navis adversa tempestate jactaretur, illique deos invocarent: Silete, inquit, ne illi vos hic navigare sentiant.

18. Interrogatus ab homine impio, quidnam esset pietas, nihil respondit. Cumque ille silentii causam sciscitaretur: Tacco, inquit, quia de rebus nihil ad te pertinentibus interrogas.

19. Cum interrogaretur, quid esset dulce hominibus: Spes, inquit. Et, quae res in vita metu careret: Recta conscientia.

20. Cum quendam capite damnaturus esset, lacrymas profudit. Quaerente autem quopiam: Quid est quod fles, cum ipse feras contra miserum sententiam? Quia, inquit, necesse est, me et naturae humanae vicem dolere, et secundum legem sententiam ferre.

21. Percontanti, quod esset animal maxime perniciosum, respondit: Inter agrestia tyrannus, inter mansueta adulator.

22. Ad scelestum quendam dixit, hoc se non vereri, ne aliquando ille poenas daturus esset, sed illud, ut spectator ipse esse posset.

23. Cum juberetur Amasidi optimam simul et pessimam mittere carnem de sacrificio, linguam exemptam misit, ut quae damna et commoda in dicendo praestaret maxima.

24. Conspicatus ensem projectum: Quis te, inquit, perdidit, aut quem tu? [*Max. Serm. de morte.*]

25. Malle se inter inimicos, quam inter amicos ju-

· μὲν γὰρ φίλων πάντως ἐχθρὸν ἔσεσθαι τὸν ἕτερον· τῶν δὲ ἐχθρῶν τὸν ἕτερον φίλον. [*Laert. I, 86.*]

26. Ἐρωτηθεὶς, τί ποιῶν ἄνθρωπος τέρεται; ἔφη κερδαίνων. [*Idem ibid.*]

27. Ἐλεγε καὶ φιλεῖν ὡς μισήσοντας· τοὺς γὰρ πλείστους εἶναι κακοὺς. [*Idem ibid.*]

28. Μακάριός ἐστιν ὁ πλουτῶν καὶ ὧν ἐπιθυμεῖ ἀπολαύων· ὁ δὲ μὴ ἐπιθυμῶν μακαριώτερος. [*Anton. et Max. Serm. περὶ ἀγνείας καὶ σωφροσύνης.*]

29. Βίας, ἐπικαλουμένου τινὸς τὸν θάνατον ἐπὶ τέκνων ἀπωλεία, ἔφη· τί αὐτὸν καλεῖς, ἄνθρωπε; οὐκ, ἂν μὴ καλέσης, ἦξει; [*Idem. Serm. περὶ θανάτου.*]

30. Τῷ υἱεὶ πρὸς Αἰγυπτίους ἀπαίροντι καὶ πυνθανομένῳ, τί ἂν ποιῶν αὐτῷ μάλιστα κεχαρισμένα πράττοι, ἐφόδιον, ἔφη, πρὸς γῆρας κτησάμενος, τὴν ἀρετὴν δηλαδὴ τὸ ἐφόδιον λέγων. [*Basilius de profan. libr. lect.*]

31. Ὁ πλωτικὸς μήτε ἐν τοῖς τεθνηκόσιν ἐστὶ, μήτ' ἐν τοῖς βιοῦσι. [*Ibid.*]

32. Ἐνδοξόσ' μάλιστα ἂν δοκεῖ γενέσθαι βασιλεὺς, εἰ πρῶτος ἤρῳτο τοῖς νόμοις τῆς πατρίδος. [*Plut. Cornin. VII Sap.*]

33. Neque non saepe laudabo sapientem illum, Biantem, ut opinor, qui numeratur in septem, cuius cum patriam Prienen cepisset hostis, ceterique ita fugerent, ut multa de suis rebus secum asportarent, cum esset admonitus a quodam, ut idem ipse faceret: Ego vero; inquit, facio. *Nam omnia mea, porto. mecum.* [*Cicero Paradox. I.*]

34. Βίας ἐν τινι πόντῳ σιωπῶν καὶ σκωπτόμενος εἰς ἀβελτηρίαν ὑπὸ τινος ἀδολέσχου, καὶ τίς ἂν, ἔφη, δύναίτο μωρὸς ὧν ἐν οἴνῳ σιωπᾶν; [*Plutarch. de Garrul. p. 505.*]

VII. Περιάνδρου.

(i. Ex collectione L. Lycii)

1. Πρᾶττε ἀμεταμέλητα.

2. Ὁργῆς κρατεῖν.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

3. Μηδὲν χρημάτων ἕνεκα πράττειν· δεῖ γὰρ τὰ κερδα-
τὰ κερδαίνειν. [*Laert. I. §. 97.*]

4. Τοὺς μέλλοντας ἀσφαλῶς τυραννήσειν τῇ εὐνοίᾳ δο-
ρυφορεῖσθαι δεῖ, καὶ μὴ τοῖς ὅπλοις. [*Idem ibid.*]

5. Ὅσῳ ἂν φθονῆς, τοσούτῳ μειζόνων γίνῃ πρόξενος
ἀγαθῶν τῷ φθονουμένῳ: [*Stob. Serm. XXXVIII. περὶ
φθόνου.*]

6. Ὡσπερ ὁ ἰὸς σίδηρον, οὕτως ὁ φθόνος τὴν ἔχουσαν
αὐτὸν ψυχὴν ἐξαναψήχει. [*Idem ibid.*]

7. Ὡσπερ ἡ ἐρύσιβη ἰδιὸν ἐστὶ τοῦ σίτου νόσημα, οὕτως
φθόνος φιλίας ἐστὶν ἀρρώστημα. [*Idem ibid.*]

8. Φθονέεσθαι κρέσσον ἐστὶν ἢ οἰκτείρεσθαι.

9. Ἐρωτηθεὶς, διὰ τί τυραννεῖ, ἔφη, ὅτι καὶ τὸ ἐκου-
σίως ἀποστῆναι καὶ τὸ ἀφαιρεθῆναι κίνδυνον φέρει. [*Laert.
I, 97.*]

10. Ἐρωτηθεὶς, τί μέγιστον ἐν ἐλαχίστῳ, εἶπε· φρένες
ἀγαθαὶ ἐν σώματι ἀνθρώπου. ἐλ

ἀγαθὴ συνειδήσις. [*Idem ibid.*]

(2. Ex aliis.)

11. Πέριανδρος ἐρωτηθεὶς, τί πάντων αἴτιον; ἔφη·
Χρόνος. [*Stob. Eclog. Phys. Lib. I. Cap. IX. p. 248. ed.
Heeren.*]

ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ ΕΠΤΑ ΣΟΦΩΝ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ.

(Ἐκ τοῦ Συμποσίου τοῦ Πλουτάρχου.)

Τοῦτον ἄριστον ὁ Σόλων εἶπεν αὐτῷ δοκεῖν οἶκον, ὅπου
τὰ χρήματα μήτε κτωμένοις ἀδικία, μήτε φυλάττουσιν ἀπι-
στία, μήτε δαπανῶσι μετάνοια πρόσεστιν.

Ὁ δὲ Βίας; ἐν ᾧ τοιοῦτός ἐστιν ὁ δεσπότης δι' αὐτὸν,
οἷος ἔξω διὰ τὸν νόμον.

Ὁ δὲ Θαλῆς; ἐν ᾧ πλείστην ἄγειν τῷ δεσπότη σχολὴν
ἔξεστιν.

3. Pecuniarum causa ne quid agas contra officium; nam iis ex rebus lucrum faciendum est, ex quibus decet.

4. Qui tuto regnare volunt, benevolentia stipari debent, non armis.

5. Quanto magis invides, eo majora bona concilies ei, cui invidetur. [*Stob. Serm. XXXVIII. de invidia.*].

6. Ut rubigo ferrum, sic invidia animam, quae illam possidet, conficit.

7. Quemadmodum rubigo proprius est frumenti morbus, ita invidia amicitiae est aegritudo.

8. Satius est invideri tibi, quam ut sis miserabilis.

9. Interrogatus, cur tyrannidem occuparet: Quia, inquit, et sponte ab ea desistere, et vi removeri periculosum est.

10. Interrogatus, quid maximum esset in minimo: Mens bona, inquit, in corpore humano. Et, quid libertas: Bona, inquit, conscientia.

11. Periander interrogatus, quid esset omnium causa, Tempus, inquit.

SENTENTIAE VII SAPIENTUM

DE RE FAMILIARI.

(Ex Plutarchi Convivio VII Sapient. pag. 155. ed. Francof.)

I n t e r p r e t e

L e o n h. L y c i o.

Solon eam sibi domum videri optimam dixit, in qua domino pecuniae ita suppetant, ut neque ille in possidendo injustitiae, neque in conservando diffidentiae, neque in insumendo poenitentiae sibi sit conscius.

Bias, in qua dominus sua sponte talis est, qualis foris ratione (metu) legum.

Thales, in qua domino plurimum otii et vacationis habere licet.

Ὁ δὲ Κλεόβουλος· εἰ πλείονας ἔχει τῶν φοβουμένων αὐτὸν τοὺς φιλοῦντας ὁ δεσπότης.

Ὁ δὲ Πιττακὸς εἶπεν, ὡς ἄριστος οἶκός ἐστιν ὁ τῶν περισσῶν καὶ τῶν ἀναγκαίων μηδενὸς ἐνδεόμενος.

Ὁ δὲ Χίλων ἔφη, δεῖν μάλιστα βασιλευομένη πόλει προσεικέναι τὸν οἶκον· εἶτα προσεῖπεν, ὅτι Λυκοῦργος πρὸς τὸν κελεύοντα δημοκρατίαν ἐν τῇ πόλει καταστήσαι, πρῶτον, ἔφη, ποιήσον ἐν τῇ οἰκίᾳ σου δημοκρατίαν.

Περὶ τῆς πολιτείας.

Εἰ δὲ βούλει καὶ νῦν, ἔφη ὁ Σόλων, περὶ πολιτείας ἀκούειν, δοκεῖ μοι πόλις ἄριστα πράττειν καὶ μάλιστα σώζειν δημοκρατίαν, ἐν ἣ τὸν ἀδικήσαντα τοῦ ἀδικηθέντος οὐδὲν ἦττον οἱ μὴ ἀδικηθέντες προβάλλονται καὶ κολάζουσιν.

Δεύτερος δὲ Βίας ἔφησε, κρατίστην εἶναι δημοκρατίαν, ἐν ἣ πάντες ὡς τύραννον φοβοῦνται τὸν νόμον.

Ἐπὶ τούτῳ Θαλῆς τὴν μήτε πλουσίους ἄγαν, μήτε πένητας ἔχουσαν πολίτας.

Μετὰ δὲ τοῦτον ὁ Ἀνάχαρσις· ἐν ἣ τῶν ἄλλων ἴσῶν ὀριζομένων ἀρετὴ τὸ βέλτιον ὀρίζεται, καὶ κακία τὸ χειρόν.

Πέμπτος ὁ Κλεόβουλος ἔφη, μάλιστα σωφρονεῖν δῆμον, ὅπου τὸν ψόγον μᾶλλον οἱ πολιτευόμενοι δεδοίκασιν ἢ τὸν νόμον.

Ἐκτος δὲ Πιττακὸς, ὅπου τοῖς πονηροῖς οὐκ ἔξεστιν ἄρχειν καὶ τοῖς αγαθοῖς ἔξεστιν ἄρχειν.

Μετατραπεῖς δὲ ὁ Χίλων ἀπεφήνατο, τὴν μάλιστα νόμων, ἠκίστα δὲ ῥητόρων ἀκούουσιν πολιτείαν ἀρίστην εἶναι.

Τελευταῖος δὲ πάλιν ὁ Περίανδρος ἐπικρίνων ἔφη, δο-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

κεῖν αὐτῷ πάντα ἐπαινεῖν δημοκρατίαν τὴν ὁμοιοτάτην ἀριστοκρατία.

I N C E R T I

Ἐπίγραμμα

εἰς τοὺς ἑπτὰ σοφούς.

(Anthol. Planud. Lib. I. Cap. LXXXVI. Anal. Brunck. III. p. 149.)

Ἐπτὰ σοφῶν ἐρέω κατ' ἔπος πόλιν, οὖνομα, φωνήν.
 Μέτρον μὲν Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος εἶπεν ἄριστον.
 Χίλων δ' ἐν κοίλῃ Λακεδαίμονι· γνῶθι σεαυτόν.
 Ὃς δὲ Κόρινθον ἔναις, χολοῦ κρατέειν Περίανδρος.
 Πιττακὸς οὐδὲν ἄγαν, ὃς ἔην γένος ἐκ Μιτυλήνης.
 Τέρμα δ' ὄρα βιότοιο, Σόλων ἱεραῖς ἐν Ἀθήναις.
 Τοὺς πλέονας κακίους δὲ Βίας ἀπέφηνε Πριήνεύς.
 Ἐγγύην φεύγειν δὲ Θαλῆς Μιλήσιος ἠΐδα.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ

εἰς τοὺς ἑπτὰ σοφούς.

(Anal. Brunck. II. p. 22.)

Ἐπτὰ σοφῶν Κλεόβουλε, σὲ μὲν τεκνώσατο Λίνδος.
 Ἀμφὶ δὲ Σισυφία χθῶν Περίανδρον ἔχει.
 Πιττακὸν ἢ Μιτυλήνα, Βιάντα δὲ διὰ Πριήνη,
 Μίλητος δὲ Θαλῆν, ἄκρον ἔρεισμα δίκας.
 Ἀ Σπάρτα Χείλωνα, Σόλωνα δὲ Κεκροπίς αἶα·
 Πάντας ἀριζάλου σωφροσύνας φύλακας.

ΙΟΑΧΕΙΜΟΥ ΤΟΥ ΚΑΜΕΡΑΡΙΟΥ

εἰς τοὺς ἑπτὰ σοφοί.

ΣΟΛΩΝ.

Ἐλπίς καὶ σὺ τύχη, μὴ χαίρει, ἔχει μὲν ἅπαντα
 Εὖ νῦν, ἀλλὰ τόδ' αὖ μέλλον' αἰεὶ σφαλερόν.

rum sententias: videri sibi, inquit, omnes illas pertinere ad commendationem status popularis, qui optimatum potestati esset simillimus.

I. N. C. E. R. A. T. O. R. I. U. M.

Epigramma

in VII Sapientes

interprete D. M. Ausonio.

Septenis patriam sapientum, nomina, voces
 Versibus expediam; sua quemque monosticha dicent.
 Chilo, cui patria est Lacedaemon, *Noscere se ipsum.*
 Periander *trepidam moderare Corinthius iram.*
 Ex Mitylenaeis *Nimum nil Pittacus oris.*
Mensuram optimam, ait Cleobulus Lindius in re.
Expectare Solon finem docet, ortus Athenis.
Plures esse Bias pravos, quam clara Priene.
 Mileti *fugisse Thales veridimonia* alumnus.

A N T I P A T R I

in eosdem

interprete L. Lycio.

Te Lindus, Cleobule, tulit, septem sapientum,
 Sisyphium agnoscit te Periandre solum.
 Pittace te Mitylena, Bia te magna Priena,
 Miletusque Thalem justitiae columen.
 Sparta dedit Chilona, Solonem Cecropis aula.
 Omnes custodes justitiae eximiae.

IOACHIMI CAMERARII

Septem Sapientes.

SOLON.

Nec spes, nec fortuna vale: nunc omnia recte
 Se quidem habent: dubia at cuncta futura manent.

N

Ὅτι Σόλων τέλος ὀτρύνει μακροῦ βιότοιο
Εἰσοράαν, ἐμὲ δ' οὖν λείπει, ἐπὴν θανέω.

ΧΕΙΛΩΝ.

Εἴτ' ἄρ' Χείλων φάσχ' ὁ δ' ἐκ Αἰακιδάϊμονος, εἴτε
Δελφικὲ τοῦτο λάκες, γνῶθι σεαυτὸν, ἄναξ,
Χρυσοῦν ἔστ' ἔπος. Ἡ γὰρ μὴ γνοῦς αὐτὸς ἑαυτὸν
Ἡ ξύλον ἄρά γ' ἔην, ἄλλοτε, ἢ ἔλιθος.

ΚΛΕΟΒΟΥΤΟΣ.

Καὶ βραδύπους βουλή χειρῶν ἔσθ' ὅτε τάχεις,

Τοῖς δὲ ταχυνθεῖσιν καὶ μετάνοι' ἔπεται.

Οὕτω δὴ Κλεόβουλε μέτρον γ' εὖ εἶπας ἄριστον,

Τοῦ γὰρ ἀνευ τοῦ τάχους καὶ βραδύ ἀφροσύνη.

ΠΕΡΙΑΝΔΡΟΣ.

Τῆς ὀργῆς κρατέειν, βασιλεῦ Περιάνδρε Κορίνθου,

Ὡς δὲ οἱ ἄλλοι, ἔφησ' ὅτι τὸ πᾶν μελέτη.

Ἀμφοτέρ' οὖν ἐδιδάχθης αὐτὸς ἔγῳμ' ἀπὸ σαύτου

Ταῦτα Μελισσέλης ἐκ θανάτοιο μαθών.

ΠΙΤΤΑΚΟΣ.

Χαίρει' ἄγαν σοφοὶ ἄνδρες ἰδὲ ἀφρονῆς· οὐ γὰρ ἔγωγε

Σφόδρ' ἐθέλοισι φρονέειν, οὐδὲ γινέσθαι ἄνους.

Ἀλλὰ μέσον τί ποτ' ἔστι, τὸ δὴ στέργω, Μιτυλήνης

Ἐκγον' ἐπεὶ προτρέπη, Πιττακὲ, μηδὲν ἄγαν.

ΒΙΑΣ.

Πρὸς τί δ' ἄρ' εἶπε Βίας, ἔστ' ἀφέλιμον τόδε γνῶναι,

Οἱ πλείονες κατὰ γῆν ὅτ' ἐγένοντο κακοί;

Ὡς μὴ καὶ σύγε, τῶν πλεύνων πῶς ἔξινε γένοιο,

Πάντ' ὑπὸ τῶν πλεύνων αἰὲν ὑποπτον ἔχοις.

ΘΑΛΗΣ.

Αἰθερινυκτίνοος ποτὲ καὶ θνητῶν λόγον ἔσχεν

Εἰς ἐπεὶ ἀστροδρακῶν τάφρον ἔπεσσε Θαλῆς.

Ἐκ τὸτ' ἄρ' ἐγγυάαν ἄτη σύμπλεκτον ἔδειξε,

Ὡ σοφ' ἐν οὐράνιοις πράγμασι καὶ χθονίοις.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ΙΑΚΩΒΟΥ ΤΟΥ ΜΙΚΤΑΛΟΥ

ΣΟΦΙΑ.

Πάντα χρόνος φθίνει μακρός,
 Μηδ' ἔμπεδον μηδεὲν ἔα,
 Οὐ πλοῦτον οὐδὲ χρήματα;
 Οὐ κάλλος οὐδέ τοι κράτος;
 Οὐδ' ὀτιοῦν κόσμος τρέφει.
 Πᾶν γινόμενον φθείρει χρόνος.
 Μόνη δὲ πάντων ἀφθιτος
 Σοφίη μένει καὶ ἀβλαβής.
 Οὔτ' ὄμβρος οὔτε κύματα,
 Οὔτε φοβερόν Διὸς βέλος
 Ἀπολεῖν δύναίτο πώποτε
 Σοφίας ἀνίκητον σθένος.

I A C O B I M I C Y L L I

S A P I E N T I A.

Quid non dies longa abstulit?
 Aut sivit uno esse in loco?
 An divitum ingentes opes?
 Formaene ridentis decus?
 Roburne praevalidae manus?
 Quidquamne, quod mundus creat?
 Haec omnia ac quidquid dedit
 Mox tempus editum rapit.
 Quid? Sempiternum ergo est nihil?
 Sapientia est rerum omnium.
 Aeterna sola, ac nullius
 Injuriae vi tangitur.
 Non imber hanc afflixerit,
 Non fluctus undantis maris,
 Non laeserit saevum Iovis
 Fulmen tonantis horridum
 Sapientiae invictum caput.

VII GRAECIAE SAPIENTUM
SENTENTIAE

A
D. M. AUSONIO
SEPTENIS VERSIBUS EXPLICATAE.

BIAS PRIENEUS.

Quaenam summa boni? mens quae sibi conscia recti.
Pernicies homini quae maxima? solus homo alter.
Quis dives? qui nil cupiat. Quis pauper? avarus.
Quae dos matronae pulcherrima? vita pudica.
Quae casta est? de qua mentiri fama veretur.
Quid prudentis opus? cum possit, nolle nocere.
Quid stulti proprium? non posse et velle nocere.

PITTACUS MITYLENEUS.

Loqui ignorabit, cum tacere nesciet.
Bono probari malo, quam multis malis.
Demens superbis invidet felicibus.
Demens dolorem ridet infelicium.
Pareto legi, quisque legem sanxeris.
Plures amicos re secunda compara.
Plures amicos rebus adversis proba.

CLEOBULUS LINDIUS.

Quanto plus liceat, tam libeat minus.
Fortunae invidiae est immeritus miser.
Felix criminibus nullus erit diu.
Ignoscas aliis multa, nihil tibi.
Parcit quisque malis, perdere vult bonos.
Majorum meritis gloria non datur:
Turpis saepe datur fama minoribus.

PERIANDER CORINTHIUS

Nunquam discrepat utile a decoro.
Plus est sollicitus, magis beatus.
Mortem optare malum, timere pejus.
Faxis, ut libeat quod est necesse.

Multis térribilis, caveto multos.
Si fortuna juvat, caveto tolli.
Si fortuna tonat, caveto mergi.

SOLON ATHENIENSIS.

Dico tunc beatam vitam, cum peracta facta sint.
Par pari jugator conjux. Quidquid impar, dissidet.
Non erunt honores umquam fortuiti muneris.
Clam coarguas propinquum, propalam laudaveris.
Pulchrius multo parari, quam creari nobilem.
Certa si decreta sors est, quid cavere proderit?
Sive sint incerta cuncta, quid timere convenit?

CHILO LACEDAEMONIUS.

Nolo minor me timeat despiciatque major.
Vive memor mortis, uti sis memor et salutis;
Tristia cuncta exsuperans aut animo, aut amico.
Tu bene si quid facias, non meminisse fás est.
Quae benefacta accipias, perpetuo memento.
Grata senectus homini, quae parilis juventae.
Illa juvena est gravior, quae similis senectae.

THALES MILESIUS.

Turpe quid ausurus te sine teste time.
Vita perit, mortis gloria cum moritur.
Quod factururus eris, dicere sustuleris.
CruX est, si metuas vincere quod nequeas.
Cum vere objurgas, sic, inimice, juvas.
Cum falso laudas, sic et amice noces.
Nil nimium satis est. Ne sit et hoc nimium.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

ΑΝΑΧΑΡΣΙΔΟΣ ΓΝΟΥΡΟΥ
Α Π Ο Φ Θ Ε Γ Μ Α Τ Α.

1. **Κ**ρεῖττον, ἓνα φίλον ἔχειν πολλοῦ ἄξιον ἢ πολλοὺς μηδενὸς ἄξιους. [*Laert. I, 105.*]

2. Πρὸς τὴν Σόλωνος οἰκίαν ἀφικόμενος τῶν θεραπεύων τινὶ ἐκέλευσε μηνύσαι, ὅτι παρεῖη πρὸς αὐτὸν Ἀνάχαρσις, καὶ βούλοιο αὐτὸν θεάσασθαι ξένος τε, εἰ οἶόν τε, γενέσθαι· καὶ ὁ θεράπων εἰσαγγέλαις ἐκελεύθη ὑπὸ τοῦ Σόλωνος εἰπεῖν αὐτῷ, ὅτι περ ἐν ταῖς ἰδίαις πατρίσι ξένους ποιοῦνται· ἔνθεν ὁ Ἀνάχαρσις ἐλθὼν ἔφη· νῦν αὐτὸς ἐν τῇ πατρίδι εἰμὶ, καὶ προδήκει μοι ξένους ποιεῖσθαι· ὁ δὲ καταπλαγείς τὴν ἐτοιμότητα εἰσέφρησεν αὐτὸν, καὶ μέγιστον φίλον ἐποιήσατο. [*Laert. I. §. 101. 102.*]

3. Ἐρωτηθεὶς, τί ἐστὶν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθὸν καὶ φαῦλον; ἔφη· Γλώσσα. [*Idem I. §. 105.*]

4. Γλώσσης, γαστροῦ, αἰδοίων κράτει. [*Idem I, 104.*]

5. Ὑπὸ μαιρακίου παρὰ πότον ὑβρισθεὶς, ἔφη· μαιρακίον, ἐὰν νέος ᾖ τὸν οἶνον οὐ φέρῃς, γέρων ᾖ ὕδωρ οἴσεις. [*Idem I, 105.*]

6. Κιρναμένου κρατῆρος ἐφεστίου, ὁ μὲν πρῶτος ὑγείας πίνεται, ὁ δὲ δεύτερος ἡδονῆς, ὁ δὲ τρίτος ὕβρεως, ὁ δὲ τελευταῖος μανίας. [*Anton. et Maxim. Serm. περὶ μέθης et Stobaeus Serm. XVI.*]

7. Ἐρωτηθεὶς, εἴ εἰσιν ἐν Σκύθαις αὐλοὶ, εἶπεν· ἀλλ' οὐδὲ ἄμπελοι. [*Idem I, 104.*]

8. Ἐρωτηθεὶς, πῶς οὐκ ἂν γένοιτό τις φιλοπότης, εἶπεν, εἰ πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοι τὰς τῶν μεθύοντων ἀσχημοσύνας. [*Laert. I, 105.*]

ANACHARSIDIS GNURI F.
A P O P H T H E G M A T A.

1. **M**elius est unum amicum praestantem quam gregarios multos possidere.

2. Solonis domum quum venisset, jussit, quendam ex ejus familia, nuntiaret Soloni, Anacharsim adesse praeforibus, ut illius conspectu et hospitio, si fieri posset, frueretur. Puer intus haec nuntiat Soloni ejusque jussu Anacharsidi renunciat, in sua quemque patria hospites fieri. Ad haec introgressus dixit Anacharsis, Jam vero in patria sum, atque ad me pertinet hospites facere. Quam viri dexteritatem admiratus Solon continuo illum admisit, et arctissimis sibi devinxit amicitiae vinculis.

3. Interrogatus, quidnam hominibus bonum simul esset ac malum: Lingua, inquit.

4. Lingua, ventre, pudendis continendum est.

5. Ab adolescente in convivio passus contumeliam: Adolescens, inquit, si modo, cum juvenis es, vinum non fers, quando senueris, aquam feres.

6. Primum quidem poculum, quod infunditur ex cratere, sanitatis bibi, alterum voluptatis, tertium injuriae (contumeliae), ultimum insaniae.

7. Interrogatus, an tibiae essent in Scythia, ne vires quidem, respondit.

8. Interrogatus, quomodo quis abstemius fieret, respondit, si ante oculos habeat, quae indecora et turpia ebrii agitant.

9. Θαυμάζειν φησὶ, πῶς Ἕλληνες ἀρχόμενοι μὲν ἐν μικροῖς πίνουσι, πλησθέντες δὲ ἐν μεγάλοις. [*Laert. I, 104.*]

10. Πυνθανομένου τινός, πρὸς τί οἱ Ἕλληνες χρῶνται τῷ ἀργυρίῳ, εἶπέ, πρὸς τὸ ἀριθμεῖν. [*Plutarch. de profect. virt. sent. p. 79.*]

11. Ἐρωτηθεὶς, πότερον πλείους εἰσὶν οἱ ζῶντες, ἢ οἱ νεκροὶ, ἔφη· τοὺς οὖν πλείοντας ποῦ τίθης; [*Laert. I, 104.*]

12. Μαθὼν τέτταρας δακτύλους εἶναι τὸ πάχος τῆς νεῶς, τοσοῦτον, ἔφη, τοῦ θανάτου τοὺς πλείοντας ἀπέχειν. [*Idem I, 103.*]

13. Ὀνειδιζόμενος ὑπὸ Ἀττικῶν, ὅτι Σκύθης ἐστίν, ἔφη· ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ὄνειδος ἡ πατρὶς, σὺ δὲ τῇ πατρίδι. [*Id. I, 104.*]

14. Πῶς, ἔλεγεν, ἀπαγορευόντες τὸ ψεύδεσθαι, ἐν ταῖς καπηλείαις φανερωῶς ψεύδονται; [*Idem I, 103.*]

15. Ἐρωτηθεὶς, τίνα τῶν πλοίων ἐστὶν ἀσφαλέστερα; τὰ νενεωκημένα, ἔφη. [*Idem I, 104.*]

16. Τὸ ἔλαιον μανίας φάρμακον ἔλεγε· ἀλειφόμενοι γὰρ οἱ ἀθληταὶ ἐπιμαίνονται ἀλλήλοις. [*Idem ibid.*]

17. Τοῦτο, ἔφη, θαυμασιώτατον ἐωρακέναι παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ὅτι τὸν μὲν καπνὸν ἐν τοῖς ὄρεσι καταλείπουσι, τὰ δὲ ξύλα εἰς τὴν πόλιν κομίζουσι. [*Idem ibid.*]

18. Θαυμάζειν ἔλεγε, πῶς οἱ Ἕλληνες νομοθετοῦντες κατὰ τῶν ὑβριζόντων, τοὺς ἀθλητὰς τιμῶσιν ἐπὶ τῷ τύπτειν ἀλλήλους. [*Idem I, 103.*]

19. Ἡ ἀγορὰ ὠρισμένος τόπος ἐστὶν εἰς τὸ ἀλλήλους ἀπατᾶν. [*Idem I, 105.*]

20. Εὐδαιμονεῖ ὁ ἄρχων, εἰ μὴ μόνος εἶη φρόνιμος. [*Stobaeus Serm. XLVI.*]

21. Θαυμάζειν ἔφη, πῶς παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἀγωνίζονται μὲν οἱ τεχνῖται, κρίνουσι δὲ οἱ μὴ τεχνῖται. [*Laert. I, 103.*]

22. Παίζειν δὲ, ὅπως σπουδάσης. [*Anthol. Patan.*]

23. Ὀνειδιζόμενος, ὅτι Σκύθης ἐστίν, εἶπεν, τῷ γένει, ἀλλ' οὐ τῷ τρόπῳ. [*Ibid.*]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

24. Ἀρδάλου εἰπόντος· Ἀλλὰ θεοὶ γε Σκύθαις εἰσὶν ; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη, γλώσσης ἀνθρωπίνης συνιέντες, οὐχ ὡσπερ δὲ οἱ Ἕλληνες οἰόμενοι Σκυθῶν διαλέγεσθαι βέλτιον, ὅμως τοὺς θεοὺς ὀστέων καὶ ξύλων ἥδιον ἀκροᾶσθαι νομίζουσιν. [*Plutarch. Cornin. VII Sap. p. 150. D.*]

25. Οἶδα καὶ Ἀνάχαρσιν τὸν Σκύθην ἐν συμποσίῳ γελοιοποιῶν εἰσαχθέντων ἀγέλαστον διαμείναντα, πιθήκου δ' ἐπεισαχθέντος, γελάσαντα, φάναι, ὡς οὗτος μὲν φύσει γελοῖός ἐστιν, ὁ δ' ἄνθρωπος ἐπιτηδεύσει. [*Athenaeus Lib. XIV. p. 613. Casaub.*]

26. Ἀνάχαρσις ὁ Σκύθης ἐρωτηθεὶς, διὰ τίνα αἰτίαν ἀνθρωποὶ λυποῦνται πάντοτε, ἔφη, ὅτι οὐ μόνον αὐτοὺς τὰ ἴδια κακὰ λυποῦσι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀλλότρια ἀγαθὰ. [*Anton. et Maxim. Serm. περὶ φθόρου.*]

27. Ἀνάχαρσις ἔφη κρὸς τὸν ἀποπέμψαντα αὐτὸν (Σκυθῶν βασιλέα), Ἕλληνας πάντας ἀσχόλους εἶναι εἰς πᾶσαν σοφίην, πλὴν Λακεδαιμονίων· τούτοις δὲ εἶναι μούνοισι σωφρόνως δοῦναί τε καὶ δέξασθαι λόγον. [*Herod. IV. Cap. 77.*]

28. Ἀνάχαρσις ὁ σοφὸς ἐπιδεικνύμενος τὴν τῆς ἀμπέλου δύναμιν τῷ τῶν Σκυθῶν βασιλεῖ, καὶ τὰ κλήματα αὐτῆς δεικνύς ἔλεγεν, ὡς, εἰ μὴ καθ' ἕκαστον ἔτος ἔτεμνον οἱ Ἕλληνες τὴν ἀμπελον, ἦδη καὶ ἐν Σκύθαις ἦν. [*Athenaeus Lib. X. p. 428.*]

29. Ὅτι δὲ τὸ μεθύειν καὶ τὰς ὄψεις ἡμῶν πλανᾷ, σαφῶς ἔδειξεν Ἀνάχαρσις δι' ὧν εἴρηκε δηλώσας, ὅτι ψευδεῖς δόξαι τοῖς μεθύουσι γίνονται. Συμπότης γάρ τις ἰδὼν αὐτοῦ τὴν γυναῖκα ἐν τῷ συμποσίῳ ἔφη, ὦ Ἀνάχαρσι, γυναῖκα γεγάμηκας αἰσχροῦν, καὶ ὃς ἔφη· πάνυ γε κάμοι δοκεῖ, ἀλλὰ μοι ἔγχει, ὦ παῖ, ποτήριον ἀκρατέστερον, ὅπως αὐτὴν καλὴν ποιήσω. [*Idem ibid. pag. 445.*]

30. Παραγενόμενος εἰς Σκυθίαν καὶ νομίζων τὰ νόμιμα παραλύειν τῆς πατρίδος, πολὺς ὢν ἐν τῷ ἑλληνίζειν, τοξευθεὶς ἐν κνηγεσίῳ πρὸς τὰδελφοῦ, τελευταῖα εἰπὼν, Διὰ μὲν τὸν λόγον ἐκ τῆς Ἑλλάδος σωθῆναι, διὰ δὲ τὸν φθόρον ἐν τῇ οἰκείᾳ ἀπολέσθαι· ἔνιοι δὲ τελετὰς Ἑλληνικὰς διατελοῦντα διαχρησθῆναι. [*Laert. I, 102.*]

24. Ardalo quaerenti ex eo, Num dii sunt Scythis? Omnino, inquit Anacharsis, iique intelligentes humanae linguae: neque Scythae putant quod Graeci, qui quanquam Scythis eloquio praestare se censent, tamen deos ossium et lignorum sonos, quam humanam vocem, libentius audire opinantur.

25. Comperi, Anacharsin Scytham, accitis in convivium, qui ad risum movendum se composuissent, hominibus, solum convivarum non risisse, post autem adducta simia in risum solutum dixisse: natura quidem animal illud esse ridiculum, hominem vero arte et studio.

26. Anacharsis Scytha, eum ex eo quaesitum esset, cur semper homines doleant, Quia, inquit, non solum mala sua dolent, verum etiam aliena bona.

27. Anacharsis dixit ad eum qui illum miserat in Graeciam (Scythiae regem), Graecos universos in omni genere scientiarum et artium occupari, exceptis Lacedaemoniis: hos vero solos hoc habere, prudens consilium et dare posse et accipere.

28. Anacharsis ille sapiens vitis potestatem regi Scytharum cum exposuisset, ostendens ejus sarmenta: Jam, inquit, ad Scythas haec pervenisset, nisi flagella Graeci quotannis amputarent.

29. Oculos porro nostros decipi temulentia monstravit aperte suo responso Anacharsis, ebriorumque falsas esse opiniones declaravit. Nam cum inter compositandum uxorem ejus quidam esset intuitus: Conjugem, inquit, minus pulchram duxisti, o Anacharsi. Ita quidem mihi videtur, ait ille: sed, heus tu, puer, meracius mihi poculum misce, ut formosam illam faciam.

30. Regressus in Scythiam Graecis moribus additus et patriis legibus immutandis intentus cum videretur, in venatione a fratre percussus interiit, verbis editis extremis, se ob Graecum sermonem salutem consecutum, eundem ab invidia, quam in patria subiisset, perire. Quidam Graeco ritu sacrificantem occisum tradunt.

ΜΥΣΩΝΟΣ.

1. Μὴ ἐκ τῶν λόγων τὰ πράγματα, ἀλλὰ ἐκ τῶν πραγμάτων τοὺς λόγους ζήτηι· οὐ γὰρ ἔνεκα τῶν λόγων τὰ πράγματα συντελεῖται, ἀλλ' ἔνεκα τῶν πραγμάτων οἱ λόγοι. [*Laert. I. §. 108.*]

2. Εὐρών (Ἀνάχαρσις) αὐτὸν θέρους ἐχέτην ἀρότρω προσαρμόττοντα, εἶπεν· Ἄλλ', ὦ Μύσων, οὐχ ὥρα νῦν ἀρότρω· Καὶ μάλα, εἶπεν, ὥστε ἐπισκευάζειν. [*Idem I, 106.*]

3. Ὡφθη ποτὲ ἐν Λακεδαίμονι μόνος ἐπ' ἐρημίας γελῶν· ἄφνω δὲ τινος ἐπιστάντος καὶ πυθομένου, διὰ τί μηδενὸς παρόντος γελᾷ· Διὰ αὐτὸ τοῦτο, ἔφη. [*Idem I, 107.*]

ΦΕΡΕΚΥΔΟΥ.

Βιάδυις· Συρῆις.

Μήτε χρυσὸν τίμα, μήτε ἄργυρον.

MYSONIS.

1. Ne ex verbis res, sed ex rebus verba inquiras: neque enim propter verba res perficiuntur, sed rerum gratia verba.

2. Cum Anacharsis illum reperisset aestate stivam aratro aptantem: Atqui, dixit, o Myson, nondum aratro vacandi nunc tempus est. Ille autem respondit: Tempus tamen, ut ad illud nos componamus.

3. Solus relictus in urbe Lacedaemone cum ridere videretur, percontanti, quid nemine praesente rideret? Ob hoc ipsum, inquit, rideo.

PHERECYDIS

Biadys F. Syrii.

Nec aurum magni aestimes nec argentum.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

ΣΕΚΟΥΝΔΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ. *)

(Cum v̄arietate l̄ectionis C̄odiciſ Gudiani
edit. ab Adamo Schier.)

Σεκοῡνδος ἐγένετο φιλόσοφος. Οὗτος ἐφιλοσόφησε α) τὸν ἅπαντα χρόνον, σιωπὴν ἀσκήσας, Πυθαγορικὸν ἐξειληφῶς β) βίον. Τὸ δὲ αἴτιον τῆς σιωπῆς τοῦτο· ἐπέμφθη παρ' αὐτῶν γονέων γ) μικρὸς ὢν παιδευθῆναι. Ὄντος δὲ αὐτοῦ ἐν τῇ παιδεύσει δ), ἐγένετο, τὸν πατέρα αὐτοῦ τελευτῆσαι. Ἦν δὲ ἀκούων περὶ τῆς παραβολῆς ταύτης, ὅτι πᾶσα γυνὴ πόρνη, ἢ δὲ λαθοῦσα σώφρων ε). Τέλειος οὖν γενόμενος f) ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα τὴν τοῦ κοινοῦς g) περιφέρων ἀσκησιν, βᾶκλον καὶ πήραν περιφέρων, τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν πῶγονα ἀναθρέψας. Δαμβάνει οὗτος μετᾶτον ἐν τῇ ἰδίᾳ οἰκίᾳ, μηδ' ἐνὸς τῶν οἰκείων αὐτὸν h) γνωρίζοντων, μηδὲ τῆς ἰδίας μητρός. Βουλόμενος δὲ πεισθῆναι καὶ τὸν περὶ γυ-

*) *Haec vita Secundi, quantum scio, nondum lucem vidit. Descripta est e Codice Medicaeo manu τοῦ πάνου Gudii, cuius autographum post ejus mortem in Bibliothecam Guelpherbytanam venit, ex qua nos eam hic publici juris fecimus.*
[Schier.]

α) *Mendos. MSt. ἐφιλοσόφισε. Verbum est φιλοσοφίω, ἄnon φιλοσοφίζω.*

β) *Cod. MS. ἐξηλειφῶς.*

γ) *Legendum παρὰ τῶν.*

δ) *MS. minus recte παιδεύση.*

ε) *vitiose MS. σώφρων.*

φ) *MS. γενόμενος.*

g) *in marg. κινός, quod verum est.*

h) *MS. αὐτῶν.*

ναικῶν λόγον, εἰ ἄρα ἀληθής ἐστι, καλέσας μίαν τῶν παιδισκῶν, ὑπέσχετο a) αὐτῇ χρυσίνους b) ἕξ, ὑποκρινόμενος φιλεῖν τὴν κυρίαν αὐτῆς, ἑαυτοῦ δὲ μητέρα. c) Ἡ δὲ λαβοῦσα τὸ χρυσίον, ἠδυνήθη πείσαι τὴν ἑαυτῆς κυρίαν, ὑποσχομένη d) αὐτῇ χρυσίνους ν. ἡ δὲ συνέθετο τῇ παιδίσκῃ, εἰποῦσα, ὅτι ὀψίας ποιήσω αὐτὸν εἰσελθεῖν λάθρα, καὶ κοιμηθῆσομαι μετ' αὐτοῦ. Ὁ δὲ φιλόσοφος ἔχων τὰς ἐπαγγελίας παρὰ τῆς παιδίσκῃς ἔπεμψεν αὐτὰς e) πρὸς δεῖπνον, καὶ δὴ τούτων ἀποδειπνησάντων f) ὡς ἦλθον g) πρὸς τὸν ὕπνον, αὐτὴ μὲν προσδοκοῦσα σαρκικῶς αὐτῷ συμμιγῆναι, αὐτὸς δὲ ὡς ἰδίαν μητέρα περιλαμβάνων καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς περιλάμπων, οὓς ἐθήλασε h) μαστοῦς i) ἐκοιμήθη ἕως πρωῆ. Περὶ δὲ τὸ διαύγασμα k), ἀναστὰς Σεκοῦνδος ἐβουλεύετο ἐξελθεῖν. Ἡ δὲ ἐκράτησεν αὐτὸν λέγουσα, καταγνώναί μου θέλων τοῦτο ἐποίησας. Ὁ δὲ εἶπεν· οὐχί, κυρία μήτηρ. οὐ γὰρ δίκαιόν ἐστιν, οὐπερ ἐξῆλθον, μιᾶναι· μὴ γένοιτο. Ἡ δὲ ἐπυνθάνετο παρ' αὐτοῦ, τίς ἂν εἴη. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· ἐγὼ εἰμι Σεκοῦνδος ὁ υἱός σου. Ἡ δὲ καταγνοῦσα ἑαυτῆς l), καὶ μὴ φέρουσα τὴν αἰσχύνην, ἀγχόνῃ ἐχρήσατο. Ὁ δὲ Σεκοῦνδος γνοὺς, ὅτι διὰ τῆς αὐτοῦ γλώττης ὁ θάνατος τῆς μητρὸς ἐγένετο, ἀπόφασιν καθ' ἑαυτοῦ ἔδωκεν, τοῦ μὴ λαλῆσαι τοῦ λοιποῦ, καὶ μέχρι θανάτου τὴν σιωπὴν ἤσκησεν. Κατὰ δὲ τὸν καιρὸν ἐκείνον Ἀδριανὸς ὁ καῖσαρ, παραγενόμενος ἐπὶ τὰς Ἀθήνας, ἤκουσε περὶ αὐτοῦ, οὔτε γὰρ τι τῶν καλῶν αὐτῷ ἐλάνθανεν, καὶ

a) Cod. MS. falso ὑπέσχετο.

b) Cod. MS. χρυσήνους.

c) Vitiose Cod. MS. μητέρα.

d) MS ὑποκρινομένη.

e) MS. corrupte habet ἔπεμψεν αὐτὰ. Sed nec eis locus persanatus est.

f) MS. mendose ἀποδειπνισάντων.

g) MS. ἔλθον.

h) MS. ὡς.

i) MS. μαστοῦς minus recte.

k) MS. διάφασμα.

l) MS. ἑαυτοῦ minus Grammatice.

τοῦτον μετεπέμψατο ἔλθειν α), ἔλθόντα δὲ τὸν Σεκουῦνδον, ὁ Ἀδριανὸς δοκιμάσαι θέλων, εἰ ἀληθῶς ἄρα τὴν σιωπὴν ἀσκεῖ, ἐπαναστὰς πρῶτος ἠσπάσατο αὐτόν· καὶ ὁ μὲν Σεκουῦνδος τὸ σύνηθες τηρεῖ τῆς σιωπῆς, ὁ δὲ Ἀδριανὸς ἔφη αὐτῷ· λάλησον, φιλόσοφε, ἵνα μάθωμέν b) σε, οὐ γὰρ ἐστὶ δυνατόν, σιωπῶντος τὴν ἐνουῦσαν σοὶ σοφίαν ἐπιγνῶναι. Ὁ δὲ Σεκουῦνδος ὁμοίως ἐσιώπα. Ὁ δὲ Ἀδριανὸς ἔφη αὐτῷ· Σεκουῦνδε, πρὶν με ἔλθειν καλῶς ἐσιώπας, οὐ γὰρ εἶχες ὄντως ἐνδοξότερόν σου ἀκροατὴν, καὶ παραστῆναι τοῖς ῥήμασί σου δυνάμενον. Νῦν δὲ ἐγὼ πάρειμι, καὶ ἀξιῶ, λάλησον, ἐπαρόν σου τὸν λόγον εἰς ἀρετὴν. Ὁ δὲ Σεκουῦνδος οὔτε ἠδέσθη, οὔτ' ὡς βασιλεὺς c) ἐφοβήθη. Ἀγανακτήσας δὲ ὁ Ἀδριανὸς ἔφη, Τύρπωνί τινι d) λέγων, ποίησον τὸν φιλόσοφον, ἵνα φθέγγηται ἡμῖν λόγον· καὶ ὁ μὲν τύρπων, ὥσπερ ἐστίν, εἶπεν· Λέοντές τε καὶ παρδάλεις καὶ ἄλλα θήρῳ ἐπειθεν ἀνθρώπινῳ στόματι λαλῆσαι, τὴν δὲ τοῦ φιλοσόφου ἀπειθίαν οὐ. Μετεκαλέσατο δὲ τινα σπεκουλάτωρα Ἕλληνα, καὶ ἔφη τὸν μὴ βουλόμενον λαλῆσαι βασιλεῖ Ἀδριανῷ ζῆν οὐ βούλομαι· ἀπάγε, κόλασον αὐτόν. Ὁ δὲ Ἀδριανὸς λάθρα τὸν σπεκουλάτωρα καλέσας, ἔφη αὐτῷ· ἤνικα τὸν φιλόσοφον μέλλεις ἀπάγειν e), κατὰ τὴν ὁδὸν λάλησον αὐτῷ καὶ παραμύθησαι τοῦ λαλῆσαι, καὶ ἐὰν μὲν ἀποκριθῆναι αὐτὸν πείσης, ἀποκεφάλισόν αὐτόν· ἐὰν δὲ οὐκ ἀποκριθῆ, σῶσον πάλιν αὐτόν ἐνταῦθα ἄγαγέ. Ἀπηνέχθη δὲ σιωπῶν ὁ Σεκουῦνδος. Καὶ ὁ μὲν σπεκουλάτῳ κατέβαινεν ἔχων αὐτόν εἰς τὴν πείραν, ἦν γὰρ ὁ τόπος ἐκεῖνος τῶν κολαζομένων, καὶ ἔλεγεν αὐτῷ· ὦ Σεκουῦνδε, τί σιωπῶν ἀποθνήσκεις; λάλησον, καὶ ζήσῃ· χάρισαι ἑαυτῷ ζωὴν δι' αὐτοῦ λόγου· καὶ γὰρ ὁ κύκνος πρὸς τὸ

a) Hoc verbum delendum videtur, quanquam tales pleonasmī non absunt.

b) In Codice MS. legitur μάθομεν. Sed nostram lectionem Grammatica desiderat.

c) Lege ὡς βασιλέα.

d) Cod. MS. vitiose habet τυρπωνίτη.

e) MS. habet ἐπάγειν.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ζωὴ ἐστὶ τοιαύτη· τὰ μὲν γὰρ αὐτῶν πεφολίδωται, τὰ δὲ τε-
 τρίζωται, τὰ δὲ πεπήρωται; τὰ δὲ κεκόσμηται; αὐτένδυτα καὶ
 αὐτοβοήθητά ἐστιν, ὑπὸ τῆς δωρηθείσης αὐτοῖς φύσεως.
 Τυγχάνεις α) δὲ σὺ, ὦ Ἀδριανέ, φόβον πλήρεις
 πνεύματι βαρῆχῳ λιδαῦεν· μοι ἐνοχῆ; λίαινε,
 ἀέρει συνάγεις, θεῖρους δὲ ἀέρος, ἔθερμες καὶ
 λίμναις, οἱ δάλνων ὁμοίως εἶ· καὶ γὰρ ἔχεις
 ζῶα, ἔρμιγγας, ἐν ᾧ καὶ φθηρῶν ἀγέλαι, ἐν σοι
 κἀθέλκουσι σκώληκας, ἐνέγκεισε οὐχὶ βᾶρος,
 πύρι τῶν ἐγκαντήρων πέλεις. Προνοεῖ μὲν τε-
 μνόμενον, καὶ διαιρούμενον ὀλιγοχρόνιον καὶ
 πολυμαθὲς ζῶον, ἡλίου φρυγόμενον, βορῶεο-
 ψυχόμενον, γλώττεις. (leg. γλώττης) δὲ ἔχεις
 προοίμιον; πένθους δάκρυα τὴν μεταβολὴν ἔ-
 χων. Πότερόν ἐστιν ἡμῖν· Ὁ τῆς μοίρας καὶ
 τοῦ δαίμονος ἀνάγκη. Τὴν μὲν γὰρ οὐκ οἶδαμεν, πό-
 θεν ἐστίν, ἢ δὲ σήμερον παρέρχεται ἡμᾶς, τὴν δὲ ἐπιούσαν
 οὐκ ἴσμεν. Μὴ οὖν τῶν λεγομένων καταφρόνει, ὦ Ἀδριανέ.
 Μὴ λέγε, ὅτι τὸν κόσμον ἐγύρευσας μόνος, ἡλίος γὰρ ἐστι
 καὶ σελήνη σὺν ἄστροις, οἱ τὸν κόσμον διοδεύοντες· μὴ δὲ
 δόκει καλὸς εἶναι καὶ μέγας, καὶ πλούσιος, καὶ ἄρχων τῆς
 οἰκουμένης. Οὐκ οἶδασ δὲ, ὡς ἄνθρωπος βίου πέφυκας παί-
 γνιον, ὑπὸ τύχης καὶ μοίρας κρατούμενος, ποτὲ μὲν ὦν ὑψη-
 λός, ποτὲ δὲ ταπεινότερος ἄδου· μαθεῖν οὐ δύνησι τὸν βίον,
 ὦ Ἀδριανέ, ἐκ τῶν πολλῶν ὑποδειγμάτων; πῶς πλούσιος μὲν
 χρυσικοῖς ὀβολοῖς τῶν Λυδίων βασιλεὺς Γύγης, στρατηλάτης
 δὲ μέγας ὁ Δαναῶν βασιλεὺς Ἀγαμέμνων, τολμηρὸς δὲ καὶ
 ἀνδρεῖος Μακεδόνων βασιλεὺς Ἀλέξανδρος, θρασὺς ὁ Ἡρα-
 κλῆς, ἄγριος ὁ Κύκλωψ, συνετὸς Ὀδυσσεὺς, καὶ καλὸς ὁ
 Ἀχιλλεύς; εἰ τοίνυν τούτους ἰδίους, ἃ εἶχον, ἢ τύχῃ ἀφεί-
 λατο, πολλῶ μᾶλλον ἢ b) σοί· οὐχ οὕτως γὰρ εἶ· καλός; ὡς ὁ

a) *Hanc et sequentem periodum capere non possum. Quare nihil mutavi, sed verba ita descripsi, uti in MSto ea reperi.* [Schier.]
Nos locum conclamatum, in quo quot verba tot ulcera; literis diductis imprimendum curavimus. [O.]

b) *Forte καὶ.*

Ἀχιλλεύς, οὐδὲ συνετός, ὡς Ὀδυσσεύς, οὐδὲ ἄγριος, ὡς ὁ Κύκλωψ, οὐδὲ θρασύς, ὡς Ἡρακλῆς, οὐδὲ ἀνδρείος καὶ τολμηρός, ὡς ὁ Ἀλέξανδρος, οὐδὲ στρατηλάτης, ὡς ὁ Ἀγαμέμνων, οὐδὲ πλούσιος, ὡς ὁ Γύγης, ὁ τῶν Ἀνδῶν βασιλεύς. Ταῦτα μὲν, ὡς Ἀδριανὸς, ἐν μέρει προοιμίου ἡμῶν ἀνεγράφη. Ἴωμεν δὲ, καθὼς ἐπηρώτησας. Τότε Ἀδριανὸς ἀνυγνούς, καὶ μάθων τὴν αἰτίαν, δι' ἣν τὴν σιωπὴν ἐφιλοσόφησεν, ἐκέλευσεν αὐτοῦ τὰς βίβλους ἐν τῇ ἱερατικῇ βιβλιοθήκῃ α) ἐντεθῆναι Σεκούνδου τοῦ φιλοσόφου.

Ἐπίλογος τοῦ βίου Σεκούνδου.

TESTIMONIA VETERUM

DE SECUNDO.

PHILOSTRATI.

In Vit. Sophist. Lib. I. pag. 544. (ed. Olearii.)

Μηδὲ Σεκούνδου τοῦ Ἀθηναίου ἀμνημονώμεν, ὃν ἐκάλουσαν ἐπίθυρον β) τινες, ὡς τέκτονος παῖδα. Σεκούνδος τοίνυν ὁ σοφιστής, γινώμαι μὲν περιττός, ἐρμηνεύσαι δὲ ἀπεριττός. Ἡρώδη δ' ἐκπαιδεύσας, ἐς διαφορὰν αὐτῷ ἀφίκετο παιδεύοντι ἤδη ὄθεν Ἡρώδης διετώθασεν αὐτόν, ἐκείνο λέγων·

Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει καὶ τέκτονι τέκτων.

Ἄλλ' ἀποθανόντι καὶ λόγον ἐπεφθέγγετο, καὶ δάκρυα ἐπέδωκε, καὶ τοὶ γηραιῶν τελευτήσαντι. Μνήμης δὲ ἄξια τοῦ ἀνδρός τούτου, καὶ πλείω μὲν, μάλιστα δὲ ἦδε ἡ ὑπόθεσις.

Ὁ ἄρχας στάσεως ἀποθνησκέτω, καὶ ὁ παύσας στάσιν ἐχέτω δωρεάν· ὁ αὐτὸς καὶ ἄρχας καὶ παύσας αἰτεῖ τὴν δω-

α) MS. βιβλῶ.

β) Ex Suida legendum ἐπίθυρον, clavum ligneum, de qua voce Maussacus Dissert. Critic. p. 401.

ρεάν. Τὴν δὲ ὑπόθεσιν ὧδε ἐβραχυλόγησεν. Οὐκοῦν, ἔφη, τί πρότερον; τὸ κινῆσαι στάσιν. Τί δεύτερον; τὸ παῦσαι. δούς οὖν, ἐφ' οἷς ἠδίκεις, τιμωρίαν, τὴν ἐφ' οἷς εὖ πεπονηκας, εἰ δύνασαι α), λάβε. Τοιόσδε ὁ ἀνὴρ οὗτος. Τέθαπται δὲ πρὸς τῇ Ἐλευσίνι τῆς Μεγαράδε ὁδοῦ.

Anonymous Florilegium MStum in Bibliotheca Barberina.

Ὁ Σεκουῦδος ἔφη τριῶν κακῶν τέτευγμα, γραμματικῆς, πενίης, καὶ οὐλομένης γυναικός. τῶν δύο ἐξέφυγον, οὐλομένης γυναικός ἐκφυγεῖν οὐκ ἴσχυσα.

— — — — — **Ex Suida.**

Σεκουῦδος Ἀθηναῖος σοφιστής, ὃς ἐχρημάτισε Πλίνιος, ἐπωνομάζετο δὲ Ἐπίουρος, ὡς υἱὸς τέκτονος, καθηγητῆς δὲ γέγονε καὶ Ἡροδότου (leg. Ἡρώδου) τοῦ σοφιστοῦ. ἔγραψε μελέτας ῥητορικάς.

Vincentius Bellovacensis Spec. Hist. Lib. III. Cap. 70.

Temporibus Adriani floruit Secundus Philosophus, qui philosophatus est omni tempore silentium servans et Pythagoricam vitam ducens.

LUCAS HOLSTENIUS

AD LECTOREM.

De Secundo omnia nobis certiora faciunt Philostratus, Suidas, et sequioris aevi scriptor Vincentius Bellovacensis meliores hac in re auctores secutus. Suidas autem plane absurdo et puerili errore Atheniensem hunc Sophistam cum C. Plinio Secundo, clarissimo scriptore Romano, confundit: eum porro errorem alio

α) Interponendum hic puto δωρεάν, aut ejusmodi vocem. [Holsten.]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

ΣΕΚΟΥΝΔΟΥ

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΙΩΣ ΤΗΣ ΣΟΦΟΤΕΤΗΣ
ΓΝΩΜΑΙ.

(Cum varietate lectionis Codicis Gudiani.)

1. Τί ἐστὶ Κόσμος;

Ἀκατάληκτος περιόχη α), θεωρητικὸν κατάσκευασμα β), ἀσύνοπτον γ) ὕψωμα, αὐτογέννητον θεώρημα, πολυχάρακτον μὲν ὄρωμα, αἰώνιον διακράτημα, αἰθέρ' θρεπτικὸς δ), πολυδιοίκητον πνεῦμα ε), ἑπταπλανὲς f) κύκλωμα g), ἥλιος, φῶς h), ἡμέρα, σελήνη ι), ἄστρα, σκοτός, νύξ, γῆ, πῦρ κ), ὕδωρ, ἀήρ λ).

2. Τί ἐστὶν Ὀκεανός;

Κόσμου ἐναγκάλισμα, θαλάσσιον m) στεφάνωμα, ἀλυρὸς δεσμὸς, ἀτλάντικὸς ζωστήρ n), πάσης φύσεως περιδρομὸς ο), οἰκουμένης κάτοχος.

3. Τί ἐστὶ Θεός;

Ἰδεόπλαστον ἀγαθὸν p), πολύμορφον εἰκασμα ῥ), ἀσύνοπτον ὕψωμα, πολυχάρακτον μὲν ὄρωμα, δυσνοούμενον ζή-

a) Veteris versionis auctor legit ἀκατάληκτος περίοδος: vertit enim incessabilis circuitus.

b) MS. Gud. minus recte κατασκευασμένον.

c) MS. Gud. εὐσύνοπτον. Infra, deus ἀσύνοπτον ὕψωμα appellatur.

d) MS. Gud. θρεπτηκός.

e) πολυδιοίκητον πνεῦμα. Haec in MSto Gudiano non leguntur.

f) MS. Gud. ἀπλανὲς. Versio vetus ap. Vincentium: circuitus sine errore.

g) MS. Gud. κύκλωμα.

S E C U N D I

A T H E N I E N S I S P H I L O S O P H I S E N T E N T I A E .

(Ex versione latina Lucae Holstenii.)

1. Quid est Mundus?

Incomprehensibilis complexio, structura mente contemplanda, altitudo oculis inaccessa, ex se natum spectaculum, multiformis figuratio, aeternus tenor, almus aether, multipartitus spiritus, septivagus circuitus, sol, lumen, dies, luna, stellae, tenebrae, nox, terra, ignis, aqua, aer.

2. Quid est Oceanus?

Mundi amplexus, corona maritima, salsum vinculum, cingulum Atlanticum, totius naturae ambitus, orbis fascia.

3. Quid est Deus?

Bonum nativum, multiformis imago, altitudo invisibilis, varie effigiata forma, quaestio intellectu difficilis,

h) MS. Gud. ἡλίου φῶς.

i) abest in MS. Gud.

k) MS. Gud. non agnoscit ν. πῦρ.

l) MS. Gud. ἀήρ, ὕδωρ.

m) MS. Gud. στεφανωμένον ὄριον, περιὰμμα ἄλμυρᾶϊόν, δεσμός ἀτλαντικός.

n) ζῶστηρ non habet MS. Gud.

o) Addit MS. Gud. ἡλιακός λαμπτήρ.

p) Verbum ἰδιόπλαστον exulat a MS. Gud.

q) Mendose MS. Gud. ἰχάσμα.

τήμα, ἀθάνατος νοῦς, πολυδιοίκητον πνεῦμα, ἀκοίμητος ὄφθαλμός, ἰδία πάντων οὐσία a), πολυάνυμος δύναμις, παγκρατῆς χεὶρ b), φῶς, νοῦς, δύναμις.

4. Τί ἐστὶν Ἡμέρα;

Ἡ Στάδιον κακοπαθείας, δωδεκάωρος c) διαδρομή, ἀρχὴ καθημερινή, ὑπόμνησις βιωτικὴ d), δειλινὴ ἀπότασις e), αἰώνιον ἀρίθμημα, φύσικόν ἐσόπτρισμα f), ἀερίζουσα μέριμνα g).

5. Τί ἐστὶν Ἥλιος;

Οὐράνιος ὄφθαλμός, νυκτὸς ἀνταγωνιστῆς, αἰθέριον κύκλωμα h), κοσμικὸς ἔλεγχος, ἀκήρατος φλόξ, καρπῶν περιβόλαιον i), ἄσβεστος ἀκτὶς, κεχορηγημένη λαμπάς, οὐράνιος ὁδοιπόρος, ἀδιάλειπτον φέγγος, ἡμέρας κόσμιον.

6. Τί ἐστὶ Σελήνη;

Οὐρανοῦ πορφύρα, νυκτερινὴ παραμυθία, πλεόντων παννύχισμα, ὀδευόντων παρηγορία, ἡλίου διάδοχῆ, οὐράνιος ὁδοιπορία k), κακούργων ἔχθρα, σημεῖον ἐορτῶν l), μηνιαίου ἀνακύκλωμα m), παλίνδρομος ἀνάμνησις n).

7. Τί ἐστὶ Ἄνθρωπος;

Νοῦς σεσαρκωμένος, πνευματικὸν ἀγγεῖον, αἰσθητικὸν οἶκημα o), οἰκητήριον ὀλιγοχρόνιον, ἐπίπονος ψυχὴ, τύχης παίγνιον, φρόντισμα χρόνου p), ὀστεωμένον ὄργανον q), κατὰσκοπιὸς βίου, φωτὸς ἀποστάτης, γῆς ἀπαίτημα r).

a) Verba ἰδία πάντων οὐσία absunt a Cod. Gud.

b) MS. Gud. παγκρατῆς φῶς.

c) MS. δωδεκάμαρος nullo plane sensu.

d) Romana editio βιωτικὴ, vitiose.

e) Codex Gud. ἀπόταξις et addit ζωτικὴ ἐντεύξις.

f) Cod. Gud. ἐσώπτρησμα vitiose.

g) Haec verba desunt in Cod. Gud. sed addita legitimus πάλινδρομος ἀνάμνησις.

h) MS. Gud. vitiose θερινὸν κύκλωμα.

i) Non habet Cod. Gud. uti nec sequentia, ἄσβεστος ἀκτὶς. Pro his autem habet ἀδιάπτωτον φέγγος.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

8. Τί ἐστὶ Γυνή;

Ἄνδρὸς ἐπιθύμιον a), συνεστιώμενον b), θηρίον c), συγκοιμωμένη λέαινα, συντηρουμένη δράκαινα d), ἱματισμένη e) ἔχιδνα, αὐθαίρετος f) μάχη, πολυτελής πόλεμος, καθημερινή ζημία, ἀνθρωποποιὸν ὑπούργημα g), ζῶον πονηρὸν, ἀναγκαῖον κακόν h).

"Αλλῶς ἰ).

(Ex Antonii Melissae Serm. περὶ γυναικῶν pag. 605. ed. Contr. Gesneri Francof. cum Stobaeo.)

Σεκουῦνδος ὁ σοφὸς ἐρωτηθεὶς, τί ἐστὶ γυνή; εἶπεν· ἄνδρὸς ναυάγιον, οἴκου ζάλη, ἀμεριμνίας, ἐμπόδιον, βίου ἄλωσις, καθημερινή ζημία, αὐθαίρετος μάχη, πολυτελής πόλεμος, συνεστιώμενον θηρίον, συγκαθημένη μέριμνα, συμπλεκόμενη λέαινα, κεκοσμημένη Σκύλλα, ζῶον πονηρὸν, ἀναγκαῖον κακόν.

9. Τί ἐστὶ Πλοῦτος;

Χρυσοῦν φορτίον k), ἡδονῶν ὑπηρέτης, ἐπιβουλεύόμενον πρᾶγμα, ἀπόλαύσις ἀνέκφραστος l), φθόνος συνεστιώμενος, φόβος ἐλπίζομενός m), καθημερινή μελέτη n), εὐμετάπτωτον πρᾶγμα, φιλούμενον ἀτύχημα, περιπόθητον ταλαιπώρημα, ὑψηλὸν πῶμα o), ἀργυρικὸν σύνθεμα, περιερχόμενον εὐτύχημα.

10. Τί ἐστὶ Πενία;

Μισούμενον ἀγαθόν, ὑγείας μήτηρ, ἡδονῶν ἐμποδισμός p), ἀμέριμνος διατριβή q), δυσάποσπαστου κτήμα, ἐπινοιῶν διδά-

a) MS. Gud. ἀθυμία.

b) MS. Gud. vitiose συνεστιώμενον.

c) Post haec in MS. Gudiano legitur συνεγειρομένη μέριμνα, συμπλεκόμενη ἀσέλγεια.

d) Haec omissa in Cod. Gud.

e) MS. Gud. αἱματισμένη.

f) Cod. Gud. αὐθέρετος.

g) MS. Gud. haec verba non habet.

h) In MS. Gudiano praeterea mulier dicitur ἐννεαπνεύμονος ζάλη, ἰοβόλος ἀσπίς, συγκοιμωμένη ἀκρασία, οἰκίας χειμῶν, ἄνδρὸς ἀκρατοῦς ναυάγιον, μοιχῶν κατασκευή, ἰκανὸν φορτίον.

8. Quid est Mulier?

Viri desiderium, fera contubernalis, leaena lecti socia, dracaena custodita, vipera vestita, pugna voluntaria, bellum sumptuosum, dispendium quotidianum, hominum procreandorum officina, animal malitiosum, malum necessarium.

A l i t e r.

(Ex Anton. Meliss. Serm. de mulieribus.)

Secundus ille sapiens, quid esset mulier, interrogatus, respondit: Viri naufragium, domus tempestas, quietis impedimentum, vitae captivitas, quotidianum damnum, voluntaria pugna, sumptuosum bellum, belua conviva, sollicitudo considens, leaena complectens, exornata Scylla, animal malitiosum, malum necessarium.

9. Quid sunt Divitiae?

Sarcina aurea, voluptatum ministrae, res insidiis exposita, voluptas ineffabilis, invidia domestica, speratus timor, studium quotidianum, res lubrica, amabile infortunium, desiderata aerumna, summus rerum apex, tessera argentea, erratica felicitas.

10. Quid est Paupertas?

Odiosum bonum, mater sanitatis, impedimentum voluptatum, vita sine curis, tuta possessio, magistra

i) Sic etiam ex vetere (eoque meliore) Cod. Lambecius in Codd. MSS. Bibl. Vindobon. VII. p. 270.

k) MS. Gud. χρυσού φορτίον.

l) Cod. Gud. ἀνείφρατος.

m) Desunt haec in MS. Gud.

n) Haec verba, ut et sequentia usque ad finem sententiae, in MS. Gudiano non habentur. Adduntur autem pro his φίλος ἐλπίζόμενος, ἀπλήρωτος ἐπιθυμία, ἀόρατος ἐπιθυμία.

o) Cod. Gud. στόμα.

p) MS. Gud. ἐμπόδιον.

q) Vitiose MS. Gud. διατρικη.

σκαλος, σοφίας ἀνεύρησις α), ἄφθονον πρᾶγμα, ἀσκόπευτος οὐσία, ἀζημίωτος ἐμπορία, ἀψήφιστος οὐσία.

11. Τί ἐστι Φίλος;

Ζητούμενον ὄνομα, ἄνθρωπος ἀφανής, δυσεύρητον κτήμα, καταφυγή δυστυχίας, ἀπορίας παραμύθιον β), ἄδικος γ) ταλαιπωρίας, κατάσκοπος βίου δ), ἄνθρωπος ἀκατάληπτος, ἀνυπόστατον κειμήλιον ε), ἀκατάληκτος εὐτυχία ς).

12. Τί ἐστι Γῆρας;

Πλήρωσις ἡμερῶν γ), ὑγιαίνουσα νόσος, ζῶν θάνατος, προσδοκωμένη μέριμνα, φόβος ἐλπίζόμενος η), πολυχρόνιον γέλασμα, ἄτονος φρόνησις, ἔμπνους νεκρός, Ἀφροδίτης ἀλλότριον ι), θάνατος προσδοκώμενος κ), νεκρός κινούμενος.

13. Τί ἐστι Ἔπνος;

Καμάτων ἀνάπαυσις, ἰατρῶν κατόρθωμα, δεδεμένων λύσις, ἀγρυπνούντων σοφία, νοσοούντων εὐχή, θανάτου εἰκῶν, ταλαιπωρούντων παραμυθία λ), πάσης πνοῆς ἡσυχία, πλουσίων ἐπιτήδευμα, πενήτων ἀδολεσχία, καθημερινὴ μελέτη.

14. Τί ἐστι Κάλλος;

Φυσικὴ ζωγραφία, ἰδιόπλαστον ἀγαθόν, ὀλιγοχρόνιον εὐτύχημα, εὐπαράλλακτον κτήμα μ), ἔμπνους πόρνευσις ν), ἀνδρὸς ἀσελγοῦς ο) νανάγιον, ἀπαράμονον ἀγαθόν ρ), σεσαρ-

α) MS. Gud. σοφίας εὐρετής. Reliqua: ἄφθονον πρᾶγμα, ἀσκόπευτος οὐσία, ἀζημίωτος ἐμπορία, in hoc MS. desiderantur. Pro his autem leguntur: φθόρου ἐμπορία, ἀζήμιος πραγματία, ἀσυκοφάντητον κτήμα, ἄδηλος ἀτυχία, ἀμέριμνος εὐτυχία.

β) MS. Gud. ἀπορία τῶν παραμυθίων vitiosissime.

γ) MS. Gud. κατάσκοπος.

δ) Haec desunt in Cod. Gudiano, ut et quae immediate sequuntur, ἄνθρωπος ἀκατάληπτος.

ε) MS. Gud. ἀνυπόστατον κειμήλιον.

ς) MS. ἀκατάληπτος ἐπιτυχία.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

κωμένη εὐτυχία *a*), ἡδονῶν ὑπηρεσία, ἄνθος μαραινόμενον, ἀσύγκτητον πρᾶγμα *b*), ἀνθρώπων παραμυθία *c*).

15. Τί ἐστὶ Γῆ;

Οὐρανοῦ βάσις *d*), ἀπύθμενον θεώρημα *e*), ἀεροφυές δίζωμα *f*), γυμνάσιον ζωῆς, σελήνης παννύχισμα, ἀσύνοπτον θεώρημα, ὄμβρων τιθήνη, καρπῶν μήτηρ *g*), ἄδου καλυπτῆρ, αἰώνιον φύλαγμα, πολυδιοίκητον χώρημα *h*), γέννα καὶ ἀποδοχὴ πάντων *i*).

16. Τί ἐστὶ Γεωργός;

Καρπῶν *k*) ὑπηρέτης, ὄμβρων διαιτητής, ἐρημίας συνήθης, ἀθαλασσίας ἔμπορος *l*), ὕλης ἀνταγωνιστής, τροφῆς *m*) ὑπουργός, πεδίων ἀριστευτής *n*), γῆς ἰατρός, δένδρων φυτουργός, ὀρνέων *o*) παιδαγωγός, κακοπαθείας συνήθεια *p*).

17. Τί ἐστὶ Πλοῖον;

Ἐπίσαλον πρᾶγμα *r*), ἀθεμελίωτος οἰκία *s*), ἤρμοσμένος *t*) τάφος, κυβικὴ σανὶς *u*), ἀνέμων ὁδοιπορία *x*), ἀνιπταμένη *y*) φυλακὴ, ἐπιπλέων *z*) μόρος, πελάγιος ἵππος *aa*), ἠνεωγμένη γαλεάγρα *bb*), ἐγκύματος ὁδοιπορία *cc*).

a) *Cod. Gud.* ἐπιτυχία.

b) *MS. Gud.* ἀσύνθετος πραγματεία.

c) *MS. Gud.* melius ἐπιθυμία.

d) *MS. Gud.* Οὐράγιος.

e) *Desiderantur in Cod. Gud.*

f) *Desunt in MS. Gud.*

g) *Cod. Gud.* φύλαγμα καὶ μήτηρ.

h) *MS. Gud.* χορήγημα.

i) *In MS. Gud. adduntur:* κόσμου μεσότης, ἀκατάληπτος περιουχὴ, σύστημα θεόκτιστον.

k) *MS. Gud.* κόπων.

l) *Desunt haec in Cod. Gud.*

m) *MS. Gud.* vitiose τροφῆς.

n) *Desiderantur haec in Cod. Gud.*

o) *MS. Gud.* ὀρέων.

p) *Desunt haec in MS. Gud. Sed pro iis leguntur:* ἐρημίας σύννοϊκός.

felicitas, voluptatum ministra, flos marcidus, res non parabilis, hominum solatium.

15. Quid est Terra?

Coeli basis, speculatio sine fundo, radicatio aërea, gymnasium vitae, lunae pervigilium, spectaculum visu incomprehensibile, imbrium nutrix, frugum mater, inferorum operculum, custodia aeterna, spatium multarum ditionum, generatio et receptaculum omnium rerum.

16. Quid est Agricola?

Frugum minister, imbrium arbiter, solitudinis amicus, mercator maris expertus, silvae adversarius, victus operarius, corrector camporum, terrae medicus, plantator arborum, avium magister, aerumnarum consuetudo.

17. Quid est Navigium?

Res fluctuans, domus sine fundamento, sepulcrum paratum, tabula quadrata, ventorum peregrinatio, volitans carcer, mors natitans, equus marinus, muscipula aperta, fluctivagum iter.

g) Hoc loco sequitur in Codice MS. Gudiano, quod recentius additum non dubitamus.

Τί ἐστὶ Μόναχος;

Θάνατος πωλούμενος, ἀγωνοθέτου θυμὸς, γαστριμαργίας ἐπιθυμία, τύχης παράπτωμα, ὄξυς θάνατος, περισαλπίζομένη μοῖρα, παραμένων μόρος, κακὴ νίκη.

r) MS. Gud. ἐπίσαλος πράξις.

s) MS. Gud. ἀθεμελίωτον οἶκημα.

t) MS. Gud. εἰρωσμένος.

u) Desunt in MS. Gud.

x) MS. Gud. παίγνιον.

y) MS. Gud. περιῖπταμένη.

z) MS. Gud. ἐπιπλεόντων. Minus bene.

aa) Desunt in MS.

bb) Itidem desunt.

cc) Desunt in MS. Pro his autem additur: συνδεδεμένη μοῖρα, ὄρνεον ξύλινον, ἀδηλος σωτηρία.

18. Τί ἐστὶ Ναύτης;

Κυμάτων ὁδοίπορος, θαλάσσης βερεδάριος *a)*, ἀνέμων σύνοδος *b)*, οἰκουμένης ξένος, γῆς ἀποστάτης, χειμῶνος ἀνταγωνιστής, διαπόντιος μονόμαχος *c)*, ἀνέμων ἰχνευτής, ἄδηλος ἐπὶ σωτηρίᾳ, θανάτου γείτων, θαλάσσης ἐραστής.

19. Τί ἐστὶ Θάνατος;

Αἰώνιος ὕπνος, ἀνάλυσις σώματος *d)*, ταλαιπώρουτων ἐπιθυμία, πνεύματος ἀπόστασις *e)*, φυγὴ καὶ ἀπόκτησις βίου *f)*, πλουσίων φόβος, πενήτων παραλαλία *g)*, ἀνάλυσις *h)* μελῶν, ὕπνου πατήρ, ἀληθινὴ προθεσμία, ἀπόλυσις πάντων.

18. Quid est Nauta?

Fluctuum viator, veredarius maris, ventorum comes, orbis hospes, terrae desertor, tempestatum adversarius, maritimus gladiator, pervestigator ventorum, salutis incertus, mortis vicinus, maris amator.

19. Quid est Mors?

Somnus aeternus, resolutio corporis, afflictorum desiderium, recessus spiritus, fuga et abdicatio vitae, divitum timor, pauperum solamen, resolutio membrorum, pater somni, verus terminus fixus, dissolutio omnium.

a) MS. Gud. θαλάσσιος βερεδάρης (Vide Not. o.)

b) MS. ἄμμων ἰχνευτής.

c) MS. ἀπόντιος μονάχος inepte.

d) MS. Gud. διάλυσις σώματων.

e) MS. Gud. ἀποστάτης.

f) Cod. Gud. φυγὴ ἀκτησία βίου.

g) Cod. MS. Gud. ἐπιθυμία.

h) MS. Gud. λύσις.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Quid est Pulchritudo? Flos marcidus, carnalis felicitas, humana concupiscentia.

Quid est Mulier? Hominis confusio, insaturabilis bestia, continua sollicitudo, indesinens pugna, viri incontinentis naufragium, humanum mancipium.

Quid est Amicus? Desiderabile nomen, homo vix apparens, infelicitatis refugium, indesinens felicitas.

Quid Divitiae? Auri pondus, curarum ministri, delectatio injucunda, insatiabilis invidia, desiderium inexplebile, os excelsum, invisa concupiscentia.

Quid est Paupertas? Odibile, bonum, sanitatis mater, curarum remotio, sapientiae repertrix, negotium sine damno, possessio absque calumnia, sine sollicitudine felicitas.

Quid Senectus? Optatum malum, mors viventium, incolumis languor, spirans mors.

Quid Somnus? Mortis imago, laborum quies, infirmantium votum, miserorum desiderium.

Quid est Vita? Beatorum laetitia, miserorum moestitia, expectatio mortis.

Quid est Mors? Aeternus somnus, divitum pavor, pauperum desiderium, inevitabilis eventus, latro hominis, fuga vitae, resolutio omnium.

Quid est Verbum? Proditor animi.

Quid est Corpus? Domicilium animae.

Quid est Barba? Sexus discretio.

Quid est Cerebrum? Custos memoriae.

Quid est Frons? Imago animi.

Quid Oculi? Duces corporis, vasa luminis.

Quid est Cor? Receptaculum vitae.

Quid Iecur? Custodia caloris.

Quid Fel? Suscitatio iracundiae.

Quid Splen? Risus et laetitiae capax.

Quid est Stomachus? Ciborum coquus.

Quid Ossa? Robur corporis.

Quid Pedes? Mobile fundamentum.

Quid est Ventus? Aëris perturbatio, mobilitas aquarum, siccitas terrae.

Quid sunt Flumina? Coursus indeficiens, relectio solis, irrigatio terrae.

Quid Amicitia? Aequalitas animorum.

Quid fides? Ignotae rei mira certitudo. *)

Quid est, quod hominem lassum fieri non sinit?
Lucrum.

SECUNDI PHILOSOPHI

SENTENTIAE

EX MEMBRANIS VETUSTIS.

(Ex Gasp. Barthii Adversar. Lib. XV. Cap. XVII. p. 816. seq.)

Mundus, est incessabilis circulus, cunctorum via et transitus.

Mare, mater aquarum, terrae amplexus.

Deus, mens immortalis, incomprehensibilis certitudo, forma omniformis.

Coelum, sphaera volubilis, campus intelligentiae, hortus aeternitatis, theatrum vitale omnium.

Sol, oculus dei, coeli et naturae sensus, temperator vitarum, horarum aeternus distributor.

Luna, Solis famula, tenebrarum arbitra, index malefactorum, directio aestuum, tempestatum et ventorum indicium.

Homo, mens incarnata, anima subjecta tempori, lusus astrorum, speculator vitae, motus et mortis principium.

Terra, basis mundi, mater corporum.

Dies, stadium laborum, viventium respectus, mortis calculatio.

Aër, custodia vitarum, animarum fundus.

*) *Fides* scil. Christiano sensu. Vid. Paul. Epist. ad Hebr. XI, 1. [O.]

Lux, rerum facies, colorum index.

Pluvia, terrae exsudatio, nutrix fructuum.

Nebula, tenuis nox.

Ventus, aëris turbatio, mobilitas aquarum, siccitas terrae.

Aqua, subsidium vitae, fons fructuum, scatebra agilitatis, macularum ablutio.

Flumen, imago temporis, cursus indeficiens, refectio solis, irrigatio terrae.

Gelu, fluminum exsiccatio, pons aquarum naturalis.

Hyems, caloris exsiliū.

Ver, parturitiō terrae.

Aestas, rerum voluptas, naturae praegnatio, venustas laborum.

Mulier, sollicitudo perpetua, humana furia, quotidianū dāmnū, perpetua iracundiā, pondus immobile, necessarium malum.

Pulchritudo, naturalis captio, parvi temporis flos, error humanus, omnium cupiditas, dulcis morbus, amabile tormentum.

A L T E R C A T I O

HADRIANI AUG.

ET

E P I C T E T I P H I L O S O P H I.

(Ex Fr. Lindenbrogii editione.) *

Hadr. *Primum est, quid sit mundus.* Epict. *Mundus est, o Hadriane, constitutio coeli et terrae, et*

*) Hoc etiam Opusculum nihil aliud continet quam ipsas Secundi sententias e Graeco conversas, sed multo auctiores, ex quibus extremæ profectae videntur a meliori manu. Editum illud est a Fabricio in *Bibl. Graec. Tom. XIII. pag. 557. et seqq.* et in *Berkelii, Schroederi aliorumque editionibus Epicteti, cuius ingenium ab hujuscemodi nugis fuerat alienissimum.* [O.]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

boriosa anima, parvi temporis habitaculum, spiritus receptaculum, phantasma temporis, speculator vitae, lucis desertor, vitae consumptio, mancipium mortis, transiens viator, loci hospes.

Hadr. *Quid est Coelum?* Epict. Sphaera volubilis, culmen immensum.

Hadr. *Quid est Pulchritudo?* Epict. Naturalis captio, parvi temporis fortuna, flos marcidus, incompositum negotium, humana concupiscentia.

Hadr. *Quid est Mulier?* Epict. Hominis confusio, insatiabilis bestia, sollicitudo continua, indesinens pugna, quotidianum damnum, tempestas domus, sollicitudinis impedimentum, viri incontinentis naufragium, adulterii vas, inconcisum praelium, animal proximum, pondus gravissimum, aspis insatiabilis, humanum mancipium.

Hadr. *Quid est Amicus?* Epict. Homo vix apprens, desiderabile nomen, non invenienda possessio, refugium infelicitatis, miseriae respectio, indeficiens quies, indesinens sollicitas.

Hadr. *Quid Agricola?* Epict. Laborum minister, operator multorum, terrae medicus, arbustorum plantator, montium complanator.

Hadr. *Quid est Navis?* Epict. Domus absque fundamento, avis lignea, incerta salus.

Hadr. *Quid Nauta?* Epict. Fluviorum viator, marinus equitator, orbis hospes, terrae desertor, tempestatis concertator.

Hadr. *Quid sunt Divitiae?* Epict. Auri pondus, curarum ministratio, injucunda delectatio, insatiabilis invidia, res desiderata, desiderium inexplebile, invisita concupiscentia.

Hadr. *Quid Paupertas?* Epict. Bonum odibile, sanitatis mater, curarum remotio, sapientiae repertrix, possessio absque calumnia, negotium sine damno, sine sollicitudine felicitas.

Hadr. *Quid est Senectus?* Epict. Optatum malum, viventium mors, Veneris expers, mors expectata.

Hadr. *Quid est Somnus?* Epict. Mortis imago, laborum quies, vigilantium sapientia, victorum solutio, infirmantium votum, miserorum desiderium, universi spiritus requies.

Hadr. *Quid Vita?* Epict. Beatorum laetitia, miserorum moestitia, expectatio mortis.

Hadr. *Quid est Mors?* Epict. Aeternus somnus, dissolutio corporum, divitum pavor, pauperum desiderium, inevitabilis eventus, incerta peregrinatio, fuga vitae, resolutio omnium.

Hadr. *Quid est Litera?* Epict. Historiae custos.

Hadr. *Quid Verbum?* Epict. Animi proditor.

Hadr. *Quid est Lingua?* Epict. Aëris flagellatio.

Hadr. *Quid est Aër?* Epict. Custodia vitae.

Hadr. *Quid est Libertas?* Epict. Hominis innocentia.

Hadr. *Quid est Caput?* Epict. Hominis culmen.

Hadr. *Quid est Corpus?* Epict. Animae domicilium.

Hadr. *Quid Comae?* Epict. Vestes capitis.

Hadr. *Quid Barba?* Epict. Sexus discretio.

Hadr. *Quid est Cerebrum?* Epict. Custos memoriae.

Hadr. *Quid Oculi?* Epict. Duces corporis, indices animi.

Hadr. *Quid Nares?* Epict. Odorum attrectatio.

Hadr. *Quid Aures?* Epict. Sonorum contrectatores.

Hadr. *Quid Os?* Epict. Nutritor corporis.

Hadr. *Quid Dentes?* Epict. Molae mordentes.

Hadr. *Quid Labia?* Epict. Valvae corporis.

Hadr. *Quid Manus?* Epict. Corporis operarii.

Hadr. *Quid Digiti?* Epict. Cordarum (sic) plectrum.

Hadr. *Quid Pulmo?* Epict. Servator aëris.

Hadr. *Quid est Cor?* Epict. Receptaculum vitae.

171. Hadr. *Quid Jecur?* Epict. Custodia caloris. }
 Hadr. *Quid Fel?* Epict. Iracundiae susceptaculum.
 172. Hadr. *Quid Splen?* Epict. Risus et laetitiae capax.
 173. Hadr. *Quid Stomachus?* Epict. Ciborum coquus.
 174. Hadr. *Quid Ossa?* Epict. Robur corporis.
 Hadr. *Quid Coxae?* Epict. Epistylia columnarum.
 175. Hadr. *Quid Pedes?* Epict. Mobile fundamentum.
 Hadr. *Quid Crura?* Epict. Columnae corporis.
 176. Hadr. *Quid Sanguis?* Epict. Humor venarum vitae.
 177. Hadr. *Quid est Lux?* Epict. Facies omnium rerum.
 Hadr. *Quid Stellae?* Epict. Pictura culminis, naturarum gubernatores, noctis decus.
 Hadr. *Quid Pluvia?* Epict. Conceptio terrae, frugum genetrix.
 Hadr. *Quid est Nebula?* Epict. Nox in die, labor oculorum.
 Hadr. *Quid est Ventus?* Epict. Aëris perturbatio, mobilitas agrorum (*), siccitas terrae.
 178. Hadr. *Quid sunt Flumina?* Epict. Cursus indeficiens, refectio solis, siccitas terrae.
 Hadr. *Quid est Aqua?* Epict. Subsidium vitae, ablutio sordium.
 Hadr. *Quid est Gelu?* Epict. Herbarum persecutio, vinculum terrae, fons agrorum (**).
 Hadr. *Quid est Nix?* Epict. Aqua sicca.
 179. Hadr. *Quid est Hyems?* Epict. Aestatis exsul.
 180. Hadr. *Quid est Ver?* Epict. Pictor terrae, maturatio fructuum.
 Hadr. *Quid est, quod amarum dulce facit?* Epict. Fames.
 Hadr. *Quid est, quod hominem lassum fieri non sinit?* Epict. Lucrum.

*) Leg. aquarum. [Fabr.]

**) Annon legendum pons aquarum? [O.]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Hadr. *Quid est, quod homo videre non potest?*
Epict. Alterius animam.

Hadr. *Qua re peccant homines?* Epict. Cupiditate.

Hadr. *Quid est Libertas?* Epict. Innocentia.

Hadr. *Quid regi et misero commune est?* Epict.
Nasci et mori.

Hadr. *Quid est optimum et pessimum?* Epict.
Verbum.

Hadr. *Quid est, quod alii placet et alii displicet?*
Epict. Vita.

Hadr. *Quid est optima vita?* Epict. Brevissima.

Hadr. *Quid est certissimum?* Epict. Mors.

Hadr. *Quid est Mors?* Epict. Perpetua securitas.

Hadr. *Quid est Mors?* Epict. Timenda nulli, si sapiens degat: inimica vitae, numen amantium, metus parentum; liberorum praeda, testamenti gratia; post obitum sermo, supremae lachrymae; post memoriam oblivio; fax regi; titulus monumenti; mors omnium malorum finis.

Hadr. *Quare mortuus coronatur?* Epict. Agonem se vitae transegisse testatur.

Hadr. *Quare mortuo pollices ligantur?* Epict. Ut parem post obitum esse se nesciat *).

Hadr. *Quid est Vespillo?* Epict. Quem multi devitant, et nemo effugit.

Hadr. *Quid est Rogus?* Epict. Contentio crediti, persolutio debiti.

Hadr. *Quid est Tuba?* Epict. Belli incitamen, castris signum, arenae admonitio, scenae commissio, funeris deploratio.

Hadr. *Quid est Monumentum?* Epict. Saxa stigmosa, otiosi viatoris spectatio.

Hadr. *Quid est Homo pauper?* Epict. Quem ut

*) Al. parem post mortem obitum esse nesciat. [Fabr.] Legendum videtur esse se sciat. [O.]

puteum desertum omnes adspiciunt, et suo loco illum relinquunt.

Hadr. *Quid est Homo?* Epict. Balneo similis. Prima cella tepidaria, unctuaria: infans natus perungitur. Secunda cella sudatoria pueritia est. Tertia cella assa, perferentaria, juvenus. Quarta cella frigidaria senectus, omnibus aequat sententiam.

Hadr. *Quid est Homo?* Epict.: Pomo similis. Poma ut in arboribus pendent, sic sunt et corpora nostra: aut matura cadunt, aut cito acerba ruunt.

Hadr.: *Quid est Homo?* Epict.: Sicut lucerna in vento posita.

Hadr. *Quid est Homo?* Epict. Loci hospes, legis imago, calamitatis fabula, mancipium mortis, vitae mora: quo Fortuna saepe suos ludos facit.

Hadr. *Quid est Fortuna?* Epict. Ut matrona nobilis, quae in servos se impingit.

Hadr. *Quid est Fortuna?* Epict. Sine iudicio proxima meta, alienorum bonorum casus. Ad quem venit, splendorem ostendit; a quo recedit, umbram facit.

Hadr. *Quot sunt autem Fortunae?* Epict. Tres: una caeca, quae ubilibet se impingit; et alia insana, quae concedit, cito aufert; tertia surda, quae miserorum preces non exaudit.

Hadr. *Quid sunt Dii?* Epict. Oculorum signa, mentis numina: si metuis, timor est, si contines, religio est.

Hadr. *Quid est Sol?* Epict. Splendor orbis, qui tollit et ponit diem, per quem scire nobis cursum horarum datur.

Hadr. *Quid est Coelum?* Epict. Culmen immensum.

Hadr. *Quid est Coelum?* Epict. Aer mundus.

Hadr. *Quid sunt Stellae?* Epict. Fata hominum.

Hadr. *Quid sunt Stellae?* Epict. Littora *) gubernatorum.

*) Leg. Litterae. [Fabric.]

- Hadr. *Quid est Terra?* Epict. Horreum Cereris.
- Hadr. *Quid est Terra?* Epict. Cellarium vitae.
- Hadr. *Quid est Mare?* Epict. Iter incertum.
- Hadr. *Quid est Navis?* Epict. Domus erratica.
- Hadr. *Quid est Navis?* Epict. Ubilibet hospitium.
- Hadr. *Quid est Navis?* Epict. Numina *) Neptuni, anni cursuum tabellarium.
- Hadr. *Quid Nauta?* Epict. Amator pelagi, infirmi desertor, contemptor vitae mortisque, undaë cliens.
- Hadr. *Quid est Somnus?* Epict. Mortis imago.
- Hadr. *Quid est Nox?* Epict. Laboranti requies, grassanti lucrum.
- Hadr. *Quid est Culcitra?* Epict. In somnis volutatorium.
- Hadr. *Quare Venus nuda pingitur?* Epict. **)
- Nuda Venus picta, nudi pinguntur Amores.
- Quibus nuda placet, nudos dimittat oportet.
- Hadr. *Quare Venus Vulcano nupta est?* Epict. Ostendit amorem ardore incendi.
- Hadr. *Quare Venus straba est?* Epict. Quia pravus est amor.
- Hadr. *Quid est Amor?* Epict. Otiosi pectoris molestia, in puero pudor, in virgine rubor, in foemina furor, in juvene ardor, in sene risus, in derisore delicti nequities est.
- Hadr. *Quid est Deus?* Epict. Qui omnia tenet.
- Hadr. *Quid est Sacrificium?* Epict. Delibatio.
- Hadr. *Quid est sine societate?* Epict. Regnum.
- Hadr. *Quid est Regnum?* Epict. Pars Deorum.
- Hadr. *Quid est Caesar?* Epict. Publicae lucis caput.
- Hadr. *Quid est Senatus?* Epict. Ornamentum urbis, splendor civium.

*) Leg. Nuncia. [Idem.]

**) Sic edidi, ut appareret, hexametros esse.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΠΕΔΙΑΣΜΟΥ

Τ Ο Υ

Β Ο Τ Λ Γ Α Ρ Ι Α Σ Χ Α Ρ Τ Ο Φ Τ Λ Α Κ Ο Ξ

Π Ὀ Θ Ο Σ.

1. Περὶ γυναικὸς κακῆς.

Γυνὴ πονηρὰ ναυάγιον ἀρρῶνών·
'Αρρῶστία σύνοικος οὐκ ἰωμένη·
Καθημερινὴ τῷ ἰσυνοίκῳ ζημία·
Γῆρας ἄωρον εὐνέτη τρισαθλίω·
5 Στερκτὸν κακὸν, μέριμνα συγκαθημένη·
Νύξ ἀσέληνος, χειμερινὴ πικρία·
'Υπουλον ἔλκος, ἐνδομαχοῦσα φθόη·
Πονηρὰ φύσις, ἀκατάλλακτος μάχη·
'Ἰβίου σκεδάσμος, ὑπόκολπος σκορπίος·
10 'Ανήμερος λέαινα συμπεπληγμένη·
Πυρίπνοος χίμαιρα μὴ νικωμένη·
'Υδρα πολυκέφαλος, ἄμαχόν τέρας·
'Μαινὰς, ἰσόβας, ἀντικροὺς ἀπολασία·
'Ρίζα πονηρὰ χειρόνων βλαστημάτων·
15 Γαστήρ ἀκρατῆς, ἠκονημένον στόμα·
'Πάντολμον ὄμμα, θρύψις ἐξησκημένη·
'Υποψίας θάλασσα συγκυκωμένη·
Κακούργιας θύελλα συστροβουμένη·
Συμπληγὰς ἄλλη, Σκύλλα, Χάρυβδις φάγος·
20 Εὐριπος, ἄλλη Στύξ γέμουσα δακρύων·
'Αφ' ἐστίας πῦρ, κατακλυσμός οἰκίας·
'Ετώσιον γῆς καὶ δυσάγκαλον βάρος·
Κρημνὸς κοράκων, Ταινάρου χάσμα μέγα·
Τὸ προστυχὸν πᾶν 'Αχέρων παρασύρων·

IO. PEDIASMI

CHARTOPHYLACIS BULGARIAE

DESIDERIUM.

1. De muliere mala.

- M**ulier mala virorum naufragium;
 Morbus domesticus insanabilis;
 Quotidianum conjugis damnum;
 Senectus praematura mariti infelicissimi;
 5 Amabile malum, cura assidua;
 Nox illunis, brumalis amarities;
 Dolosum ulcus, occulte grassans tabes;
 Maligna natura, internecinum praelium;
 Vitae exitium, scorpius tectus sinu;
 10 Immitis leaena complexu juncta;
 Ignivoma Chimaera insuperabilis;
 Hydra multiceps, invincibile monstrum;
 Furiosa, procax, publica lascivia;
 Radix mala pejorum propaginum;
 15 Venter incontinens, os exacutum;
 Protervus oculus, luxuria exercitata;
 Suspicionum pelagus turbatum;
 Improbitalis procella concitata;
 Altera Symplegas, Scylla, Charybdis vorax;
 20 Euripus, altera Styx abundans lacrimis;
 Incendium domesticorum, diluvium domus;
 Inane terrae et insupportabile pondus;
 Praecipitium exitiosum, Taenari vorago ingens;
 Obvia quaeque absorbens Acheron;

- 25 Ἐριννὺς ὑπόπικρος, ἄδης πάμφαγος·
 Οἰωνὸς ἀπαίσιος ἀνδρὶ συζύγῳ.
 ὦ τίς γυναῖκα τηλικαύτην ἐκφύγοι;

2. Ἰ Περὶ γυναικὸς ἀγαθῆς.

- Ἀνδρεία γυνὴ πλοῦς ἀκύμων συζύγῳ·
 Εὐρώστια δὴμῦλος οὐ σὺλώμένη·
 Καθημερινὸν κέρδος ἐξ ἐργασίας·
 Γῆρας λιπαρὸν εὐνέτη μακαρίῳ·
 5 Δῶρον θεοῦ, σύνεδρος ἀμεριμνία·
 Εὐήλιον φῶς, ἦρος ἠδυθυμία·
 Πρόδηλον ἄκος, συμφανῆς σωτήρεια·
 Φύσις ἀγαθὴ, φίλτρον ἐκ τῆς καρδίας·
 Βίου πλατυσμὸς, ἀγαθῶν μυρμηκία·
 10 Ἐργατικὸς βοῦς ἀρότης ἐξευγμένος·
 Παροιμακὸν τῆς Αμαλθείας κέρας·
 Νέφος μυθικὸν βλύζον ἀδρὸν χρυσίον·
 Εὐσχημοσύνης ἀπραγμάτευτος τύπος·
 Βλαστῶν ἀγαθῶν δίξια κοσμιωτέρα·
 15 Μέτρον κατειδῶς λαιμὸς, εὐφημον στόμα·
 Κάτω νενευκὸς ὄμμα, σεμνότης τρόπου·
 Κῦμα γαληνὸν, ἀπλότης τῆς καρδίας·
 Ἄρα πνέουσα πρᾶξις εὐποιΐαν·
 Ἐν νυκτὶ φρονκτός, ὄρμος ἐν κλυδωνίῳ·
 20 Ἄσειστος ἰσθμὸς, ἐν παραδείσῳ πίδαξ·
 Ποδηγετοῦν φῶς, αἰθρία τῆς οἰκίας·
 Γῆς εὐλογον γέννημα, γῆς ἰσαξία·
 Σώτεια προβλής, ἀσφαλῆς βίου κλίμαξ·
 Ὀλβιόδωρος Νεῖλος ἀργυροφόρος·
 25 Σίμβλον μελισσῶν, ἠλύσιον μακάρων·
 Αἰαῖον αἰώνισμα τῷ ἰσχυρῶν ἐνέτη·
 ὦ τίς γυναῖκα τηλικαύτην εἶλαχε;

Τέλος.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

SEXTI PYTHAGOREI

SENTENTIAE.

Σ Ε Ξ Τ Ο Υ Γ Ν Ω Μ Α Ι.

Quae praeter eas, quas nobis servaverunt Demophilus et Porphyrius, reperiri potuerunt graecae.

1. Ούτε ἐν ἰχθύσι φωνήν, οὔτε, ἐν ἀπαιδευτοῖς ἀρετὴν δεῖ ἐπιζητεῖν. [*Anton. et Maxim. Serm. περὶ ἀφροσύνης p. 109. ed. C. Gesneri Francof.*]

2. Ὁ διαβαλὼν φίλον μὴ εὐδοκίμεῖτω, κἂν ἀληθῆ λέγῃ. [*Anton. Serm. περὶ ψόγου, καὶ διαβολῆς p. 259.*]

3. Μὴ ὀνειδίσης τῷ φίλῳ σου χάριτας· ἔση γὰρ ὡς οὐ δεδοκῶς. [*Anton. Serm. περὶ εὐεργεσίας pag. 278.*]

4. Σοφὸς ἀνὴρ καὶ σιγῶν τὸν θεὸν τιμᾷ, εἰδῶς καὶ διὰ τί σιγᾷ. [*Anton. et Max. Serm. περὶ σιωπῆς pag. 388.*]

5. Φίλον ἔνεκα χρείας μὴ ἀγάπα· ἡ γὰρ τοιαύτη φιλία πρόσκαιρος καὶ ἀβέβαιος. [*Anton. et Maxim. Serm. περὶ φίλων καὶ φιλίας pag. 721.*]

6. Μὴ κτήσει φίλον, ᾧ μὴ πάντα πιστεύεις. [*Iid. ibid.*]

7. Πενίαν φέρειν οὐ παντὸς, ἀλλ' ἀνδρὸς σοφοῦ. [*Anton. Meliss. Serm. περὶ πτωχῶν pag. 706.*]

8. Ἐμψύχων χρῆσις μὲν ἀδιάφορον· ἀποχὴ δὲ λογικώτερον. [*Origenes contra Cels. Lib. VIII. pag. 397. ed. Spenser. Cantabrig.*]

9. Ἀμαρτήματα γυναικῶν, ἀνδρῶν ἀπαιδευσία. [*Joannes Damascen. in Sacr. Parallel. Tit. XI. περὶ γυναικῶν πονηρῶν pag. 411. Tom. II. ed. Lequien.*]

10. Θυσία τῷ θεῷ, γνώμη ἀγαθή. [*Idem Litt. π. Tit. IX. περὶ προαιρέσεως καὶ διαθέσεως p. 640.*]

SÈXTI SENTENTIAE.

1. Neque vox in piscibus, neque virtus in hominibus imperitis quærenda. [*Anton. et Maxim. Serm. de imprudentia.*]

2. Criminans amicum ne approbetur, etiamsi veraciter dicat. [*Anton. Meliss. Serm. de vituperatione et calumniâ.*]

3. Ne exprobes amico tuo beneficia, secus enim eris, tanquam non dederis. [*Anton. Serm. de beneficentia.*]

4. Vir sapiens et silens deum colit, et causam scit, cur silens. [*Ant. et Maxim. Serm. de silentio.*]

5. Amicum ne diligas utilitatis gratia. Nam talis amicitia brevis et instabilis est. [*Anton. et Max. Serm. de amicis et amicitia.*]

6. Amicum ne parato, cui non credis omnia. [*Idem ibid.*]

7. Paupertatem ferre non cuiusvis est, sed viri sapientis. [*Anton. Serm. de egenis et pauperibus.*]

8. Esus animatorum est quidem indifferens; abstinere tamen praestat videturque rationi magis consentaneum.

9. Peccata mulierum imperitia virorum contrahuntur. [*Joann. Damascen. Parallel. Sacr. Tit. XIII. de mulieribus malis.*]

10. Victima deo (grata) est bona voluntas. [*Idem Tit. de voluntate et affectione animi.*]

11. Οὐκ ἔστι κατὰ θεὸν ζῆν ἄνευ τοῦ σωφρόνως καὶ δικαίως πάντα πράττειν. [*Idem Tit. XVII. περὶ πολιτείας σεμνῆς pag. 656.*]

12. Ἐπὶ γυναικὶ πονηρᾷ καλὸν σφραγίς. [*Anton. Melliss. Serm. περὶ γυναικῶν πονηρῶν pag. 608.*]

13. Γυνὴ μεγάλωφονος καὶ γλωσσώδης ὥσπερ σάλπιγξ πολεμίων εἰς τροπὴν θεωρηθήσεται. [*Ibid.*]

14. Ἄδηλον ἀποδέδωκε τὸ ἐξ ἀδήλου ἔμπεσόν. [*Porphyr. Quaest. Homer. 28.*]

11. Fieri non potest, ut quis secundum deum vivat, nisi sapienter et juste cuncta fecerit. [*Idem tit. de vita honesta et moribus probis.*]

12. In muliere improba bonum est sigillum. [*Ant. Serm. de mulieribus malis.*]

13. Mulier clamosa et linguax quasi tuba hostium ad fugam spectabitur. [*Idem ibid.*]

Praeter paucissimas hasce Sexti, quas graece scriptas reperire poteramus, eidem a Rufino, Latino Sexti Sententiarum interprete vel potius interpolatore, Antonio et Maximo attribuuntur Sententiarum Demophili Pythagoricarum No. 1, 4, 6, 7, 23, 25, 28, 36, 37, 39, 42, 45. Similitud. Pythag. No. 104. et Sentent. Pythagoricarum, quas supra edidimus post Demophilum, 9, 23. nec non Democriti Fragmentum No. 127. Plures autem, ut infra videbimus, ab interitu servavit Porphyrius in Epistola ad uxorem Marcellam.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

RUFINUS APRONIANO SUO.

S. D.

Scio, quia sicut grex ad vocem proprii pastoris libenter accurrit, ita et religiosus auditor vernaculi doctoris admonitionibus gaudet. Quia ergo, charissime fili Aproniane, religiosa filia mea, soror jam in Christo tua, poposcerat a me, ut ei aliquid, quod legeret, tale componerem, ubi neque laboraret in intelligendo, aperto et satis plano sermone; Sixtum in Latinum verti, quem Sixtum ipsum esse tradunt, qui apud vos idem in urbe Romana Sixtus vocatur, episcopi et martyris gloria decoratus. Hunc ergo cum legerit, inveniet tam brevem, ut videat singulis versibus ingentes explicari sensus, tam vehementem, ut versus sententia ad totius possit perfectionem vitae sufficere, tam manifestum, ut nec assistens quidem legenti puellae expertem se intellectus esse causetur. Omne autem opus ita breve, ut de manu ejus nunquam possit recedere, totus hic liber ibi pristini alicujus pretiosi obtinens annuli locum. Et revera aequum videtur, ut, cui pro verbo dei terrena ornamenta sorduerunt, nunc a nobis ad vicem verbi et sapientiae monilibus adornetur. Nunc ergo interim habeatur in manibus pro annulo liber, paulo post vero in thesaurum proficiens totus servetur in corde, sermones disciplinae et bonorum actuum communionis de intimo suggesturus arcano. Addidi et electa quaedam religiosi parentis ad filium, sed breve totum, ut merito omne opusculum vel enchiridion, si Graece, vel Latine annulus appelletur. Vale.

SEXTI SIVE XYSTI

ENCHIRIDION

LATINE VERSUM

A

RUFINO.

1. Fidelis homo, electus homo est.
2. Electus homo, homo dei est.
3. Homo dei est, qui deo dignus est.
4. Deo dignus est, qui nihil indigne agit.
5. Dubius in fide, infidelis est.
6. Infidelis homo mortuus est corpore vivente.
7. Vere fidelis est, qui non peccat, atque etiam in minimis caute agit.
8. Non est minimum in humana vita negligere minima.
9. Omne peccatum impietatem puta. Non enim manus vel oculus peccat, vel aliquod hujusmodi membrum: sed male uti manu vel oculo, peccatum est.
10. Omne membrum corporis, quod invitat te contra pudicitiam agere, abjiciendum est. Melius est uno enim cum membro vivere, quam cum duobus puniri.
11. Immortales crede te manere in iudicio honores et poenas.
12. Si, quaecunque in hoc mundo habes, aliquis auferat tibi, ne indigneris.
13. Inculpatus esto.
14. Omnia auferenti a te cede, praeter libertatem.
15. Sapiens vir et pecuniae contemptor similis est deo.

16. Rebus mundanis in causis tantum necessariis utere.

17. Quae mundi sunt, mundo: et quae dei sunt, reddantur deo.

18. Certus esto, quod animam tuam fidele depositum acceperis a deo.

19. Cum loqueris de deo, scito, quod judicaris a deo.

20. Optimam purificationem putato nocere nemini.

21. Anima purificatur dei verbo per sapientiam.

22. Non putes dei sapientiam insensibilem esse.

23. Deus sicut mens est, quae movetur sponte, secundum haec et subsistit.

24. Magnitudinem dei non invenies, etiamsi pen- nis volare possis.

25. Nomen dei ne quaeras, quia non invenies: nam omne, quod nomine appellatur, a digniore nomen accipit, ut alius quidem vocet, alius autem audiat. Quis ergo est, qui nomen imposuit deo? Deus autem non nomen est deo, sed indicium, quod sentimus de deo.

26. Nihil ergo de deo, quod non licet, quaeras.

27. Deus sapiens lux est, non capax contrarii.

28. Quaecumque fecit deus, pro hominibus ea fecit.

29. Angelus minister est dei ad hominem.

30. Tam pretiosus est homo apud deum, quam angelus.

31. Primus beneficus est deus; secundus est is, qui beneficii eius fit particeps homo. Vive igitur ita, tanquam qui sis secundus post deum et electus ab eo.

32. Habes (inquam) in te aliquid simile dei, et ideo utere te ipso, velut templo dei, propter illud, quod in te simile est dei.

33. Revereatur vitam tuam mundus. Nihil admittas, quod tibi invehat notam.

34. Male viventes, cum ex corpore excesserint,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

52. Quod deum patrem vocas, hujus in actionibus tuis memor esto.
53. Vir castus et sine peccato potestatem accepit a deo esse filius dei.
54. Bona mens chorus est dei.
55. Mala mens chorus est daemonum malorum.
56. Injustum si inhibeas agere injuste, hoc est secundum deum punire.
57. Satage non videri, sed esse justus. Certum est enim non esse eum, qui videri vult esse.
58. Honora quod justum est, propter hoc ipsum, quod justum est.
59. Nequaquam latebis deum agens injuste, sed nec cogitans quidem.
60. Vir sapiens castus erit deo.
61. Omnem spurcitiem fuge.
62. Semper de bonis loqui stude.
63. Libidinem vince, continens corpus in omnibus, quia ex deliciis et voluptatibus non effugies spurcitiem.
64. Voluptuosum deus non exaudit.
65. Deliciarum finis corruptio.
66. Non verbum sed ratio praecedat actus tuos.
67. Perniciosum est servire vitiis, quia, quot vitia habet anima, tot et dominos.
68. Amor pecuniae amorem carnalium indicat.
69. Acquire possessionem animae firmam, virtutem. Quid est firma possessio, nisi virtus aut vis animae?
70. Renuntia rebus corporis, dum adhuc potes, et quantum potes.
71. Hoc solum tuum ducito, quod bonum est.
72. Qualis vis esse, dum deum oras, talis semper esto.
73. Dum optima quaeque abjeceris praedia, tunc purificatus pete quod vis a deo.

74. Lingua maliloqua indicium est mentis malae.
75. Insuesce linguam tuam bene proloqui, et maxime, cum de deo fit sermo.
76. Nocere deo nemo potest.
77. Impius in deum maledicus, et infestus et contumeliosus est.
78. Fundamentum pietatis est continentia: culmen autem pietatis amor dei.
79. Pium hominem habeto tanquam te ipsum.
80. Opta tibi evenire, non quod vis, sed quod expedit.
81. Qualem vis esse proximum tuum tibi, talis esto et tu tuis proximis.
82. Quae culpas, facere noli.
83. Nulli suadenti acquiescas petere quod non est bonum.
84. Quod deus tibi dat, nullus auferre potest.
85. Delibera priusquam agas, et antequam agas provide, quale sit, quod facturus es.
86. Si quid non vis scire deum, istud nec agas, nec cogites.
87. Priusquam agas, quodcunque agis, cogita deum, ut lux ejus praecedat actus tuos.
88. Grandis impietas in deum affligere hominem.
89. Anima illustratur recordatione dei.
90. Contentus esse mediocribus stude.
91. Noli omnia concupiscere.
92. Occasiones bonorum perquire, etiam cum labore.
93. Noli diligere ea, quae corporis sunt.
94. Immundum hominem facit actus turpis.
95. Purgatur anima insipientis, cum arguitur intrinsecus latens sensus ejus.
96. Deus in bonis actibus hominibus dux est.
97. Neminem inimicum deputes.

98. Dilige omne, quod ejusdem tecum naturae est :
Deum vero plus quam animam tuam dilige.

99. Pessimum est peccatoribus in unum convenire,
cum peccant.

100. Multi cibi impediunt castitatem et incontinen-
tia ciborum immundum facit hominem.

101. Animantium omnium usus quidem in cibis in-
differens, abstinere vero rationabilius est.

102. Non cibi, qui per os inferuntur, polluunt ho-
minem; sed ea, quae ex malis actibus proferuntur.

103. Quicquid cupiditate victus acceperis, polluit te.

104. Multitudini placere ne satagas!

105. In omni, quod bene agis, auctorem esse de-
puta deum.

106. Mali nullius auctor est deus.

107. Non amplius possideas, quam usus corporis
poscit.

108. Aurum non eripit animam e malis.

109. In deliciis corporis positus certum est quod
ignores illa, quae praeparata tibi sunt a deo.

110. Ea posside, quae nullus possit auferre a te.

111. Fer quod necesse est, sicut necesse est.

112. Magnanimus esse stude.

113. Ea quae contemnes, si recte laudaris, ne re-
tineas. In quibus probabiliter magnificus eris, haec
obtine.

114. Haec posce a deo, quae dignum est praestare
deum.

115. Ratio, quae in te est, vitae tuae lux esto.

116. Ea pete a deo, quae accipere ab homine non
potes.

117. In quibus praecedere debet labor, haec tibi
opta evenire post laborem.

118. Oratio vel vota pigri sermo vanus.

119. Non oportet contemnere ea, quibus etiam post
depositionem corporis egemus.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

144. Melius est lapidem frustra jacere, quam verbum. Delibera, antequam dicas, ne, quae non expedit, dicas. Verba sine sensu opprobria.
145. Verboſitas non effugiet peccatum.
146. Brevis est in sermonibus sapiens.
147. Indicium imperitiae longa narratio.
148. Veritatem dilige.
149. Mendacio tanquam veneno utere.
150. Ante omnia tempus verbis tuis requirito.
151. Tum loquere, quando tacere non expedit.
152. De quibus ignoras tace, de quibus autem certus es, loquere opportune.
153. Sermo extra tempus indicium malitiosae mentis est.
154. In conventu ne satagas primum dicere.
155. Melius est vinci vera dicentem, quam vincere mentientem.
156. Fides actus tuos omnes praecedat.
157. Sapientia animam perducit ad deum.
158. Nihil tam vernaculum sapientiae quam veritas.
159. Nunquam potest anima bona mendacium diligere.
160. Pravo et pessimo ingenio fides aliena est.
161. Fidelis homo audire quae oportet amat magis, quam dicere quae non oportet.
162. Vir libidinosus ad omnia inutilis est.
163. Irreprehensibilis in verbis, utitur deo.
164. Peccata discentium opprobria sunt doctorum.
165. Mortui sunt apud deum, per quos nomen dei maledicatur.
166. Sapiens homo beneficus post deum.
167. Sermones tui vitam tuam commendent auditoribus.
168. Quod fieri non decet, neque in suspicionem veniat, quasi id feceris.
169. Quod pati non vis ab alio, neque id facias.

170. Quae tibi facere est turpe, haec et aliis impere facienda turpissimum est.

171. Etiam in cogitationibus tuis mundus esto a peccato.

172. Cum praees hominibus, memento, quod et tibi praest deus.

173. Vindictam exercens scito, quia et judicaris a deo.

174. Majus est periculum judicantis, quam ejus qui judicatur.

175. Levius est omne vulnus quam verbum.

176. Possibile est verbo fallere homines, non autem deum.

177. Non putes malum, si tum, cum veritatem scias, culparis in verbo.

178. Male sentire de fide amor jactantiae facit.

179. Fidelis esse magis quam videris stude.

180. Cole sapientem virum tanquam imaginem dei viventis.

181. Sapiens vir, etiamsi nudus sit, sapiens apud te habeatur.

182. Neminem propterea magni aestimes, quod pecunia divitiisque abundet.

183. Difficile est divitem salvare.

184. Derogare viro sapienti ac deo aequale ducito peccatum.

185. Verbum de deo loquens depositum te putato accepisse animas auditorum.

186. Quod bonum est, hoc solum te decere puta.

187. Age magna, non magna pollicens.

188. Non eris sapiens, si te reputaveris sapientem.

189. Non potest bene vivere, qui non integre credit.

190. In tribulationibus, quis sit fidelis, agnoscitur.

191. Finem vitae existima vivere secundum deum.

192. Nihil putes malum, quod non sit turpe.

193. Mali finis injuria, injuriae autem perditio.

194. Non dominatur mala affectio in mente fidelis.
195. Omnis mala affectio animi rationi est inimica.
196. Quicquid feceris animo male affecto, poenitebis.
197. Affectiones pravae aegritudinum initia.
198. Malitia est aegritudo animae.
199. Animae autem mors injustitia et impietas.
200. Tunc te puta fidelem, cum passionibus animae carueris.
201. Omnibus hominibus ita utere, quasi communis omnium post deum curator.
202. Qui hominibus male utitur, se ipso male utitur.
203. Qui nihil mali vult, fidelis est.
204. Opta, ut bene possis facere inimicis.
205. Sine deo non poteris vivere deo.
206. Malis ineptus videtur vir sapiens.
207. Omnia suffero pro eo, ut secundum deum vivas.
208. Orationem deus non exaudit hominis, qui egenum non exaudit.
209. Sapientia sapienti donum a deo.
210. Honorans sapientem te ipsum honorabis.
211. Fidelem te esse nosce.
212. Cum filium te quis dei dicit, memento, cujus te filium dicat.
213. Deum patrem invocans in actibus hoc recordare.
214. Verba tua pietate semper plena sint.
215. In actibus tuis ante oculos pone deum.
216. Nefas est, deum patrem invocare et aliquid inhonestum agere.
217. Qui non diligit sapientem, nec se ipsum diligit.
218. Nulla propria possessio putetur sapientis.
219. Quorum communis est deus idemque pater,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

240. Multa velle scire curiositas animi putanda est.
241. Qui cognoscit quae deo digna sunt, ille sapiens est.
242. Doctrinam, ex qua proficere potes in amore dei, illam necessario expete.
243. Sapiens vir parcat, ne perdat tempus.
244. Fiduciam cum verecundia habeto.
245. Excrucient te liberi male viventes magis quam morientes.
246. Filii infideles nec filii.
247. Fidelis vir non aegre fert abjectionem liberorum.
248. Vivere quidem non est in nobis, recte autem vivere in nobis est.
249. Non judices esse sapientiae studiosum, cui non de omnibus credis.
250. Stude communiter omnibus benefacere.
251. Criminationes adversus sapientiae studiosum noli admittere.
252. Execrabile tibi sit etiam juste aliquid punire.
253. Si vis cum laetitia animi vivere, noli multa agere. In multis enim actionibus minor eris.
254. Quod non posuisti, ne tollas, sed sufficient tibi quae tua sunt.
255. Relinquens quae possides sequere verbum dei, liber enim eris ab omnibus, cum deo servieris.
256. Cessa a cibo.
257. Ede citra satietatem.
258. Omni homini impartito.
259. Pro reficiendo paupere etiam jejunare bonum est.
260. Omne poculum tibi suave sit, quod sitim extinguit.
261. Ebrietatem quasi insaniam fuge.
262. Homo, qui a ventre vincitur, belluae similis est.
263. Ex carne nihil oritur bonum.

264. Turpissimae libidinis ea quidem quae suavia sunt, cito transeunt, probra vero perpetuo manent.

265. Solent homines abscindere aliqua membrorum suorum pro sanitate reliquorum. Quanto id praestantius pro pudicitia fiet!

266. Grandem poenam putato, cum in desideriis obtinueris, nunquam enim sedat desiderium adeptio desideratorum.

267. Non est sapienter factum, in quo libertas auferitur.

268. Bona habere omnes optant, obtinent autem, qui semet ipsos integre verbo dei manciparunt.

269. Sapientiae amator, et honestus esto, et non obtrectator.

270. Rara sit objurgatio tua et opportuna.

271. Nimius risus indicium est animi negligentis: ne ergo tantum tibi indulgeas, ut risu diffluas.

272. Castorum vita sit tibi honestatis exemplum.

273. Optimum quidem est non peccare, peccantem vero agnoscere, quam ignorare, melius est.

274. Jactans non est sapiens.

275. Magnam scito esse sapientiam, per quam ferre potes ineruditorum insipientiam.

276. Turpe ducit proprio ore laudari.

277. Sapientum animae insatiabiles sunt in amore dei.

278. Exordium in agendo a deo sume, quae agis.

279. Ore autem prius deum habeto et mentem, quam respices.

280. Ea quae oportet discere et ita facere, ne conaris facere, antequam discas.

281. Carnem noli amare.

282. Animam bonam post deum dilige.

283. Domesticorum indignationes ferre sapientis est.

284. Sapientum divitiae continentia.

285. Si quid proprium alicui tradideris, at ipse non habebis, non iudices bonum.

286. Iusta communio servanda.

287. Non dicas aliquod alio peccato levius.

288. Sicut in benefactis laudari vis, ita in delictis patienter accipe, si culperis.

289. Quorum laudes contemnis, eorum neque derogationes magni pendas.

290. Theſaurum quidem defodere inhumanum est, inventum auferre non est sapientis.

291. Quantum laboras pro corpore, si tantum labores pro anima, sapiens eris.

292. Sapiens non est, qui nocet.

293. Ad omnia, quae agis, deum invoca testem.

294. Deus bonos actus hominum confirmat.

295. Malorum actuum, malus daemon dux est.

296. Sapiens vir deum hominibus commendat.

297. Deus super omnia opera sua, plus super sapientem gloriatur.

298. Nihil tale post deum verum, sicut sapiens.

299. Quaecunque deus possidet, haec et sapiens.

300. Malus vir non putat esse providentiam.

301. Anima mala deum fugit.

302. Omne quod malum est, deo inimicum est.

303. Qui sapit in te, hunc dicito esse hominem.

304. Particeps dei est vir sapiens.

305. Ubi est quod sapit in te, ibi est bonum tuum.

306. Bonum in carne non quaeras.

307. Quod animae non nocet, nec homini.

308. Sapientem hominem, tanquam dei ministrum, honora post deum.

309. Tabernaculum quidem corporis graviter ferre superbum est; deponere autem posse, cum oportuerit, in pace beatum est.

310. Mortis quidem ipse tibi causa non fias; si quis autem vult te corpore exuere, ne indigneris.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

330. Si quid dederis, ut hominibus innotescas, non homini, sed propriae libidini praestitisti.
331. Iracundiam multitudinis ne provocas in te.
332. Disce, quod oportet fieri; ut beatus fias.
333. Melius est fame mori, quam per incontinentiam ventris maculare animam.
334. Vestimentum esse putato animae corpus tuum: mundum igitur id conserva.
335. Qualia studia gesserit anima corpus inhabitans, tales habebit testes in iudicio.
336. Immundam animam sibi daemones immundi vendicant.
337. Fidelem animam et bonam in via dei mali daemones non impediunt.
338. Verbum de deo non omni homini committas.
339. Non est tutum audire de deo homines vanae gloriae jactantia corruptos.
340. De deo etiam quae vera sunt loqui periculum est et non parvum.
341. De deo nihil dicas, quod non didiceris a deo: vel ei qui non credit, de deo nihil loquaris.
342. Verbum verum ut deum honora.
343. Si immunis non es a flagitiosis operibus, de deo nihil disceptes.
344. Sermo verus de deo sermo dei est.
345. Si scis, quod acceptum habent de te, quod diligis deum, hi qui te audiunt, tunc eis loquere de deo.
346. Opera charitatis dei procedant abs te, et tunc sermonem facito de deo.
347. In multitudine dicere de deo non audeas.
348. Verbum de deo parcius proferto, quam de anima. Melius est animam perdere quam verbum vanum de deo proferre.
349. Viri amanti deum corporis potestatem habet leo et tyrannus similiter.

350. Cum tibi minatur tyrannus, cujus sis, tunc memor maxime esto.

351. Verbum de deo reticere praestat magis, quam temere proferre.

352. Qui dicit de deo, quae non sunt, contra eum falsum loquitur.

353. Deum non cognovit, qui non colit.

354. Non est verum, quod deum colat, qui hominem laedit.

355. Fundamentum et initium est cultus dei amare dei homines.

356. Qui hominum curam gerit et orat deum pro eis; iste vere a deo esse putandus est.

357. Dei proprium est salvare, quos dignos judicat.

358. Cultoris autem dei est orare deum pro salute hominum.

359. Cum oranti tibi praestitum fuerit, quod poposcisti a deo, tunc tibi potestatem permissam a deo intellige.

360. Dignus deo homo deus est et in hominibus.

361. Melius est nihil habere, quam multa habentem nemini impertiri.

362. Si non das egenti, cum poscit, non accipies a deo, cum poposceris.

363. Qui ex animo dat cibum indigenti, parum quidem est, quod dat, sed magna fiet ei bonae voluntatis retributio.

364. Deum qui putat esse et nihil ab eo curari, nihil differt ab eo, qui non credit esse deum.

365. Optime honorat deum ille, qui mentem suam, quantum fieri potest, similem deo facit.

366. Deus quidem nequaquam eget; laetatur tamen super his, qui indigentibus tribuunt.

367. Fidelium pauca sunt verba, opera autem multa.

368. Fidehis, qui libenter vult doceri; operarius efficietur veritatis.

369. Praepara et apta te, ad tribulationes, et lac-
tus eris.
370. Neminem laedens nullum timebis.
371. Tyrannus beatitudinem non aufert.
372. Quod fieri necesse est, voluntarie sacrificato.
373. Quod non oportet fieri, nullo modo facias.
374. Omnem, magis causam refer, ad deum.
375. Nemo sapiens est, qui deorsum respicit in
terram.
376. Immensa amatoris sapientiae libertas non sit
in homine, sed in anima.
377. Mentiri, in vita decipere est et decipi.
378. Quid sit deus, agnosce, et quid in te, quod
agnoscit deum.
379. Dei opus bonum homo bonus.
380. Sine deo sunt hi, pro quibus verbum dei ma-
ledicatur.
381. Animam mors non perdit, sed mala vita.
382. Si scis, a quo factus es, te ipsum cognoscis.
383. Non est secundum deum vivere, nisi pudice,
et bene, et juste, quis agat.
384. Hominum infidelium vita opprobrium est.
385. Animam de terra fides elevat ad deum.
386. Animae sapientis magnitudinem non invenies,
sicut nec dei quidem.
387. Quaecunque dat mundus, nemo firmiter tenet.
388. Quaecunque dat deus, nemo auferre potest.
389. Divina sapientia vera est scientia.
390. Immundae animae ne audeas loqui de deo.
391. Viri periculum in operibus primo sicut in ver-
bis facito.
392. Aures tuas non omnibus committas.
393. Operari quidem deo omnibus facile est, dicere
autem de deo soli justo est permittendum.
394. Non crucietur anima tua corpus tuum, neque
animam tuam libido corporis.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

415. Sapiētem fátum non facit, gratia enim dei fato non subjacet.

416. Agnosce qui sunt filii dei in creaturis ejus, et honora unumquemque pro merito post deum.

417. Nil proprium dei dicas, quod malum est.

418. Fidelis anima et casta et sapiens propheta veritatis dei est.

419. Non amabis dominum deum, nisi habueris in te aliquid simile dei.

420. Amicum deputa similem simili tantummodo.

421. Si non diligis deum; non ibis ad deum.

422. Consuesce te ipse semper respicere ad deum.

423. Intuendo deum videbis deum.

424. Videns deum facies mentem tuam, qualis est deus.

425. Excole quod intra te est, nec ei ex libidine corporis contumeliam facias.

426. Incontaminatum custodi corpus tuum, tanquam si indumentum acceperis a deo, et sicut vestimentum corporis immaculatum servare stude.

427. Sapiens mens speculum est dei.

INCERTI SCRIPTORIS CHRISTIANI

LIBELLUS

DE

M O R I B U S

L. ANNAEO SENECAE FALSO ATTRIBUTUS. *)

1. **O**mne peccatum actio est. Actio autem omnis voluntaria est tam honesta quam turpis: ergo voluntarium est omne peccatum. Tolle excusationem, nemo peccat invitus.

2. Educatio et disciplina mores faciunt, et id unusquisque sapit, quod didicit. Itaque bona consuetudo excutere debet, quod mala instruxit.

3. Nihil interest, quo animo facias, quod fecisse vitiosum est, quia facta cernuntur, animus vero non videtur.

*) Hocce Christiani Scriptoris Opusculum Sexti Enchiridio tanquam corollarium adungere placuit, quod in eo cum Pythagoreorum tum VII Sapientum aliorumque veterum Sententiae contineri videbantur. Erasmus, qui id Opusculum Senecae suo ad calcem addidit, hoc adnotat: „Gnomologia et haec est, non ex Seneca tantum. Insunt Mimi et Pythagorae quaedam. Postremo fit mentio diaboli. Videntur quaedam decerpta ex proverbis Salomonis.“ Fabricius in Biblioth. Lat. Lib. II. Cap. IX. (Tom. II. p. 119. ed. Ernesti) auctorem putat Martinum Abbatem Dumiensem et Episcopum Braccarensem, qui floruit circa annum Christi 560 et auctor est etiam Libelli de IV virtutibus cardinalibus Senecae suppositi. [O.]

4. Nulla autem laus est non facere, quod facere non possis.
5. Quid homini est inimicissimum? Homo.
6. Libenter feras, quod necesse est: dolor patientia vincitur.
7. Exspecta, quo nunquam poeniteas.
8. Non quam multis placeas, sed qualibus, stude.
9. In hoc tantum incumbe, ut libentius audias, quam loquaris.
10. Multos vitam differentes mors juncta praevenit: itaque omnis dies velut ultimus judicetur.
11. Tristitiam, si potes, ne admiseris: sin minus, ne ostenderis.
12. Amicos secreto admone, palam autem lauda.
13. Verba rebus, non personis aestimanda sunt.
14. Oratorem te puta, si tibi ante omnes, quod oportet, persuaseris.
15. Ut licentiosa mancipia animi imperio coerce linguam, ventrem et libidinem.
16. Quod tacitum esse velis, nemini dixeris: si tibi non imperasti, quomodo ab alio silentium speres?
17. Ridiculum est aliquem odio nocentis innocentiam perdere.
18. Monstrum similis est avaritia senilis. Quid enim stultius est, quam via deficiente viaticum augere?
19. Omnes infantes terra nudos excipit. Non pudet te fortius nasci quam vivere?
20. Quid dulcius, quam habere amicum, cum quo audeas, ut tecum, omnia loqui?
21. Magnarum virium est negligere laedentem.
22. Quid sis, interest, non, quid habeas.
23. Nondum es felix, si te turba non deriserit.
24. Si vis beatus esse, cogita hoc primum, contemneret et contemni.
25. Priusquam promittas, deliberes, et cum promiseris, facias.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

45. Nihil magnum, nisi quod magno animo despicias.
46. Quae sunt maximae divitiae? non desiderare divitias.
47. Quis plurimum habet? is qui minimum cupit.
48. Quid est dare beneficiū? deum imitari.
49. Honestius est, cum judicaveris, amare, quam, cum amaveris, judicare.
50. Dissensio ab alio incipiat, a te autem reconciliatio.
51. Succurre paupertati amicorum, imo occurre.
52. Amicos secundae res parant, adversae certissime probant.
53. Pejora sunt tecta odia, quam aperta. Itaque te minus loquax inimicus offendit, quam tacitus.
54. Mira ratio est, quae non vult praedicari, quod gaudet intelligi.
55. Ignosci amat, qui, quod odit, ostendit.
56. Eleemosyna non tam accipientibus quam dantibus prodest.
57. Spes praemii solatium fit laboris.
58. Quae est maxima egestas? avaritia.
59. Pecuniae imperare oportet, non servire.
60. Nullum conscium peccatorum tuorum magis timueris, quam temet ipsum. Alium potes effugere, te autem nunquam.
61. Quis est pauper? Qui sibi videtur.
62. Qui a multis timetur, multos timet.
63. Infelicem erige, submitte felicitatem.
64. Vera felicitas innocentia est.
65. Nequitia ipsa sui poena est.
66. Mala conscientia saepe tuta est, segura nunquam.
67. Libidinis initia continebit, qui exitum cogitabit.
68. Beneficii accepti nunquam oportet oblivisci, dati protinus.

69. Inhonesta victoria est suos vincere.
70. Satis est poenarum potuisse puniri.
71. Inimicitias tarde suscipe, amicitias exerce moderate.
72. Simultates deponere.
73. Imago animi sermo est. Qualis vir, talis oratio.
74. Magna res est vocis et silentia temperamentum.
75. Qui aequo animo malis immiscetur, malus est.
76. Neminem laudaveris, neminem cito accusaris: semper puta te cum diis testimonium dicere.
77. Vitium est omnia credere, vitium nihil credere.
78. Utendum est divitiis, non abutendum.
79. Nullum putaveris locum sine teste.
80. Excusationem quaerere vitium.
81. Fortior est qui cupiditatem vincit, quam qui hostem subjicit.
82. Est difficillimum se ipsum vincere.
83. Inique irascitur; qui suis irascitur.
84. Amare sic incipe, tanquam non liceat desinere.
85. Magnarum rerum, etiamsi successus non fuerit, honestus est ipse conatus.
86. Nobilitas animi est generositas sensus.
87. Nobilitas corporis generosus animus.
88. Honestior est, quem senectus ad otium retulit, quam quem in otio invenit, et tunc incipiat laborare.
89. Turpe spectaculum praebet animus aeger.
90. Nunquam sit tristis facies tua in commo aliterius.
91. Homo sum, quomodo devitabo secundarum rerum invidiam.
92. Si felicitatem jactaveris, cum multis dives eris.
93. Quomodo optime potentiam tuebor? Impotentia occasionis.
94. Locum tenet innocentiae proximum confessio: Ubi confessio, ibi remissio.
95. Irae severitas in vitio est.

96. Boni iudicis est dispensare non tantum quid damnandum sit, sed quatenus.
97. Proximus, justitiae modus, severitas.
98. Quietissimam vitam agerent homines in terris, si haec duo verba a natura omnium rerum, tollerent: *Meum, et Tuum.*
99. Qui paupertatem timet, timendus est.
100. Vires tuas amici magis sentiant beneficiis quam injuriis.
101. Pecunia non satiat avaritiam, sed irrat.
102. Homo semper indigens pecunia scit cum ejus moribus convenire.
103. Mihi crede: Non potes dives esse et felix.
104. Auribus frequentius quam lingua utere.
105. Quidquid dicturus es, antequam aliis dixeris, dicito tibi.
106. Nihil interest inter iratum et insanum nisi unus dies. Alter non semper irascitur, alter semper insanit.
107. Facillime bonis fruere, si ea vitaveris, quae vituperaveris.
108. Cum alienos timueris, te ipsum verere, nam saepe sine aliis esse potes, sine te nunquam.
109. Si bene te iustreris, pudeat deteriora facere.
110. Quod persuaseris, erit diuturnum: quod coegeris, erit in occasione.
111. Alteri semper ignoscito, tibi ipsi nunquam.
112. Tantum ad virtutem adjicies, quantum ex voluptate abstraxeris.
113. Stultum est somno delectari, et quasi mortem moliri.
114. Bonis nocet, qui malis parcit.
115. Multi cum aliis maledicunt, sibi ipsis convicium faciunt.
116. Nihil turpius est, quam qui objicit alteri sibi objiciendum.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

136. Scire uti paupertate maxima felicitas.
137. Acuit intentio, frangit animum remissio.
138. Nunquam scelus scelere vincendum est.
139. Bonus vir est, qui eo perduxit affectu animum, ut non tantum peccare non velit, sed etiam non possit.
140. Regnantibus pejus multo periculum, quam his qui judicantur: hi enim singulos timent, illi universos.
141. Numquid fortis fortem se gloriabitur, quem corporis aegritudo efficit infirmum?
142. Numquid dives in opibus suis gloriabitur, cuius spem fur vel tyrannus abruptit?
143. Numquid nobilitas gloriabitur affecta, nonnunquam indignis et miserabilibus serviens?
144. Diabolus aliquando se gloriabitur interfectorem tuae misericordiae, tunc intergemiscit socios tuae beatitudinis.
145. Fugienda sunt omnibus modis et abscindenda igni ac ferro, totoque artificio separanda languor a corpore, imperitia ab animo, luxuria a mente, a civitate seditio, a domo discordia, a cunctis rebus intemperantia.
146. Dixit quidam: amicorum omnia esse communia, et amicum se ipsum esse alterum: duorum temporum maxime habendam curam, et eorum quae acturi sumus, et eorum quae gessimus: post deum veritatem colendam; quae sola homines diis proximos facit.

ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ

ΠΡΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΑΝ.

PORPHYRII PHILOSOPHI

EPISTOLA

AD MARCELLAM UXOREM

EX CODICE MSTO BIBLIOTH. AMBROS. MEDIOL.

EDITA AB

ANGELO MAIO

CUM EIUSDEM VERSIONE LATINA.

DE
NOVO PORPHYRII OPERE

AD MARCELLAM

ANGELI MAII PRAEFATIO.

I. **E**t si in hac tanta temporum eruditione moralis philosophiae praeceptis satis abundamus, tamen quia Veterum scripta commendationem habent praecipuam vel aetatis causa vel singularis sapientiae, idcirco et Philonis de virtute scriptum incognitum superius edidi, et nunc Porphyrii de vita recte instituenda luculentam epistolam ad Marcellam conjugem evulgare constitui. Principio inter omnes constat, innumeros prope libros a Porphyrio philosopho Tyrio esse conscriptos, quorum plurimi communi antiquorum codicum exitio evanuerunt, multi, quia sacris christianis adversabantur, impietatis odio deleti sunt *), pauci denique barbarorum saeculorum voraginem praetervecti doctrinam uberem gravitatemque summam philosophi praeclare testantur. Quamquam vero praesertim libris qui supersunt de abstinentia ab esu animantium insignem morum magistrum se prodit Porphyrius, nusquam is tamen tam familiaria tamque multiplicia vitae bene agitandae documenta tradit, quam hoc ad uxorem volumine, quod ab Eunapio Alexandrinoque Cyrillo olim memoratum **), neque typis adhuc commissum erat, neque jam in co-

*) Vide Constantini M. epistol. apud Socr. Hist. eccl. I, 9.

**) Locos Eunapii et Cyrilli videsis infra laudatos ad operis capp. I. et III. pp. 2. et 6. in meis notis.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

dem quoque animi immortalitatem, quod fuit nobilissimum Pythagoræ dogma *), sapienter confirmat. Satis autem constat, pluribus olim scriptis egisse Porphyrium de theurgia, nempe de animi purgatione. **) Id vero hac etiam lucubratione magnopere urget philosophus, mentem scilicet omni labe mortalitatis eluendam, cupiditates ejiciendas, voluptatum vanaeque gloriae inlecebras gravi pede deprimendas. Jam in improbos atque insipientes, quorum omnis aetas colluvie redundat, magnopere Porphyrius invehitur, eorumque non solum dogmata aspernanda docet, verum etiam convictum de vitandum, atque omne officium et usum mente auribusque respuendum. De natura dei ejusque providentia, bonitate, justitia egregie sentit, eundemque et rebus omnibus interesse, et arcana quaeque scrutari, et impia facinora poena memori persequi constanter tueretur: tum etiam sacri cultus rationem plerumque optimam, paucis demptis erroribus, constituit: quippe qui mentem pectusque candidum boni viri et sapientis aedem et aram deo multo gratissimam dignissimamque pronunciat: sceleratorum contra stultorumve preces fuitiles, vota irrita, victimas pollutas, totam denique religionem sacrilegam esse opinatur. Quam est ejus praeclara doctrina de tribus legibus, divina, naturali atque civili! Denique ad domestica etiam et familiaria praecepta se demittit Porphyrius: sed enim eo loco codex nescio quo pacto mutilus quicquid supererat lucubrationis amisit.

Nunc ego si laudes Porphyrii notissimas recensere velim, ineptus sim. Satis est Augustinus, a quo dicitur ***) doctissimus philosophorum Porphyrius, quamvis Christianorum acerrimus inimicus. Satis est Eunapius, apud quem his verbis celebratur Porphyrius: παν-

*) Consule Porphyrium in vita Pythagorae sect. 19. et 45. nec non apud Stobaeum in eclogis physicis cap. de statu animarum post exitum. Tum Diodorum Sic. XVIII, 1. et locum Ciceronis a nobis infra laudatum in notis ad cap. VIII. p. 18.

**) Vide Suidam voc. Πορφύριος, qui ait, hunc scripsisse in Iuliani libros, quod fuit opus theurgicum: nec non D. Augustini locos, a nobis infra laudatos in notis ad cap. VI. p. 13. et ad cap. XXI. p. 38. denique Holstenium in vita Porphyrii cap. IX.

***) De civ. d. XIX, 22.

τομυγές τι πρὸς ἅπασαν ἀρετὴν ὁ ἀνὴρ αὐτὸς χρῆμά τι γέγονε· καὶ τὸ κάλλος αὐτοῦ τῶν λόγων ἂν τις μᾶλλον, ἢ τὰ δόγματα πλέον εἰς αὐτὰ ἀπιδῶν, ἢ τὴν δύνανται τοῦ λόγου: ex omni virtutum genere (Porphyrius) concretus fuit, ut nescias, quid laudes magis, an elocutionis elegantiam, an placita, an ipsam dicendi vim. Satis est denique testimonium Caesariensis Eusebii, a quo Porphyrius, licet adversarius *), insigni tamen cum nominum honorificentia appellatur **): ὁ γενναῖος Ἑλλήνων φιλόσοφος, ὁ θαυμαστὸς θεολόγος, ὁ τῶν ἀποδόρητων μύστης, nobilis Graecorum philosophus, mirus theologus, idemque reconditorum mysteriorum interpres. Ego autem festive facere mihi videor, qui duorum illustrium auctorum atque inter se olim adversariorum Eusebii et Porphyrii scripta inedita uno volumine comprehendo. Jam si qua in hoc scripto Porphyrii paulo obscuriora videntur, nonne et Timaeus Platonis Ciceroni obscurior visus est? ***) Nimirum Porphyrius cum de rebus sublimioribus dicit, ipsae res verba obscurant: ita fit cum durior, tum etiam abstrusior oratio. Quare et ego, dum interpretarer, non semel aestuare me memini. Ceterum Porphyrius adeo plerumque obscuritate non laborat, ut praeter reliquas stili laudes singulari etiam perspicuitate praeditus Eunapio visus sit: Ὁ Πορφύριος ὡς περ ἑρμαϊκὴ τις σειρὰ καὶ πρὸς ἀνθρώπους ἐπινεύουσα διὰ ποικίλης παιδείας, πάντα εἰς τὸ εὐγνώστον καὶ καθαρὸν ἐξήγγελλεν: Porphyrius tamquam mercurialis quaedam catena ad mortales demissa, omnigenae eruditionis beneficio, cuncta aperte, dilucide clareque explicabat. Cum bonis igitur ominibus prodeat Origenis, Longini Plotinique discipulus, magister Jamblichi, philosophus sui temporis praestantissimus: cujus scriptum nuper inventum qui leget, novum graecis litteris lumen, novum morali philosophiae cumulum accessisse sentiet.

*) Confer Eusebii Chronicon lib. I. cap. 29. in nostro specimine superius edito, nec non ejusdem praefationem ad librum secundum Chronici.

**) Praep. ev. V, 14. Confer etiam IV, 6.

***) De finib. II, 3.

ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ

ΠΡΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΑΝ.

Ι. **Ε**γώ σε, Μαρκέλλα, θυγατέρων μὲν πέντε, δυοῖν δὲ ἀδρόνων οὖσαν μητέρα, τῶν μὲν καὶ ἔτι νηπίων, τῶν δὲ ἤδη εἰς γάμου ἡλικίαν ἠβῶν ἐφορμούντων, εἰλόμην ἔχειν σύνοικον· μὴ καταδείσας τὸ πλῆθος τῶν εἰς τὰς χρείας αὐτοῖς ἐσομένων ἀναγκαίων· οὔτε παιδοποιΐας χάριν τῆς ἀπὸ τοῦ σώματος· ἔχειν κεκρικῶς παῖδας τῆς ἀληθινῆς σοφίας ἐραστὰς τὰ τε σὰ τέκνα, εἰ φιλοσοφίας τῆς ὀρθῆς ἀντιλάβοιτό ποτε ὑφ' ἡμῖν ἀνατρεφόμενα· οὔτε μὴν διὰ χρημάτων περιουσίαν ἢ ὑμῖν ἢ ἐμοὶ προσοῦσαν· ἀγαπητὸν γὰρ καὶ τῶν ἀναγκαίων τὸ τυχόν, οὖσιν ἀκτήμοσιν· οὔτε ἀπὸ τῆς ἄλλης διακονίας φαστώνην τινά μοι προσδοκήσας εἰς τὸ γῆρας ἀποκλίνοντι ἔσεσθαι· ἐπίνοσον γὰρ σοι τὸ σῶμα, καὶ ἰατρείας μᾶλλον τῆς παρὰ τῶν ἄλλων δεόμενον, ἢ ἄλλοις ἐπικουρεῖν τι ἢ προστατεῖν ἐπιτήδειον· οὔτε δι' ἄλλην οἰκονομίαν ἢ θήραν δόξης καὶ ἐπαίνων παρὰ τῶν ἀνυποστάτων ἐθέλοντι τὸ τοιοῦτον βαστάσαι ψιλῆς ἔνεκα τῆς εἰς τὸ εὖποιεῖν προθυμίας· τούναντίον γὰρ, ὑπ' ἀβελτηρίας τῶν πολιτῶν σου, καὶ τῷ πρὸς ἡμᾶς φθόνῳ, βλασφημίαις τὲ πολλαῖς περιπέπτωκα, καὶ παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν εἰς θανάτου κίνδυνον ὑπ' αὐτῶν δι' ὑμᾶς περιέστην.

ΙΙ. Τούτων οὖν χάριν οὐδένα κοινωνὸν ἕτερον τοῦ βίου πεποίηκα, διττῆς δὲ μᾶλλον ἔνεκα εὐλόγου αἰτίας· μιᾶς μὲν, καθ' ἣν ἀπομειλίξασθαι κρίνας τοὺς γενε-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Θλίους θεούς, κατὰ τὸν ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ Σωκράτην δημῶδη μουσικὴν πρὸ τῆς ἐν φιλοσοφίᾳ συνήθους ἐνεργείας διαθεῖναι ἐλόμενον, ἀσφαλείας ἕνεκα τῆς ἐκ τοῦ βίου ἀπαλλαγῆς. Οὕτωςι γὰρ καὶ αὐτὸς ἀπομειλιττόμενος τοὺς ἐν τῇ κωμωδοτραγωδίᾳ προστάτας δαίμονας, τὸν γαμικὸν ὕμνον ἀγωνίσασθαι οὐκ ὤκνησα ἀσμενέστατα· καὶ πλήθει τῶν σῶν τέκνων συντυχῶν καὶ τῇ προσούσῃ περισκελείᾳ τῶν ἀναγκαίων, τῇ τε πονηρίᾳ τῶν ἐνυβρισάντων. Οὐδὲν γὰρ παρεῖται τῶν εἰς τὸ δράμα συμβαίνειν εἰωθότων, οὐ ζηλοτυπία, οὐ μῖσος, οὐ γέλως, οὐ διαπληκτισμός τε καὶ ὄργαι. Πλήν γε ὅτι οὐ περὶ ἡμᾶς, περὶ δὲ τοὺς ἄλλως ὑπουργοῦντας τοῖς δαίμοσι τουτὶ τὸ θέατρον, ἡμεῖς ὑπεκρίθημεν.

III. Ἐτέρας δὲ θειοτέρας καὶ οὐδὲν τι δημῶδει ταύτη ξοικυίας, καθ' ἣν ἀγασθεῖς σου τὴν πρὸς τὴν ὀρθὴν φιλοσοφίαν ἐπιτηδειότητα τῆς φύσεως, οὐκ ὤήθη, προσήκειν ἀνδρὸς φίλου μοι στερηθεῖσαν, συλλήπτορος ἔρημόν σε καταλιπεῖν καὶ προστάτου σώφρονος καὶ τῷ σῶ τρόπῳ ἐπιτηδείου. Ἀποσοβήσας δὲ πάντας τοὺς ἐπηρεάζειν μέλλοντας ἐν προσποιήσει, ἤνεγκα μὲν τὰς παραλόγους ὕβρεις, ἐβάστασα δὲ τὰς ἐπιβουλάς εὐσχημόνως· ἐλευθερῶν δὲ τὸ εἰς ἐμὲ περιήκον παντὸς τοῦ δεσπόζειν ἐπιχειροῦντος, ἀνεκαλεσάμην εἰς τὸν ἑαυτῆς τρόπον, μεταδιδούς φιλοσοφίας, ἀκόλουθον τῷ βίῳ λόγον ἐπιδεικνύμενος. Καὶ τίς γὰρ ἂν ἄλλος μοι πρὸ γε σοῦ μάρτυς ἂν εἴη ἀκριβέστερος, ἢν αἰσχυνοίμην ἀφοσιούμενος, ἢ τὰ κατ' ἑμαυτὸν ἀποκρύπτω, ἀλλ' οὐχὶ πρὸς ἀλήθειαν ἀπ' ἀρχῆς εἰς τέλος, τῇ μάλιστα τὴν ἀλήθειαν προτιμῶσῃ καὶ διὰ ταύτην ἔρμαιον ἠγησαμένη τὴν συνοίκησιν, πάντα τὰ εἰς αὐτὴν καὶ δι' αὐτῆς πραχθέντα ὑπομιμνήσκων.

IV. Συγχωρούντων οὖν τῶν πραγμάτων ἐπιπλέον αὐτόθι διατρίβειν, ἐπ' ἐξουσίας ἐνῆν σοι, ὥσπερ ἐκ παρακειμένων πηγαίων ναμάτων, τὸ πότον ἀπαρρῶεσθαι διάπιλέστερόν τε καὶ πρόσφατον· καὶ μὴ ἀγαπᾶν ὅσον αὐτῆς δόσεως συντείνου πρὸς τὸ χρήσιμον, θαρρῶεῖν δὲ καὶ διαναπαυσάμενη παρέχεσθαι ἐκ τοῦ ῥάστου δι' ἐξουσίας τὴν ἀνάκτησιν. Καλούσης, ἰδὲ τῆς τῶν Ἑλλήνων, χρείας, καὶ τῶν θεῶν συνε-

tales deos, veluti olim in vinculis Socrates, qui populi larem musicam consuetis philosophiae exercitiis anteponit, idque ut tutius ab hac vita discederet. Sic enim et ego ut placarem dramatum deos, nuptialem hymnum lubentissime concinere non recusavi: et multitudini tuorum liberorum ultro me objiciens, et victus difficultati, et maledicorum improbitati. Nihil enim eorum praetermissum est, quae ad drama adhiberi solent, non aemulatio, non odium, non risus, non altercatio, non irae. Quamquam nos quidem ejusmodi drama non tam nostri gratia agimus, quam eorum, qui multo aliter hoc theatrum diis instruunt.

III. Altera nobilior causa fuit atque ab hac vulgari prorsus abhorrens; quod ego nempe misatus tuum rectae philosophiae idoneum ingenium, haud aequum existimavi; te viro mihi caro spoliata, nunc omni adjutore destitutam relinqui, et sine patrono modesto tuisque moribus accommodato. Quare rejectis omnibus, qui fallaci artificio negotium facessere studebant; toleravi absurdas contumelias; tuli aequo animo insidias: teque liberans, quantum in me fuit, a cujusvis impotentis arbitrio, ad tuos ipsius mores revocavi, philosophiae praeceptis tibi impertitis, atque consentaneam doctrinae vitam meam ostendens. Quis autem te luculentior testis mihi erit? quam ego quidem erubescere rejiciens, aut aliquid meorum celans, aut (quoniam tu veritatem in primis semper coluisti et ea propter lucrum putasti matrimonium) non omnia verissime, quae ipsius matrimonii causa vel in ipso facta sunt, edocens.

IV. Igitur cum per negotia licebat diutius istis commorari, liberum tibi erat tamquam ex obviis fontibus potum haurire abundantem et promptum: neque contentae esse, quod ea res ad utilitatem aliquam duceret, verum etiam laetari licebat atque tibi met interquiescenti exhibere facillime pro facultate praesente recreationem. Nunc vero urgentibus Graecorum negotiis; ipsisque una diis

πειγόντων αὐτοῖς, ὑπακούειν μὲν σε, καίπερ οὐσαν προθυμοτάτην, μετὰ τοσαύτης ἀκολουθίας θυγατέρων, ἀδύνατον ἦν. Ἄνευ δέ σου ταύτας ῥίπτειν οὕτως ἐν σκαιοῖς ἀνθρώποις, ἀβουλίας εἶναι ὁμοῦ καὶ ἀδικίας ἔργον ὑπέληφα. Μένειν δὲ ἐνταυθοῖ βιαζόμενος, τήν τε τοῦ αὐθις ἐντυχεῖν ἐλπίδα προῖσχύμενος, εἰκότως σοι παραινέσαιμ' ἂν ἄντεχομένη τῶν δοθέντων ἐν τοῖς δέκα μηνσὶν οἷς μοι συνώκησας, μὴ πόθῳ καὶ ἐπιθυμίᾳ τοῦ πλείονος, καὶ τὸ ὄν ἤδη ἐκβαλεῖν· σπεύδω μὲν γὰρ ὄν ἂν δύναμαι τρόπον τήν ταχίστην πάλιν ἀναλαβεῖν.

V. Ἀδήλου δὲ ἐν ταῖς ἀποδημίαις τοῦ μέλλοντος ὄντος, ἀναγκαῖόν σοι παραμυθαύμενον τῷ λόγῳ ἅμα ἐπισκέπτειν· οἰκειότερον δ' εἶποιμ' ἂν τοῦ σαυτῆς καὶ ἐν σεαυτῇ οἴκου κήδεσθαι, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσειν· καταλειπόμενος οὐδὲν ἀπεικότως τῷ ἐν τραγωδίαις Φιλοκτήτου ἐλκεῖ μοχθίζοντος· πλήν ὅτι τῷ μὲν τὸ ἔλκος ὑπὸ ὀλοόφρονος ὕδρου· σοὶ δ' ἐπιγνούσῃ τὸ εἰς τὴν γένεσιν πτώμα ὅσον καὶ οἶον ἡμῖν τῆς ψυχῆς περιέστη· οὐ τῶν θεῶν ἡμᾶς ὑπεριδόντων, ὡς ἐκεῖνον οἶμα Ἀτρεΐδαι, ἀλλὰ σωτήρων γενομένων καὶ οὐκ ἐπιλαθόμενων. Πολλοῖς δὴ σε παλαίσμασι καὶ ἐπωθύνοισι εἰς ἀγῶνα ἔμπεσοῦσαν· νῦν μάλιστα φιλοσοφίας τοῦ μόνου ἀσφαλοῦς πείδματος ἄντεχομένην παρακαλῶ μὴ ταῖς ἀμηχανίαις ταῖς ἐκ τῆς ἡμετέρας ἀπουσίας πλέον ἐνδοῦναι τοῦ προσήκοντος· μήτε πόθῳ τῆς παρ' ἡμῖν διδασκαλίας, καὶ τὸ δοθέν ἤδη ἐκκροῦσαι· μηδὲ πρὸς τὸ πλῆθος τῶν περιεστῶτων ἀλλοτρίων ἀπαυδήσασαν, ἐκδοτον σεαυτὸν τῷ σύροντι ποταμῷ τῶν πραγμάτων ἔασαι· ἀλλὰ λογισαμένην, ὡς οὐ διὰ φαστῶνης ἢ τῶν ὄντων ἀγαθῶν κτήσις τοῖς ἀνθρώποις περιγίνεται, αὐτοῖς τούτοις συγκυρήσασιν εἰς ἀσκησὶν τοῦ προσδοκωμένου χρῆσασθαι βίου· ὅσα καὶ μόνα τῶν ἄλλων ἀντίπαλα τῆς σῆς καρτερίας εἰς τὸ παρατρέψαι σε καὶ βιάσαι εἶναι δύναται. Τὰ μὲν γὰρ τῶν ἐπιβουλῶν εὐκαταφρόνητα πάντα τοῖς ὄν οὐχ ἡμεῖς κύριοι ἐθέσασιν ἀτιμάζειν, καὶ μᾶλλον εἰς ἐκείνους κεκρικόσι τὴν ἀδικίαν ἀναστρέφειν, ἢ βλάπτειν γε

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

τούτους, οἷς τῶν μάλιστα παρ' ἑαυτοῖς δρωμένων ἐναντίων, οὐ μεγάλη τῆς ζημίας ἢ ἐλάττωσις εἶναι ὑπελήφθη.

VI. Τὴν δὲ τοῦ ἐπωφελουῦντος τὴν ψυχὴν ἀπουσίαν, πατρός τε ὁμοῦ καὶ ἀνδρός καὶ διδασκάλου, καὶ συγγένων, εἰ δὲ βούλει, καὶ τῆς πατρίδος τὴν εὐνοίαν εἰς αὐτὸν συνηρηκότος, δοκοῦσαν περιέχειν εὐλόγον τῆς δυσχερίας τὴν αἰτίαν παρηγοροίης ἂν, θεωρὸν προστησαμένη τὸν λόγον, οὐ τὸ πάθος πρῶτον μὲν, ὡς οὐκ ἦν ἄλλως, ὅπερ ἔφη, πρὸς τῶν μελλόντων νόστου δὴ μιμνήσκεισθαι ἐκ τῆς ἐνταυθοῖ ξένης καταγωγῆς τὸ δι' ἡδονῆς καθάπερ ἱππήλατόν τι χωρίον καὶ φαστῶνῆς ποιεῖσθαι τὴν ἐπάνοδον. Αὐτὸ γὰρ τὸ πρῶτον ὡς οὐδὲν ἄλλο ἄλλω ἀντίκειται πράγματι, ἡδονή τε καὶ φαστῶνῆς τῇ πρὸς θεοὺς ἀνόδῳ. Ἐπεὶ οὐδὲ τὰ ὑψηλότερα τῶν ὁρῶν ἀκινδύνως καὶ πόνων ἄνευ ἦν ἀναβαίνειν, οὐδ' ἀπὸ τῶν μυχῶν τοῦ σώματος διὰ τῶν εἰς τὸ σῶμα καταγωγῶν, ἡδονῆς τε καὶ φαστῶνῆς, ἀνακύπτειν. Διὰ γὰρ μερίμνης ἢ ὁδοῦ καὶ τῆς ἀνάμνησεως τοῦ πτώματος. Καὶ ἢ τὰ συμβαίνοντά δύσχερῆ, τὸ δύσκολον πρὸς ἀνάβασιν οἰκειῖον ὅτι καὶ τὸ βεῖα ζῶεῖν παρὰ θεοῖς πεπτωκόσι δὲ, εἰς τὴν ἔγερσιν ἐναντιώτατον, ὡς ἂν εἰς λήθην ἄγον τῷ ἀλλοτρίῳ, καὶ τῷ ὑπνω συντελοῦν, ἂν καθεύδωμεν ὑπὸ τῶν ψύχαγωγούντων ἡμᾶς ἐνυπνίων βουκόλουμένοι.

VII. Ἐπεὶ καὶ τῶν πεδῶν καὶ μὲν ἐκ χρυσοῦ βάρουτάτου ὄντος, διὰ τὴν εὐπρέπειαν, εἰς κόσμον μᾶλλον συντελεῖν καὶ φέρειν τὸν δεσμόν δι' αὐτῶν ἐνήγαγον τῷ κούφῳ τὰς δι' ἀφροσύνην τοῦ βάρους ἀναίσθητους γυναῖκας. Αἶ δὲ τοῦ σιδήρου συνιέναι τῶν ἀμαρτημάτων ἠνάγκασαν, καὶ λυπήσασαι μεταγινώσκειν, καὶ ζητεῖν τοῦ βάρους ἀπαλλαγὴν πορίσασθαι τοῦ χρυσοῦ δὲ διὰ τὴν τέρεψιν εἰς ἀγανάκτησιν οὐ τὴν τυχοῦσαν πολλάκις συντελοῦσης τῆς ἀλύσειός. Ὅθεν καὶ ἔδοξε τοῖς σώφροσι τὰ ἐπίπονα τῶν ἡδέων μᾶλλον συντελεῖν εἰς ἀρετὴν καὶ τὸ μοχθεῖν ἀριστον εἶναι ἀνδρὶ τε ὁμοίως καὶ γύναικι, ἢ ἐξοιδαίνειν τὴν ψυχὴν ὑπὸ τῆς ἡδονῆς χαλιωμένην.

ultionem, qui quum se ipsos in primis laeserint, quamvis impunitos patiaris, poenae detractio non magna fit.

VI. Hominis autem utilis animo tuo, et patris et mariti et magistri atque cognatorum omnium, immo et ipsius patriae benevolentiam in se uno complectentis, absentiam (quae sine dubio est justa causa molestiae) satis lenies sapiente tibi proposita consideratione; cujus haec prima admonitio erit, quod aliter nimirum haud liceret, ut dixi, eos, qui reditum aliquando molituri sunt, reapse redire ex hoc peregrino diversorio, si esset veluti voluptarius locus, campusque spatiosus et delicatus. Nihil enim adeo obstat, ut voluptas et ignavia, quominus ad deum accedamus. Reapse ne montium quidem cacumina sine periculo et labore conscendere licet: neque item a recessibus corporis emergere per ea, quae deorsum ad corpus ferunt, per voluptatem videlicet et ignaviam. Via enim per aerumnas secta est perque reminiscentiam mortalitatis. Quodsi intercedunt molestiae, difficultas quidem maxime propria est adscensionis: tranquille siquidem vivere deorum est. In iis autem, qui ceciderunt in terram, tranquillitas in primis contraria est erectioni, quoniam per res extraneas oblivionem caeli invehit, somnumque conciliat, ita ut dormiamus, ab illudentibus somniorum imaginibus oblectati.

VII. Jam et catenae, quae sunt ex auro gravissimo, tamen, propter pulchritudinem, ut ornamento magis quam vinculo tribuantur, suadent mulieribus, quae stultitiae suae causa pondus non sentiunt. Contra ferreae catenae peccata in memoriam revocant, suaeque molestia poenitentiam creant, impelluntque, ut, quo pacto liberemur a pondere, vestigemus. Ceterum aurea quoque vincula post oblectationem ad non mediocres dolores saepe transferunt. Quamobrem sapientibus videntur aerumnae magis quam voluptates ad virtutem conferre; videtur item expedire, ut vir mulierque potius laborent, quam animo turgeant aera voluptatis inflati.

T

Παντός γὰρ καλοῦ κτήματος πόνους δεῖ προηγείσθαι, καὶ πονεῖν ἀνάγκη τὸν τυχεῖν ἀρετῆς σπουδάζοντα. Ἀκούεις δὲ καὶ τὸν Ἡρακλέα, τοὺς τε Δίοςκούρους, καὶ τὸν Ἀσκληπιὸν, τοὺς τε ἄλλους, ὅσοι θεῶν παῖδες ἐγένοντο, ὡς διὰ τῶν πόνων καὶ τῆς καρτερίας τὴν μάκαριαν εἰς θεοὺς ὁδὸν ἐξετέλεσαν. Οὐ γὰρ ἐκ τῶν δι' ἡδονῆς βεβιωκότων ἀνθρώπων αἱ εἰς θεὸν ἀναδρομαὶ, ἀλλ' ἐκ τῶν τὰ μέγιστα τῶν συμβαινόντων γενναίως διενεγκεῖν μεμαθηκότων.

VIII. Μέγιστος δὲ ἄθλος τοῦ νῦν σοι προκειμένου, εὖ οἶδα καὶ αὐτός, ὡς οὐκ ἂν γένοιτο ἄλλος, ἠγουμένη μετ' ἐμοῦ καὶ τῆς σωτηρίας τὴν ὁδὸν καὶ τὸν ταύτης καθηγεμόνα καταλείψειν. Ἔχει δὲ οὐχ οὕτω παντάπασιν δυσκαρτερήτως σοι τὰ παρόντα, εἰ παρεῖσα τὴν ἐκ τοῦ πάθους ἀλόγιστον ταραχὴν, μὴ περὶ φάυλων ἠγήσῃ μεμνησθαι, ὧν εἰς φιλοσοφίαν τὴν ὀρθὴν παρὰ τῶν θείων ἐτελέσθης λόγων· ὧν τὴν βεβαίαν ἀκρόασιν αἱ πράξεις ἐλέγχειν εἰώθασι. Τὰ γὰρ ἔργα τῶν δογμάτων ἐκάστου φέρειν πέφυκε τὰς ἀποδείξεις· καὶ δεῖ οὕτως βιοῦν, ὅστις ἐπίστευσεν, ἵνα καὶ αὐτὸς πιστὸς ἢ μάρτυς περὶ ὧν λέγει τοῖς ἀκροωμένοις. Τίνα οὖν ἦν ἄρα, ἃ παρὰ τῶν σαφέστατ' εἰδότεν τὰ κατ' ἀνθρώπους μεμάθηκαμεν; Ἄρ' οὐχ ὅτι μὲν σοι ἐγὼ οὐχ ὁ ἀπίτος οὗτος καὶ τῆ' αἰσθήσει ὑποστατός, ὁ δὲ ἐπὶ πλεῖστον ἀφέστηκώς τοῦ σώματος, ὁ ἀχρώματος καὶ ἀσχημάτιστος, καὶ χερσὶ μὲν οὐδαμῶς ἐπαφητός, διανοίᾳ δὲ μόνη κρατητός. Λαμβάνομέν' δὲ οὐ παρὰ τῶν ἔξωθεν τὰ εἰς τὰ παρ' αὐτῶν ἡμῖν ἐντεθειμένα· τὸν δόσιμον δὲ μόνον ὥσπερ ἐν χορῶν εἰς ἀνάμνησιν ἡμᾶς ἄγοντα, ὧν ἔχοντες παρὰ τοῦ δεδωκότος ἐπλανήθημεν.

IX. Πρὸς δὲ τούτοις οὐχ ὅτι πᾶν πάθος ψυχῆς εἰς σωτηρίαν αὐτῆς πολεμιώτατον, καὶ ἀπαιδευσία μὲν τῶν παθῶν πάντων μήτηρ. Τὸ δὲ πεπαιδεῦσθαι οὐκ ἐν πολυμαθείας ἀναλήψει παλάξει δὲ τῶν ψυχικῶν παθῶν ἐθεώρειτο. Πάθη δὲ νόσημάτων ἀρχαί· ψυχῆς δὲ νόσημα κακία· κακία δὲ πᾶσα αἰσχρόν· τὸ δὲ αἰσχρόν τῷ καλῷ ἐναντίον· καλοῦ δὲ ὄντος τοῦ θείου, ἀμήχανον αὐ-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

τῷ σὺν κακίᾳ πελάζειν· καθαρῷ γὰρ μὴ καθαρὸν ἐφάπτεσθαι οὐδὲ ὁ Πλάτων φησὶ θεμιτὸν εἶναι. Διὸ καὶ μέχρι τοῦ νῦν καθαρεύειν δεῖ τῶν παθῶν τε καὶ τῶν διὰ τὸ πάθος ἀμαρτημάτων. Ἄρ' οὖν οὐ τοιαῦτα ἦν, οἷς μάλιστα συνήνεις, ὡς γράμματα θεῖα ἐνόητα παρὰ σαυτῇ διὰ τῆς τῶν λόγων ἐνδείξεως ἀναγινώσκουσα; Πῶς οὖν οὐκ ἄτοπον τὴν πεπεισμένην ἐν σοὶ εἶναι καὶ τὸ σῶζον καὶ τὸ σωζόμενον, καὶ τό γε ἀπολλύον καὶ ἀπολλύμενον, τὸν τε πλοῦτον καὶ τὴν πενίαν, τὸν τε πατέρα καὶ τὸν ἄνδρα καὶ τῶν ὄντως ἀγαθῶν καθηγεμόνα, κεχηγμέναί πρὸς τὴν τοῦ ὑφηγητοῦ σκιάν, ὡς δὴ τὸν ὄντως ὑφηγητὴν μὴ ἐντὸς ἔχουσαν, μηδὲ παρὰ σαυτῇ πάντα τὸν πλοῦτον; ὃν ἀνάγκη ἀπολλύναι καὶ διαφεύγειν, πρὸς τὴν σάρκα καταβαίνουσαν, ἀντὶ τοῦ σῶζοντος καὶ σωζομένου.

X. Τῆς μὲν οὖν ἐμῆς σκιᾶς καὶ τοῦ φαινομένου εἰδώλου, οὔτε παρόντων ὀνήσω τι, οὔτ' ἀπόντων ἐπώδυνος ἢ ἀπουσία τῇ μελετώσῃ φεύγειν ἀπὸ τοῦ σώματος. Ἐμοῦ δὲ καθαρῶς τύχοις ἂν μάλιστα καὶ παρόντος καὶ συνόντος νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν, σὺν καθαρῷ καὶ τῷ καλλίστῳ τῆς συνουσίας καὶ μηδὲ χωρισθῆναι οἴου τε ὄντος, εἰ μελετῶνς εἰς ἑαυτὴν ἀναβαίνειν, συλλέγουσα ἀπὸ τοῦ σώματος πάντα τὰ διασκεδασθέντα μέλη, καὶ εἰς πλῆθος κατακερματισθέντα, ἀπὸ τῆς τέως ἐν μεγέθει δυνάμεως ἰσχυούσης ἐνώσεως. Συνάγοις δ' ἂν καὶ ἐνίζοις τὰς ἐμφύτους ἐννοίας καὶ διαρθροῦν συγκεχυμένας, καὶ εἰς φῶς ἔλκειν ἐσκοτισμένας πειρωμένη. Ἄφ' ὧν ὀρμώμενος καὶ ὁ θεῖος Πλάτων, ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν ἐπὶ τὰ νοητὰ τὰς ἀνακλήσεις πεποίηται. Ἐτι εἰ μνημονεύεις, διαρθροίης δ' ἂν ἅ γε ἀκήκοας, διὰ τῆς μνήμης ἀναπεμπαζομένη, τοῖς τε τοιούτοις τῶν λόγων ὡς ἀγαθοῖς συμβούλοις ἀξιούσα προσέχειν καὶ λοιπὸν τὰ γνωσθέντα διὰ τῶν ἔργων ἀσκοῦσα, διὰ δ' αὐτῶν ποιεῖν συντηροῦσα.

XI. Λέγει δὲ ὁ λόγος πάντῃ μὲν καὶ πᾶσι παρεῖναι τὸ θεῖον, νεῶν δὲ τούτῳ παρ' ἀνθρώποις καθιερωσθαι τὴν διάνοιαν μάλιστα τοῦ σοφοῦ μόνην, τιμὴν τε προσήκουσαν ἀπουέμεσθαι τῷ θεῷ ὑπὸ τοῦ μάλιστα τὸν θεὸν ἐγνωκότος· τοῦτον δὲ εἶναι εἰκότως μόνου τὸν σοφόν, ᾧ τιμητέον διὰ σοφίας, τὸ θεῖον, καὶ κατακοσμητέον αὐτῷ.

nequit, ut cum vitio, ad eum accedamus. Namque mundum immundo tangere ne Plato quidem fas esse ait. Quare hactenus purgare oportet passiones atque orientia ab his peccata. Jam vero nonne haec erant, quae tū maxime comprobabas; quaeque ut divina documenta apud te condita, sermone facem praeferente, legebas? Quomodo igitur non est absurdum, eam, cui persuasum est in se habere servans et servatum; perdens et perditum, opes et egestatem, parentem et virum verique boni magistrum, hiare ad suavis umbram, quasi verum ducem intus non habeas, neque in te ipsa omnigenam opum vim? quas quidem opes perire et effluere necesse est, si, nulla ratione habita servantis et servati, ad carnem te demittas.

X. Mea igitur umbra atque conspicua imagine neque praesens juvabo, neque absens molestiam creabo, siquidem mentem avertere a corpore curabis. Me autem pure diu noctuque frueris tamquam praesente et conjuncto cum defaecata et pulcherrima copula et porro inseparabili, si dabis operam, ut in te ipsam adscendas, colligens in tuo corpore membra omnia disjuncta sparsimque diffusa, nimirum ut virtus hactenus extensa conjunctione roboretur. Colliges autem atque cumulabis innatas animae facultates articulatim hactenus confusas, si ad lucem revocare obscuras conaberis: unde exorsus etiam divinus Plato a sensilibus ad abstracta nos vocavit: praeterea, si memor eris, et nectes audita mente versans, atque his doctrinis tamquam bonis consiliariis uteris, et mox cognitae opere exercebis constanter ad laborem incumbens.

XI. Ait autem philosophia, deum cunctis et ubique esse praesentem: mentem vero sapientis templum esse inter homines ei consecratum potissimum; immo unicuique honoremque convenientem deo tribui ab eo, qui deum maxime novit. Ejusmodi sapientem solum esse, a quo numen sapientia adorandum est, adornandumque

διὰ σοφίας ἐν τῇ γνώμῃ τὸ ἱερόν, ἐμψύχω ἀγάλματι τῶ
 νῶ ἐνεικονισαμένου ἀγάλλοντα . . . Θεὸς μὲν γὰρ δεῖται
 οὐδενός· σοφὸς δὲ μόνου θεοῦ· οὐ γὰρ ἂν ἄλλως καλὸς
 καὶ ἀγαθὸς γένοιτο, ἢ νόων τὸ τε ἀγαθὸν καὶ καλόν, ὅπερ
 ἐξέχει τοῦ θείου. Οὐδ' αὖ ἄλλος κακοδαίμων ἄνθρωπος,
 ἢ πονηρῶν δαιμόνων ἐνδιαίτημα τὴν ψυχὴν κατασκευάσας.
 Ἀνθρώπων δὲ σοφῶ θεὸς θεοῦ δίδωσιν ἐξουσίαν. Καὶ κα-
 θαίρεται μὲν ἄνθρωπος ἐννοία θεοῦ· δικαιοπραγίαν δὲ ἀπὸ
 θεοῦ ὀρμώμενος διώκει.

XII. Πάσης πράξεως καὶ παντός ἔργου καὶ λόγου θεὸς
 ἐπόπτης παρέστι καὶ ἔφορος· καὶ πάντων ὧν πράττομεν
 ἀγαθῶν τὸν θεὸν αἴτιον ἠγώμεθα· τῶν δὲ κακῶν αἰτιοὶ
 ἡμεῖς ἐσμέν οἱ ἐλόμενοι· θεὸς δὲ ἀναίτιος· ὅθεν καὶ εὐ-
 κταῖον τὰ ἄξια θεοῦ καὶ αἰτώμεθα ἢ μὴ λάβοιμεν ἂν παρ'
 ἑτέρου· καὶ ὧν ἡγεμόνες οἱ μετ' ἀρετῆς πόνοι, ταῦτα εὐ-
 χόμεθα γενέσθαι μετὰ τοὺς πόνους. Εὐχὴ γὰρ ῥαθυμοῦ
 μάταιος λόγος. Ἄ δὲ κτήσάμενος οὐ καθέξεις, μὴ αἰτοῦ
 παρὰ θεοῦ· δῶρον γὰρ θεοῦ πᾶν ἀναφαίρετόν· ὥστε οὐ
 δώσει ὃ μὴ καθέξεις. Ὡν δὲ τοῦ σώματος ἀπαλλάγῃσα
 οὐ δεήσῃ, ἐκείνων καταφρόνει· καὶ ὧν ἂν ἀπαλλάγῃσα
 δέη, εἰς ταῦτα σὺ ἀσκυμένῃ τὸν θεὸν παράκαλει γενέ-
 σθαι συλλήπτورا. Οὐκ οὖν δεήσῃ οὐδενός, ὧν καὶ ἡ τύχη
 δοῦσα πολλάκις πάλιν ἀφαιρείται. Οὐδὲ πρὸ καιροῦ τινὸς
 τὴν αἴτησιν ποιῆσθαι, ἀλλ' ὅταν σοὶ ὁ θεὸς ἐν σοὶ οὖσαν
 φύσει τὴν ὀρθὴν αἴτησιν ἐκφαίνῃ.

XIII. Δι' ὧν μάλιστα καὶ αὐτὸς ἐνοπρῖξασθαι πέ-
 φυκεν, οὔτε διὰ σώματος ὁρατὸς ὧν, οὔτε διὰ ψυχῆς αἰ-
 σχρᾶς καὶ ὑπὸ τῆς κακίας ἐσκοτισμένης. Κάλλος γὰρ ἐκεί-
 νου τὸ ἀκήρατον, καὶ φῶς τὸ ζωτικὸν ἀληθείας διαλάμ-
 πον· κακία δὲ πᾶσα ὑπ' ἀγνοίας διέψευσται καὶ ὑπὸ αἰ-
 σχους διέστραπται. Ταῦτ' οὖν θέλε καὶ αἰτοῦ τὸν θεόν, ἢ θέλει
 τε καὶ ἔστιν αὐτός· εὖ ἐκείνο γινώσκουσα, ὡς ἐφόσον τις τὸ σῶ-
 μα ποθεῖ καὶ τὰ τοῦ σώματος σύμφυλα, ἐπὶ τοσοῦτον ἀγνοεῖ.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

τὸν θεὸν, καὶ τῆς ἐκείνου ἐνοράσεως ἑαυτὸν ἀπεσκότισε, καὶ ἂν παρὰ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις, ὡς θεὸς δοξάζεται. Σοφὸς δὲ ἄνθρωπος ὀλίγοις γνωσκόμενος, εἰ δὲ βούλει, καὶ ὑπὸ πάντων ἀγνοούμενος, γινώσκεται ὑπὸ θεοῦ. Ἐπέσθω τοίνυν ὁ μὲν νοῦς τῷ θεῷ, ἐνοπτριζόμενος τῇ ὁμοίῳσει θεοῦ· τῷ δὲ νῷ ἢ ψυχῇ· τῇ δ' αὖ ψυχῇ ὑπηρετεῖτω τὸ σχῆμα, εἰς ὅσον οἶόν τε, καθαρᾶ καθαρὸν. Ἀπὸ γὰρ τῶν παθῶν ταύτης μαινόμενον, εἰς αὐτὴν πάλιν ἐπαναστρέφεται τὰ μιάσματα.

XIV. Τῇ δὲ ψυχῇ τῇ θεοφιλεῖ καὶ τῷ θεοφιλεῖ νῷ ἐν τῷ καθαρῷ σώματι ἔστωσαν καὶ πράξις ἀκόλουθος καὶ λόγος· αἰρετωτέρου σοὶ ὄντος [λίθου] εἰκῇ βαλεῖν, ἢ λόγον· καὶ τὸ ἠτιᾶσθαι τᾶληθῆ λέγοντα, ἢ νικᾶν ἀπατώντα· τὸ γὰρ νικῆσαν ἀπάτη ἐν τῷ ἡθεῖ ἠττηται· μάρτυρες δὲ κακῶν ψεύδεις λόγων. Ἀδύνατον τὸν αὐτὸν φιλόθεόν τε εἶναι καὶ φιλήδονον καὶ φιλοσώματον· ὁ γὰρ φιλήδονος καὶ φιλοσώματος πάντως καὶ φιλοχρήματος· ὁ δὲ φιλοχρήματος ἐξ ἀνάγκης ἄδικος· ὁ δὲ ἄδικος καὶ εἰς θεὸν καὶ εἰς πατέρας ἀνόσιος καὶ εἰς τοὺς ἄλλους παράνομος· ὥστε, καὶ ἐκατόμβας θύῃ, καὶ μυρίοις ἀνάθημασι τοὺς νεῶς ἀγάλλῃ, ἀσεβῆς ἐστὶ καὶ ἄθεος καὶ τῇ προαιρέσει ἱερόσυλος. Διὸ καὶ πάντα φιλοσώματον ὡς ἄθεον καὶ μιαρὸν ἐκτρέπεσθαι χρῆ.

XV. Καὶ οὐ ταῖς δόξαις οὐκ ἂν χρήσαιο, τούτῳ μῆτε βίου μῆτε λόγου, τοῦ περὶ θεὸν κοινῶναι. Λόγον, γὰρ θεοῦ τοῖς ὑπὸ δόξης διεφθαρμένοις λέγειν οὐκ ἀσφαλές· καὶ γὰρ καὶ τᾶληθῆ λέγειν ἐπὶ τούτων περὶ θεοῦ καὶ τὰ ψευδῆ κίνδυνον ἴσον φέρει. Οὕτε αὐτέ τινα προσῆκεν ἀνοσίων ἔργων μὴ καθαρεύοντα φθέγγεσθαι περὶ θεοῦ, οὕτε εἰς τοιούτων ἀκοᾶς ἐμβάλλοντα, τὸν περὶ θεοῦ λόγον οἴεσθαι μὴ μαινεῖν ἀλλ' ἀκροᾶσθαι καὶ λέγειν τὸν περὶ θεοῦ λόγον ὡς ἐπὶ θεοῦ. Προηγείσθω οὖν τοῦ περὶ θεοῦ λόγου τὰ θεοφιλῆ ἔργα, καὶ σιγάσθω ὁ περὶ αὐτοῦ λόγος ἐπὶ πλήθους· ἀνοικειοτάτη γὰρ θεολογία κενόδοξία ψυχῆς. Νόμιζε αἰρετωτέρου εἶναι σιγᾶν ἢ λόγον εἰκῇ προέσθαι περὶ θεοῦ. Ἀξίαν

atque illius notionem ipsum sibi praecludere, etiamsi a cunctis hominibus ceu numen observaretur. Contra sapiens homo paucis notus, immo, si lubet, omnibus ignotus, noscitur a deo. Sectetur igitur mens deum, eumque tamquam in imagine contempletur: mentem sectetur animus: animo vero ipsi subserviat corporea figura, quantum fieri potest, pura puro. Secus corpus ab illius passionibus inquinatum in ipsum animum piacula retorquetur.

XIV. Pio autem animo piaequae menti in puro corpore consentiant opera et sermo. Quippe tibi optabilius est lapidem temere projicere quam sermonem: vincti vera dicentem, quam vincere alios fallentem. Nam qui fraude vincit, moribus deterior fit. Falsus sermo testis rei malae. Fieri nequit, ut idem deum amet et voluptatem atque corpus. Nam voluptatis corporisque amator idem utique est pecuniae cupidus: hic autem necessario injustus: injustus vero et in deum et in parentes impius est; et in reliquos omnes peccat: adeo ut, etiamsi hecatombas immolet innumerisque donis templa exornet, impius nihilominus sit et irreligiosus et impurus et mente sacrilegus. Quare omnis homo voluptati corporis deditus ceu irreligiosus et impurus vitandus est.

XV. Jam quorum dogmatibus uti nolis, eos neque ad convictum adhibebis, neque sermone de divinis rebus imperties. De his enim rebus cum iis loqui, qui falsa opinione corrupti sunt, haud tutum est. Nam sive vera sive falsa de deo apud hos narres, aeque periculosum est. Neque rursus decet sceleribus inquinatum de deo loqui, neque non videtur pollui ejusmodi sermo in impiorum aures demissus: sed prorsus oportet sermonem de deo et dici et audiri digne deo. Praecedant igitur divinum sermonem pia opera, neque in publica concione de deo sermo sit. Nullum enim theologiae cum animae vanitate commercium. Existima, melius esse silere, quam temerarium sermonem de deo effutire. Digna

σεῖ ποιήσει θεοῦ· τὸ μηδὲν ἀνάξιον θεοῦ μήτε λέγειν μήτε πράττειν, μήτε πάντα εἰδέναι ἀξιούν. Ὁ δὲ ἄξιος ἄνθρωπος θεοῦ, θεὸς ἀνέστη.

XVI. Καὶ τιμήσεις μὲν ἄριστα τὸν θεόν, ὅταν τῷ θεῷ τὴν σαυτῆς διάνοιαν ὁμοιώσεις. Ἡ δὲ ὁμοίωσις ἔσται διαίτη μόνης ἀρετῆς· μόνη γὰρ ἀρετὴ τὴν ψυχὴν ἀνω, ἔλκει, καὶ πρὸς τὸ συγγενές. Καὶ μέγα οὐδὲν ἄλλο μετὰ θεοῦ ἢ ἀρετὴ. Μείζων ἀρετῆς θεὸς· θεὸς δὲ ἄνθρωπον βεβαιοῖ, πράσσοντα καλά. Κακῶν δὲ πράξεων κακὸς δαίμων ἡγεμών. Ψυχὴ οὖν πονηρὰ φεύγει μὲν θεόν, πρόνοιαν δὲ θεοῦ εἶναι οὐ βούλεται, νόμου τε τοῦ θείου πάντα φαῦλον κολάζοντος ἀποστατεῖ παντός. Ψυχὴ δὲ σοφοῦ ἀρμόζεται πρὸς θεόν, αἰεὶ θεόν ὄρα, σύχεστιν αἰεὶ θεῷ. Εἰ δὲ χαίρει τῷ ἀρχομένῳ, τὸ ἀρχον, καὶ θεὸς σοφοῦ κηδεταὶ καὶ προνοεῖ. Καὶ διὰ τοῦτο μακάριος ὁ σοφός, ὅτι ἐπιτροπεύεται ὑπὸ θεοῦ. Οὐχ ἡ γλῶττα τοῦ σοφοῦ τίμιον παρὰ θεῷ, ἀλλὰ τὰ ἔργα. Σοφὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ σιγῶν τὸν θεόν τιμᾷ· ἄνθρωπος δὲ ἀμαθὴς καὶ εὐχόμενος καὶ θυῶν μιαίνει τὸ θεῖον. Μόνος οὖν ἱερεὺς ὁ σοφός, μόνος θεοφιλὴς, μόνος εἰδὼς εὐξασθαι.

XVII. Καὶ ἡ σοφίαν ἀσκῶν ἐπιστήμην ἀσκεῖ τὴν περὶ θεοῦ οὐ λιτανεύων αἰεὶ καὶ θυῶν, διὰ δὲ τῶν ἔργων τὴν πρὸς θεόν ἀσκῶν εὐσεβίαν. Θεῷ γὰρ εὐάρεστος οὔτε δόξαις ἀνθρώπων οὔτε σοφιστῶν κεναῖς φωναῖς γένοιτ' ἄν τις· αὐτὸς δὲ ἑαυτὸν καὶ εὐάρεστον ποιεῖ θεῷ καὶ ἐκθεοῖ τῇ τε ἰδίας διαθέσεως ὁμοιότητι τῷ μετὰ ἀφθαρσίας μακαρίῳ. Καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν εὐσεβῆ καὶ δυσάρεστον ποιεῖ τῷ θεῷ. Οὐχ ὑπὸ θεοῦ πάσχων κακῶς (ἀγαθοποιὸν γὰρ μόνον τὸ θεῖον) ἀλλ' ὑφ' ἑαυτοῦ διὰ τε ἄλλα καὶ τὴν περὶ θεοῦ κακὴν δόξαν. Ἀσεβὴς οὐχ οὕτως ὁ τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν μὴ περιέπων, ὡς ὁ τὰς τῶν πολλῶν δόξας τῷ θεῷ συναπτῶν. Σὺ δὲ μηδὲν ἀξιόν ποτε ὑπολάβῃς περὶ θεοῦ μήτε τῆς μακαριότητος αὐτοῦ μήτε τῆς ἀφθαρσίας.

XVIII. Οὗτος γὰρ μέγιστος καρπὸς εὐσεβείας τιμᾷν τὸ

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

θεῖον· καὶ τὰ πατρια· οὐχ ὡς ἐκείνου προσδεομένου, ἀλλ' ὑπὸ τῆς ἐκείνου εὐλαβεστάτης καὶ μακαρίας σεμνότητος εἰς τὸ σέβας αὐτοῦ ἐκκαλουμένου. Βωμοὶ δὲ θεοῦ λειτουργούμενοι, μὲν οὐδὲν βλάπτουσι, ἀμελούμενοι δὲ οὐδὲν ὠφελουσι. Ὅστις δὲ τιμᾷ τὸν θεὸν ὡς προσδεόμενον, οὗτος κέληθεν ἑαυτὸν δοξάζων τοῦ θεοῦ κρείττονα εἶναι. Οὐ χολωθέντες οὖν οἱ θεοὶ βλάπτουσι, ἀλλ' ἀγνοηθέντες ὄργη γὰρ θεῶν ἀλλοτρία· ὅτι ἐπὶ ἀβουλήτοις μὲν ἡ ὄργη θεῶν δὲ οὐδὲν ἀβούλητον. Μὴ τοίνυν μίαιναι τὸ θεῖον ἀνθρώπων πίναις ψεύδοδοξίαις· οὔτε γὰρ ἐκεῖνο βλάψεις· τό γε μακάριον διὰ παντός, καὶ οὐ πᾶσαι βλάβη τῆς ἀφθαρσίας ἐξελλήλαται, σαυτῆνι δὲ τυφλώσεις πρὸς τὴν τῶν μεγίστων καὶ κυριωτάτων διάγνωσιν.

XIX. Οὐδὲ ταῦτα λέγειν μετ' ἡγοῦ παραγγέλλοντα σέβειν θεόν· γελοῖος γὰρ ὁ τοῦτο παραγγέλλων, ὡς ἐπιδοστάζειν ἐνόητος περὶ τούτου. Καὶ οὐχ ὅτι τινὰ ποιοῦντες ἢ δοξάζοντες περὶ θεοῦ, καλῶς τοῦτον σέβομεν. Οὔτε δάκρυα καὶ ἰκετεῖαι θεὸν ἐπιστρέφουσι, οὔτε θυηπόλια θεὸν τιμᾶσιν, οὔτε ἀναθημάτων πλήθος κόσμουσι θεόν, ἀλλὰ τὸ ἐνθεὸν φρόνημα καλῶς ἠδρασμένον συνάπτεται θεῶ. Χωρεῖν γὰρ ἀνάγκη τὸ ἴδιον πρὸς τὸ ὅμοιον. Θυηπόλια δὲ ἀφρόνων πυρὸς τροφή, καὶ τὰ παρὰ τούτων ἀναθήματα ἱεροσφόλοις χορηγία τῶν εἰκίλασιν. Σοὶ δὲ ὡς περ εἴρηται, νεῶς μὲν ἔστω τοῦ θεοῦ ὁ ἐν σοὶ νοῦς. Παρασκευαστέον δὲ αὐτὸν καὶ κοσμητέον εἰς καταδοχὴν τοῦ θεοῦ ἐπιτήδειον. Μηδὲ ἐφήμερος ὁ κόσμος ἔστω καὶ τὰ τῆς παραδοχῆς, καὶ πάλιν γέλωτες καὶ ἀφροσύναι καὶ τὸ χῶρημα τοῦ πονηροῦ δάμιμονος.

XX. Ἐὰν οὖν αἰὲ μνήμονεύης, ὅτι ὅπου ἀνιῆ ἡ ψυχὴ σου περιπατῆ, καὶ τὸ σῶμα ἐνεργὸν ἀποτελῆ, θεὸς παρῆσθη μὲν ἔφορος ἐν πάσαις σου ταῖς βουλαῖς, καὶ ταῖς πράξεσιν, αἰδεσθήσῃ μὲν τοῦ θεοῦ τὸ ἀληστὸν, ἔξεις δὲ τὸν θεὸν σύνοικον. Καὶ τὸ στόμα οὖν σου πρόφασιν τινα πράγματος ἄλλου του διαλέγεται, μετὰ τῆς γνῶμης

et patria instituta. Deus re quidem nulla eget, verum ejus reverendissima et beata dignitas ad ejusdem cultum invitat: Arae porro dei, si iis operemur, non nocent; si negligantur, non prosunt. Qui igitur deum colit, quasi is cultu egeret, hic (etsi imprudens) videtur quodammodo existimare, deo se esse meliorem. Dii igitur non nocent irati, sed ignorati. Ira a deorum natura aliena est: ira enim in inconsideratum cadit; nihil autem inconsideratum deus habet. Ne itaque deum polluas hominum erroribus: neque enim deo nocebis, qui beatus est in perpetuum, quumque sit incorruptibilis, nulli injuriae obnoxius est: te ipsam vero excaecabis, quominus maximarum potissimarumque rerum notitiam consequaris.

XIX. Neque haec a me propterea dici putes, quia ad dei cultum cohortari velim: ridiculum enim facit, qui id monet, quasi in dubium revocari possit. Neque si certis ritibus utimur, atque opinionibus erga deum, idcirco hunc bene colimus. Lacrymae ac supplicationes deum non commovent, victimae deum non honorant, donariorum cumulus deum non exornat: verum divinitus instincta mens et bene constituta cum deo conjungitur. Necesse enim est, ut similia inter se jungantur. Victimae insipientium ignis pabulum sunt, et horum donaria sacrilegorum praeda fiunt. Tibi ergo, ut diximus, dei templum tua mens esto, quae quidem ita instruenda atque adornanda est, ut dei idoneum sit receptaculum: neque ejusdem temporalis sit apparatus et tamquam hospitium, ita ut rursus ridicula et stulta sequantur et mali genii habitatio.

XX. Si igitur semper memineris, ubicumque animus tuus versabitur corpusque ipsum operosum reddet, ibi deum adesse praesentem cogitationibus omnibus atque actionibus tuis; revereberis sane scrutatorem, cujus oblivisci non est fas, deumque habebis familiarem. Quod si os tuum quavis de causa quidvis aliud loquatur,

τὸ φρόνημα τετράφθω πρὸς τὸν θεόν. Οὕτως γὰρ ἔσται καὶ ὁ λόγος ἐνθεος ἔσται διὰ φωτὸς τοῦ θεοῦ τῆς ἀληθείας λαμπρυνόμενος καὶ ῥᾶον προχωρῶν. Θεοῦ γὰρ γνώσις ποιεῖ βραχὺν λόγον.

XXI. Ὅπου δ' ἂν λήθῃ παρέισέλθῃ θεοῦ, τὸν κακὸν δαίμονα ἀνάγκη ἐνοικεῖν. Χώρημα γὰρ ἢ ψυχὴ, ὡσπερ μεμαθηκίας, ἢ θεῶν ἢ δαιμόνων καὶ θεῶν μὲν συνόντων πράξῃ τὰ ἀγαθὰ καὶ διὰ τῶν λόγων καὶ διὰ τῶν ἔργων. Ἰποδεξαμένη δὲ ψυχὴ τὸν κακὸν σύννοικον, διὰ πονηρίας πάντα ἐνεργεῖ. Ὅταν οὖν ἴδῃς ἄνθρωπον τοῖς κακοῖς χαίροντά καὶ δρῶντα, γινώσκει τούτον ἠρνεῖσθαι μὲν τὸν θεὸν ἐν τῇ γνώμῃ, πονηροῦ δὲ δαίμονος ὄντα ἐνδιαίτημα. Θεὸν οἱ μὲν εἶναι νομίζοντες καὶ διοικεῖν ἅπαντα, τοῦτο γέρας ἐκτήσαντο διὰ τῆς γνώσεως καὶ τῆς βεβαίας πίστεως, τὸ μεμαθηκέναι, ὅτι ὑπὸ θεοῦ προνοεῖται πάντα, καὶ εἰσὶν ἄγγελοι θεῶν τε καὶ ἀγαθοὶ δαίμονες ἐπόπται τῶν πραττομένων, οὓς καὶ λαθεῖν ἀμήχανον. Καὶ δὴ τοῦτο οὕτως ἔχειν πεπεισμένοι, φυλάττονται μὲν μὴ διαπίπτειν τοῖς κατὰ τὸν βίον, πρὸ ὕψεως ἔχοντες τὴν τῶν θεῶν ἀναπόδραστον ἐφόρασιν. Εὐγνώμονα δὲ βίον κτησάμενοι μανθάνουσι θεοὺς, γινώσκοντά τε γινωσκομένοις θεοῖς.

XXII. Ὅς δὲ μήτε εἶναι θεοὺς πιστεύσαντες, μήτε προνοία θεοῦ διοικεῖσθαι τὰ ὅλα, δίκης κόλασιν πεπόνθασιν τὸ μήτε ἑαυτοῖς πιστεύειν μήθ' ἑτέροις, ὅτι θεοὶ καὶ εἰσὶ καὶ οὐκ ἀλόγῳ φορᾷ διοικεῖται τὰ πάντα. Εἰς κίνδυνον οὖν ἄφατον ἑαυτοὺς ἐμβαλόντες, ἀλόγῳ ὁρμῇ καὶ εὐδιπτώτῳ τοῖς κατὰ τὸν βίον ἐπιτίθενται, καὶ πάντα δρῶσιν, ἃ μὴ θέμις, ἀναιρεῖν πειρώμενοι τὴν περὶ θεοῦς ὑπόληψιν. Καὶ δὴ τούτους μὲν ἀγνοίας ἕνεκα καὶ ἀπιστίας θεοὶ διαφεύγουσιν· αὐτοὺς δὲ θεοὺς καὶ τὴν ὁπαδὸν τῶν θεῶν δίκην οὔτε φεύγειν οὔτε λαθεῖν δύνανται. Βίον δὲ κακοδαίμονα καὶ πλανήτην ἐλόμενοι, ἀγνοοῦντες θεοὺς γινώσκονται θεοῖς καὶ τῇ δίκῃ τῇ παρὰ θεῶν.

XXIII. Καὶ θεοὺς τιμᾶν οἴωνται καὶ πεπεισθαι εἶναι θεοὺς, ἀρετῆς δὲ ἀμελῶσι καὶ σοφίας ἠρνήνται θεοὺς

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

καὶ ἀτιμάζουσιν. Ὅύτε γὰρ ἄλογος πίστις διχα τοῦ ὀρθῶς ἐπιτύχης θεοῦ, οὔτε μὴν τὸ τιμᾶν θεοσεβὲς ἄνευ τοῦ μεμαθηκέναι, ὅτω τρόπῳ χαίρει τὸ θεῖον τιμώμενον. Εἰ μὲν γὰρ προχοαῖς ἢ θνηταῖς τερπόμενον πείθεται, οὐκ ἂν εἴη δίκαιον τῷ τὴν ἴσιν πάντας ἀμοιβὴν αἰτεῖν μὴ τὴν ἴσιν λαχόντας τύχην. Εἰ δὲ τούτων οὐδὲν ἦττον, μόνῳ δὲ ἤδεται τῷ καθαρῆναι τὴν διάνοιαν, ὃ δὴ δυνατόν ἐκ προαιρέσεως παντὶ τῷ προσεῖναι, πῶς οὐκ ἂν εἴη δίκαιον; Εἰ δὲ ἐξ ἀμφοῖν τὸ θεῖον θεραπευόμενον ἤδεται, ἱερεῖοις μὲν κατὰ δύναμιν, διανοίᾳ δὲ ὑπὲρ δύναμιν αὐτὸ τιμητέον. Εὐχεσθαι θεῷ οὐ κακόν, ὡς τὸ ἀχαριστεῖν πονηρότατον.

XXIV. Κακῶν ἀνθρώπων οὐδεὶς θεὸς αἴτιος, ἀλλὰ αὐτὸς ἑαυτῷ ὁ ἐλόμενος. Εὐχὴ ἢ μὲν μετὰ φαύλων ἔργων ἀκάθαρτος, καὶ διὰ τοῦτο ἀπρόσδεκτος ὑπὸ θεοῦ ἢ δὲ μετὰ καλῶν ἔργων καθαρὰ τε ὁμοῦ καὶ εὐπρόσδεκτος. Τέσσαρα στοιχεῖα μάλιστα κεκρατύνθω περὶ θεοῦ, πίστις, ἀλήθεια, ἔρως, ἐλπίς. Πιστεῦσαι γὰρ δεῖ, ὅτι μόνη σωτηρία ἢ πρὸς τὸν θεὸν ἐπιστροφή· καὶ σπουδάσαντα ὡς ἐνὶ μάλιστα σπουδάσαι τᾶληθῆ γινῶναι περὶ αὐτοῦ· καὶ γνόντα ἐρασθῆναι τοῦ γνωσθέντος· ἐρασθέντα δὲ ἐλπίσιν ἀγαθαῖς τρέφειν τὴν ψυχὴν περὶ τοῦ βίου. Ἐλπίσι γὰρ ἀγαθαῖς οἱ ἀγαθοὶ τῶν φαύλων ὑπερέχουσι. Στοιχεῖα μὲν οὖν ταῦτα καὶ τόσαῦτα κεκρατύνθω.

XXV. Τρεῖς δὲ νόμοι διακεκρίσθωσαν οἷδε· εἷς μὲν ὁ τοῦ θεοῦ, ἕτερος δὲ ὁ τῆς θνητῆς φύσεως, τρίτος δὲ ὁ θετὸς κατ' ἔθνη καὶ πόλεις. Ὁ μὲν οὖν τῆς φύσεως ἀφορίζων τὰ μέτρα τῶν χρειῶν τοῦ σώματος καὶ τὸ ἐν ταύταις δεικνύς ἀναγκαῖον, τὸ μάτην καὶ περιττοῦ σπουδαζόμενον ἐλέγχει. Ὁ δὲ θετὸς τε καὶ κατ' ἔθνη διατεταγμένος κατὰ συνθήκην τὴν πρὸς ἀλλήλους κρατύνει κοινωνίαν διὰ τῆς πρὸς τὰ τεθέντα ὁμολογίας. Ὁ δ' αὖ θεῖος ὑπὸ μὲν τοῦ νόου σωτηρίας ἕνεκα ταῖς λογικαῖς ψυχαῖς κατὰ τὰς ἐννοίας διετάχθη. Δι' ἀληθείας δὲ τῶν ἐν αὐταῖς πεπραγμένων εὐρίσκεται.

tiam; hi deos reapse negant atque dehonestant. Neque enim fatua fides sine recta ratione deum adsequitur: neque cultus pius est, nisi scias, qua ratione deus coli se gaudeat. Si enim is libationibus aut primitiis delectaretur atque moveretur, haud aequum esset, omnes, qui eandem retributionem postulant; haud aequali sorte poni. Quod si nihil minus quam haec deus respicit, solaque mentis puritate delectatur, quam quidem cuique licet habere, dummodo ipse velit; quomodo sortis diversitas non aequa est? Quod si utraque re deus coli se gaudet; sacrificiis quidem pro viribus, mente autem etiam supra vires honorandus est. Sane precibus deum onerare non est improbandum, verum enimvero ingratum animum erga eum gerere, id demum iniquissimum est.

XXIV. Nullus deus causa malorum est homini, sed ipse sibi mala consciscit homo. Preces cum pravis operibus impurae sunt, atque idcirco a deo rejiciendae. Secus quae bonis operibus stipantur, eae purae sunt, et porro admittendae. Quatuor cardines maxime in religione statuuntur, fides, veritas, amor, spes. Credere enim oportet, salutem non aliter adquiri quam per conversionem ad deum: curandum deinde est, ut, quantum licet, vera de ipso sentiamus: cognitus porro deus amandus est: post amorem sequitur, ut bona spe vitam alamus. Bona enim spe boni malos vincunt. Hi ergo tanti momenti cardines firmi habeantur.

XXV. Jam leges tres distinguuntur, prior divina, altera naturae mortalis, tertia civilis per gentes urbesque. Lex naturalis definit modum eorum, quae corpori usui sunt: docet, quid in his necessarium, rursus aliud supervacaneum frustra adpetitum coarguit. Civilis lex atque inter gentes sancita firmat ex composito mutuum hominum societatem, dum fidem statutorum conservat. Divina denique lex sub ipsa mente salutis causa rationalibus animis in intelligentia defixa est: apparet autem eorum quae ab ipsis cum veritate fiunt certis indi-

Παραβαίνεται δὲ ὁ μὲν τῆς φύσεως κεναῖς δόξαις ἀγνοηθεὶς ὑπὸ τῶν τῆ ἄγαν φιλοσόματιᾶ προσκειμένων τῷ σώματι. Ὑπερβαίνεται δὲ καταφρονούμενος ὑπὸ τῶν ὑπεράνω γινομένων τοῦ σώματος καὶ διὰ τὸ σῶμα. Ὁ δὲ θετὸς καιρῷ μὲν ὑποτάσσεται, ἄλλοτε ἄλλοίως γραφόμενος, κατὰ τὸ βίαιον τῆς τοῦ κρατοῦντος δυναστείας· εἰς κόλασιν δὲ ἀπάγει τὸν ἀλόντα· οὔτε τοῦ λαθόντος οὔτε τῆς προαιρέσεως ἐφικέσθαι δυνάμενος ἐκάστου.

XXVI. Ὁ δὲ γε θεῖος ἀγνοεῖται μὲν ψυχῇ δι' ἀφροσύνην καὶ ἀκολασίαν ἀκαθόρτη, ἐκλάμπει δὲ δι' ἀπαθείας καὶ φρονήσεως. Καὶ οὔτε ὑπερβῆναι τούτου δυνατόν· οὐδὲν γὰρ τούτου ὑπεράνω ἀνθρώπων· οὔτ' αὐτοῦ καταφρονῆσαι· οὐ γὰρ ἐκλάμψαι αὐτὸν οἷόν τε ἐν τῷ καταφρονεῖν αὐτοῦ μέλλοντι. Οὔτε τύχαις καιρῶν τρέπεται, ὅτι κρείττων ἢ τῆς τύχης, καὶ πάσης βίας πολυτρόπου ἰσχυρότερος. Νοῦς δὲ αὐτὸν μόνος γινώσκει μεταλλεύων αὐτοῦ τὴν ἔρευναν, καὶ τετυπωμένον ἐν αὐτῷ ἐξευρίσκει, τροφήν τε ἀπ' αὐτοῦ πορίζει τῇ ὥσπερ σώματι αὐτοῦ ψυχῇ. Οὐ γὰρ σῶμα ψυχῇν λογικὴν θετέον; ἢν τρέφει ὁ νοῦς, τὰς ἐν αὐτῇ ἐννοίας, ἃς ἐνετύπωσε καὶ ἐνεχάραξεν ἐκ τῆς τοῦ θείου νόμου ἀληθείας εἰς ἀναγνώρισιν ἄγων διὰ τοῦ παρ' αὐτῷ φωτός. Καὶ διδάσκαλος αὐτὸς γινόμενος καὶ σωτὴρ καὶ τροφεὺς καὶ φύλαξ καὶ ἀναγωγὸς, κατὰ σιγῆς μὲν φθεγγόμενος τὴν ἀλήθειαν, τὸν δὲ θεῖον αὐτῆς ἐξελίττων νόμον διδοὺς διὰ τῆς εἰς αὐτὸν ἐμβλέψεως ἐν ταῖς εἰς αὐτὸν ἐπιβολαῖς ἐν αὐτῇ τετυπωμένον ἐξ αἰδίου ἐπιγινώσκει.

XXVII. Κατανοητέον οὖν πρῶτόν σοι τὸν τῆς φύσεως νόμον. Ἀπὸ δὲ τούτου ἀναβατέον ἐπὶ τὸν θεῖον, ὃς καὶ τὸν τῆς φύσεως διέταξε νόμον. Ἀφ' ὧν ὀρμουμένη οὐδαμοῦ εὐλαβήσῃ τὸν ἔγγραφον. Οἱ γὰρ ἔγγραφοι νόμοι χάριν τῶν μετρίων κεῖνται, οὐχ ὅπως μὴ ἀδικῶσιν, ἀλλ' ὅπως μὴ ἀδικῶνται. Ὁ τῆς φύσεως πλοῦτος ἀληθῶς φιλόσοφος ὄρισταί καὶ ἔστιν εὐπόριστος. Ὁ δὲ τῶν κενῶν δοξῶν, ἀόριστός τε καὶ δυσπόριστος. Ὁ οὖν τῇ φύσει κατακολουθῶν καὶ μὴ ταῖς κεναῖς δόξαις, ἐν πᾶσιν αὐτῶν

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

κης· πρὸς γὰρ τὸ τῆ φύσει ἀρκοῦν πᾶσα κτῆσις ἐστὶ πλούτου· πρὸς δὲ τὰς ἀόριστους ὀρέξεις καὶ ὁ μέγιστος πλοῦτος ἐστὶν [πενίας]. Οὐ σπάνιον γε εὐρεῖν ἄνθρωπον πρὸς τὸ τῆς φύσεως τέλος πλούσιον, καὶ πρὸς τὰς κενὰς δόξας [πένητα]. Οὐδεὶς γὰρ τῶν ἀφρόνων οἷς ἔχει ἀρκεῖται, μᾶλλον δὲ οἷς οὐκ ἔχει ὀδυνᾶται. Ὡσπερ οὖν οἱ πυρέςσοντες διὰ κακοήθειαν τῆς [νόσου] ἀεὶ διψῶσι, καὶ τῶν ἐναντιωτάτων ἐπιθυμοῦσι, οὕτω καὶ οἱ τὴν ψυχὴν κακῶς ἔχοντες διακειμένην πένονται πάντων ἀεὶ, καὶ εἰς πολυτρόπους ἐπιθυμίας ὑπὸ λαιμαργίας ἐμπίπτουσιν. . . .

XXVIII. Ἀγνεύειν οὖν καὶ οἱ θεοὶ δι' ἀποχῆς βρωμάτων καὶ ἀφροδισίων προσέταξαν, εἰς τὸ τῆς φύσεως, ἣν αὐτοὶ συνέστησαν, ἐπάγοντες βούλημα τοῦς εὐσεβείας μετιόντας· ὥς ἂν παντὸς τοῦ παρὰ τὸ βούλημα πλεονάζοντος μιαινοῦ καὶ θανασίμου. Φοβούμενος γὰρ ὁ πολὺς τὸ λιτὸν τῆς διαίτης διὰ τὸν θεόν, ἐπὶ πράξεις πορεύεται τὰς μάλιστα τοῦτον παρασκευαζούσας. Καὶ πολλοὶ τοῦ πλούτου τυχόντες, οὐ τὴν ἀπαλλαγὴν τῶν κακῶν εὖρον, ἀλλὰ μεταβολὴν μειζόνων. Διὸ φασὶν οἱ φιλόσοφοι, οὐδὲν οὕτως ἀναγκαῖον, ὥς τὸ γινώσκειν καλῶς τὸ μὴ ἀναγκαῖον· πλουσιωτάτην δὲ εἶναι πάντων τὴν αὐτάρκειαν καὶ σεμνὸν τὸ μηδενὸς δεῖσθαι λαμβάνονται. Διὸ καὶ μελετᾶν παρακελεύονται οὐχ ὅπως τι ποριστέον ἀναγκαῖον, ἀλλὰ πῶς μᾶλλον θαρσύνσομεν, μὴ πορισθέντος.

XXIX. Μηδὲ αἰτιώμεθα τὴν σάρκα ὡς τῶν μεγάλων κακῶν αἰτίαν, μηδ' εἰς τὰ πράγματα τρέπωμεν τὰς δυσφορίας· ἐν δὲ τῇ ψυχῇ τὰς τούτων αἰτίας μᾶλλον ζητῶμεν, καὶ ἀπορρήξαντες πᾶσαν μάταιαν τῶν ἐφημέρων ὄρεξιν καὶ ἐλπίδα, ὅλοι γενώμεθα ἑαυτῶν. Ἡ γὰρ διὰ φόβον τις κακοδαιμονεῖ, ἢ δι' ἀόριστον καὶ κενὴν ἐπιθυμίαν· ἃ τις χλιινῶν δύναται τὸν μακάριον ἑαυτῷ περιποιῆσαι λογισμὸν. Ἐφ' ὅσον δ' ἂν ἀμηχανῆς, λήθη τῆς φύσεως ἀμηχανεῖς· αὐτὴν γὰρ ἀόριστους φόβους καὶ ἐπιθυμίας προσβάλλεις. Κρεῖσσον δὲ σοὶ θαρσύνειν ἐπὶ στιβάδος

cuimodi opes ad id, quod naturae satis est, lautae sunt; infinitas cupiditates ne maximae quidem opes explent. Haud raro occurrunt homines ad desideria naturae divites, ad supervacaneas cupiditates vacui. Nemo enim stultus iis, quae habet, contentus est, quin potius ob ea, quibus caret, cruciatur. Itaque veluti qui febri sunt correpti, pravo morbi ingenio, semper sitiunt, et adversissima quaeque adpetunt; ita et qui animo laborant, semper egent, atque in multiplices cupiditates gulae causa incidunt.

XXVIII. Quare et dii jusserunt, ut se homines expiarent abstinentia cibi reique venereae: atque intra naturae, quam ipsi condiderunt, votum cohibent eos, qui pietatem sectantur: ita ut, quidquid praeter naturae votum est, scelestum sit et exitiosum. Multi interim victus parsimoniam a deo praestitutam aspernantes, ad opera convertuntur, quibus praecipue parantur opes. Tum plures divitiarum potiti, haud medelam malorum invenerunt, sed in pejora delapsi sunt. Idcirco ajunt philosophi, nihil esse tam necessarium, quam probe cognoscere, quid non sit necessarium: ditissimum omnium esse eum, qui iis quae habet contentus est: et nullius egere, praeclarum. Ideo et considerandum monent, non ut, quo pacto aliquid necessarium acquiramus, sed quo pacto potius alacriter ea re carere possimus.

XXIX. Neque carnem incusemus ceu malorum ingentium causam, neque in ipsa negotia impatientiae culpam conjiciamus: verum in anima potius horum causas quaeramus, abscissaque stulta omni quotidianarum voluptatum cupidine atque spe absolutum nostri arbitrium obtineamus. Omnis enim infelicitas aut timore aliquo accidit, aut infinita aliqua et vana cupiditate; quae si quis cohibeat, beatam sibi mentem comparare potest. Quamdiu autem fluctuas, oblivione scilicet naturae fluctuas, tibi que ipsa innumeros timores et concupiscentias affundis. Melius autem tibi est sine curis esse

κατακειμένη, ἢ ταράττεσθαι χρυσὴν ἐχούση κλίνην· καὶ πολυτελεῆ τράπεζαν ἐξ ἔργασίας θρηνώδους. Οὐσίας μὲν πλῆθος σωρεύεται, βίος δὲ ταλαίπωρος συνίσταται.

XXX. Ἀφυσιολόγητον μηδὲν ἡγοῦ βρώσης τῆς σαρκὸς βοᾶν τὴν ψυχὴν. Σαρκὸς δὲ φωνὴ μὴ πεινῆν, μὴ διψῆν, μὴ ῥιγοῦν. Καὶ ταῦτα τὴν ψυχὴν χαλεπὸν μὲν κωλύσαι· ἐπισφαλὲς δὲ παρακοῦσαι τῆς παραγγειλάσης φύσεως αὐτῇ διὰ τῆς προσφυοῦς αὐτῇ αὐταρκείας καθ' ἡμέραν· καὶ τὰ περὶ τῆς ψυχῆς μικρότερα διδάσκειν νομίζειν καὶ εὐτυχοῦντας δὲ γινώσκειν ἄτυχεῖν, δυστυχοῦντας δὲ μὴ περὶ μέγα τίθεσθαι, ὧν τὸ εὐτυχεῖν καὶ δέχεσθαι μὲν ἀθορύβως τὰ παρὰ τῆς τύχης ἀγαθὰ· παρατετάχθαι δὲ πρὸς τὰ παρ' αὐτῆς δοκοῦντα εἶναι κακά· καὶ ὡς ἐφήμερον μὲν πᾶν τὸ τῶν πολλῶν ἀγαθὸν ἔστι.

XXXI. Σοφία δὲ καὶ ἐπιστήμη οὐδαμῶς τύχης κοινωνεῖ. Οὐκ ἀπορεῖν τούτων πόνος ἔστιν, ἀλλὰ φέρειν μᾶλλον τὸν ἀνούητον· ἐκ τῶν κενოდόξων πόνον. Ἔρωτι γὰρ φιλοσοφίας ἀληθινῆς πᾶσα ταραχώδης καὶ ἐπίπονος ἐπιθυμία ἐκλύεται. Ἐκεῖνου φιλοσόφου λόγος, ὑφ' οὗ μηδὲν πάθος ἀνθρώπου θεραπεύεται. Ὡσπερ γὰρ ἰατρικῆς οὐδὲν ὄφελος μὴ τὰς νόσους τῶν σωμάτων θεραπεύειν, οὕτως οὐδὲ φιλοσοφίας, εἰ μὴ τὸ τῆς ψυχῆς ἐκβάλλει πάθος. Ταῦτα μὲν οὖν καὶ τὰ πρὸς τούτοις ὅμοια ὁ τῆς φύσεως παραγγέλλει νόμος.

XXXII. Ὁ δὲ θεῖος ἐκβοᾷ ἐν καθαρῷ διανσίᾳ τόμῳ· εἰ μὴ τὸ σῶμα οὕτω σοὶ συνηρηθῆσθαι φυλάσσης, ὡς τοῖς ἐμβρύοις κυφορούμενων τὸ χορίον, καὶ τῷ σίτῳ βλαστάνοντι τὴν ἀλάμην, οὐ γνώση σεαυτήν. Οὐδὲ γὰρ ἄλλος, ὅστις μὴ οὕτω δοξάζει, ἔγνω· ἑαυτόν. Ὡσπερ οὖν τὸ χορίον συγγενόμενον, καὶ ἡ ἀλάμη τοῦ σίτου, τριτῶθέντα δὲ ῥίπτεται ἐκάτερά, οὕτω καὶ τὸ συναρτώμενον τῇ ψυχῇ παρείσῃ σῶμα. Οὐ μέρος ἀνθρώπου, ἀλλ' ἵνα μὲν ἐν γαστρὶ γένηται, προσυφάνθῃ τὸ χορίον· ἵνα δὲ ἐπὶ γῆς γένηται,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

συνεξύγη τὸ σῶμα. Ὅσα τις τέτραπται πρὸς τὸ θνητὸν, τοσούτω τὴν ἑαυτοῦ γνώμην ἀσύμμετρον παρασκευάζει πρὸς τὸ τῆς ἀφθαρσίας μέγεθος. Καὶ ὅσα τῆς τοῦ σώματος προσπαθείας ἀφίσταται, τοσούτω μέτρῳ τῷ θείῳ πελάζει. Ὁ συνετὸς ἀνὴρ καὶ θεοφιλῆς, ὅσα οἱ ἄλλοι μοχθοῦσι τοῦ σώματος ἕνεκα, τοσαῦτα ὑπὲρ τῆς ψυχῆς σπουδάζεται ποιήσας· οὐ τὸ μεμνησθαι ὧν ἤκουσεν αὐτάρκες εἶναι νομίζων, τὸ δὲ ἀνατρέχειν εἰς ἃ δεῖ δι' ὧν ἤκουσεν μελετῶν.

XXXIII. Γυμνὸς δὲ ἀποσταλεῖς, γυμνητεύων καλέσει τὸν πέμψαντα. Μόνου γὰρ τοῦ μὴ τοῖς ἀλλοτρίοις πεφορτισμένου ἐπήκοος ὁ θεὸς, καὶ τῶν καθαρῶν ἀπὸ τῆς φθορᾶς ὑπερκείμενος. ; Μέγα ἤγοῦ σοι ἐφόδιον εἰς βίον μακάριον τὸ δεδεμένον ἐν φύσει δῆσαι τὸν δῆσαντα. Ἐδέδημεν γὰρ φύσεως δεσμοῖς, οἷς ἡμᾶς περιέβαλε, κοιλίᾳ, μορίοις, λαιμῷ, τοῖς ἄλλοις μέρεσι τοῦ σώματος, καὶ ταῖς δι' αὐτῶν χρήσεσι καὶ ἡδυπαθείαις καὶ τοῖς ὑπὲρ τούτων φόβοις. Ἐὰν οὖν τούτων τῆς ἰγοητείας ὑπεράνω γενώμεθα, καὶ τῆς ἐπιβουλῆς φυλαξώμεθα τὴν παγίδα, ἐδήσαμεν τὸν δῆσαντα. Μήτε οὖν εἴτε ἄρρεν εἶ, μήτε εἰ θήλεια τὸ σῶμα, πολυπραγμόνει, μηδὲ γυναῖκα ἴδης σαυτήν, ὅτι μηδ' ἐγὼ σοι ὡς τοιαύτη προσέσχον. Φεῦγε τῆς ψυχῆς πᾶν τὸ θηλυνόμενον, ὡς εἰ καὶ ἄρρενος εἶχες τὸ σῶμα περικείμενον. Ἐκ παρθένου γὰρ ψυχῆς καὶ ἡϊθέου νοῦ τὰ τικτόμενα μακαριώτατα· ἐξ ἀδιαφθόρων γὰρ τὰ ἀφθορα· ἃ δὲ τίκτει τὸ σῶμα, μιαρὸν πᾶσι τοῖς θεοῖς ἐνομίσθη.

XXXIV. Μεγάλη οὖν παιδεία ἄρχειν τοῦ σώματος. Πολλάκις κόπτουσι τινὰ μέρη· ἐπὶ σωτηρίας τῆς ψυχῆς ἔτοιμος ἔσο τὸ ἕλον σῶμα ἀποκόπτειν· ὧν γὰρ ἕνεκα ζῆν ἐθέλεις, καὶ ἀποθανεῖν μὴ κατόκνει. Ἠγείσθω τοίνυν, πάσης ὀρμῆς ὁ λόγος ἐξορίζων τοὺς δεινοὺς δέσποτας καὶ ἀθέους ἀφ' ἡμῶν· ὅτι καὶ χαλεπώτερον δουλεύειν πάθεσιν ἢ τυράννοις· ἀδύνατον δ' εἶναι ἐλεύθερον τὸν ὑπὸ παθῶν κρατούμενον· ὅσα γὰρ πάθη ψυχῆς, τοσοῦτοι καὶ ὠμοὶ δεσπότηαι.

setur homo, corpori copulatus est. Quo magis aliquis ad mortale devertit, eo vehementius mentem suam, ineptam efficit ad incorruptionis dignitatem: et quantum a corporis adfectionibus semet submovet, tantum ad deum accedit. Vir sapiens et pius, quam alii curam corpori impendant, ipse in animi cultum insumit: neque est contentus meminisse quae audivit, verum ad implendum officium, prout audivit, festinat.

XXXIII. Nudus in orbem missus, nudus mittentem invocet. Eum quippe tantummodo deus audit, qui alienis non est gravatus, eique consulit, qui corruptione purus est. Grande tibi puta esse adminiculum ad beatam vitam, si in serva natura alligantem alligaveris. Alligati videlicet sumus naturae vinculis, ventre, iis quae sub ventre, gula etiam aliisque corporis membris, eorumque usibus et voluptatibus, et horum causa quibusdam timoribus. Quod si horum praestigiis superiores fiamus, insidiarumque laqueum vitemus, alligantem utique alligamus. Ne igitur magnoperè cures, masculumne an femineum tibi corpus sit, neque te mulierem existimes: quoniam ne ego quidem ad te ceu talem accessi. Fuge, quidquid in anima femineum sapit, non secus atque si masculum corpus tibi esset circumpositum. Quae enim generantur ex anima virgine excelsaque mente, beatissima sunt. Quippe ex incorruptibilibus incorruptibilia nascuntur: quae autem è corpore gignuntur, omnibus diis immunda sunt.

XXXIV. Grandis sapientia est imperare corpori. Multi corporis membrum aliquod valetudinis studio abscindunt; tu vero propter animi salutem totum corpus a te abscindere parata esto. Cujus enim causa vivere vis, ejusdem item causa ne mori graveris. Dux igitur cujusvis actionis ratio sit, acres impiosque dominos a nobis repellens. Sane molestius est servire cupiditatibus, quam tyrannis: neque liber esse potest, qui sui animi motibus obnoxius est. Quot enim cupidines, tot saevi domini sunt.

XXXV. Οἰκέτας πειρωῶ μὴ ἀδικεῖν, μηδὲ ὑργιζομένη κολάξεως. Κολάζειν δὲ μέλλουσα πειθεῖ πρότερον, ὅτι ἐπὶ συμφέροντι κολάζεις, διδοῦσα αὐτοῖς καιρὸν ἀπολογίας. Παραιτοῦ εἰς τὴν κτῆσιν τοὺς αὐθάδεις. Τὰ γὰρ πολλὰ ἄσκει αὐτουργεῖν· λιτὸν γὰρ καὶ εὐπορον, αὐτουργία. Καὶ δεῖ ἐκάστῳ τῶν μερῶν πρὸς ὃ ἢ φύσις κατεκέρασε χρῆσθαι τοῖς ἀνθρώποις, τῆς φύσεως ἄλλου μὴ δεόμενον. Τοῖς γὰρ μὴ χρωμένοις τοῖς ἰδίοις, καταχρωμένοις δὲ τοῖς ἄλλοις, διπλοῦν τὸ φορτίον καὶ πρὸς τὴν δεδομένην τὰ μέρη φύσιν ἀχάριστον. Ψιλῆς δὲ ἔνεκα ἡδονῆς μηδέποτε χρῆσθαι τοῖς μέρεσι. Πολλῶ γὰρ κρεῖττον τεθνάναι ἢ δι' ἀκρασίαν τὴν ψυχὴν ἀμαυρῶσαι κακίαν ἐνδιορθουμένη τῆς φύσεως οἷα δὲ οἰκέταις κοινωνοῦσα τιμῆς μεταδίδου τοῖς βελτίοισιν. Οὐκ ἔσθ' ὅπως γὰρ οὖν ἄνθρωπον ἀδικοῦντα σέβειν θεόν· ἀλλὰ κρηπίς· εὐσεβείας σοὶ νόμιξέσθω ἢ φιλάνθρωπία. Καὶ

Δεῖπει.

XXXV. In servos ne injuria sis, neque irata in eos animadvertas. Quod si aliquaudó es punitura, fac primum sentiant, se non sine utilitate puniri, neque tempus dicendae causae neges. Arrogantes ne coemās. Multa tu ipsa per te facias: breve enim et expeditum est, quod hoc pacto fit. Oportet insuper membris uti ad id, cujus causa hominibus eadem a natura compacta sunt. Neque aliquid a natura alienum exigendum est: qui enim propriis non utuntur, alienis autem abutuntur, his peccant, atque in naturam membrorum parentem ingrati sunt. Solius voluptatis causa membris non utaris: multo enim melius est mori, quam incontinentia animum obscurare vitium naturae corrigens Si quid servis das, meliorem honore praefer. Prorsus fieri nequit, ut injustus homo deum colat: sed fundamentum pietatis a te existimetur humanitas. Et

Reliqua desiderantur.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

corruptit titulum Julius Firmicus *f*), cum eos dixit libros *περὶ τῆς εὐλογίων φιλοσοφίας*: quod mendum iisdem pae-
ne verbis in Ambrosianum quoque codicem, de quo mox
dicam, irrepsit, cujus est inscriptio *ἐκ τοῦ δεκάτου τῶν*
Πορφυρίου εὐλογίων φιλοσοφίας. Neque secius erravit Jo-
annes Philoponus *g*), apud quem legitur *περὶ ἐκλογῶν φι-*
λοσοφίας.

Porro ad ipsum opus, quod adtinet, non ignoro
equidem, quid politissimus Gallus Fontenellus *h*) suspi-
catus sit. Namque is oracula Porphyriana quum favere
nimium Christianis existimaret, novam opinionem sus-
cepit, ea nimirum Porphyrio Christianorum inimicis-
simo fuisse supposita, ut, unde damnum maxime time-
batur, ex eodem salus affulgeret. Verum tamen ea de
re Fontenellus temere loqui Eruditis visus est, quo-
niam proximi Porphyrio, immo et aequales, scriptores
nullam umquam dubitationem prae se tulerunt.

Ego quum in codice Ambrosiano fragmentum ejus
operis forte legissem, non mediocriter sum commotus,
primum ipsa re; deinde quod mihi notitia praebebatur,
decem certe libros eo super argumento a Porphyrio
conscriptos, quum antea primum ab Eusebio *i*), secun-
dum et tertium a Joanne Philopono *k*) laudari vidissem;
postremo quia tempestivum videbatur partem aliquam,
sive editam sive secus *l*), oraculorum Porphyrii cum
libello ad Marcellam conjungere. Quippe mihi videor
ab Augustino discere, quo loco is Porphyriana oracula
profert *m*), Porphyrii conjugem (nempe Marcellam)

f) De errore profan. relig. cap. 14.

g) Commentar. ad Mosaicam mundi creationem editionis Cor-
derianae p. 181 — 183.

h) Histoire des Oracles Dissert. I. cap. 4.

i) Praep. IX, 10.

k) Comment. in Mosaicam mundi creationem p. 181 — 183.

l) Tria carmina extrema videsis in Orphei ἀποσπασματα XLVIII.

m) De civ. d. XIX, 23.

christianis sacris fuisse imbutam, et in iis etiam oraculis olim appellatam. Sic enim ait Augustinus: „In libris, „quos (Porphyrius) ἐκ λογίων φιλοσοφίας appellat, in quibus exsequitur atque conscribit rerum ad philosophiam „pertinentium velut divina responsa n), ut ipsa verba „ejus, quemadmodum ex lingua graeca in latinam interpretata sunt, ponam: Interroganti, inquit, quem „deum placando revocare possit uxorem suam a christianissimo, haec ait versibus Apollo. Deinde verba „velut Apollinis ista sunt: Forte magis poteris in aqua „impressis litteris scribere, aut adinflans pennas leves „per aëra ut avis volare, quam pollutae revoces impiae „uxoris sensum. Pergat, quomodo vult, inanibus fallaciis „perseverans, et lamentationibus fallacissimis mortuum „deum cantans, quem a iudicibus recta sentientibus „perditum, pessima in speciosis ferro juncta mors interfecit. Deinde post hos versus Apollinis, qui non „stante metro latine interpretati sunt, subjunxit etc.“ Nos igitur haud importune damus particulam ejus operis, quo se frustra conatum aiebat perpetuus hostis sanctissimae religionis Porphyrius piam mentem uxoris labefactare o). Neque ipsa porro vis Porphyrii poetica poenitenda est, quae cum hactenus e pluribus oraculorum reliquiis apud Eusebium constabat, tum etiam hoc egregio fragmento satis se commendat: cujus ego fructum ut cunctis impertiam, latinam quoque carminis interpretationem meo more subtexam.

n) Argumentum hujus operis tradit ipse etiam Porphyrius apud Eusebium Praep. IV, 7.

o) Porphyrii libros, quibus religionem christianam insectatus erat, diligenter fuisse abolitos, diximus superius in praefationis ad Porphyrium pagina prima. Sed praeterea adversus ejusmodi scelestos Porphyrii libros consulatur trium imperatorum Gratiani, Valentiniani et Theodosii lex tertia lib. I. tit. I. Basilicorum.

ΕΚ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ ΤΗΣ

Π Ο Ρ Φ Υ Ρ Ι Ο Υ

ΕΚ ΛΟΓΙΩΝ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ.

Ἀθάνατέ τε ἄρρητε Πατήρ, αἰώνιε μύστα,
 Κόσμων ἀμφιδρόμων ἐποχούμενε δεσπότη νώτοις
 Αἰθερίοις, ἀλκῆς ἵνα σοι μένος ἐστήρικται
 Πάντ' ἐπιδερκομένῳ καὶ ἀκούοντ' οὔρασι καλοῖς·
 5 Κλυθεὶ τεῶν παίδων, οὓς ἤρσας αὐτὸς ἐν ὥραις.
 Σοὶ γὰρ ὑπὲρ κόσμον τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα
 Χρυσῇ ὑπέρκειται πολλῇ αἰώνιος ἀλκή,
 Ἦς ὑπὲρ αἰώρησας ὀρίνων φωτὶ σεαυτὸν,
 Ἄενάοις ὄχετοῖς τιθηνῶν νοῦν ἀτάλαντον·
 10 Ὅς ῥα κύει τόδε πᾶν τεκνώμενος ἄφθιτον ὕλην,
 Ἡ γένεσις δεδόκηται, ὅτι σφε τύποισιν ἔδησας.
 Ἐνθεν ἐπιστροφώσει γοναὶ ἀγίων μὲν ἀνάκτων
 Ἀμφί σε, παντόκρατορ βασιλεῦ τε καὶ μόνε θνητῶν
 Ἀθανάτων τε πάτερ μακάρων· αἱ δ' εἰσὶν ἄτερθεν
 15 Ἐκ σέο μὲν γεγαῶσαι, ὑπ' ἀγγελίῃσι δ' ἕκασται
 Πρεσβυγενεῖ διάγουσι νόῳ καὶ κάρτει τῷ σῷ.
 Πρὸς δ' ἔτι καὶ τρίτον ἄλλο γένος ποίησας ἀνάκτων,
 Οἷ σε κατ' ἡμᾶρ ἄδουσι καθυμνεῖοντες αἰοδαῖς
 Βουλόμενόν ῥ' ἐθέλοντες, αἰεὶ διάγουσι δ' ἐς ὧπα.
 20 Τύνη δ' ἐσσί πατήρ καὶ μητέρος ἀγλαὸν εἶδος,
 Καὶ τεκέων τέρεν ἄνθος, ἐν εἵδεσιν εἶδος ὑπάρχων,
 Καὶ ψυχὴ καὶ πνεῦμα καὶ ἁρμονία καὶ ἀριθμός. —

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

ΝΕΤΑΟΥ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΑ Η ΠΑΡΑΙΝΕΣΕΙΣ.

1. Ἀρχὴ σωτηρίας ἡ ἑαυτοῦ κατάγνωσις.
2. Βέλτιον εἰκῆ ἐμβάλλειν λίθον, ἢ λόγον.
3. Γενοῦ τοῖς πᾶσιν, ὡς σὺ θέλεις πάντας.
4. Δικαιοσύνην ἔργῳ μᾶλλον ἢ λόγῳ ἄσκει.
5. Εὐσεβὴς οὐχ ὁ πολλοὺς ἔλεων, ἀλλ' ὁ μηδένα ἀδικῶν.
6. Ζῆν ἄμεινον ἐπὶ στιβάδος καὶ θαρσύνειν, ἢ χρυσὴν ἔχοντα κλίνην [ταράττεσθαι].
7. Ἡδὺς ἐκεῖνος ὁ φίλος ὁ τὴν ψυχὴν διατρέφων.
8. Θεὸν μὲν λόγοις ὕμνει, ἔργοις δὲ σέβου, ἐννοία δὲ τίμα.
9. Ἱερέα φρόνησις καὶ βίος καὶ εὐγένεια ποιεῖ.
10. Κάκιστόν ἐστι πᾶσι δουλεύειν αἰσχροῖς.
11. Λόγῳ μὲν τὴν ἀρετὴν δίδασκε, ἔργῳ δὲ αὐτὴν κηρυττε.
12. Μὴ τὸ ἔχειν ἀρετὴν καλὸν νόμιζε, ἀλλὰ τὸ ὡς δεῖ.
13. Νόμον τιμῶν κατὰ νόμον ζήσεις.
14. Ξένος ἐκεῖνος, ὃς ξένα τὰ τοῦ κόσμου.

N I L I

E P I S C O P I E T M A R T Y R I S

CAPITA SEU PRAECEPTIONES SENTENTIOSAE.

1. **I**nitium salutis est sui ipsius accusatio.
2. Satius est temere mittere lapidem, quam verbum.
3. Fac omnibus, quemadmodum tu vis omnes facere tibi.
4. Justitiam magis opere, quam verbo exerce.
5. Pius est, non qui multorum misereatur, sed qui neminem injuria afficit.
6. Satius est in frondeo toro jacentem bono esse animo, quam aureum habentem lectum esse animi turbidum.
7. Jucundus ille amicus est, qui animam pascit.
8. Deum verbis quidem lauda, operibus cole, et cogitatione honora.
9. Sacerdotem facit intelligentia et vita et morum integritas.
10. Pessima res est omnibus servire turpitudinibus.
11. Verbo virtutem doceto, opere autem eandem declara.
12. Non habere virtutem praeclarum putato, sed, quemadmodum decet, ea uti.
13. Legem honorans ex lege vives.
14. Hospes ille est, cui hospita sunt mundana.

15. Ὁ φθονῶν ἑαυτὸν ζημιοῖ· ὁ γὰρ κατ' ἄλλου φθιγγόμενος φθάνει πάσων ὑφ' ἑαυτοῦ κακῶς.
16. Πλούσιον μήτε κολάκευε, μήτε παρούξυνε.
17. Ῥώννυσι μὲν οἶνος τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν λόγος Θεοῦ.
18. Σιτίοις χρῶ μὴ τοῖς ἡδέσιν, ἀλλὰ τοῖς ὠφελίμοις.
19. Τοῖς ὄχλοις πειρώμενος ἀρέσκειν, τῶν ὄχλων ὅμοιος ἔσο.
20. Ὑπὲρ πάντα καταχρῶ τῷ σώματί σου.
21. Φιλόπονος ἐκεῖνος, ᾧ χρόνος οὐ περισσεύει.
22. Χριστιανοῦ ἀνδρὸς μὴ τὸ σχῆμα ἀποδέχου, ἀλλὰ τὸ τῆς ψυχῆς φρόνημα.
23. Ψέγειν ἀνεπίληπτον εἰς Θεὸν ἁμαρτία.
24. Ὠτῶν καὶ γλώσσης μέγας ὁ κίνδυνος.
25. Φόβον ἔχε Θεοῦ καὶ πόθον, καὶ καθαρῶ πρὸς πάντας τῷ μαρτυρίῳ τοῦ συνειδότος κέχρησο.
26. Αὐτὸν ἐφεστάναι τὸν Θεὸν πίστευε ἐν οἷς πράττεις ἐκάστοτε.
27. Φεῦγε τοὺς ἐπαίνους, αἰσχύνου δὲ τοὺς ψόγους.
28. Χαίρου, τὴν ἀρετὴν ἡνίκα πράττεις, ἀλλὰ μὴ ἐπαίρου, μήποτε τὸ ναυάγιον ἐν τῷ λιμένι γένηται.
29. Ὅσον ἐν νόμῳ προκόπτεις, ἀπολείπεσθαι τῆς τελειότητος γίνωσκε.
30. Πάσης πράξεως τὸ τέλος πρὸ τῆς ἀρχῆς ἐξέταξε.
31. Νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν πρὸς τὴν ἡμέραν τὴν ἐσχάτην ἀπόβλεπε.
32. Μὴ ἀναμίγνυσο τούτῳ, ὃν παρὰ τῶν ἀγαθῶν θεωρεῖς λοιδορούμενον.
33. Σπεῦδε μηδενὶ βλάβην, ἐν οἷς πράττεις, ἢ λέγεις, ἢ φιλοσοφεῖς, γενέσθαι.
34. Μὴ εὐφραίνου τοῖς ἀνθηροῖς τοῦ βίου, τὸ γὰρ χόρτινον ἄνθος, ὡς ψηλαφᾶς, μαραίνεται.
35. Ἐν τοῖς λυπηροῖς εὐχαρίστει, καὶ ὁ ζυγὸς τῶν ἁμαρτιῶν κουφίζεται.
36. Ἐν τοῖς πειρασμοῖς ἀσφαλίξου· πολλοὺς γὰρ καὶ μειζόνων ἠλεγξαν.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

37. Μὴ μέμφου τὴν τοῦ θεοῦ μακροθυμίαν· κοινὸν γὰρ ἔστι φάρμακον.

38. Μίσει τὸ ἀνώμαλον τοῦ βίου· ἐπ' αὐτῷ δὲ τὸν θεὸν μὴ διάβαλλε.

39. Προσέχομεν ἑαυτοῖς καὶ ἄλλους οὐ σκώπομεν· πολλὰ γὰρ ἐν ἡμῖν, ἀφ' ὧν τοὺς ἄλλους σκώπτομεν.

40. Ψαλμὸς ἔστω σοὶ εὐχῆς ἐν τῷ στόματί σου· θεὸς γὰρ ὀνομαζόμενος φυγαδεύει τοὺς δαίμονας.

41. Προσευχὴ μετὰ νήψεως γενέσθω, ἵνα μὴ τὸν θεὸν αἰτοῦμεν οἷς αὐτὸς οὐκ ἀρέσκεται.

42. Ἄει μνημόνευε τοῦ θεοῦ, καὶ οὐρανὸς ἢ διάνοιά σου γίνεται.

43. Χαλίνου τὸν ὄφθαλμόν, ὡς γὰρ οὐκ οἶδας, ῥέμβεται.

44. Φείδου τῆς γλώττης· πολλάκις γὰρ προφέρει, ἅπερ ἄμεινον κρύπτεσθαι.

45. Γεώργει τῇ μελέτῃ τοῦ νόμου τὴν διάνοιαν· ἐκτίλλει γὰρ τῶν λογισμῶν τοὺς πονηροὺς, συνεχῶς μελετώμενος.

46. Τὰς ἀρετὰς κρύπτε, μάρτυρας δὲ τοῦ βίου πολλοὺς κέκτησαι.

47. Μίσει τὰς ἡδονὰς τῆς σαρκός· ὑπαρὰν γὰρ μετὰ τοῦ σώματος τὴν ψυχὴν ἐργάζονται.

48. Μόνα δίδου τῇ σαρκί, ὅσα χρήζει λαβεῖν, οὐχ ὅσα βούλεται.

49. Μὴ ἀγάπα τὸ τρυφᾶν· φιλίαν γὰρ πρὸς τὸν βίον ἐμποιεῖ· ἔχθρα δὲ πρὸς τὸν θεὸν ἐξ ἑκατέρου τίκτεται.

50. Ἀποστρέφου τὴν ἐν τῷ βίῳ χαρὰν· αὕτη γὰρ ὀλισθαίνει καὶ σκελίζει τοὺς τρέχοντας.

51. Πλοῦτον, εἰ μὲν ἔχεις, σκόρπιζε, εἰ δ' οὐκ ἔχεις, μὴ σύναγε.

52. Ὅπλον ἡγοῦ τὴν νηστείαν, καὶ τὴν προσευχὴν τεῖχος, καὶ λουτήρα τὰ δάκρυα.

53. Ὅσα ἐξήμαρτες, πάντα μετὰ στεναγμῶν μέμνησο· γίνεται γὰρ ἐντεῦθεν τῇ ψυχῇ διηνεκὴς κατάνυξις.

37. Ne incusa dei clementiam, commune enim est pharmacum.

38. Odio habe inaequalitatem vitae, propter eam vero deum ne criminator.

39. Attendamus nobis ipsis, et alios non reprehendamus: multa enim in nobis sunt, propter quae alios taxamus.

40. Psalmus precatationis sit tibi in ore tuo: deus enim nominatus fugat daemones.

41. Precatio cum sobrietate fiat, ne a deo petamus, quae ipsi non grata sunt.

42. Semper recordare dei et coelum, sit cogitatio tua.

43. Frena oculum: cum enim non attenderis, circumvolvitur.

44. Parcus sis lingua: saepe enim profert, quae melius fuisset celari.

45. Meditatione legis mentem colito: extirpat enim cogitationes malas continue meditata.

46. Virtutes tuas celato; testes autem vitae tuae multos acquirere stude.

47. Odio habe carnis voluptates: sordidam enim animam una cum corpore efficiunt.

48. Corpori solum, quantum indiget, impende, non quantum cupit.

49. Delicate vivere ne eligas: amorem enim hujus vitae conciliat; inimicitia autem adversus deum ex utroque nascitur.

50. Aversare in vita gaudium: ipsum enim lubricum est et praecipitat exultantes.

51. Divitias, si habes, distribue: si vero non habes, ne collige.

52. Armaturam puta jejunium et precatationem murum et balneum lacrymas esse.

53. Quaecunque peccasti, omnia cum suspiriis recordare. Oritur enim hinc animae continua compunctio.

54. Περιποιού τους πτωχούς· οὔτοι γὰρ ἡμῖν τὸν κρι-
τὴν καταλλάσσουνσι.

55. Ταῖς χρείαις τῶν ἁγίων κοινώνει, δι' αὐτῶν γὰρ σοι
κοινωνία πρὸς τὸν θεὸν γίνεται.

56. Τὴν ἐκκλησίαν ὡς οὐρανὸν πάτει, καὶ μηδὲν ἐν αὐ-
τῇ μηδὲ λέγε μηδὲ λογίζου γήινον.

57. Ἀναγκαίαν νόμιζε τὴν αὐτάρκειαν· παραχώρει δὲ
τῷ θεῷ τὴν ὑπὲρ ταύτης μέριμναν.

58. Κύλλα τὴν σάρκα ἀγαθοῖς πόνοις, παντελῶς δὲ αὐ-
τὴν μὴ καταπεσεῖν φρόντιζε.

59. Πῖνε τὸν οἶνον ἐλάχιστον· ὅσον γὰρ κολοβοῦται,
εὐεργετεῖ τοὺς πίνοντας.

60. Κόλαζε τὸν θυμὸν, μανίας γὰρ ἐστὶ πατὴρ τὸ μέτρον
ἐξερχόμενος.

61. Ἐν ταῖς νόσοις τῇ προσευχῇ πρὸ τῶν ἰατρῶν καὶ
φαρμάκων κέχρησο.

62. Τοὺς ἱερεῖς πάντας μὲν τίμα, τοῖς ἀγαθοῖς δὲ πρόσ-
τρεχε.

63. Ἀγάπα τοῦ θεοῦ τοὺς οἴκους, οἶκον δὲ θεοῦ καὶ
σαντὸν κατασκεύασον.

64. Εἰς τὴν ἐκκλησίαν σύχναζε, θορύβων γὰρ ἡμᾶς καὶ
ξάλης ἀπαλλάττει τῶν ἕξωθεν.

65. Ὅσα ἐν τῇ γῆ, πρόσκαιρα· μὴ σὲ οὖν λύπει τὸ χω-
ριζόμενον.

66. Ὅταν σοὶ λόγισμός ἡδυπαθείας ἐγγένηται, ἀντίστη-
σον αὐτῷ τὴν τῶν ἀνθρώπων ἀίσχυνην καὶ τὴν τοῦ θεοῦ
πρόσκρουσιν.

67. Ἀσφαλίζου τὴν ἀκοὴν καὶ τοὺς ὀφθαλμούς· δι' αὐ-
τῶν γὰρ πάντα τὰ βέλη τῆς κακίας εἰσέρχονται.

68. Ἠνίκά' προσεύχη, τὸν λογισμόν πρὸς θεὸν ἀνάγαγε,
κἂν περισπασθεὶς κατέλθῃ, πάλιν αὐτὸν ἀνάγαγε.

69. Οὐ παύεται ἡ διάνοια τίκτουσα· σὺ μὲν τοὺς μὲν
φρούλους ἐκτίλλε, τοὺς δὲ ἀγαθοὺς γέωργησον.

70. Χαῖρε τῇ ταπεινώσει· τὸ γὰρ αὐτῆς ὕψος πολὺ καὶ
πέσεῖν μὴ δυνάμενον.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

71. "Ασκει τοσοῦτον, ὅσον χαλάσαι τῆς σαρκὸς τὰ κινήματα· κἄν ἀσθενήσῃ, πρὸς ὑγιάν τὸ σῶμα, μὴ πρὸς τρυφήν θεράπευσον.

72. Τοὺς πονηροὺς τῶν λογισμῶν λογισμοῖς ἑτέροις ἀναμόχλευε.

73. Λογίζου τῶν οὐρανίων ἀγαθῶν τὴν εὐπρέπειαν, καὶ πάθος οὐδέν σοι τῆς γῆς, ἢ τῶν ἐκ ταύτης τερπνῶν ἐπεισέρεχεται.

74. Ἦνίκα τι περὶ θεοῦ ἐπέρεχεται σοι νοεῖν, μὴ τὸν θεὸν, ἀλλὰ σαυτὸν· οὐδὲν γὰρ ἀσφαλὲς ὑπὲρ τὸ μέτρον, ὅπερ χωροῦμεν, ἐπέρεχεται.

75. Τὰς φαύλους ἐνθυμήσεις σπόρον εἶναι τοῦ διαβόλου πίστευε· οὕτω γὰρ αὐταὶ παύονται, ὁ δὲ σπορευὺς αἰσχύνεται.

76. Φείδου τὰ πολλὰ γέλωτος· χαυνοῖ γὰρ τὴν ψυχὴν· χαυνωθεῖσα δὲ τῷ τοῦ νόμου χαλινῷ εὐχερῶς ἀποδύεται.

77. Εἰς ἔργα δεῖ τὴν ψυχὴν καὶ προσευχὰς μερίζεσθαι· οὕτω γὰρ οὐ πολλὰς εὐρίσκει πρὸς ἡμᾶς τὰς εἰσόδους ὁ διάβολος.

78. Ἔργον εἶναι τοῦ νόμου τὴν ἀνάγνωσιν νόμιζε, ὅταν μετὰ τῆς γλώττης ὁ νοῦς τρυγῆσαι τι θέλων ἐν ταῖς βίβλοις ἐργάζεταιται.

79. Ἐὰν εἰς ἔργα τὴν χεῖρα κινήσῃς, ἢ γλῶττα ψαλλέτω καὶ ὁ νοῦς προσευχέσθω· ἀπαιτεῖ γὰρ αἰεὶ παρ' ἡμῶν ὁ θεὸς μνημονεύεσθαι.

80. Πᾶσαν μὲν πράξιν διὰ προσευχῆς σφράγιζε· ταύτην δὲ μάλιστα, ἐφ' ἣν τὸν λογισμὸν θεωρεῖς ἀμφιβάλλοντα.

81. Εἰ βούλει τὰ τῶν χειρῶν ἔργα θεῖά σοι καὶ μὴ χοϊκὰ γίνεσθαι, κοινὰ σοι τὰ ἐξ αὐτῶν γενέσθω πρὸς τοὺς χρήζοντας.

82. Χαῖρε τῇ τῶν ἁγίων ἐντεύξει· δι' αὐτῶν γὰρ ὁ θεὸς ἐμφανίζεται.

83. Τοὺς ἀληθῶς ἁγίους ἀπὸ τῶν ἔργων διάκρινε, ἕκαστον γὰρ δένδρον ἀπὸ τοῦ καρποῦ γγνωρίζεται.

84. Αἰεὶ τι κερδαίνειν ἐκ τῆς θεωρίας τῆς τῶν ἁγίων σπούδαζε· ἐπιτήρει δὲ αὐτῶν βλέμμα καὶ σχῆμα· ἐπωφελὲς γὰρ ἑκάτερον.

71. Exerce te tantum, quantum laxandis carnis motibus satis est; et si aeger fueris, ad sanitatem corpus, non ad delicias cura.

72. Pravas cogitationes cogitationibus aliis (melioribus) abige.

73. Considera caelestium bonorum decorem, et desiderium nullum tibi terrae, rerumve delectabilium ex hac emanantium subibit.

74. Quando tibi aliqua de deo subit cogitatio, non deum, sed te ipsum (*expende*). Nihil enim tutum est, quod modum excedit, quem servare convenit.

75. Pravas cogitationes semen esse diaboli crede, sic enim ipsae desinunt et seminator pudore suffunditur.

76. Excessum risus fugito; enervat enim animam. Anima vero enervata facile a freno legis exuitur.

77. In labores et preces oportet animam partiri. Sic enim non multos invenit ad nos aditus diabolus.

78. Laborem esse non mediocre putato legis meditationem: quando mens simul et lingua cognoscere quid volens in libris cum labore versatur.

79. Cum ad labores manum moveris, lingua psallat et mens oret. Exigit enim deus, ut ejus semper memores simus.

80. Omne quod agis oratione obsignato, id tamen maxime, de quo mentem tuam conspicias ambigentem.

81. Si vis manuum tuarum opera divina tibi et non terrena fieri, sint tibi ea, quae ex iis suppetunt, cum egentibus communia.

82. Gaude sanctorum colloquio; per eos enim deus tibi manifestatur.

83. Vere sanctos ab operibus dignosce: unaquaeque namque arbor e fructu dignoscitur.

84. Semper lucrari aliquid stude ex sanctorum contemplatione. Observa vero ipsorum adspectum et habitum: utrumque enim perutile est.

85. Ἀκακίαν ἄσκει τῇ καρδίᾳ, καὶ ἄγνείαν τῷ σώματι· ταῦτα γὰρ ἄμφω σε θεοῦ ναὸν ἀπεργάζεται.

86. Οὕτως οὖν φύλαττε τὸν ναὸν, ὡς τοῦ κτήσαντος, καὶ κρίναι μέλλοντος, καὶ τὴν εἰκόνα σε, τὴν ἐαυτοῦ καθαρὰν μεθοδεύοντος.

87. Αἱ τῶν βιωτικῶν ὁμιλίαι τὸν λογισμὸν ἀπὸ θεοῦ χωρίζουσι· διόπερ αὐτοῖς μηδὲ συλλάλει, καὶ τοὺς λαλοῦντας ἔκκλινε.

88. Ὄταν λοιδορηθῆς, σκόπει, μὴ τι σοὶ τῆς λοιδορίας πέπρακται ἄξιον· εἰ δὲ οὐ πέπρακται, κἀπνὸν εἶναι φεύγοντα τὴν λοιδορίαν νόμιζε.

89. Ἐν οἷς ἀδικῆ, τῇ ὑπομονῇ πρόσφευγε, καὶ πρὸς τοὺς ἀδικοῦντας ἢ βλάβη μεθίσταται.

90. Ἡνίκα πλοῦτον ἢ δόξαν ὄρας, ἢ βιωτικὴν δυναστείαν, λογίζου τὸ ἐν αὐτοῖς φθαρτὸν, καὶ διαφεύγεις τὸ δέλεαρ.

91. Καρτέρει τὰς θλίψεις, ἐν αὐταῖς γὰρ αἱ ἀρεταί, καθάπερ ἐν ἀκάνθαις ῥόδα, φύονται τε καὶ τρέφονται.

92. Μηδὲν εἶναι τῆς ἀρετῆς ἴσον εἰς ἀξίωμα νόμιζε· ὄψις γὰρ ἐστὶ θεοῦ, διόπερ ἐστὶ, καθὰ καὶ αὐτὸς, ἀτρεπτος.

93. Θυγῆναι τὸν ἁμαρτωλὸν εὐθηνούντα· τὸ ξίφος γὰρ αὐτῷ τῆς δίκης ἐπιτείνεται.

94. Μητέρα κακῶν τὴν σαθυμίαν νόμιζε, ἀγαθὰ γὰρ, ἃ μὲν ἔχεις, σὺλᾶ, ἃ δὲ οὐκ ἔχεις, οὐκ ἔᾶ πρόσκτησθαι.

95. Ὄταν φαῦλα πράττων ἐπ' αὐτοῖς μὴ αἰσχύνεται, βαρεῖται τὸ τραῦμα, καὶ τὸ πτώμα εἰς ἀπόγνωσιν ἔρχεται.

96. Ὅσακις ἀθυμεῖς, λογίζου, πόσα τοῖς πιστοῖς παρεσκευάσται, καὶ ὁ κἀρόπος σοὶ τοῦ πνεύματός εὐχερῶς παραγίνεται.

97. Χρὴ τὸν πιστὸν ταπεινούσθαι πρὸς πάντας· τὸ γὰρ πρὸς ἐνίους ταπεινούσθαι πέπλανημένην τὴν ταπεινώσιν κέκτηται.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

98. Τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης μηδὲν προτιμήσης, πλὴν ὅσα ἐξ αὐτῆς ἢ ἀγάπη πρὸς τὸν θεὸν παραβλέπεται.

99. Μηδενὶ παρὰ τὸν νόμον τοῦ θεοῦ πρόσκεισο μηδὲ πρόσπασχε· θεοῦ γὰρ ἀνάξιον ποιεῖ τὸν αὐτοῦ τινὰ προτιμῶντα.

100. Μὴ συνηγόρει τοῖς κακοῖς, αὐτούς μὲν γὰρ εἰς κακίαν ἀλείφεις, σὺ δὲ μολύνῃ τῇ κοινωνίᾳ τοῦ πράγματος.

101. Νουθετεῖ τὸν ἁμαρτάνοντα, μὴ κατηγόρει τὸν πταίοντα, λαιδόρου μὲν γὰρ τὸ δεύτερον, τὸ δὲ πρότερον διορθοῦντος.

102. Ἀκούειν αἰεὶ καὶ λαλεῖν τὰ τῶν ἁγίων σπούδαζε, εἰς ζῆλον γὰρ ἀγαθὸν τὴν ψυχὴν ἐρεθίζουσι.

103. Εἰ ἐκκλησίαν κατ' οἶκον, ἕκαστος τὴν διάνοιαν ἔχομεν, καὶ τελεῖν ἐν αὐτῇ τοὺς δεσμούςς τῆς ἐκκλησίας ὀφείλομεν.

104. Εἰ τελεῖται σύναξις ἐν ἐκκλησίᾳ, παράβαλε, εἰ δὲ μὴ, τελεῖται, σὺ ψάλλον ἀποστολικὸν εὐαγγέλιον, ἄπελθε.

105. Τὴν τῶν ἀρετῶν δόξαν ἐκ τῶν ἁγίων κατόπτει· ἀθάνατοι γὰρ αὐτῶν αἱ δόξαι καὶ μετὰ θάνατον γίνονται.

106. Τὴν κακίαν τότε μισήσεις, ὅταν λογίσῃ δαιμόνων ὅτι ἐστὶ κατ' ἡμῶν στιλβουμένη μάχαιρα.

107. Εἰ νουθετεῖς τὸν πταίσαντα, κρᾶσον συμπαθεῖα τὰ ῥήματα· καὶ τὰ μὲν ὠτὰ μαλάσσονται, ἢ δὲ καρδία φωτίζεται.

108. Ὅταν ἐν ἁγίοις λαλεῖς, ἐρώτα τὰ τοῦ πνεύματος· ὅταν δὲ μὴ τοιούτοις λαλεῖς, οὐ ταῦτα λάλει.

109. Τὰς πράξεις αἰεὶ τὰς ἀγαθὰς ἐπίσπενδε, μὴ ποτε καϊάλιπὼν αὐτὰς ἡμίτελής ἀπελεύσῃ.

110. Οὕτω τρέχε, ἵνα καταλάβῃς, τουτέστιν ἀπαύστως· δεῖ γὰρ τὴν ἀρετὴν τρέχειν, μέχρις ἂν ἐξέλθωμεν τοῦ βίου τὸ στάδιον.

111. Μὴ γίνου περὶ τὴν ἐργασίαν τῶν ἐντολῶν ὀλιγωρός· τοῖς γὰρ τοιούτοις ὁ κόπος ἀκερδῆς ἐπὶ κόπον πρόστιθεται.

98. Nihil amori proximi praeferas, praeterquam ea, propter quae charitas deum non recte intuetur.

99. Nemini contra legem dei adhaereto neque addictus esto. Deo enim indignum facit eum, qui aliquem magis, quam ipsum honorat.

100. Ne patrocineris malis: ipsos enim ad malitiam instigas, tu vero contaminaris peccati communione.

101. Admoneto peccantem, ne vero accusa errantem, posterius enim conviciatoris est, prius vero corrigentis.

102. Audire semper et loqui stude ea, quae sanctorum sunt, ad zelum enim bonum animam exstimulant.

103. Quandoquidem domi nostrae ecclesiam mente quisque suam habemus, etiam perficere in ea ritus ecclesiae debemus.

104. Si agitur conventus in ecclesia, et tu adesto. Si vero non agitur, tu psallens apostolicum evangelium abi.

105. Virtutis gloriam sanctorum aspice; ipsorum enim gloria immortalis est etiam post obitum.

106. Tunc malitiam maxime oderis, quando cogitabis, quod daemonum sit fulgurans contra nos gladius.

107. Si admones labentem, tempera commiseratione verba: et aures emollientur, cor vero illuminabitur.

108. Quando inter sanctos loqueris, interroga ea, quae spiritus sunt: si vero talibus non loquaris, de iis ne loquaris quidquam.

109. Semper bonas actiones urge, ne quando, relictis illis, semiperfectus abeas.

110. Sic curre, ut assequaris metam, hoc est indefinenter. Oportet enim virtutis cursum currere, usquedum egressi fuerimus vitae stadium.

111. Ne sis in exsequendis mandatis (dei) negligens: talibus enim labor inanis laborem super laborem aggerit.

112. Τὴν ὑπομονὴν καὶ πρὸ τῆς ἀνάγκης ἄσκει, ὅπως αὐτῆς εὖρεις καὶ ἐν τῇ ἀνάγκῃ τὴν πανοπλίαν ἔτοιμον.

113. Μάχου τοῖς πονηροῖς λογισμοῖς, καὶ λέγε πρὸς αὐτοὺς, ὅσα ἐν τῷ νόμῳ λαλεῖται.

114. Σπουδῇ πολλῇ τὸν ὀφθαλμὸν ἐκ τοῦ βίου μετέστησον· καπνὸς γὰρ ἐξ αὐτοῦ πονηρὸς θολὴν τὴν ψυχὴν ἀναδίδεται.

115. Εἰ φαύλη τινὶ συνηθεία κεκράτησαι, κατὰ μικρὸν ἀπότεμνε, καὶ κόπου πολλοῦ χωρὶς τῆς ψυχῆς ἀποβαλεῖς τὴν ἄκανθαν.

116. Καθαρὸν ὄντα θεὸν καθαρῶς ἀγάπα, καὶ τοῦ ἐπὶ πάντων πάντα δεύτερα νόμιζε.

117. Εἰ θέλεις εἶναι ναὸς θεοῦ, θυσίαν ἐνδελεχισμοῦ τὴν προσευχὴν αὐτῷ τὴν διηνεκῇ πρόσφερε.

118. Τὸν ἀμελῶς βιοῦντα μὴ προσλάβανε σύμβουλον· ὁ γὰρ τοῖς κακοῖς χαίρων ἀγαθὰ καὶ μισεῖν, καὶ συμβουλεύειν οὐκ ἀνέχεται.

119. Πάσης ἀπέχου φθορᾶς, καὶ τοῦ μυστικοῦ δείπνου πᾶσαν ἡμέραν μέτεχε· οὕτω γὰρ Χριστοῦ τὸ σῶμα ἡμέτερον γίνεται.

120. Ἐν οἷς παιδεύῃ παρὰ θεοῦ, μὴ γόγγυζε· παιδεύει μὲν γὰρ ὡς πατὴρ, εὐχαριστεῖσθαι δὲ ὡς εὐεργέτης ἐστὶν ἄξιος.

121. Ὅταν ἀτιμασθῆς, χαῖρε· εἰ μὲν γὰρ ἀδίκως, ὁ μισθὸς πολὺς, εἰ δὲ δικαίως, ἐὰν σώφρονῆς, ἐκουφίσθης τῆς μάστιγος.

122. Σκιᾷ καὶ τροχῷ τὰ λυπηρὰ τοῦ βίου καὶ τὰ φαιδρὰ παράβαλλε· ὡς γὰρ σκιὰ οὐ μένει, καὶ ὡς τροχὸς κύλιεται.

123. Ἄει προκόπτειν κατὰ θεὸν σπούδαζε· ὁ γὰρ μικρῷ ἐπὶ μικρὸν προστιθεὶς πλοῦτον, καλὸν καταβραχὺ συλλέγει, παρὰ πάντων ζητούμενον.

124. Εἰ βούλει τῆς κολάσεως ἐκφυγεῖν τὸ ἐπίπονον, μὴδένα ποτὲ λαιδορήσης· ἐκ τούτου γὰρ τὸ θεῖον παροξύνεται.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

125. Εἰ θέλεις ἐκ τοῦ οἴκου σου ἀποδιῶξαι πᾶσαν μάστιγα, μὴ κακολογήσεις ὁμόφυλον ἄνθρωπον· ὁ γὰρ ποιήσας αὐτὸν εἰκότως παροξύνεται.

126. Εἰ θέλεις πάσης ἁμαρτίας ἀνώτερον εἶναι, πράξεις ἀλλοτρίας μὴ καταμάνθανε· πολλὰ γὰρ εἰσιν ἐν σοί, ἀφ' ὧν ἕτερον ὑπολαμβάνεις.

127. Φεῦγε τὴν ὑπερηφανίαν, ὦ ἄνθρωπε, κἄν πλούσιος ᾖς, μήποτε τὸν θεὸν ἀντιτασσόμενον ἔξεις.

128. Φίλει τὴν ταπεινοφροσύνην, κἄν μέγας ὑπάρχεις, ἵνα ὑψωθῆς ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως.

129. Μὴ σκώψῃς ἄνθρωπον, καὶ μῶμον οὐχ ἔξεις ἐν πάσῃ ζωῇ σου.

130. Ὄταν ἐν ἐκκλησίᾳ ὑπάρχεις, μὴ μετεωρίζου, ἐνώπιον γὰρ βασιλέως οἱ ἐστῶτες οὔτε γελῶσιν, οὔτε μετεωρίζονται.

131. Μὴ καταφρόνει τῆς ζωῆς σου καὶ ἀδιαφόρως πράττε παρὰ τὸν νόμον, ἵνα μὴ παρανομῶν τὴν ἀπάλειαν ἔξεις.

132. Μετὰ πάσης ἀσφαλείας μνημόνευε τῶν εἰρημένων, ἵνα σε λαμπρὸν τῷ βίῳ ἀναδείξωσιν.

133. Ζήλωσον βίον σεμνὸν, ἵνα ἔχῃς παρρησίαν ἐπιστρέφειν τοὺς ἁμαρτάνοντας.

134. Ἀσφαλίζου τὴν αὐθάδειαν, μὴ ἐπιπλήξεις τινί, ἵνα μὴ κατακριθῆς ὡς ὑψηλοφρονήσας.

135. Μὴ γελάσῃς ἐπὶ πτώματι ἑτέρου, ἵνα μὴ γελασθῆς, ἀφ' ὧν οὐ θέλεις.

136. Φύλασσε τὰς παραινέσεις ταύτας, ἵνα στέφανον δόξης προξενήσωσι σοί.

137. Γενοῦ ἐγκρατῆς τῶν ἐντολῶν τούτων, ἵνα προσάξωσί σε ἐμφανῆ τοῖς ἀνθρώποις, καὶ εὐάρεστον τῷ θεῷ· οὕτω γὰρ ἠδέεται τὸ θεῖον, καὶ τοιούτοις κατορθώμασι θεραπεύεται ὁ θεός.

138. Ἄει προκίπτειν ἐν τοῖς ἀγαθοῖς ἔργοις σπούδαζε· ὁδὸς γὰρ εἰς ἀρετὴν ἢ τοῦ βίου φυγὴ ἀγαθὴ τε καὶ σύντομος.

139. Χρὴ τὸν ἐπιθυμοῦντα τῶν ἀφθάρτων ἀντ' οὐδενὸς ἠγεῖσθαι τὰ φθειρόμενα.

125. Si vis e domo tua expellere omne flagellum, ne maledictis incessas contribulem hominem: qui enim ipsum creavit deus, merito ad iram concitatur.

126. Si vis omni peccato superior esse, actiones aliorum ne curiose perquirito, multa enim in te sunt, de quibus alium suspectum habes.

127. Fuge superbiam, o homo, etiamsi dives sis, ne quando deum tibi adversum habeas.

128. Dilige humilitatem, etiamsi magnus sis, ut exalteris in die iudicii.

129. Ne cavillis petas hominem, et reprehensionem non incurres in omni vita tua.

130. Quando in ecclesia es, ne eleveris: coram enim rege stantes neque rident, neque superbiunt.

131. Ne negligenter habeas vitam tuam, nec temere contra legem facito, ne contra legem faciens perniciem incurras.

132. Cum omni studio memento eorum, quae dicta sunt, ut te clarum in vita reddant.

133. Puram aemulorum vitam, ut habeas liberam potestatem increpandi peccantes.

134. Abige a te arrogantiam neque increpes quemquam (temere), ne condemneris, ut arrogantia inflatus.

135. Ne riseris in lapsu alterius, ut ne ridearis, a quibus non velis.

136. Observa admonitiones hasce, ut coronam tibi gloriae concilient.

137. Sis observans horum praeceptorum; ut te clarum efficiant apud homines et acceptum deo: sic enim gaudio afficitur summum numen, et talibus recte factis colitur deus.

138. Semper proficere in bonis operibus stude. Vitae enim fuga via ad virtutem est bonaque et compendiaria.

139. Oportet incorruptibilium desiderio flagrantem pro nihilo ducere corruptioni obnoxia.

140. Εἰ τὴν ζωὴν τὴν ὄντως ποθεῖς, προσδέχου αἰετὸν ἀνθρώπινον θάνατον, καὶ μίσει τὸν παρόντα βίον· ὁρᾷς γὰρ τὸν τροχὸν ἀπαύστως κυλιόμενον.

141. Μὴ ποθήσης ἀγαθὰ, ὧν ἡ χρῆσις παρέρχεται, καὶ ἡ κτῆσις ἀπόλλυται.

142. Γέλα τοὺς εὐπραγοῦντας, τοῖς δύσπραγοῦσι σύμπασχε· τοῦτο μὲν μισθὸς, ἐκεῖνο δὲ φιλοσοφίας πρόξενον.

143. Τὴν ὑπομονὴν ἄσκει, οἷαν αὐτὴν ἔγνωσ γυμνασθεῖσαν τοῖς μάρτυσι· ἐπειδὴ τὸ τῆς συνειδήσεως μαρτύριον καὶ ἡμεῖς ἀπαιτούμεθα.

144. Πάντων προτίμα τὴν ψυχὴν, καὶ τῆς ἀρετῆς ὁ δρόμος ἀκαμάτως ἀνύεται.

145. Πάντα μὲν φθαρτὰ, ἡ ψυχὴ δὲ ἀθάνατος· προτιμᾶσθαι τοίνυν τὰ ἀφθαρτα τῶν φθαρτῶν δέον.

146. Ἐτοιμάζου πρὸς τὰ λυπηρὰ, καὶ κερδαίνεις τὰ πλείονα.

147. Μὴ ζήτηε παρὰ τοῦ Θεοῦ τὰ ἡδέα, ἴδιον δὲ τὰ συμφέροντα· ἐκεῖνα γὰρ αἰτηθεῖς, οὐ δίδωσιν· εἰ καὶ λάβης, φθείρονται.

148. Μὴ μέμφου τὴν πενίαν, ἀπερίσπαστον γὰρ τοῦ νόμου τὸν ἀθλητὴν ἀπεργάζεται.

149. Μὴ εὐφραίνου τῷ πλούτῳ· αἱ περὶ αὐτῶν γὰρ φροντίδες χωρίζουσιν ἀπὸ Θεοῦ ὡς τὰ πολλὰ, καὶ παρὰ γνώμην τῶν ἀνθρώπων.

150. Ἐγγὺς τὸ τέλος· ἔραθυμῶν ἐτοιμαζέσθω πρὸς μάστιγας, οὐ μακρὰν τὸ θέρους ἀκανθῶν τοίνυν τὸν ἀγρὸν τῆς ψυχῆς ἀπαλλάξωμεν.

151. Οὐδὲν λανθάνει τὸν κριτὴν, ὥστε μάτην λανθάνοντες ἀμαρτάνειν σπεύδομεν.

152. Πρὸ τῶν ἀνθρώπων αἰσχύνου τοὺς ἀγγέλους· πολλοὶ γὰρ ἡμῖν πάρεσιν καὶ πάσης αἰσχρᾶς ἀποσχοινίζουσι πράξεως.

153. Μερίμνα τοῦ κριτοῦ τὸν ζυγὸν, καὶ πᾶν εἴ τι σοι κίβδηλον τῆς βιωτικῆς πείρας ἔκβαλλε.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

154. Ζημίαν εἶναι τὴν σχολὴν καὶ τὴν ἀνεσιν-νόμιζε, καὶ σπεῦδέ τι πράττειν, ὧν ἀπαιτεῖσθαι μέλλομεν.

155. Ἀεὶ τοῦ βίου λογίζου τὸ ἀβέβαιον, καὶ οὐδέν σε τῶν ἐν αὐτῷ περισπᾶσαι δυνήσεται.

156. Τὰ φαιδρά σε τῆς γῆς μὴ τερπέτω τὰ πρόσκαιρά· ἀγκιστρα γάρ ἐστι τὴν ψυχὴν ὡς ἰχθῦν σαγηνεύοντα.

157. Ἀπέχου τοὺς πειρασμοὺς, εἰσελθὼν δὲ τὴν ἀνδρείαν ἐπίδειξον.

158. Μήποτε πτωχὸν παρίδης δακρύοντα, ἵνα μὴ πάροφθῇ τῆς εὐχῆς σου τὸ δάκρυον.

159. Ἡ φιλοσοφία χρῆμα τοῖς ἀνθρώποις ἐξαιρετόν· οὐσα δὲ μονογενῆς, μόνῃ μόνῳ συνεῖναι τῷ κεκτημένῳ βούλεται.

160. Χιτῶν ἢ ἀρετὴ ἐστὶ τοῦ θεοῦ· ταύτην ὕφαινε, καὶ γίνῃ στολιστὴς τοῦ τὴν κτίσιν ἐνδύοντος.

161. Ὅσα ἐπὶ γῆς, κλέπτεται· τὰ κατ' οὐρανὸν ἐργάζου· ταῦτα γὰρ εἰς τοὺς τῶν συλῶντων δακτυλίους οὐκ εἰσέρχεται.

162. Παρατεῖσθαι δεῖ τὸ τρυφᾶν· ἔλκει γὰρ εἰς πράξεις, ἀφ' ὧν στεναγμοὶ μετὰ τὴν γῆψιν γίνονται.

163. Τοὺς λογισμοὺς ἄμεινον τοὺς φιλοσάρκους βδελύττεσθαι, φθείρουσι γὰρ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν· μολύνουσιν.

164. Οὐδὲ τὰ τῆς γῆς ἀγαθὰ χωρὶς κόπων ἀνύεται, ἀνθ' ὅτου τοίνυν τὰ οὐράνια διὰ τὸν μόχθον ἐκκλίνομεν;

165. Εἰ βούλει τὴν ἀρετὴν ἐκτὸς κόπου ἐργάζεσθαι, λογίζου τὸν κόπον πρόσκαιρον, καὶ τὸν μισθὸν αἰώνιον.

166. Ὅσοι πρὸς τὰς ἡδονὰς τὰς ἀτόπους προστετήκασι, τῆς ἀπολαύσεως τὸ βραχὺ, καὶ τῆς τιμωρίας τὸ μακρὸν λογίζεσθωσαν.

167. Ὅσον ὁ βίος θυπαρδός, κτήνώδης εἰκότως ἢ ψυχὴ, καὶ πενθεῖν ὡς τὸ λογιστικὸν ὑφ' ἑαυτῶν ζημιωφέντες ὀφείλουσι.

168. Πάντα νόμιζε φθαρτὰ καὶ τὴν ἀρετὴν ἀφθαρτόν.

154. Damnum esse otium et segnitiam existimato, semperque aliquid agere stude, quorum rationem possimus reddere.

155. Semper vitae considera inconstantiam, et nihil eorum, quae in illa usu venerint, in diversum te trahere poterit.

156. Laeta vitae hujus fluxa ne te oblectent: hami enim sunt, animam ut pisces irretientes.

157. Arce tentationes; tentatus vero fortitudinem praesta.

158. Nunquam pauperem despicias lacrymantem, ne despiciatur orationis tuae lacryma.

159. Philosophia hominibus res est eximia: unigenita vero existens, sola soli coire vult possessori.

160. Virtus dei indumentum est: hanc contexe, et ornaberis stola dei humanam naturam induentis.

161. Quaecumque in terra sunt, furto subtrahuntur; quare acquire coelestia, ea enim in praedantium digitos non perveniunt.

162. Delicate vivere fugere oportet: ad opera enim rapit, ex quibus gemitus post sobrietatem oriuntur.

163. Cogitationes carnales satius est abominari: corrumpunt enim corpus et animam polluunt.

164. Neque terrena bona sine laboribus parantur: cujus gratia igitur caelestia propter laborem declinamus?

165. Si vis virtuti absque labore operam dare, cogita laborem esse temporarium, mercedem vero aeternam.

166. Qui ad voluptates obscaenas colligescunt, cogitent illi voluptatis brevitatem et poenae magnitudinem.

167. Quorum vita sordida est, eorum belluina sine dubio anima est: debentque lugere homines rationem sua culpa damno affectam.

168. Omnia corruptioni obnoxia esse putato, solam vero virtutem incorruptibilem existere.

169. Ἀμέλει τῶν ἄλλων, ὅσα κτηνώδη, κατασκευάζει τὸν ἄνθρωπον, ἐργάζου δὲ ταῦτα, ὅσα σε οὐράνιον ἀναδείξαι δυνήσονται.

170. Ἐπιμελοῦ τῆς ἀρετῆς, αὕτη γὰρ διὰ φιλοσοφίας νέον Ἀδὰμ ἀναδείκνυσιν.

171. Εἰ κρατεῖς γαστροῦς, κράτει καὶ γλώσσης, ἵνα μὴ τὸ μὲν ὑπάρχεις δοῦλος, τὸ δὲ τυγχάνεις ἀνόητος ἐλεύθερος.

172. Ἀγάπα τὸν θεόν, ὑπὲρ αὐτὸν δὲ τοὺς οἰκείους μὴ πρόσπασχε, μήπως αὐτοῦ κατὰ τὴν αὐτοῦ φωνὴν εὐρεθῆς, ὡς οὐ θέλεις, ἀνάξιος.

173. Καρτέρει τὰς θλίψεις, ἐν αὐταῖς γὰρ τοῖς ἀθλοῦσιν οἱ στέφανοι.

174. Μακάριον τὸ πάσχειν κακῶς, τὸ ποιεῖν δὲ τρις-ἀθλιον· τοῦ Χριστοῦ γὰρ κληρονόμος ὁ πάσχων, τοῦ δὲ διαβόλου ὁ ποιῶν συγκληρονόμος.

175. Καλὸς ὁ τῆς νηστείας ἄρτος, ἐπειδὴ τῆς ζύμης τῶν ἡδονῶν ἐστὶν ἐλεύθερος.

176. Ἅγιος ὁ τῆς προσευχῆς βωμός· ἔλκει γὰρ πρὸς ἡμᾶς τὸν ἅγιον τῶν ἁγίων ἁγίως.

177. Μὴ δόκει τὴν δικαιοσύνην ἀρετῆς εἶναι πάρεργον, ταύτης γὰρ χωρὶς πᾶσα πράξις ἀκάθαρτος.

178. Εἰ σπερεῖς πτωχοῖς, τὰ σαυτοῦ σπεῖρε· τὰ γὰρ ἀλλότρια ζιζανίων πικρότερα.

179. Τυφλὸς ἐστὶν ὁ ἐλεήμων, εἰ μὴ τυγχάνει δίκαιος, γεωργῶν ἀγρὸν, ὃν θεωρῆσαι οὐ δύναται.

180. Προσδόκα μὲν αἰεὶ, μὴ φοβοῦ δὲ τὸν θάνατον. ἀληθῆς χαρακτήρ φιλοσοφίας ἐκότερον.

181. Σχηματίζου τὴν ἀρετὴν, οὐχ ὅπως ἀπατήσης, ἀλλ' ὅπως ὠφελήσης τοὺς βλέποντας.

182. Λέγειν χρὴ καλὰ καὶ τὰ μὴ καλὰ πράττοντα, ὅπως ἀρξῆται τῶν ἔργων τοὺς λόγους αἰσχύνεσθαι.

183. Εἰ τὸν οὐρανὸν ποθεῖς, μηδὲν σοὶ καὶ τῇ γῇ· οὐκ ἔσθ' ἂν αὕτη πρὸς ἐκεῖνον ἀνίπτασθαι.

184. Μὴ βούλει πλουτεῖν φιλοπτωχείας ἕνεκα· ἀπὸ γὰρ δικαίων ἐλεεῖν ὁ θεὸς νομοθετεῖ τὸν δίκαιον.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

185. Εἰ ποτήριον ψυχροῦ δικαιοῦ τὸν οἰκτίρμονα, πόσῃ τις ἀμοιβὴ τὸν πάντα σκορπίζοντα τοῖς πτωχοῖς διαδέχεται;
186. Μήτηρ τῶν ἀρετῶν ἀγνεία καὶ συμπάθεια· οὐ τοίνυν ἐνὶ τῷ Χριστῷ δίχα ταύτης ἢ ἐκείνης στρατεύεσθαι.
187. Μὴ ἀμέλει τῆς συμπαθείας· αὕτη γὰρ τὸν ἀγαθὸν δεσπότην ἐξ οὐρανοῦ κατήγαγεν.
188. Μὴ καταφρόνει τῆς ἀγνείας· τὸ γὰρ ἐξ αὐτῆς ὄργανον τὸν δι' ἡμᾶς σαρκωθέντα τοῖς ἀνθρώποις παρέστησε.
189. Μὴ εἴπης· στήσομαι τὸν ἐχθρόν· κριτὴν γὰρ δικαίον ἐν οὐρανῷ κεκτῆμεθα.
190. Μὴ βούλου τρυφᾶν, μὴ πλουτεῖν, μὴ δοξάζεσθαι· φθορὰ γὰρ ταῦτα τοῦ βίου, ἡμεῖς δὲ οὐκ ἐσμέν οἱ φθειρόμενοι.
191. Ἐπὶ νεκρῷ μὴ θρήνει· κοινὴ γὰρ ἡ ὁδὸς, ὃ δὲ φθάνων μακάριος.
192. Τὸν ἀμαρτάνοντα πένθησον, οὐχὶ δὲ τὸν πτωχέοντα· στεφανοῦται γὰρ οὗτος, ἐκεῖνος δὲ κολάζεται.
193. Γέλα μὲν τοῦ βίου τὸν τροχόν, ἀτάκτως κυλιόμενον, φυλάττου δὲ τὸν βόθρον, εἰς ὃν κυλίει τοὺς ἐν αὐτῷ νυστάζοντας.
194. Λάλει τῷ θεῷ πολλά, καὶ τοῖς ἀνθρώποις ὀλίγα, τῇ μελέτῃ δὲ τοῦ νόμου κατορθώσεις ἐκάτερα.
195. Λουτῆρ ἀγαθὸς ψυχῇ τῆς προσευχῆς τὸ δάκρυον· ἀλλὰ μετὰ τὴν προσευχὴν μέμνησο, τίνος χάριν ἐδάκρυσας.
196. Τοὺς δυνάστας τοῦ βίου μὴ μακάριζε· δυνατοὶ γὰρ δυνατῶς ἐτασθήσονται, ὅτι αὐτοὶ τὸν κριτὴν ἀυστήροτερον ἔξουσιν.
197. Δεῖ πονεῖν τὸν Ἀδὰμ, ἡμεῖς δὲ πονοῦντες ἐν τῷ νόμῳ τὴν ἀμοιβὴν κερδαίνομεν.
198. Ἀνάγκη τῆς Εὐίας τοὺς κληρονόμους θλίβεσθαι, ἀλλ' ὅταν εὐχαρίστως τὰς θλίψεις ὑπομείνωμεν, εἰς εὐλογίαν ἢ κατάρρα μετέρχεται.

• 185. Si poculum frigidae aquae justificat misericordem: quanta, putas, retributio exspectat distribuentem omnia pauperibus?

186. Mater virtutum est castitas et commiseratio: non itaque licet Christo militare sine hac vel illa.

187. Ne negligas commiserationem, haec enim bonum dominum e caelo deduxit.

188. Ne contemne castitatem; illius enim organum Christum propter nos carne indutum hominibus exhibuit.

189. Ne dicas, sistam inimicum: justum enim iudicem in coelo habemus.

190. Ne velis delicate vivere, nec dives esse nec gloriae cupidus. Corruptela enim haec vitae sunt, nos vero (Christiani) non sumus ii, qui corruptioni succumbimus.

191. Propter mortuum ne lugeas, communis enim via est, beatus vero, qui praecessit.

192. Peccantem luge, non vero illum, qui pauper est; hic enim coronatur, ille plectitur.

193. Ride rotam vitae, sine ordine rotatam, cave vero foveam; in quam devolvit dormitantes in ipsa.

194. Loquere deo multa et hominibus pauca: meditatione vero legis recte dispones utraque.

195. Balneum bonum animae est orationis lachryma. Sed post preces fusas memento, cujus gratia lachrymas fuderis.

196. Dynastas vitae ne beatos praedica, potentes enim cum sint, potenter quoque praecerunt, unde ipsi etiam iudicem austeriorem habebunt.

197. Oportet laborare filios Adami, nos autem laborantes in lege retributionem lucrabimur.

198. Necesse est Evae filios affligi: verum quando patienter afflictiones sustinuerimus, in benedictionem nobis vertitur maledictio.

199. *Αύχνη πρὸς τὰς πράξεις τῷ συνειδῶτι κέχρησο· τοῦτο γὰρ σοι ποίας μὲν ἐν βίῳ ἀγαθὰς, ποίας δὲ πονηρὰς ὑποδείκνυσιν.*

200. *Ἐαυτοὺς κρίνομεν, καὶ ὁ κριτῆς καταλλάσσεται· χαίρει γὰρ ὡς ἀγαθὸς τὸν ἁμαρτωλὸν θεωρῶν τὸ φορτίον αὐτοῦ σκορπίζοντα.*

201. *Εἴ τι ὄνταρὸν ἡμῖν πέπρακται, τῇ μετανοίᾳ πλύνωμεν· μέλλομεν γὰρ καθαρὰν τὴν εἰκόνα μεθοδεύεσθαι.*

202. *Πρὶν γυμνωθῆναι τὰ ἔλκη τῆς ψυχῆς, θεραπεύσωμεν, ἵνα κερδαίνωμεν τοῖς φαρμάκοις τὰς μάστιγας.*

203. *Ὡσπερ δυσχερῶς οἱ δεσμῶται βαδίζουσιν, οὕτω τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς οἱ συμπλακέντες τῷ βίῳ καθαρὸν οὐκ ἀνύουσιν.*

204. *Χρὴ τὴν ἁμαρτίαν μισεῖν· οὕτω γὰρ αὐτῆς τὴν παγίδα, καὶ ὀλισθήσῃ τις πρὸς αὐτήν, ἐξελεύσεται.*

205. *Ὅς οὐ μισεῖ τὴν ἁμαρτίαν, ἐν ἁμαρτωλοῖς, εἰ καὶ μὴ πράττει τὴν ἁμαρτίαν, κρίνεται.*

206. *Ἐπὶ τῷ πλησίον ἁμαρτάνοντι στέναξε, ἵνα καὶ σεαυτὸν στενάξῃ· πάντες γὰρ ἐσμὲν ἐν ἐπιτιμίοις καὶ ἁμαρτίαις ὑπεύθυνοι.*

207. *Ἀναμίμησκε τοῦ κριτοῦ τὸν φίλον ἁμαρτήσοντα, καὶ τὸ σὸν ἐμπλάττεις τραῦμα, κοινὸν γὰρ ἐστὶ τῆς βουλής τὸ φάρμακον.*

208. *Λέγειν τι μέλλον ἢ πράττειν, τῆς μετὰ μικρὸν ἀπολογίας φρόντιζε, καὶ σωφρονήσεις τῷ φόβῳ διορθούμενος.*

209. *Τῆς ἁμαρτίας τὴν τιμωρίαν φοβοῦ, τὴν αἰσχύνην δὲ νάρκα· τὸ χαλεπὸν γὰρ ἐκατέρωθεν ἄμετρον.*

210. *Τῶν μελλόντων ἀγαθῶν καὶ τὸ κάλλος καὶ τὸ πλῆθος ἄπειρον.*

211. *Πάντα σκιὰ, καὶ καπνὸς, καὶ πομφόλυγες.*

212. *Μὴ σπεῖρε πονηρά· τὸ γὰρ θέρος ἔγγυς, καὶ τὸ πῦρ τὸν γεωργὸν τῶν ἀκανθῶν ἐκδέχεται.*

213. *Ρόδα τοῦ βίου ὑποκρίται, πλεονέκται, ὑποφιλήδονοι· ἀλλὰ μικρὸν καρτερεῖ καὶ τὸν χόρτον θεωρεῖς πατούμενον.*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

214. Πᾶσα πόνηρὰ πράξις ὀπλίζει τὸν διάβολον, ὀπλισθεὶς δὲ χαλεπῶς τοῖς ὀπλίταις κέχρηται.

215. Εἰ βούλει ἐχθρὸν ἀσθενεῖν, τὴν ἁμαρτίαν περικοπτε, γυμνὸς γὰρ ὢν πτερῶν ὡς στρουθίου ἐμπαίζεται.

216. Οὐαὶ τῷ ἀσεβεῖ· ὅταν πάντες φωτίζονται, τότε μόνος σκοτίζεται.

217. Οὐαὶ τῷ βλασφημῷ· δεσμεῖται γὰρ τὴν γλῶσσαν, καὶ πῶς ἀπολογίσασθαι τῷ κριτῇ δύναται;

218. Οὐαὶ τῷ ἀνόμῳ· πρὸς κριτὴν γὰρ αὐστηρόν τε καὶ δίκαιον καὶ νομοθέτην ἀπέρχεται.

219. Οὐαὶ τῷ πλεονέκτῃ· ὁ πλοῦτος αὐτὸν φεύγει καὶ τὸ πῦρ ὑποδέχεται.

220. Οὐαὶ τῷ ῥαθύμῳ· ζητήσῃ γὰρ τὸν καιρὸν, ὃν κακῶς ἔδαπάνησεν.

221. Οὐαὶ τῷ ἀλαζόνι· ὅταν εἰσέλθῃ εἰς τὸν τάφον, τίς ὑπάρχει, διδάσκεται.

222. Οὐαὶ τῷ φιλοπόρνῳ· ῥυποῖ γὰρ στολὴν, καὶ τοῦ νυμφῶνος ἐκβέβληται.

223. Οὐαὶ τῷ λαιδῶρι καὶ σὺν αὐτῷ μεθύσῳ· μετὰ φονευτῶν τάττεται, καὶ μετὰ μοιχῶν κολάζεται.

224. Οὐαὶ τῷ τρυφῶντι· καιρὸν γὰρ ὀλίγον ὡς μόσχος εἰς σφαγὴν ἐτοιμάζεται.

225. Οὐαὶ τῷ ὑποκριτῇ· ὁ ποιμὴν αὐτὸν ἀρνεῖται, καὶ λύκος ὁ κριὸς ἀποφαίνεται.

226. Μακάριος ὁ τὴν στενὴν ὁδεύων ὁδόν· στεφανηφορῶν γὰρ εἰς τὸν οὐρανὸν εἰσέρχεται.

227. Μακάριος ὁ τὰς ἡδονὰς πατῶν· τρέμουσι γὰρ τὴν πρὸς αὐτὸν πάλην οἱ δαίμονες.

228. Μακάριος ὁ τῇ ἀρετῇ καθαρὸς καὶ τὴν ψυχὴν ἀνυπόκριτος· κρίνειν γὰρ μέλλει τὸν κόσμον, οὐχὶ δὲ μετὰ τοῦ κόσμου κρίνεσθαι.

229. Μακάριος ὁ ἀγρυπνῶν ἐν προσευχαῖς καὶ ἀναγνώσει καὶ τῷ ἔργῳ τῷ ἀγαθῷ· φωτισθήσεται γὰρ ὁ τοιοῦτος τοῦ μὴ ὑπνοῦν εἰς θάνατον.

214. Omne opus malum armat diabolus, armatus vero graviter armatos accipit.

215. Si vis inimicum imbecillum reddere, peccatum rescinde, nudatus enim alis, ut passerculus, illuditur.

216. Vae impio, cum enim omnes illuminantur, ipse solus manet in tenebris.

217. Vae blasphemo, nam lingua ligabitur, et quo pacto judici respondere poterit?

218. Vae iniquo, ad iudicem enim austerum et iustum et legislatorem proficiscitur.

219. Vae avaro, divitiae enim fugiunt, et excipit eum ignis.

220. Vae socordi, quaeret enim tempus (rebus gerendis opportunum), quod male insumsit.

221. Vae superbo, cum enim ingreditur sepulchrum, quis sit, docetur.

222. Vae scortatori, sordidam enim reddit stolam, et e coenaculo nuptiali ejicietur.

223. Vae conviciatori et una cum ipso ebrioso, cum homicidis enim constituitur uterque, et cum moechis puniuntur simul.

224. Vae delicias sectanti, tempore enim exiguo tanquam vitulus ad mactationem paratur.

225. Vae hypocritae, pastor enim ipsum negabit et ipse aries lupus esse demonstrabitur.

226. Beatus qui angustam ambulat semitam; coronatus enim in caelum ingreditur.

227. Beatus qui voluptates calcat; metuunt enim daemones cum eo, certamen suscipere.

228. Beatus virtute purus et anima sincerus, iudicaturus est enim mundum, non autem cum mundo iudicandus.

229. Beatus qui vigilat in precationibus et lectionibus et opere bono, illuminabitur enim talis, ne obdormiat in mortem.

ALIAE EIUSDEM NILI SENTENTIAE

collectae ex Antonio et Maximo et Joannis Damasceni Parallelis
Sacris.

250. Ὅς ἀποδίδωσι κακὰ ἀντὶ ἀγαθῶν, οὐκ ἐξηνέχθη κακὰ ἐκ τοῦ οἴκου αὐτοῦ. [*Anton. Serm. X. περὶ καλῶν καὶ ἀγαθῶν.*]

251. Περισσὸς πᾶς λόγος πρὸς διόρθωσιν, ὅταν ἢ τῶν ἀκούοντων πρὸς τὸ χειρόν ἀποκλίνας σπουδῇ τοῖς κατὰ συμβουλήν λεγομένοις ἐναντίως διάκειται. [*Ant. Serm. περὶ ἀβουλίας καὶ βραδυβουλίας.*]

252. Καλὸν τοῖς ὄροις τῆς χρείας ἐμμένειν, καὶ φιλονεικεῖν πάσῃ δυνάμει τούτους μὴ ὑπερβαίνειν· ἐὰν γὰρ ὀλίγον παρενεχθῇ τις ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας ἐπὶ τὰ ἡδέα τοῦ βίου, οὐδεὶς λοιπὸν ἴσθησι τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω φθόραν. [*Ant. et Max. Serm. περὶ αὐταρκείας.*]

253. Μέτρον κτήσεως ἐστὶν ἡ χρεία τοῦ σώματος, τὸ δὲ ταύτην ὑπερβαῖνον ἀκοσμία λοιπὸν καὶ οὐκ ἔτι χρεία ἐστίν. Ὡς γὰρ ὁ συμμετρημένος τῷ σώματι χιτῶν καὶ χρεία ἐστὶ καὶ κόσμος· ὁ δὲ πάντοθεν περιθέων, καὶ τοῖς πόσιν ἐμπλεκόμενος, καὶ τῇ γῆ μετὰ τοῦ ἀπρέπους ἐπισυρόμενός, ἐμπόδιόν πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν γίνεται οὕτως ἡ ὑπερβαίνουσα τὴν τοῦ σώματος χρείαν χρῆσις, καὶ πρὸς τὴν ἀρετὴν ἐστὶν ἐμπόδιόν, καὶ πολλὴν ἔχει κατάγνωσιν παρὰ τοῖς τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων ἐρευνᾶν δυναμένοις. [*Anton. ibid.*]

254. Μακάριος ὁ τὸν βίον ὑψηλὸν ἔχων, ταπεινὸν δὲ τὸ φρόνημα. [*Ant. et Max. Serm. περὶ ταπεινοφροσύνης.*]

255. Βίος ἡσύχιος χρημάτων πολλῶν περιφανέστερος. [*Anton. et Max. Serm. περὶ πολυπραγμοσύνης.*]

256. Επίπονος τοῖς νεώστὶ ἀποτασσομένοις ἡ ἡσυχία· τότε γὰρ καιρὸν λαβοῦσα ἡ μνήμη, πᾶσαν ἀνάκινεϊ τὴν ἐγκειμένην ἀκαθαρσίαν, οὐ σχολάζουσα πρότερον τοῦτο ποιεῖν διὰ τὸ πλῆθος τῶν περισπώντων πραγμάτων. [*Anton. et Max. ibid.*]

257. Τελείας ψυχῆς ἐστὶ τὸ ἀμέριμον· ἀσέβους δὲ τὸ φροντίσι κατατρίβεσθαι. [*Anton. Serm. περὶ συνόχης πραγμάτων.*]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

238. Καθάπερ ἴδιόν ἐστι τοῦ φωτὸς τὸ φωτίζειν, οὕτως ἴδιον θεοῦ τὸ ἐλεεῖν καὶ οἰκτεῖρειν τὰ οἰκεῖα ποιήματα. [*Ant. et Max. Serm. περὶ ἐλεημοσύνης.*]

239. Τὸν εὐεργετοῦντα σε εἰς ψυχὴν, ὡς ὑπηρέτην θεοῦ, μετὰ θεὸν τίμα. [*Anton. et Max. Serm. περὶ εὐεργεσίας.*]

240. Ἀπόστησον ἀπὸ τῆς συμβίου σου τὸν εὐνοῦχον Σμάραγδον, καὶ γὰρ δοκοίη τῶν κατὰ διδύμων ἐκτετμηθεῖν, ἀλλ' ἄνω ἔχει ἐν τῷ προσώπῳ πως τοὺς διδύμους ὀφθαλμούς, ἐμπαθῶς ἐμβλέποντας, καὶ ἐπισυρομένους ἤδη πονηρὰς μαρτυρίας. [*Anton. et Max. Serm. περὶ ἀγνείας καὶ σωφροσύνης.*]

241. Ὁ τοῖς ὄνειροις προσέχων, ἔοικε τῷ τὴν δίκαν αὐτοῦ καταδιώκοντι. [*Ant. et Max. Serm. περὶ ἐνυπνίων.*]

242. Ὅταν ἐν τοῖς ὕπνοις τοῖς δαίμοσι πείθεσθαι ἀρξώμεθα, τότε λοιπὸν καὶ ἐγρηγορότας ἐμπαίζουσιν. [*ibid.*]

243. Τὸ ὀλιγορεῖν καὶ μὴ θέλειν ὑπομένειν συμφορὰς μεγάλης καὶ ποικίλης ἀφροσύνης ἴδιον. [*Ant. et Max. Serm. περὶ ὑπομονῆς καὶ μακροθυμίας.*]

244. Ἡδονὴ οὐ παρέχεται πόνον, οὐδὲ λύπην χαρὰ, οὐδὲ κατῆφειαν εὐφροσύνη. [*Anton. Serm. περὶ καρδίας πονηρᾶς.*]

245. Τὸ ὑποτάττεσθαι τοῖς κρείττοσιν ὠφελιμώτατον. [*Anton. Serm. περὶ πολιτείας σεμνῆς καὶ ὑπακοῆς.*]

246. Ἄπειρα τὰ καταρुπαίνοντα τὴν ψυχὴν κακὰ, ἅπερ ἐκνίψασθαι καὶ ἀπολούσασθαι παντελῶς οὐκ ἔνεστιν· ἀπολείπονται γὰρ ἐξ ἀνάγκης παντὶ θνητῷ κῆραι, λωφῆσαι μὲν γὰρ εἰκὸς, ἀναιρεθῆναι δὲ εἰσάπαξ ἀμήχανον. [*ibid.*]

247. Μὴ ἐξαπατάτω ἡμᾶς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ περιφανῆ καὶ λαμπρὰ δεικνύμενα πράγματα. παρέρχεται γὰρ πάντως, καὶ οὐδὲν τῶν φαινομένων στάσιμον. [*Anton. et Max. Serm. περὶ βίου ἀνωμαλίας.*]

248. Πάντων σου τῶν πραγμάτων κατενοδομένων, ἐκδέχου καὶ ζημίαν. [*ibid.*]

238. Ut lucis proprium est illuminare, sic dei proprium est misereri suorum operum. [*Anton. et Max. Serm. de eleemosyna.*]

239. Qui beneficium ad animum pertinens tibi praestat, veluti ministrum dei post deum honora. [*Anton. et Max. Serm. de beneficentia.*]

240. Remove a conjuge tua eunuchum Smaragdum: nam etsi geminis testibus inferioribus exsectus esse videtur, tamen habet nescio quomodo geminos in facie oculos, qui motus adspiciendo concitant, atque testes malos adsciscunt et perliciunt. [*Anton. et Max. Serm. de virginitate et castitate.*]

241. Qui observat insomnia, similis est umbram suam persequenti. [*Ant. et Max. Serm. de insomniis.*]

242. Quando in somnis daemonibus obedire incipimus, tum etiam vigilantes deinceps deludunt.

243. Contemnere et nolle pati calamitates, magnae et variae est insipientiae proprium. [*Anton. et Max. Serm. de patientia et lenitate.*]

244. Voluptas dolorem non exhibet, nec moerorem gaudium, nec tristitiam laetitia. [*Anton. Serm. de corde pravo.*]

245. Praestantioribus subjectum esse utilissimum est. [*Anton. Serm. de republica honesta et obedientia.*]

246. Infinita sunt mala, quae commaculant animam, a quibus expurgari et elui omnino non licet: necessario enim relinquuntur cuivis mortali sordes, quas leviores fieri credi potest, tolli autem omnino non possunt. [*ibid.*]

247. Ne decipiant nos res illae, quae in hoc mundo celebres ac splendidae videntur. Omnino enim praetereunt, et nihil ex apparentibus stabile est. [*Anton. et Max. Serm. de vitae inaequalitate.*]

248. Cum tibi omnia negotia bene succedant, expectes quoque jacturam. [*ibid.*]

249. Οὐ χρὴ ἐπὶ παντὶ πτώματι· καὶ πάσῃ ἁμαρτίᾳ ἀνθρώπου ἐπαίρεσθαι, οὐδὲ ἐπιχαίρειν ποτὲ τῷ ὑποσκελισθέντι, κἂν εἰ δοκεῖ ὁ τοιοῦτος ἐχθρὸς φόνιος εἶναι. [*Ant. et Max. Serm. περὶ εὐτυχίας, καὶ δυστυχίας.*]

250. Διὰ τί δίκαιοι ἀσθενοῦσι καὶ πένονται, ἄδικοι δὲ αἴρονται καὶ πλουτοῦσι; φησὶ, ἵνα οἱ μὲν στεφανωθῶσιν, οἱ δὲ αἰωνίως τιμωρηθῶσιν. [*ibid.*]

251. Πάντων δὲ τῶν πραγμάτων κατενοουμένων, ἐκδέχου μεταβολὴν· καὶ πάλιν ποτὲ ὑπὸ ἀπροσδοκῆτων συμφορῶν κυκλούμενος φαντάζου τὰ χρηστὰ καὶ κρείττονα. [*ibid.*]

252. Τὸ ἀπροσδόκητον κακὸν θορυβεῖ πάντως ἐπελθόν, τὸ δὲ προσδοκῆθὲν εὐτρεπῆ πρὸς τὴν πείραν εὐρὸν τὸν λογισμὸν κουφότερον ποιεῖ τὸ δεινόν. [*Max. Serm. περὶ ἐλπίδος.*]

253. Θρῆξ λελευνάσμενή τὴν ἐντεῦθεν τῆς ψυχῆς ἀποδημίαν βόᾶ καὶ διαμαρτύρεται. [*Anton. Serm. περὶ γερόντων.*]

254. Τὸ ἐλπίσθὲν ἀγαθὸν εἰς τὸ ἄντικτιον περιπεσόν· ἀπαρμύθητον ἔχει τὸ πάθος. [*Anton. Serm. περὶ ἐλπίδος εἰς θεόν.*]

255. Ὁ πορευόμενος ἐπὶ τεσσάρων ἀκάθαρτος, ἐπὶ τεσσάρων δὲ πορεύεται ὁ τῶν χειρῶν ἐπερειδόμενος, καὶ πᾶσαν ἐπ' αὐταῖς ἔχων τὴν πεποίθησιν. [*Anton. Serm. περὶ τῶν πεποιδότων ἐπιπλοῦτω.*]

256. Ὅταν περὶ τίνος ἀγαθοῦ παρακαλέσῃς τὸν θεόν, καὶ μὴ εἰσακούσῃ σου παραυτίκα, μὴ ὀλιγορήσῃς μηδὲ μικροψυχῆσῃς· πολλάκις γὰρ πρὸς τὸ παρὸν οὐ συμφέρει σοὶ τὸ αἴτημα. [*Anton. et Max. Serm. περὶ προσευχῆς.*]

257. Ὡσπερ τὰ στρόφια, διὰ τῆς τῶν πτερῶν κινήσεως μετάρσια γίνεται, οὕτω καὶ ὁ θεοσεβῆς ἄνθρωπος ἀπὸ τῶν ἐπιγείων πρὸς τὰ οὐράνια, διὰ τῶν προσεύχων μετατίθησιν ἑαυτόν. [*ibid.*]

258. Ἐὰν κακῶς καὶ ἀξυμφόρως αἰτεῖς, καθάπερ ὁ πνέρον ἄνθρωπος παρακαλεῖ παρασχεῖν αὐτῷ οἶνον, πρόβλεψαν ὁ θεὸς τὰ μέλλοντα οὐ ποιεῖ τὸ θέλημά σου οὐδὲ παρέχει τὴν ἀλόγιστον αἴτησιν. [*ibid.*]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

259. Μὴ πλοῦτον προσευχῇ ζητήσης, μὴ ὑγιειαν, ἢ τῶν ἐχθρῶν ἄμυναν, μὴ δόξαν ἀνθρωπίνην, ἀλλὰ μόνον τὰ συντελοῦντα πρὸς σωτηρίαν ψυχῆς. [*ibid.*]

260. Ὡσπερ τὸ ἀναπνεῖν οὐδέποτε ἄκαιρον, οὕτως οὐτε τὸ αἰτεῖσθαι παρὰ κυρίου αἰτήματα μυστικά μέχρις ἐσχάτης ἀναπνοῆς. [*ibid.*]

261. Μὴ νομιζέτωσαν ἀνέσεως καὶ ἀπολαύσεως εἶναι πρόφασιν τὸ πρᾶγμα (τοῦ ἐπισκόπου)· πάντων γὰρ ἐπιπονώτερον ἐστὶν ἄρχειν ψυχῶν, καὶ δεῖ τοὺς ἐπὶ τοῦτο ἐρχομένους ἀλείψασθαι, ὡς πρὸς ἀγῶνα ἐπίπονον εἰσβάλλοντας. [*Anti. Serm. περὶ ἐπισκόπων μοχθηρῶν.*]

262. Μαθέτωσαν, εἰ βούλοιντο, παρὰ τοῦ Ἀβιμέλεχ καὶ τοῦ Γεδεὼν, ὅτι οὐ λόγος, ἀλλ' ἔργον τοὺς ἀρχομένους ἐνάγει πρὸς τὴν μίμησιν· τοῦ μὲν ποιήσαντος φορτία ξύλων καὶ βασιάσαντος καὶ λέγοντος· ὄν τρόπον ἴδετέ με ποιοῦντα, ποιήσατε καὶ ὑμεῖς, τοῦ δὲ ἔργων εἰσηγουμένου καινῶν, καὶ ἑαυτὸν προστάσσοντος τῆς ἐργασίας καὶ λέγοντος· ἀπ' ἐμοῦ ὄψεσθε καὶ οὕτως ποιήσατε. [*ibid.*]

263. Ἡ τοῦ διδασκάλου ἀπειρία ἀπόλλυσι τοὺς μαθητευομένους, καὶ ἡ τῶν μαθητευομένων ἀπώλεια κίνδυνον φέρει τῷ διδασκάλῳ, καὶ μάλιστα ὅταν παρὰ τὴν αὐτοῦ ἀνεπιωτημοσύνην ῥαθυμοῖεν ἐκεῖνοι. [*ibid.*]

264. Ἔστιν ὅτε καὶ θεολογεῖν ἐπιχειροῦσιν, ὅπου καὶ ἡ ἀλήθεια ἀνέφικτος καὶ ὁ στοχασμὸς ἐπικίνδυνος. [*Joann. Damasc. Sacr. Parallel. Opp. ed. Lequien. Tom. II. p. 304.*]*)

265. Οὐδενὸς οὕτως ὡς χρόνου πενόμεθα, καὶ ἡ μὲν τέχνη μακρὰ, βραχὺς δὲ ὁ βίος ἡμῶν, ἐγγὺς τὸ τέλος τῆς ζωῆς. Γρηγόρησον, ἄνθρωπε. [*ibid.* 323.]

266. Καθεύδεις, καὶ ὁ χρόνος σε παρατρέχει, ἐργήγορας, καὶ περὶ τὰ μάταια τὴν ἑαυτοῦ περιέλκεις καρδίαν· ἀλλ' ὅμως μειοῦται ἡ ζωὴ σου, κἂν αὐτὸς μὴ αἰσθάνῃ μηδὲ συνῆσθαι. [*ibid.*]

*) *Ex plurimis, quae Joannes Damascenus ex Nili scriptis excerpta Operi suo Parallelorum Sacrorum inseruit, equidem ea tantum recepi, quae praecepta ad vitam utilia continerent, exclusis omnibus vel ad theologiam quam vocant dogmaticam,*

259. Divitiās in precatione ne petas, nec sanitatem, nec inimicorum ultionem, nec humanam gloriām; sed ea tantum, quae ad animae salutem pertinent. [*ibid.*]

260. Quemadmodum respirare nunquam est intempustum, sic neque postulare a domino petitiones mysticas usque ad extremum spiritum. [*ibid.*]

261. Rem esse quietis (*episcopatum*) et voluptatis praetextum non debemus existimare: omnium enim rerum laboriosissimum est animis praeesse. Et eos, qui eo accedunt, unctos esse oportet, ut qui in certamen laboriosum descendant. [*Ant. Serm. de episcopis malis.*]

262. Discant, si velint, ab Abimelech (*Jud. IX.*) et Gedeon, subjectos non dictis sed factis ad imitationem incitari: ille quidem lignorum fasces et faciebat et portabat, ac suis, Quemadmodum, inquit, vidistis me facientem, ita et vos facitote: hic autem ad res novas quum hortaretur et duceret suos, ipseque auctor esset facinoris, Quod me, inquit, facere videtis, idem vos quoque facitote. [*ibid.*]

263. Doctoris imperitia discentes perdit, at discipulorum calamitas periculum creat doctori, praesertim cum propter illius inscientiam illi imperiti et inertes fuerint. [*ibid.*]

264. Interdum de divinis rebus disserere conantur, ubi nec veritatem assequi quisquam potest; et conjecturis uti periculosum est.

265. Nullius perinde rei, ut temporis, penuria laboramus. Ac quidem ars longa est, vita autem brevis. Vitae finis imminet. Vigila, o homo.

266. Dormis, et tempus te praetergreditur: vigilas ac mentem tuam circa res vanas abstrahis. Interim vita tua imminuitur, cum nec ipse sentias, nec intelligas.

vel ad disciplinam sui temporis ecclesiasticam, vel ad commendandam vitam solitariam ac monasticam spectantibus, tanquam a consilio hujus operis alienissimis. [O.]

267. Φύλλα καὶ πομφόλυγας, καὶ καπνὸν καὶ ἄχυρα, καὶ σκιάν καὶ κοριορτὸν ἀπὸ ἄλωνος ἐκριπτούμενον ὑπὸ ἀνέμου προεῖπον πάντα τοῦ παρόντος αἰῶνος τὰ λαμπρά· πάντα γὰρ τὰ γήινα τὴν γῆν εὗρίσκει τὸ τέλος. [ibid.]

268. Ἰππόδρομον νοήσεις τὸν παρόντα αἰῶνα· πάντες γὰρ ἐν αὐτῷ φαῦλοί τε καὶ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι δίκην ἵππου τρέχουσιν πρὸς τὸ αἰεῖον ἕκαστος ἐπειγόμενοι πέρασ. Ὅτι οὐκ οἶδατε, φησὶν, ὅτι οἱ ἐν σταδίῳ τρέχοντες, πάντες μὲν τρέχουσιν, εἷς δὲ λαμβάνει τὸ βραβεῖον; ἐγὼ τοίνυν οὕτω τρέχω, ὡς οὐκ ἀδήλως· εἰκότως οὖν ἰππόδρομον λέγομεν τὸν παρόντα βίον. [ibid.]

269. Θορὶξ λελευκασμένη τὴν ἐντεῦθεν τῆς ψυχῆς ἀποδημίαν βοᾷ καὶ διαμαρτύρεται, ὅθεν κατὰ τὸ γεγραμμένον· Ἐτοίμαζε τὰ ἔργα σου εἰς τὴν ἔξοδον, θεατέον γὰρ τὴν χώραν τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ πώγωνος, ὅτι λευκῆ ὑπάρχει πρὸς θερισμόν, καὶ μέλλει δρεπάνη τις νοητὴ διὰ θανάτου ἐκτέμνειν τὴν ψυχὴν σου ἐκ τοῦ σώματος, καὶ εἰς ξένους τινὰς πάμπαν ἄγνωστους μετακομίζειν τόπους τῆ τοῦ κυρίου διατάξει.

270. Μὴ ἐξαπατάτω ἡμᾶς τὰ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ περιφανῆ καὶ λαμπρὰ δεικνύμενα πράγματα· παρέρχεται γὰρ τὰ πάντα καὶ οὐδὲν πάντελῶς τῶν φαινομένων στάσιμον. Ἐπιστάμενοι οὖν, ὡς οὐδὲν τῶν παρόντων παραμένει τοῖς κτήτορσι, καὶ ὅτι δεῖ πάντως ἐξελθεῖν ὡς περ ἐκ πανδοχείου, φροντίσωμεν τῆς ὁδοῦ τῆς ἀπαγούσης ἐκεῖ, καὶ τὰ ἐφόδια τῆς αἰωνίου ζωῆς ἑαυτοῖς ἀπενεγκώμεθα, δι' εὐχῶν, δι' ἐλεημοσύνων, διὰ πραότητος, διὰ γνώσεως τῶν θεοπνεύστων γραφῶν, διὰ τῆς πρὸς τοὺς οἰκέτας εὐμενείας καὶ συγκροτήσεως, καὶ διὰ τῶν ἄλλων πραγμάτων, ἃν ὑπαγορεύει ὁ ἀληθῆς λόγισμός. [ibid. pag. 326.]

271. Πέφυκέν ἕκαστος τῶν κακούργων ἀνδρῶν τὸ δίκαιον λέγειν κακόν. [ibid. pag. 340.]

272. Εἰ μὴδὲν πράττεις φαῦλον, μὴδὲν φοβηθῆς πάμπαν· εἰ δὲ κακὰ ἐργάζῃ, φοβήθητι τὸν κριτὴν. [ibid.]

273. Τῇ φύσει τὸ ἀγαθὸν ἄνω φέρον ὑπάρχει, τὸ δὲ κακὸν πρὸς τὰ κάτω καθέλκει τὸν κεχρημένον, ὡς πού

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

καὶ ὁ Σολομῶν ἐφράσατο, ὅτι οἱ πόδες τῆς ἀφροσύνης τοὺς χρωμένους αὐτῇ εἰς ἄδην κατὰγουσιν. [ibid.]

274. Καταγέλαστον ἂν εἴη τὸ κατάρχειν τῶν ἀνδραπόδων, ἐξανδραποδίζεσθαι δὲ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας. [ibid.]

275. Αἰρετὸν μᾶλλον δοῦλον γένεσθαι καὶ οἰκοτριβῶν οἰκότριβα, ἢ δούλωθῆναι ποτὲ πάθει καταράτοις. [ibid.]

276. Ὅταν ἄνθρωπος δίκαιός ἐκπέσῃ, λέγωμεν περὶ αὐτοῦ τὸ λεχθὲν παρὰ τοῦ Ἡσαΐου· Πῶς ἐξέπεσιν ὁ ἑωσφόρος ἐξ οὐρανοῦ, καὶ εἰς τὴν γῆν συνετριβῆ; [ibid. pag. 343.]

277. Παντοίοις πάθει καὶ ταλαιπωρίαις καταβεβῆπτιται ἡ ἀθλιότης τῆς ὠδε ζωῆς. [ibid. pag. 392.]

278. Ἐπὶ παντός ὡς ἐπιπολὺ πρᾶγματος ἐπισφαλῆς σύμβουλος ἡ νεότης, καὶ οὐκ ἂν τις εὖρη, ὀφθαλμῶς κατορθωθὲν τι τῶν σπουδῆς ἀξίων, ὧν καὶ μὴ πολὺ συμπαρελήφθη πρὸς κοινωνίαν τοῦ σκέμματος.

279. Ἀφεκτέον βρωμάτων, οὐ δι' αὐτὰ, ἀλλὰ διὰ τὰς ὑπ' αὐτῶν βλάβας. [idem p. 418.]

280. Ὁ τῆς γαστριμαργίας λογισμὸς τέλος ἔχει τὸ τῆς πορνείας· τὸ δὲ τῆς πορνείας τέλος ἔχει τὸ τῆς λύπης. [ibid.]

281. Φάγε τὴν χρεῖαν, οὐ γὰρ κενώλυται ἢ μετὰ συμμέτρίας· μετάληψις· φάγε οὖν εὐχαρίστως, ἀλλὰ μὴ καταφάγῃς, οἱ γὰρ καταφαγάδες μεμίσηνται. [ibid.]

282. Πᾶς ἄνθρωπος ἀπληστος καὶ ἀκόρεστος ἀτιμίαν καὶ πάθη ἐπίσταται διὰ γαστριμαργίας. [ibid.]

283. Οὐκ ἀγαθὸν ἀνθρώπῳ, γνωστικῶ τε καὶ σώφρονι ἐλομένῳ ὑπὲρ τὸ δέον σιτεύεσθαι. πᾶν γὰρ ὑπὲρ τὴν χρεῖαν ἀχρεῖον καθίσταται. [ibid.]

284. Οὐκ οἶσθα, ὅτι ὑπὲρ τὸ δέον, βεβρωκῶς Ἰσραὴλ ἀπελάκτισε, καθάπερ ἡμίονος, καὶ ἀπέστη τοῦ πρέποντος; [ibid. pag. 419.]

285. Μὴ βαρυνέσθω τὸ σῶμα τοῖς ἀμέτροις βρώμασι τε καὶ πόμασι, ἵνα μὴ ἐκ πλησμονῆς νοσήματι βλαβῆς, καὶ τὴν ψυχὴν σκοτασμοῖς περιβάλλῃ, καὶ ταῖς τῶν ἡδονῶν φάλαγγιν ἐκπορευθῆς. [ibid.]

admodum et Salomōn dixit: Pedes stultitiāe eos, qui ipsa utuntur, in infernum deducunt.

274. Perridiculām fuerit māncipiis quidem impere-
rare, a peccato autem in servitute teneri.

275. Praestabilius est hominis servum fieri, imo
servum servorum, quam a turbidis animi affectibus in
servitute trahi et perturbationibus percelli.

276. Dum homo justus a justitia exciderit, de illo
dicamus, quod ab Esaia (XIV, 12.) dictum fuit: Quo-
modo cecidit e coelo Lucifer, et in terra contritus
est?

277. Omnigenis perturbationibus et saecurnis mi-
sera haec vita obruitur.

278. In omni re plerumque periculosum est a jū-
ventute consilium petere, neque facile quisquam aliquid
pretio dignum esse confectum reperiat, cui non canities
quoque ad consilii societatem adscita fuerit.

279. A cibis abstinendum: est non ciborum causa,
sed propter detrimenta, quae ex iis oriuntur.

280. Affectus gulae in scortationis vitium desinit,
scortatio autem moerore terminatur.

281. Comede, quantum opus sit: neque enim mo-
deratus cibus prohibetur. Comede igitur cum gratiarum
actione: non autem devora: voraces enim odio sunt.

282. Quisquis inexplebili voracitate affectus est,
ignominiam et perturbationes per gulositatem novit.

283. Malum est homini scientia praedito et frugi,
praeterquam quod opus sit edere. Quidquid extra ne-
cessitatem est, inutile redditur.

284. An nescis, Israelēm, simul atque plus quam
par erat comedit, instar muli calcitrasse atque a decore
et officio descivisse?

285. Corpus immoderato cibo et potu noli gravare,
ne ex ingluvie in morbum incidas, atque vertiginem
patiaris animi, et voluptatum agminibus expugneris.

286. Σαυτὸν ὑπὲρ τὸ δέον σιτεύων λέληθας τὸν ἐχθρὸν σου σιτεύων. οὐκ ἂν ἰδύναιο τῷ κλύδωνι τῶν παθῶν ἀντιστήναι, πεφορτωμένος τῇ διαψιλείᾳ τῶν τροφημάτων. [ibid.]

287. Ἐμφυτον τῇ πλησμονῇ ἢ τοῦ ἐτέρου ἐπιθυμία. [ibid.]

288. Ἀναγκαῖον λεπτῦναί τις, τὸ παχυνθὲν σαρκίον, διότι παχεῖα γαστήρ λεπτὸν νοῦν, οὐ τίκει, καὶ μάλιστα ὅτι σχολαστικὸς πολλῆς γήψεως δεῖται. [ibid.]

289. Φιλήδονος καὶ φιλενδείκτης ὑπάρχων οὐ μακρὰν ἀφροσύνην, τῆς παραφροσύνης Χαρούβδεως. [ibid.]

290. Μὴ ἀγνοήσης, ὅτι τῆς εὐφραινομένης εὐδαιμονίας οὐδὲν ὑπάρχει κακοδαιμιονέστερον. [ibid.]

291. Φείδου μοι, παρακαλῶ, τῆς ἀκαταστάτου γλώσσης. Χαλεπώτερος γὰρ ὁ τῆς γλώσσης ἕλισθος τοῦ τῶν ποδῶν ὀλισθίου. [id. pag. 420.]

292. Κἄν, ὡς λέγεις αὐτὸς, Πούδενά θλίβεις, οὐ τῶν πτεῖς, οὐκ ἐκπιέεις, οὐκ ἀδικεῖς, ἀλλ' ὑπὲρ τῶν συνδιατριβόντων σοι ὑποίσεις φοβερὸν λογοθέσιον. [id. p. 415.]

293. Μὴ τις σφοδρῶ λιμῶν κάταγχε τοὺς σεαυτοῦ δούλους, ἄνθρωπε, ἀλλ' ὅσον εἰς ἄλλοτρίους εὐψυχεῖς, καὶ χαρίζη τοῖς ἔξωθεν αἰτοῦσι διὰ κενοδοξίαν, τοσοῦτὸν διὰ θεὸν χορήγησον τοῖς ἰδίοις οἰκέταις, ἵνα μηδὲν περαιτέρω σημάνω. [ibid.]

294. Αἶ. περὶ τὰ δικαστήρια σπουδαί ταῖς πολυτρόποις ἁμαρτίαις ὑπηρετοῦσιν, μυστίας τοῖς ἀδικούσι τὰς συνηγορίας εὐρίσκουσαι. [id. pag. 446.]

295. Ὁ τῇ τιθεῖαν ἀπάθειαν κατορθῶσαι σπουδάζων ἀδούλωτον παντὶ πάθει ὀφείλει φυλάξαι τὸν ἑαυτοῦ λογισμόν, πείσον τὸν σεαυτὸν διὰ τὸν θεὸν μόνον, καὶ μὴ δι' ἀνθρώπινην εὐφραρτὸν καὶ ἐξέτηλον δόξαν τὸ ἀγαθὸν ἐκτελεῖν. [id. pag. 461.]

296. Προσέταξε κύριος, ἵνα ἐπικαλέσῃ αὐτὸν ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως· διὸ οὐ χρὴ κατοκνεῖν, ἀλλὰ παντὶ μὲν καιρῶ ἐπικαλεῖσθαι τὸν θεόν, μάλιστα δὲ ἐν τοῖς καιροῖς τῶν θλίψεων, ἵνα δείξωμεν τοῖς ἐχθροῖς, ὅτι οὐ κατεπόθημεν ὑπὸ

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

τῶν περιστάσεων, ἀλλὰ μετὰ πεποιθήσεώς πρὸς τὸν θεὸν ἄνω βλέπωμεν. [*id.* pag. 471.]

297. Πλειστάκις δεηθεῖς, καὶ ἀποτυχῶν, μὴ ἀποκάμης μηδὲ ἀπελπίσης, ἀλλὰ ἀνακαινίσας τοὺς πρὸς θεὸν λιβέλλους, πάλιν πρόσελθε ἀναιδῶς τῷ δεσπότη. προτιμᾶται γὰρ ἐν ταῖς ἀνάγκαις τῆς αἰδοῦς ἢ ἀναιδέια, διὰ γὰρ τὴν ἀναιδέϊαν αὐτοῦ δοθήσεται αὐτῷ, ὅσον θέλει, καθὼς εἶπεν ὁ κύριος. [*ibid.*]

298. Ἡμέρας, φησὶν, ἐκέκραξα, καὶ ἐν νυκτὶ ἐναντίον σου, κύριε, ὁ θεός μου. ὄρα, πῶς Δαβὶδ ὁ θεσπέσιος ὑποτύπωσις ἡμῖν γίνεται πρὸς τὸ ἀδιαλείπτως εὐχέσθαι, καὶ μὴ καταφέρεσθαι εἰς ἀκηδίαν. [*ibid.*]

299. Εἰ πλεονάκις ὠφελήθημεν ἀνδρὶ ἀγαθῷ συντυχόντες, πηλίκᾳ κερδανούμεν καθ' ἡμέραν καὶ νύκτωρ προσδιαλεγόμενοι δι' εὐχῆς καὶ ψαλμοδίας τῷ δεσπότη τῶν ὄλων. [*ibid.*]

300. Οὐ τὸ τυχὸν ἀγαθόν, ἀλλὰ καὶ ἄγαν μέγα τὸ πάντοτε διὰ τῆς ἰκετείας ἑαυτοῦ τῷ κρείττονι παρατίθεσθαι. [*ibid.*]

301. Οὐ μικρὸν τοῖς ἐλαχίστοις καὶ τὸ μίαν βαθμίδα τῆς τῶν ἀρετῶν κλίμακος ἀναθῆναι, καὶ τέως ἄνω γενέσθαι τῆς γῆς. [*ibid.*]

302. Τόλμησον πρόσσελθεῖν μετὰ κλαυθμοῦ τῷ οὐρανῷ ἀρχιάτρῳ Ἰησοῦ, καὶ πάντα τῆς ψυχῆς ἀπογυμνῶσαι τὰ τραύματα· οὐδὲν γὰρ ἂν εἴη πάθος, ὅπερ μὴ ἰσχύει θεραπεῦσαι Χριστὸς ὁ φιλανθρωπότατος. [*ibid.*]

303. Τοὺς σκώληκας τῆς διανοίας ἐξαφανίζειν σπεῦδε δι' εὐχῆς καὶ νηστείας καὶ ἀγρυπνίας εὐτόνου. [*ibid.*]

304. Εὖ ἴσθι, καὶ εἰς τὸ γῆρας αὐτὸ ἐληλακότας τινας ἔγνωμεν δι' εὐχῆς καὶ ἐλπίδος μέγιστον λελογχότας ἐπουρανίου χαρίσματος. [*ibid.*]

305. Οὐ περιποιητέον ἡμῖν τοὺς ἀρέσκοντας τῷ διάβολῳ λογισμούς, ἀλλὰ ἀναιρετέον τῆς τοῦ θεοῦ λόγου παραξιφίδι. [*ibid.*]

mus, minime nos adversis rebus absorptos esse; sed fidenti animo sursum ad deum oculos coniectos habere.

297. Cum saepenumero deum precatus fueris, nec impetraveris, ne propterea desponderis animum, quin potius supplices ad ipsum libellos renovans impudenter accede. Nam in summa rerum difficultate pudore impudentia potior est. Quemadmodum enim dominus dicit (*Luc. XI, 8.*): Dabitur ei propter inverecundiam, quidquid voluerit.

298. In die, inquit, clamavi, et nocte coram te, domine deus meus (*Psalms. LXXXVII, 2.*). Vides, quemadmodum divinus ille David nobis exemplum est, ut sine intermissione oremus, nec in languorem et taedium devolvamur.

299. Si ex probi viri congressu persaepe utilitatem accepimus, quantum tandem quaestum faciemus noctu diuque per orationem et psalmodiam cum deo colloquentes?

300. Non vulgare; sed permagnum bonum est per orationem deo semper se commendare.

301. Non parvum est infimis hominibus vel unum saltem gradum scalae virtutum ascendisse; atque ita supra terram se sustulisse.

302. Cum luctu et lacrymis ad coelestem illum summumque medicum Jesum ne dubites accedere, omniaque ipsi animae tuae vulnera aperire. Neque enim morbus ullus esse queat, quem humanissimus ille Christus non dispellat.

303. Vermes animi per orationem et jejuniū intentamque vigiliam tollere de medio festines.

304. Hoc rescias velim, me quosdam ad senectutem usque profectos nosse, qui per orationem et spem robur maximum divinitus consequuti sunt.

305. Nequaquam nobis fovendae cogitationes sunt, quae diabolo placeant; sed divini verbi gladio amputandae.

306. Εἰ λέγει τῷ ἀνθρώπῳ ὁ κύριος ἐν τοῖς εὐαγγελίοις, ὅτι παντὶ τῷ αἰτούντι σὲ δίδου τὴν ἐλεημοσύνην, πολλῷ μᾶλλον αὐτὸς ὁ κύριος παντὶ τῷ δεομένῳ δώσει πλούσια τὰ ἐλέη, καὶ τῶν ἁμαρτημάτων τὴν ἴαφειν, καὶ τῶν λυπηρῶν τὴν λύσιν, τὰ μυρία καλά. [*id.* pag. 472.]

307. Χριστὸς ὁ πᾶμβασιλεὺς θεὸς οὐδαμῶς ἀποστρέφεται τοὺς πρὸς αὐτὸν κέχηνότας, καὶ ἀπὸ βάθους καρδίας στενάζοντας, καὶ πολλοῖς ἁμαρτήμασι πεφορτισμένοι τυγχάνουσιν, ἀλλὰ καὶ προσίεται καὶ καθαρίζει τούτους, τῆς υἰοθεσίας δῶρεῖται χάρισμα, καὶ ἀρετῶν ἐργάτας ἀποφαίνει προϊόντος τοῦ χρόνου. [*ibid.*]

308. Οἶδε τρέφεσθαι ὁ δεσπότης τῶν ὅλων διὰ μεταδόσεως τῆς πρὸς τοὺς εὐποιούμενους. [*idem* pag. 481.]

309. Ἦνπερ ποιεῖς εὐεργεσίαν, ἐλεημοσύνης εἰς πάντας τοὺς δεομένους, ὁ Χριστὸς σφετερίζεται. πεπείνακά γάρ, φησὶ, καὶ δεδώκατέ μοι φαγεῖν· ἐδήψησα, καὶ πεποτίκατέ με. [*ibid.*]

310. Ἀξιόν σοι τῆς σποράς τὸ θέρος. πικρίαν ἔσπειρας; δρέπου τὰ δράγματα. τὸ ἀνελεές ἐτίμησας; ἔχε ὄπερ ἠγάπησας. ἔφυγες τὸν ἔλεον; φεύζεταιί σε ὁ ἔλεος. ἐβδελύξω τὸν πτωχόν; βδελύσσεταιί σε ὁ δὲ ἡμᾶς πτωχεύσας. [*idem* pag. 495.]

311. Οὐδεὶς ποτε τοῦ κερδαίνειν γίνεται κόρος, ἀλλὰ τὸ αἰεὶ λαμβανόμενον ὕλη καὶ ὑπέκκαυμα τῆς τοῦ πλείονος ἐπιθυμίας καθίσταται. [*ibid.*]

312. Οὐδὲν πάμπαν σπουδάζεται παρά σου, οὐ βίος λαμπρὸς, οὐ λόγος ὀρθὸς, οὐ προστασία τῶν θλιβομένων, οὐ τὰ ἐξῆς, πλὴν τοῦ φιλεῖν; καὶ δι' εὐχῆς ποιεῖσθαι, καὶ συλλέγειν τὰ ὀλοκωνίτιδα. [*id.* pag. 502.]

313. Καθάπερ ἴδιόν ἐστι τοῦ φωτὸς τὸ φωτίζειν, οὕτως ἴδιον θεοῦ τὸ ἐλεεῖν καὶ οἰκτείρειν τὰ οἰκεῖα ποιήματα. Ἐλεήμων γὰρ καὶ οἰκτίρμων ὁ κύριος, κατὰ τὴν φωνὴν Δαβίδ· μήτε οὖν ἀπογνώσ, μήτε καταφρονήσης. [*idem* pag. 506.]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

314. Οὐ χροῖ' δυσφορεῖν ἐπὶ τοῖς συμβαίνουσιν, ἀλλὰ μᾶλλον εὐθυμεῖν ἐπὶ ταῖς πολλαῖς θλίψεσι. διὰ τοῦτο γὰρ φησὶν, ἔθλιψά σε καὶ ἔλιμαγχόνησά σε, ἵνα ψωμισθῆς τὸ μάννα τῆς γνώσεως, καὶ ἐπ' ἐσχάτων εὖ σε ποιήσω. [ibid.]

315. Ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος ὁμοιούμενος πελάγει κυματώσεις καὶ στροφὰς πάντοιας προσδέχεται κατὰ τε εὐπραγίας καὶ κακοπραγίας. ἴδρυται γὰρ οὐδὲν τῶν γηγένων, ἀλλ' ὡδε κἀκεῖσε διαφέρεται, οἷα σκάφος θαλαττεύον ὑπὲρ ἐναντίων πραγμάτων. [ibid.]

316. Ἐάν ποῦ τινὰ σπανίως συμβῆ, ἀποκλῖναι τῆς ἀρετῆς, καὶ τῷ διαβόλῳ παραπεσεῖν, μὴ θέλε τοῦτον δικάζειν καὶ κατακρίνειν, φοβοῦ δὲ μᾶλλον, μὴ καὶ συμπτωματοσθῆς. [idem pag. 509.]

317. Χαίρειν ἐπὶ ταῖς τῶν ἐχθρῶν ἀτυχίαις, εἰ καὶ δίκαιον ποτὲ, ἀλλ' οὐκ ἀνθρώπινον. [ibid.]

318. Σχίζων ξύλα κινδυνεύσει ἐν αὐτοῖς, ἔάν' ἐκπέσῃ τὸ σιδήριον. ὁ γὰρ διαίρων τῷ λόγῳ τὰ πράγματα, ἔάν' μὴ πανταχόθεν ἔχη προησφαλισμένον τὸν λόγον, κινδυνεύσει ἐν τοῖς ἀκούουσι, σκανδάλου ἀφορμὴν τῷ λόγῳ τοῖς μαθητευομένοις παρέχόμενος. [idem pag. 518.]

319. Ὁ ἐκθλίβων ἑαυτὸν ἐν τῇ στενῇ, οὗτος εὐδηλοῦσθαι τεύχεται τῆς θείας ἐκείνης εὐρυχωρίας καὶ τῆς ἀναπαύσεως ἐν ταῖς ἐπουρανίοις αἰθαῖς. ὁ δὲ ἐμπλατύνων ἑαυτὸν ἐν τῷ παρόντι βίῳ διὰ σπατάλης, καὶ μέθης, καὶ δόξης ἀπανθούσης, οὐκ ἂν εἰσελθοῖ σφηνούμενος. [idem pag. 540.]

320. Μὴ τοῖς ἐπαίνοις θέλγοντας καὶ φρεναπατωντάς σε ἀποδέχου, μισεῖν γὰρ τοὺς κόλακας οἱ σοφοὶ παρεγγυῶσιν ὡς μεγάλα βλάπτοντας. [idem pag. 565.]

321. Ἄνθρωποι μὲν γὰρ πολλαῖς καὶ βασκανίαι διαβάλλουσι τὰ καλά, τὸ δὲ ἄνω θεῖον ἀδεκάστως κρίνει τὰ πράγματα, καὶ ἡ ἀλήθεια τῶν γινομένων τὴν ψῆφον βραβεύει. [id. pag. 569.]

314. Ob adversos, rerum eventus discruciarum minime convenit, verum in multis afflictionibus, bono animo esse; ob eam enim causam afflixisti te, inquit (*Deut. VIII, 5.*), et fame oppressi, ut scientiae manna ederes, ac benigne tandem tibi facerem.

315. Vita hominum maris instar fluctus innumeros, variasque tum in prosperis, tum in adversis rebus mutationes admittit. Neque enim terrenarum rerum quidquam firmum et stabile est; verum huc atque illuc ceu navis ventis, sic negotiis variis agitata fertur.

316. Si quempiam raro a virtutis curriculo deflectere et in diaboli fraudem contingat labi, cave de ipso tibi calculum sumas, eumque condemnes. Quin time potius, ne tu quoque simul cadas.

317. Inimicorum laetari calamitate, etsi quandoque justum sit, est tamen ab humanitate alienum.

318. Qui scindit ligna, periclitabitur in eis, si ferrum exciderit. Sic etiam qui sermonem res dividit, nisi sermonem undecumque obfirmatum habuerit, inter audientes periclitabitur, per sermonem videlicet discipulis scandalum materiam porrigens.

319. Qui se ipsum in aerea via premit, hic quoque dubio procul divinam illam latitudinem et requiem in coelesti aula consequetur. Qui autem in praesenti vita per delicias et temulentiam, et fluxam ac marcescentem gloriam se ipsum dilatat, haudquaquam, vel si vim faciat, illuc introibit.

320. Cave sis, ne illos complectaris, qui te laudibus demulcent ac decipiunt. Sapientes quippe monent, ut adultores odio habeamus, tanquam ingentium nobis detrimentorum auctores.

321. Fit quidem persaepe, ut homines invidia ducti, quae bona sunt, vituperent; at coeleste theatrum de rebus incorrupte judicat, et veritas rerum, quae geruntur, iudicii arbitrium habet.

322. Λέγεις, ὅτι παίζων, οὐ μέντοιγε μισεῖν προτιθέμενος, ἀλλ' ἠλαρυνόμενος καὶ μετέωριζόμενος λοιδορεῖς ἐν τῷ πότῳ τοὺς ἀμώμητους ἄνδρας; οὐκοῦν παίζων καὶ ἠλαρυνόμενος ὑπόστηθι τὴν αἰώνιον κόλασιν, καὶ μετέωριζόμενος πορεύου εἰς τὸ πῦρ ἐκείνο τὸ ἄρδῆτον. [*idem* pag. 572.]

323. Μὴ ἄλγει, μηδὲ διαπριού λοιδορούμενος εὐλόγως ἐπὶ τοῖς πταίσμασί σου, καὶ ὀνειδιζόμενος, μάλλον δὲ ἀσμένως ἄκουε τὰ οἰκεῖα σκώμματα. [*ibid.*]

324. Ὡς τολμᾷς νεωτερίζειν, καὶ σκιρτᾷν, καὶ παιγνίοις προσέχειν, Χριστιανὸς ὑπάρχων; ὥς τολμᾷς ὀργεῖσθαι καὶ ἄλλεσθαι, πόδας καὶ χεῖρας πρὸς τὸ ἄρεσκον τῷ διάβόλῳ κινεῖν; πῶς συνάγελάζῃ καὶ συναλίσῃ τοῖς ὄντως Χριστιανοῖς; [*id.* pag. 576.]

325. Τοῖς ἁμαρτανουσιν οὐκ εὐθύς ἐπέξεισιν ὁ θεός, ἀλλὰ δίδωσι χρόνον εἰς μετάνοιαν, καὶ τὴν τοῦ σφαλμάτος ἰασίν τε καὶ ἐπ' ἀνόρθωσιν. [*id.* pag. 594.]

326. Οὐδεὶς ποτε ἀπώλετο τῷ δραστικῷ φαρμάκῳ τῆς μετανοίας χρησάμενος. [*ibid.*]

327. Μέγα μὲν τὸ οὐδέποτε καταδέχεσθαι πταίειν, εἰ δὲ κατασφραγισθῆναι ποτὲ τοῦ ἐχθροῦ πταίσμα προσγένοιτο, τῇ ἐκπίδι προσφρευκτέον τῇ χρηστοτέρῃ πρὸς γὰρ τὰναντία αἱ ῥοπαὶ τῶν ἀνθρώπων. [*ibid.*]

328. Μεγάλᾳ πρὸς ἰσωτηρίαν ἰσχύει ἢ ἀγαθῇ μετάνοια; ἢντινα διηνέκως γεωργήσωμεν, ἵνα σωθῶμεν καὶ μὴ ἀπολώμεθα. [*id.* pag. 595.]

329. Ὁ τὸν μεθύοντα ἐπιχειρῶν νουθετεῖν, τί ἄρα ὠφελήσει; [*id.* pag. 606.]

330. Εἰ πειθαρχεῖς τῷ θείῳ ἀποστόλῳ διαρδῆδην βοῶντι, ὅτι μέθυσοι οὐδαμῶς τεύξονται οὐρανῶν βασιλείας, φεῦγε τὴν ἐπάρατον μέθην. [*ibid.*]

331. Μὴ γὰρ οἱ ἀθλοῦντές ἐνδεδυμένοι ἀθλοῦσιν; γυμνοὺς αὐτοὺς εἰς τὸ στάδιον ὁ ἀθλητικὸς ἀγὼν νόμος, καὶ ἂν

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

θάλλπος ἢ κᾶν κρύος· εἰ δέ τις αὐτῶν παραιτήσεται τὴν γύμνωσιν, καὶ τὸν ἀγῶνα παρήτήσατο. [*id. pag. 612.*]

352. Ὁ γυμνὸς φεύξεται ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ. διὰ τοῦτο ὁ παροιμιαστὴς πρὸς τὸν ἀλείπτην ἔλεγεν· ἀφέλου τὸ ἱμάτιόν αὐτοῦ, παρήλθεν γὰρ, ἀντὶ τοῦ· εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἀγῶνα, καὶ γυμνὸν δεῖ παλαίειν, μᾶλλον δὲ οὐ γυμνὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἠλειμμένον· τὸ μὲν γὰρ γεγυμνωῖσθαι, ἀνέπαφον ποιεῖ τοῦ ἀντιπάλου τὸν ἀνταγωνιστήν· τὸ δὲ ἔλαιον, εἰ καὶ ἠφθείῃ ποτὲ, διολισθαίνειν ἐκ τῆς λαβῆς παρασκευάζει; καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἀθλοῦντες γῆν προσπάσσειν φιλονεικοῦσι τοῖς ἀντιπάλοις, ἵνα τῇ κόνει τὴν τοῦ ἔλαιου ἐπιτραχύνοντες λειότητα, εὐλήπτους αὐτοὺς πρὸς λαβὰς ἀπεργάζωνται. [*ibid.*]

353. Οἴνοι μεταληφθέρτος λῦπαι οἰχῆσονται, φυγαδευθεῖσαι καθάπερ ὑπὸ λαίλαπος γνόφος. [*id. pag. 629.*]

334. Οὐκ ἔστιν ὠφέλιμον τὸ ὀμνύειν, ἀλλὰ καὶ σφόδρα βλαβερὸν καὶ ἐπάρατον, καὶ ἐβδελυγμένον· πέπαυσθε λοιπὸν τοῦ ὀμνύειν, μὴ βούλου τὴν ἑαυτοῦ γλῶσσαν πρὸς τοὺς ὄρκους ἐθίζειν. [*idem pag. 651.*]

355. Τελείας ψυχῆς ἔστι τὸ ἀμέριμνον εἶναι, ἀσεβοῦς δὲ τὸ φρόντισι κατὰτρίβεσθαι· περὶ μὲν γὰρ τῆς τελείας ψυχῆς εἴρηται, ὅτι κρίνον ἔστιν ἐν μέσῳ ἀκάνθων· τοῦτο δὲ τὴν ἀφρόντισίαν δηλοῖ· περὶ δὲ τῶν φροντίδα πολλὴν ἔχόντων εἰς τὰ βιωτικὰ φησὶν· πᾶς ὁ βίος ἀσεβοῦς ἐν φροντίδι. [*id. pag. 638.*]

356. Μὴ συγχῶρει τὸν υἱόν σου τοῖς ἀπαίδεῦτοις καὶ ἀγερώχοις νέοις ξυνομιλεῖν καθ' ἑκάστην, ξυναγέλαξέσθαι τε καὶ ξυνεσθίειν; ἵνα μὴ τελευταῖόν ἐπὶ τῇ ἐξωλείᾳ τοῦ παιδὸς καὶ ἐπὶ τῇ αἰσχύνῃ κατανυγῆς τὴν ψυχὴν σου μεγάλως, καὶ ὑπεύθυνος γένοιο τοῖς τῶν ἐχθρῶν σκώμμασι· τὰ γὰρ αἴσχη τῶν παιδῶν καὶ τὰ πονηρεύματα τοῖς γονεῦσιν ἐπιγράφεσθαι εἶωθεν. [*id. pag. 664.*]

357. Δεινὸν ἢ συνηθεία κατασχεῖν πρὸς ἑαυτὴν καὶ μὴ συχωρῆσαι· πάλιν ἐπὶ τὴν πρώτην ἔξιν διαναστῆναι τῆς ἀρετῆς. Ἐξίς μὲν γὰρ ἀπὸ συνηθείας· ἀπὸ δὲ ἔξεως φύσις ἐγγίνεται· φύσιν δὲ μετακινήσαι καὶ μεταβαλεῖν χαλεπὸν. [*idem pag. 681.*]

sit, sive frigus. Quod si quis eorum corporis denudationem detrectat, is quoque certamen detrectaverit.

332. Nudus fugiet in illa die: obque eam causam proverbiorum auctor ad aliptam ajebat: Deme ipsi vestimentum: transiit enim, id est, in arenam descendit. Nudum porro luctari oportet, imo vero non nudum dumtaxat, sed etiam perunctum. Etenim nuditas quidem hoc praestat, ut adversarius contrectare pugilem nequeat: oleum vero, ut, etiamsi fortasseprehendatur, tamen ex hac prehensione elabatur. Quocirca athletae adversarios terra conspergere student, ut laevitatem olei pulvere asperam reddentes, eos prehendere valeant.

333. Hausto vino animae molestiae facessunt, non secus ac caligo a venti turbine in fugam conversa.

334. Jurare utile non est, sed admodum perniciosum, et execrabile et abominandum. Quocirca deinceps finem jurandi fac, nec velis, ut lingua tua juramentis assuescat.

335. Perfecti animi est sine sollicitudine esse: impii autem curis obteri. Etenim de perfecto animo dictum est, liliū esse inter spinas. Hoc porro vacuitatem curarum significat. De iis autem, quos ingens rerum hujus vitae cura afficit, scriptura ait: Omnis vita impii in sollicitudine est.

336. Ne filio permittas cum stultis et insolentibus juvenibus, quotidianam consuetudinem habere, cum iis convenire et cibum sumere: ne alioqui, postremo tandem ob ipsius exitium et infamiam ingenti animi dolore afficiaris et inimicorum sannis pateas. Siquidem filiorum jaes et flagitia parentibus adscribi solent.

337. Magna consuetudinis vis est ad retinendum animum, nec sinendum, ut ad pristinum virtutis habitum iterum adsurgat. Habitus enim ex consuetudine, natura ex habitu comparatur. Naturam porro transferre et immutare difficile est.

338. Χρόνῳ πλείστῳ μελετηθέντα, δυσδιόρθωτα λοιπὸν, ἢ καὶ ἀδιόρθωτα νοσήματα γίνεται. [*ibid.*]

339. Οὐκ' εὐχέρως ὑπὸ πλάνης συνεχομένην μεταπεῖσαι ψυχὴν. [*ibid.*]

340. Οἱ τῆς ψυχῆς ἀμελοῦντες, ἐπιμελούμενοι δὲ τοῦ σώματος, ὅμοιοι τυγχάνουσιν ἀνθρώπῳ βορβόρῳ μὲν καὶ πηλῷ τοὺς ὀφθαλμοὺς καταχρίοντι, ὕδατι δὲ καθαρῷ τοὺς οἰκείους ἀναπλύνοντι πόδας. [*id. p. 687.*]

341. Φύγωμεν τὰς τῶν ἀνωφελῶν ἀνδρῶν διάσους, μόνωσιν ἀσπαζόμενοι. ἐπιβλαβῆς γὰρ καὶ τῆς εἰρηνικῆς καταστάσεως, φθοροποιὸς ἢ μετὰ τῶν σκαιότερων συνδιαίτησις· ὡς γὰρ οἱ ἐν ἀέρι λοιμικῷ γενόμενοι πάντως νοσοῦσιν, οὕτως οἱ ἐν ἀνθρώποις ἀδιαφόροις διάγοντες μεταλαμβάνουσιν τῆς ἐκείνων κακίας. [*idem pag. 691.*]

342. Πῶς ζητεῖς ψυχῆς καθαρότητα τῇ ὑπερηφανίᾳ συνδεδεμέμος; λέγεις γὰρ, ὅτι ἀγαπῷ καθαρὰν ἔχειν καρδίαν, καὶ εὐρίσκω αὐτὴν μεστὴν κονιορτοῦ καὶ καπνοῦ. [*ibid. pag. 703.*]

343. Πῶς δυνατόν, πυρὸς ἐμφωλεύοντος τοῖς ἀχύροις καὶ ἀποσμυχομένου, μὴ εὐρεθῆναι μηδὲ φανῆναι καπνόν; [*ibid.*]

344. Ἀποδέχομαι σε τὴν εὐποιῖαν λιπαρῶς ἐργαζόμενον, καὶ τὴν πλεονεξίαν κλαδεύοντα· πάλιν δὲ οὐ καταδέχομαι, καθὸ καὶ κενοδοξίαν κοινωνὸν παραλαμβάνεις· ἄτοπον γὰρ ἄλλοῦ πάθους ἐλευθεριᾶν, καὶ ἄλλῳ πάθει βούλεσθαι δουλεύειν καὶ ἐξυπηρετεῖσθαι. [*ibid.*]

345. Τὸ ὀλιγωρεῖν καὶ μὴ θέλειν ὑπομένειν συμφορὰς μεγάλας καὶ ποικίλας ἀπεργάζεται. [*idem pag. 706.*]

346. Ἀφροσύνη ἐστὶν ἢ ἀνυπόμονησία, καὶ τὸ ἀκαρτέρητόν ἐν παντοίοις πειρασμοῖς. καὶ πειθέτω σε ὁ Ἰῶβ πρὸς τὴν γυναῖκα λέγων, ὅτι ὡσπερ μία τῶν ἀφρόνων γυναικῶν ἐλάλησας. [*ibid.*]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

N I L I

SENTENTIAE

LATINO CARMINE EXPRESSAE

PER

MICHAELUM TOXITEN RHAETICUM. *)

AD GENEROSUM

DOMINUM MICHAELUM COMITEM A VUERTHEIM
MICHAELUS TOXITES RHAETICUS.

Si vacat, et studio non utiliore teneris,
Accessum musis nec vetat aula sacris:
Accipe, non equidem splendentes arte, Camoenas.
O spes, et generis gloria magna tui.
5 Nec tamen exiguum debent tibi munus haberi,
Quippe est materies nomine digna tuo.
Non hic congestas quaeres, Comes inclyte, gazas,
Non ebur, argenti pondera sive rudis:
Sed paucis vigili complexa labore videbis,
10 Quidquid habent veteres, biblia quidquid habent.
Pectoris invenies pulcherrima munera sancti,

*) Titulus Libelli rarissimi hic est: *Sententiae Nili Episcopi et Martyris Carmine expressae per Michaelum Toxiten Rhaeticum. Argentorati apud Cratonem Mylum ann. 1543. octonis. [O.]*

Monstrabit magnas copia dives opes.
 Non ego jacto meos, famam nec capto, labores:
 Inveni laudes istius alter habet.
 15 Antea gauderent cum libertate, coëgi
 Nuper in aonios haec ego sensa modos.
 Depositaque novam veteri sibi sumere vestem,
 Nec non Pieria jussimus ire via.
 Si qua tamen pejus forsán vertisse videbor,
 20 Et mala pro sensis sensa dedisse bonis:
 Livor abi, veniam spero me posse mereri,
 Arguat errores candida lingua meos.
 Vivit enim nemo, faciat qui singula recte,
 Est grave, peccatum si tueare, scelus.
 25 Non tamen hos ideo placuit tibi mittere versus,
 Te mea quem multum scripta juvare queant.
 Sed magis ingenuas ut discere jugiter artes
 Pergat ab exemplo turba tenella tuo.
 Ut fera tirones ardentius arma capessunt,
 30 Si videant laetos mittere tela duces:
 Sic tener ad studii metám contendit ephebus,
 Si quoque, qui currat fortiter, alter erit.
 Te deus ingenio, te divitiisque beavit,
 Quaeque dedit, parca non dedit illa manu.
 35 Nam cum bis septem vix dum compleveris annos,
 Et sint aetatis tempora verna tuae:
 Es tamen in studiis adeo versatus honestis,
 Ut nunc spem segetis fertilioris alam.
 Quae legis, haec nostris ex tempore reddere verbis
 40 Sic potes, ut melius reddere nemo queat.
 Jam te Parnassi capiunt, Comes inclyte, colles,
 Jam tibi Pieridum sacra chorusque placet,
 Castalidesque juvat tibi conciliare sorores,
 Carminaque ausonia pangere laeta cheli.
 45 Te plures equidem de nobilitate sequentur,
 Si modo non coeptam desinis ire viam:
 Hac immortalis continges atria famae,

Haec est ad summum semitā recta decus.
 Ergo favere sacris, Comes o generose, Camoenis,
 50 Et studiis pergas invigilare bonis.
 Te virtute parens; pietateque notus ad astra
 Hortatur matris te domus ipsa tuae.
 Est tuus exemplo patruus tibi, munus in urbe hoc
 Tempore qui nostra pontificale gerit.
 55 Quamvis et titulis et stemmate clarus avorum,
 Sitque simul populo divitiisque potens,
 Sed tamen ingenuis haec posthabet omnia Musis,
 Quas colit et toto pectore semper amat.
 Inde viros magno doctos veneratur amore,
 60 Atque omni dignos esse favore putat.
 Hunc tibi proponens vestigia nota suarum
 Cures virtutum tempus in omne sequi.
 Jamque tuum assiduus studium feliciter urge,
 Cujus sunt pulchre semina jacta tibi.
 65 Qui curent artes, doctique evadere certent,
 Vix inter magnos unus et alter erit.
 At tibi sint Musae sanctissima numina cordi,
 Sit tuus hoc tristi tempore Phoebus amor.
 Observesque sacrae sanctissima dogmata legis,
 70 Quin ea sint regni pignora cara tui.
 Inde tibi veniet sapientia, cujus origo est,
 Sincero aeternum corde timere deum.
 Sic deus (ut coepit) forti defendere dextra
 Te velit, et rebus dexter adesse tuis.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ipsa probatorum quem vitat turba virorum,
 Hunc evitandum duxeris esse tibi.
 25 Nec dictis, nec te factis statuisse decebit,
 Aut cuiquam studiis velle nocere tuis.
 Quae tibi praesenti vita florere videntur,
 Haec propter nunquam gaudia laetus agas.
 30 Ceu flos, qui leviter contactus forte, tabescit:
 Sic ea sunt certo sueta perire die.
 Dic gratias superis, cum te sors urget iniqua,
 Et quae fers melius ferre pericla potes.
 Incautam inveniat caveas tentatio mentem,
 Quae venit a summo corda prohære deo.
 35 Infirmos etenim crux esse coarguit illos,
 Qui non perspectum, quis crucis usus, habent.
 Ferre deum peccata vides; rependeré noli,
 Hinc bonus, hinc sumit pharmaca nempe malus.
 Ipse quidem vitis infensus turpibus esto,
 40 Quod ferat, accuse ne tamen, ista; deum.
 Nec juvet alterius dictis incessere mores,
 Sed vitam discas degere rite tuam.
 In nobis etenim videas existere multa,
 Quae possent alii carpere jure viri.
 45 Te decet assidue sacris incumbere psalmis,
 Et canere aeternum voce precante deum.
 Nam procul hinc erebi tristes deus ipse tyrannos,
 Sincero quoties ore vocatur, agit.
 Sit tua fac omni perfecta oratio parte,
 50 E puro sobrias pectore funde preces.
 Nec placare deum rebus conaberis illis,
 Sese placari non velit ipse quibus.
 Mens quoque tota deo tua semper adhaereat ipsi,
 Sint digna aethereo quae meditare polo.
 55 Lumina quin etiam tua refrenare memento:
 Cum non advertis, flectier illa vides.
 Prudenter clauso linguam ore coërce loquacem,
 Ne laedat positó garrulitate jugo.

- Quae non est etenim fas evulgare, proterve
60 In vulgum spargit saepius illa levem.
Perpetuo domini legem meditando sacratam,
Amplum divinae percole mentis agrum.
Namque indefesso si pectore feceris illud,
Expelles animi sensa nefanda tui.
- 65 Ipse tuae innumeros testes acquirito vitae,
Verum virtutes dissimulato tuas.
Sperne voluptates caro quas tibi suggerit ipsa,
Et dignas odio tempus in omne puta.
Nam foedae inficiunt animamque et pectora sordes
70 Corporis, et vitium mens trahere inde solet.
Non quantum cupiet debes impendere ventri,
Namque satis vitae, quod petit usus, erit.
Aufuge delicias, vitae in praesentis amorem
Illiciant, odium progenerantque dei.
- 75 Nunquam laetitia capieris amore dolosae,
Vitabis vitae gaudia vana brevis.
Nam cum sint certas nunquam mansura per horas,
Invitus medio liqueris illa choro.
Si te divitiae Phutonia dona bearunt,
80 Has aliis etiam distribuisse velis.
Si te Plutus opes nullas donavit habere,
Ne studeas ullas velle parare tibi.
Esse preces muros, arma et jejunia credas,
Esse putes lacrimas balnea grata tuas.
- 85 Illiusque gemens semper memor esto diei,
Membra sepulcrali quae tibi condet humo.
Namque animae exoritur crebra hinc compunctio,
Arceri a vitiis qua tremefacta solet.
Cumque deus propter tibi concilietur egenos,
90 Non illos turpi fert perire fame.
Quae paucis vitae contentus postulat usus,
Ne praebere piis ista gravare viris.
Fiet enim nobis placatior ipse per illos,

Qui, vere, est toto solus in orbe deus.
 95 Haud secus, ac coelo sacra, verseris in aede,
 Devotus summo nam locus iste deo est.
 Hic igitur meditare nihil, coelestia praeter,
 Nil hoc terrenum, dixeris ipse loco.
 Fidentes domino, contenti simus oportet,
 100 Ut curam, nostri solus habere queat.
 Carnem exercitiis sanctis macerato, nec illam
 Vincere te speres, usque rebellis erit.
 Observaque modum, nec largius utere vino,
 Sit mensura; vide, certa bibendo tibi.
 105 Ut laedunt etenim nulla ratione bibentem,
 Sic prosunt, certo pocula sumta modo.
 Iram commotae mentis compesce, ferocem,
 Atque illam frenis dirige rite tuis.
 Nam simul atque modum victrix excesserit illa,
 110 Fervens insani flamma furoris erit.
 A domino certam precibus sperato salutem,
 Cum tua letalis corpora morbus habet.
 Inde Machaonias adjungito laetior artes,
 Curaque prosperius cesserit ista tibi.
 115 Quin et presbyteros studiose honoraveris omnes,
 Nam sunt aeterno turba sacra deo.
 Sed tamen; hos inter semper discrimen habeto,
 Et te cum solis consociato bonis.
 Templam dei, sacras equidem veneraberis aedes,
 120 Atque suo dignas semper honore coles.
 Esse laborabis, sed tu domus ipsa tonantis,
 Et tua cultori corda parare deo.
 Sacros hominum coetus invisē piorum,
 Sacra deo supplex templa frequenter adi.
 125 Affectus etenim, motusque e pectore pellunt,
 Qui tandem exterius cumque venire solent.
 Et quia vel toto firmum nihil extat in orbe,
 Quod promisit penū maximā terra suo:
 Ne dolor afficiat, tristis tua corda, videbis

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books' Full Membership provides unlimited access to more than 28,000 volumes of Christian literature for \$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

- Cessabunt mentis sensa nefanda tuae:
 Si sapis a nimio te protinus abstrahe risu,
 Ille, animae vires frangere, namque solet.
 Quin, etiam legem, si non medicina paretur,
 170 Spernit, et illius frena relaxat iners.
 Ut sua sint animae curandum est munia semper,
 Quae decet in partes distribuisse duas.
 Aut sit frugifero, vigilans intenta labori,
 Aut coeli supplices fundat ad astra preces.
 175 Ad nos inferno sic otia nulla tyranno
 Praebebunt, quamvis, quaerat ubique, viam.
 Est opus egregium, sacrae meditatio, legis,
 Acceptos, magno, quae facit esse deo.
 Rarus, enim, libris, labor impendetur in ipsis,
 180 Si comes est menti sedula, lingua suae.
 Cum manus, est certo tua forte admota labori,
 Lingua canat, precibus mens, vacet ipsa piis.
 Nam bene cum faciat nobis, sine fine, malignis,
 Nos etiam memores, vult deus esse, sui.
 185 Omnia praecedat supplex oratio facta,
 Nil non per sanctas incipiatque preces.
 Hoc tamen in primis precibus signare memento,
 Quod circum mentis plurimam sensa volant.
 Facta cupis, manuum fieri divina tuarum,
 190 Ex his pauperibus divide saepe viris.
 Te pius oblectet sanctorum sermo, virorum,
 Namque per hos notus fit deus ipse tibi.
 E factis vere poteris cognoscere sanctos,
 Arbor, ut e fructu noseitur ipsa suo.
 195 Sanctorum quoties volvis sub pectore, vitam,
 Semper in hac, aliquid, quod tibi prosit, erit.
 Et formam et vultum simul observabis eorum,
 Namque juvare modis pluribus ambo solent.
 Corde insons, casto semper sis corpore oportet,
 200 Nam, templum, summo condit, utrumque deo.
 Non aliter, templum conserva corporis, ac si dedit

- Illud tu digitis feceris ipse tuis.
 Nec non momentis tibi imaginis omnibus ejus
 Et sit iudicium, et causa ferenda deo.
 205 Impia perpetuo mundi qui castra sequuntur,
 A vero avertunt pectora nostra deo.
 Ergo locuturos nobis vitare decebit,
 Cumque illis sermo paucus habendus erit.
 Convicio affectus, tecum perpendito, numquid
 210 Dignum convicio feceris ante mali.
 Quodsi nullius mens est sibi conscia culpae,
 Jam tibi convicium nil nisi fumus erit.
 Corde ferenda quidem patienti injuria, tandem
 In caput auctoris sed cadet illa sui.
 215 Gloria, divitiae, viresque ubi laude feruntur,
 Quam male sint reputes tempore firma brevi.
 His tua firmabis contentis pectora rebus,
 Quo minus illecebris decipiare malis.
 Pectora in afflictis serves patientia rebus,
 220 Nec male sors animum laedet acerba tuum:
 Aerumnas etenim virtus sic germinat inter,
 Ut rosa, quae spinis juncta virere solet.
 Est virtute nihil toto pretiosius orbe,
 Quantumvis varias undique fundat opes.
 225 Esse dei quoniam perhibetur imago supremi,
 Sic manet, ut constans ille manere solet.
 Qui peccator agit longum feliciter aevum,
 Illius tristi crimina mente fleas.
 Nam districtus ei prope Virginis imminet ensis,
 230 Ulcisci trepidos quae solet aequa reos.
 Quid non pigrities producit inepta malorum,
 Qua non est homini pejus in orbe malum?
 Illa rapit multo quae sunt tibi parta labore:
 Si nihil est, quidquam quaerere stulta vetat.
 235 Deploratus h. c. est aevo quem vulnere laesum,
 Designasse nihil plurima foeda pudet.
 Sis memor humanae quanta inconstantia vitae,

Nil quod te a recti tramite flectat erit.
 Non tua deliciis laetentur corpora fluxis,
 240 Nec moveant animum gaudia vana tuum.
 Uncus inescatos pisces ut decipit hamus,
 Sic animam fallunt suavia, quaeque piam.
 Ipsa quidem vitanda tibi tentatio, at illam
 Si venit, invicto pectore fortis adi.
 245 Haud unquam lacrimas miseri ridebis egeni,
 Quas fortasse tuas fuderit ante fores,
 Ne, tibi lacrimulas si sors excusserit atra,
 Tu quoque cum precibus despiciare tuis.
 Sola bonum est homini constans sapientia: quam,
 cum
 250 Sola sit, agnoscit non nisi solus habens.
 Induitur virtute deus, si texeris illam,
 Vestitus domini protinus instar eris.
 Non tibi thesauros in terra feceris ullos,
 Furis namque rapax auferet hosce manus.
 255 Sed bona anhelanti coelestia pectore quaeras,
 Quae non praedonum perfida turba capit.
 Dulce voluptatum, de te propelle venenum,
 Armat amatores, ad mala facta suos.
 Ast homo quos edit gemitus moestissimus, ad se
 260 Post ea cum tandem facta reversus erit?
 Quin adversari carnis te sensa decebit,
 Illaque quo poteris pellere cunque modo.
 Namque solent animam tristi maculare veneno,
 Laeque corrumpunt corpora nostra gravi.
 265 Cum bona sint multo terrena paranda labore,
 Quae tamen intereunt tempora fluxa brevi;
 Quin aliquam propter caelestia munera curam
 Suscipis? an lento praebat ista deus?
 Cum te virtutis vexabunt forte labores,
 270 Ingressumque velant ne gradiaris iter:
 Mercedem impensis compone laboribus; isti
 Cessant, aeternos permanet illa dies.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

- Vix adeo est homines caeco miserabilis inter,
 310 Ni sit justitiae, ni pietatis amans.
 Ille colit vanis sine frugē laboribus agrum,
 Et cujus capiet fructibus ipse nihil.
 Expectanda ferox omni mors omnibus hora,
 Sed metuenda nihil legibus illa suis.
- 315 Hanc si non metues, tamen expectabis: utrumque
 Indicium sophiae certa que signa dabit.
 Non ut decipias virtutibus imbue pectus,
 Sed cura exemplo commodus esse tuo.
 Semper honesta loqui, nec honesta decebit agentem,
 320 Sermo licet factis dissonet ipse suis.
 Nam simul incutient verba illi obscena pudorem;
 Per bona condiscet facta placere deo.
 Si cupis aethereum conscendere victor Olympum,
 Cum terra poterit quid precor esse tibi?
- 325 Nam quia delicias ostentat ubique suaves,
 Obstabit coeptis protinus illa tuis.
 Hac tibi divitias ratione parare studebis,
 Ut possis inopi ferre benignus opem.
 Nam decet ex opibus, domini quas dextra ministrat,
 330 Pauperibus larga distribuisse manu,
 Si, quam lympha labris forsā sitientibus offers,
 Ante potest summum justificare deum.
 Quaenam supplicia hunc, iquae poena manebit,
 Egentes
 Qui vetat ex opibus participare suis?
- 335 Ipsa pudicitiae miseratio juncta virenti,
 Virtutes fertur progenuisse sacras.
 Qui nulla est igitur pulchre exornatus earum,
 Hicne potest Christi signa beata sequi?
 Non tibi salvificans miseratio spreta jacebit,
 340 Quae facit aeterno posse placere deo.
 Ipsa salus nobis iterum est reparata per illam,
 Quae male sub primo perdita patre fuit.
 Pende pudicitiam, ceu fas est pendere, magni:

- Atque illam toto pectore castus ama.
- 545 Hujus enim nobis mortalibus organon olim,
 Edidit aeternum virgo pudica deum.
 Haud ita constitues tecum, nunc digna rependam,
 Nunc sumenda meo, est ultio ab hoste mihi:
 Caelesti quoniam judex sedet aequus in arce,
- 350 Qui dederit meritis digna cuique suis.
 Nunquam delicias, nec opes aut nomen honoris,
 Contendes votis a domino ipse tuis.
 Haec etenim vitae sunt corruptela caducae,
 Ast homo corrumpi nescius ipse manet.
- 355 Non illum tristi lugebis mente, sub ipsa
 Qui jam putris humo vermibus esca jacet.
 Juno semel cunctis adeunda est, infera, felix
 Qui dudum, fati triste peregit iter.
 Non illum propter tangantur corda dolore,
- 360 Quem paupertatis difficile urget onus.
 Sed qui se vitis immergit turpiter, atris,
 Hunc merito lacrimis prosequerere tuis.
 Illus viridi cingentur tempora lauro,
 At domino poenas mox dabit iste graves.
- 365 Sperne deam, nullo quae temperat ordine vitam,
 Et regit arbitriis omnia coeca suis.
 Mente tamen sortem cauta vitabis iniquam,
 Ad quam fidentes dejicit illa sibi.
 Pauca scias semper mortalibus esse loquenda,
- 370 Quos apud est melius, quam tacuisse nihil.
 Plura sed aeterno tibi sunt facienda Tonanti
 Verba, fides omnis quem penus usque manet.
 Ipsa salutiferae sed enim meditatio legis,
 Quo sint haec tandem tradet agenda modo.
- 375 Lavacrum est animae pergratum oratio nostrae,
 Quae cum lacrimulis est tibi fusa piis.
 Ast orans causas lacrimarum expende tuarum,
 Factarum ratio sit tibi certa precum.
 Non orbis reges ideo mundive tyranni

- 380 Felices, populis quod dominantur, erunt.
 Quamvis et toto metuantur in orbe superbi,
 Vique gerant solum sceptrâ timenda truci:
 Ipsa verébuntur mox iudicis ora severi,
 Cum stabit puteal quilibet anté sacrum.
- 385 Cumque patrem primum cuncti numèremus Ada-
 mum,
 Sunt pigra a nobis otia agenda procul.
 Praemia suscepto nam digna labore feremus,
 Quando anima Elysio laeta quiescét agrò.
 Cum genus antiqua nostrum ducamus ab Eva,
- 390 Nos opus est equidem tristia multa pati.
 At vero nobis laeto si corde feratur,
 Quae crux a domino cunque venire solet:
 Finiet in verum maledictio dira favorem,
 Proque ira rediet gratia laeta dei.
- 395 In rebus mentis lux sit tibi lampas agendis,
 Qua duce justitiae rectius ibis iter.
 Haec bona iudicio vitae monstraverit acri,
 Et sint ejusdem quae mala cunque dabit.
 Si, quae de nostro spectemus, mantica tergo
- 400 Pendeat, et censor sit sibi quisque suus.
 Et pius aetherae iudex placabitur arcis,
 Atque ejus nobis desinat ira minans.
 Ut bonus est etenim, sic nos agnoscere gaudet,
 Quam grave peccati quemque fatiget onus.
- 405 Si quid committas foede, mox pectora factum
 Torqueat incusso moesta dolore tuum.
 Namque creatoris cum simus imago, decebit
 Nos equidem vacuos sordibus esse malis.
 Sanato lacrimis animae prius ulcera laesae,
- 410 Quam denudentur turpiter illa tibi.
 Haec procul avertent instantes pharmaca poenas,
 Quas, nisi sumsisses illa, daturus eras.
 Ut cernis faciles illos haud carpere gressus,
 Quos male constrictos vincula dura premunt:

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

- Perpetuo nobis est afficiendus honore
 Proximus, et vero dignus amore coli.
 Non tamen aetherei rector laedatur Olympi,
 Cujus amor quovis tempore salvus erit.
- 455 Non cuiquam domini contra auxiliabere legem,
 Quae fuit aeternos condita stare dies.
 Absurdum est etenim, quemquam praeferre To-
 nanti,
 Quo non est toto major in orbe deus.
 Ne tutare malos, vitiis alioquin eorum
- 460 Te inficies, socias attulerisque manus.
 Non mox iucuses commissa ob crimina fratrem,
 Sed potius verbis ante moneto piis.
 Nam primo miserandus erit, convicia demum
 Addas, proficiet cum monuisse nihil.
- 465 Saepe pijs studeas praebere loquentibus aures,
 Saepius, his etiam fundere verba velis.
 Ad bona semper enim pravis emulanda, relictis
 Hortantur zelo pectora nostra suo.
 Mens sua cuique domi sit templum, ἐκκλησίας in
 qua
- 470 Sincerae faciat pectore sacra pio.
 Quod si tempus adest aedes invisere divum,
 Te quoque mox alios inter, adesse decet.
 At tecum, conclusa vides ubi templa, canendo
 Tractabis Christi nuntia laeta dei.
- 475 Haec est virtutis verissima gloria demum,
 Quam semper, vere cernis habere pios.
 Nam quia mortalis non est, haud occidit unquam,
 Florida perpetuos statque viretque dies.
 Tunc odi peccata, ferum cum daemonis ensem
- 480 In nos quo saevus fulminet, esse scies.
 Si cupis a vitiis peccantem abducere foedis,
 Hortetur verbis lenibus ille tibi,
 Praebeat patulas equidem tibi cereus aures,
 Et sua fulgebunt lumine corda sacro.

- 485 Cumque loquere piis, loquitor coelestia solum,
 At non sint vitae dissona verba tuae.
- Namque ita, virtutes qui fraude absque occulit
 omni,
 E sermone feret gaudia vera tuo.
- Ut neque virtutes possunt latuisse tenebris,
 490 Sic neque perpetuum crimina tecta manent.
- Si qua bona institues opera, illa decebit ad unguem
 Perficere, et summam his addere rite manum.
 Cogaris, Stygias ne forte vocatus ad undas;
 Vix dum fatali linquere coepta gradu.
- 495 Sic tibi currendum est, palmae ut merearis honores,
 Utque tuum laurus cingat amoena caput.
- In vitae quoniam studio nos currere oportet,
 Quo nos virtutis, cunque vocabit iter.
- In virtute pigrum minime decet esse paranda;
 500 Namque labor segni cunctus inanis erit.
- Est tibi venturum patientia semper ob usum
 In tempus cunctis omne colenda modis.
- Assultus etenim contra dabit, optima quosvis
 Arma, petet sortis res ubi dura tuae.
- 505 Corruptis obsta sensis, atque illa repelle
 Dogmata, per legis non violanda sacrae.
- Fac tua terrenis avertas lumina rebus,
 Cura sit his oculos abstinuisse tuos.
- Fumus ab his etenim tetra fuligine nostras
 510 Ascendens animas inficiendo nigrat.
- Si te forte tenet rerum assuetudo malarum,
 Sensim illam lento dissee, linque, gradu.
- Sic animae sentes facile extirpabis acutas,
 A quibus ad tristem pungitur usque necem.
- 515 Mente deum pura, sincero et pectore amabis,
 Quo certum equidem purius esse nihil.
- At, quae mundus agit, pendet negotia parvi,
 Quo sint haec tandem cunque vocata modo.
- In toto Sophia nihil extat honestius orbe,

- 520 Non videt hac majus Phoebus et astra decus,
Cum sit salvificae mater pulcherrima legis,
Consortis et regni, quo fuit orta, dei.
Qui sacrum domini templum desiderat esse,
Offerat assiduas pinguis sacra preces.
- 525 Quaerere consilium nemo debeat ab illo,
Cujus vita putet moribus acta malis.
Qui sua criminibus traducit tempora foedis,
Ille nihil poterit consuluisse boni.
Nulla tuum subeat morum corruptio pectus,
- 530 Semper et e sacro participato cibo.
Nam sic in nostrum corpus mutatur Ihesu,
Ultero pro membris quod dedit ipse suis.
Irrites nullo supremum murmure patrem,
Si cruce fortassis detinere gravi.
- 535 Namque pater natos veluti castigat amandos,
Sic quoque dilectos corripit ipse sibi.
Cum nobis igitur large benefecerit ille,
Dignus, cui gratias semper agantur, erit.
Si probro affecto tibi forte injuria fiat,
- 540 In tua plaudentes gaudia tolle manus.
Nam si non merito tibi turpiter accidat illa,
Olim, crede mihi, praemia digna feres.
Ast hanc si meritis pateris meruisseque nolles,
Vitabis poenas, verbera dira, graves.
- 545 Quaecunque in nostra videas contingere vita,
Quae vel laetitiam tristitiamve ferant,
Haec umbrae facies, nigroque simillima fumo,
Protinus instabili protulerisque rotae.
Umbra velut fugiunt: ceu fumus, vana videntur.
- 550 Instar vertuntur mobilis illa rotae.
Non aliena tuis immisce negotia rebus,
Si vacuus viliis omnibus esse velis.
Cumque homo sis, fastus equidem vitaveris omnes,
Quamvis possideas plurima dives opum.
- 555 Sic tibi non unquam deus adversabitur, illum

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Aspicit, his equidem condoluisse pium est.
 Illud enim Sophiae nota non obscura severae est,
 Ast hoc indicium commiserentis erit.
 595 Sunt terrena nihil, nullo sed spiritus aeyo
 Occidit, aeterna sede beatus aget.
 Quare ea praeferto perituris munera rebus,
 Quae sunt in nullos interitura dies.
 Magnanimo adversos tolerabis pectore casus,
 600 Aeterna exoptas quisquis habere bona.
 Cura sit, a domino chari nil poscere, verum
 Quae vitae possint utilia esse tuae.
 Non optata tibi facilis dabit ille petenti,
 Sin dabit, ex illis plurima damna feres,
 605 Nunquam pauperiem debes contemnere, athletam
 Invictum legis nam facit illa sacrae.
 Ne sis divitiis tumidus, disjungere curae
 Illarum a domino pectora nostra solent,
 Quisquis supplicium cupit evitare, severum,
 610 Non quemquam nigro rodere dente velit.
 Namque tuum turpi si laedas, scommate fratrem,
 Offendes summi numina sancta dei.
 Si cupis aerumnas de te propellere cunctas,
 Atque omnes vitae laetior esse dies,
 615 Ne fratrem dictis studeas incessere amaris,
 In te ne culpa saeviat ille tua.
 Sit tibi cum primis divina modestia curae,
 Quantumvis summos inter habere viros.
 Namque illa triste rei cum stabimus ante tribunal,
 620 Te tollet superum rector ad alta deum.
 Inducas animum nullius laedere famam,
 Hoc se inper poteris hoste carere modo.
 Utque queas, nullo te reprehendente, serena
 Fronte audax nocuis obviis ire viris,
 625 Pectore sinceram toto complectere vitam,
 Dedecoret mores nec macula ulla tuos.
 Non facile argueris, temere, nec carpseris ullum,

Ne forsân fastus insimulere trucis.

Jam prope tempus adest, piger, o piger! ultima re-
rum

630 Linea, júdicium quin operiris atrox?

Mortíferas animæ sentes runcemus ab agro,

Nos brevis, en, verni temporis aura monet.

Quum nihil immenso prorsus peccetur in orbe,

Quod possit summum forte latere deum:

635 Quæ nos, o homines, tandem dementia cepit,

Ut juvet in vitis vivere turpe malis?

Tametsi lateant homines tua facta, sacrorum

Novit spirituum sed tamen illa cohors.

Nobiscum plures etenim versantur, at illos

640 Aversos factis noveris esse malis.

Quam sis júdicii trutinandus lance severi,

Pectore perpendas nocte dieque tuo.

Et quidquid vita mendosius exit in omni,

Hoc emendatum sancta litura dabit.

645 Non segnem ducas tranquilla per otia vitam,

Illis damnosum nil magis esse putans.

Ergo laborabis, non ullo tempore cessans,

Reddenda est operis sed tibi causa tui.

647 Nemo futurorum pondus tibi rite bonorum,

650 Et decus, et numerum dicere nemo potest.

At quæ praesenti florere videntur in aevo,

Nil sunt, bulla nisi, fumus, et umbra simul.

Tu ne prava seras, spinarum namque colonus,

Cum prope sit vernum tempus, in igne luet.

655 Utque rosæ, medio quæ florent tempore veris,

Prono, languentes arbore, vere cadunt:

Sic sunt hypocritæ, juvat et quos sola voluptas,

Quique relinquendas ardet avarus opes:

Perpaucas illos florere sinamus in horas,

660 Mox, calcata velut graminis herba, cadent.

Armatur vitis equidem nos omnibus erga,

Qui tenet infernas rex metuendus aquas.

- Saevus in armantes at vero insurgit, et inde
 His moyet invicta bella cruenta manu.
- 665 Qui privare suis hostem desiderat armis,
 Peccatum resecat protinus omne prius.
 Si sapis, hortari monitus ne despice nostrum,
 Permittasque illud pondus habere suum.
 Te clarum facient etenim mortalibus illa,
 670 Quin potes his summo gratior esse deo,
 Praeceptis quoniam deus his gaudetque, cupitque
 Virtutum studiis talibus usque coli.
- Ve scelerate tibi, quando omnia luce fruuntur,
 Solus eris tenebris obrutus ipse tuis.
- 675 Ve blaspheme tibi, cum lingua ligabitur ori,
 Qui poteris causam dicere, cedo, tuam?
 Ve injuste tibi, iudex immitis, at aequus
 Te manet aetherea legifer arce sedens.
- Ve o avare tibi, tua te nam gaza relinquet,
 680 Flamma sed excipiet corpus avara tuum.
- Ve segni, quaeret quae tempora turpiter egit,
 Quaerens inveniet, sed minus illa tamen.
- Ve tibi, ventoso tumidus qui corde superbis,
 Quique geris fastu pectora plena truci.
- 685 Nam tua condiderit simulac tibi membra sepulcrum,
 Quam sis in misera conditione, scies.
- Ve ti i, qui scortis tantum oblectare, cuique
 Mater adulterii est unica cura, Venus.
 Nam tibi sponsalis graviter sordebit amictus,
 690 Regis et e thalamis ejiciere sacris.
- Ve tibi, qui semper convicia turpia jactas,
 Quique soles nullo sobrius esse die,
 Pendet enim poenas, velut interfector, atrox,
 Et male cum moechis stabit uterque reus.
- 695 Ve molli, haud longum gaudebit namque sagina,
 Ut qui mox vitulus pinguior ense cadet.
- Ve tibi mendaci, perfusaque pectora fugo
 Qui geris, et ficto decipis ore pios.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

GREGORII NAZIANZENI

T H E O C T I S T I

ET

ALIORUM

S E N T E N T I A E Q U A E D A M.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ

ΓΝΩΜΑΙ ΜΟΝΟΣΤΙΧΟΙ

Κατὰ τὸ Ἄλφάβητον Ἰαμβικόν.

1. Ἀρχὴν ἀπάντων καὶ τέλος ποιῶ θεόν.
2. Βίου τὸ κέρδος εὖ βιοῦν καθ' ἡμέραν.
3. Γίνωσκε πάντων τῶν καλῶν τὰ δράματα.
4. Δεινὸν πένεσθαι, δεινὸν εὐπορεῖν κακῶς.
5. Εὐεργετῶν ἔθιζε μιμεῖσθαι θεόν.
6. Ζήτει θεοῦ σύγχρηστότητα, ἰχρηστός ὢν.
7. Ἡ σὰρξ κρατεῖσθω καὶ δαμαζέσθω καλῶς.
8. Θυμὸν χαλίνου, μὴ φρενῶν ἔξω πέσης.
9. Ἴστη μὲν ὕμνα, γλῶσσα δὲ στάθμην ἔχει.
10. Κλείς ὡσὶ κείσθω μὴδὲ πορνεῦοι γέλως.
11. Λύχνος βίου σοὶ παντὸς ἠγείσθω λόγος.
12. Μὴ σοι τὸ εἶναι τῷ δοκεῖν ὑποῖσθαι.
13. Νόει τὰ πάντα, πράττει δ' ἅ πράττειν θέμις.
14. Ξένον σεαυτὸν ἴσθι, καὶ τίμα ξένους.
15. Ὅτ' εὐπλοεῖς μάλιστα, μέμνησο ζάλης.
16. Πάντ' εὐχαρίστως τὰν θεοῦ δέχεσθαι χρῆ.
17. Ράβδος δικαίου πλεῖον ἢ τιμὴ κακοῦ.
18. Σοφῶν θύρας ἔκτριβε, πλουσίων δὲ μή.
19. Τὸ μικρὸν οὐ μικρὸν, ὅταν ἐκφέρῃ μέγα.
20. Ἵβριν χαλίνου, καὶ μέγας ἔσῃ σοφός.
21. Φύλασσε σεαυτὸν, πτώμα δ' ἄλλου μὴ γέλα.
22. Χάρις φθονεῖσθαι, τὸ φθονεῖν δ' αἴχλος μέγα.
23. Ψυχὴ θύοιτο μᾶλλον, ἢ τὸ πᾶν θεῶ.
24. Ὡ τίς φυλάξει ταῦτα, καὶ σωθήσεται.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ΓΝΩΜΑΙ ΘΕΟΚΤΙΣΤΟΥ

πρὸς τοὺς μαλακῶς καὶ ὑπιωτέρως διακειμένους μάλιστα
τὴν ὠφέλειαν παρέχουσαι, κατὰ στοιχεῖον.

1. *Ἀνιάρων μὲν, πῶς γὰρ οὐ; τὸ μὴ ἐπικουφίζειν ἀτυχίας
ἐλέω καὶ συμφόρῳ δια τὸ ἀνθρώπινον ἀδοκῆτως παραπιπτού-
σας, ἀλλ' ὀνειδίζειν καὶ δριμυτέραν τὴν ὀδύνην ἐργάζεσθαι,
ὑπέκκαυμα τοῦ πάθους καὶ τῆς δίκης διὰ τὸ ὁμογενὲς καθε-
στῶτας.*

2. *Βέλτιον ἐπὶ ξυροῦ ἢ ὄγκου βαίνειν μετὰ προλή-
ψεως, διὰ τὸ ἀβέβαιον καὶ ἀστάθμητον τοῦ βίου.*

3. *Γῆν ὡσπερ ἐπαμησάμενοι ἄνθρωποι, ἐπὶ τὸ ἀσελγέ-
στερον προϊούσης τῆς μοχθηρίας, κατέχεαν ἑαυτοῖς, καὶ τοῖς
ἐχθροῖς γέλῳτα ὠφλησαν· ὡς καὶ ἐπιγενόμενοι ὀφλισκά-
θουσι.*

4. *Δεινὴ πέφυκεν ἡ συνήθεια κόρον ἀπογεννηῆσαι, καὶ
φύσιν ἐκ παράλληλου μεταποιῆσαι.*

5. *Εὖ παθοῦσι τοῖς φίλοις εἰ πολλοὶ ἡδονται· δυσπα-
θοῦσι δὲ εὐαρίθμητοι συμπάσχουσι, κακῶ τὸ κακὸν παρη-
γοροῦντες.*

6. *Ζωὴν ἀμείψασθαι χειρίστης τὴν κρατίστην, ἐπιπο-
νώτερον.*

7. *Ἡληθιότητος οὐχ ἤττον ἢ κενοσπουδίας τὸ ὑπεκλύειν
τὸ ἀνακεχωρηκὸς τοῦ θυμοειδοῦς ἐν τοῖς περιπάτοις.*

8. *Θράσει μὲν οὐδεὶς οὐδέπω, πόνῳ δὲ καὶ γενναιότητι
καὶ ἐπιεικείᾳ τὴν ἀρετὴν ἐκτήσατο.*

THE OCTISTI
SENTENTIAE QUAE DAM

perquam utiles ad eos, qui molli et supino sunt animo, juxta
literarum Graecarum seriem.

(Editae a Trincavello et Conrado Gesnero ad calcem Stobaei, in-
terprete Conr. Gesnero.)

1. **M**olesta res est infortunia, quae propter miseriam et calamitatem humanae naturae ingrunt, non levare, sed exprobrare et doloris acrimoniam augere, veluti fomentum perturbationis et poenae erga congenerem naturam existentes.

2. Praestat super novacula ingredi, quam uti fastu cum praesumptione. Inconstans enim et instabilis vita est.

3. Homines, improbitate magis magisque lasciviente, veluti terra congesta sese obruunt, et inimicis ridiculi sunt, itemque ipsorum posteri.

4. Magna vis consuetudinis est ad amoliendam satietatem et naturam vicissim immutandam.

5. Amicis feliciter agentibus plurimi congratulantur; infortunatis autem pauci condolent, malo malum solantes.

6. Vitam optimam pro pessima acquirere laboriosum est.

7. Stultitiae non minus est quam inanis studium internam animorum et strenuam alacritatem dissipare otiosis deambulationibus.

8. Nullus adhuc unquam audacia, sed labore generositate et modestia virtutem acquisivit.

9. Ἰατρῆειν δεῖ τοὺς ἀναφέροντας καὶ μὴ, μήπως οἱ μὲν εἰς τὴν αὐτὴν νόσον, οἱ δὲ τὴν ἐπὶ θάνατον βαδίσωσι.

10. Κράτιστον μὴ μᾶλλον ὑπὸ ἀγχινοῖας, ἢ ἀρετῆς ἐγκαλωπίζεσθαι.

11. Λίαν εὖ βεβήκωτων ἀνδρῶν τῶν ἀκλινῆς τὸ τῆς ψυχῆς ὀρθίον ἐν τοῖς δεινοῖς διαφυλαττόντων.

12. Μέγιστον μὲν καὶ θεοῦ μόνον τὸ ἀνάλωτον γενναίων δὲ τὸ καὶ μετὰ τὸ ὑπὸ τῆς ἀμαρτίας ἀχθῆναι ἐν τῷ παραχρῆμα ἀνενεγκεῖν.

13. Ναῦν ἐξ ἑνὸς ἀγκυρίου, καὶ ἐκ μιᾶς ἐλπίδος πρὸς τὸν λιμένα τῆς ἀπαθείας οὐ καθορμίζομεν.

14. Ξένου χρῆ πάντα τρόπον τῶν γλαφυρῶν θεαμάτων, τυγχάνειν, καὶ μετέωρον σκιατροφίας. μήπως ὑφ' ἡδονῆς ἀρθῆντα ἐπίσημον σχεῖν τὴν ποηρίαν.

15. Οὐ χαλεπὸν τοσοῦτον αὐτοῖς πληρώμασι καταδύναι ναῦν, ὅσον ὑπεράντλόν αὐτὸν τοῖς πάθεσιν ἀπειρηκότα τῷ βύθῳ τῆς ἀπωλείας καταβαπτίσει.

16. Πᾶν ὃ τιμῆς τε καὶ τιμωρίας κατὰ τὸ ἴσον ἀφέδτηκεν, οὕτω ἀρετῆ.

17. Ραστώνης τὴν ἀκμὴν προαιρεῖσθαι, κακίας ὑποπιμπλώσης, καὶ διωλύγγιον τὸν ὀλισθὸν παρασκευαζούσης.

18. Σαινόντων παρασίτων ἐπ' ἀδρόητοις καὶ ἀνωνύμοις αἰσχροουργίαις, καὶ ὡς τὸ πολὺ καταγοητευόντων μὴ ἐπιστρέφασθαι.

19. Τὸ μὲν δυσωπεῖσθαι τὰς τῶν φίλων συνουσίας εἰς δυσμένειαν ἀποτελεωτάσας φυλάξασθαι οὐ θάδιον προπολλοῦ σ' ἂν ἰδεῖν, ἐπηλυγαζόντων τὸ ἀμύνασθαι. τὸ δὲ τὰς τῶν διαφόρων.

20. Ὑψιτενεῖν, μὴ ὑπερφρονεῖν, τῶν σωτηρίων ὁδῶν ἐπιλαμβάνομενον.

21. Φεύγειν δεῖ πάντα τρόπον τὰς σκολιάς καὶ πρᾶνεις τὰς δὲ ἀποτόμους καὶ ὀρθίους τρίβους ἀδπάξεσθαι.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books' Full Membership provides unlimited access to more than 28,000 volumes of Christian literature for \$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

22. Χαλεπὰ τὰ καλὰ, τὰ δὲ κακὰ μὴ χαλεπά.

23. Ψυχὴν ὅτι μάλιστα τῆς τοῦ σώματος βδελυρίας χωρίζειν· ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὴν τούτων συμπάθειαν ἀποικονομεῖσθαι.

24. Ὡς χρὴ ἀπεριμαχήτως ἤρηκέναι· τὸ γὰρ περιεῖναι αὐτὰς κινδυνεύει μὴ οὐχὶ ἐπ' ἔσχατον κακὸν, ὥσπερ αὐτὰ κατὰ τὸ ἐναντίον χωρῆσαι.

ΓΝΩΜΑΙ ΠΕΡΙ ΦΘΟΝΟΥ.

1. Ὡσπερ τῶν βελῶν τὰ βιαίως φερόμενα, ἐπειδὴν καρτερῶ τινι καὶ ἀντιτύπῳ προσπέσῃ, ἐπὶ τὸν προϊέμενον ἐπιανέρχεται, οὕτω καὶ τὰ τοῦ φθόνου κινήματα οὐδὲν λυποῦντα τὸν βασκαινόμενον αὐτοῦ πληγαὶ γίνονται τοῦ βασκάνου.

2. Τί στενάξεις, ὦ φθονερέ; τὸ ἴδιον κακὸν ἢ τὸ ἀλλότριον ἀγαθόν; Τοὺς μὲν κύνας τρέφοντες ἡμεροῦμεν, τὸν δὲ βάσκανον εὐεργετοῦντες χαλεπώτερον ἀπέργαζόμεθα.

3. Ὡσπερ τὰς ἐχίδνας φασὶ τὴν κυήσασαν αὐτὰς γαστέρα διεσθιούσας ἀπογενναῖσθαι, οὕτω καὶ ὁ φθόνος τὴν ὠδίνουσαν αὐτὸν ψυχὴν πέφυκε δαπανᾶν.

4. Τὸ μόνον τῶν παθῶν ἀδικιώτατόν τε ἅμα καὶ δικαιότατον· τὸ μὲν, ὅτι πᾶσι διοχλεῖ τοῖς καλοῖς, τὸ δὲ, ὅτι τήκει τοὺς ἔχοντας.

22. Difficilia quae pulchra sunt, mala vero non difficilia.

25. Anima a corporis inquinazione summo studio separanda est. Nam valde necessarium est, ut a contagio ejus remoti liberique simus.

24. Occasiones caute deligendae sunt. Nam si transgrediaris ipsas, extreme aliquando periclitaberis; nec non si citra nimium constiteris.

SENTENTIAE DE INVIDIA.

(Ex variis scriptoribus sacris profanisque collectae et editae ab Aldo Manutio et Othmaro Luscinio ad calcem sententiarum VII Sapientum.) *)

1. Quemadmodum sagittae, quum magna cum vi emittuntur, si firmum aliquod et durum invenerint obstaculum, in eum, a quo emissae sunt, repelluntur, ita invidiae tela, cum nihil obesse possunt ei, cui invidetur, ipsi plagas inferunt invido.

2. Quid gemis, invide? an de proprio malo, an de alterius bono? Qui quidem canes enutriunt, mansuetos, qui vero invidis benefaciunt, difficiliiores efficiunt.

3. Quemadmodum viperas tradunt nasci, ipso ventre corrosa, in quo natae sunt, ita et livor ipsum animum, cui ortum debet, exedit consumendo.

4. Una passionum injustissima simul et justissima invidia est: illa, quoniam omnibus infesta est bonis, haec autem, quoniam quos occupavit tabe enecat.

*) Omissis hic eas sententias, quae jam supra editae fuerunt in VII Sapientum sententiis et aliis opusculis.

10. 5. Ο δαίμων φθονεῖ μὲν, ἀνθρώποις δέ, δαίμονι δὲ οὐδενί· σὺ δὲ ἄνθρωπος ὢν ἀνθρώποις φθονεῖς, καὶ ποίας τεύξῃ σύγγνωμης; Οἱ δὲ ἀνθρώποις φθονεῖς, καὶ ποίας τεύξῃ σύγγνωμης;

6. Θεόφραστος εἶπε τοὺς μοχθηροὺς τῶν ἀνθρώπων οὐχ οὕτως ἠδεύθαι ἐπὶ τοῖς ἰδίοις ἀγαθοῖς ὡς ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς.

7. Πλάτων· ἀγαθῶ δὲ αὐδεῖς περὶ οὐδενὸς οὐδέποτε γίνεται φθόνος.

8. Τοῦ πολεμεῖν χειρόν ἐστὶ τὸ βασκαίνειν· ὁ μὲν γὰρ πολεμῶν, τῆς αἰτίας λυθείσης, δι' ἣν ὁ πόλεμος, καὶ τὴν ἔχθραν κατέλυσεν; ὁ δὲ βασκαίνων οὐδέποτε ἂν γένοιτο φίλος, καὶ ὁ μὲν φανεράν τὴν μάχην ἐπιδείκνυται, ὁ δὲ συνεσκιασμένην. καὶ ὁ μὲν αἰτίαν ἔχει πολλάκις, εὐλόγον τοῦ πολέμου, ὁ δὲ οὐδὲν ἕτερον ἢ ἡμανίαν καὶ γνώμην φθαρτικὴν.

9. Φθονεῖν ἀτόχημα μὲν ἐστὶν οὐ τὸ ἴδιον κακόν, ἀλλὰ τὸ ἀλλότριον ἀγαθόν· κατόρθωμα δὲ πάλιν οὐ τὸ οἰκείου καλόν, ἀλλὰ τὸ τοῦ πέλας κακόν.

10. Τὰ καλὰ καὶ φθόνῳ πρὸς ὀλίγον ἐπισκιάσθη χρόνον, ἐπὶ καιρῷ λυθέντα αὐθις ἀναλάμπει.

11. Χάριεν ἀληθῶς, τὸ παρὰ Διογένοους, εἰρημένον πρὸς τὸν ἐρόμενον· πῶς ἀμνηνοῦμαι τὸν ἐχθρόν; αὐτὸς ἰκαλὸς ἰκαλὰ καὶ ἀγαθὸς γενόμενος· εἰ γὰρ ἵππους ἐχθρῶν ὄρωντες εὐδοκιμοῦντας ἀνιῶνται, καὶ χωρῖόν ἐκπέπνημένον· καὶ κύνασι ἐπαινομένους, ἅτι· ἂν τοῖς τούτους παθεῖν, μὲν εαυτὸν ἐπιδείξεις ἄνδρα, δίκαιον καὶ χρηστόν;

12. Ζηλοτυπία ἀπαξ ἐμπεσοῦσα ψυχῇ δυσέκλειπτόν ἐστιν.

13. Βίωσθαι σοφὸς ἰδὼν τινα φθονερόν, σφόδρα κεκυφότα, εἶπεν· ἢ τούτῳ μέγα κακόν, συμβέβηκεν, ἢ ἄλλῳ μέγα ἀγαθόν.

14. Τῷ φθόνῳ τοῦτο μόνον πρόσσεστιν ἀγαθόν, ὅτι μέγιστον κακόν τοῖς ἐχθροῖς ἐστίν.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

15. Ὡσπερ αἱ γύπες πρὸς τὰ δυσώδη φέρονται, πολλοὺς μὲν λειμῶνας, πολλοὺς δὲ ἡδεῖς καὶ εὐώδεις τόπους ὑπεριπτάμενοι· καὶ αἱ μυῖαι τὸ μὲν ὑγιαῖνον παρατρέχουσι, πρὸς δὲ τὸ ἔλκος ἐπείγονται· οὕτως οἱ βάσκανοι τὰς μὲν τοῦ βίου λαμπρότητας καὶ τὰ μεγέθη τῶν κατορθουμένων οὐδὲ προσβλέπουσι, τοῖς δὲ σαθροῖς ἐπιτίθενται.

16. Θεμιστοκλῆς μειράκιον ὦν οὐδὲν ἔφη πράττειν λαμπρόν· οὐπω γὰρ φθονεῖσθαι. καθάπερ γὰρ αἱ κανθαρίδες ἐμφύονται μάλιστα τῷ ἀκμάζοντι σίτῳ καὶ τοῖς εὐθαλέσι ῥόδοις· οὕτω ὁ φθόνος ἄπτεται μάλιστα τῶν χρηστῶν καὶ ἀύξανόμενων πρὸς ἀρετὴν, καὶ δόξαν ἡθῶν καὶ προσώπων κεκτημένων.

15. Ut vultures ad male olentia cadavera, praeteritis pratis et locis aliis multis amoenis et odoriferis, feruntur, item muscae, quae sana sunt, praetervolantes ad ulcera festinant; sic invidi splendida ac magna et praeclara facta ne intuentur quidem, sed putria invadunt.

16. Themistocles adhuc adolescens nihil dum praecleari se facere dixit; nondum enim invideri sibi. Nam sicut cantharides vegeto maxime tritico adhaerent et rosis pulchre florentibus; sic invidia maxime invadit bonos viros, et in virtute proficientes, et ingenii personaeque gloriam sustinentes.

VITA BREVIS

P Y T H A G O R A E

E

VARIIS SCRIPTORIBUS GRAECIS

CONSCRIPTA

A

I O A C H I M O Z E H N E R O .

Ο ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΒΙΟΣ

ΣΙΝΕ. Α Κ'ΙΙΥ

ἐκ διαφόρων συγγραφέων ἡρμωσμένος.

Α Π Ι Ι ————— Η Γ Υ Ψ

α) Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, β) Μνησάρχου δακτυλιογλύφου, γ) πρῶτον μὲν Φερεκύδου τοῦ Συρίου, μετὰ δὲ τὴν ἐκείνου τελευτήν τοῦ Ἐρμόδαμαντος ἠκουσέ. Νέος δὲ ὢν καὶ φιλομαθῆς, ἀπεδήμησε τῆς πατρίδος, καὶ πάσας ἐμυθήθη τὰς τε Ἑλληνικὰς καὶ βαρβαρικὰς τελετάς. δ) ἱστοροῦσι γὰρ αὐτὸν ἀπελθόντα εἰς Αἴγυπτον ε) Σώγχιδι τῷ ἀρχιπροφήτῃ f) Ἑλιουπολίτῃ g) μαθητεῦσαι h) καὶ τοῖς ἄλλοις τῶν Αἰγυπτίων προφήταις συμβεβληκέναι, i) εἶτα καὶ τῆς περιτομῆς ἀνασχέσθαι, k) ἵνα δὴ καὶ εἰς τὰ ἄδυστα κατελθὼν, τὴν μυστικὴν παρ' Αἰγυπτίων ἐκμάθοι l) θεολογίαν καὶ φυσιολογίαν ἀκριβεστέραν. μετὰ ταῦτα m) φιλομαθίας χάριν καὶ εἰς Βαβυλῶνα ἀπῆλθεν, ὅπου n) Χαλδαίων τε καὶ Μάγων τοῖς ἀρίστοις συνεγένετο. ο) Παιδευθεὶς δὲ παρ' Αἰγυπτίους καὶ Χαλδαίους, ἀπῆρεν εἰς Κροτωνὰ τῆς Ἰταλίας, καὶ σχολὴν συστησάμενος, p) φιλόσοφον ἑαυτὸν πρῶτος ἀνηγόρευσε. q) Φησὶ δὲ Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος ἐν τῷ περὶ φυσιολογιῶν, Πυθαγόραν αὐτὸν ὀνομασθῆναι, ὅτι τὴν ἀλήθειαν ἠγόρευεν οὐχ ἥττον τοῦ Πυθίου. r) Γαμετὴν ἐποίησατο Θεανῶ τὴν Βροντίνου τοῦ Κροτωνιάτου θυγάτηρα. s) Ἠξίου μὴ μόνον λογιώτατον ἀλλὰ καὶ πρεσβύτατον ἠγεῖσθαι τῶν σοφῶν, τὸν θέμενον τὰ ὀνόματα τοῖς πράγμασι. t) Τῆς σαρκοφαγίας ἀπείχετο συνασκῶν καὶ συνεθίζων εἰς εὐκολίαν βίου τοὺς ἀνθρώπους, ὥστε εὐπορίστους αὐτοῖς εἶναι τὰς τροφὰς, ἄπυρα προσφερομένοις καὶ λίτον ὕδωρ πίνουσιν, u) ἐντεῦθεν γὰρ καὶ σώματος ὑγίειαν καὶ ψυχῆς ὀξύτητα περιγίνεσθαι. x) Τοῖς

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

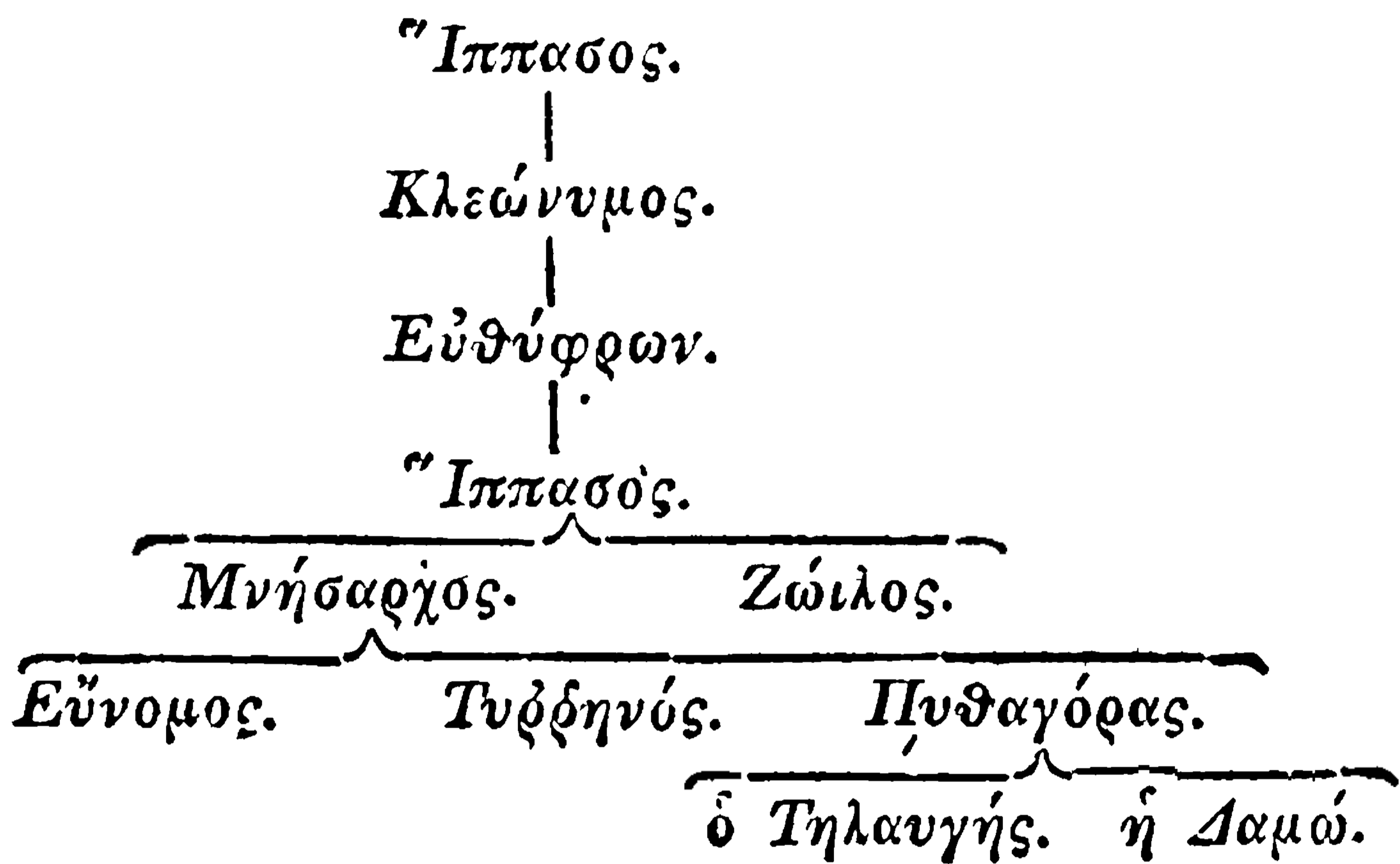
*Fair use policy applies

νέοις πενταετῇ σιωπῇν ἔταξεν, ἔχεμυθίαν προσαγορεύσας, ὅθεν ἢ γ) παροιμία· Σιωπηλότερος ἔσομαι καὶ τῶν τοῦ Πυθαγόρα τελεσθέντων. z) Τοῦτον τὸν νόμον ἔτεθείκει τοῖς φοιτηταῖς, ἵνα σιγῇν ἄγοντες καὶ μόνον ὑπέχοντες τῷ λόγῳ τὰς ἀκοῆς, ἀναμφισβητήτως καὶ ἀμαχήτως δέχονται τὰ λεγόμενα, πιστεύοντες οὕτως ἔχειν, καὶ μὴ πολυπραγμονοῦντες, ὡς ἐνδοιάζοντες. Τῷ τοι καὶ οἱ ἐκείνον ὑποδεξάμενοι, εἴ τις ἀπήτησε τῶν λεγομένων ἀπόδειξιν, αα) Αὐτὸς ἔφα, λέγειν· εἰώθεσαν· πάσης ἀποδείξεως ἰσχυροτέραν καὶ εἶναι νομίζοντες, καὶ ἔχειν κελεύοντες τὴν τοῦ Πυθαγόρου φωνήν. bb) Ἦν δὲ πρὸ Κύρου τοῦ Πέρσου, cc) καθ' ὃν χρόνον Ἑβραίων οἱ μὲν ἐπ' Αἰγύπτου, οἱ δ' ἐπὶ Βαβυλῶνος φαίνονται τὴν μετοικίαν πεποιημένοι. dd) Ὀγδοηκοντούτης ee) ἔτελεύτα τοῦτον τὸν τρόπον. Συνεδρεύοντος μετὰ τῶν συνήθων ἐν τῇ *) Μίλωνος οἰκίᾳ, τούτου ὑπὸ τινος τῶν μὴ παραδοχῆς ἀξιωθέντων διὰ φθόνον ὑποπρησθῆναι τὴν οἰκίαν συνέβη. Τὸν δὲ Πυθαγόραν καταληφθῆναι διεξιόντα. Καὶ πρὸς τινὶ χωρίῳ γενόμενος, πλήρει κνάμων, ἵνα διήρχετο, αὐτόθι ἔστη εἰπὼν· ἀλῶναι μᾶλλον, ἢ πατῆσαι· ἀναιρεθῆναι δὲ κρείττον, ἢ λαλῆσαι. Καὶ ὧδε φασὶν αὐτὸν πρὸς τῶν διωκόντων ἀποσφαγῆναι. Οὕτω δὲ καὶ τοὺς πλείστους τῶν ἐταίρων αὐτοῦ διαφθαρῆναι, ὄντας πρὸς τοὺς τεσσαράκοντα. ff) Τὸ δὲ αὐτοῦ σύστημα διέμεινε μέχρι γενεῶν ἑννεακαίδεκα.

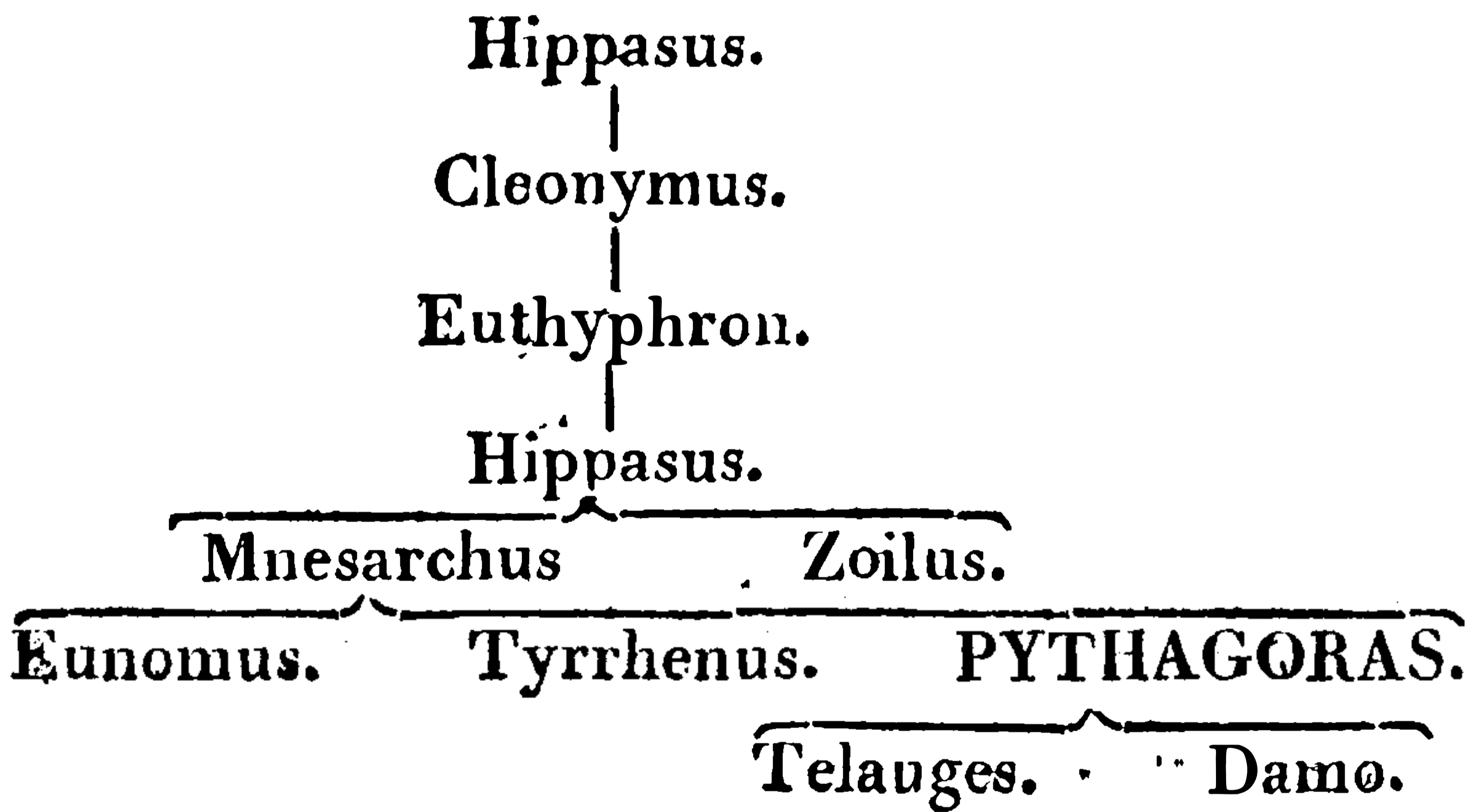
*) *Alii Mήλωνος. Laert. Μύλωνος.*

ptis) quinquennale silentium injunxit, quod *ἔχευθίαν* vel sermonis continentiam nuncupavit: unde vulgatum est proverbium: *Taciturnior ero etiam iis, qui Pythagorae sacris initiati sunt.* Ceterum legem hanc discipulis suis sanxit, ut silentium agerent, et tantum praecceptoris sermonibus aures praebent, ita ut, quae dicerentur, sine ulla disceptatione aut reclamatione susciperent, firmiter credentes, rem ita se habere, nec in quidquam curiose inquirerent, quasi dubii in alterutram partem traherentur. Unde factum est, ut, qui semel ejus disciplinae se addixissent, si forte rerum, quas dicerent, demonstrationem poscerentur, respondere soliti fuerint: *Αὐτὸς ἔφα*, IPSE DIXIT, omni demonstratione validiorem esse censentes Pythagorae vocem, idque ipsum etiam aliis persuadere conantes. Vixit ante Cyrum Persarum regem, eo tempore, quo Judaeorum alii quidem in Aegyptum, alii in Babyloniam transmigrarunt. Annos jam octoginta natus in hunc modum vivis excessit. Cum aliquando ipse cum sociis in aedibus Milonis consedisset, accidit, ut domus a quodam ex iis, quos ille in numerum auditorum admittere, discipulorum nomine dignari noluerat, per invidiam incenderetur, et Pythagoras flammae devitandae causa egressus, comprehenderetur. Ac tum quidem, cum agrum fabis plenum pervenisset, eumque transiturus esset, ibi constitit ac dixit: Praestat capi, quam has sum dare, et satius est caedi, quam quidquam proloqui. Atque hoc modo cum ipsum a persecutoribus mactatum, tum etiam plures ex sociis, circiter quadraginta, interiisse ajunt. Schola vero ab ipso constituta usque ad generationem decimam nonam duravit.

Ἡ ΤΟΤ ΠΥΘΑΓΟΡΟῦ
ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑ.

P Y T H A G O R A E
G E N E A L O G I A .

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

r) Suid. in Pythag. Diog. Laert. Lib. VIII. 7.

s) Theodotus εκλογαῖς fol. 348.

t) Plutarch. Serm. I. περι σαρκοφαγίας fol. 362.

u) Diog. Laert. Lib. VIII. §. 13.

x) Plutarch. περι πολυπραγμοσύνης fol. 309.

y) Suid. in Πυθαγ. Cui adjungas Tetrastichon Palladae in Anthologia Epigrammatum Graecorum Lib. I. Cap. 75.

Ἡ μεγάλη παιδεύσις ἐν ἀνθρώποισι σιωπῇ.

Μάρτυρα Πυθαγόραν τὸν σοφὸν αὐτὸν ἔχω,

Ὅς λαλεῖν εἰδώς, ἑτέρους ἐδίδασκε σιωπᾶν,

Φάρμακόν ἡσυχίης, ἐγκρατὲς εὐράμενος.

z) Theodoret. de Graec. Affect. Curat. Serm. I. fol. 12.

aa) Obiter, hic notetur illud D. Clementis Alexandrini Lib. II. Stromat. fol. 159. Ἀποπον, τοὺς μὲν Πυθαγόρου τοῦ Σαμίου ζηλωτὰς τῶν ζητουμένων τὰς ἀποδείξεις παραιτούμενους, τὸ Αὐτὸς ἔφα πῖστιν ἡγεῖσθαι, καὶ ταύτη ἀρκεῖσθαι μόνῃ τῇ φωνῇ πρὸς βεβαίωσιν, ὧν ἀκηκόασι τοὺς δὲ τῆς ἀληθείας φιλοθεάμονας ἀπιστεῖν ἐπιχειροῦντας ἀπισπίστῳ τῷ διδασκάλῳ, τῷ μόνῳ σιωπῇ θεῷ, βασάνους τῶν λεγομένων ἀπαιτεῖν παρ' αὐτοῦ. Et Gregorius Nazianzen. adv Julian. Στηλιτευτ. 1. fol. 296. Ἡμέτεροι, φησὶν, οἱ λόγοι, καὶ τὸ ἐλλήνιζειν, ὧν καὶ τὸ σέβειν τοὺς θεοὺς ὁμῶν δὲ ἀλογία, καὶ ἡ ἀγροικία, καὶ οἷδὲν ὑπὲρ τὸ Πίστευσον τῆς ὑμετέρας ἐστὶ σοφίας. Οὐκ ἂν μὲν, οἶμαι, τούτου καταγελάσαιεν οἱ παρ' ὑμῖν τὰ Πυθαγόρου φιλοσοφοῦντες, οἷς τὸ Αὐτὸς ἔφα τὸ πρῶτον καὶ μέγιστόν ἐστι τῶν δογμάτων, καὶ τῶν χρυσῶν ἐπῶν, εἴ τὸ οὖν μολιβῶν, αἰρετώτερον. μετὰ γὰρ τὴν πρώτην καὶ πολυῶμνητον τοῖς τὰ ἐκείνου τελουμένοις φιλοσοφίαν, τῆς σιωπῆς, ἵνα λόγου μέτρα σιωπᾶν ἀκοηθῶσιν, ἔννομόν, φησιν, ἦν ὁτιοῦν τῶν δογμάτων ἐρωτωμένοις, ἔπειτ' ἀποφαινομένοις, ἀπαιτούμενου καὶ λόγου ἄλλο μὲν μηδὲν ἀποκρίνεσθαι, ὅτι δὲ Πυθαγόρα τοῦτ' εἶη δεδογμένον, καὶ λόγον εἶναι τοῦ δόγματος, τὸ παραστὰν ἐκείνῳ, ἀνεύθυνόν τε καὶ ἀβασάνιστον, εἰς ταυτὸν ἤκοντος τοῦ Αὐτοῦ ἔφα τῷ παρ' ἡμῖν Πίστευσον, ἐν ἄλλαις συλλαβαῖς τε καὶ ῥήμασι, κἄν εἰ μὴ πάντοσθε κωμωδοῦντες τοῦτο καὶ διασύροντες. Βούλεται γὰρ ἡμῖν ὁ λόγος, μὴ ἐξεῖναι διαπιστεῖν τοῖς ὑπὸ τῶν θεοφόρων ἀνδρῶν εἰρημένοις, ἀλλ' ἀπόδειξιν εἶναι τοῦ λόγου, τὸ ἐκείνων ἀξιόπιστόν πάσης δυνάμει λογικῆς καὶ ἀντιλογικῆς ἰσχυρότερον.

bb) Suid. in Πυθαγ. e Bathone.

cc) Euseb. Lib. X. Praeparat. Evang. Cap. 4. fol. 276. unde Augustinus Lib. XVIII. de Civ. Dei Cap. 37. Tempore nostrorum Prophetarum, quorum jam scripta ad notitiam fere omnium gentium pervenerunt, Philosophi gentium nondum erant, qui hoc et

iam nomine vocarentur, quod coepit a Samio Pythagora, qui eo tempore, quo Judaeorum soluta est captivitas, coepit excellere atque cognosci. Multo ergo magis caeteri philosophi post Prophetas reperiuntur fuisse.

dd) Diog. Laert. Lib. VIII. §. 39.

ee) idem §. 45. ubi adjectum est Graecum carmen:

Αἱ αἱ, Πυθαγόρης τί τόσον κῆρυκεύσασθαι;

(Καὶ θᾶνε φοιτηταῖς ἄμμιγα τοῖς ἰδίοις.

Χωρίον ἦν κῆρυκεύων· ἵνα μὴ τοῦτους δὲ πατήσῃ,

Ἐξ Ἀκραγαντινῶν κἀτθαν' ἐνὶ τριόδῳ.

Paulo aliter de numero discipulorum, qui uná perierint, refert Athenagoras Legat. pro Christ. fol. 31. (Sylb.) Πυθαγόρας μὲν ἅμα τριακοσίοις ἑτέροις κἀτεφλέχθη πυρὶ. [Conf. Obs. nostr. ad Arnob. Lib. I. Cap. XL. Tom. I. pag. 324. O.]

ff) Diog. Laert. Lib. VIII. §. 45.

Γ Ν Ω Μ Ω Ν Π Υ Θ Α Γ Ο Ρ Ε Ι Ω Ν

ex collectione Conradi Rittershusii. *)

Pag. 50. post Sentent. 47. adde:

48. Πλοῦτος ἀσθενής ἀγκυρά, δόξα ἔτι ἀσθενεστέρα, τὸ σῶμα ὁμοίως, αἱ ἀρχαί, αἱ τιμαί, πάντα ταῦτα ἀσθενή καὶ ἀδύνατα. τίνες οὖν ἀγκυραὶ δύναται; φρόνησις, μεγαλοψυχία, ἀνδρεία ταύτας οὐδεὶς χειμῶν σαλεύσει. [Stobaeus Serm. I. περὶ ἀρετῆς.]

49. Ἀρχὴ δέ τοι ἡμισυ παντός. ἀπόφθεγμα ἔστι Πυθαγόρου αὐτοῦ. [Jamblichus de vita Pyth. Cap. 29. pag. 342. ed. Kiessling.]

50. Φιλότης ἰσότης, ἰσότης φιλότης. [Jamblich. ibid.]

51. Πυθαγόρας ἐρωτηθεὶς, τί ποιούσιν ἄνθρωποι θεῶν ὁμοιον; ἔφη· ἐὰν ἀληθεύωσιν. Οἱ δὲ Μάγοι ἀποφαίνονται, τοῦ μεγίστου τῶν θεῶν (ὃν Ὀρωμάγδην καλοῦσιν) εἰκέναι τὸ μὲν σῶμα φωτὶ, τὴν δὲ ψυχὴν ἀληθείᾳ. [Stob. Serm. XI. περὶ ἀληθείας.]

52. Πυθαγόρας εἶπεν, εἰσιέναι εἰς τὰς πόλεις πρῶτον τρυφήν, ἔπειτα κόρον, εἶτα ὕβριν, μετὰ δὲ ταῦτα ὄλεθρον. [Stob. Serm. XLI. περὶ πολιτείας.]

53. Οὐδὲν δεῖ τῶν ἀνθρωπίνων συμπτωμάτων ἀπροσδό-

*) Serius; cum jam priores hujus voluminis plagulae sententias Pythagoricas continentes typis emissae essent, oblata mihi est Collectio Sententiarum Pythagoricarum facta a Conrado Rittershusio et illius editioni Malchi sive Porphyrii de Vita Pythagorae Altorfii anno 1610. excusae ad calcem addita. Ex qua pauca quaedam, quae in collectione Joachimi Zehneri, supra pag. 34—36. et 44—50. exhibita, desiderantur, excerpsit

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

κητον εἶναι παρὰ τοῖς νοῦν ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντα προσδοκᾶν, ὧν μὴ τυγχάνουσιν αὐτοὶ κύριοι ὄντες. [*Jamblich. de vit. Pyth. Cap. XXXII. pag. 444. Kiessl.*]

54. Συμβουλεύειν μηδὲν παρὰ τὸ βέλτιστον τῷ συμβουλευομένῳ· ἱερὸν γὰρ συμβουλή. [*Jamblich. ib. Cap. XVIII. pag. 183.*]

55. Ἀγαθὸν οἱ πόνοι· αἱ δὲ ἡδοναὶ ἐκ παντὸς τρόπου κακόν. [*idem ibid.*]

56. Ἀρχὴ ἐστὶν ἡ περὶ τὸν οἶκον δικαία διάθεσις τῆς ὅλης ἐν ταῖς πόλεσιν εὐταξίας· ἀπὸ γὰρ τῶν οἴκων αἱ πόλεις συνίστανται. [*idem Cap. XXX. pag. 559.*]

57. Προνοεῖν δεῖ μᾶλλον φιλοσοφίας ἢ γονέων καὶ γεωργίας· οἱ μὲν γὰρ γονεῖς καὶ γεωργοὶ αἴτιοί εἰσι τοῦ ζῆν ἡμᾶς, οἱ δὲ φιλόσοφοι καὶ παιδεύονται τοῦ εὖ ζῆν καὶ φρονῆσαι, τὴν ὀρθὴν οἰκονομίαν ἐνδύοντες. [*idem Cap. XXXIV, pag. 480.*]

58. Φεύγειν μὲν τὸ κακόν, ἰχνεῦσαι δὲ καὶ ἐλεῖν τὸ πάντων ἄριστον, καὶ ἐλόντα αὐτὸ κοινῇ ξυνοικεῖν τὸν ἐπίλοιπον βίον· τοῦτο δὲ οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν, ἢ δεόντως φιλοσοφεῖν. [*Jamblich. Adhortat. ad Philos. Cap. V. pag. 80. Kiessl.*]

59. Σχεδὸν ταῖς ἀγωγαῖς διαφέρουσι οἱ μὲν ἄνθρωποι τῶν θηρίων, οἱ δὲ Ἕλληνες τῶν βαρβάρων, οἱ δὲ ἐλεύθεροι τῶν οἰκετῶν, οἱ δὲ φιλόσοφοι τῶν τυχόντων. [*idem de vita Pyth. Cap. VIII. pag. 90.*]

60. Ἀναγκαῖόν ἐστι τῷ μὲν ἀνεπιστήμονι μανθάνειν ἃ τυγχάνει ἀγνοῶν τε καὶ οὐκ ἐπιστάμενος, τῷ δὲ μανθάνοντι προσέχειν τῇ τοῦ ἐπιστάμενου τε καὶ διδάξαι δυναμένου ὑπολήψει τε καὶ δόξῃ· καθόλου δὲ εἰπεῖν ἀναγκαῖον τοὺς σωθησομένους τῶν νέων προσέχειν ταῖς τῶν πρεσβυτέρων τε καὶ καλῶς βεβιωκότων ὑπολήψειςί τε καὶ δόξαις. [*idem ibid. Cap. XXXI. pag. 409.*]

61. Ἀνοήτου ἐστὶ καὶ τὸ πάσῃ καὶ παντὸς δόξῃ προσέχειν, καὶ μάλιστα τὸ τῇ παρὰ τῶν πολλῶν γινομένη. [*idem ibid.*]

62. Δεῖ φῦτὸν ἡμερον μῆτε φθείρειν μῆτε σίνεσθαι, ἀλλὰ μηδὲ ζῶον, ὃ μὴ βλάπτει ἀνθρώπους. [*Diog. Laert. VIII. §. 23.*]

quae homini accidere possunt, quaeque in eius potestate non sunt.

54. Consilium poscenti nullum aliud quam optimum dandum, res enim sacra est consilium.

55. Laborare bonum, voluptatibus vero indulgere omnino malum est.

56. Principium est omnis boni ordinis in civitate, justa rei domesticae dispositio; utpote quum ex domibus civitates constituentur.

57. Philosophia majori studio prosequenda est, quam parentes et agricultura: parentes enim et agricolae ad hoc tantum contribuunt, ut vivamus, philosophi autem atque praeceptores, ut bene vivamus, utpote qui rectam sapientiae dispensationem excogitaverunt.

58. Malum fugere omniumque optimum sectari et eligere idque electum per reliquam vitam constanter tueri oportet. Hoc jam nihil aliud est, quam ita, ut decet, philosophari.

59. Institutione potissimum efficitur, ut homines bestiis, barbaris Graeci, liberi servis et philosophi plebeiis praestent.

60. Necesse est, ut is, qui ignarus est, se ad discenda, quae ignorat, componat, discenti vero incumbit, ut animum ad opinionem sententiamque ejus, qui gnarus est et facultatem habet docendi, advertat: generatim insuper opus est, ut juvenes, quibus salus sua curae cordique est, attendant, quid seniores, quique vita recte acta inclaruerunt, senserint opinatique fuerint.

61. Insipientis est omnem undique opinionis auram captare, praesertim quae a promiscuo vulgo proficitur.

62. Arbor, quae agrestis non est, neque excidendam neque laedendam, ut ne animal quidem, quod hominibus non noceat.

63. Ἐρωτηθεὶς, πότε δ' Πυθαγόρας, ὅποτε δεῖ πλησιάζειν; ὅτε βούλει γενέσθαι σαυτοῦ ἀσθενέστερος. [*idem VIII. §. 9.*]

64. Ἐλεγον οἱ Πυθαγορεῖοι, μὴ εἶναι πρὸς πάντας πάντα ζητᾶ. [*idem VIII. §. 15.*]

65. Ξενοφίλος ὁ Πυθαγορικὸς ὑπὸ τίνος ἐρωτηθεὶς, πῶς ἂν μάλιστα τὸν υἱὸν παιδεύσειεν, εἶπεν· εἰ πόλεως εὐνομούμενης γενηθεῖη. [*idem VIII. §. 16.*]

63. Interrogatus quòdam tempore Pythagoras, quando esset concumbendum, Tunc, inquit, cum te ipso infirmior fieri vis.

64. Pythagorei dicebant, non esse omnibus pandenda omnia.

65. Xenophilus Pythagoricus interrogatus a quodam, quo pacto optime filium erudiret, dixit, si civitatis bonis legibus fundatae civis fieret.

Pag. 54.

ὅστ' Carmen aureum adde versus sequentes Pythagoræ vel potius Christiani alicujus scriptoris, Pythagoræ falso tributos, quos conservavit nobis Justinus Martyr Lib. de monarchia dei pag. 82.

Εἴ τις ἐρεῖ, θεὸς εἰμι παρὲς ἑνός, οὗτος ὀφείλει
 Κόσμον ἴσον τούτῳ στήσας εἰπεῖν· Ἐμὸς οὗτος,
 Κούχι μόνον στήσας εἰπεῖν· Ἐμὸς, ἀλλὰ κατοικεῖν
 Αὐτὸς ἐν ᾧ πεποίηκε· πεποίηται δ' ἀπὸ τούτου.

Quos versus sic latine reddidit Rittershusius:

Si quis erit, qui se pro numine poscat haberi
 Ultra unum, is debet mundum fabricare parem isti,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

- Praecipue ventri, somno, Venerique salaci,
 Saevisque irarum flammis praescribere leges.
 Turpe nihil committe alio praesente, nec ipse
 15 Clam solus, sed cum primis te ipsum reverere.
 Hinc cole justitiam factis et vocibus aequae.
 Suescè nihil sine praescripto rationis obire:
 Sed fati de lege mori scito esse necesse.
 Dilige opes, aliàs, aliàs quoque negligè easdem.
 20 Terrigenis dii saepe solent immittere clades:
 Harum si qua tibi decreta est portio, forti,
 Mansuetoque animo tolera; nec cede dolori,
 Sed medicare malo, quantum potes; atque ita
 tecum
 Cense: haud multa bonis immitti talia fato.
 25 Sermones multi in populo pravi atque benigni
 Sparguntur: sed tu his ne percellare, sinasque
 Abduci recto te: si quis falsa loquatur,
 Fer placide. Sed quòd dicam, studiosus adimple:
 Nemo tibi verbis factisque imponat, ut inde
 30 Quid facias dicasve, tibi quo damna creentur.
 Omnia consilio mature expende, priusquam
 Incipias; tibi ne cedant stulte orsa sinistre.
 Nam miser est, qui quid loquitur sine mente fa-
 citque.
 Illa agito, nunquam quae terfecisse molestant.
 35 Quod nescis, nihil aggreditor: quae nosse necesse
 est,
 Discito: sic laetam poteris traducere vitam.
 Sed neque corporeae linqnenda est cura salutis.
 Sit modus in dapibus potuque exercitioque.
 Dico modum, qui membra tibi non languida red-
 dat.
 40 Sit victus tibi deliciis et sordibus expers.
 Invidiam quaecunque movent, facere illa caveto.
 Prodigè nil importune, ut male doctus honesti:

Sordidus haud quoque sis. Modus est optimus
 in re.

Ne gere, quae noceant; pensa, quam coeperis, ante.
 45 Ne prius admittas per mollia lumina somnum,
 Singula quam longiter volveris acta diei.

Quae praetergressus? Quid gessi in tempore, quid
 non?

Cur isti factō-decus abfuit? aut ratio illi?

A primis memorans, ad finem cuncta recense.

50 Turpibus esto dolens factis, sed laetus honestis:
 Huc opus, huc curas, huc mentis dirige vires.
 Haec diae te ad virtutis vestigia ducent.

Sic per eum, nostris animis, affirmo, tetractyn

Qui tribuit, fontem, unde fluit natura perennis.

55 Ne te operi accingas, nisi divos ante precatus.

Horum si compos factus, si cuncta tenebis;

Quae sit terrigenum, quae convenientia divum

Mutua, cognosces; quae manant atque reguntur

Singula; et ut fas est, cunctis in rebus eundem

60 Naturae cursum solito constare tenore.

Ut ne quid speres, quod non sperare licebat:

Omnia sed noris, neque res queat ulla latere.

Nosces praeterea, mortales saepe malorum

Esse sibi causas, praesentia quum bona nullo

65 Sensu percipiunt. Finem novere malorum

Perpauci: haec mentes hominum sors percutit,
 atque

Turbinis in morem mala infinita volutat.

Nam gravis illa comes Lis intus nata latebat

Damna ferens, fugienda procul, non digna vocari.

70 Juppiter, aerumnis homines, precor, eripe multis;

Omnibus aut aperi, genio quo, quisque regatur.

At tu animi fidens esto, quum caelitus ortum

Deducat mortale genus; quos sacra magistra

Natura, instituens sancte, per singula ducit.

75 Quorum si quid eris nactus, mea jussa sequendo

Evinces, animumque malorum fasce levabis.
Linque cibos vetitos discernens, casta sit ut mens:
Ut pura a vitiis, examine singula pende,
Aurigamque tuis rationem praefice rebus.
80 Sic positis tandem exuviis et mole relictâ
Corporis, aetherias postquam penetraveris auras,
Efficiere deus, corrumpi nescius, omni
Liber ab interitu, nec morte teneberis ultra.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

SIMILITUDINES, QUAEDAM
ET SENTENTIAE

EXCERPTAE

EX PLUTARCHI ET ALIORUM SCRIPTIS

AB

ANTONIO ET MAXIMO.

(Vide Plutarchi Opera ed. Hütten. Tom. XIV. pag. 362. et seqq.)

72

1. *Ὀνειρῶ ἕοικεν ὁ τῶν ἀπαιδύτων βίος, κενὰς ἔχων, φαντασίας.* [1 — 4. *Anton. et Max. Serm. περὶ παιδείας.*]
2. *Δυσάρεστοι ὄντες οἱ ἀπαιδευτοὶ, καθάπερ ἐξ οἰκιῶν τῶν προαιρέσεων καθ' ἡμέραν μετοικίζονται.*
3. *Οἱ μὲν ξένοι ἐν ταῖς ὁδοῖς, οἱ δὲ ἀπαιδευτοὶ ἐν τοῖς πράγμασι διαπλανῶνται.*
4. *Οὔτε ὕδωρ θολερόν, οὔτε ἀπαιδευτον ψυχὴν ταρασσειν δεῖ.*
5. *Καὶ ὁδοῦ καὶ ἀληθείας χαλεπὸν ἀποπλανηθῆναι.* [5 et 6. *Anton. Serm. περὶ ἀληθείας.*]
6. *Τὸ μὲν ἴσον ζυγῶ, τὸ δὲ ἀληθὲς τῷ ἐκ φιλοσοφίας λόγῳ κρίνεται.*
7. *Τῆς ἀγνοουμένης ἀρετῆς, ὥσπερ τοῦ κατορωρυγμένου χρυσίου, ἡ λαμπρότης οὐ βλέπεται.* [7 et 8. *Anton. et Max. Serm. περὶ βίου ἀρετῆς καὶ κακίας.*]
8. *Ἡ μὲν τροφή τοῖς γυμναζομένοις, ἡ δὲ ἀρετὴ τοῖς πεπαιδευμένοις ἠδεῖα φαίνεται.*
9. *Ἐκ μὲν τοῦ ποδὸς τὴν ἄκανθαν, ἐκ δὲ τῆς ἀλόγου ψυχῆς τὴν ἄγνοιαν ὑπεξελέσθαι δεῖ.* [*Anton. et Max. Serm. περὶ λογικοῦ καὶ λογισμοῦ.*]
10. *Ὁδηγὸν τυφλὸν λαβεῖν καὶ σύμβουλον ἀνόητον ἴσον ἐστίν.* [*idem Serm. περὶ ἀφροσύνης.*]

SIMILITUDINES

ET SENTENTIAE

EX

PLUTARCHO ET ALIIS.

(Interprete Conr. Gesnero.)

1. Somnio similis est imperitorum vita, vanas imaginationes habens. [1 — 4. *Anton. et Max. Serm. de eruditione et philosophia.*]

2. Indocti morosi cum sint, tanquam ex aedibus, sic de suis institutis quotidie migrant.

3. Ut peregrini in viis, sic indocti in rebus ipsis aberrant.

4. Neque aquam turbidam, neque indoctum, animum commovere juvat.

5. A via et veritate aberrare malum est. [5 et 6. *Anton. Serm. de veritate.*]

6. Aequalitas trutina, veritas autem ratione philosophiae examinatur.

7. Ignotae virtutis veluti defossi auri splendor non apparet. [7 et 8. *Ant. et Max. Serm. de virtute et vitio.*]

8. Ut iis, qui exercentur in gymnasiis, cibus, sic bene institutis virtus suavis videtur.

9. Pedi spinam, animae rationis experti ignorantiam eximere oportet. [*Ant. et Max. Serm. de rationali et ratiocinatione.*]

10. Qui viae ducem caecum adhibent, et qui stultum consultorem, idem faciunt. [*Iidem Serm. de insipientia.*]

Ec

11. Ποτὸν μὲν ἔσβεσε τὴν ποτοῦ ὄρεξιν, καὶ τροφή τὴν τροφῆς ἐπιθυμίαν ἠκέσατο· φιλαργυρίαν δὲ οὐ σβέννυσιν ἀργύριον ἢ χρυσίον. [*Ant. Serm. περὶ φιλαργυρίας.*]

12. Ὡσπερ οἱ κόρακες παρ᾽ ἄλλοις ἐξορύσσουσι τοὺς τῶν νεκρῶν ὀφθαλμούς, οὕτως οἱ κόλακες τοῖς ἐπαίνοις τοὺς λογισμοὺς διαφθείρουσι τῶν ἀνθρώπων. [12 — 14. *Ant. et Max. Serm. περὶ κολακείας.*]

13. Λαγῶ μὲν κύνα, φίλῳ δὲ κόλακα φύσει πολέμιον ἠγγητέον.

14. Χαίρειν χρή τοῖς ἐλέγχουσιν, οὐ τοῖς κολακεύουσιν· οἱ μὲν γὰρ ἡμᾶς λυποῦντες διεγείρουσιν, οἱ δὲ χαριζόμενοι ἐκλύουσι καὶ σκελίζουσι.

15. Γλῶσσα βλάσφημος διανοίας κακῆς ἔλεγχος. [*Ant. et Max. Serm. περὶ ψόγου καὶ διαβολῆς.*]

16. Ὁ τῶν ἀσώτων βίος ὥσπερ καθ' ἡμέραν ἀπόθνησκων ἐκφέρεται. [*Idem Serm. περὶ ἀσωτίας.*]

17. Ἡ χάρις, ὥσπερ ἡ σελήνη, ὅταν τελεία γένηται, τότε καλὴ φαίνεται. [17 et 18. *Idem Serm. περὶ εὐεργεσίας.*]

18. Ἀχάριστον εὐεργετεῖν καὶ νεκρὸν μυρίζειν ἐν ἴσῳ κεῖται.

19. Φθείρεται ὁ μὲν κόσμος πυρὶ καὶ ὕδατι, ὁ δὲ τῶν ἀκολάστων πλοῦτος ἔρωτι καὶ μέθῃ. [19 et 20. *Idem Serm. περὶ μέθης.*]

20. Ἰβρις καὶ οἶνος ἀποκαλύπτειν ἐλώθασιν φίλοις τὰ ἤθη τῶν φίλων.

21. Ὅπερ ἂν σιωπᾶσθαι βούλη, μηδὲν εἰπῆς, ἢ πῶς παρὰ τινος ἀπαιτήσεις τὸ πιστὸν τῆς σιωπῆς, ὃ μὴ παρέσχεσθε αὐτῷ; [*Idem Serm. περὶ σιωπῆς.*]

22. Ὡσπερ ὑπὸ τοῦ ἰοῦ τὸν σίδηρον, οὕτω τοὺς φθονερούς ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἠθους κάτεσθίεσθαι. [*Id. Serm. περὶ φθόνου.*]

23. Τὰ μὲν φυτὰ ἀπὸ τῆς ῥίζης, ἡ δὲ δόξα ἀπὸ τῆς πρώτης λήψεως αὖξει. [*Idem Serm. περὶ δόξης.*]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

24. Ἴππου μὲν ἀρετὴν ἐν πολέμῳ, φίλου δὲ πίστιν ἐν ατυχίᾳ κρῖνομεν. [24—26. *Idem Serm.* π' ἐρὶ φίλων καὶ φιλίας.]

25. Σκευὴ τὰ μὲν καινὰ κρείττονα, φιλία δὲ ἢ παλαιότερα.

26. Φεύγειν δεῖ τὴν φιλίαν, ὧν τινων ἀμφίβολος ἢ διάθεσις.

27. Αἱ ἐπιφανεῖς τύχαι, καθάπερ οἱ σφοδροὶ τῶν ἀνέμων, μεγάλα ποιοῦσι ναυάγια. [27—29. *Idem Serm.* περὶ εὐτυχίας καὶ δυστυχίας.]

28. Ἀρρωστοῦντι φορτίον ἐπιθεῖναι, ἢ ἀπαιδευτῷ ψυχῇ εὐτυχίαν ταυτὸν ἐστίν.

29. Ἡ τύχη, καθάπερ τοξότης, ποτὲ μὲν ἐπιτυγχάνει βάλλουσα ἐφ' ἡμᾶς, ὥσπερ ἐπὶ τινα σκοπὸν, ποτὲ δὲ ἐπὶ τὰ σύνεγγυς παρακείμενα ἡμῖν.

30. Στάσιμοι εἰσὶν αἱ τῶν πεπαιδευμένων ἐλπίδες, ὡς ἐν λιμένι τῷ λογισμῷ ὁρμουῦσαι. [30 et 31. *Maxim. Serm.* περὶ ἐλπίδος.]

31. Αἱ μὲν τῆς ἀρετῆς ἐλπίδες ἴδιαί εἰσι τῆς ψυχῆς, αἱ δὲ τῆς κακίας νόθοι.

32. Ὁ μὲν χειμῶν σκέπη, τὸ δὲ γῆρας ἀλυπίας δεῖται. [*Anton. Serm.* περὶ γερόντων ἐν ἀρετῇ καὶ συνέσει κεκόσμημένων.]

33. Γέρον ἀνόητος, ὥσπερ τρίβων παλαιὸς, εἰς οὐδέν ἐστιν εὐθετος. [*Idem Serm.* περὶ γερόντων ἐν ἀνοίᾳ βιούντων.]

34. Ὡς γὰρ ὁ καικίας τὰ νέφη, καὶ ὁ φαῦλος βίος ὑφ' ἑαυτὸν ἔλκει τὰς λοιδορίας. [34 et 35. *Ant. et Max. Serm.* περὶ θυμοῦ καὶ ὀργῆς.]

35. Ὁ ὑπὲρ μικρῶν ἀμαρτημάτων ἀνυπερβλήτως ὀργιζόμενος οὐκ ἔα διαγνῶναι τὸν ἀμαρτάνοντα, πότε ἔλαττον καὶ πότε μεῖζον ἠδίκησεν.

24. Equi bonitatem in bello, amici vero fidem in calamitate judicamus. [24 — 26. *Idem Serm. de amicitia et amicis*]

25. Vasa quidem meliora sunt nova: sed amicitia praestat, quo vetustior.

26. Eorum fugienda amicitia est, quorum animus ambiguus et inconstans est.

27. Splendidae fortunae, sicut venti vehementes, inferunt magna naufragia. [27 — 29. *Idem Serm. de fortuna bona et mala.*]

28. Infirmo onus imponere et animo indocto prosperitatem prorsus idem est.

29. Fortuna sagittarii more collimat, interdum in nos jaculans, tanquam in scopum quendam, interdum in ea, quae nobis adhaerent.

30. Stabiles eruditorum sunt spes, ut quae in rationis portu conquiescant. [Max. *Serm. de spe.*]

31. Virtutis spes propriae sunt animi, vitii autem nothae.

32. Hyems tegumentum, senectus doloris vacuitatem requirit. [Anton. *Serm. de senibus virtute et prudentia ornatis.*]

33. Senex stultus, quemadmodum lacerna vetusta, nulli rei est aptus. [Idem *Serm. de senibus inhonestis.*]

34. Ut caecias nubes, sic improborum vita in se convicia attrahit. [34 et 35. *Ant. et Max. Serm. de ira et excandescencia.*]

35. Qui ob levia peccata vehementissime ira commovetur, non sinit discernere peccantem, utrum leviter an graviter deliquerit.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

E HOUSTON

IN THE

STATE

OF TEXAS

VS

EDWIN RUSSELL

ANNOTATIONES

IN

DEMOPHILI SIMILITUDINES.

1. *Eοικεν η κολακεια*] Eandem similitudinem Socrati auctori adscriptam servavit nobis Stobaeus Serm. XIV. [O.]

2. *Η παιδεια ὁμοια ἐστὶ χρυσοῦ στεφάνῳ* etc.] Respicit auctor antiquum morem victoribus coronas conferendi, quarum quaedam ex foliis et ramulis contextae honorem quidem afferebant, at pretio carebant. Maximum autem praemium corona aurea erat, quae utrumque habebat. [Stroth.]

3. *Οἱ ἐλαφροὶ εὐβάστακτοι τοῖς ὠταρίοις εἰσὶν*] Ita Plutarchus in Praeceptis Polit. (Cap. V. Tom. XII. pag. 148. ed. Hutten. O.) τὸν μὲν οὖν λύκον οὐ φασὶ τῶν ὤτων κρατεῖν· δῆμον δὲ καὶ πόλιν ἐκ τῶν ὤτων ἄγειν δεῖ μάλιστα. [Holsten.] Sensus est: facile quovis verbo moventur, et quo quivis ad eos loquens vult, impelluntur. Tale quid de Gallis Caesar narrat B. Gall. IV, 5. *rumoribus permoti de summis saepe rebus consilia ineunt, quorum eos e vestigio poenitere necesse est, cum incertis rumoribus serviant.* [Stroth.] Ceterum amphibolia quaedam latet in v. ὠταρίοις. ὠτα scilicet vel ὠτάρια apud Graecos utrumque significat, cum aures hominum vel animalium, tum etiam λαβάς i. e. ansas (*Handhabe, Henkel*) vasculorum, apud Latinos non item. Nam aliud est, quod Virgilius dicit Georg. I. v. 172. de aratro:

Binae aures, duplici aptantur dentalia dorso,

vide ibi Heynii et Vossii Notas. Etiam Germani distinguunt *das Ohr* animalis et *das Oehr* vasculi. Antonius in Melissa legit τοῖς ὠτίοις. [O.]

4. *Ὁ βίος ὡσπερ ὄργανον* etc.] Idem inculcavit Dion, Cato Libr. III. Distich. 7.

Interpone tuis interdum gaudia curis,

Ut possis animo quemvis sufferre laborem. [Schier.]

Paulo aliter legitur haec sententia Plutarcho adscripta apud Ma-

ximum Serm. περὶ φιλοπονίας p. 374. (ed. Stobaei Wechel.) "Ὡσπερ ὄργανον ἄνεσιν καὶ ἐπίτασιν λαμβάνον ἡδὺ γίνεται, οὕτω καὶ βίος. [O.]

ἀνέσει καὶ ἐπιτάσει]. Propria verba de instrumentis musicis fidibus tensis. Theano Epist. III. nostrae edit. Epist. Socrat. pag. 60. Ἄλλ', ὡ φίλη, ἴσθι μιμουμένη τὰ ὄργανα, ἃ διαφωνεῖ μᾶλλον ἀνεμένα, ἐκρήττεται δὲ μᾶλλον ἐπιτεινόμενα· καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν θεραπειῶν ταυτόν. Ἡ μὲν ἄγαν ἄνεσις διαφωνίαν ἐμποιοῦσα τῆς πειθαρχίας, ἡ δὲ ἐπίτασις τῆς ἀνάγκης, διάλυσιν τῆς φύσεως. Ceterum eandem similitudinem Socrati auctori adscriptam servavit Stobaeus in Florileg. Cap. III. ubi pro ἀρμοζόμενος legitur ἀρμοττόμενος. Et omnino haec lyrae egregie consonantis et omnibus fidibus conspirantis cum vita sibi consonante comparatio familiaris erat antiquis Pythagoreis. Sic Euryphamus ap. Stobaeum: ἀνθρώπῳ γὰρ ὁ βίος λύρας ἐξακριβωμένος καὶ κατὰ πᾶν ἐπιτελέος εἰσίας εἰκὼν ἐντι. Quam ob causam Pythagorei philosophiam appellant τὴν μεγίστην μουσικὴν, quia apte componat mores et efficiat τὴν ψυχὴν τὴν ἀρίστην ἀρμονίαν, ut docet Proclus in Politiam Platonis p. 564. Conf. de hac re doctissime disputantem Wernsdorf. ad Himerium Eclog. XXVIII. p. 284 seq. [O.]

5. Ὁ λόγος etc.] Ratio sola constituit, exornat et perficit hominem. Sine ea homo statua potius quam homo est. Unde stupidi et indocti. statuis frequenter adsimulantur; uti quidem

truncoque, simillimus Hermae

audit dives quidam, sed insulsus ac stupidus, Juvenali Sat. VIII. v. 53. [Schier.] Eandem sententiam Socrati adscriptam servavit Stobaeus Serm. LXXIX. περὶ γραμμάτων. [O.]

7. Τῆς ἀλαζονείας etc.] Sententia Diogeni auctori adscripta iisdem verbis legitur etiam apud Stobaeum Cap. VIII. Gesner. Francof. (XXII. Schow.) περὶ ὑπεροψίας. [O.]

10. Οὔτε τῆ γαμετῆ etc.] Antonius et Maximus Serm. περὶ κολακείας p. 247. hanc sententiam Plutarcho adscriptam melius sic efferunt: Οὔτε τῆς γαμετῆς τὴν ἑταίραν οὔτε τῆς φιλίας τὴν κολακείαν δεῖ προτιμᾶν. [O.]

11. Ὡσπερ αἱ χελιδόνες] Hinc Graecorum proverbium: Χελιδόνων μουσεῖα. Aristophanes in Ran. v. 93.

Ἐπιφυλλίδες ταῦτ' ἔστι, καὶ στωμύλματα,
Χελιδόνων μουσεῖα, λωβηταὶ τέχνης.

ubi Scholiastes: Χελιδόνων μουσεῖα — ἀντὶ τοῦ βάρβαρα καὶ ἀσύνετα. Καὶ γὰρ παροιμία ἐπὶ τῶν βαρβάρων καὶ πολυλόγων καὶ ἐπαχθῶν ἔστι ταπτομένη. τοιοῦτον γὰρ τῶν χελιδόνων γένος, πλέον διὰ τὸ πολὺ τῆς ᾠδῆς ἀνίσιν τοὺς σκούοντάς, ἢ διὰ τὸ μέλος εὐφραῖνον.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

v. τὰ βάρη. In viro bono, τὸ βάρος est gravitas (*Seelenstärke; gesetzter Ernst*), quo sensu pondus dicunt etiam Latini, v. c. Arnobius Lib. VII. Cap. 38. *homo quivis laetus nec ad studium plenae gravitatis et ponderis eruditus.* ubi vide quae annotavimus in Ad-
dendis ad Tom. II. pag. 479. nostrae edit. In luctatore autem τὰ βάρη sunt vel, ut Holstenius vertit, *corporis moles* aut *robur*, καρτεροὶ ὦμοι, ut ap. Lucian. Dial. Mort. I. νεῦρα εὐτονα καὶ ὦμοι καρτεροί: vel, quod cum ob numerum pluralem tum ob verbum μεταφέρειν magis placet, intelligendi ἀλτήρες, *halteres*, massae plumbéae aut lapideae, quibus utebantur palaestritae in exercendis corporibus, de quibus videndi Galenus de sanitate tuenda Lib. II. pag. 242. Tom. IV, ed. Basil. Foesus in Oeconomia Hippocratis h. v. et Upton ad Arrian. Dissert. Epict. I. Cap. IV. §. 13. pag. 54. ed. Schweigh. Utrumque sensum et viro bono et luctatori convenientem Germanice expresseris vertendo *seine ganze Schwerkraft mitnehmen.* [O.]

17. Ἡ αὐτάρκεια] Per αὐτάρκειαν et frugalitatem et animum sua sorte contentum cum Josepho Schwedbergio hic loci intelligi arbitramur. Frugalitatem quippe Pythagoram adamasse et aliis imprimis commendasse testantur scriptores. Confer. Justin. Histor. Lib. XX. Cap. 4 et 5 seq. [Schier.] Eadem similitudo Socrati adscripta legitur etiam apud Stobaeum Cap. V. [O.]

κοπον δὲ μικρόν] MS. Vatic. legit τόπον δὲ μικρόν nullo sensu: unde, cum apud Stobaeum Serm. V, πονον scriptum sit, non dubitavi κόπον hoc loco substituere. [Holsten.]

19. Τῷ γελοίῳ καθάπερ ἄλλι etc.] Haud infrequens apud veteres joci et facetiarum cum sale comparatio. Cicero de Orat. I. 34. *Libandus est etiam ex omni genere urbanitatis facetiarum quidam lepos, quo tanquam sale perspergatur omnis oratio.* Similiter in SS. litteris Coloss. IV, 6. Ὁ λόγος ὑμῶν πάντοτε ἐν χάριτι, ἄλατι ἡρτυμένος. Conf. qui veterum loca diligentissime collegit Wakefield in Silv. Crit. P. III. pag. 128. et seqq. Ceterum eadem sententia Socrati adscripta exstat apud Stobaeum Serm. XXXII. [O.]

20. Καὶ ὑπόδημα etc.] Haec sententia restituenda apud Stobaeum Serm. 3., ubi corrupta et male divulsa exstat. Contrarium sentit Aristippus apud Maximum Serm. 140. Οὐχ ὥσπερ ὑπόδημα τὸ μῖζον ἀχρηστον, καὶ ἡ πλείων κτήαις· τοῦ μὲν γὰρ ἐν τῇ χρήσει το περιττὸν ἐμποδίζει, τῇ δὲ καὶ ὅλη χρῆσθαι κατὰ κερὸν ἔστι, καὶ μέρει. (Sic enim legendum pro μένει.) [Holsten. et O.]

βίος ἀρμάτων] *Victus sufficiens, vel fortunae modus*

apte quadrans, ut vertit Holstenius. *βίος* de victu; rebus ad vitam necessariis in gen. Suidas: *βίος* — ποτὲ μὲν ἢ οὐσία των κτημάτων. Conf. Perizon. ad Aelian. V. Hist. XIV, 32. et quae observavimus ad Epist. Socratic. 29. pag. 260 et 311. [O.]

21. οὐσία] Melius Antonius Meliss. Serm. *περὶ πλοῦτου* p. 761. *περιουσία*. [O.]

23. Δεῖ ὡς περ Σειρήνας etc.] Ex notissimo Homeri figmento de Ulyssis navigatione per scopulos Sirenum. (Odys. M. vs. 39 seqq. et 125 seqq.) Eas tamen Plutarchus Sympos. Lib. IX. Quaest. XIV. ex Platonis mente easdem cum Musis esse docet. Sed locum de Sirenum cantu hactenus pro derelicto et desperato habitum hic emendatum propono: ἐνταῦθα δὲ πρὸς ἡμᾶς ἀμυδρά τις οἶον ἤχῳ τῆς μουσικῆς ἐκείνης ἐξικνουμένη. διὰ λόγων ἐκκαλεῖται καὶ ἀναμιμνήσκει τὰς ψυχὰς ὧν τὸ ὄτε μὲν πλεῖστον περιαλήλιπται καὶ καταπέπλοσται σαρκίνοις ἐμφράγμασι καὶ πάθεισιν, οὐκ κρηνοῖς. hoc ait: *Coelesti illa Sirenum musica excitari et admoneri animas, quarum aures obturatae et stipatae sunt septimentis et affectionibus carneis; non cereis.* Nam voces istae τότε et κρηνοῖς nauci sunt, et allusionis elegantiam perdunt. [Holsten.] Ceterum voces ab auctore adhibitae *παρελθεῖν* et *ἰδεῖν πατρίδα* abunde testantur, illum respexisse narrationem illam de Ulysse. [Stroth.] Eandem sententiam Socrati adscriptam habet Stobaeus Serm. V. ubi postrema verba ita leguntur: τὸν σπεύδοντα τὴν ἀρετὴν ἰδεῖν ὡς περ πατρίδα. Voluptatum comparatio cum Sirenibus frequens apud antiquos. Vide, qui nubem exemplorum congescit, Jo. Columb. ad Incerti Fab. Homerie. de Ulyssis erroribus Cap. VII. pag. 124 seqq. [O.]

24. ὡς περ] οἱ ἐν σὺδίᾳ etc.] Ita Terentius in Phormione (II, 1, 11.):

*Omnes, cum secundae res sunt maxime, tum maxime
Meditari secum oportet, quo pacto adversam aerumnam fe-*
rant. [Holsten.]

Nec abludit illud Horatii II. Od. X, 13.

*Sperat infauſtis, metuit secundis
Alteram sortem bene praeparatum
Pectus.*

Ceterum eandem similitudinem Socrati auctori adscribens servavit nobis Stobaeus Serm. III. ubi pro *ἐτοιμάζουσι* legitur *ἡτοιμάσασιν*. [O.]

26. καὶ μὴ δεικνύονται . . . καὶ μὴ πῶς κακῶς πράσσωσι] Ita Stobaeus Serm. III. qui hanc sententiam Socrati adscribit, Holstenius; Gale et Jacobs V. Cl. in libro elementari

Curs. I. pag. 55. Schierius autem et Strothius habent *διήκονται* — *πράσσοι*. At quamvis apud recentiores scriptores *κἄν* pro *καὶ ἔάν* positum, nonnunquam cum Indicativo construatur, (vide Schaefer. in Append., ad Bastii Epist. Crit. pag. 26. et in editione Aristophanis, Pluti p. XXXVIII. et Hermann. ad Viger. pag. 822. ed. noviss.) nolim tamen aliquid mutare invitis codicibus. [O.]

ἄφρονες] *stulti*, hoc est eorum, quae per stultitiam ad miserunt, male sibi conscii, qui interdum sic terrentur et perturbantur, ut foliorum strepitu expavescant. Nempe *ea communis poena stultitiae est: omnibus, quorum mens abhorret a ratione, semper aliquis terror impendet.* Cicero Quaest. Tusc. IV, 16. [Schier.]

27. *Ὁ τῶν φιλαργύρων* etc.] Stobaeus, qui Serm. XVI. (Schow.) *περὶ φειδωλείας* eandem similitudinem habet Socrati adscriptam, legit: *Ὁ τοῦ φιλαργύρου.* Ex eodem articulum ante *ἥλιος* addidi. [O.]

28. *Οἱ μὲν κατ' ἐνιαυτὸν* etc.] Apud Jamblichum Libr. II. de secta Pythagorica (sive Adhortat. ad philosophiam. O.) *φιλοσοφίας*, non *φιλίας*, legitur: sed suus utrique constat sensus, Melissa serm. 135. cum Demophilo congruit: rectius tamen verbis transpositis legit: *οἱ μὲν ἐκ τῆς γῆς καρποὶ κατ' ἐνιαυτόν.* Ego Vaticani Codicis scripturam repraesentavi. [Holsten.] Apud Jamblichum l. I. pag. 20. ed. Kiessling. sententia haec ita legitur: *Ὁ μὲν τῆς γῆς καρπὸς δι' ἐνιαυτοῦ, καθ' ἕκαστον δὲ ὥρας μῶριον ὁ τῆς φιλοσοφίας ἀποδίδεται.* [O.]

29. *ἀρμόσασθαι*] *sibi adaptare, concinnare, zu seinem Gebrauche stimmen.* Nisi legere malimus *εἰς* vel *πρὸς τὸ πᾶν ὄργανον ἀρμόσασθαι*, ut Stobaeus habet Serm. III. in simili sententia Aristonymi: *Κυβερνήτου μὲν ἔργον ἀγαθοῦ εἰς τὰς τῶν πνευματικῶν μεταβολὰς ἀρμόσασθαι, ἀνδρὸς δὲ σοφοῦ πρὸς τὰς τῆς τύχης.* Wakefield. in Silv. Crit. Tom. III. pag. 32. leg. *τὸ παντὶ ὄργανῳ ἀρμόσασθαι, se aptare omni instrumento; i. e. suas partes agere, quodcunque demum instrumentum ei in manus dederis, apposite citans Pers. Sat. V, 95.*

Sambucam citius caloni aptaveris alto.

Sed vulgatam lectionem tuetur locus simillimus Juliani Orat. II. init. ab eodem Wakefieldio citatus: *Τὸν Ἀχιλλέα φησὶν ἢ ποιήσεις, ὅποτε ἐμήνισε καὶ διηνέχθη πρὸς τὸν βασιλέα, μεθεῖναι μὲν ταῖν χεροῖν τὴν αἰχμὴν καὶ τὴν ἄσπίδα, ψαλτήριον δὲ ἀρμοσάμενον καὶ κιθάραν ἄδειν καὶ ὑμνεῖν τῶν ἡμιθέων τὰς πράξεις.* [O.]

πάση ψυχῇ συμφωνῆσαι] Pro *ψυχῇ* reponerem *τύχῃ*, et

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books' Full Membership provides unlimited access to more than 28,000 volumes of Christian literature for \$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

delle nous amene la belle saison. Hinc notissimum Graecorum proverbium: Ἡ χελιδὼν τὸ θέρος λαλεῖ. Vide Hadr. Iun. Adag. Cent. VII, 21. [O.]

42. Τὸν μηδὲν πρᾶξαντα] Antonius τοὺς μὴ νικῆσαντας. [O.]

43. Ἐἰς μὲν τὸ εὐπλοῆσαι etc.] Similiér Euryphamus Pythagóreus in egregio illo fragmento de vita ap. Stobaeum Serm. 101. (et in Gal. Opusc. Mythol. p. 868 seq. ed. Amst.): Τὸ μὲν γὰρ βουλευθῆμεν τὰ καλὰ, καὶ ὑποστᾶμεν τὰ δεινὰ, τὰς ἀρετὰς οἰκῆθὼν ἐντί· τὸ δὲ ὀρθοπλοῆσαι, τὰς προαιρέσιος, καὶ ἐπὶ τέλος ἔλθειν τὰς πράξιαις, τὰς εὐτυχίας. ἐνίκασε γὰρ ὁ στραταγὸς, καὶ σὺν τὰρετᾷ, καὶ σὺν τᾷ εὐτυχίᾳ, καὶ ἐπλόησεν ὁ κυβερνάτας, καὶ σὺν τᾷ τέχνῃ, καὶ σὺν τοῖς οὐρίοις πνεύμασιν, καὶ εἶδεν ὁ ὀφθαλμὸς καλῶς, καὶ σὺν τᾷ ὀξυδορκίᾳ, καὶ σὺν τῷ φάσει· καὶ ἄριστος ὁ βίος ἰ τῶν ἀνθρώπων ἐγένετο, καὶ διὰ τὰν ἀρετὰν αὐτὰν, καὶ διὰ τὰν εὐτυχίαν. [Holsten. et O.]

44. Ὁ μὲν δειλὸς etc.] Habet sententiam etiam Stobaeus Serm. IV. Socrati adscriptam, nisi quod ἔχει post v. ὄπλα ponit. [O.]

45. ἐξ — ἀγκυρίου σκάφος ὀρμίζειν] i. q. ἐπὶ ἀγκυρίου ὀρμίζειν, quae loquendi forma scriptoribus Graecis usitatior. Ita enim Homerus Il. E. v. 77. ὕψι δ' ἐπ' εὐνάων ὀρμίσσομεν, et Thucydides ὀρμίζοντες ἐπ' ἀγκυρῶν, anchoris stabilientes. [Schier.] Sic et Diodorus Biblioth. L. XIII, 18. Contra ὀρμίζειν ἐξ ἀγκυρίου legimus etiam apud Epictetum in sententia nostrae simillima Fragment. No. 89. ed. Schweighaeuser. Οὔτε ναῦν ἐξ ἐνὸς ἀγκυρίου, οὔτε βίον ἐκ μιᾶς ἐλπίδος ὀρμιστέον. quam itidem Socrati adscribit Stobaeus Serm. I. [O.]

Οὔτε τὸν ἀρρώστοῦντα] Apud Stobaeum, qui eandem sententiam habet Socrati adscriptam Serm. LXXXIX. pro ἀρρώστοῦντα legitur ἀρρώστον. [O.]

47. Οὔτε τὸν ἀρρώστον etc.] Melius et elegantius sententia haec Plutarcho attributa ap. Antonium et Maxim. Serm. περὶ εὐτυχίας καὶ δυστυχίας p. 818. sic legitur: Οὔτε τὸν ἀρρώστοῦντα ἢ χρυσόπους ὠφελεῖ κλίνη, οὔτε τὸν ἀνόητον ἢ ἐπίσημος εὐτυχία. [O.]

48. ἐπιλύει] Legendum puto ἐπικλύζει, abluit. Vide celeb. Markland. ad Maxim. Tyr. Dissert. XXXIII, 5. [Dorville. ad Ghariton. VIII, 6. pag. 631. ed. Beck.] Antonius in Melissa p. 319. legit διαλύει. [O.]

ἐπιεικὴς λόγος] i. e. mitis, lenis oratio, ut bene vertit

Holstenius, *ein freundliches Wort*. Vide de h. v. Casaubon. ad Polyb. I. Cap. 14. et Schleusner. V. Cl. in Lexic. N. Test. [O.]

49. ἄγροικος] distinguendum ab ἀγροῖκος, quod *in agris versantem* denotat, seu *rusticum*, non propter mores, sed propter vitae genus ita appellatum. [Stroth.] Ammonius: ἀγροῖκος καὶ ἄγροικος διαφέρει· περισπωμένως μὲν, ἰὸ ἐν ἀγρῶ κατοικῶν· προπαροξύτόνως δὲ, ὁ οὐκ αἰὸς τοὺς τρόπους. Idem praecipitur a Polluce IX. §. 12. ubi vide intpp. p. 982. ed. Hemsterh. Sed vanam esse utriusque vocabuli differentiam, Atticosque, ut γέλοιος dixerunt, reliqui Graeci γελοῖος, sic etiam dixisse ἄγροικος pro communi ἀγροῖκος cum de ruri habitante rustico, tum de eo, qui ingenio, moribus atque vita rusticum refert, homine imperito et inhumano, pluribus docet Fischérus ad Aristophanis Plut. v. 705. pag. 373. ed. Beck. Conf. Ruhnken. ad Timaei Lex. Plat. pag. 13 seqq. ed. nov. Ceterum eadem similitudo, ut reliquae omnes, Socrati adscripta legitur quoque apud Stobaeum Florileg. Cap. IV. et quidem diversinode nonnihil a scriptura Vaticani Codicis, ita scilicet Οὔθ' ὁ ἀνοστηρὸς οἶνος εἰς πόσιν εἴθετος, οὔθ' ὁ ἄγροικος τρόπος εἰς ὀμίλιαν. [O.]

50. Πιθήκων ὄργην] Simiae recte confertur adulator, uterque enim exprimere et aemulari conatur alterius facta dictaque. Vide Terent. Eunuch. Act. II. Scen. 1. et Act. III. Scen. 1. De simiae ira et adulatione confer C. Jul. Solinum Polyhist. Cap. 27. [Schier.]

51. Τοῦ βίου etc.] Sententia insignis. Habet enim adolescentia secururae felicitatis vel infelicitatis, tum etiam honoris aut dedecoris quaedam quasi praesagia: saltem ex ea de his rebus aliquid ominari solent homines alii. Vere itaque Euphormio Lusininus, seu Joh. Barclajus Satyr. P. IV. C. 1. *sunt in ejusmodi annis*, inquit, *quaedam omina crescentium vitiorum aut futurae virtutis*. [Schier.]

52. Τὰς μὲν γραφὰς ἀσφαλέστερας] Cum similitudines istae, teste Jamblichō, πρὸς τὰ ἐναργῆ δειγμάτων τῶν ὄντων, hoc est, rerum perspicuarum comparatione, exprimantur, non video, qui scripturarum certitudo et securitas cum splendore actionum comparari possit. Gesnerus Melissae Cap. 1. (ubi eadem sententia legitur Democrito auctori adscripta) ἀρχὰς legisse videtur, ubi vulgo γραμμὰς editur. Puto et ipsi haesisse aquam, ideoque hariolum potius egisse quam interpretem. Mihi vox ἀσφαλέστερας suspecta, pro qua levissima mutatione ἀσαφεστέρας scriberem, verteremque: *Picturas umbra, actiones splendor commendat*: nam, ut Plinius ait Lib. XXXV. Cap. 5., *Pictura lumen*

invenit et umbras, differentia colorum alterna vice sese excitante. Si de scripturis vocem ancipitem quis accipere malit; referenda erit sententia ad arcanum et reconditum, eoque obscurum scribendi modum Pythagorici gregis, qui symbolis et aenigmatibus animi sensa involvebat, Delphici Apollinis instar, οὔτε λέγων, οὔτε κρύπτων, ἀλλὰ σημαίνων, de qua obscuritate Jamblichum vide Lib. II. Cap. 21. Sed forte commodiori sensu ἀφειστέρας scriberetur: cum scriptionis, praesertim philosophicae, maxima virtus sit ἀφέλεια, sive pura et non affectata simplicitas; qualis in Xenophonte potissimum ab Aristide aliisque magistris commendatur, et qualem in Rustici literis observat laudatque principum sapientissimus M. Aurelius: atque haec nativa simplicitas in Ocello, Timaeo, Cebete ceterisque, quorum fragmenta supersunt, antiquissimis Pythagoreis maxime elucet. [Holsten.] Sin vero verba edita retinenda fuerint, utique et illa commode explicari posse videntur hoc modo: Sicut syngraphae seu literae cautionibus munitae possessorem contra sycophantam praestant tutum: ita fama egregiis olim facinoribus comparata, et bonorum testimonis comprobata confirmataque, hominem probum, ne improbus eam temerare audeat, neve, si ausus fuerit, eidem noceat, communit. Equidem clara vita, ut et ipsa obnoxia sit malorum spiculis, magis tamen idonea iisdem depellendis est: atqui obscura iisdem plus patet, nec tam feliciter ea amoliri valet. [Schier.] Equidem praetulerim Holstenii ἀφειστέρας ob oppositum λαμπροτέρας, ut sensus sit: Quae scripseris, simplicia sint: quae feceris, splendida. [O.]

54. Ἐν μὲν τοῖς συμποσίοις etc.] Similis Socratis sententia est apud Stobaeum Serm. IV. et Antonium C. 148. ἐν μὲν ταῖς μέθαις παροινούσιν· ἐν δὲ ταῖς ἀτυχίαις παρὰ νοούσιν οἱ ἀνόητοι. unde et hic παρὰ νοῶν potius quam παρὰ νομῶν legendum; e contra istis εὐτυχίαις scribendum existimo: nam res secundae animos potissimum dementant, et transversos agunt. [Holsten.]

ἐν δὲ τοῖς ἀγαθοῖς] scil. ἀνθρώποις. Melius utique conveniret, si praeunte Holstenio pro ἀγαθοῖς legeretur τῇ εὐτυχίᾳ. Forsan etiam sub ἀγαθοῖς intelligi posset πράγμασι, quod nescio an usum receptum sit. [Stroth.]

55. Τὸ αὐτὸ ἐστὶν ὄφιν etc.] Confer ejusdem argumenti Fabulam Aesopiam No. 170. collect. Coray et Phaedri Lib. IV. Fab. XVIII. [O.]

56. Ἐν μὲν ἐν ἰσ etc.] Consilium, seu rationem omnino adhibere convenit etiam in fortuna secunda. Nam quemadmodum

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ταθετόν τὸν βίον, καθάπερ ἐπιτρόπῳ σώφρασι, καὶ τὴν νεότητα etc. [O.]

καὶ τὰ ὑπολείμματα] Dedi correctionem Schowii e Cod. C. Antea legebatur καὶ τὰ ὑποδήματα, quod Cel. Jacobs cum sequenti fragmento jungit ita legens: Ὡς ὑποδήματα, βίος ἀρμόζων ἀλνπότερος. Ut calceamenta, quae pedibus apta sunt, ita vitae ratio congrua, atque accommodata nobis, minus molestiarum affert. Sed quid sunt ὑπολείμματα? Schowius vertit residuas opes, quod vero male convenit cum praecedenti τὴν νεότητα. Malim, equidem interpretari, et quod superest, residuum est (scil. vitae vel aetatis), den ubrigen Rest des Lebens. Sed magis placet Jacobsii correctio. Multo minus audiendus Wakefield. legendum conjiciens: Ὁ καιροῦ ὑπομνήμασι βίον ἀρμόζων ἀλνπότερος. Vide supra ad Demophili Similit. 20. notam Holstenii. [O.]

12. Vide notam praecedentem. [O.]

13. Ὡς περ εἰς κενὸν σκάφος etc.] Dedi, Schowii lectionem. Gesnerus pro ἔρματα edidit ἔργματα, quae vox est poetica, Pindaro inprimis et Euripidi (Orest. 161.) usurpata. (Hesych. ἔργματα — πράγματα. Conf. Ez. Spanhem, ad Callimach. Hymn. in Jov. vs. 92.) Vertit igitur: Prudenter facta, tanquam in vase inane, alia, aliis superinjicere oportet, accipiens τὰ ἀπὸ τῆς φρονήσεως ἔργματα pro τὰ ἀπὸ τῆς φρονήσεως ἐργαζόμενα. Sed unice verum est τὰ ἔρματα (ut habent Schowii Codd. D. C. W.), quod significat arenam crassiorem, sive aliam materiam, quae injicitur in σκάφος κενόν, vacuum navigii alveum (den leeren Schiffsraum), quo stabilius fiat. Ballast. Vid. Kühn. ad Polluc. I, 94. pag. 65. ed. Hemsterh. Idem Pollux I, § 92. — εἰπὸς δ' ἂν κολληῖ ναῦς, κοίλον σκάφος, ἔδαφος νεὺς, τὰ μέρωθεν τῆς νεὺς. [O.]

14. Ψυχῆς ἐστὶ λόγος] Distinxi hanc sententiolam a sequenti similitudine, cum qua male cohaeret in editionibus Stobaei. Sensus esse videtur: Ratione qui bene utitur, auget ipsam. In eandem fere sententiam divinus Soter Matth. XIII, 13. ὅστις γὰρ ἔχει, δοθήσεται αὐτῷ, καὶ περισσευθήσεται. [O.]

18. Οὐτὲ ἵππον, χωρὶς χαλινού, οὐδὲ πλοῦτον δίχα, φρονήσεως δυνατόν κρατῆσθαι. [O.]

19. Κυβερνήτου etc.] Vidē Not. ad Demophili similit. 29. [O.]

εἰς τὰς τῶν πνευμάτων μεταβολὰς] Jacobs. V. Cl. in Notis ad Anthol. Graec. Tom. XII. pag. 116. legendum conjicit: τὰ ἰστία πρὸς τὰς τῶν πνευμάτων μεταβολὰς etc. Equidem

praefero vulgatam ἀρμόσασθαι, se accommodare, praeparare adversus tempestatum mutationes. [O.]

τύχης] Ita Gesn. e conjectura et Schow. i e Codd. Antea ψυχῆς. Vide supra ad Simil. Demophil. 29. [O.]

22. Ἐν μὲν ταῖς μέθαις etc.] Vide Not. ad Demophil. Similit. 54. [O.]

ἐν δὲ ταῖς ἀτυχίαις] Scribe cum Wyttenbachio ἐν δὲ ταῖς εὐτυχίαις. [O.]

23. Οὐθ' οἱ ἄμουσοι] Vide Not. ad Demophil. Simil. 29. [O.]

24. μετεκδύματα] Non bene expressit hanc vocem in versione sua Conr. Gesnerus. Μετεκδύματα τύφου, ut optime explicat nostrum locum citans doctissimus Schneiderus in Lexico, sunt: vestimenta, quae quotidie induit et exuit fastus, stets wechselnde Bekleidungen. Pro περιέκειται, quod bene restituit Gesnerus, alii habent παράκειται. [O.]

29. παρ' ἑκαστον] Gesnerus vertens ubique subintelligit τόπον. Equidem malim supplere πράγμα, ut sensus sit: ad quamcunque rem, quae ipsi occurrat, nach jedem vorkommenden Gegenstande. [O.]

32. Οὐτε τὰ τοῦ Ἀχιλλέως] τοῦ Ἀχιλλέως, quod Gesnerus reposuit, firmatur etiam Codicibus Schowii B. C. W. Antea τῶν Ἀχαιῶν ὅπλα. De Thersite vide Homer. II. B. 211 seqq. [O.]

33. οὐδεὶς δὲ ἀδικηθεὶς] Jacobs V. Cl. ob sequens ἀντιδάκει et antithescos leges, pro ἀδικηθεὶς legendum conjicit δηχθεὶς, quamquam fateatur, vulgatam lectionem tueri se posse loco Theocriti Id. VIII; 63.

Φρίδεν τῶν ἐρίφων, φρίδεν, λύκε, τῶν τοκάδων μεν,
Μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικρὸς εἶν πολλοῖσιν ὀμαρτῶ.

et Xenoph. Ephes. p. 57, 13. οὐτε τοῦ ὕδατος ἀδικούντος. [O.]

34. αἰσχρὸν ἀμάρτημα] αἰσχρὸν non habet Antonius, qui eandem sententiam citat Plutarcho adscriptam p. 839. [O.]

36. καθάπερ παρὰ τῶ κακῶ] Articulum ex Codd. addidit Schow. [O.]

41. Οἱ τὸ ἀπὸ τῶν αἰσχροῶν etc.] Paulo aliter ap. Anton. et Maxim. Serm. περὶ πλεονεξίας p. 225. Οἱ ἀπὸ τῶν αἰσχροῶν κερδῶν εἰς τὰς καλὰς ἀναλίσκοντες λειτουργίας ὁμοίον τι ποιοῦσι τοῖς ἀπὸ ἱεροσυλίας θεοσεβοῦσιν. [O.]

χορηγοῦντες] Al. ἀναλίσκοντες, scholion. [Schow.]

ἀπὸ ἱεροσυλίας εὐσεβοῦσιν] i. e. sacrilegia impendentibus ad pias causas. [O.]

42. πάντα ποιοῦντες κατὰ τὴν λαβὴν] Perperam haec interpretatus est Conr. Gesnerus vertens: omnia facientes

secundum ansam. Sensus est: *omnia facientes, ut vulnerent, vel: ut inveniunt ansam nocendi, alles versuchend, um andern beizukommen oder Streiche zu versetzen.* λαβή propr. i. q. λήψις, *apprehensio*, dein gestus manus aliquid comprehendentis vel digitis comprimentis, pugnus. Sic Polemon in Laudatione funebri Callimachi circa finem (pag. 31, ed. Possin.): αἱ μὲν γὰρ ἄλλαι δεξιαὶ τῶν στρατιωτῶν πρὸ τῶν ἰσθμῶν θυρῶν ἔμειναν, ὑπὸ σπάρτων ἐχόμεναι ἐν τῷ τῆς λαβῆς σχήματι. Quae significatio aptissime conveniret descriptioni avari, nisi obstarent v. καθάπερ' μαχαίρα. Quare unice vera h. l. tertia significatio, qua λαβή, vocabulum athleticum, denotat locum, quo adversarius prehendi ac vulnerari queat. Hinc formula λαβὴν ζητεῖν, quaerere, qua parte prehendat adversarium. Plutarchus in Fabio: ὡπερ δεινὸς ἀθλητῆς λαβὴν ζητῶν. Item λαβὴν παρέχειν, latus dare, ad ictum patere, Plato de Rep. III, 1. εἰς λαβὰς ἔρχεσθαι, idem in Phaedro Cap. 12. ubi vid. Ast. V. C]. pag. 251. [O.]

44. οἱ πολλοὶ] Gesnerus vertit *multi*. Sed οἱ πολλοὶ, addito articulo, sunt *homines e vulgo*: quod autem male respondet praecedenti οἱ κνηγοί. Annon legendum οἱ ποικίλοι, *homines astuti*, vel etiam οἱ πλάνοι, *impostores*? [O.]

47. αὐξόντα] Plutarch. ap. Anton. Meliss. αὐξάνοντα, et τρέφων pro ἐκτρέφων. [O.]

48. ὡπερ ὄρας] Gesnerus ut *temporis*. Sed in Antonii Meliss. C. 48., qui eandem sententiam habet, idem Gesnerus ut *cujusque partis anni*, quod praefero. [O.]

49. ἀπρακτον] Gesnerus vertit *infructuosam*. Malim *otiosam*, mussig, nicht ausgeubl. [O.]

50. ἐκ τῆς παιδείας] ἐκ τῆς ὀμιλίας legitur ap. Antonium et Maxim. Serm. περὶ παρρησίας, ubi eadem sententia citatur Plutarcho attributa. [O.]

ἀρτέον] Solus B. εἰρητέον. [Schow.]

52. Ὡπερ τὸ μέλι etc.] Celsus de Medic. Lib. V. Cap. XXII. init. Putrem vero carnem continet, nec ultra serpere patitur, et leniter exest mel vel cum lenticula, vel cum marrubio, vel cum oleae folijs etc. [O.]

53. νεκροῦ δειπνῶ]..Intellige. περίδειπνον, *silicernium*, coenam feralem, quae in sepulchra mortuorum inferebatur, quales apud veteres sumptuosissimas, nonnunquam fuisse videre est ex loco Tertulliani. de resurrectione carnis Cap. I. At ego magis ridebo vulgus tunc quoque, qui ipsos defunctos atrocissime exurit, quos postmodum gulosisissime nutrit, iisdem ignibus et promerens et offendens. Vide inprimis Herald. ad Arnobium Lib. VII: Cap.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

δουλεύειν ἐθέλετε. et Josephus Antiquitt. Lib. I. Cap. XVIII. §. 3. φιλίαν ἄνωθεν ποιεῖται πρὸς αὐτόν. quem locum apposite citat Schleusner. in Lex. N. Test. h. v. [O.]

73. τὰχιστα] pro τὰχιον. Superlativus pro comparativo positus, ita tamen, ut majorem comparationis gradum indicet. Vide Wesseling. ad Herodot. VII, 16. pag. 283. Tom. VI. ed. Schwéigh. et Fischer. ad Weller. Gramm. Graec. Tom. III. a. p. 328. Verendum itaque: *Nichts altert so ausserordentlich schnell als etc.* [O.]

75. καταπίνει] *deglutit, devorat*, de rebus solidis et aridis, ut saepius. vid. Bergler. ad Alciphron. I. Epist. 22. Sic et in N. Test. Matth. XXIII, 24. καταπίνειν κάμηλον. et eodem sensu *absorbere* apud Latinos, v. c. Horat. II. Serm. VIII, 24.

Ridiculus totas simul absorbere placentas. [O.]

κατὰ μέρος] *paullatim, una post aliam.* Ita Xenophon de Vectigg. Cap. IV. §. 36. Ἀλλὰ μὴν καὶ τῆδέ γε συμφορώτερον τὸ κατὰ μέρος, ἢ τὸ ἅμα πάντα πράττεσθαι. [O.]

76. ὡς ἰοβόλων δῆγματα] Conf. Xenoph. Memorabil. I, 3. §. 11. [O.]

In Pythagoreorum Similitudines ex Jamblichō.

81. Ψυχῆ] Sic legendum esse pro ψυχῇ, quod exstat in edit. Arcerii et Cod. Ciz., viderunt jam Arcerius et Vulcanius, idemque confirmat Stobaeus, qui Serm. I. περὶ ἀρετῆς pag. 14. Schow. hunc locum citat. [Kiessling.]

82. τὴν ἀρετὴν etc.] Melius Stobaeus εἰς τὴν ἀρετὴν. [O.]

ψυχῆς] Ne quis e Stobaeo τύχης, quod cum ψυχῆ saepe commutatur, ut docuit Schaeferus in Melet. Crit. pag. 117. et seqq. reponendum esse censeat, impediunt verba ἀγεννή et ἔκδοτοι. Nam neque illiberale fortunae ludibrium recte dicitur, neque huic ludibrio dediti, sed expositi dici possumus. [Kiessl.]

83. ἑταίρα] In Cod. Ciz. vitiose scriptum erat ἐτέρω, quod jam Reinesius in ἑταίρα ex Arcerio mutavit. [Idem.]

85. Κρεῖττον etc.] Non intellexit Arcerius hunc locum vertens: *praestabilius est virtutem suscipere cum paupertate, quam divitias cum violentia.* (Nam hoc sensu dicendum fuisset κρεῖττον — ὑπολαμβάνειν.) Immo ad κρεῖττον intelligendum est τί. Tum pro βίας, quod Arc. dedit, e Codd. Ciz. et Par. recepi πανίας, quod oppositum ἀρετῆς flagitat. [Idem.]

86. Βλαβερά etc.] Sic recte hic locus legitur in Cod. Ciz. In Par. est τῷ σώματι τὸ σῶμα et deinceps τὰ τὴν ψυχὴν μὴ δια-

κειμένω. Unde conjicias, in eodem Codice, ut in Arcerii editione, exs. are καλῶς pro κακῶς. In hac enim omnis locus sic habet: *Βλαβερά μάλιστα τροφῆς μὲν ἀφθονία τῷ σώματι, κτήσεως δὲ ταύτην ψυχῆν διακειμένω καλῶς.* Sed veram totius loci rationem perspicit jam vulcanius dicens: *Legendum puto: βλαβερά μάλιστα τροφῆς μὲν ἀφθονία σώματι, κτήσεως δὲ (nimium ἀφθονία) τῷ τῆν ψυχῆν διακειμένω κακῶς. Noxia imprimis ac periculosa est corpori quidem redundantia ciborum, animo vero non recte constituto divitiarum.* Ceterum e Cod. Paris. loci lectio etiam sic constitui potest: *βλαβερά μάλιστα τροφῆς μὲν ἀφθονία τῷ τὸ σῶμα, κτήσεως δὲ τῷ τῆν ψυχῆν διακειμένω κακῶς.* [*Idem.*]

86b. *Καί, ἐπισηφαλές* etc.] Locus sanus est, ut qui maxime, neque opus Arcerii conjecturá, καὶ ὁμοίως ἐπισηφαλές μαινομένω, quemadmodum hic locus legitur in Stobaeo *λογ. μα* ed. Venet. (Gesner. Cap. CIII. πὲρὶ βασιλέως πονηροῦ Antistheni adscriptus. O.) Prius καὶ transitum facit ad novam sententiam, ut paullo inferius: καί, τὸν θεὸν σεβόμεθα. Tum ὅμοιον — καὶ ex notissimo Graecorum moré dictum est. Conf. Duker. ad Thucyd. VIII, 7. pag. 288. [*Idem*]

87. *καθάπερ τῷ ἐμπύω* etc.] Apud Stobaeum *λογ. μδ* hic locus ita habet: *καθάπερ τῷ ὑποπίω βλιτιον τὸ κάσθαι τοῦ διαμένειν, οὕτω καὶ τῷ μοχθηρῷ κ. τ. λ.* De utroque verbo vid. Steph. Thesaur. Ling. Gr. Tom. III. p. 609. [*Idem.*] Conf. qui de h. v. multus est. Foes. in Oeconom. Hippocrat. h. v. *ἐμπυος, vomica laborans.* [O.]

88. *Τῶν κατὰ σοφίαν* etc.] Ita Cod. Ciz. pro φιλοσοφίαν, quod in Arcerii editione exstat. Illud hoc loco praetuli, ut huic praeviae ad philosophiam cohortationi convenientius, quum τὰ κατὰ φιλοσοφίαν θεωρήματα potius propria Pythagoricae philosophiae decreta significant. [*Kiessl*]

οἶόν τε] Ita bene Codd. Ciz. et Par. ut Hemsterh. ad Lucian. Tom. I. p. 212. n. 82. Arc. οἶον. [*Idem.*]

τὸ θεῖον τὸ μεγαλόψυχον] Posteriorius vocabulum declarat, quale divinum illud sit, quod sapientiae praecepta efficiant. Etiam in Vita Pyth. p. 58. ed. Kuster. τὸ θεῖον appellatur coelestis animi particula. [*Idem.*]

αἰδίον γε] Ita scripsi pro αἰδίον τε, quod aequè ac Arcerius Cod. Ciz. habet. Γε necessarium est ob praegressum εἰ μὴ, atque γε et τε saepissime inter se sunt commutata. Conf. Greg. Corinth. p. 710. Demosth. de Coron. p. 317. ed. Reisk. εἰ μὴ ὅλον, μέρος γ' ἐπιβάλλει τῆς βλασφημίας. Jambl. Vit. Pyth. p. 186. εἰ δὲ μὴ, ἔκ γε τῆς πατρικῆς. Pro γε etiam ἀλλ' οὖν usurpa-

tur, ut Jambl. Vit. Pyth. §. 21. p. 16. εἰ καὶ μὴ ἐκόντας, ἀλλ' οὐκ ἐπινοία καὶ μεθόδῳ παρατηρήσας etc. Nam sic hic locus, quem male administravit Kuster., interpungendus est. [*Idem.*]

89. εὐκτόν] Sic recte Ciz. et Par. pro ἐκτόν, quod in Arcerii editione legitur. Illud reponendum jam Vulcanius vidit, qui locum recte sic interpretatur: *si vigor sensuum dignus, quem votis omnibus rogemus optemusque, magis in comparanda virtute laborandum.* [*Idem.*]

παραισθανόμεθα] Verbum παραισθάνεσθαι legitur etiam in Platon. Theaet. §. 39. pag. 336. ed. Heindorf. ὅσα τε παρακούειν ἢ παρορᾶν ἢ ἄλλο τι παραισθάνεσθαι λέγεται. [*Idem.*]

90. κατὰ τρόπον] recta ratione, eo quo decet modo, quod etiam πρὸς τρόπον dicitur. [*Idem.*] Opp. παρὰ τρόπον et ἀπὸ τρόπου. [O.]

92. Ὡς πρὸ τῶν μεγάλων μυστηρίων etc.] Huc proverbium vetus pertinet, cum ab aliis relatum, tum a Simplicio ad Epictet. Enchirid. p. 17. ἀδύνατον πρὸ τῶν μικρῶν φασὶ τῶν μεγάλων μεταλαχεῖν. Sic Lactantius Lib. III. Cap. 25.: Multis artibus opus est, ut ad philosophiam possit accedi. [*Rittershus.*]

93. ἐπιτυχόντι] Animus non cum quovis agro, sed cum optimo comparatur. Quo major igitur in eo colendo cura adhibetur, eo præstantiores et natura dignos fructus profert. [*Kiesl.*] Immo ad v. ψυχῆς repetenda præcedentia verba: ἐπιμέλητέον τῷ τῆς ἀρίστης ἐπιτυχόντι. [O.]

ἐνέγκηται] Sic Cod. Ciz. et Arcer. Mihi scribendum videtur ἐνέγκη καὶ. [*Kiesst.*]

In Aristonis Similitudines.

94. Ἀρίστων ὁ Χῖος τοὺς περὶ τὰ ἐγκύκλια μαθήματα πονορμένους etc.] Eandem sententiam Aristippo attribuit Laertius in Aristippo II, 79. Bioni autem Plutarchus περὶ παιδ. ἀγωγῆς. Ceterum τὰ ἐγκύκλια μαθήματα (ut bene Aldrobandus ad h. l.) sunt ingenuæ quaedam et bonæ artes, ut Grammatica, Geometria, Musica etc. quibus instituebantur pueri, antequam tradebantur rhetori vel philosopho. [O.]

περὶ τὰς θεραπείνας ἐμίγνοντο] Ita Schowius e correctione G. Gesneri. Antea παρὰ τὰς θεραπείνας. Male. Sensus est; qui rem habebant cum ancillis. ἐμίγνοντο θεραπείναις, ut habet Plutarchus l. l. [O.]

96. Οἱ ἄρτι, ἐκ φιλοσοφίας, πάντας ἐλέγχοντες] Pessime hæc interpretatus est Gesnerus: *Qui nunc ex philoso-*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

φώμην τοῦ σώματος· ἔστι δὲ καὶ τρίτον εἶδος, καὶ τὸ γε ἐλευθεριώ-
 τατον, συναλιζόμενον τόπων θέας ἕνεκα καὶ δημιουργημάτων καλοῦν
 καὶ ἀρετῆς ἔργων καὶ λόγων, ὧν αἱ ἐπιδείξεις εἰώθησαν ἐν ταῖς παι-
 νηγύρεσι γίνεσθαι· οὕτω δὴ καὶ τῷ βίῳ παντοδαπούς ἀνθρώπους
 ταῖς σπουδαῖς εἰς ταῦτὸ συναθροίζεσθαι. τοὺς μὲν γὰρ χρημάτων
 καὶ τρυφῆς αἰρεῖ πόθος, τοὺς δὲ ἀρχῆς καὶ ἡγεμονίας ἴμερος, φιλο-
 νεικίαι τε δοξομανεῖς κατέχουσιν. εἰλικρινέστατον δὲ εἶναι τοῦτον
 ἀνθρώπου τρόπον, τὸν ἀποδεξάμενον τὴν τῶν καλλίστων θεωρίαν,
 ὃν καὶ προσονομάζειν φιλόσοφον. Conf. Cic. Quaest. Tusc. V, 3.
 [Rittershus.] Conf. Davis. ad Ciceron. Tusc. V, 3. et Hemsterh.
 ad Lúcián. Dial. Mort. XXVI. pag. 530. ed. Bipont. [O.]

107. Βότρυας τρεῖς etc.] Ad Epictetum auctorem refer-
 tur haec sententia apud Maximum λογ. λ' περὶ μέθης. Antonius
 Lib. I. λογ. μά περὶ μέθης habet sub Pythagoræ nomine, ubi
 prima verba sic leguntur: Ἴ ἄμπελος τρεῖς βότρυας φέρει. Simi-
 lem incerti cujusdam philosophi sententiam profert Apulejüs Flo-
 rid. Lib. III. pag. 363. ed. Elmenhorst. Sapientis viri super men-
 sam celebre dictum est: Prima, inquit, cratera ad sitim pertinet,
 secunda ad hilaritatem, tertia ad voluptatem, quarta ad insa-
 niam. [O.]

110. Λόγος ἐκείνου τοῦ φιλοσόφου] Habet eandem
 sententiam Porphyrius ad Marcellam Cap. XXXI. Κενὸς ἐκείνου
 φιλοσόφου λόγος, ὑφ' οὗ μὴδὲν πάθος ἀνθρώπου θεραπεύεται.
 Ὡσπερ γὰρ ἰατρικῆς οὐδὲν ὄφελος μὴ τὰς νόσους τῶν σωμάτων θε-
 ραπεύειν· (sic: at legendum cum Angelo Majo εἰ μὴ θεραπεύει.)
 οὕτως οὐδὲ φιλοσοφίας, εἰ μὴ τὸ τῆς ψυχῆς ἐκβάλλει πάθος. [O.]

114. χρυσῆν ἔχοντα κλίνην] Porphyrius in Adhorta-
 tione ad Marcellam uxorem addit καὶ πολυτελῆ τράπεζαν ἐξ ἐργα-
 σίας θρηνώδους. [O.]

115. Πυθαγόρας παρηγγύα etc.] Ejusdem plane argu-
 menti sunt duo alia Apophthegmata Pythagoræ a Laertio citata in
 ejus vita: Ἀφροδίσια χειμῶνος ποιέεσθαι, μὴ θέρεος· φθινοπώρου
 δὲ καὶ ἤρος κουφότερα. βαρέα δὲ πᾶσαν ὥραν καὶ εἰς ὑγίειαν οὐκ
 ἀγαθά. et: Ἐρωτηθεῖς ποτε ὁ Πυθαγόρας, πότε δεῖ πλησιάζειν ὅτε
 βούλει γενέσθαι σπαντοῦ ἀσθενέστερος, εἶπεν. [Rittershus.] Conf.
 Democriti Fragment. 28. [O.]

In Demophili Sententias.

1. Ἀκτησάμενος etc.] Sexti philosophi est sententia 79
 et 80, (vide infra) quam Rufinus vertendo ita interpolavit, ut
 vix vestigia verae lectionis agnoscas. [Holsten.] Habet etiam iis-
 dem plane verbis Porphyrius ad Marcellam Cap. 12. [O.]

δῶρον γὰρ θεοῦ πᾶν ἀναφαίρετον] Sextus Sentent. 84. *Quod deus tibi dat, nullus auferre potest.* Cynicorum quoque δόγμα, ἀναπόβλητον εἶναι τὴν ἀρετὴν. Laert. VI, 105. et Suid. in Κυνισμός. Stoicorum quoque, e quibus Seneca Epist. 50. *Semel traditi boni perpetua possessio est, non dediscitur virtus.* Idem Epist. 71. *Maximum illud bonum est fixum.* Sic Cleanthes ap. Laertium VII, 127. Epicuri quoque scitum, non desciscere a sapientia τὸν ἀπαξ γινόμενον σοφόν. Laert. X, 117. 128. [Fabric. ad Sext. Empiric. Pyrrhon. Hypot. III, 24. pag. 187.]

2. Ἀγρυπνος ἔσο etc.] Democrito adscribit sententiam Antonius Meliss. Serm. περὶ ὕπνου. [O.]

3. ἐπ' ἀβουλήτοις γὰρ ἡ ὀργή] Vert. *in rebus ante non consideratis vel contra voluntatem accidentibus ira locum habet.* [Stroth.] Levesque: *les hommes se fâchent, parce qu'on résiste à leur volonté.* [O.]

4. Βουλευόμενος etc.] Apud Sextum ita habetur Sent. 312 et 313. *Qui cogitat adversus alium mala, ipsa praeveniens ipse praefert mala.* Unde hic quoque legendum constat φθάνεις σεαυτὸν πάσχων: quod in versione expressi. [Holsten.] Sententia vero haec, prout nunc edita est, ita explicanda videtur: *Quando meditaris alius malum afferre, tibi met ipsi damnum affers. Quippe cum malus ipse existas, nihil boni a te expectare potueris. Nam quäle est ingenium cujusque atque animus, tales sunt actiones, boni bonae, mali malae.* [Schier.] Ferri quidem potest vulgata lectio hoc sensu: *tibi ipsi invides, male vis, du missgonnist dir dein eigen Glück, bist dein eigner Feind, meinst es mit dir selbst übel.* Sed praefero φθάνεις σεαυτὸν, prior tibi ipsi injuriam affers, scil. conscientiam tuam malo facinore contaminans. [O.]

Ψυχὴ γὰρ ἐστὶ ταμιεῖον etc.] Planissime cum hoc Demophili dicto consonat illud divini Soteris Matth. XII, 35. *Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ θησαυροῦ τῆς καρδίας ἐκβάλλει τὰ ἀγαθὰ, καὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος ἐκ τοῦ πονηροῦ θησαυροῦ ἐκβάλλει πονηρά.* Insuper notandum est, de sermone quoque verbum ἐκβάλλειν usurpasse Pindarum, Pyth. II, 148.

Ἀδύνατον ἔπος ἐβαλεῖν
Κραταῖον ἐν ἀγαθοῖς
Δόλιον ἄστν. [Schier.]

[C5. Βουλευόμενος πολλά etc.] Ita Pythagoras, unde Demophilus sua mutuatus est, v. 27 seq.

Βουλευόμενος δὲ πρὸ ἔργου, ὅπως μὴ μωρὰ πέληται.
Δειλοῦ τοι πρήσσειν τε λέγειν τ' ἀνόητα πρὸς ἀνδρός.
et v. 39. — — — — — λόγισαι δὲ πρὸς ἔργον.

vel, ut Stobaeus Serm. 3. hanc Pythagorae sententiam habet:

Πρῆσσε δὲ ταῖς, ἃ σε μὴ βλάπτει, λόγισαι δὲ πρὸ ἔργου.

Nemo Pythagoreorum e lecto surgebat, antequam, quae eo die oporteret; esset, meditatus et disposuisset, ne quid praepostere ageret, teste Jamblichō Lib. I. C. 29. et Porphyrio in Vit. Pyth. p. m. 198. [Schier.] Apud Maximum Cap. II. περὶ φρονίσεως sententia haec Epicteto auctori adscripta ita legitur: Βουλεύου πολλά πρὸ τοῦ λέγειν τι ἢ πράττειν· οὐ γὰρ ἔξεις ἄδειαν ἀνακαλέσασθαι τὰ λεχθέντα ἢ πραχθέντα. [O.]

6. Γλῶσσα σοφοῦ etc.] Ita Sextus Sent. 401 et 402. (vide infra. O.) sed Graeca Ruffinus vertendo interpolavit. In Melissa Serm. 93. (περὶ σιωπῆς καὶ ἀπορρήτων) posterior paulo auctior legitur, ita scilicet σοφὸς ἀνὴρ καὶ σιγῶν τὸν θεὸν τιμᾷ, εἰδὼς καὶ διὰ τὴν σιγᾷ. Sic et in MS. Anthologiae Bibliothecae Barberinae, ubi Sexto disertim tribuitur. [Holsten. et O.]

7. Γλῶσσα λόγος ἀνθρώπος] Haec sententia partim apud Sextum, partim apud Hieroclem p. m. 25. aurei commentarii habetur. [Holsten.] Porphyrius ad Marcellam sententiam hanc cum praecedenti conjungit ita: Οὐχ ἡ γλῶττα τοῦ σοφοῦ τιμιόν παρά θεῷ, ἀλλὰ τὰ ἔργα. Σοφὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ σιγῶν τὸν θεὸν τιμᾷ, ἀνθρώπος δὲ ἀμάθης καὶ εὐχόμενος καὶ θύων τὸ θεῖον μαιίνει etc. [O.] τὸ θεῖον] Sic praesertim Socratici et Platonici dicere solent πρὸ τὸν θεόν. Vide v. c. Platon. in Euthyphr. Cap. 4. et alibi saepe. [Stroth.]

μόνος οὖν ἱερεὺς ὁ σοφὸς etc.] Plenius id explicat Hierocles in Commentario pag. 24. ed. Needham. μόνος ἱερεὺς ὁ σοφὸς λέγεται, μόνος θεοφιλῆς, μόνος εἰδὼς εὐχασθαι. μόνος γὰρ οἶδε τιμᾷν ὁ τὴν ἀξίαν μὴ συγγέων τῶν τιμωμένων, καὶ ὁ προηγούμενος ἱερεῖον ἑαυτὸν προσάγων, καὶ ἄγαλμα θεῖον τεκταίνων τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, καὶ ναὸν εἰς ὑποδοχὴν τοῦ θεοῦ φωτὸς τὸν ἑαυτοῦ παρασκευάζων νοῦν. Pro εὐχασθαι Porphyrius ad Marcellam l. 1. habet εὐχασθαι. [O.]

8. Γυμνὸς ἀποσταλεῖς etc.] Idem Pythagoras clare docuerat: Εἰς ἱερὸν ἀπιὼν προσκυνῆσαι, μηδὲν ἄλλο μεταξὺ βιωτικὸν μήτε λέγει μήτε πράττει. Symb. I. Item in symbolo alio: ἀνυπόδητος θίε καὶ προσκύνει. [Schier.] Eandem sententiam, omisso tantum v. σοφός, servavit Porphyrius ad Marcellam C. 32. [O.]

9. Δῶρον ἄλλο etc.] Similem plane sententiam habet Plutarchus in Libro de Iside et Osiride: Οὐδὲν ἀνθρώπων λαβεῖν μεῖζον ἢ τὸ θεῷ χάρισθαι σεμνότερον ἀληθείας. [Stroth.]

10. Δῶρα καὶ θυσίαι] Haec quoque sententia dicto

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

apud Stobaeum Serm. 106. Conf. Luc. Holsten. de vita et scriptis Porphyrii C. VIII. ac proinde in tanto habitum pretio, ut e coelo profectum diceretur. Conf. Macrobius in Somn. Scip. I, 9. Casaubonus in Pers. Sat. III. p. 276. et Schefferus. E contrario ignorantiam sui putaverunt summam esse stoliditatem, quin a furore et insaniam nihil recedere. [Schier.]

15. Ζητεῖν δεῖ etc.] Haec sententia paullo auctior ita reperitur apud Stobaeum Serm. 1. (Pythagorae adscripta, O.) Ζητεῖν δεῖ καὶ ἄνδρα καὶ τέκνα καὶ φίλους τοὺς κατὰ τὴν (al. καὶ μετὰ τὴν) ἀπαλλαγὴν τοῦ βίου παραμένοντας. [Holsten.] Intelligit scilicet auctor actiones egregias, quae manent post fata defuncti. Scite Epaminondas, cum ipsi orbitas liberorum objiceretur: *Neque stirps, inquit, mihi potest deesse; nam, ex me natam relinquo pugnam Leuctricam, quae non modo mihi superstes, sed etiam immortalis sit, necesse est.* Conf. Cornelius Nepos in ejus vita Cap. X. In quam mentem et Ovidius de suis carminibus Trist. Lib. III. Eleg. XIV. v. 13 seq.

Palladis exemplo de me sine matre creata

Carmina sunt: stirps haec progeniesque mea est. [Schier.]

At v. τέκνα de egregie factis accipere vetant verba καὶ ἄνδρα καὶ φίλους. Et quid prohibet proprio sensu interpretari haec verba? ut sententia sit: *Talis maritus et tales amici comparandi, talesque liberi educandi, quorum, tanquam justorum bonorumque hominum, fama post fata superstes sit.* [O.]

16. πρὸς εὐζωΐαν] Aristotelés Ethic. Nicom. Lib. I. Cap. 8. Συνάδει δὲ τῷ λόγῳ καὶ τὸ εὐζῆν καὶ τὸ εὐπράττειν τὸν εὐδαίμονα, σχεδὸν γὰρ καὶ εὐζωΐα τις εἴρηται καὶ εὐπραξία. Conf. Gataker: ad Antonin. Lib. III. §. 12. Opp. Tom. II. pag. 87. [O.]

17. Ἡ τῶν ὄντως ὄντων κτήσις etc.] Per vera bona intelligi hic animi virtutes in proclivi est. His gemina tradit Maximus Tyr. Diss. XXXIV. (IV Reisk.) οὐδὲν καλὸν ὑπὸ βασάνης γίνονται. et Dissert. V. (XXI. Reisk.) adducit Hesiodi versus *Erg.* 287.

Τὴν μὲν γὰρ κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἐστὶν ἐλεῶθαι,

Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρωτὰ θεοὶ προπάρουθεν ἔθηκαν. [Schier.]

19. Ἡγοῦ μάλιστα φίλους] *Μάλιστα pro μᾶλλον.* Vide supra ad Simil. Socr. No. 73. [O.]

20. ὅλα τὰ τῶν ἀμαθῶν ὄνειδος εἶναι τὸν βίον] Ferenda quidem verba τὸν βίον tanquam appositio explicationis causa v. ὅλα addita: *omnia, quae faciunt stulti, totam illorum vitam, alles was die Unverständigen treiben, ihr ganzes Wesen.* Malim tamen legere vel τοῦ βίου, vel, quod magis placet, τὰ

ὅλα (scil. κατὰ), ἰ. γ. ὅλως. Nisi forte scripsit Demophilus ὅλα τὰ τῶν ἀμαθῶν ὄνειδος εἶναι τὸ ἴδιον, omnia (quaecunque dicant faciant-ve imperiti) proprium ipsorum esse opprobrium. Joannes Weberus, qui sententias Demophili cum versione sua Germanica metrica edidit ad calcem Catonis Triglotti Francofurti 1605, plane neglexisse videtur posteriora verba, sententiam sic vertens:

Wenn dich ein Böser lobt, sollt du gar nit betrachten,

Das Loben eines Narrn sollt du fur Thorheit achten. [O.]

21. Θέλῃς μᾶλλον etc.] Haec sententia integra legitur apud Stobaeum Serm. 44. [Schier.]

22. Θυηπολία ἀφρόνων etc.] Haec sententia, auctius meliusque legitur apud Hierocl. Commentar. in aur. Carm. pag. 24. Needh. — Δῶρα καὶ θυηπολῖαι ἀφρόνων πρὸς τροφή· καὶ ἀναθήματα ἱεροσύλοις χορηγία. Porphyrius ad Marcellam Cap. 19. ita habet: Θυηπολία τῶν ἀφρόνων πρὸς τροφή, καὶ τὰ παρὰ τούτων ἀναθήματα ἱεροσύλοις χορηγία. quae postrema verba bene vertit Levesque: *des appas pour les voleurs sacrileges. [O.]*

24. Κακὰ μείζω πάσχει etc.] Eandem hanc sententiam in Stobaeo (et Maximo Cap. 5.) leviter immutatam ita legitur: κακὰ μείζω πάσχει διὰ τοῦ συνειδότος ὁ ἀδικῶν βασανιζόμενος, ἢ ὁ τῷ σώματι καὶ ταῖς πληγαῖς μαστιγούμενος. [Schier.]

27. Δυποῦντα τὸν πλησίον etc.]

Si quis est, qui dictum in se inclementius

Existimarit esse, sic existimet,

Responsum, 'non dictum esse, quia laesit prior.

Ita molestias exhibuit Terentius molesto sibi Lavinio in Prologo Eunuchi v. 4., de quo etiam in Phormionis prologo v. 20.

Benedictis si certasset, audisset bene:

Quod ab illo allatum est, sibi id relatum putet. [Id.]

28. Μεγάλην παιδείαν etc.] Hanc Pythagorae sententiam ita nobis Stobaeus Serm. XIX. servavit: Μεγάλην παιδείαν νόμιζε, δι' ἧς δυνήσῃ φέρειν ἀπαιδευσίαν. [Idem.]

29. Νόμου θείου etc.] Stobaeus hanc Pythagorae sententiam habet Serm. II. [Idem.]

30. ἀλλ' οὐδὲ συγγενοῦς τι διαφέρει] Apud Stobaeum Serm. IX. rectius ἀλλὰ καὶ συγγενοῦς διαφέρει. [Holsten.] συγγενοῦς διαφέρει vert. praestat, antecellit cognato, significatione notissima. [O.]

31. Ὅσα' πάθη etc.] Eandem sententiam habet etiam Porphyrius ad Marcellam Cap. XXXIV. fin. vide infra. [O.]

τοσοῦτοι οἱ ὧμοι] Rectius Porphyrius l. l. τοσοῦτοι καὶ ὧμοι etc. [O.]

32. Οὐδεὶς ἐλεύθερος ἑαυτοῦ μὴ κρατῶν] Sententiam Pythagorae adscriptam habet etiam Stobaeus Serm. VI. Inserta copula emerget Senarius.

Οὐδεὶς ἐλεύθερός ἐστιν ἑαυτοῦ μὴ κρατῶν. [Zehner.]

Qui affectibus succumbit et inservit, non censendus est amplius liber, quod Demophilus per ἑαυτοῦ μὴ κρατῶν videtur intellexisse. Ἐλεύθερον ἀδύνατον εἶναι, πάθει δουλεύοντα, inquit Pythagoras apud Stobaeum Serm. XVII. et Maxim. Cap. III. [Schier et O.] Sic noster Poeta: *Kein Mensch ist edel und frei, der den Begierden gehorcht.* [Stroth.]

33. Παντὸς καλοῦ κτήματος etc.] Eandem sententiam Pythagorae adscriptam habet Stobaeus Serm. XVII. [Schier.]

34. Πέπεισο μὴ εἶναι etc.] Etiam hanc Pythagorae sententiam refert Stobaeus Serm. I. [Idem.]

35. Ποίει ἂ κρῖνεις etc.] Et haec sententia Pythagorae est, quae apud Stobaeum Serm. 44. ita habet: Ποίει ἂ κρῖνεις εἶναι καλὰ, κἄν ποιῶν μέλλης ἀδοξεῖν. φαῦλος γὰρ κρῖτις παντὸς καλοῦ πράγματος ὄχλος· διόπερ ὧν ἂν τῶν ἐπαίνων καταφρονῆς, καὶ τῶν ψόγων καιαφρόνει. [O.]

36. Πειραν ἀνθρώπου etc.] Sextus Pythagoreus ita hanc sententiam efferit: *Viri periculum in operibus primo, sicut in verbis, facito.* Et Plato Epist. X. τὸ βέβαιον καὶ πιστὸν καὶ ὑγιές, τοῦτο ἐγὼ φημὶ εἶναι τὴν ἀληθινὴν φιλοσοφίαν. [Schier.]

38. Καὶ τὰ ἄλλα φυτὰ τῆς γῆς ῥίζης ἀποκοπέν-
τα] Dubito, annon deleto ἄλλα legendum sit καὶ τὰ φυτὰ etc. Nam minus bene ὕδατος προχοαὶ dicuntur φυτὰ τῆς γῆς. V. ῥίζης referendum ad utrumque, tum *radices plantarum*, tum audaciori nonnihil metaphora etiam ad *fontes rivulorum*. [O.]

39. Ῥώμη ψυχῆς σωφροσύνη etc.] Et hoc ex magistro suo hausit Demophilus noster. Nihil enim Pythagoras suis prius quam temperantiam commendavit. Vide Stobaeum Serm. V. et XVII. [Schier.] Postrema verba τεθνᾶναι δὲ etc. apud Porphyrium in Epistola ad Marcellam Cap. ult. ita leguntur: Πολλῷ γὰρ κρεῖττον τεθνᾶναι, ἢ δι' ἀκρασίαν τὴν ψυχὴν ἀμαυρῶσαι. [O.]

40. Ῥαδίως etc.] Hinc emendandus Antonius Meliss. C. 148. περὶ εὐτυχίας καὶ δυστυχίας, ubi postrema verba corruptissime leguntur ita: ἐπισφαλῆ γὰρ τὰ τοιαῦτα· τὸ δὲ ἐφ' ἑαυτοῦ ὀχεῖσθαι τοῦ θεοῦ μόνον βέβαιον. [Holsten. et O.]

σαλεύοντα ἐπὶ φίλοις] Modus loquendi Atticis usitatus. Nam σαλεύει, quatit; saepe sumitur pro σαλεύεται, quatitur, docente Suida. [Schier.] Proprie de navibus fluctibus agitatis.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ἀδροῖς (Cod. Alexandr. ἀνδρῶν) τοῦ θάνασθῆναι τὰ πρόσωπα αὐτῶν. [O.]

4. Βέλτιστοι γινόμεθα πρὸς τοὺς θεοὺς βαδίζοντες] Ad hanc Pythagorae sententiam respexisse videtur Cicero, cum ista scripsit Libro I. de Legg. Cap. XI. *Siquidem et illud bene dictum est a Pythagora, doctissimo viro, tum maxime et pietatem et religionem versari in animis, quum rebus divinis operam daremus.* (ubi vide Goerenz p. 141 seq. O.) et Seneca (Epist. 94.): *Pythagoras ait, alium animum fieri intrantibus templum, deorumque simulacra ex vicino cernentibus, et alicujus oraculi operientibus vocem.* Egregius porro in eandem exstat Suidae locus (ex aliquo scriptore deperdito excerptus) in "Ἀνθρωπος αὐτὸς ἑαυτοῦ βελτίων γίνεται, ubi haec leguntur: "Ἐλεγον (οἱ ἀπὸ Πυθαγόρου), τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν ἑαυτοῦ βελτίω κατὰ τρεῖς τρόπους γίνεσθαι· πρῶτον μὲν τῇ ὁμιλίᾳ τῇ πρὸς τοὺς θεοὺς, ἀνάγκη γὰρ προσιόντα αὐτοῖς κατ' ἐκείνου καιροῦ χωρίζεσθαι αὐτὸν πάσης κακίας, εἰς δύναμιν ὁμοιοῦντα ἑαυτὸν τῷ θεῷ· δεύτερον ἐν τῷ εὖ ποιεῖν, θεοῦ γὰρ τοῦτο καὶ θείας μιμήσεως· τρίτον ἐν τῷ ἀποθνήσκειν· εἰ γὰρ κατὰ ποσὸν πλὴν ἢ ψυχὴ τοῦ σώματος, ἐν τῷ ζῆν τὸ ζῶον, χωριζομένη βελτίων γίνεται ἑαυτῆς, ἐν τε τοῖς ὑπιοῖς κατὰ τοὺς ὄνειρους, καὶ ἐν ταῖς ἐκστάσει τῶν νόσων μαντικῇ γίνεσθαι, πολλῷ μᾶλλον βελτιοῦται, ὅταν τέλειον χωρισθῆ ἀπὸ σώματος. [Rittersh.]

πρὸς τοὺς θεοὺς βαδίζοντες] Sic etiam Latini *divos adire*, i. e. *templa deorum ad precandum vel sacrificandum.* [O.]

5. Γλώσσης etc.] Similiter D. Jacobus Epist. Cap. 1. vs. 26. *Εἴ τις δοκεῖ θρησκός εἶναι, μὴ χαλιναγωγῶν γλώσσαν αὐτοῦ, ἀλλ' ἀπατῶν καρδίαν αὐτοῦ, τούτου μάταιος ἢ θρησκεία.* Conf. Cap. 111. v. 2. et seqq. [O.]

7. Ἐλοῦ βίον ἄριστον. etc.] Addit Plutarchus aliud ejusdem Pythagorae praeceptum: *Ἐλοῦ πόλιν τὴν ἀρίστην καὶ ἡδίστην· πατρίδα δὲ αὐτῆν ὁ χρόνος ποιήσει.* Idem tamen in Commentario de Tranquillitate animi quodammodo reprehendens hoc Pythagorae dictum haec addit: *οὐ γὰρ ἡ συνήθεια ποιεῖ τοῖς ἐλομένοις τὸν ἄριστον βίον ἡδὺν, ὡς τις εἶπεν, ἀλλὰ τὸ φρονεῖν ἅμα τὸν αὐτὸν βίον ποιεῖ καὶ ἄριστον καὶ ἡδίστον.* Ejusdem praecepti meminit praeter Stobaeum Serm. I. etiam Basilius in Oratione ad adolescentes, quomodo ex Graecis literis utilitatem capere queant. [Rittersh.] Integra Pythagorae sententia, cujus hic et in Sententia 16. partes tantummodo dedit Zehnerus, ap. Stobaeum l. l. sic legitur: *Πυθαγόρας ἔφη, ὅτι χρὴ βίον αἰρεῖσθαι τὸν ἄριστον, ἡδὺν γὰρ αὐτὸν ἡ συνήθεια ποιήσει. Πλοῦτος ἀσθενής*

ἄγκυρα, δόξα ἔτι ἀσθενεστέρα, τὸ σῶμα ὁμοίως, αἱ ἀρχαί, αἱ τιμαὶ, πάντα ταῦτα ἀσθενῆ καὶ ἀδύνατα. Τίνες οὖν ἄγκυραι δυναταί; φρόνησις, μεγαλοψυχία, ἀνδρεία. ταύτας οὐδεὶς χειμῶν σαλεύει. οὗτος θεοῦ νόμος, ἀρετὴν ἔχειν τὸ ἰσχύον μόνον, τὰ δ' ἄλλα λήρον. [O.]

8. Ἡ ἐπιστήμη τῆς τελειότητος τῶν ἀρετῶν] i. e. ars virtutes perficiendi et consummandi, die Kunst die Tugenden zur höchsten Vollkommenheit zu bringen. Sequentem vocem τῆς ψυχῆς possis conjungere cum ἀρετῶν, virtutum animi. Equidem malim cum εὐδαιμονία, ut sensus sit: Scientia virtutum omnium consummandarum summa est animi felicitas. [O.]

12. Μοῦσαι Σειρήνων ἠδίους] Sensum proverbii optime explicat ipse Clemens l. l. pag. 294. ed. Sylburg. Colon. Μὴ λόγου χρῆσις ἀστεία, ἢ τέρπειν μᾶλλον ἢ ὠφελεῖν τοὺς ἀκούοντας δυναμένη. Μούσους Σειρήνων ἠδίους ἠγεῖσθαι Πυθαγόρας παραινεῖ, τὰς σοφίας ἀσκεῖν μὴ μετὰ ἡδονῆς διδάσκων, ἀπατηλὸν δὲ τὴν ἄλλην διελέγγων ψυχαγωγίαν. [O.]

13. Οἱ θεοὶ τῶν κακῶν εἰσιν ἀναίτιοι] Egregie in eandem sententiam Antoninus Commentar. Lib. VI. §. 1. Ἡ τῶν ὄλων οὐσία εὐπειθῆς καὶ εὐτρεπῆς· ὁ δὲ ταύτην διοικῶν λόγος οὐδεμίαν ἐν ἑαυτῷ αἰτίαν ἔχει τοῦ κακοποιεῖν· κακίαν γὰρ οὐκ ἔχει· οἷδ' ἐτι κακῶς ποιεῖ· οὐδὲ βλάπτεται τε ὑπ' ἐκείνου· πάντα δὲ κατ' ἐκείνων γίνεται καὶ περαίνεται. ubi vid. Gataker. Opp. Tom. II. pag. 170. Conf. Hierocl. Fragment. pag. 282 seq. ed. Needham. et J. Ch. Wolf. Cyr. Philol. in N. Test. ad Jacobi Epist. Cap. I. v. 13. [O.]

14. Οἱ μὴ κολάζοντες etc.] Valde ad rem facit ista Lactantii sententia de ira dei Cap. 17. Bonorum salutem custodit, qui malos punit· at qui nocenti parcit, ut pluribus noceat, ipse est nocens. Et Cleobuli apud Ausonium:

Parcit quisque malis, perdere vult bonos.

Sic enim ibi legendum probavi olim in Exercit. Epistolic. ad Auson. Vulgo male puto legi: *Parcit quisque bonis, perdere vult malos.* Sic C. Memmius apud Sallustium: *ne ignoscendo malis bonos perditum eatis.* [Rittersh.]

16. τὸ ἰσχύον] Legendum omnino τὸ ἰσχυρόν [O.]

18. Πάντων χαλεπώτατον etc.] Sic et D. Jacobus in Epist. Cap. I. vs. 2. Πολλὰ γὰρ πταίομεν ἅπαντες· εἴ τις ἐν λόγῳ οὐ πταίει, οὗτος τέλειος ἀνὴρ, δυνατὸς χαλιναγωγῆσαι καὶ ὅλον τὸ σῶμα. [O.]

20. Σαρκὸς φωνή etc.] Hoc est: *Corpus nihil amplius requirit, desiderat, quam ne famem, ne sitim, ne frigus patia-*

tur. In eandem sententiam D. Paulus in I. ad Timotheum Epistola Cap. VI. v. 8. "Εχοντες δὲ διατροφὰς καὶ σκεπάζματα, τοῖς ἀρχιεσθῆσόμεθα. [O.]

24. Τὰ τῶν φίλων κοινὰ] Κοινὰ τὰ τῶν φίλων λέγεται ἐπὶ τῶν εὐμεταδότων. Φασὶ δὲ λεχθῆναι πρῶτον τὴν παροιμίαν περὶ τὴν μεγάλην Ἑλλάδα, καθ' οὗς χρόνους ὁ Πυθαγόρας ἐπειθε τοὺς αὐτοῦ κατοικοῦντας ἀδιανέμητα πάντα κεκτηῆσθαι. Φῆσιν γοῦν ὁ Τίμαιος ἐν τῇ ΙΕ οὕτω· Προσιόντων δ' οὖν αὐτῷ τῶν νεωτέρων, καὶ βουλομένων συνδιατρίβειν, οὐκ εὐθὺς συνεχώρησεν, ἀλλ' ἔφη δεῖν καὶ τὰς οὐσίας κοινὰς εἶναι τῶν ἐντυγχανόντων· εἶτα μετὰ πολλὰ φησὶν, καὶ δὲ ἐκείνους πρῶτον ῥηθῆναι κατὰ τὴν Ἰταλίαν, ὅτι κοινὰ τὰ τῶν φίλων. Ἐμνήσθη ταύτης καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Θ τῶν ἠθικῶν. Κλέαρχος δὲ φησὶν, ὑπὸ Χαλκιδέων τῶν ἐν Εὐβοίᾳ πεμφθῆναι δῶρα εἰς Ἀελφούς Ἀπόλλωνι καὶ Ἀρτέμιδι τῶν δὲ Ἀελφῶν μαντευομένων, εἰ ἐξ ἰσῆς τὴν ἀνάθεσιν ποιήσονται, ἔφησεν ὁ θεός· Κοινὰ τὰ τῶν φίλων. καὶ Μίνανδρος ἐν Ἀδελφοῖς δευτέροις. Hacc Scholion ad Platon. Phaedr. in Siebenkees. Anecd. Gracc. pag. 70. [O.]

25. κτήσασθαι εὐτονήσαντες] Zehnerus vertit qui assequi possint. Sed quamvis εὐτονέω nonnunquam idem sit quod δύναμαι, v. c. ap. Plutarch. περὶ ὄνσωπίας, μὴ βουλόμενοι μηδὲ εὐτοιούντες εἰπεῖν, Οὐκ οἶδεν ἡμᾶς ὁ βασιλεὺς, malim tamen h. l. interpretari qui laborant, operam dant, ut adipiscantur, die sich anstrengen es zu erlangen. Hoc enim proprie est εὐτονεῖν. [O.]

29. Χρὴ σιγαῖν etc.] Aliter hoc praeceptum Laertius adfert: "Ἐλεγον οἱ Πυθαγόρειοι μὴ εἶναι πρὸς πάντας πάντα ῥητά. Sic doctissimus Romanorum Varro apud S. Augustinum Lib. IV. de Civ. Dei Cap. 31. *Multa sunt vera, quae non modo vulgo scire non est utile, sed etiam, tametsi falsa sint, aliter populum existimare expedit. Et ideo Graeci τελεστὰς ac mysteria taciturnitate parietibusque clauserunt.* [Rittersh.]

31. οὐ δέσση] Futurum h. l. pro imperativo, ut saepissime, etiam in S. Scriptura, v. c. Matth. V, 43. ἔσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι. ibid. XV, 21. οὐ φονεύσεις, ne occidito. Vid. intpp. ad Viger. pag. 198. Herm. et Matthiae Grammat. Gr. §. 511. pag. 717. et seq. [O.]

34. "Ἔστι δὲ αὐτῷ ὁ μὲν νεηνίσκος μειράκιον etc.] Praeclarus est de nominibus Graecis variarum humanae vitae aetatum Ammonii locus de Diff. vocum v. Γέρων (ex Aristone vel potius, ut Valckenarius ὁ πάνυ emendat, Aristophane Byzantio): Βρέφος ἐστὶ, τὸ γεννηθὲν εὐθείως· Παιδίον δὲ, τὸ τρεφόμενον ὑπὸ τιθηνῶν· Παιδάριον δὲ, τὸ ἤδη περιπατοῦν καὶ τῆς λέ-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

movent me, quae Rich. Warrenus (seu Car. Ashtonus fuit in Hierocl. ed. Lond.) ad pluralem tuendum adnotavit. [Schaefer.]

v. 2. ἀγαυούς.] Punctum deleam. [Schaefer.]

v. 3. ἐννομά ῥέζων] Camerar. ἔντομα ῥέζων. Male. ῥέζειν verbum sacrum solenne in sacrificiis, ut Latinorum *facere*. [Glandorf.]

v. 6. ἔργοισι τ'] Junt. Froben. Ruffin, ἔργοισι τs sine elisione.

v. 9. δ' εἰθίζεο] Ita Stobaeus Serm. V. Aldd. Camerar, Salmas. Needham. consentiente Hierocle et III MSSis Oxon, δὲ εἰθίζεο Hertel. et Stephan. Curter. Marcil. Sylburg. [Gland.] Infra v. 35. εἰθίζον. Nota formam εἰθίζω, agnitam etiam H. Stephano Ind. in Thesaur. c. 814. G. ubi haec carmina citantur, Itaque non opus, quod alii habent, δὲ εἰθίζεο. [Schaefer.]

v. 11. προήξεις] Sic pleraeque editt. et Stobaeus. Stephanus autem et eum secuti Lectius et Winterton. προήξης.

v. 12. Μήτ' ἰδίην] Sic omnes edd. Stephanus tamen in margine adscripsit μήτ' αὐτός ex Stobaeo Serm. I.

v. 13. ἄσκεϊ] Sic Stobaeus Serm. I, et Stephanianae. Reliquae omnes ἀσκεῖν.

v. 16. φίλει] Sic Aldinae, Marcil, Salmas. Arabica versio. φιλεῖ et ὀλέσθαι pro ὀλέσαι Camer. Stephan. Sylb. Curt. Needh. et Hierocles p. 68. [Gland.] Malim φιλεῖ, ἄλλοτ' ὀλέσθαι, ut haec quoque a γινῶθι ὡς pendeant. κτᾶσθαι significatione passiva passim legitur, rarius in classicis, saepius in scriptoribus posteriorum temporum, Vide quae notavi ad Schol. Apollonii Rhodii p. 53. et ad Memnonis Excerpta p. 234. Orell. [Schaefer.]

v. 17. Ὅσα τε] Ὅσα δὲ habet MS. Oxon. B. et Plutarch. Consol. ad Apollon. Opp. Tom. II. p. 116. ed. Francof. Marcil. et Glandorf.

v. 18. Ἦν ἄν μοῖραν ἔλῃς] Ita Brunck. ex Medic. Editt. reliquae Ἦν ἄν, MS. Paris. Reg. Ὡς ἄν, quod Londinensis editor Hieroclis cum Curterio praefert. ἔλῃς pro ἔχῃς ex Stobaeo est. Cet. vid. Glandorf.

ταύτην φέρει] Sic Brunck. e Medic. Al. πρώως φέρει.

v. 22. ὦν μήτ'] Hierocl. p. 100. ed. Needh. οὐς μήτ', sequente Salmasio.

ἐάσης] Sic Aldd. Neander, Stephanianae, Curterius, Salmasius, Gland. et Stob. Serm. III, ἐάσης Camerar. Marcil, Sylb.

v. 23. ψεῦδος δ' ἦν περ τι λέγεται] Stobaeus Serm. III. legit ψεῦδος δ' ἦν σοί τι γένηται.

v. 24. *πρῶως ἴσχ'*] Sic omnes Aldd. Hertel. Steph. Marcil. Sylb. *πρῶως εἶχ'* Cuiter. Dacer. Needh. etc. Stobaeus Serm. III. *πρῶως εἶλ'*.

ἐπι παντί] Sic edd. omnes. Stephanus autem in marg. *ἐπι πᾶσι* ex Stob. l. c.

v. 26. *ὅ τι*] Ald. in fol. *ὅτι*, in 4. autem *ὅ, τι*.

v. 28. *Δειλοῦ τοι*] Sic omnes editt. Camerarius tamen *Δειλοῦ τι*. Sic Wechel. Marcil. et Dacier. sed vitiose. Needhamus uncis inclusit versiculum, sed parenthesis Anglorum more, non *ἐνοθεΐαν* indicantibus. Nam omnes Codd. etiam Oxon. hunc versum habent, Hierocles quoque et Stob. Serm. IV. [*Glandorf.*]

v. 32. *τῆς περὶ σῶμ'*] Stobaeus Serm. XCIX. leg. *τῆς κατὰ σῶμ'*.

v. 34. *ἀνιήσῃ*] Sic Curter. Marcil. Needh. et Brunck. *ἀνιήσει* Aldd. Stephanianae, Sylb. et Salmas.

v. 36. *ταῦτα*] Gallici MSS. et A C D Oxon. habent *τοιαῦτα*.

v. 37. *ὅποῖα καλῶν ἀδαήμων*] Stob. Serm. XVI. leg. *ἀπειροκάλως ἐνὶ ἡμῶν*. (quod soloecum est. Legendum enim esset *ἐνὶ i. e. ἐνεστὶ ἡμῶν*.) Sed *ἀπειροκάλως*, vox prosaica, manifestum est glossema scioli cujusdam et interpretatio v. *καλῶν ἀδαήμων*.

v. 39. Inter hunc versum et sequentem in MSto Augustano chartaceo leguntur, uti Dav. Hoeschelius notavit, hi duo versus, qui etiam apud Porphyrium no. 40. ed. Kuster. occurrunt:

Πρῶτα μὲν ἐξ ὑπνοιο μελίφρονος ἐξυπαναστάς

Εὐ μάλα ποιπνύειν, ὅσ' ἐν ἡματι ἔργα τελέσσειν.

v. 41. *τρὶς ἕκαστον ἐπελθεῖν*] Sic Codd. et Edd. omnes et Porphyrius in vit. Pythag. No. 40. Dacier. autem et Needham. ex Hierocle p. 156. 158.

Πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων λογίσασθαι ἕκαστον.

v. 42. *Πῆ παρέβην*] Sic editt. omnes, etiam Diog. Laert. VIII. §. 22. et Plutarchus de Superstit. Opp. p. 163. Suidas in v. *Πυθαγ.* legit *ποῖ*. Arabs reddit *ποῦ*. Sed *πῆ* unice verum. *πῆ* i. e. *qua ratione, qua in re*, Vid. Thom. Mag. p. 652.

δέον οὐκ ἐτελέσθη] Epictet. *δέον ἐξετέλεσται*.

v. 44. *Δειλὰ*] Sic habent omnes Edd. praeter Wechel. Curter. Marcil. Omeis. Dacier. Needh. qui legunt *δεινὰ*, uti habent quoque Epictet. Arrian. Lib. IV. Cap. VI. Clemens Alex. Paedag. Lib. I, 10. nec non Hierocles ad h. v. Praeferendum tamen *δειλὰ*, quod hoc sensu semper in Theognide et Hesiodo (v. c. *Εργ.* 713.) occurrit. Quid quod *λ* et *ν* saepe permutantur. Vid. Dorville ad Charit. p. 235. [*Gland.*]

τέρπου] Sic omnes edd. usque ad Needh. Sed praeferendum τέρπεν. Post hunc versum in Codd. Oxon. ACD et Augustan. reperitur iterum versus παρεμβεβλημένος :

Ταῖς αὐταῖς ἀρεταῖς ποιεῖ φίλον, ὃν κ' ἐθέλησθα.

quem Harlesius recte glossema suspicatur ex v. 5. ortum. [Gland.]

v. 47. Ναὶ μὰ] Plutarch. de Placit. Philos. Lib. I. Cap. III. leg. Οὐ μὰ. Jamblich in vit. Pyth. n. 150. legit :

Οὐ μὰ τὸν ἀμετέρας σοφίας εὐρόντα τετρακτῦν

Παγὰν ἀνάου φύσεως ῥίζωμά τ' ἔχουσαν.

Pro ψυχᾷ MS. Vaticanum perantiquum habet γενεᾷ. Sext. Empiric. Lib. IV. adv. Arithmet. s. 2. p. 332. ed. Fabric. Οὐ μὰ — ψυχᾷ — πηγῆν — ῥίζωμά τ' ἔχουσαν. Sic etiam adversus Logicos Lib. VII. s. 94. p. 389. nisi quod pro ψυχᾷ habet κεφαλᾷ. [Gland.] Formas doricās cave sollicites. In talibus enim etiam dialectus servanda est. [Schaefer.]

v. 49. ἐπευξάμενος] Glandorfio videtur legendum 'esse ἐπευξάμενον, ut referatur ad σε in v. 46. vel majore distinctione post τέλεισαι delecta sic explicari: *si preces necessarias ad deum miseris.*

v. 50. Γνώσειαι] Aldd. γνώση.

v. 51. ἦτε] Juntin. ἦτε bis sine iota subscripto.

v. 52. ἦ] Juntina iterum ἦ sine iota subscripto.

v. 53. Ὡς τε] Sic Ald. in fol. Froben. Ruff. Amerbach. ed. Lips. Camerar. Curterius, Marcil. Omeis. Μῆ τε Ald. ap. Lascaris, Juntin. Amerbach. ed. Argent. Arcer. Stephanianae, Sylburg. Dacier. Ὡς τε μήτε Needham.

v. 54. Γνώση] Sic omnes Edd. Marcilius tamen in Gellio VI, 2. invenit γνώσει, quanquam ed. Conradi habeat γνώση.

ἔχοντας] Gell. l. l. ἐλόντας.

v. 55. Τλήμονες] Sic omnes Aldd. Camerar. Stephanianae, Sylb. Τλήμονας autem Curter. Marcil. Omeis. Dacier. Needham. omnesque deinceps edd. usque ad Brunck. qui restituit Τλήμονες. [O.] Alii Τλήμονας — — — οὐτ' ἐσορῶσιν. Quod si praeferas, vix repugnem. [Schaefer.]

v. 56. συνίσασι] Ald. in fol. συνίσασιν.

v. 57. ὡς δὲ κύλινδροι] Sic Needh. ex marg. MSS. Gall. suffragantibus MSS. A. D. Oxon. οἱ δὲ κυλίνδροι Stephanus, Sylb. Camer. Curter. Marcil. Aldinae et Salmasius. Forsitan neutra lectio vera est, sed scribendum: οἱ δὲ, κύλινδροι Ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα. [Gland.]

v. 58. ἀπείρονα] Ald. in fol. et Froben. ἀπήρονα.

v. 60. κε] Ald. in fol. Froben. Ruff. τε. Aldina autem cum

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Annotationes in Symbola Pythagorica e collectione Zehneri.

Οὐδέν ἐστι etc.] Videtur hic locus sumtus ex quodam Porphyrii scripto deperdito Symbolorum Pythagoricorum collectionem continente. [O.]

1. Ἐπὶ χοίνικος μὴ καθίζειν] Aliter explicat hoc Symbolum Jamblichus in Protrept. Cap. XXI. p. 349. ed. Kiessling. Εἰς φιλοσοφίαν σαυτὸν δοῦς ἐκείνου μᾶλλον προνοοῦ τοῦ ἐν σοὶ θεοδοτέρον, ὃ ἐστὶ ψυχῆ, καὶ πολὺ πρότερον τοῦ ἐν ταύτῃ νοῦ, ὃν τροφή οὐ χοίνικι, ἀλλὰ θεωρία καὶ μαθήσει μετρεῖται. Erasmus Adag. Chil. I. Cent. I. p. 14. ed. Paris. exponit, non oportere per otium et inertiam cibum alienum sectari, apposite citans dictum Pauli Apostoli II. Thess. III, 10. εἴ τις οὐ θέλει ἐργάζεσθαι, μηδὲ ἐσθιέτω. Sic et Dacerius in Bibliothéque des anciens Philosophes Tom. I. p. 232. et Porphyrius Vit. Pythag. §. 42. Μηδ' ἐπὶ χοίνικος καθίξεσθαι· οἷόν, μὴ ἀργὸν ζῆν. ubi vid. Rittershus. p. 228. ed. Kiessling. Conf. Creuzer. V. Cl. Symbolik und Mythologie der alten Volker Tom. I. p. 127. [O.]

2. Ζυγὸν μὴ ὑπερβαίνειν] τοῦτ' ἐστὶ, μὴ πλεονεκτεῖν. Porphyrius Vit. Pyth. §. 42. ubi vid. Rittershus. p. 224. In genere admonet Pythagoras, quod magni facere debeamus justitiam, neque ab ea recedere. Conf. Dacer. l. l. p. 231. Stanlej. Hist. Philos. p. 795. ed. Lips. Hinc proverbium: *trutina justior*. [O.]

3. Μὴ παντὶ ἐμβάλλειν δεξιάν] Dacerius l. l. p. 237. explicat, *ne pro quovis vadimonium praesta, ne cautionnes pour personne*, citans Salomonis Proverb. VI, 1. Χιὲ, εἰάν ἐγγυήσῃ σὸν φίλον, παραδώσεις σὴν χεῖρα ἐχθρῶ. [O.]

4. Καρδίαν μὴ ἐσθίειν] Clemens Alexandr. Strom. V. φθόνος γὰρ ἔξω θεῖον χοροῦ ἴσταται, καὶ ζῆλος, καὶ λύπη· ἧ καὶ οἱ μύσται καρδίαν ἐσθίειν ἀπαγορεύουσι, μὴ χρῆναι ποτὲ διδάσκοντες ἰαθυμίαις καὶ ὀδύναις ἐπὶ τοῖς ἀβουλήτως συμβάλουσι δάκνειν καὶ κατεσθίειν τὴν ψυχὴν. Ἄθλιος γοῦν ἐκεῖνος, ὃν φησὶ καὶ Ὀμηρος (Il. VI, 202. de Bellerophonte) πλανώμενον μόνον ὃν θυμὸν κατέδειν. Hierocles autem in Aur. Carm. p. 218. ed. Needham. τὸ καρδίαν μὴ ἐσθίειν προηγούμενως μὲν εἰς τὴν τοῦ θυμικοῦ κατάστασιν μὴ ἴεναι λέγει, κατ' ἐπακολούθησιν δὲ καὶ τὴν τούτου τοῦ μέρους ἀποχὴν εἰσηγεῖται. Aliter Jamblichus in Protrept, l. l. Τὸ δὲ, καρδίαν μὴ τρώγε, σημαίνει τὸ μὴ δεῖν τὴν ἔνωσιν τοῦ παντός καὶ τὴν σύμπνοιαν διασπᾶν, καὶ ἔτι μᾶλλον τὸ, μὴ ἴσθι βάσκανος, ἀλλὰ φιλάνθρωπος (h. e. ut vertit Creuzerus V. Cl. in Symbolik p. 1. Löse die Einheit des Ganzen und seinen Einklang nicht, sey

menschlich und philosophire gemeinsam). Conf. Erasm. et Dacer. l. l. et qui multus est de hoc Symbolo Rittershus. ad Porphy. p. 227. Kiessl. [O.]

5. *Κυάμων ἀπέχεσθαι*] Jamblichus l. l. τὸ δὲ, *κυάμων ἀπέχου, συμβουλεύει φυλάττεσθαι πᾶν ὅσον ἐστὶ φθαρτικὸν τῆς πρὸς θεοῦ ὁμιλίας καὶ θείας μαντικῆς*. cum quo consentit Cicero de Divin. Lib. I. Cap. XXV. *Jubet igitur Plato sic ad somnum proficisci corporibus adfectis, ut nihil sit, quod errorem alius perturbationemque adferat. Ex quo etiam Pythagoricis interdictum putatur, ne fabis vescerentur, quod habet inflammationem magnam is cibus, tranquillitati mentis quaerentis vera contrariam*. Diogenes Laert. Lib. VIII. §. 34. *Φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ κυάμων παραγγέλλειν αὐτὸν (Πυθαγόραν) ἀπέχεσθαι τῶν κυάμων, ἥτοι ὅτι αἰδοίους εἰσὶν ὅμοιοι, ἢ ὅτι ἄδου πύλαις, (ἀγόνατον γὰρ μόνον) ἢ ὅτι φθείρει, ἢ ὅτι τῇ τοῦ ὄλου φύσει ὅμοιον, ἢ ὅτι ὀλιγαρχικόν*. ubi vid. Menagii notas pag. 367 seq. ed. Meibom. Conf. et Gell. Noct. Att. IV, 11. ibique intpp. Erasm. l. l. Rittershus. ad Porphy. pag. 232 seq. et intpp. ad Geopon. II. C. 35, 6. Tom. I. p. 180 seq. ed. Niclas. [O.]

6. *Μὴ συνδιατρίβειν μέλασιν ἀνθρώποις*] Huc referentur versus Horatii Lib. I. Epist. IV, 81.

— — — — *Absentem qui rodit amicam,
Qui non defendit alio culpante, solutos
Qui captat risus hominum, famamque dicacis:
Fingere qui non visa potest, commissa tacere
Qui nequit, hic niger est, hunc tu, Romane, caveto.* [Zehn.]

Ducta fortassis metaphora a sepia pisce, qui atramento, quod in cauda gestat, sese occultit. Vide Erasm. Adag. Cent. I: init. Hinc simillimum hoc Symbolum illi, quod Dacerius, No. LX. p. 280. inter spuria edidit: *Sepiam ne edito*. Paulo aliter explicat Trypho Grammaticus citatus a Gyraldo in explicatione hujus Symboli, quod scil. a dolis et mendaciis sit abstinendum, quae in nigredinem desinunt. Vid. Stanlej. Hist. Philos. p. 795. In alia omnia abit Hieronymus Wolfius ad Isocrat. Paraenes. ad Demonic. pag. 204. ed. in fol. *μελανούρων* explicans *foedam voluptatem*, quae cum pulchra facie blandiatur, nigra et venenata cauda, ut scorpius, incautos vulnerat. [O.]

7. *τουτέστι λάλον*] Aliter Jamblichus: *Τὸ δὲ, χελιδόνα οἰκία μὴ δέχου, συμβουλεύει, ῥάθυμον καὶ μὴ διηνεκῶς φιλοπονοῦντα μηδὲ ἐπίμονον αἰρετιστήν καὶ γνώριμον εἰς τὰ δόγματα τὰ σαμὴ μὴ ἐπιδέχου* *εἰκόνι δὲ ῥάθυμίας καὶ ἐγκοπῆς χρόνων χελιδόνι κίχρηται, ὅτι μέρος τι τοῦ ἐνιαυτοῦ αὐτῆς ἐπιφοιτᾷ ἡμῖν*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

„Et in flaminum Romanorum vestibus nullus erat nodus.“ [Kießl.] Cum hoc praecepto Pythagorae Dacerius pag. 165. apposite comparat monitum illud, quod angelus Mosi dederat ex rubo igneo Exod. III, 5. *Λῦσαι τὸ ὑπόδημά σου ἐκ τῶν ποδῶν σου· ὁ γὰρ τόπος, ἐν ᾧ οὐ ἔστηκας γῆ, ἅγια ἐστίν.* [O.]

14. *Τὰς λεωφόρους* etc.] Jamblichus: *τοῦτο τὸ σύμβολον τὴν μὲν δημώδη καὶ ἀνθρωπίνην ζωὴν ἀφιέναι παραγγέλλει, τὴν δὲ χωριστὴν καὶ θεϊαν μεταδιώκειν ἀξιοῖ.* D. Hieronymus exponit: *Ne vulgi sequaris errores.* Et Olympiodorus citatus a Wyttenbachio ad Platon. Phaedon. p. 155. *Οὐ τὴν λεωφόρον δεῖ εἶναι, τουτέστι τὴν τῶν πολλῶν.* Conf. Erasm. Adag. p. 17. Similimum D. Salvatoris dictum Matth. VII. v. 13. 14. et Mosis Exod. XXIII, 2. *Οὐκ ἔση μετὰ πλειόνων ἐπὶ κακίᾳ.* Conf. Rittershus. ad Porphyr. Vit. Pyth. §. 42. pag. 229. Kießl. Plane contrarium Pythagorae praeceptum affert Laertius: *Ἐπὶς λεωφόρου μὴ βαδίζειν.* Quod mihi suspectum est. [O.]

16. *Ἀνέμων πνεόντων* etc.] Jamblichus: *καὶ αὐτὸ τῆς θείας σοφίας ἐστὶ γνώρισμα· αἰνίττεται γὰρ, ὡς δεῖ τῶν θεϊῶν οὐσιῶν κατὰ δύναμιν τὴν ὁμοιότητα ἀγαπᾶν, καὶ ὅταν ἐνεργῶσι, τὸν σύμφωνον πρὸς τὰς ἐνεργείας αὐτῶν λόγον μετὰ μεγάλης σπουδῆς τιμᾶν τε καὶ σέβειν.* Sic et Brassicanus pag. 1223. Lil. Gyraldus autem et Dacer. No. 54. pag. 275. *Cum venti flant, i. e. cum turbarum civilium procellae existunt, tum fugiendum esse sapienti urbium strepitum et quaerenda loca deserta ac solitaria, ubi nil auditurus sit, nisi echo, vocis suae imaginem.* [O.]

17. *Ὁξίδα* etc.] Jamblichus: *Τοῦτο φρονήσει χρῆσθαι παρακελεύεται, καὶ μὴ θυμῷ. τὸ μὲν γὰρ ὄξυς τῆς ψυχῆς, ὅπερ θυμὸν καλοῦμεν, λόγον καὶ φρονήσεως ἐστέρηται. ζεῖ γὰρ ὁ θυμὸς, ὡς περ λέβης πυρὶ θαλπόμενος καὶ τὸ πάθος οὖν τοῦτο λογιζομῶν πιέζειν χρῆ.* *Ὁξίς*, quod aliis locis significat acetabulum, (conf. Suidas h. v. et Steph. Thes. Tom. II. p. 1358.) hoc loco est omne id, quod acutum est, aut acutus gladius. Nam ab aliis hoc Symbolum his verbis exprimitur: *Ὁξεῖαν μάχαιραν ἀποστρέφειν.* Conf. Diog. Laert. VIII, 17. et Gyrald. [Kießl.] Equidem crediderim, Jamblichum scribentem *ὄξίδα* cogitasse acetabulum imprimis ob verba, *ζεῖ γὰρ ὁ θυμὸς, ὡς περ λέβης.* Et sane elegantissima est comparatio animi iracundi cum vase aceti pleno. Dacerius No. 29. pag. 247. expl.: *Cave tibi a conviciis et dicteriis, σκώμμασι, quae mordent et laedunt animos aceti instar.* Sic et Horatius I. Serm. VII, 32 seq.

At Graecus, postquam est Italo perfusus aceto, Persius exclamat. [O.]

18. Ἄνδρὶ ἐπανατιθεμένῳ etc.] Jamblichus explicat: μὴ γίγνου μήτε σαυτῷ μήτε ἄλλῳ ἑσθυμίας καὶ μαλθακῆς διαίτης αἴτιος, πόνῳ γὰρ πᾶν χρῆμα ἀλώσιμον. Porphyrius Vit. Pyth. §. 42. παρῆνει μηδενὶ πρὸς ἑσθιώνην, ἀλλὰ πρὸς ἀρετὴν καὶ πόνους συμβάλλειν. ubi vid. Rittershus. pag. 230 seq. ed. Kiessl. Hieronymus adv. Rufin. *Oneratis superponendum opus, deponentibus non communicandum: h. e. ad virtutem incedentibus augenda praecepta, tradentes se otio relinquendos.* Conf. Plutarch. Sympos. Lib. VIII. Cap. VII. Contrarium plane habet Laertius VIII, 17. φορτίον συγκαθαιρεῖν καὶ μὴ συνεπιτιθέσθαι, nisi legendum sit συναποτιθέσθαι. Conf. Erasm. Adag. Chil. I. Cent. I. ibique H. Steph. p. 17. et Creuzer. V. Cl. in *Symbolik* etc. Tom. I. p. 128. Aliter citat et interpretatur hoc symbolum Olympiodorus in Comment. ad Platon. Phaedon. (in Andr. Mústoxydis *Συλλογῇ Ἀνεκδότων* novissime edita p. 8 et 9.) διότι Πυθαγόριον παράγγελμα μὴ ἀποτιθέσθαι, ἀλλὰ συνεπιτιθέσθαι τὰ βάρη, τούτοις οὐμπράττειν τῇ ζωῇ, οὐκ ἀντιπράττειν, vocem τὰ βάρη explicans τὰ βάρη εἶτα τοῦ, *opus proprium, non alienum.* [O.]

19. Εἰς μὲν ὑπόδησιν etc.] Brassicanus in Append. ad Erasm. Adag. p. 1223. vertit: *In calceum dextrum praemitte pedem, in podoniptrum autem sinistrum.* Jamblich. εἰς τὴν πρακτικὴν φρόνησιν παρακαλεῖ, τὰς μὲν σπουδαίας πράξεις ὡς δεξιὰς περιτίθεσθαι παραγγέλλον τὸ σύμβολον, τὰς δὲ φαύλας ὡς ἀριστεράς ἀποτίθεσθαι πάνταπασι καὶ ἀπορρίπτεσθαι. Potius: *Ad labores obeundos ut celeres et expediti, ad voluptates corporis autem vel alia oblectamenta segniores simus ac remissiores.* Ceterum Meinersius in *Geschichte der Wissenschaften* Tom. I. pag. 497. Symbolum hoc Pythagorae abjudicat. [O.]

20. Περὶ Πυθαγορείων etc.] Jamblichus: τοῦτο (τὸ σύμβολον) παρακλητικόν ἐστὶν εἰς τὸν κατὰ φρόνησιν νοῦν· οὗτος γὰρ τῷ φωτὶ ἔοικε τῆς ψυχῆς, καὶ ἀόριστον οὔσαν αὐτὴν ὀρίζει, περιάγει τε ὡσπερ ἐκ σκοτοῦ εἰς φῶς. περὶ πάντων μὲν οὖν τῶν ἐν τῇ ζωῇ καλῶν ἡγεμόνα νοῦν προϊστασθαι προσήκει· μάλιστα μὲν οὖν περὶ τῶν Πυθαγορείων δογμάτων ταῦτα γὰρ ἄνευ φωτὸς οὐχ οἶόν τε ἐστὶ γινῶναι. Sic et Brassicanus p. 1226. Adag. Erasm. — Jam vero mihi praeceptum hoc accuratius perpendenti alia videtur loci sententia, haec scil.: *De mysteriis Pythagoricis nunquam sine lumine loquitor*, h. e. non palam et in aprico, sed solummodo in loco secreto, abdito et tenebricoso adeoque facibus vel candelis collustrato, (φῶς enim de quovis lumine, sed speciatim de igne vel lumine facis aut Lucernae. Hesych. φῶς — καὶ τὸ πῦρ.) qualibus in locis arcana sua concilia habuisse videntur veteres Pytha-

gorei, ut hodie arcanorum collegiorum sodales, quos *Franc. Maçons, Freymauser* vocant, quibus legibus suis vetitum est de rebus suis arcanis vel inter se ipsos colloqui; nisi in loco quo congregantur (*in der Loge*). [O.]

21. *Ἀποδημῶν τῆς οἰκίας μὴ ἐπιστρέφου*] Plutarchus *περὶ παιδ. ἀγωγ.* C. 17. *Μὴ ἐπιστρέφουσαι ἐπὶ τοὺς ὄρους ἐλθόντας, τουτέστι μέλλοντας ἀποθνήσκουσαι καὶ τὸν ὄρον τοῦ βίου πλησίον ὄντα ὀρώοντας φέρειν εὐκόλως, καὶ μὴ ἀθυμεῖν.* Diogenes Laertius VIII, 17. *Αἰὰ δὲ τοῦ εἰς ἀποδημίαν βαδίζοντα μὴ ἐπιστρέφουσαι παρήνει τοῖς ἀπαλλαττομένοις τοῦ βίου μὴ ἐπιθυμητικῶς ἔχειν τοῦ ζῆν, μηδὲ ὑπὸ τῶν ἐνταῦθα ἡδονῶν ἐπάγεσθαι.* Jamblichus explicat de continua meditatione mortis, i. e. separatione animi ab omnibus rebus corporeis et iis, quae sensibus percipiuntur. Vid. Plato in *Phaedon.* C. 32. Eodem tendit divini Soteris dictum Luc. IX. 62. *Οὐδεὶς ἐπιβαλὼν τὴν χεῖρα αὐτοῦ εἰς ἄροτρον καὶ βλέπων εἰς τὰ ὀπίσω, εὐθετός ἐστιν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ.* Plura vide ap. Rittershus. ad *Porphyr. Vit. Pythag.* p. 228 seq. ed. Kiessl. [O.]

Ἐριννύες γὰρ μετέρχονται] Jamblich. *μετάνοια γὰρ ἐκ τούτου πολλή σοι παρέψεται τὴν δὲ μετάνοιαν Ἐριννύν μετωνόμασεν.* [O.]

22. *Ἦρὸς ἥλιον etc.*] Jamblichus explicat: *Μὴ ζωῶδες τι ποίει καὶ βοσκηματῶδες.* Harduinus ad *Plin. Hist. Nat. Lib. XXVIII. Cap. VI. (XIX. Hard.),* qui hoc praeceptum Magis tribuit, interpretatur: Contra magnos et honestos viros nihil proterve, nihil irreverenter agendum. Sed rectius Erasmus in *Adag.* p. 18. et Dacerius putant, in genere verecundiam commendari hoc symbolo, quam in Pythagora summam fuisse testatur Laertius his verbis: *οὐδὲ πώποτε ἐγνώσθη οὔτε διαχωρῶν. Nemo eum unquam vidit vesicam aut alvum exonerantem.* Ceterum apposite tanquam fontem hujus Symboli Erasmus citat versus Hesiodi in *Ἔργ.* v. 725. et seqq.

*Μηδ' ἀντ' ἡελίοιο τετραμμένος ὀρθὸς ὀμιχεῖν,
 Ἀυτὰρ ἐπὶν κε δύῃ, μεμνημένος, ἔς τ' ἀνιόντος.
 Μήτ' ἐν ὄδῳ, μήτ' ἐκτὸς ὄδοῦ προβάδην οὐρήσῃς,
 Μηδ' ἀπογυμνωθεῖς μακάρων τοι νύκτες ἔασιν
 Ἐζόμενος δ' ὄγε θεῖος ἀἴηρ πτείνυμένα εἰδώς,
 Ἢ ὄγε πρὸς τοῖχον πελάσας εὐερκέος αὐλῆς.*

Sic et Judaeis praeceptum fuerat: *לִּפְנֵי הַשֶּׁלֶחַן לֹא יֵשֵׁב* (*LXX παρασκευάσασθαι*) 1 *Sam. XXIV, 4: pedes tegere.* Vide Michael. Supplement. ad *Lexica Hebr.* p. 1743. [O.]

23. *Δαδίω θῶκον μὴ ἀπομάσσειν*] Diogenes Laert.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

breviandam vitam curis et anxiiis cogitationibus, quod praeceperat Pythagoras Symbolo καρδίαν μὴ ἐσθίειν. Dacerius No. 38. pag. 255. et seq. triplicem Symboli hujus explicationem proponit, ut sit vel 1. *Ne in tuum usum convertas, quae publica sunt adeoque omnium usibus patent*: vel 2. *Nil abjectum, servile vel indignum homine ingenuo neque cogites neque facias*, cum ligna scindere antiquitus habitum fuerit servorum officium: (Huc respicit dictum illud Josuae ad Gibeonitas Jos. IX; 25. Καὶ νῦν ἐπικατάραιοί ἐστε· οὐ μὴ ἐκλείπη ἐξ ὑμῶν δούλος, οὐδὲ ξυλοκόπος, οὐδὲ ὑδροφόρος, ἐμοὶ καὶ τῷ θεῷ μου.) vel tandem 3., ut Jamblichus explicat: τὸ ἐν ὁδῷ μὴ σχίζε δηλοῖ, ὅτι ἐν μὲν τὸ ἀληθές, πολυσχιδές δὲ τὸ ψεῦδος. δῆλον δὲ ἐκ τοῦ τὸ μὲν τι ἕκαστον μοναχῶς λέγεσθαι, εἴπερ ὑγιῶς λέγοιτο, τὸ δὲ τι οὐχὶ ἕκαστον ἀπείροισι τρόποις. ὁδὸς δὲ ἡ φιλοσοφία δοκεῖ εἶναι. λέγει οὖν, ὅτι αἰροῦ φιλοσοφίαν ἐκείνην καὶ τὴν ἐπὶ φιλοσοφίαν ὁδὸν, ἐν ἣ ἢ οὐ σχίσσεις, οὐδὲ ἀντιλεγόμενα δογματίσεις, ἀλλὰ ἐστῶτα καὶ τὰ αὐτὰ ἑαυτοῖς ἀποδείξει ἐπιστημονικῇ βεβαιωθέντα διὰ μαθημάτων καὶ θεωρίας, ὃ ἐστι, πυθαγορικῶς φιλοσόφει. Mihi sensus esse videtur: *Μὴ λεπτολογεῖν ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ*, h. e. in philosophiae studio non esse disquirendas res minutas ac subtiles, quae ad vitam emendandam nihil conferunt. Sic in Aristophanis Nubb. v. 129. Strepsiades ait:

Πῶς ἂν γέρον ὦν ἀπιλήσμων καὶ βραδύς

Λόγων ἀκριβῶν σχινδαλαμοὺς μαθήσομαι; [O.]

27. *Δακτύλιον μὴ φορεῖ*] Jamblichus: φιλοσόφει, φησὶν, ὡς ἀληθῶς, καὶ χωρίζει τοῦ περικειμένου δεσμοῦ τὴν ψυχὴν· μελέτη γὰρ θανάτου καὶ χωρισμὸς ψυχῆς ἀπὸ σώματος ἡ φιλοσοφία. Meinersio suspectum est hoc Symbolum ob sequens, quod fere contrarium moneat. Sed si cum Plutarcho περὶ παιδ. ἀγωγ. Cap. XVII, 8. legamus *Μὴ φορεῖν στενὸν δακτύλιον*, praeceptum Pythagora dignissimum exit, scil. ut ipse Plutarchus explicat: *ὅτι δεῖ τὸν βίον ἐλεύθερον ἐπιτηδεύειν, καὶ μὴ δεσμῷ προσάπτειν αὐτόν*. Sic et Hieronymus adv. Rufin. Sensus itaque erit: *Libertatem tuam vel principi vel uxori vel amasio ne mancipaveris*. [O.]

28. *Θεοῦ τύπον etc.*] Jamblichus: Φιλοσόφει καὶ ἀσωμάτων πρὸ παντὸς ἡγοῦ θεοὺς ὑπάρχειν μὴ νόμιζε δὲ μορφαῖς αὐτοὺς κεχρηῆσθαι, ὅσαι εἰσὶ σωματικαί· μηδὲ προσδέχεσθαι ὑποστάσει ὑλικῇ, καὶ οἷον δεσμῷ ὑλικῷ σώματι, ὡσπερ τὰ ἄλλα ζῶα. Melius Porphyrius, Vit. Pythag. §. 43. *Θεῶν τε εἰκόνας ἐν δακτυλίοις μὴ φορεῖν*. τουτέστι τὴν περὶ Θεῶν δόξαν καὶ λόγον μὴ πρόχειρον μηδὲ φανερόν, ἔχειν, μηδ' εἰς πολλοὺς φέρειν. ubi vide Rittershus. p. 231. seq. [O.]

29. *Παρά λύχνον etc.*] *ad lucernam faciem tuam in spe-*

culo ne contemplator, ut bene vertit Dacerus. Speculum enim antiquis incertitudinis et fallaciae symbolum: quod liquet vel ex loco Paulino 1 Cor. XIII, 12. *Βλέπομεν γὰρ ἄρτι δι' ἐσόπτρου ἐν αἰνίγματι, τότε δὲ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον*. Etiam facis seu lucernae lumen tanquam imago cognitionis obscurae adhuc ac imperfectae usurpata veteribus, ut docent nos Petri Apostoli verba II Epist. Cap. I, 19. *καὶ ἔχομεν βεβαιότερον τὸν προφητικὸν λόγον· ᾧ καλῶς ποιεῖτε προσέχοντες, ὡς λύχνῳ φαίνοντι ἐν αὐχμηρῷ τόπῳ, ἕως ἡμέρα διαυγάσῃ καὶ φωσφόρος ἀνατείλῃ ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν*. Sensus itaque hujus Symboli erit: Cave tibi ab imaginationis ludibriis, quae animum fallunt neque permittunt illi cognoscere vel adspicere ipsum verum, τὸ ὄντως ὄν, aut te ipsum cognoscere, qui sis. Similiter et Jamblichus explicat: *φιλοσόφει μὴ προστρέχων μὴ ταῖς κατ' αἰσθησιν φαντασίαις, αἵτινες φῶς μὲν τι περὶ τὰς καταλήψεις ποιοῦσι, λυχνοειδὲς μέντοι καὶ οὐχὶ φυσικὸν οὐδὲ ἀληθές* etc. Ceterum Meinersio nescio qua de causa suspectum est et hoc Symbolum. [O.]

30. *Περὶ θεῶν μηδὲν θαυμαστὸν ἀπίστει*] Hoc non Symbolum, sed praeceptum est. Sensus apertus. Hinc etiam divinationi per auguria magnam auctoritatem tribuisse Pythagoreos testatur Cicero de Divinat. I. Cap. III. ubi vid. Davis. p. 9. ed. Rath. Equidem vero prorsus assentior Meinersio suspectum habenti hoc Symbolum indignissimum sane viro sapiente. [O.]

31. *Ἀσχέτω γέλωτι*] Praeceptum, non Symbolum. [O.]

32. *Παρὰ θυσίαν μὴ ὀνυχίζου*] Apposite Dacerus cum hoc symbolo comparat versus Hesiodi *Ἔργ. v. 742 seq.*

Μηδ' ἀπὸ πεντόζοιο θεῶν ἐνὶ δαιτὶ θαλείῃ

· Ἄνον ἀπὸ χλωροῦ τὰ μνεῖν αἶθωνι σιδήρῳ.

Praecipere videtur Pythagoras, rebus sacris occupatum penitus oblivisci debere quarumcunque sive actionum, sive cogitationum mundanarum indignarumque deorum majestate ac templorum sanctitate. Argutatur in hoc Symbolo Jamblichus: *Βουλόμενός νεοῦν (Πυθαγόρας) τοὺς συγγενεῖς ἐξ ἀποστήματος τοὺς περὶ τὸν ἄλλον χρόνον ἡμελημένους διὰ τὴν ἀπόστασιν, τοῖς ὀνυξίν ἐχρήσατο, ὧν τεμνομένων ἄλγησις οὐδεμία περιγίγνεται, καὶ εἶπε· μὴ ἀποτίθεσο παντᾶσσι τούτους, εἰ καὶ τῷ ἄλλῳ χρόνῳ παρημελήθησαν, προοάγαγε αὐτοὺς σαυτῷ καὶ ἀνανέου τὴν οἰκειότητα (ἐν θυσίαις)*. [O.]

κῆ. Δεξιὰν etc.] Vide supra ad Symbol. 3. Jamblichus interpretatur: *Μὴ ἀνάσπα μηδὲ ἀνιμᾶν ἐπιχείρει δεξιὰν ὀρέγων τοῖς ἀνεπιτηδείοις καὶ ἀνοργιάστοις*. Erasmus in Adag. p. 14. apposite comparat illud Solonis Apophthegma, quod ex Apollodoro refert

Diogenes Laertius: φίλους μὴ ταχὺ κτῶ· οὐς δ' ἂν κτήσῃ, μὴ ἀποδοκίμαζε. [O.]

33. *Στρωμάτων ἐξανάστας συνέλισσε αὐτὰ etc.*] Apud Diogenem Laertium VIII, 17, hoc Symbolum ita legitur: *Τὰ στρώματα αἰεὶ συνδεδεμένα ἔχειν.* Jamblichus: *Τοῦτο παραγγέλλει, ὅτι φιλοσοφεῖν ἐπιβαλλόμενος νοητοῖς λοιπὸν καὶ ἀσωμάτοις προσοικείου σεαυτὸν, ἐκ τοῦ οὖν ἀμαθείας ὕπνου καὶ νυκτοειδοῦς σκοτούς ἐξανισταμένος μηδὲν συνιστῶ σεαυτῷ σωματικὸν εἰς τὸ τῆς φιλοσοφίας ἡμεροειδές, ἀλλὰ πάντα τὰ τοῦ ὕπνου ἐκείνου ἵχνη τῆς μνήμης τῆς σεαυτοῦ ἐκκᾶθαιρε καὶ ἐξαφάνιζε.* Plutarchus in Sympos. VIII, Cap. VIII. *Ἡ μὲν τῶν στρωμάτων συντάραξις ἐνίοις μὲν ἐδόκει μηδὲν ἔχειν ἀτοκεκρυμμένον, ἀλλ' αὐτόθεν φαίνεσθαι τὸ μὴ πρέπον ἀνδρὶ συγκεκριμένης γαμετῆς χώραν ὄρασθαι καὶ τύπον, ὥσπερ ἐκμάγειον ἀπολειπόμενον. Ὁ δὲ Σύλλας μᾶλλον εἶναζε κοιμήσεως μεθήμερινῆς ἀποτροπὴν εἶναι τὸ σύμβολον, ἀναιρουμένης ἑώθεν εὐθύς τῆς πρὸς τὸν ὕπνον παρασκευῆς, ὡς νυκτός ἀναπαύεσθαι δεῖν.* Clemens Alexandrinus Stromat. Lib. V. p. 559. *Ἡ κοίτη ταρασσέσθαι παραινέεται, ὡς μήτε ὄνειρωγμοῦ τινος, μηδὲ μὴν ὕπνου μεθ' ἡμέραν, ἀλλὰ μηδὲ τῆς ἐν νυκτὶ ἡδονῆς ἐπιμεμνησθαι ἔτι. τάχα δὲ καὶ φαντασίαν τὴν ζοφεράν συγγεῖν τῷ τῆς ἀληθείας φωτὶ δεῖν ἠνίσσετο.* Erasmus in Adag. pag. 19. *suspicitur, commendari verecundiam etiam his in rebus, quibus cogimur naturae necessitati satisfacere.* Henr. Stephanus autem in Annotatt. ad Erasm. putat, aliud Pythagoram innuisse, nimirum, cum mane ignoremus, ubi vesperi moraturi simus et somnum capturi, (ut incertae et infinitis mutationibus obnoxiae res humanae) debere nos semper stragula nostra habere *συνδεδεμένα*, id est, in unum quasi fasciculum colligata, simulatque ex uno loco in alium migrandum erit. Stragula itaque putat Stephanus h. l. posita esse pro tota supellectile, ut perinde sic quasi praecepisset *αἰεὶ τὰ ἑαυτῶν συσκευάζεσθαι*, ut Xenophon loquitur, vel *vasa colligere*, tanquam se itineri accingentes. [O.]

35. *Ἐγκέφαλον μὴ ἔσθιε*] Jamblichus: *αἰνίττεται, ὡς οὐ δεῖ κακῶς βεβουλευμένα πράγματα καὶ δόγματα διασιλλᾶναι μηδὲ διαδάκνειν.* Conf. Brassican. ad Erasm. Adag., p. 1224. Dacernus contra putat, Symbolum hoc idem innuere, quod vetat Horatius II, Od. XI, 11.

— — — *quid aeternis minorem
Consilium animum fatigas?*

Zermartre, zerbrich dir den Kopf nicht mit weitaussehenden Plänen und Entwürfen. [O.]

36. *Ἀποκάρματων etc.*] Jamblichus: *Τὸ σύμβολον λέγει*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

aequat. Hinc Symbolum ita capiendum: *In majore honore tibi esto figura et mensura (decempeda), quam figura et triobolus.* Quae ad hanc universam sententiam redeunt: Mathematicorum vel omnino literarum studia colito vel nulla mercede invitatus. Atque profecto hoc Symbolum, si ita intelligitur, dignum est, quod eorum numero, quae Meinersius in libro *Geschichte der Wissenschaften* Tom. I. p. 495. vere Pythagorica esse censet, adjiciatur. [*Kiessling.*] In alia omnia abierunt Gyraldus et Dacerius, ille de S. Trinitate et ejus adoratione a Pythagora commendata somnians, hic legens *προτίμα τὸ σχῆμα καὶ βῆμα καὶ τριόβολον — βῆμα* interpretans de regibus aliisve magistratibus vel iudicibus honorandis, *τριόβολον* autem de tribus illis naturis beatioribus, quas in Carminis aurei initio hominibus colendas dixerat Pythagoras, *ἀθανάτους* scil. *θεούς, ἥρωας ἀγαυούς* et *καταχθονίους δαίμονας*. Qua ratione autem istae dici potuerint *τριόβολος*, fateor me non intelligere. Verum ex parte vidit Stanlejus in *Hist. Philos.* pag. 796. ed. Lips. [O.]

λζ. *Κυάμων ἀτέχου*] Vide quae supra observavimus ad Symb. 5. Sprengelius in *Historia Rei Herbariae* citatus a doctissimo Creuzero in lib. *Symbolik und Mythologie* Tom. I. p. 126. putat, fabarum genus, cujus cibo Pythagoras interdixit discipulis, esse *κυάμόν Αἰγυπτίων*, fructum loti Aegyptiae, sive *Nelumbium speciosum* Linnaei. [O.]

40. *Μολόχην* etc.] Perizonius ad Aelian. *Var. Hist. Lib. IV. Cap. XVII.* putat malvam judicatam sanctissimam a Pythagora, quia simplicissimus et antiquissimus fuerit hominum cibus, teste Hesiodo *Ἔργ. v. 41.*

— — — — — οὐδ' ἴσασι, ὅσω πλέον ἤμισυ παντός
*Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τς καὶ ἀσφοδέλω μέγ' ὄνειαρ.

(quod confirmat etiam Plutarchus in *Conviv. Sapient.* p. 157. ed. Francof., ubi inter alia ait, Deli in templum ferri malvam et similes herbas, *τῆς πρώτης ὑπομνήματα τροφῆς καὶ δείγματα*): ad hoc itaque respicientem Pythagoram commendasse ideo malvam propagandam discipulis suis et ejus cibo illis interdixisse, ut monumentum antiquissimi victus sacrosanctum conservarent. Lil. Gyraldus autem et Dacerius putant, Pythagoram hoc Symbolo commendare voluisse mansuetudinem et placabilitatem. Nam cum *μολόχη* herba sit inter malvae species, cujus virtus est mollire et solvere, facilitatem et mollitudinem hac imagine innuisse philosophum. Quae Jamblichus et ex eo Brassicanus p. 1224. *Adag. Erasm.* ad hoc Symbolum afferunt, merae sunt argutiae et ineptiae. De varia scriptura *μολόχη* et *μαλάχη* disputat Valckenaer

ὁ πᾶνν ad Aristoph. Plut. v. 544. illud Doribus, hoc Atticis in usu fuisse docens. [O.]

42. *Στέφανον μὴ τίλλειν*] Ipse Porphyrius explicat: *τουτέστι τοὺς νόμους μὴ λυμαίνεσθαι· στέφανοι γὰρ πόλεων οὔτοι.* Sic et Hieronymus Apolog. adv. Rufinum: *coronam minime carpendam, i. e. leges urbium conservandas.* [O.]

43. *Σπονδὰς ποιεῖσθαι* etc.] Ipse Porphyrius interpretatur: *ἐντεῦθεν γὰρ ἠνίττετο τιμᾶν τοὺς θεοὺς καὶ ὑμνεῖν τῆ μουσικῇ· αὐτὴ γὰρ διὰ ὠτῶν χωρεῖ.* Jamblichus autem de Vit. Pyth. Cap. 18. *σπένδειν τοῖς θεοῖς κατὰ τὸ οὖς τοῦ κύλικος οἴωνοῦ ἔνεκα, καὶ ὅπως μὴ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πίνηται.* Conf. Creuzer V. Cl. in *Symbolik und Mythologie* Tom. I. pag. 128. [O.]

44. *Μήτραν ζώου μὴ ἐσθίειν*] Causam hujus praecepti explicat Hierocles in Aur. Carm. pag. 216. Needh. *Τοῦτο δὲ οὐτωσὶ λεγόμενον ἐνός τινος ἀφίσθηον ἡμᾶς τῶν περὶ γῆν καὶ τούτου σμικροτάτου. Ἐὰν δὲ εἰς τὸ πολύνουν τῆς Πυθαγορικῆς βαθύτητος ἀπίδης, τὴν ὅλην τῆς γενέσεως ἀποχὴν δι' ἐνός τινος αἰσθητοῦ παραδείγματος διδαχθῆση, καὶ ὡς μὲν ἐν βρώμασι τοῦτο οὐ προσοιόμεθα, ὡς δὲ ἐν τοῖς τοῦ ἀγροειδοῦς καθάρσιοις τὸ ἀπὸ τούτου νοούμενον ἐπιτηδεύσομεν.* Conf. Gyrald. ad hoc *Symbol. Opp.* Tom. II. p. 455. [O.]

45. *Θνησιμαίων ἀπέχεσθαι*] Idem Hierocles p. 218. *κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ τὸ θνησιμαίων ἀπέχεσθαι δεῖν θεωρήσομεν τὸ μὲν ὅλον τῆς θνητῆς φύσεως ἀπειργεῖν ἡμᾶς, ἥδη δὲ καὶ τῆς τῶν ἀθύτων καὶ ἀνιέρων σαρκῶν μεταλήψεως.* [O.]

46. *Τὸν ἄλα παρατίθεσθαι*] Hinc Parius ille Iamborum scriptor Archilochus id crimini dabat socero suo Lycambae, quod foedera pactaque sale et mensa sancita violasset. Origenes Lib. II. contra Celsum p. 76. ed. Augustan. *Καὶ ὄνειδίζων γε ὁ Πάριος Ἰαμβοποιὸς τὸν Λυκάμβην τὰς μετὰ ἄλας καὶ τράπεζαν συνθήκας ἀθετήσαντα φησὶ πρὸς αὐτόν· Ὁρκον δ' ἐνοσφίσθης μέγαν, ἄλας τε καὶ τράπεζαν.* [Rittershus.] Varie interpretantur hoc Symbolum. Laertius VIII, 35. *περὶ τῶν ἀλῶν, ὅτι δεῖ παρατίθεσθαι πρὸς ὑπόμνησιν τοῦ δικαίου. οἱ γὰρ ἄλας πᾶν σῶζουσιν, ὅ τι ἂν παραλάβωσι, καὶ γεγόνασιν ἐκ τῶν καθαρωτάτων, ὕδατος καὶ θαλάττης.* Alii, *amicitiam non esse dirimendam.* Nam sale et mensa amicitia sancitur. Hinc proverbium apud Graecos: *ἄλας καὶ τράπεζαν μὴ παραβαίνειν.* Zenob. Centur. I, 62. ubi vid. Schott. pag. 20. Demostheni etiam ac Chrysostomo *ἀλῶν κοινωγούντες sodales convictoresque* dicuntur, et etiamnum proverbium obtinet: *Ein Maas Salz mit einander essen.* Alii, quia sal mystice sapientiam prudentianque significat, putant, prudentiam hoc Sym-

bolo commendari a Pythagora. Alii tamen, cum frequens sit apud antiquos comparatio salis cum faceto et mordaci quodam lepore, (vide supra annot. ad Demophil. Simil. 19) interpretantur, *in convivis utendum esse jocis et facetiarum urbanitate*, quod vero prorsus abhorret a severitate scholae Pythagoricæ, et plane repugnat praecepto: *Ὀδόντας μὴ καταγνύειν*. [O.]

47. *Ἄρτον μὴ καταγνύειν*] Varias hujus Symboli explicationes affert Laertius VIII, 35. *Ἄρτον μὴ καταγνύειν, ὅτι ἐπὶ ἓνα οἱ πάσαι τῶν φίλων ἐφοίτων, καθάπερ καὶ νῦν οἱ βάρβαροι μὴδὲ διαιρεῖν, ὅς συνάγει αὐτούς. οἱ δὲ πρὸς τὴν ἐν ἄδου κρίσιν οἱ δὲ εἰς πόλεμον δειλίαν ποιεῖν.* ubi vid. Menag. Conf., Jamblich. Vit. Pyth. Cap. XVIII. pag. 186. Kiessl. qui addit: *οἱ δὲ, ὅτι οὐ δεῖ οἰωνὸν ποιῆσθαι τοιοῦτον ἀρχόμενον, καταγνύντα καὶ συντριβόντα.* Dacerius autem No. 24. pag. 242. sic interpretatur: Ne frustulum tantum panis in parvas quadras divisi porrigas pauperibus et egenis, citans Horatii illud I. Epist. XVII. v. 49.

Et mihi dividuo findetur munere quadra.

ita ut Pythagoras hoc Symbolo discipulos suos, ab avaritia dehortans idem fere monuerit, quod Salomo praecepit Ecclesiast. Cap. XI. v. 1. *Ἀπόστειλον τὸν ἄρτον σου ἐπὶ πρόσωπον τοῦ ὕδατος ὅτι ἐν πλήθει τῶν ἡμερῶν ἐρήσεις αὐτόν.* Plura vide ap. Gyrald. P. 657 seq. [O.]

48. *Ὀδόντας μὴ καταγνύειν*] Bene Gyraldus: „Mau-
„nuisse nos puto philosophum hoc Symbolo, ne in quenquam ob-
„trectantes maledicentesque sinus. Nam et *genuinum frangere*
„eodem fere modo dixerunt Latini scriptores, v. c. Persius Sat.
„I, 115.

— — — — — *sequitur Lucilius urbem,*

„*Te, Lupe, te, Muti, et genuinum fregit in illis.*

„et Horatius *dentem Theoninum* dixit, pro maledico I. Epist.
„XVIII, 82.

„*Dente Theonino cum circumroditur* — — —

„Et omnino Pythagoram ab omni genere irrisionis et dicterio-
„rum abstinuisse testatur post Laertium Suidas in *Πυθαγ.* —
„ἀπειχέτο δὲ καταγέλωτος καὶ πάσης ἀρέσκιας, ὅϊον σκωμμάτων
„καὶ διηγήματων φορτικῶν.“ [O.]

49. *Πρὸς τὸν ἥλιον* etc.] Bene exponit Gyraldus: „Non
„esse in manifestis rebus et quae in aperto sint repugnandum.
„Quid enim sole clarius?“ Paullo aliter Dacerius: Non esse animi
„secreta aperienda in publico coram hominibus ἀμνήτοις. [O.]

50. *Μὴ δεῖν καθεῦδεν ἐν μεσημβρία*] Eo enim tem-
pore lux clarissima et maxima solis vis est. Dixit itaque Pytha-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Tabularum, Leges vetuerunt Romanis: *Rogum ascia ne posito.* [O.]

57. *Τοῖς μὲν οὐρανίοις* etc.] Haec pertinent ad numerorum doctrinam Pythagoreorum, quibus numerus impar (in primis, ternarius), qui dividi non poterat, visus est perfectior et deorum coelestium majestati convenientior. [*Dacer.*] Plura vide ap. Gyrald. [O.]

58. *Μὴ σπένδειν θεοῖς* etc.] De hoc et sequenti Symbolo Plutarchus in Numa Cap. XIV. (p. 172. ed. Hutten.): *ταῦτα δύο σύμβολα τὴν γῆς ἐξημέρωσιν ἔοικε διδάσκειν, ὡς μύριον εὐσεβείας οὖσαν.* Gyraldus autem putat, docere philosophum, ut actiones nostras diis immortalibus purgatas offeramus. [O.]

59. *Προσκυνεῖν περιστρεφόμενος*] Plutarchus l. I. ἡ δὲ περιστροφή τῶν προσκυνούντων λέγεται μὲν ἀπομίμησις εἶναι τῆς τοῦ κόσμου περιφορᾶς· δόξη δ' ἂν μᾶλλον ὁ προσκυνῶν, ἐπεὶ πρὸς ἕω τῶν ἰσρῶν βλέπόντων ἀπέστραπται πρὸς τὰς ἀνατολάς, μεταβάλλειν ἑαυτὸν ἐνταῦθα, καὶ περιστρέφειν ἐπὶ τὸν θεόν, κύκλον ποιῶν καὶ συνάπτων τὴν ἐπιτελείωσιν τῆς εὐχῆς δι' ἀμφοῖν. εἰ μὴ νῆ Δία τοῖς Αἰγυπτίοις τροχοῖς αἰνίττεται τι καὶ διδάσκει παραπλήσιον ἢ μεταβολὴ τοῦ σχήματος, ὡς οὐδενὸς ἐστῶτος τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ὅπως ἂν στρέφῃ καὶ ἀνελίττῃ τὸν βίον ἡμῶν ὁ θεός, ἀγαπᾶν καὶ δέχεσθαι προσῆκον. An Saliorum apud Romanos et hodiernorum quorundam monachorum apud Turcas (*les Dervis*) saltationes inque gyrum celerrimae rotationes tale quid sibi velint, alii viderint. [O.]

60. *Καθεῖσθαι προσκυνήσοντα*] Plutarchus ibid. τὸ δὲ καθέζεσθαι προσκυνήσαντας οἰωνισμόν εἶναι λέγουσι τοῦ βεβαιότητος ταῖς εὐχαῖς καὶ διαμονὴν τοῖς ἀγαθοῖς ἐπιγίνεσθαι. λέγουσι δὲ καὶ πράξεων διορισμόν εἶναι τὴν ἀνάπαυσιν· ὡς οὖν τῇ προτέρᾳ πράξει πέρασ ἐπιτιθέντας καθέζεσθαι παρὰ τοῖς θεοῖς, ἵνα ἑτέρας πάλιν ἀρχὴν παρ' ἐκείνων λάβωμεν. δύναται δὲ καὶ τοῦτο τοῖς εἰρημένοις ὁμολογεῖν, ἐθίζοντος ἡμᾶς τοῦ νομοθέτου μὴ ποιεῖσθαι τὰς πρὸς τὸ θεῖον ἐντεύξεις ἐν ἀσχολίᾳ καὶ παρέργως, οἷον σπεύδοντας, ἀλλ' ὅταν χρόνον ἔχωμεν καὶ σχολὴν ἄγωμεν. *Dacerius*, ut edidi, habet *προσκυνήσοντας*: apud Plutarchum vero est *προσκυνήσαντας*. Utro modo legamus, *praeceptum Pythagora dignissimum exit, vel ante rem sacram faciendam, vel post illam peractam quietus esto et meditabundus ac sedatis affectibus.* [O.]

62. *Ὅταν βροντᾶ, γῆν θίγειν*] Monet philosophus, ut memores simus mortalitatis et nostrae originis. Etenim cum coeli porta tonat, ut ait poeta, signum est futurae tempestatis. Ergo instantibus signis, irae coelestis terram tange, et te mortalem

memineris. [Gyrald.] Vel etiam: *Irato rege vel principe et increpante offendens se ipsum submittat.* [Stanlej.]

63. "Εν, δύο] Reuchlinus Symbolum hoc ait de rerum principiis commodissimum. Quid enim citius occurrit res singulas intuentibus, quam *unum* et *duo*, cum causas et originem universorum scrutari voluerimus. Legimus praeterea, Zaretam, Pythagorae praeceptorem, *unum* et *duo* per nomina propagationis pronuntiare consuevisse, *unum*, id est Ένα, patrem appellando, et *duo* matrem, Plutarchi testimonio. Quin etiam prisci illi Ζήνα, id est Jovem, *unum* et "Ηραν vel Junonem *duo* vocabant, quod et Phurnutus (de Nat. Deor.) observavit. Symbolum igitur: *Unum, duo*, ad naturae principia pertinebit. [Gyrald.] De duobus principiis, *deo* et *materia*, dictum intelligit Dacerius. [O.]

64. Μη εσθίειν από δίφρου] Si v. από δίφρου *ex curru* interpretemur, sensus erit, cibum quiete capiendum: sin autem (quod magis placet Oleario ad Stanlej. pag. 798.) *e sella*, significabit, *negotii ubi instat tempus, non otio esse indulgendum.* [O.]

65. Φοίνικα μη φυτεύειν] Duplicem hujus Symboli, quod reliqui intactum reliquerunt, interpretationem affert Dacerius, aut: *Laborem inutilem ne suscipias*, quia scil. palma solummodo ubi sponte nascatur fructus ferat, nullos autem, ubi fuerit transplantata; aut etiam: *Cave tibi ab illis, quae primo quidem adspectu jucunda videntur aut palato dulcia sunt, at vero corpori nocent, vel, cum illis usus fueris, damnum afferunt.* Nam palmae fructum, inprimis vinum ab eo expressum, capiti nocere testatur Xenophon Anab. II. Cap. III, 15. Καὶ ἦν παρὰ ποτὸν ἠδὲ μὲν (scil. χρῆμα), κεφαλαλγῆς δέ. ubi Schneider. V. Cl. citat Dioscorid. I, 148. et Plin. XXXIII, 4. [O.]

66. Φυτὸν ἡμερον etc.] Addit Laertius: ἄλλὰ μηδὲ ζῶον, ὃ μὴ βλάπτει ἀνθρώπου. Interpretantur nonnulli: *Innoxio ne noceras*; sed praecceptum est de arboribus frugiferis non laedendis. [O.]

67. Ἐχεμυθίαν ἀσκεῖν] De silentio, ἔχεμυθία, Pythagoreorum res nota. Vide inprimis A. Gell. Noct. Att. Lib. I. Cap. I. [O.]

68. Ἰχθύων μη γέυσθαι] Hoc ad silentium refertur a nonnullis, v. c. Eustathio ad Odys. M. pag. 1720. ed. Rom. Sunt alii qui dicant, propterea pisces vetari a Pythagora, quia in sacrificiis non adhibeantur. Plura vide ap. Gyrald. [Stanlej.]

69. Ἐπὶ γῆς μη πλεῖν] Clemens Alexandr., cui uni hoc Symbolum debemus, ita explicat Strom. V. p. 559. Ἐπὶ γῆς μη πλεῖν Πυθαγόρειον ἐστὶ σύμβολον. δηλοῖ δὲ τὰ τέλη καὶ τὰ ὅμοια

τῶν μισθωμάτων, ταραχώδη καὶ ἄστατα ὄντα, παραιτεῖσθαι δεῖν. διὰ τοῦτό τοι ὁ λόγος τοὺς τελῶνας λέγει δυσκόλως σωθήσεσθαι. [O.]

70. Τὸν δεξιὸν ὑποδεῖσθαι πρότερον] Vide supra Symb. 19. Εἰς μὲν ὑπόδησιν τὸν δεξιὸν πόδα προπάρεχε, εἰς δὲ πόδιον πτρον τὸν εὐώνυμον. et quae ibi observavimus. [O.]

71. Οὐδὲ εἰς περιῶραντήριον etc.] Pateor, me haec non intelligere. At si inverso ordine legamus: Οὐδὲ εἰς βαλανεῖον ἐμβάπτειν, οὐδὲ ἐν περιῶραντηρίῳ λούεσθαι, sententia exhibit viro sapiente digna: Quocunque scil. instrumento utendum esse ad usus ipsi convenientes, non autem ad alienos. [O.]

72. Μετὰ φωνῆς εὐχεσθαι] Clemens Alexandr. Strom. IV. p. 543. Τί τοίνυν οἱ Πυθαγόρειοι βουλόμενοι μετὰ φωνῆς εὐχεσθαι κτελεύουσιν; ἐμοὶ δοκεῖ, οὐχ ὅτι τὸ θεῖον ἔχοντο μὴ δύνασθαι τῶν ἡσυχῆ φθεγγομένων ἐπαίειν, ἀλλ' ὅτι δικαίας ἐβούλοντο εἶναι τὰς εὐχάς, ἃς οὐκ ἂν τις αἰδεσθεῖη ποιεῖσθαι πολλῶν συνειδόντων. [O.]

In Symbola latine edita a Gyrardo.

1. *Sepiam ne edito*] Sensus esse videtur: Cum hominibus dolosis et dissimulatoribus nil tibi negotii esto; quia sepia capta emisso atro liquore mare infuscat, atque oculis hominum se subducit, prout est apud Plutarchum de solertia animal. pag. 978. A. ed. Wechel. [Stanlej.] Hoc itaque Symbolum unum idemque esset cum Symbolo 6. *Μὴ γεύεσθαι μελανούρων.* [O.]

4. *Mustela* etc.] Mustela enim auctore Plutarcho (de Is. et Osir.) ex ore parit adeoque sermonis ex ore procedentis est symbolum. [Stanlej.] Vid. Aelian. de Nat. Animal. Lib. II. Cap. LV. quam tamen fabulam refutat Aristoteles Hist. An. IX, 65. [O.]

5. *Arma a muliere* etc.] Forte hoc etiam sibi vult illud Symbolum, foeminarum contentionibus neminem se immiscere debere. [Stanlej.]

10. [*Offensa in vestibulis* etc.] Praeceptum hocce superstitiosum, Pythagora indignissimum videtur fluxisse ex Novorum Pythagoreorum schola. [O.]

14. *Lapidem in fontem jacere* etc.] Simile Hesiodi illud "Erg. v. 758.

Μηδ' ἐπὶ κρηνάων οὐρεῖν.
et Proverb. Salomon. XXV, 26. "Ὡσπερ εἰ τις πηγὴν φράσσοι καὶ ὕδατος ἐξοδὸν λυμᾶνοιτο, οὕτως ἄκοσμον δίκαιον πεπτωκέναι ἐνώπιον ἀσεβοῦς. [Stanlej. et Dacer.]

17. *Sinistra* etc.] Sinistrae enim manui furta et rapinae maxime tribuuntur, ut in isto Catulli Epigrammate XII.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

ad Maxim. Tyr. Dissert. VIII. (vulgo XXXVIII.) pag. 133. ed. Reisk. nostri loci haud immemorem et praecipue, qui de hoc aliisque corporis humani epithetis, v. c. ἀγγεῖον, ἀσπὸς, θύλακος, ἔλυτρον, σκεῦος, *vas*, *vasculum*, multus est, Fischer. in' Indice ad Aeschin. Socr. v. Σκῆνος. [O.]

σκήνεος δὲ ἰσχυρῆς] Sic restitui ex Stobaeo, monente jam Davisio ad Maxim. Tyr. l. l. Editt. et Cod. Palat. σώματος δὲ ἰσχυρῆς. Et potuit sane Democrates, vel quisquis fuerit collector harum sententiarum Democriti, explicationis causa ponere σώματος. [O.]

οὐδὲν τι] Sic Codex Palat. cum Stobaeo. Bene. Vide Schaefer. V. Cl. ad Gregor. Corinth. p. 864. et in Ind. v. τις et Melet. Crit. p. 12. In Editt. deest τι. [O.]

3. Ὁ τὰ ψυχῆς ἀγαθὰ ἐρεόμενος etc.] Insolens prorsus et, quod sciam, sine exemplo est verbi ἐρεῖσθαι (vel ion. ἐρέεσθαι. Vid. Maittaire de Dialect. pag. 157. ed. Sturz.) cum accusativo rei amatae constructio. Annon legendum, αἰρεόμενος τὰ θειότερα αἰρέεται? Cod. Palat. ἐρεώμενος. Male. [O.]

ὁ δὲ τὰ σκήνεος] Sic Cod. Palat. Editt. ὁ τὰ σκήνους. [O.]

τ' ἀνθρωπῆια] Formam hanc ionicam et Herodoteam (v. c. I, 5. 29. vid. Maittaire p. 134. Sturz.) debemus Codici Palat. Editt. τ' ἀνθρώπινα. [O.]

4. εἰ δὲ μὴ, μὴ ξυναδικέειν.] In Epiretico Exemplari Bibliothecae Barberinae legebatur εἰ δὲ μὴ, ξυναδικέειν. Sed loci sensus geminam negationem requirit, cum sententia 28. non solum injuria, sed et animo laedendi abstinendum moneat. Democritus apud Stobaeum Serm. III. et IV. ad vindicandam injuriam cohortatur, unde hic ξυνεκδικέειν potius scribendum foret, si Democratem nostrum eundem cum Democrito esse certo constaret. [Holsten.]

5. Ἀγαθὸν εἶναι χρῆ, ἢ μιμεῖσθαι] Stobaeus Serm. XXXVII. (περὶ χρησιμότητος) hanc sententiam Democrito attribuens sic effert: Ἀγαθὸν ἢ εἶναι χρῆ ἢ μιμεῖσθαι. Sed cui bono haec imitatio aut simulatio, cum bonum esse, non videri oporteat? Nam quod Epicurus dicebat de studio sapientiae. (in Epistola ad Menoec.), id virtuti etiam quadrat. Οὐ προσποιεῖσθαι δεῖ φιλοσοφεῖν, ἀλλ' ὄντως φιλοσοφεῖν· οὐ γὰρ προσδεόμεθα τοῦ δοκεῖν ὑγιάειν, ἀλλὰ τοῦ κατ' ἀλήθειαν ὑγιάειν. Rectius ergo mea quidem sententia sic scriberetur: οὐ μιμεῖσθαι (vel propius ad lectionem corruptam μὴ μιμεῖσθαι. O.), vel sane addendum aut saltem intelligendum μάλλον. [Idem.] Sed μάλλον h. l. vix subaudi potest ob sermonis ambiguitatem, et dubitare licet, annon

Democritus, quem nonnunquam praecepta prudentiae potius quam verae virtutis et honestatis dedisse infra ad Democrat. Sent. 10. observabimus, ipse scripserit ἢ μιμεῖσθαι. [O.]

6. ὁ ὄμασι] Delevi in his et sequentibus ν ἐφελκυστ., cum Ionica dialectus illud respuat. Grammaticus Augustan. de Dialect. Ion. in Gregorii Corinth. editione Lipsiensi p. 669. §. XXV. Ἐν τοῖς τρίτοις προσώποις ἡ νέα τῶν Ἰώνων διάλεκτος καὶ ἐν ταῖς δοτικαῖς πληθυντικαῖς τὸ ν ἐφελκυστικὸν οὐ (τίθηναι), εἰ μὴ χάριν μέτρον. In Foesii autem Hippocrate singulis fere paginis retentum est ν ἐφελκ. [O.]

ὁρθοσύνη] Bene vertit Holstenius *animo recto*, h. e. fallere vel simulare nescio, quo scil. lucratur hominum fiduciam, *Geradheit, la droiture*, ut vertit Levesque. Unum nostrum exemplum citat Schneiderus in Lexico. [O.]

καὶ πολυφροσύνη] Lectionem hanc praestantissimam debemus Codici Palat. Editt. καὶ δικαιοσύνη, quod vero idem fere esset cum ὁρθοσύνη. Sed πολυφροσύνη, *animi solertia, Betriebsamkeit, Erfindungsgeist*, unice verum et verborum sententiae accommodatissimum. Eodem sensu Homerus Odys. Θ. 295.

— — — ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ

Τεχνήεντες ἔχυντο πολύφρονος Ἡφαίστιο. [O.]

8. Μέγα etc.] Sententiam Democrito adscriptam habet etiam Stobaeus Serm. 106. ὅτι δεῖ γενναίως φέρειν τὰ προσπίπτοντα. [O.]

συμφορῆσι] Cod. Palat. ξυμφορῆσι. Inter Ionicos scriptores Herodotus quidem constanter habet συμφορῆ, v. c. I. C. 32. πᾶν ἐστὶ ἄνθρωπος συμφορῆ. Hippocrates autem amat ξυμφέρω, ξυμφορῆ. Vide Foes. in Oeconom. Hippocrat. Et dubium omnino est, utro modo Democritus scripserit. [O.]

9. αἰσχροῖσι] Cod. Palat. αἰσχροῖσιν. Male. Vide supra ad Sent. 6. [O.]

ἔργμασι] Ita Cod. Palat. Editt. πρήγμασι. Vide infra ad Sent. 29. [O.]

10. Ἀληθόμυθον etc.] Cod. Palat. ἀληθόμυθον, vitiose: et mox omittit εἶναι. Videtur autem Democrates, sive quisquis fuerit auctor hujus collectionis, cui displicebat Democriti sententia prolata a Stobaeo Tit. περὶ ψεύδους — Ἀληθόμυθῆεν χρεῶν, ὅπου λῶϊον, sic eam in melius mutasse: nisi illic sit corrupta lectio. [O.]

11. Ὁ ἀδικῶν etc.] Si Democriti est haec sententia, scripsit sine dubio: Ὁ ἀδικέων τοῦ ἀδικουμένου etc. [O.]

12. Μεγαλοψυχίη] Cod. Palat. ἡ μεγαλοψυχίη. male. Nam μεγαλοψυχίη praedicatum est, non subjectum. [O.]

πλημέλειαν] Idem Codex πλημέλειαν: sed alterum μ supra lineam insertum est. [O.]

13. Νόμῳ etc.] Democriti est sententia apud Stobaeum Serm. V. περὶ σωφροσύνης. [O.]

τῷ σοφωτέρῳ] Omisit articulum Stobaeus. Cod. Palat. τῷ σοφωτάτῳ. [O.]

14. Μωμεομένων φλαύρων etc.] Restitui genuina Democriti verba cum ex Stobaeo Serm. XXXVIII. περὶ φθόνου. tum e MSto Palat. ubi est Μωμεομένων φαύρων. Editt. Μεμφομένων φαύλων ὁ ἀγαθὸς οὐ ποιεῖται λόγον. Μωμάομαι, Ion. μωμέομαι, verbum Homericum. Apollonius Sophist. Lex. Hom. Μωμήσονται — οἷονεὶ καταπαίξονται· μῶμος γὰρ ὁ μετὰ ψόγου καταπαιγμός. (II. Γ. 412.)

Πᾶσαι μωμήσονται· ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ.

Conf. intpp. ad Hesych. Tom. II. p. 647. ed. Alberti. [O.]

15. Χαλεπὸν etc.] Et haec sententia Democritō attribuitur a Stob. Serm. XLIII. περὶ τῶν ἐν ταῖς πόλεσι δυνατῶν. χειρόνος pro χείρονος, quod Editt. habent, restitui e Cod. Palat. [O.]

16. οὐκ ἄν ποτε εἶη δίκαιος] Holstenius: *haud quamquam erit justus*. Potius: *Nunquam fieri potest, ut justus sit, qui pecunias facile vincitur*. [O.]

17. Ἰσχυρότερος ἐς πειθῶν etc.] Cod. Palat. Ὁ ἰσχυρότερος εὐπειθεῖ. Male, cum ἰσχυρότερος praedicatum sit, conjungendum cum γίνεταί. [O.]

18. Τὸν οἰόμενον etc.] Hinc corrigendus Stobaeus Serm. X. περὶ ἀδικίας, ubi haec verba Democrito (al. Demonico) attributa corruptissime sic leguntur: Χρυσοῦ τὸν οἰόμενον νόον ἔχειν οὐ νοουθετῶν τί ματαιοπονέει. C. Gesnerus conjicit Χρυσοῦ θεοπότην etc. et delet οὐ ante νοουθετῶν, quod haud plane rejiciendum videtur. Nam pauper, qui ob egestatem aliorum arbitrio obnoxius est, quamvis sit φίλανθος, vix tamen audebit refragari monitoribus. Sed potius conjecerim, extremum verbum proxime antecedentis sententiae χρυσοῦν ab inscio quodam librario ad hanc fuisse traductum. Bene Levesque vertit: *C'est perdre le temps que de vouloir éclairer l'orgueilleux qui s'étonne lui même de ses propres lumières*. Ceterum Ionismos ex Stobaeo restitui. [O.]

19. Πολλοὶ λόγον etc.] Duas sententias in unam contraxi secutus auctoritatem Codicis Palat., qui pro πολλοὶ δρωῦντες habet πολλοὶ δὲ δρωῦντες tanquam oppositum prioris lemmatis, cum quo conferenda ex parte verba Pauli Apostoli Rom. II, 14. [O.]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

quae in editis desiderantur; tanquam novam sententiam inserit h. l. Codex Palat. Post τὰ, notante viro docto, qui illum in meos usus contulit, erasum quid. Legendum fortassis: Ἄνθρώποισι πάντοι σεβαστὰ ἐστὶ τὸ ἀγαθὸν καὶ ἀληθές· ἡδὺ δὲ ἄλλω ἄλλο. *Apud omnes quidem homines in honore sunt bonum ac verum· gratum tamen alii aliud. Bei allen Menschen steht zwar das Gute und Wahre (Tugend und Wahrheit) in einer gewissen Achtung; im übrigen aber liebt der eine dies, der andre anderes.* [O.]

38. ἀνυβρίστως] Cod. Palat. ἀνύβριστα adverbialiter. Bene vertit Holstenius *citra nullius injuriam*, h. e. *ita ut nulli injuriam facias*. Nam significatione activa accipiendam esse h. v. docet v. Δίκαιος. Alias ἀνυβρίστως sensu passivo est *nulla injuria vel contumelia lacessitus*. Utriusque significationis exempla affert H. Stephanus in Thesauro. [O.]

39. συμφέρη] Palat. συμφέρη.

40. Κρέσσον etc.] Ionismos restitui e Cod. Palat. et Stobaeo Serm. XLII. περὶ νόμων καὶ ἐθῶν, ubi eadem Sententia legitur Democrito adscripta. Editt. Κρεῖσσον ἄρχεσθαι τοῖς ἀνοήτοις. [O.]

41. Νηπίοισι οὐ λόγος etc.] Egregie in eandem sententiam Manuel Palaeologus in praeceptis educationis regiae (quem libellum vere aureum alia occasione luci dabimus) Cap. 32. pag. 58. ed. Basil. Ἡδὺ τι τὸ μαθεῖν ἐστίν, οὐκ ἐκ τοῦ παθεῖν πταίσαντα, ἀλλ' ἐκ τοῦ διαπεφυγῆναι τὸ δυσχερέστερον, τῇ τῶν ἄλλων διαμαρτία γενόμενον ἐμπειρότερον. Οἱ πλείους δὲ, ὡς ἔοικεν, ὀλιγωροῦσι τοῦδε τοῦ πράγματος, καὶ τὰς οἰκείας συμφορὰς ἀναμένουσιν, ὥστε παρ' ἐκείνων μαθεῖν, μισθὸν παρέχοντες ταύτης τῆς μαθησῶς ζημίαν, πολλὰκις οὐδ' εὐανάκλητον. Μῦθος δὲ τις ἐστὶν αὐτοῖς, οὐ τοσοῦτον ἰατρὸν εἶναι, τὸν ἐπιστήμη τοῦτ' ὄντα, ὡς τὸν περιπεπτώκωτα ποικίλοις πάθουσι. Σὺ δ' ἂν μάθοις, εἰ βούλει, καὶ μὴ παθῶν, τὰς τῶν ἄλλων συμφορὰς οἰκειούμενος, καὶ τὰ τούτων αἷτια φυλαττόμενος, οὕτω παντᾶπασιν ἀκριβῶς, ὥσπερ ἂν εἰ σοὺ συνέβη περιπεπτακῆναι τοῖς χαλεποῖς. [O.]

ἀλλὰ συμφορῇ] Cod. Palat. ἀλλὰ συμφορῇ. Editt. ἀλλ' ἡ συμφορὰ. Vide supra ad Sent. 8. [O.]

42. ἄνευ συνέσιος] Sic pro συνέσειας, quod Editt. habent, dēdi e Democrito Stobaei Serm. IV. περὶ ἀφροσύνης, qui habet ξυγέσιος, et fortassis ita scripsit Democritus. Vide supra ad Sent. 8. [O.]

κτῆματα] Cod. Palat. χρήματα. [O.]

43. πορίζειν μὲν] Ita Cod. Palat. et Stobaeus, ubi eadem

Democriti sententia est, Serm. XCII. ὅτι τὰ χρήματα ἀβλαβῆ. Editt. μὲν πορίζειν. [O.]

ἐξ ἀδικίης δὲ πάντων κάκιον] Ita Cod. Palat. et Stobaeus, qui habet πάντως κάκιον. Editt. ἐξ ἀδικίας δὲ πάντων χαλεπώτατον, quod eodem fere sensu mox occurrit Sent. 44. Sed praefendum κάκιον, omnium perniciosissimum, schlimmer als alles. [O.]

46. Τὸ ἀεὶ μέλλον etc.] Ita Cod. Palat. Editt. Τὸ ἀεὶ μέλλειν. Sed illud praetuli, cum sit Participii pro Infinitivo Substantivi vicem gerente positi rarior usus et exquisitior. Ita Lucianus Nigrin. Cap. I. ἡ ἀμαθία μὲν θράσος, ὀκνηροὺς δὲ τὸ λελαγισμένον ἀπεργάζεται, ubi vid. Hēmsterhus. p. 228. ed. Bipont. Conf. Schaefer. V. Cl. ad Gregor. Corinth. p. 218. Ceterum Democriti est sententia apud Stobaeum Serm. XXIX. περὶ φιλοπορίας. [O.]

τὰς πρῆξιας] Cod. Palat. τὰς πράξιας. [O.]

47. Κίβδηλοι] MS. Palat. κίβδηλοι μὲν. Male. [O.]

ἀγαθοφάνεις] Tanquam ἀπαξ λεγόμενον citat h. v. Schneiderus in Lexico. [O.]

48. Μακάριος etc.] Non habet hanc sententiam Codex Palat. [O.]

49. ἀμαθίη τοῦ κρέσσονος] MS. Palat. ἀμαθία τοῦ κρέσσονος. Editt. ἀμαθίη τοῦ κρείσσονος. [O.]

51. πολλὰ εὐσχημονεόμενος] Sic edidi e Cod. Palat, ut sensus sit: qui externum splendorem sectatur, der nur äusserlich zu glänzen sucht, Editt. habent πολλὰ καλλωπιζόμενος, quod Holstenius vertit nimiumque scitus. Vid. Gataker. ad Antonin. XII. §. 27. pag. 560. [O.]

52. Πλεονεξίη] Democriti est sententia apud Stobaeum Serm. XXXVI. περὶ ἀδολοχίας. [O.]

ἀκούειν ἐθέλειν] Cod. Palat. et Stobaeus ἐθέλειν ἀκούειν. Sed meo quidem iudicio ἐθέλειν aptius ponitur in fine sententiae; pertinet enim ad utrumque et λέγειν et ἀκούειν. Es zeigt grosse Selbstsucht an, über alles reden und nichts hören wollen. [O.]

53. μὴ καιροῦ λάβηται] καιροῦ scil. τοῦ vel εἰς τὸ κακουργεῖν. Et si Democriti est haec sententia, pro τὸν φαῦλον scribendum τὸν φλαῦρον, quod habuimus supra Sent. 14 et 28. [O.]

54. Ὁ φθονέων ἐωντόν] Sic correxi ex Stobaeo Serm. XXXVIII. περὶ φθόνου, ubi eadem legitur Democriti sententia. Editt. Ὁ φθονῶν ἐαυτόν. [O.]

55. οὐχ ὁ ἀδικῶν] Οὐ et οὐκ, sequente ἀλλὰ καὶ vel δε,

pro οὐ μόνον. Vide Davis. ad Cic. Tusc. V, 6. pag. 389. ed. Rath. nostrum quoque locum citantem, et quae observávimus supra ad Sent. 29. [O.]

ἀλλὰ καὶ ὁ βουλόμενος] Sic edidi e Cod. Palat. ubi est ἀλλ' ὁ βουλόμενος. Editt. ἀλλὰ καὶ ὁ βουλεύων. [O.]

56. τῆς τῶν etc.] Cod. Palat. τῆ τῶν. Deinde paulo post hanc sententiam cum sequent. conjungens uno tenore legit μάλα καὶ (in Editt. μῆ) ὑποπτος κ. τ. λ. [O.]

57. εὐλαβῆς γίνου] Male reddidit Holstenius *facilem te praebe*. Atqui εὐλαβῆς est *cautus, providus*, ab εὐλαβέομαι. *Zeige dich vorsichtig und furchtlos*. Hoc enim est ἀσφαλῆς. [O.]

58. Χάριτας δέχεσθαι etc.] Seneca de Benef. Lib. II. Cap. XXV. *Qui gratus futurus est, statim, dum accepit, de reddendo cogitat.* [O.]

κρέσσονας] Ita Cod. Palat. Editt. κρείσσονας. [O.]

59. προσκείμεο] Ita Cod. Palat. Editt. προσκείμετον. [O.]

60. Μικραὶ χάριτες etc.] Plenius Antonius et Maximus Serm. περὶ εἰσργεσίας (pag. 278. ed. Conr. Gesner. Francofurt.): *Μικραὶ χάριτες ἐν καιρῷ μέγισταί εἰσι τοῖς λαμβάνουσι ταύτας ἐν περιστάσει*. Egregie in eandem sententiam Seneca Lib. III. de Benef. Cap. VIII. *Tempora quaedam (beneficia) magna fiunt, non summa. Beneficium est donata possessio, cujus fertilitas laxare possit annonam. beneficium est unus in fame panis. Beneficium est donare regiones, per quas multa flumina et navigabilia decurrant: beneficium est arentibus siti et vix spiritum per siccas fauces ducentibus monstrare fontem.* [O.]

61. εὐφρονέουσι] Cod. Palat. εὐ φρονέουσι duabus vocibus. [O.]

οἱ ξυνίασι τιμώμενοι] Ita MS. Palat. Editt. εἰ ξυνίασι. Sensus esse videtur: *qui consci sunt, dignos se esse, quibus conferantur honores*. Eodem sensu γνωρίζειν infra: ἤν μὴ γνωρίζης τοὺς ἐπαίνους. [O.]

62. Χαριστικός] i. e. *homo cui voluptas est aliis benefacere et gratificari*. Ein wahrer Menschenfreund, Wohlthater. Plutarchus Sympos. Lib. II. Quaest. I, Cap. V. conjungit εὐδάπανον καὶ μεγαλοπρεπῆ καὶ χαριστικόν; illisque opponit τὸν κίμβικα καὶ κυμινοπρίστην. [O.]

63. Πολλοὶ etc.] εἶναι addidi post φίλοι et εἶσιν in fine sententiae mutavi in εἶσι e Cod. Palat. Vide supra ad Sent. 6. [O.]

64. Ἐνὸς φιλία] Scrib. Ἐνὸς φιλίη, ut supra σοφίη, αἰτίη, ἀμαθίη. [O.]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

eodem Cod. restitui ionicam formam ἀνανδρίη. Apud Stobaeum Serm. LXXII. Γαμικά παραγγέλματα haec Democriti sententia ita legitur: Ὑπὸ γυναικὸς ἄρχεσθαι ἕβρις ἀνδρὶ ἐσχάτη. [O.]

79. τὸ αἰεὶ] Cod. Palat. τὸ αἰεὶ τὸ. [O.]

82. Βέλτερον] Cod. Palat. Βέλτιον. Sed rariorem formam praetuli. [O.]

83. Ἦν μὴ γνωρίζῃς τοὺς ἐπαίνους] i. e. Ἐὰν μὴ εὐ-
ρησῇ ἐν σοὶ τὸ τοῦ ἐπαίνου ἄξιον. [Stroth.] Bene Levesque: *Si tu ne connois pas les qualités, qu'ils celebrent en toi, sois convaincu, que ce sont des flatteurs.* Ἦγίο dedi e Cod. Palat. Editt. Ἦγέου. [O.]

Post hanc sententiam in Codice Palatino sequens inseritur Epigramma, quod Palladae adscriptum exstat in Analectis Brunckii Tom. II, pag. 428.

Γῆς ἐπέβην γυμνός, γυμνός θ' ὑπὸ γαῖαν ἄπειμι

Καὶ τί μάτην μοχθῶ; γυμνὸν ὄρω τὸ τέλος; [O.]

84. Ὁ κόσμος σκηνὴ] Egregie Plotinus Ennead. III. Lib. II. Cap. 15. Ceterum πάροδος vox e theatro et media scena petita; estque primus chori ingressus in scenam primusque ostentus, teste Polluce (Lib. IV. §. 33 et 108. O.) et Hephaestione. [Holsten.] Σκηνὴ tum scenam, tum etiam *tabernaculum* vel *quodvis temporarium domicilium* significat. Utraque significatio pulchre conveniret illa τῷ ἦλθες, ἶδες, ἀπῆλθες; haec τῷ πάροδος. Nisi autem utramque simul voci inesse existimes, prior utique praefenda erit. [Stroth.] At unice vera h. l. scenae significatio. [O.]

ἦλθες, ἶδες, ἀπῆλθες] Cuius facile succurret illud Caesaris: *Veni, vidi, vici.* [Stroth.] Levesque: *on entre, on regarde, on sort, Man kommt, und schaut, und geht wieder,* Pro ἶδες Cod. Palat. habet εἶδες Male. [O.]

85. Ὁ κόσμος ἀλλοίωσις etc.] Exstat apud Marcum Antoninum Lib. IV. (§. 3. fin. ubi vide Gataker. et de v. ἀλλοιοῦσθαι, ἀλλοίωσις Opp. pag. 191.), cui et passim in ore suum illud; πᾶν ὑπόληψις. [Holsten.] Et omnino non Democriti videtur esse haec sententia, quam omittit Codex Palatinus. [O.]

86. Τίμιον ὀλιγῆ etc.] Si sana est lectio, sensus hic erit: *Sapientiae vel minima portio pluris est aestimanda quam stupiditas magna, quantum licet honorata sit.* (ob opes scil. et potentiam.) Sic enim interpretor v. δόξαν. At convenientior multo et philosopho dignior sententia exiret sic legendo: *Τίμιον ὀλιγορομένη σοφία ὑπὲρ δόξαν ἀφροσύνης μεγάλην Pluris aestimanda sapientia* (vel *sapiens*, abstractum pro concreto), *licet contempta*

jaceat, quam stupiditas, quantum licet sit honorata. Ceterum hanc sententiam, quae in editis desideratur, uni debemus Codici Palatino. [O.]

Annotationes in Democriti Fragmenta. (1. Moralia.)

1. Ἐκ μεγάλων διαστημάτων κινούμεναι] Verbe quae ex magnis intervallis moventur vel impelluntur. intervallis scil. loci. Nam multo gravius ferimur et impellimur illis, quae ex longinquo cum vi et impetu in nos irruunt, aut quae ex loco sublimi et altissimo in nos incidunt, quam iis, quae ex propinquo nos feriunt. Et ita, ni fallor, explicandus hic locus. [O.]

ἔυσταθείες εἰσί] Stephanus εἰσίν. Equidem, quod semel monuisse sufficiat, in ionicis Democriti Fragmentis, quoties occurrebat, delevi τὸ ν̄ ἐφελκυστικόν, non ferente id ionici sermonis idiomate: retinui autem in iis Fragmentis, quae Antonius et Maximus aliique collectores ex ionica dialecto in communem mutarunt. [O.]

ἀρκέσθαι] Ita vel etiam ἀρέσκεσθαι pro vulgato ἀρκέσθαι, quod locum habere non potest, legendum esse docuit Valckenarius ὁ πᾶν ad Herodot. Lib. VII. Cap. 160. Tom. VI. p. 407. ed. Schweigh. ubi de locutionibus ἀρκέσθαι τοῖς παροῦσι, (ut in Epistola ad Hebr. XIII, 5.) ἀρέσκεσθαι τοῖς παροῦσι, ἀγαπᾶν, στέργειν τὰ παρόντα, multus est. Conf. quae observavimus ad Memnon. Excerpt. Cap. II. p. 199. Schowius ed ἀρκέσασθαι. Sed praefero ἀρκέσθαι, cum praecesserit ἔχειν τὴν γνώμην. [O.]

ἐννοούμενον, ἃ πάσχουσι, κάρτα] Jacobs. V. Cl. in Animadvv. ad Euripid. et Stobaeum legendum censet ἃ πάσχουσι κακὰ, putans, ἐννοούμενον κάρτα, valde animo volentem, ut vertit Conr. Gesnerus, Graecum non esso: illique adstipulatur Wakefield. in Silv. Crit. Tom. IV. pag. 145. Sed defendit vulgatam Schowius, κάρτα (i. e. μεγάλως, ἐκτενῶς) conjungens cum πάσχουσι, quibus gravissimis malis afficiuntur. Apud Herodotum nil frequentius. Vid. Koen. ad Gregor. Corinth. p. 466 seq. ed. Schaefer. [O.]

ὁ γὰρ θαυμάζων τοὺς ἔχοντας] ἔχοντας, i. e. divites, opulentos. Vid. Valckenar. ad Herodot. VI, 22. Bremi ad Epist. Socrat. I. nostrae editionis p. 136. et Wakefield. Silv. Crit. Tom. IV. pag. 145. [O.]

ἐπὶ τοῖς δὲ εὐθυμέσθαι] Sic lenissima mutatione et unius particulae transpositione locum sanavit Schowius. Τὰ μὲν scil. spectant ad ὑπερβάλλοντα—ἐπὶ τοῖς ad δυνατὰ sive παρόντα.

Antea legebatur ἐπὶ δὲ τοῖς εὐθυμέσθαι, quam lectionem sequens Jacobs. V. Cl. post τοῖς vocem excidisse putans legendum censet vel ἐπὶ δὲ τοῖς παρεοῦσι εὐθυμέσθαι, vel διόπερ τὰ μὲν διζέσθαι χρεῶν, εἰ ποθέεις εὐθυμέσθαι. [O.]

καὶ οὐκ ὀλίγας κῆρας ἐκ τῷ βίῳ διώσσαι] Sic edidit Schowius pro ἐν τῷ βίῳ ex emendatione Jacobsii. Sed fateor, me dubitare nonnihil de veritate hujus correctionis, cum τῷ βίῳ πρό τοῦ βίου Dorum genitivus sit, non Ionum, quorum dialecto usus est Democritus (nisi fortassis ita loquuti fuerint Abderitae). Herodotus certe constanter habet τοῦ βίου. Vide e. c. Lib. I. Cap. 30 et 32. Quae sint illae κῆρας, docet Valckenaer. in Hippolyt. p. 283. C. ubi laudat Hipparchi locum a Stobensi servatum pag. 547. 47. πολλάι κῆρες κατὰ πάντα τὸν βίον πεφύκασιν. [O.]

2. Poeticum hocce Fragmentum non esse videtur Democriti Abderitae. Demetrii nomen praefixum habet in Dictis Poetarum e Stobaeo ab Hug. Grotio editis, qui illud elegantissimis versibus ita reddidit :

*Addicta pravis mens ad insidias patet,
Intenta nempe quaestibus semper suis
Et temere credit, et ruit caeco impetu.* [O.]

3. ἐπαινεῖν] Scribendum ἐπαινέειν. [O.]

4. Σοφία ἄθραμβος etc.] In eandem sententiam Horatius Lib. I. Epist. VI, 1.

*Nil admirari, prope res est una, Numici,
Solaque, quae possit facere et servare beatum.* [O.]

ἀξίη πάντων] Vert. μακίμη facienda. Opp., ἀξίη μηδενός. Vid. Heindorf. ad Platon. Euthydem. C. 82. et Phaedon. C. 2. p. 271. [O.]

τέρψεις] Scribendum τέρψεις, ut conservetur ionicum idioma. [O.]

6. Τὴν γενομένην] Sic Schowius e correctione C. Gesneri. Antea τὸ γινόμενον. Maximus Serm. XXVI. περὶ φρονήσεως καὶ βουλήs habet γενομένηs. Male. [O.]

9. Εἶδωλα αἰσθητικὰ etc.] Compara cum hac sententia fabulam Aesopi XI. in Neveleti Myth. Aesop. p. 95. et Phaedri Lib. I. Fab. VII. de vulpe et persona tragica. [O.]

11. Ἀνοήμονες ἑυσμοῦνται etc.] Hanc sententiam restituit Jacobs. V. Cl. in Notis ad Antholog. Graec. Tom. XII. p. 116. legens: Ἀνοήμονες ἑυσμοῦνται τοῖς τῆs τύχης κέρδεσσι, οἱ δὲ τῶν τοιῶνδε δαημονέστεροι τοῖς τῆs σοφίης, probante doctissimo Schaefero in Melet. Crit. p. 118., hoc sensu: *stulti se accommo-*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

27. ἀδημοσύνην] Hoc verbum tanquam ἀπαξ λεγόμενον citat Schneiderus in Lex. Crit. Denotat scil. moerorem ex fastidio ortum, *Unbehaglichkeit*. [O.]

28. Συνοσία] concubitus cum foemina sobolis procreandae causa. Sic Arrian. Dissert. Epict. I. Cap. VI. §. 9. τὸ δ' ἄρ-
 ῶς καὶ τὸ θῆλυ, καὶ προθυμία ἢ πρὸς τὴν συνοσίαν ἐκατέρου,
 καὶ δύναμις ἢ χρηστικὴ τοῖς μορίοις τοῖς κατέσκευασμένοις, σὶ δὲ
 ταῦτα ἐμφαίνει τὸν τεχνίτην. et II. Cap. VIII; 12. ὅταν συνοσία
 χρῆ, τίς ὦν χρῆ; ubi vid. Hier. Wolf. pag. 406. ed. Schweighaeu-
 ser. Eodem sensu et latini scriptores dicunt *concilium*, *coetus*.
 Vide Observationes nostras ad Arnobium Tom. II. p. 24. [O.]

ἀποπληξίη] H. I. amphibolia quaedam inest huic voca-
 bulo. Alludit scil. Democritus, ut videmus ex verbis ἐξέσσονται
 γὰρ ἄνθρωπος ἐξ ἀνθρώπου, cum ad significationem ejus pro-
 priam et primariam ab ἀποπλήττειν, *percutere* vel etiam *extun-*
dere, quasi *exturbatio*, *das Abschlagen*, *Herausschlagen*, tum
 etiam ad significationem morbi, apoplexiae, quae est vel totius
 corporis vel illius partis cujusdam membrorum resolutio. Vid.
 Foes. in Oeconom. Hippocrat. h. v. Ceterum hoc Democriti di-
 ctum egregie illustrat Coelius Aurelianus Chronic. Pass. Lib. I.
 Cap. XIV. *Concubitus sive Venus ab aliquibus parva epilepsia*
nuncupata est: siquidem similem facit membrorum motum, diverso
contractu, anhelatione et sudore attestante, et oculorum conver-
sione cum rubore vultus. Conf. Plin. Hist. Nat. Lib. XXVIII.
 Cap. 6. Gell. Noct. Att. Lib. XIX. Cap. 12. Macrob. Saturn.
 Lib. II. Cap. 8. (ubi tamen Hippocrati hanc sententiam adscri-
 bunt) et Fr. Lindenbrog. Centur. Var. Quaest. No. 99. in Fabri-
 cii Bibl. Graec. Tom. XIII. pag. 599. Simile dictum Pythagorae
 habuimus supra in Similit. Pythagor. Num. 115. [O.]

29. μικρὰς] Restitui ionismum, monente Koenio ad Gre-
 gor. Corinth. de Dialect. p. 500. ed. Schaefer. Antea μικράς. [O.]

30. πόλεων] Ita Schowius e correctione C. Gesneri, sensu
 flagitante. Antea πόνων. Conferendum cum hac sententia Regis
 Salomonis Apophthegma Proverb. XVI, 32. Ὁ κρατῶν ὀργῆς κρείσ-
 σων τοῦ καταλαμβανομένου πόλιν. [O.]

31. Δίκης κῦδος etc.] Constructio est: Δίκης κῦδος ἐστὶ
 γνώμης θάρσος καὶ εὐθυμία, ἀδικίης δὲ δεῖμα ξυμφορᾶς τέρμα.
Gerechtigkeit ehren giebt Muth und frohen Sinn, und Unrecht
fliehen ist der Erlösung Anfang. In eandem sententiam Horatius
 I, Epist. I, 60.

Hic murus aëneus esto,
Nil conscire sibi, nulla pallescere culpa,

δικῆς κῦδος itaque i. γ. κυδαίνειν τὸ δίκαιον, venerari, colere, quod justum est: nil amplius. καὶ εὐθυμίη pro καὶ ἀθυμίη est e correctione C. Gesneri. [O.]

32. τὸ μὴ δ' ἐθέλειν] C. W. τὸ μὴ ἐθέλειν. [Schow.]

33. Πλοῦτος etc.] Vide infra ad Sentent. 93. [O.]

34. Χρημάτων ὄρεξις etc.] Egregie in eandem sententiam Juvenalis Sat. X, 135 seqq.

*Sed quo divitias haec per tormenta coactas,
Quum furor haud dubius, quum sit manifesta phrenesis,
Ut locuples moriaris, egentis vivere fato?
Interea, pleno dum turget sacculus ore,
Crescit amor numi, quantum ipsa pecunia crevit;
Et minus hanc optat, qui non habet.* [O.]

38. Ὡν τὸ σακῆνος etc.] Hanc sententiam, in plerisque Stobaei editionibus Aristoxeno adscriptam, auctoritate meliorum Codicum auctori suo, Democrito, reddidit Schowius. Et Democriti esse vel ionica dialectus arguit. [O.]

39. τῇ Αἰσωπίῃ κυνὶ etc.] Vide Fabulam Aesopiam Κύων κρέας φέρουσα No. 209. ed. Coray. [O.]

41. κίνδυνος δὲ ἢ τοῦ καιροῦ διάγνωσις] Huc spectat fabula illa in Appendice Phaedri No. XXIV. inscripta: *Homines duo, fallax, verax, et Simii.* (Tom. II. p. 512. ed. Schwabii.) [O.]

42. οἶτον] Ita H. Stephanus ex emendatione Conr. Gesneri. Antea οἶτον. Jacobs. in Animadv. ad Euripid. et Stob. pag. 238. legendum conjecerat βίον vel βιοτόν, quam conjecturam tamen idem retractavit vir doctissimus in Praefat. ad Curas secundas p. XIV. apposite citans Fragmentum Cratetis VI. in Analect. Brunck. Tom. I. pag. 187.

Χρήματα δ' οὐκ ἐθέλω συνάγειν κλυτὰ, κανθάρου οἶτον
Μύρμηκος τ' ἄφενος, χρήματα μαιόμενος.

et Callimach. Hymn. in Pallad. vs. 94.

— — — γοερῶν οἶτον ἀηδονίδων.

ubi vid. Spanhem. pag. 689. οἶτος igitur *fatum, sors.* Nil amplius. [O.]

43. ὥσπερ, οἱ ὀρχησταί etc.] Lucem his verbis affundit Xenophontis locus in Conviv. Cap. II. §. 11. Μετὰ δὲ τοῦτο κύκλος εἰσηνέχθη περίμυστος ξιφῶν ὀρθῶν. Εἰς οὖν ταῦτα ἢ ὀρχηστρὶς ἐκνύβιστα τε, καὶ ἐξεκνύβιστα ἵπῆρ αὐτῶν ὥστε οἱ μὲν θεώμενοι ἐφοβοῦντο, μὴ τι πάθῃ, ἢ δὲ θαρρόντως τε καὶ ἀσφαλῶς ταῦτα διεπράττετο. Conf. Willet. ad Galen. Adhort. ad Artes Cap. IX. pag. 103. [O.]

χαλεπὸν δ' οὐκ ἀτυχεῖν ἐνός] Sic edidi ex emendatione verissima Jacobsii V. Cl. Antea χαλεπὸν δὲ τυχεῖν ἐνός. Sed si difficile putavissent illi ὀρχησθαι vel unum assequi plantarum inter gladios vestigium, omnino nullo modo aggressuri fuissent ejusmodi saltationem periculosissimam. Et verum vidit jam C. Gesnerus. [O.]

τὸ γὰρ ἴχνιον etc.] intellige breve interstitium inter duos gladios. [O.]

44. γινώσκειν δ'] scil. τὸν καιρόν. [O.]

45. Βίος etc.] Bene vertit Schneiderus V. Cl. in Lex. v. ἀνεόρταστος: *Ein Leben ohne Feiertage ist wie ein langer Weg ohne Wirthshaus.* Ceterum ἀνεόρταστος et ἀπανδόκεντος sunt ἀπαξ λεγόμενα. [O.]

51. Τὰ ἑαυτοῦ] Idem plane est quod Epictetus vocat τὰ ἐφ' ἡμῖν et τὰ οὐκ ἐφ' ἡμῖν. [O.]

54. Τελευτᾷ γὰρ etc.] γὰρ indicat, hanc sententiam respicere ad ea, quae in antecedentibus nunc deperditis dixerat Democritus. Et si in re incerta prorsus ac dubia hariolari liceat, v. παρεκτεινόμενος facit, ut suspicer, in antecedentibus contentam fuisse fabulam illam Aesopiam de rana rupta et bove, quam, licet in Graecis amplius non inveniatur, ex antiquioribus collectionibus petitam elegantissimis versibus exposuerunt Horatius II. Sat. III, 312. et Phaedrus Lib. I. Fab. XXIV. Quid quod et alias ad Aesopi Apologos respexisse Democritum observavimus supra ad Sentent. 39. [O.]

ὁ παρεκτεινόμενος etc.] Phaedrus I. 1.

Inops potentem dum vult imitari, perit. [O.]

56. Οἱ ἐκούσιοι πόνοι etc.] Wyttenbachius V. Cl. ad Julian. Orat. I. pag. 163. ed. Schaefer. apposite comparat locum simillimum Isocratis ad Demonic. p. 8. *Γύμναζε σεαυτὸν πόνοις ἐκούσιοις, ὅπως ἂν δύναιο καὶ τοὺς ἀκούσιους ὑπομένειν,* et alia veterum scriptorum loca affert in eandem sententiam. [O.]

58. Τῆς ἡσυχίης πάντες οἱ πόνοι ἡδίωνες etc.] Fragmento huic corruptissimo, quod dedi ex editione Conradi Gesneri, emendando simul ac illustrando insignem navavit operam Cl. Jacobs. in Animadvv. ad Euripid. et Stobaeum p. 244sq. cujus annotationem integram exscribere liceat. „In Fragmento „hoc, ait vir doctissimus, admodum depravato hoc saltem extra „omnem dubitationem positum videtur, non ἀτυχίη, quod est e „conjectura Conr. Gesneri, nec ἐπιτυχίη, quod vulgo legitur, „sed ἡσυχίη legendum esse. *Labor, ait, otio suavior, in otio „enim omnia ingrata molestaque usunt.* Reliquorum correctio

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

bei der Vertheilung der Preise durch die Richter keinen Lohn, sondern gelten für Thoren. [O.]

αἰτίαν ἔχουσι] Vid. Budaeum in Comment. L. Gr. p. 2. et 1459. Casaub. ad Athen. IX, 11. Ceteram αἰτίαν jam in margine editionis Gesnerianae invenitur. [Jacobs.] Antea αἰτεῖν ἔχουσι. [O.]

62. Ζώνιτσίη] Bonum et probatum vocabulum, quod frustra suspectum habui in Obs. ad Chionis Epist. XI. (Memnon. pag. 286.) ubi vid. Schaefer. V. Cl. et intpp. ad Thom. Magistr. pag. 63. ed. Bernard. [O.]

ὅταν αὐτοὶ βούλωνται πάσχειν εὖ] Sic edidi e Codice Palatino, ubi post sententias Democratis leguntur Γνώμῃ κατ' ἐκλογὴν ἕκ τε τοῦ Δημοκρίτου καὶ Ἐπικτήτου καὶ ἐτίρων σοφῶν. Sed Democriteae ex ionica dialecto in communem mutatae sunt. Ibidem pro ὅταν ... βούλωνται legitur ὅταν... βούλονται. Male. Vid. Matthiae Gramm. Graec. pag. 742. [O.]

68. πρὸς εὐεστοῦν etc.] Sic edidi et versionem mutavi ex emendatione verissima Valckenaerii τοῦ πάνυ ad Herodot. Lib. I. Cap. 85. pag. 97. ed. Schweigh. pro insulsa lectione edd. πρὸς εὖ ἐστ' οὖν. Εὐεστῶ vel εὐεστοῦν Democritea vox: sic enim vocabat ille placidum et tranquillum statum omnibusque cum curarum tum affectuum turbis vacuum, in quo ille finem bonorum posuit, teste Diogene Laertio IX. §. 45. ubi vid. Menag. pag. 412. Hesych. εὐεστῶ — εὐθηνία, ἀπὸ τοῦ εὖ εἶναι, εὐδαιμονία ἐπὶ τοῦ εὖ ἐστάναι τὸν οἶκον etc. ubi vide intpp. Conf. Suidas. Eodem modo dicebatur καεστοῦν. vid. Hesych. h. v. ἀειεστῶ, aeternitas, Antiphonti ap. Harpocration. ἐστῶ pro οὐσία Archytæ ap. Stob. Eclog. Phys. p. 81. Canter. ἀπεστῶ — ἀποδημία Callimacho ap. Suid. Vide infra Fragm. 123. [O.]

τοῦτο ἔρδειν] Aut excidit verbum, aut legendum ἔρδει. [O.]

69. ἐπιθυμίας] Sine dubio legendum εὐθυμίας, vel etiam εὐθηνίας, felicitatis. [O.]

70. κινάδων] Scholiastes Aristophanis ad Nubb. v. 447. κινάδος· εἶδος τι θηρίου· καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου. Τοῦτο δὲ καὶ φύσει κινάδος τ' ἀνθρώπινόν ἐστιν. Οἱ δὲ πάν μὲν θηρίον κινάδος ἀξιοῦσι καλεῖσθαι, ἰδίως δὲ τὴν ἀλώπεκα. Conf. Harpocration et Etymol. M. h. v. H. I. autem, ut bene observat Schneiderus V. Cl. in Lexico, Democritus innuere videtur vel serpentes, vel alia bestiarum noxiarum ac venenatarum genera, et diserte Hesychius: κινάδος — θηρίον, ὄφεις. ubi vid. intpp.

Tom. II. pag. 266. ed. Alberti, et Wagner. ad Alciphron. Lib. III. Epist. XXVIII. Tom. II. pag. 93. et seq. [O.]

71. *Κιξάλλην*] Hesychius: *Κιξάλλης* — φῶρ, κλέπτης, ἀλαζών: ubi doctissimus Alberti nostrum locum citans apposite comparat Diras Tejorum in Chishull. Antiquitt. Asiat. p. 99. "Ὁς ἂν *κιξαλλεύοι*, ἢ *κιξάλλας ὑποδέχοιτο*, ἢ *ληΐζοιτο*, ἢ *ληϊστὰς ὑποδέχοιτο* etc. Chishullus putat, fortassis sic dictos fuisse *fures nocturnos, grassatores, sicarios, θυρυπανοικτὰς*, ostiorum et domiciliorum effractores, quales *Canachenos* appellat Amobius adv. gentes in loco difficillimo Lib. VI. Cap. XXIII. ubi vide Annotationes nostras Tom. II. pag. 391 seq. De varia hujus vocis scriptura, *κισσάλης, κιττάλης, κιξάλης, κιξάλλης*, vid. Koen. ad Gregor. Corinth. pag. 435. ed. Schaefer. [O.]

72. *Ἄδικουμένοισι* etc.] Ita H. Stephanus. In edit. Stobaei est: *Ἄδικούμενοι ἀδικουμένοισι* etc. ubi Conr. Gesnerus probabiliter legendum conjicit: *Μὴ ἀδικούμενον ἀδικουμένοισι*. [O.]

73. *ἢ ποίνης ἄξιοι*] Sic emendavit Conr. Gesnerus. Antea *θοίνης*, vitiosissime. Jacobs. V. CI. suspicans, in corrupto vocabulo *θοίνης* certum aliquod poenarum genus latere; legendum censet *ἢ στήλης ἄξιοι*. *Στήλης* poenam J. Pollux VIII, 69. commemorat una cum *φυγῇ* et *δεσμῷ*. Hesychius v. *Στηλίτας* — *Οὕτως ἐκάλουν Ἀττικοὶ, οἵτινες ἐπ' αἰτίαν τινὰ ἐστηλογραφήθησαν*. Suidas v. *Στήλη* — *Στηλιτευτικὸς δὲ λόγος λέγεται ἐκ μεταφορᾶς τῆς στήλης, ἢ ἐστὶ λίθος ἢ χαλκὸς ἐπιμήκης, τετραγώνῳ σχήματι ἰδρυμένος, ἐν ᾗ γέγραπται ἢ τοῦ στηλιτευομένου ὕβρις. et mox in *Στηλιτευθῆναι* — *φανερῶς δημοσιευθῆναι ἀπὸ τῶν στηλῶν τῶν δημοσίᾳ προσιθεμένων*. Pro *ἄξιοι* commodius legi posset *ἄξια*, scil. *ἔρδουσιν*. [O.]*

καὶ μὴ ἀπολύειν] Annon legendum *καὶ μὴ ἀπολυτέον*? Nam praecessit *καταψηφισματίον*. Ferendum tamen et vulgatum tanquam orationis anacoluthon. [O.]

παρὰ νόμον] Sic edidi e correctione CI. Jacobsii palmaria pro *παρὰ νοῦν*. [O.]

ὀρίζων] scil. *τὴν ἀπόλυσιν*, quod sensu repetendum ex antecedenti *ἀπολύη*. [O.]

74. *ὁ τιμὰς ἀξίας τάμνων*] *τιμὰς τέμνειν* vel ion. *τάμνειν* honores tribuere, *dispertiri*. [O.]

75. *ἢ οἱ πάντες ἄνθρωποι*] Scribendum *ἢ εἰ οἱ πάντες ἄνθρωποι*. [O.]

76. *καὶ γὰρ δίκαιον οὕτως* etc.] In eandem fere sententiam dixit divinus Soter Luc. XVII, 10. *Οὕτω καὶ ὑμεῖς, ὅταν*

ποιήσητε πάντα τὰ διδαχθέντα ὑμῖν, λέγετε· Ὅτι δούλοι ἄχρηστοί
 ἐσμεν· ὅτι ὁ ὠφείλομεν ποιῆσαι, πεποιθήκαμεν. [O.]

77. Ὁὐδεμία μηχανή etc.] Edidi Fragmentum hoc cor-
 ruptissimum, prout legitur in editionibus Stobaei a Conr. Gesnero
 curatis, qui in margine observat: *Locus hic valde obscurus est.*
 Post v. ἐαυτῶ τὸν αὐτὸν, pro quo alii Codicēs habent ἐωυτῶ τῶν
 αὐτῶν, vidēbantur mihi verba quaedam excidisse et legendum su-
 spicabar: Οὐδενὶ γὰρ ἄλλῳ [μᾶλλον] ἔοικεν ἢ ἐωυτῶ τὸν αὐτὸν [πα-
 σὶν εἶναι καὶ μὴ] ἐφ' ἑτέροιαι γίνεσθαι (i. e. *aliis subiectum esse,*
pendere ab aliorum arbitrio. Vide Lennep. ad Phalar. Epist. 103.
 pag. 304. et annot. nostr. ad Epist. Socrat. I. pag. 139.). Sequen-
 tia audaciori quidem conjectura sic refingenda censueram: Δεῖ
 δέ πως οὕτω καὶ ταῦτα κοσμηθῆναι, ὅπως ὁ μηδὲν ἀδικέων, ἦν καὶ
 πάνυ εὐτελής ἢ πρὸς τὰς ἀδικέοντας (pro ἐτάξῃ τοὺς ἀδικέοντας),
 μὴ ὑπ' ἐκείνοις γενέσθαι, (Constructionis particulae ὅπως vel ion.
 ὅπως cum Infinitivῷ licet rarissimae exemplis ab Hoogeveen. ad
 Viger. p. 435. ed. Hermann. noviss. et Wesselingio ad Diódor.
 Siculum Lib. XX. Cap. IV. Tom. IX. p. 429. ed. Argent. citatis
 add. Xenophontis VI. Hellen. II, 32. ἀλλὰ τοῦτο ἐπαινῶ, ὅτι
 εὖρετο, ὅπως μήτε διὰ τὸν πλοῦν ἀνεπιστήμονας εἶναι τῶν εἰς ναυ-
 μαχίαν μήτε διὰ τὸ ταῦτα μελετᾶν βραδύτερόν τι ἀφικέσθαι.) ἀλλὰ
 τινὰ ἢ θεσμόν ἢ τι ἄλλο ἀμύνειν τῷ τὰ δίκαια ποιεῖντι. Qua con-
 jectura hic verborum sensus efficeretur: *Non fieri potest, ut nunc
 res se habet, quin principes etiam valde boni nonnunquam iniqua
 faciant. Nullum quidem magis decebat, quam ipsum (principem
 scilicet) omnibus eundem se praebere, nec unquam pendere ab alio-
 rum arbitrio. Oportebat porro res ita institui, ut justus et insons,
 quantum licet pauper sit et abjectae sortis ad illos, qui ipsum in-
 juria affecerunt, nunquam istis fieret obnoxius, sed quaedam sive
 lex scripta, sive aliud quid illum tueretur ab eorum injuria.* Sed
 retracto jam hanc conjecturam meliora edoctus a patrueli meo
 doctissimo, qui verum loci sensum, quem jam dudum ipse subo-
 doratus fueram, sed ex verbis corruptis expedire non poteram,
 esse scilicet h. l. sermonem de magistratu aliquo vel iudice, qui
 post annum magistratus sui exactum iterum ὑπεύθυνος fit et in-
 juriarum illorum, quos damnaverat, obnoxius, correctione lenissi-
 ma sic restituit: Οὐδεμία μηχανή τῷ νῦν καθεστῶτι ῥυθμῷ (vel
 potius ῥυθμῷ) μὴ οὐκ ἀδικεῖν τοὺς ἄρχοντας, ἦν καὶ πάνυ ἀγαθοὶ
 ἔωσιν. Οὐδενὶ γὰρ ἄλλῳ ἔοικεν (proprio sensu et primario similis
 est, scilicet ὁ νῦν καθεστηκὼς ῥυθμός.) ἢ ἐν ἐνιαυτῷ τὸν αὐτὸν. (pro
 ἐωυτῷ vel etiam ἐνιαυτὸν παρ' ἐνιαυτὸν τὸν αὐτὸν) ἐφ' ἑτέροιαι γί-
 γνεσθαι. Δεῖ δέ πως οὕτω καὶ ταῦτα κοσμηθῆναι, ὅπως ὁ μηδὲν ἀδι-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Socr. III. Cap. V. 27. Plene Suidas T. I. p. 704. Ἐκ τιτυνῶν (sic enim legendum pro Ἐκ τιτυνῶν. Port. Ἐκ τυτθῶν.) — ἐκ μικρῆς ἡλικίας. Neglexerunt haec qui Graecas Ellipses uno corpore complexi sunt. [Schaefer. l. l.]

ὅσα ψυχὴν ἔχει] Sic ex emendatione C. Gesneri verissima edidit jam H. Stephanus. Antea οὔσα ψυχὴν, nullo sensu. [O.]

τῶ δὲ δὴ ἀνθρώπῳ νόμιζον ἤδη πεποιήται] Jacobs. V. Cl. mavult τοῦτο δὲ τῇ ἀνθρωπίνῃ μεῖζον ἤδη πεποιήται. (ἀνθρωπίνῃ subintell. φύσει.) μεῖζον est ex correctione C. Gesneri. Priora autem verba cur mutanda sint, non video. [O.]

90. Τοῖς παισὶ etc.] Ante ἀνυστῶν Conr. Gesnerus asteriscum posuit tanquam signum corruptelae. Equidem, mutato tantum πολλῶν φειδότεροι in πολλῶ φειδότεροι, omnia sanissima iudico, hoc sensu: Oportet parentes, quantum fieri licet, (ἐκ τῶν ἀνυστῶν i. q. ὡς ἀνυστὸν) filiis distribuere pecunias, maximam tamen curam habentes, ne in manus accipiant, quod nocere possit. Reliqua bene vertit Gesnerus. Man muss den Kindern (Taschengeld oder andre Dinge) soviel, als es nur angeht, vertheilen, (nicht mehrern zugleich das nämliche gemeinsam schenken,) zugleich aber dafür sorgen, dass sie nichts Schädliches in die Hande bekommen; so (wenn jedes schon sein Eigenthum hat) werden sie zugleich weit sparsamer, (schonender mit den Dingen,) begieriger zum Erwerbe, und wetteifern mit einander. Was hingegen gemeinsam ausgegeben wird, thut nicht so weh, (und sie werden dadurch eher an Verschwendung gewöhnt, wenn es aus gemeinsamer Kasse geht,) als wenn jedes das eigne ausgiebt; und das gemeinsam erworbne freut (den einzelnen) nicht so, sondern weit weniger. [Casp. Orell.] Pro φειδότεροι C. Gesnerus mavult φειδωλύτεροι. Sed de rariore formatione φειδός, φειδότητος vid. Rühnken. ad Callimach. Fragm. p. 580. ed. Ernesti. Ante οὐκ εὐθυμεί cum Gesnero inserendum καί. [O.]

91. τεῖχος τε] Forte τεῖχος τι. [O.]

92. Φαγέδαιναί] De φαγεδαίνῃ, i. e. ulcere tumido ac profundo subjectam carnem et vicinas partes erodente, vide Gorrhaei Definit. Med. Foes. in Oeconom. Hippocr. h. v. et imprimis Valckenaer ad Ammon. pag. 224 seqq. [O.]

καὶ τὸ συνεχές] Scribendum videtur καὶ τὸ μὴ συνεχές. [O.]

93. Σῆμα] Σῆμα de nota infamiae, quam h. l. significare voluit Democritus, alibi me legisse non memini. Annon legendum Στίγμα? Post v. ἐν τοῖς vox excidit, fortassis ἀνθρώποισι. Eandem sententiam Chiloni adscriptam breviorē exhibet Antonius

Melissa Serm.⁷ *περὶ πλούτου* — Πλούτος ἀπὸ κακῆς ἐργασίας περι-
γινόμενος ἐπιφανέστερον τὸ ὄνειδος κέκτηται. Equidem suspicor,
Democritum sic scripsisse: Πλούτος ἀπὸ κακῆς ἐργασίας περιγε-
νόμενος στίγμα ἐστὶ, καὶ τούτῳ ἐν τοῖς ἀνθρώποισι ἐπιφανέστερον
τὸ ὄνειδος κέκτηται. [O.] Forte: Πλούτος ἀπὸ κακῆς ἐργασίας περι-
γινόμενος σηματούστερον ἐν τοῖς ἀνθρώποισι τὸ ὄνειδος κέκτηται.
[Casp. Orell.]

94. χορηγίῃ ξυνη] Fateor, me haec verba non intelligere.
Num sana lectio? [O.] Mihi videtur vulgata lectio sanissima et
sic explicanda: *Pecuniarum collectio et usus cum stultitia con-
junctus est quasi communis choregia.* Alludit scil. ad choregi munus
inolestissimum simul et sumptuosissimum. *Sammelt man mit Un-
verstand Reichthum, so ist dies eine gemeinsame Choregie, d. i.
so hast du nur zum Besten anderer, die dich zu ihrem Choregen
machen, dich bei diesem oder jenem Anlasse abzapsfen, gesam-
melt.* [Casp. Orell.]

96. Ἦν μὴ etc.] In uniam sententiam cōjuncti duo lem-
mata male divulsa in editionibus Stobaei. Verba *σμικρὰ γὰρ ὄρε-
ξις* etc. plane omisit H. Stephanus. Stanlejus vertens: *qui stulte
pecuniis utitur, is, ut omnium illae sint praeda, efficit,* sensum
magis quam verba expressit. Olearius: *publica vero stultitia publi-
ca est largitio.* [O.]

97. μυθεόντες] Graecis hoc inusitatum est, et legendum
omnino *μυθοπλαστούντες*, ut habemus infra Sentent. 114. quod
vidit jam Valckenaer. ὁ πᾶν ad Euripid. Hippolyt. v. 1191. p. 184.
Pro φόβου corrigendum χρόνου ex eadem sententia. [O.]

98. πολλῆσι κῆρσι συμπεφυρμένην καὶ ἀμνησ-
τήσι] *Κῆρες animi suo carcere clausi sunt corporeae pestes
quaeque dicitur concreta labe Virgilio Aen. VI, 737 et 746. His
liberatus animus evadit ἀκήρατος. hinc eximie mens divina ἀκή-
ρατος dicitur et Timaeo Locro τὸ τῷ παντός σῶμα ἀκήρατον τῶν
ἐκτός κηρῶν (leg. καρῶν), et de hominibus Plato Lib. XI. de Legg.
Πολλῶν ὄντων καὶ καλῶν ἐν τῷ τῶν ἀνθρώπων βίῳ, τοῖς πλείστοις
αὐτῶν οἷον κῆρες ἐπιπεφύκασι, αἱ καταμιαίνουσι τε καὶ καταρῶ-
παίνουσι αὐτά.* [Valckenaer. ad Euripid. Hippol. v. 1114. p. 283.]

καὶ μετρῆται ἐπὶ τοῖς ἀναγκαίοις ἢ ταλαιπω-
ρίῃ] i. e. ut ne egestas, miseria ejus mensuram rerum ad vitam
necessariarum excedat. [O.]

100. ὥστε καὶ τῆς τύχης ἐπιβαλλούσης καὶ εἰς
τὸ δέον ὑφηγεομένης τῷ δοκεῖν κατατίθεσθαι] Verba
corruptissima, quae sic emendanda censeo: ὥστε, καὶ
τῆς τύχης ἐπιβαλλούσης καὶ εἰς τὸ πλεον σοι ὑφηγεομένης τοῦ δο-

κείν, κατατίθεσθαι, hoc sensu: *ita ut, licet fortuna ipsum honoribus oneret et ultra expectationem suam extollat* (scil. in negotiis suis vel rebus gerendis), *deponat tamen negotia sua sive munera* (τὰ πράγματα, quod subintelligendum ex praecedenti πολλὰ πράσσειν). [O.] Fortassis tolerari possit vulgata lectio hoc sensu: *ut, licet fortuna tibi imposuerit* (lego cum Stobaeo ἐπιβαλλούσης pro ἐπιβαλλούσης) *onera* (honorum scil. munerumque) *teque ducat ad ea, quae opinione tua tanquam necessaria desideras, onus tamen deponas, neque plura suscipias, quam praestare possis: so dass, wenn das Glück dir (viele Würden, Guter u. s. f.) aufladet, und deinem Wahne zur Fuhrerin dient* (εἰς τὸ δέον) *zu dem, was du zu bedürfen glaubst, (wohin du wünschen magst,) du (die Burde) ablegen, und nicht mehr, als du vermagst, auf dich nehmen sollst, vel, si v. τῷ δοκεῖν conjungere velimus cum κατατίθεσθαι, i. e. συστέλλεσθαι, du dich in deinem Wahne (viel tragen zu können) massigen (gleichsam niederducken) sollst. Vel tandem possimus etiam legere τὸ δοκεῖν κατατίθεσθαι, opinionem deponere, deinen Wahn (dein Selbstvertrauen) ablegen. Sed magis placet explicatio, quam primo loco posui. [Casp. Orell.]*

102. Νόσος οἴκου καὶ βίου etc.] βίος h. l. *victus, res familiaris*, ut saepe. Conf. Perizon. ad Aelian. Var. Hist. XIV, 32. et annotationes nostras ad Theanus Epist. 2. Epist. Socrat. pag. 314. [O.]

104. Ἀλογιστίη etc.] Hoc fragmentum, quamvis in editionibus Stobaei Demetrii nomen praefixum habeat, ausus sum Democrito; attribuere ob ionicum idioma. Nam aliud Demetrii fragmentum ab eodem Stobaeo servatum Serm. VIII. περὶ δειλίας atticum est; non ionicum. [O.]

109. Οἷσιν ἡδονὴν ἔχουσι, etc.] De usu v: ἔχειν pro παρέχειν vid. Bast. Epist. Crit. pag. 27. ed. Lips. et Schaefer. V. Cl. ad Gregor. Corinth. pag. 4. et in Ind. pag. 985. Sic et Latini scriptores v. *habere* utuntur. Cicero de Legg. II. Cap. XXV. *habet enim luctum concursus hominum.* [O.]

111. εἰ δὲ ἀδήλου] Malim' εἰ γὰρ ἀδήλου. *saltem si incertum sit.* [O.]

114. Ἐνιοὶ θνητοῖς etc.] Vera haec et genuina Democriti verba, quae manca et corrupta supra exhibuimus No. 97. Pro ἔνιοι legendum οἱ μὲν ex emendatione summi Valckenaerii ad Euripid. Hippolyt. v. 191. p. 184. Ceterum in eandem sententiam Epicurus ap. Stobaeum Serm. CXVII. Ὁ θάνατος οὐδὲν πρός

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

abuti; Koenius l. l. *uti adversus mala Graeca verba utrumque significare possunt. Equidem prius praefero. [O.]*

εἰ τινι βουλομένῳ ἄν ἤ] Haec est palmaria emendatio Koenii p. l., qui elegantem hanc locutionem ex Herodoto aliisque doctissime illustrat. Canterus corruptissime *εἰ τινα βουλομένῳ ἄλην*. Heerenius haec annotat: „Pro ἄλην Cod. V. A. ἄλην. ex quo patet, scriptorem ἄλην pro exemplo posuisse rei „per se bonae, qua tamen facile quis abuti potest. Rescribens, dum itaque duxi οἶόν τινα βαλλόμενον ἀλῆ, ut in jaciendo, seu telo emittendo, robore.“ At unice vera Koenii emendatio. Apud Demosthenem nil frequentius hac locutione, v. c. Philipp. IV. p. 86. ἃ εἰ βουλομένοις ὑμῖν ἀκούειν ἐστίν. Item Dionysius Halicarnass. saepissime usurpat. Conf. Dorville ad Chariton. Lib. V. Cap. II. pag. 467. cd. Beck. et Wernsdorf. ad Himer. Orat. XIV. §. 18. pag. 640. [O.]

[120. Ὁ μὲν εὐθυμός etc.] Codd. quidem nihil in margine, attamen Democriti haec esse et sensus et verba docent. Petita autem haec esse ex libro ejus *περὶ εὐθυμίας* vel *περὶ εὐδαιμονίας* modo citato, quem laudat Diog. Laert IX. VII, 13., vix dubitaveris. *Εὐθυμός*, quod pro *εὐμυθός* ap. Canter. restituit Dorville ad Chariton. pag. 27. (pag. 215. ed. Lips. O.), qui prima loci nostri verba recensuit, (praeunte jam summo Valckenaerio ad Ammonium p. 218. O.) confirmatur Codd. V. A. E. [Heeren.]

καὶ ὑπαρ καὶ ὄναρ] i. e. *semper, continuo, per totum vitae spatium*. Dictionem illustrat Valckenarius ὁ πάνυ ad Ammon. I. l. citans Maxim. Tyr. Serm. XXVI. pag. 154. (XIV. pag. 261. ed. Reisk.) ἀλλ' εἰ τῷ ὄντι ἤγῃ ταυτὶ τὰ ὀνόματα καὶ τὰ σώματα αἰνιττεῖσθαι τινὰς δαιμονίους δυνάμεις, καὶ συνισταμένας τῶν ἀνθρώπων τοῖς εὐμοιροτάτοις καὶ ὑπαρ καὶ ὄναρ. Adeoque non opus habemus cum Heerenio rescribere καθ' ὑπαρ καὶ ὄναρ. [O.]

ἔρῶσται καὶ πανακῆδης ἐστὶ] Edidit Canterus *ἔρῶσται καὶ ἀνακῆδης ἐστίν*. Corripit Dorvillius l. c. *ἔρῶσται* (quod confirmant Codd. V. A. E.) et *ἀκῆδης*. Malui *πανακῆδης*, sine omni molestia; quod propius ad litterarum ductum accedit. [Heeren.]

ἀλογῆ καὶ τὰ χρέοντα μὴ ἔρδη] Sic rescripsi pro *ἀλογῆ καὶ τὰ χρέοντα μὴ ἔρη*. (ex *χρέων, debitum*.) Lektionem *ἔρδη* confirmant Codd. V. A. E. [Idem.] Dubitare tamen licet, annon revocandum sit *ἔρη* pro *ἔρδη* tanquam Abderitarum idiomata, ut supra Fragm. II. *ἔνομόνται* pro *ἔνυμόνται*. [O.]

ἀτερπέα εἶη] Sic, ut dialecto simul et sensui consulere, edidi pro *ἀτερπεῖη*. [Heeren.]

ἔωϋτόν] Sic bene Codd. V. A. E. pro αὐτόν. [*Idem.*]

121. Οἱ θεοὶ] Recte separant haec Codd. V. A. E. a prioribus; quibus ap. Canter. male junguntur, ubi οἱ δὲ θεοὶ etc. sed δὲ omittitur in Codd. [*Idem.*]

122. Τύχη μεγάλωρος] Hic quoque Codd. nihil in margine, etsi sola dialectus satis jam Democriti ea adhuc esse probat. [*Idem.*]

διόπερ νικᾷ etc.] Edidit Canterus διόπερ νικᾷ τῷ ἥσσονι καὶ βεβαίω τὸ μείζον τῆς ἐλπίδος. Vult scriptor: *fortunam, etsi instabilis sit, eo tamen vincere ingenia hominum, quod magna promittat.* Rescripsi itaque διόπερ νικᾷ τῷ ἥσσονος καὶ ἀβεβαίω τὸ μείζον τῆς ἐλπίδος. Patet, corruptelam ex inscitia dialecti, quae emendatione nostra simul restituitur, originem traxisse. [*Idem.*] Vide snpr. ad Fragm. I. [O.]

123. Δημόκριτος καὶ Πλάτων etc.] Haec verba corruptissimè sic leguntur ap. Canterum: Δημόκριτος καὶ Πλάτων κείνως ἐν τῇ ψυχῇ τὴν εὐδαιμονίαν τίθενται· γέγραφε δ' ὁ μὲν οὕτως· Εὐδαιμονίη ψυχῆς καὶ κακοδαιμονίη οὐκ ἐν βοσκήμασιν οἰκεῖ, οὐδ' ἐν χρυσῷ, ψυχῇ οἰκητέρον δαίμονος. Pro κείνως recte Codd. V. A. E. κοινῶς. Petita sunt haec Democritea procul dubio ex opere ejus Κέρας Ἀμαλθείας seu Ὑπομνήματα ἠθικά secundum Diogenem IX, 7. inscripto, in quo de omnibus iis, quae ad felicitatem pertinent, praeclare disputaverat. Duo alia Fragmenta ex eo servavit Stobaeus Floril. Serm. CI. *de felicitate.* Divisum illud fuisse docet Fabricius Bibl. Graec. I. p. 804. in singulos libros, qui singuli suum quique titulum habebant, argumento respondentem, quo singularis quaedam dignitas summi boni describeretur, ut εὐθυμία, ἀταραξία, ἀθαμβία, ultimus autem εὐεστῶ. His praemissis, lectionis a me constitutae ratio reddenda erit. Suspecta jam merito sunt prima verba: εὐδαιμονίη ψυχῆς καὶ κακοδαιμονίη οὐκ ἐν βοσκήμασιν οἰκεῖ. Etsi enim rectè dicitur, εὐδαιμονίην οὐκ ἐν βοσκήμασιν οἰκεῖν, vix tamen apparet, quomodo philosophus addere potuerit, nec κακοδαιμονίην ibi habitare. Plane autem adversantur, quae sequuntur, cum δαίμονος singulari numero ponatur, quod ad εὐδαιμονίην tantum trahi potest. Accedit lectio Codd. V. A., qui utriusque habent: εὐδαιμονίη ψυχῆς καὶ κακοδαιμονίη εὐδαιμονίη οὐκ etc. Rectè vestigiis hisce insistens refinxisse mihi videor: γέγραφε — οὕτως ἐν τῷ περὶ εὐδαιμονίης καὶ κακοδαιμονίης· Εὐδαιμονίη οὐκ ἐν βοσκήμασιν οἰκεῖ etc. Democritus in libro de felicitate et infelicitate: Felicitas etc. ita nempe, ut unus ex ὑπομνημάτων libris sic inscriptus fuerit. Οἰκεῖ pro οἰκεῖ flagitat dialectus ionica. Mox ψυχῇ οἰκητήριον δαίμονος, anima

habitaoulum numinis (felicitatis nempe), recte habent Codd. V. A. E. [Heeren.] Mihi verba, καὶ κακοδαιμονίη minime videntur sollicitanda, hoc sensu; *Felicitas hominum vel infelicitas sita est neque in gregibus nec in auro* (scil. in possidendo illa vel non possidendo). *Von grossen Viehherden oder Geldschatzen* (dass man sie besitzt oder nicht besitzt) hängt weder das wahre Glück noch das Unglück des Menschen ab. [O.]

τὴν καὶ εὐθυμίαν etc.] τὴν καὶ sensu jubente edidi pro τὴν δέ. Ponebat Democritus summum bonum in animi tranquillitate, quae tantum sapientis est. Cicero de Fin. V, 8. *Democriti autem securitas, quae est animi tanquam tranquillitas, quam appellat εὐθυμίαν, ea ipsa est beata vita.* Variis autem nominibus eam hunc insignivisse, testis est Diogenes VI, 9. 12. *Τέλος δὲ εἶναι τὴν εὐθυμίαν, οὐ τὴν αὐτὴν οὖσαν τῇ ἡδονῇ, ἀλλὰ καθ' ἣν γαληνῶς καὶ εὐσταθῶς ἡ ψυχὴ διαγεί, ὑπὸ μηδενὸς ταραττομένη φόβου, ἢ δεισιδαιμονίας, ἢ ἄλλου τινὸς πάθους. Καλεῖ δ' αὐτὴν καὶ εὐεστοῖ, καὶ ἄλλοις πολλοῖς ὀνόμασι,* quae Stobaeus enumerat. *Εὐεστοῖ est stabilitas, id est firmitas adeoque ἀταραξία animae.* Cetera per se clara sunt. Addit noster, felicitatem hanc secundum Democritum in *delectu voluptatum* positam fuisse; nempe ut veras voluptates a falsis discernamus. Patet inde, quomodo nonnulli, quod docet Diogenes l. c., opinari potuerint, Democritum omnino felicitatem posuisse in voluptate. Ceterum continent haec, quae ex eodem hoc opere servavit Stobaeus Floril. Serm. CI. (Vid. supr. Fragment. Democrit. No. 99. O.) *Εὐτυχῆς ὁ ἐπὶ μετρίοισι χρήμασιν εὐθυμεόμενος· δυστυχῆς δὲ ὁ ἐπὶ πολλοῖσι δυσθυμεόμενος,* et qui hunc mox excipit proluxior locus. [Heeren.]

124. *Τὰς μὲν γραμμάς* etc.] Sententiam habuimus supra p. 10. in Demophili Similitud. No. 52. ubi rectius legitur: *Τὰς μὲν γραφάς.* [O.]

126. *Οὕτως πειρῶ ζῆν* etc.] Similis Latina sententia: *Divitiis utare tanquam moriturus; tanquam victurus parcito divitiis.* Ceterum sententiam hanc Bianti attribuit Laertius I. §. 87. [O.]

127. *Δύο ἀφορμαὶ* etc.] Haec et sequens Sententia in nonnullis Codd. Democriti, in aliis Sexti nomen praefixum habent. [O.]

129. *Ἀνταρκεῖ* etc.] *Ἀνταρκεῖ* et *μακρὰ* est ex emendatione Contr. Gesneri. Antea *Ἀνταρκεῖη . . . σμικρὰ*, nullo sensu. [O.]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

lum ἀπαθῆς in deteriorem quandoque partem accipi monuit etiam Laertius VII, 117. ubi pro vulgato ἀτρέπτω ἀτέγκτω legendum, ut docuit Menagius. Valet autem h. l. ἀπάθεια idem fere ac ἀναίσθησία. [Schweighaeuser.]

168. Τοῖς μὲν νοσοῦσιν ἰατροῦς etc.] Eandem sententiam habuimus supra in Simil. Sócrat. No. 67. [O.]

169. τὸν ἡδίω] Sic optime C. Gesnerus pro τὸν ἴδιον [O.]

175. Ἐν μὲν τοῖς ἐσόπτροις] Demosthenis vel Democriti, Sententia. Sic in margine editionis C. Gesneri. [O.]

176. Οὗτος γὰρ etc.] Integrum dedimus hunc locum, qui mancus et imperfectus legitur in H. Stéphani Collectione Fragmentorum Democriti pag. 179. [O.]

177. Μηδὲν τῆς ἀληθείας τιμιώτερον] Haec et sequens Sententia apud Antonium quidem uni Epicteto adscribitur: sed quoniam in oia ante Ἐπικτήτου nomen proxime Δημοκρίτου scribitur, suspicari fas est, ductas esse e Collectione Sententiarum ex Democrito, Isocrate et Isaeo excerptarum: et verbum συγγέται, quod in priori habes pro συγγεῖται, auctorem prodit, qui ionica dialecto usus sit. Ceterum quisnam sensus insit posteriori parti ejusdem Fragmenti, obscurum. Pro μηδὲ Gesnerus in ora forte ἡ δὲ notaverat, et pro ἐκτός forte ἐντός, quod posterius recepit Uptonus. Gesnerus sic interpretatus erat: *Nihil veritate pretiosius haberi debet; ne amicitia quidem, utpote obnoxia affectibus, qui quod justum est turbant et obumbriant.* Uptonus: *Nihil veritate pretiosius esto, neque amicitiae delectus affectibus obnoxius.* Vide vero, ne duae diversae sententiae in unam confusae sint. (Schweighaeuser ad Epictet. Fragm. No. 139. pag. 208.) Equidem priorsus Schweighaeusero assentior hanc Sententiam in duas dispescenti. Sed in altera verba Μηδὲ et ἐκτός sanissima habeo, modo post διακειμένη subintelligatur ἐστὶ. *Neque amicitiae delectus affectibus vacuus, i. e. exemptus est imperio affectuum.* [O.]

178. Ἀθ' ἀνατον χρῆμα etc.] Nec hoc Fragmentum integrum satis emendatumque. Ad illa certe verba, ἀλλὰ τὰ δίκαια καὶ τὰ νόμιμα, utique deesse aliquid videtur, quod in latina versione utcumque suppletum est. [Schweighaeuser. p. l.]

180. Λόγος ἔργου σκιή] Hanc Sententiam cum duabus sequentibus exscripsi ex M. Neandri Opere aureo pag. 362. ed. Lips. [O.]

In Fragmenta Physica.

1. νόμῳ γλυκὺ καὶ νόμῳ πικρὸν etc.] Νόμῳ, i. e. per legem quandam ac necessitatem naturae ex atomis et vacuo procreatae. Inde Democritus τὰ ποιητὰ proprio et peculiari systematis sui termino vocabat νόμιμα; quibus φύσιν opponebat, i. e. universi principia, atomos ac vacuum, quae sola ionica voce ἐτεῖη, id est κατ' ἀλήθειαν, esse putabat. Conf. doctissime de hoc Democriti placito disputantem Gilb. Gaulmin. ad Theodor. Prodrom. de Amorib. Rhodant. et Dositel. pag. 557. et seq. [O.]

4. ἐτεῖη δὲ τὰ ἄτομα καὶ κενόν] Afferit illa Democriti Diogenes in Pyrrhone, ubi perperam scriptum est αἰτίη pro ἐτεῖη, sicut et apud Sextum idem testimonium afferentem supra. (Fragm. 1.) Esse autem reponendum ἐτεῖη, non solum conjici potest ex his verbis Sexti, ἀληθὲς δὲ ἐν τοῖς οὖσιν ὑπάρχειν τὸ ἄτόμους εἶναι καὶ κενόν, sed probari etiam ex alio ejus loco, ubi scribit: προδηλοτάτη δὲ γίνεται ἡ διάκρισις, ὅταν ὁ Δημόκριτος λέγῃ Ἐτεῖη δὲ ἄτομα καὶ κενόν· ἐτεῖη μὲν γὰρ λέγει ἀντὶ τῆ ἀλήθειας, κατ' ἀλήθειαν δὲ ὑφ' ἑστάναι λέγων τὰς τε ἄτόμους καὶ τὸ κενόν. Videturque reponendum ἐτεῖη etiam in altero loco, ubi legitur αἰτίη δὲ οὐδὲν ἰδμεν. Quae vero subjunguntur verba, ἐν βυθῷ γὰρ ἡ ἀληθειῖη, a multis scriptoribus commemorantur. Ut Graecos omittam, meminist eorum Cicero Acad. Quaest. Lib. I. editionis secundae (Cap. XIII. O.), ubi scribit, Democritum dixisse, in profundo veritatem esse demersam. Idem in altera Academicorum editione scribit (Lucull. Cap. X. ubi vid. Davis. O.): *Naturam accusa, quae in profundo veritatem (ut ait Democritus) penitus abstruserit.* Legimus et apud Lactantium Firmianum Libro de falsa sapientia tertio (Inst. Lib. III. Cap. XXVIII.): *Democritus, quasi in puteo quodam sic alto, ut fundus sit nullus, veritatem jacere demersam.* [H. Steph.] Conf. Gaulmin. l. I. [O.]

5. Δημόκριτος φησὶ πον περὶ αὐτοῦ etc.] Idem fragmentum servavit etiam Eusebius Praeparat. Evangel. Lib. X. Cap. IV. pag. 472. ed. Viger. Colon. ubi pro Ἀρπεδονάπται legimus Ἀρσεπεδονάπται. [O.]

Ἀρπεδονάπται] Optime h. v. illustrat Sturzius V. Cl. in libello doctissimo de Dialecto Macedonica et Alexandrina pag. 98 seq. novae edit., cujus verba integra hic exscribere liceat. „Ἀρπεδονάπται (scribit vir doctissimus) dicebantur quidam Aegyptiorum sacerdotes ac sapientes, ut recte colligi videtur e „verbis Democriti ap. Clement. Alex. Strom. I. p. 307. add. Euseb. Praeparat. Evangel. X, 4. p. 472. cui reddendum est hoc „nomen pro vitioso Ἀρσεπεδονάπται. Jablonskius quidem in Pro-

„legom. ad Pantheum Aegypt. p. XCIV. in Opusc. Tom. I. p. 38.
 „illud ex Aegyptiorum lingua deducit, et per νοήμονας sive νοη-
 „μονικούς explicat, ita ut intelligendi sint, qui alias vocantur ιε-
 „ρογραμματεῖς. Sed cum Herodotus III, 47. interprete Polluce
 „VII, 31. ἀρπεδόνας vocaverit τὰ νήματα i. e. *fla*, ἄπτειν autem
 „etiam *conserere, connectere* significet, ut apud Aristot. de Par-
 „tib. Animal. II, 9. ἀπτόμενον καὶ προσδεμένον: nondum omnino
 „me poenitet interpretationis olim (in editione priori) proposi-
 „tae, qua ἀρπεδονάπτας appellatos putavi ob redimitum caput,
 „quemadmodum *flamines* apud Romanos, Varrone de Ling. Lat.
 „IV, 15. auctore, nomen habuerunt a filo, quo per aestum ca-
 „pita religabant, quasi *filamines*. Conf. quae infra pag. 111. in
 „v. πτεροφόροι attuli e Diodoro Siculo I, 87.“ Haec Sturzius. [O.]

Apophthegm. 8. ἐξήγαγεν ἑαυτὸν etc.] Immo panibus
 calidis naribus adnotis vitam servasse Democritum, ut soror in
 festo Cereris vota exsolvere posset, tradit Laertius Lib. IX.
 §. 43. [O.]

Apophth. 9. τῷ τῆς τελευτῆς νόμῳ] Lego *τελευτῆς* et in-
 telligo ritus ac ceremonias illas, quibus defunctam resuscitaturum
 se Democritus promiserat. De v. δυσωπεῖσθαι vide annot. nostr.
 ad Memnon. Cap. LV. pag. 253. [O.]

Leonharti Lycii aliorumque et Editoris Annotationes in VII Sapientum Apophthegmata.

I. In Demetrii Phalerei collectionem.

1. Cleobuli.

Κλεόβουλος Λύνδιος] Scribendum *Λίνδιος*. *Λίνδος* Rho-
 di urbs jam ex Homero nota Il. II. v. 656.

Οὐ Ρόδον ἀμφινέμοντο διάτριχα κοσμηθέντες,
 Λίνδον Ἰηλυσσόν τε καὶ ἀργινύεντα Κάμειρον.

Conf. intpp. ad Steph. Byzant. v. *Λίνδος*. [O.]

Μέτρον ἄριστον] Alibi hoc ita recitatur: τὸ μέτριον
 ἄριστον. [Lycius.] Conr. Gesner. *Modus optimus*. Anthol. Patav.
Πάντων μέτρον ἄριστόν ex Laertio. [O.]

Πατέρα δεῖ αἰδεῖσθαι] Δεῖ videtur expungendum.
 Nam in praeceptis usurpari Infinitivus in significatione imperandi
 notum est. [Lyc.]

Εὖ τὸ σῶμα ἔχειν etc.] Laertius pro ἔχειν ἀσκεῖν ha-
 bet; sed omittit quod sequitur καὶ τὴν ψυχὴν; quod tamen non
 videtur omittendum. [Lyc.]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

Τέκνα παιδεύειν] Antholog. Patav. Τὰ φίλτατα τέκνα παιδεύει. quam lectionem secutus videtur Erasmus vertens: *Liberos tibi carissimos erudi.* Aldus τὰ φίλτατα παιδεύει, quod vertit Othmar. Luscinius: *Quae amicissima, corripe.* Sed παιδεύειν corripienti vel castigandi significationem non nisi apud scriptores sacros habet. Phavorinus: Παιδεύειν ἀντὶ τοῦ κολάζειν οἶδεις τῶν ῥητόρων εἶπεν, ἀλλὰ παρὰ μόνη τῇ θείᾳ γραφῇ τοῦτο εὑρίσκεται. Conf. Schleusner. in Lexic. N. Test. h. v. [O.]

Τύχη εὐχεσθαι] Ita Schowius majori litera. Bene. Et male haec Lycius in versione expressit: *Fortunam a deo opta,* citans Ciceronis locum de Nat. Deor. Lib. III. *Judicium hoc omnium mortalium est, fortunam a deo petendam, a se ipso sumendam esse sapientiam.* Cui non nota Fortuna dea culta ab antiquis et precibus exorata vel ex elegantissimis illis Juvenalis versibus Sat. X, 365.

*Nullum numen habes, si sit prudentia: nos te
Nos facimus, Fortuna, deam, coeloque locamus?*

Bene Stanlejus: *Successum a Fortuna pete.* [O.]

Ἐχθρας διαλύειν] Luscin. Ἐχθραν διάλυε, Pittaco attribuens hoc praeceptum. W. ἐχθροῖς διαλύειν. [O.]

Τὸν τοῦ δήμου ἐχθρόν etc.] Quomodo censeam hoc legendum, ex versione apparet. (scil. σὸν vel σεαυτοῦ πολέμιον.) Sed potest alia esse sententia, non mutata lectione, nimirum haec: *Qui cives odit, eum data occasione hostem illorum futurum existima.* [Lyc.] Quae posterior interpretatio confirmatur ex parte verbis Ammonii de Differ. Voc. Ἐχθρὸς πολέμιον καὶ δυσμενοῦς διαφέρει. Ἐχθρὸς μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ πρότερον φίλος. Πολέμιος δὲ ὁ μεθ' ὅπλων χωρῶν πέλας. Δυσμενῆς δ' ὁ χρόνον πρὸς τὸν ποτε φίλον τὸ μῖσος διατηρῶν, καὶ δυσαλλάκτως ἔχων. [O.]

μηδ' ἄγαν φιλοφρονεῖσθαι] Ita B. C. W. Antea μηδ' ἄγαν φρονεῖν. Male. [Schow.] Laertius: *Γυναικὶ μὴ φιλοφρονεῖσθαι, μηδὲ μάχεσθαι ἀλλοτρίων παρόντων. φιλοφρονεῖσθαι blandiri, lieblosen.* [O.]

τὸ μὲν γὰρ ἐστὶ χέρηρον etc.] Ita Stobaeus et Lycii editio, qui tamen in versione latina, *hoc enim dementiam, illud insaniam significat,* expressit lectionem Laertii: τὸ μὲν γὰρ ἄνοιαν, τὸ δὲ μανίαν σημαίνει. Mihi antiqua lectio haud quaquam videtur spernenda. *Illud quidem pejus est etc., Jenes ist freilich das schlimme, aber auch dieses kann zum Wahnsinn führen.* [O.]

Οἰκέτας μεθύοντας etc.] Laertius: *Οἰκέτην παροῖνον μὴ κολάζειν· δοκεῖν γὰρ παροινεῖν.* [O.]

Γαμεῖν ἐκ τῶν ὁμοίων etc.] Pittaco adscribitur hoc

praeceptum in editt. Aldi et Luscinii. Sed Cleobulo attribuit Laertius. [O.]

ἐὰν γὰρ ἐκ τῶν κρειττόνων] Laertius: ἂν γὰρ ἐκ τῶν κρειττόνων λάβῃς. [O.]

δεσπότας, οὐ συγγενεῖς κτήσῃ] Laertius: δεσπότας κτήσῃ τοὺς συγγενεῖς. *affines (ex uxore scil.) dominos habebis.* [O.]

Μὴ ἐπιμαίνεσθαι τῷ σκώπτοντι etc.] C. W. et Laertius: Μὴ ἐπιγελαῖν τοῖς σκοπτομένοις· ἀπεχθήσεσθαι γὰρ τοὺς. quam lectionem secutus est Lycius vertens: *Ne irrideas eos, qui dicteris incessuntur: eris enim illis invisus.* Sed ἐπιμαίνεσθαι multo est exquisitius: *amore alicujus quasi deperire.* Vid. Hemsterhus. ad Lucian. Dial. Marin. I. Tom. II. pag. 346. ed. Bipont. Vert. itaque: *Sey in die Spassmacher nicht vernarrt.* [O.]

Εὐποροῦντα etc.] Laertius l. l. Εὐτυχῶν μὴ ἴσθι ὑπερήφανος, ἀπορήσας μὴ ταπεινοῦ. τὰς μεταβολὰς τῆς τύχης γενναίως ἐπίστασο φέρειν. [O.]

2. Solonis.

Σόλων Ἐξηκεστίδου Ἀθηναῖος] Laertius I. §. 45. Σόλων Ἐξηκεστίδου Σαλαμίνιος. [O.]

Μηδὲν ἄγαν] Laertius hoc etiam Pythagorae adscribit, alii Thaleti. [Lyc.]

αὕτη γὰρ λύπην τίκτει] Alibi: ἥτις ὕστερον λύπην τίκτει. [Lyc.] Al. ἥτις λύπην τίκτει. [Gesner. in marg.]

φύλασσε τρόπον καλοκαγαθίαν etc.] I. I. Scaliger ad Dionys. Caton. pag. 31. ed. Arntzen. καλοκαγαθίαν interpretatur *existimationem viri boni, τοῦ καλοῦ καγαθοῦ.* [O.]

Τῶν γονέων μὴ λέγε δικαιότερα] Hujus praecepti eam puto esse sententiam, quam in versione reddidi, vel hanc: *Ne praeter sapias, quam placet parentibus,* Plautus Persa. Erasmus ita vertit: *Ne contende cum parentibus, etiamsi justa dixeris.* [Lyc.] At vero non hanc, sed aliam sententiam, quam Aldus edidit sub Pittaci nomine: *Μὴ ἔριξε τοῖς γονεῦσι, κἄν δίκαια λέγῃς,* sic reddidit Erasmus. Nostram quod attinet, Stanlejus in Hist. Philos. pag. 50. ed. Lips. vertit: *Parentibus justiora ne dixeris.* Sensus est: *Cum parentibus de jure ne litiges, sed caussa cedas, etiamsi habeas aequiorem et justiolem. Wölle nicht mehr Recht haben, als deino Eltern. Gieb den Eltern nach, auch wenn du Recht hattest.* Vide infra inter Fragmenta Pittaci a Lycio collecto No. 21. historiam de Pittaco arbitro sedente inter patrem et filium ex Aeliano, quae dicto huic ob brachylogiam obscuriori lucem affundit. [O.]

· φίλους μὴ ταχὺ κτῶ etc.] Isocrates plonius hoc expressit (ad Dæmonium. Praecept. 31.): Βραδέως μὲν φίλος γίνου, γενόμενος δὲ πειρῶ διαμένειν· ὁμοίως γὰρ αἰσχρὸν μηδένα φίλον ἔχειν, καὶ πολλοὺς ἑταίρους μεταλλάττειν. [Lyc.] Vide ibi Facciolat. pag. 28. ed. Frick. [O.]

μὴ ταχὺ ἀποδοκίμαζε] Alibi δοκίμαζε. Sed illud retinendum videtur. [Lyc.] ταχὺ deest apud Laertium. Male. [O.]

Ἄρχεσθαι μαθῶν ἄρχειν ἐπιστήσῃ] Plenius apud eundem Stobaeum Serm. XLIV. περὶ ἀρχῆς. — Ἄρχε πρῶτον μαθῶν, ἄρχεσθαι· ἄρχεσθαι γὰρ μαθῶν ἄρχειν ἐπιστήσῃ. [O.] Sic et Laertius. Cicero de Legg. (Lib. III. Cap. II.) *Et qui bene imperat, paruerit aliquando necesse est, et qui modeste paret, videtur, qui aliquando imperet, dignus esse.* Docet autem Aristoteles III. Polit. Cap. III. quomodo imperare parendo discatur, ubi etiam ut, vulgo tritum proverbium hoc refert: διὸ λέγεται καὶ τοῦτο καλῶς, ὡς οὐκ ἔστιν εὖ ἄρχειν μὴ ἀρχθέντα. Idem repetit in Libro VII. Cap. XIV. [Lyc.]

Εὐθύνην etc.] Memorabile et singulare praecipit hujus exemplum habetur in Aeliani Var. Hist. Lib. XIII. (Cap. XXIV.) et Valerii Maximi Lib. VI. Cap. V. de Zaleucó, quod alibi paulo aliter refertur ex Libris Heraclidis Pontici de Rebuspubl. (Cap. XXIX. pag. 18. ed. Koehler. O.) Ἐὰν ἀλῶ τις κλέπτων παρὰ τοῖς Λοκροῖς, τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐξορύττεται. Ζαλεύκου υἱὸς ἑάλω, καὶ τῶν Λοκρῶν αὐτὸν ἀφιέντων, οὐχ ὑπέμεινεν· αὐτοῦ δὲ ἕνα καὶ τοῦ υἱοῦ ἕνα ἐξεῖλεν. Ex eodem opere etiam hoc recitatur (C. VII. p. 9. O.): Νόμον τινὰ φασὶ τὸν βασιλέα Τέννην διαθέσθαι, εἴ τις λάβοι μοιχὸν, ἀποκτείνειν τοῦτον πελέκει. ἀλόντος δὲ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, καὶ τοῦ λαβόντος ἐρομένου τὸν βασιλέα, τί χρὴ ποιεῖν, ἀποκρίνασθαι τῷ νόμῳ χρῆσθαι. καὶ διὰ τοῦτο τοῦ νομίσματος αὐτοῦ ἐπὶ θάτερα πέλεκυς κεχραται, ἐπὶ θάτερα δὲ ἐξ ἑνὸς αὐχένος πρόσωπον ἀνδρὸς καὶ γυναικός. καὶ ἐκ τούτου λέγεται ἐπὶ τῶν ἀποτόμων, τὸ ἀποκεκόφθαι Τενεδίῳ πελέκει. [Lyc.] Εὐθύνην didónαι est *rationem reddere gesti magistratus, Rechenschaft von seiner Amtsführung ablegen.* Timaeus Lex. Plat. Εὐθύναί — δίκαια κατὰ τῶν ἀρχάντων κακῶς. ubi vid. qui de h. v. multus est Ruhnken. p. 125. seq. Conf. Reisk. Ind. ad Demosth. h. v. [O.]

ἀλλὰ τὰ βέλτιστα] Laertius I. §. 60. ἀλλὰ τὰ κάλλιστα. Al. τὰ ἄριστα. [O.]

Μὴ κακοῖς ὁμίλει] Hinc notissimi illi poetae (Theognidis) versus ap. Xenoph. Mem. Lib. I. Cap. II. §. 20.

Ἐσθλῶν μὲν γὰρ ἄπ' ἐσθλαῖ διδάξαι· ἦν δὲ κακοῖσι
Συμμιγέησιν, ἀπολεῖσιν καὶ τὸν ἑόντα νόον. [O.]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Ἐπὶ τὰ δεῖπνα etc.] Paulo aliter apud Laertium l. l. Ταχύτερον ἐπὶ τὰς ἀτυχίας τῶν φίλων, ἢ ἐπὶ τὰς εὐτυχίας πορεύεσθαι. Conf. Democrit. Fragm. 158. [O.]

Γάμους εὐτελεῖς· ποιοῦν] Laertius l. l. Γάμον εὐτελεῖ ποιεῖσθαι. Stobaeus Serm. LXVIII. (περὶ μνηστείας) — Γάμους εὐτελεῖς καὶ ἰσοτίμους ποιεῖν. [O.]

Τὸν τετελευτηκότα μακάριζε] Laertius l. l. Τὸν τεθνηκότα μὴ κακολογῆν. Plenius Stobaeus Serm. CXXII. Τὸν τετελευτηκότα μὴ κακολόγει, ἀλλὰ μακάριζε. [O.]

Πρεσβύτερον σέβον] Laert. Γῆρας τιμᾶν. [O.]

Τὸν τὰ ἀλλότρια etc.] Plato Πολιτ. IV. τὸ τὰ αὐτοῦ πράττειν καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν δικαιοσύνη ἐστὶ. Et secundum Plautum est curiosus nemo, quin sit malevolus. [Lyc.]

Ζημίαν αἰροῦ etc.] Plenius Laertius l. l. Ζημίαν αἰρεῖσθαι μᾶλλον ἢ κέρδος αἰσχρόν· ἡ μὲν γὰρ ἅπαξ ἐλύπησε, τὸ δὲ διὰ παντός. Et Stobaeus Serm. I. Ζημίαν αἰροῦ μᾶλλον ἢ κέρδος αἰσχρόν· τὸ μὲν γὰρ ἅπαξ σε λυπήσει, τὸ δὲ διὰ παντός. Habet autem, ut bene observat Menagius, hoc dictum Chilo ab Hesiodo, cujus hic versus in Opp. v. 352.

Μὴ κατὰ κερδαίνειν· κατὰ κέρδεα ἴσ' ἄτῃσιν. eodemque sensu dixit Poeta incertus:

Τὸ κέρδος ἡγοῦ κέρδος, ἂν δίκαιον ἦ. [O.]

Τῷ δυστυχοῦντι μὴ ἐπιγέλα] Plenius Stobaeus Serm. CXI. Τῷ ἀτυχοῦντι μὴ ἐπιγέλα, κοινὴ γὰρ ἡ τύχη. [O.]

Τραχὺς ὦν etc.] Gesnerus in marg. ἰσχυρὸς ὦν; ex Laertio, qui habet l. l. Ἰσχυρὸν ὄντα πρᾶον εἶναι, ὅπως οἱ πλησίον αἰδῶνται μᾶλλον ἢ φοβῶνται. Jacobs. V. Cl. Animadvv. in Euripid. et Stobaeum legendum conjicit: Ἀρχὸς ὦν, ex emendatione beati Strothii manuscripta. Sed vulgatam lectionem Τραχὺς ὦν tuetur Schowius, τραχὺς explicans ὄργιλος, iracundus. [O.]

Τῆς ἰδίας οἰκίας προστάτει] Laertius l. l. μανθάνειν τῆς ἰδίας οἰκίας καλῶς προστατεῖν. [Lyc.]

Ἐν ὁδῷ μὴ σπεῦδε προάγειν etc.] Laertius l. l. Ἐν ὁδῷ μὴ σπεύδειν· λέγοντα μὴ κινεῖν τὴν χεῖρα· μανικὸν γάρ. Ceterum in eandem sententiam pulcherrimus est Ciceronis locus de Offic. Lib. I. Cap. XXXVI. Cavendum est autem, ne tarditatibus utamur in gressu mollioribus, ut pomparum ferculis similes esse videamur; aut in festinationibus suscipiamus nimias celeritates, quae cum fiunt, anhelitus movetur, vultus mutantur, ora torquentur; ex quibus magna significatio fit, non adesse constantiam. ubi vid. Graev. pag. 147. Conf. Adamantius Physiogn. Lib. II. Cap. 26. in Scriptt. Physiognom. p. 424. ed. Granz. [O.]

μανικὸν γάρ] W. μανικοῦ γάρ. [Schow.] Sic de eadem re Clemens Alexandr. Paedagog. III, 2. Ἀποσκορακιστέον ἡμῖν καὶ τοῦ περιπάτου τὸ μανιωδες· τὸ δὲ σεμνὸν καὶ τὸ σχολαῖον ἐκλεκτέον. De v. ἀποσκορακίζειν vid. doctiss. Creuzer. ad Plotin. de Pulchr. p. 98. 99. [O.]

Νόμοις πείθου] Sic Omnibon. Antea Νόμοις πείθει, corrupte. [Schow.]

Ἀδικοῦμενος διαλλάσσει] Sic Gesner. in marg. Antea: Ἀδικουμένοις διαλλάσσει. Eandem sententiam Theobulo vel potius Cleobulo adscribit Stobaeus Serm. περὶ σωφροσύνης. [O.]

4. Pittaci.

Πίττακος ὁ Μιτυληναῖος] Laertius in vita Pittaci Lib. I. §. 74. Πίττακος Ἰσθραδίου Μιτυληναῖος. Ceterum Praecepta, quae Pittaco auctori tribuuntur in editionibus Stobaei, equidem secutus Laertium in vita Thaletis Lib. I. §. 37. Codicem Stobaei C. a Schowii collatum, Lycium et Stanlejum huc tra- duxi. [O.]

Ὁ μέλλεις ποιεῖν, μὴ λέγῃς] Laert. Lib. I. §. 78. Ὁ μέλλεις πράττειν, μὴ πρόλεγε. [O.]

Τοῖς ἐπιτηδείοις χρῶ]. Videtur fere idem esse, quod τὸ παρὸν εὖ πράττειν, quod habet Laertius. [Lyc.] Conr. Gesnerus τοῖς ἐπιτηδείοις accipiens genere masculino vertit: *Amicis utere*. Equidem malim interpretari: *Utere rebus ad vitam sustentandam facientibus. Ne parcas suppellectili. Brich dir an dem Nöthigen nichts ab. Τὰ ἐπιτήδεια — τὰ πρὸς τροφήν ἀρμόδια*. Vid. Fischer. in Ind. ad Aeschinem Socr. h. v. [O.]

Ὅσα νεμεσᾶς τῷ πλησίον etc.] D. E. F. G. W. Ὅσα νόουθετεῖς τὸν πλησίον, αὐτὸς μὴ ποίει. [Schow.] Laertius in Thaletē Lib. I. §. 36. Πῶς ἂν ἄριστα καὶ δικαιοτάτα βιώσομεν; Ἐάν, ἂ τοῖς ἄλλοις ἐπιτιμῶμεν, αὐτοὶ μὴ δρῶμεν. [O.]

Ἀπραγοῦντα μὴ ὄνειδίζῃς etc.] Gesner. in marg. conj. κακοπραγοῦντα vel δυσπραγοῦντα. Nam Laertius in Pittaco Lib. I. §. 78. — Ἀτυχίαν μὴ ὄνειδίσειν, Νέμεσιν αἰδούμενον. ubi Menagius apposite citat Catulli versus ex Carmine L. ad Licinium:

Nunc audax, cave, sis precesque nostras,

Oramus, cave despuas, ocelle,

Ne poenas Nemesis reposcat a te:

Est vehemens dea: laedere hanc caveto.

Vulgatam tamen defendit Schowius ἀπραγοῦντα explicans: *agendi destitutum, einen hülf- und rathlosen*. Lectio si sana est.

ἀπραγοῦντα accipiendum de eo, qui nihil efficere potest, nihil impetrat, der in seinen Unternehmungen unglücklich ist, zu nichts kommen kann, quo sensu Polybius Lib. IV. Cap. 64. dicit: ἀπραγοῦντες καὶ δυσχρήτως ἀπαλλάττοντες ἀπεχώρουν πρὸς τὴν πόλιν. Sed dubito, annon legendum sit δυσπραγοῦντα, ut infra legimus in Nili Sententiis: Γέλα τοὺς εὐπραγοῦντας, τοῖς δυσπραγοῦσι σύμπασχε. Ceterum idem praecipit auctor Paraeneseos ad Demonium: Μηδενὶ συμφορὰν ὀνειδίσης· κοινὴ γὰρ ἡ τύχη, καὶ τὸ μέλλον ἀόρατον. [O.]

κάθεται] *sedet tanquam iudex, iudicat.* [O.]

Παρακαταθήκας ἀπόδος] *Plenius Stobaeus Serm. I. Παρακαταθήκην λαβὼν δικαίως ἀπόδος.* Laertius l. 1. Πάρακαταθήκην λαβόντα ἀποδοῦναι. [O.]

Ἄνεχον etc.] *Videtur idem fere praecipitum esse cum sequente: Ἀγάπα τὸν πλησίον etc.* [O.]

Τὸν φίλον etc.] *Plane aliter et, ut mihi quidem videtur, sapiente dignius Laertius l. 1. φίλον μὴ λέγε κακῶς, ἀλλὰ μηδὲ ἐχθρόν.* [O.]

ἀσυλλόγιστον] *Annon legendum ἀλόγιστον?* [O.]

Δεινὸν τὸ συνιδεῖν τὸ μέλλον] *Puto redundare, quod additur, τὸ μέλλον, ut sit sententia: Nihil est miserius, quam animus hominis conscius,* Plaut. Mostell. [Lyc.]

ἀσφαλές] *Quid si σαφές?* [Lyc.]

Θεραπείαν ζητεῖ] *Potest sensus esse, ut interpretatur Lycius: Cum aegrotus sis, auxilia sive remedia quaere. Vel etiam: Quaere (vel beneficiis lucrare tibi) homines obsequentes. Suche, erwirb dir gefällige, dienstwillige Freunde. Abstractum pro concreto, -ut saepius.* [O.]

Φίλει τὴν παιδείαν etc, etc.] *Aliter Laertius l. 1. Εὐσέβειαν ἀσκεῖν, σωφροσύνην φιλεῖν, ἀληθειᾶν ἔχειν, πίστιν, ἐμπειρίαν, ἐπιδεξιότητα, ἐταιρίαν, ἐπιμέλειαν.* [O.]

ἐπιδεξιότητα] *Quid sit ἐπιδεξιότης, explicat nobis Aristoteles Ethic. Nicom. Lib. IV. Cap. XIV. Τῇ μέσῃ δ' ἔξει (scil. inter βωμολοχίαν et ἀγριότητα vel σκληρότητα) οἰκεῖον καὶ ἡ ἐπιδεξιότης ἐστὶ· τοῦ δ' ἐπιδεξίου ἐστὶ τοιαῦτα λέγειν καὶ ἀκούειν, οἷα τῷ ἐπιεικεῖ καὶ ἐλευθέρῳ ἀρμόττει· ἐστὶ γὰρ τινὰ πρέπαντα τῷ τοιούτῳ λέγειν ἐν παιδείᾳ μέρει καὶ ἀκούειν, καὶ ἡ τοῦ ἐλευθέρου παιδεία διαφέρει τῆς τοῦ ἀνδραποδώδους, καὶ αὐτοῦ πεπαιδευμένου καὶ ἀπαιδευτοῦ. et paullo inferius: ὁ δὲ ἡ χάρις καὶ ἐλεύθερος οὕτως ἔξει, οἷον νόμος ὢν ἑαυτῷ· τοιοῦτος μὲν οὖν ὁ μέσος ἐστίν, εἴτ' ἐπιδέξιος, εἴτ' εὐτράπελος λέγεται. Conf. Andronic. Rhod. Paraphras. Lib. IV. Cap. X. pag. 184. ed. Cantabrig. Vert. igitur ut-*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

Οἷους ἄν ἐράνουσ ἐνέγκης] Laertius I. 1. Οὓς ἄν ἐρά-
νουσ εἰσενέγκης. [O.]

Κακὸν ἀκρασία] Gesner. in marg. Βλαβερόν ἀκρασία. [O.]

Δίδασκε etc.] Thucydides: κράτιστον ἐν ἀναγκαιοτάτοις παι-
δεύεσθαι. [Lyc.]

Τὴν εὐτυχίαν κρύπτει φθόνου χάριν] Alii Codd.
κακὰ ἐν οἴκῳ κρύπτει. Isocratica sententiā (ad Demon. 78.) utrum-
que complectitur sane perquam eleganter: Χαῖρε μὲν ἐπὶ τοῖς
συμβαίνουσι τῶν ἀγαθῶν, καὶ λύπου μετρίως ἐπὶ τοῖς γινομένοις
τῶν κακῶν. γίνου δὲ τοῖς ἄλλοῖς ἐν μηδετέροις ὧν κατὰδηλος ἀτο-
πον γὰρ τὴν μὲν οὐσίαν ἐν ταῖς οἰκίαις ἀποκρύπτειν, τὴν δὲ διά-
φορὰν φανεράν ἔχοντα περιπατεῖν. [Lyc.] Gesnerus v. φθόνου χά-
ριν jungit cum sequenti praecepto, Μὴ οἰκτείρου vertens *fac ne
declinans invidiam miserabilis fias*, illiquē adstipulatur Levesque
sic interpretans: *Caché ton bonheur: mais en fuyant l'envie,
n'excite pas la pitié*. Stanlejus vertens *domestica mala cela* le-
gisse videtur vel τὴν ἀτυχίαν, vel potius cum Codd. Stobaei κακὰ
ἐν οἴκῳ κρύπτει, in reliquis sequens Gesnerum. Male. Nam invi-
detur beatis, non miseris. [O.]

Μὴ οἰκτείρου] Quid hoc sibi velit, non intelligo. Suspi-
cor tamen, in archetypo fuisse καὶ τὴν ἀτυχίαν, μὴ οἰκτείρη, ut
repetito verbo (κρύπτει) ἀπὸ κοινοῦ posito efficiatur talis senten-
tia: *Adversam etiam fortunam cela, ne sis miserabilis* [Lyc.]

κόσμου] moderare. Nam et κόσμου interpretatus est Ci-
cero in Platone moderatos. [Lyc.] *Massige dich*. [O.]

6. Biantis.

Βίας (Τευταμίδου Πριηνεύς] Legendum videtur: Βίας
Τευταμίδης. Nam Laertius, in Vita Biantis init. Βίας Τευτάμου
Πριηνεύς. [O.]

Οἱ πλεῖστοι ἄνθρωποι κακοί] Plenius Laertius Lib. I.
§. 87. ἔλεγε καὶ φιλεῖν (δεῖν) ὡς μισήσοντας, τοὺς γὰρ πλείστους εἶ-
ναι κακοὺς. Ceterum damnant hoc dictum tanquam inimicissi-
mum amicitiae Aristoteles Rhetor. Lib. II. Cap. 21. et Cicero de
Amicitia Cap. 16. [O.] Gellius Lib. I. Cap. III. ad Chilonem au-
ctorem refert. [Lyc.]

Χρὴ πρῶτον αὐτὸν ἐμβλέψαντα etc.] Al. ἐς τὸ ἔσο-
πτρον, ἔφη, ἐμβλέψαντα δεῖ πράττειν· εἰ μὲν καλὸς φαίνη, καλὰ
ποιεῖν, εἰ δ' αἰσχρὸς, τὸ τῆς φύσεως ἑλλιπέος διορθοῦσθαι τῇ καλο-
καγαθίᾳ. [Gesner. in marg. et Schow.] Similiter Apulejus in Apo-
logia: *An non Socrates philosophus ultro etiam suasisse fertur
discipulis suis, crebro ut semet in speculo contemplarentur? uti,*

qui eorum foret pulchritudine sibi complacitus, impendio procuraret, ne dignitatem corporis malis moribus dedecoraret; qui vero minus se commendabilem forma putaret, sedulo operam daret, ut virtutis laude turpitudinem tegeret. ubi vid. Pricaeus pag. 36. Conf. in eandem sententiam elegantissimam Phaedri fabulam Lib. III. Fab. VII. *Frater et Soror*. [O.]

Ἄσκει καλοκαγαθίαν] Lycius: *Boni viri officia praestata*. [O.]

Βραδέως ἐγχείρει etc.] Paulo aliter Laertius Lib. I. §. 87. Βραδέως ἐγχείρει τοῖς πραττομένοις· ὃ δ' ἂν ἔλη, βεβαίως τηρῶν διάμενε. [O.]

Μίσει, τὸ ταχὺ λαλεῖν etc.] Laertius l. I. Μὴ ταχὺ λάλει· μανίαν γὰρ ἐμφαίνει. [O.]

Μὴ εὐήθης etc.] *Εὐήθης, simplex, fatuus*. Conf. de hoc et aliis vocabulis idem significantibus, ἡδὺς, γλυκὺς, χρηστὸς, Ruhnken. ad Timaei Lex. Plat. v. Ἡδὺς p. 131 seq. Simillimum D. Soteris praeeptum Matth. X, 16. *Γίνεσθε οὖν φρόνιμοι, ὡς οἱ ὄφεις, καὶ ἀκέραιοι, ὡς αἱ περὶστραί*. [O.]

Ἀφροσύνην μὴ προσδέχου] Anthol. Patav. μὴ πρόσδεχε. Male. [O.]

Πάντοτε λέγε, ὡς εἶσι θεοί] Laertius Lib. I. §. 88. *Περὶ θεῶν λέγε, ὡς εἶσιν*: ubi Menagius: „Dixit Bias: de diis hoc, unum affirmandum, esse illos quidem, sed qui vel quales sint, ne tentandum quidem id explicare, cum supra ingenii nostri modulum sit.“ [O.]

Νόει τὸ πραττόμενον] Melius ap. Stob. Serm. III. *Νόει, καὶ τότε πράττε*. [O.]

Πείσας λάβε, μὴ βιασάμενος] D. E. F. G. Πείσας λάβε, μὴ ἐπιστάμενος. E. in marg. μὴ βιασάμενος. [Schönw.] Et sic etiam Laertius l. I. [O.]

Ὅταν ἀγαθὸν πράσσης etc.] Laertius l. I. Ὅτι ἂν ἀγαθὸν πράττης, εἰς θεοὺς ἀνάπεμπε. Ceterum in eandem sententiam dictum illud Pauli Apostoli I. Cor. IV, 7. *Τί δὲ ἔχεις, οὐκ ἔλαβες; εἰ δὲ καὶ ἔλαβες, τί καυχᾶσαι, ὡς μὴ λαβῶν*; [O.]

Κτῆσαι ἐν μὲν νεότητι εὐπρᾶξιαν etc.] Aliter Laertius l. I. *Ἐφόδιον ἀπὸ νεότητος εἰς γῆρας ἀναλαμβάνων σοφίαν, βεβαιότερον γὰρ τοῦτο τῶν ἄλλων κτημάτων*. et Basilius in Oratione ad adolescentes de profan. libr. lectione: *Ὁ μὲν οὖν Bias τῷ υἱῷ πρὸς Αἰγυπτίους ἀπαίροντι, καὶ πυνθανομένῳ, τί ἂν ποιῶν αὐτῷ κεχαρισμένα πράττοι, ἐφόδιον, ἔφη, πρὸς γῆρας κτησάμενος· τὴν ἀρετὴν δὴ τὸ ἐφόδιον λέγων, μικροῖς ὅροις αὐτὴν περιγράφων; ὡς γε ἀνθρώπινῳ βίῳ τὴν αὐτῆς ὠφέλειαν ὠρίζετο*. Est itaque h. l.

εὐπραξία *actiones bonae, virtus*, (ut ap. Xenoph. Memorabb. Lib. III. Cap. IX. §. 14., Ἐρομένου. δὲ τινος αὐτῶν, τί δοκοίη αὐτῷ κρείσσιον ἀνδρὶ ἐπιτήδευμα εἶναι, ἀπεκρίνατο: Εὐπραξίαν.) non autem *bona fortuna* aut *opes*, ut male reddiderunt C. Gesnerus et Stanlejus. At magis placet lectio collectionis Aldinae εὐταξίαν. [O.]

καιρῷ εὐλάβειαν] Videtur h. l. εὐλάβεια esse non *cautio, Vorsicht, Behutsamkeit*; sed potius ἔξις τοῦ εὐλαβεῖν τὸν καιρὸν, *habitus occasionem oblatam apprehendendi, schnelle Besonnenheit; Umsicht, Gegenwart des Geistes*. [O.]

φόβῳ εὐσέβειαν] Gesnerus in marg. εὐλάβειαν vertens *in metu cautionem*. Sed paullo ante habuimus καιρῷ εὐλάβειαν. Vulgata lectio si vera est, sensus esse videtur: *In metu (vel quoties mala tibi imminent) pietatem in deos cole, h. e. memento a diis illa immitti, eosque precare, ut avertant quae metuis*. De vi v. εὐσεβῆς, pro quo in SS. literis occurrit εὐλαβῆς quodque completitur omnia fere officia diis hominibusque praestanda, vid. Valckenaer. ad Euripid. Hippol. v. 1306. pag. 306. [O.]

πλούτῳ φιλίαν] Alibi (Gesner. in marg.) δειλίαν, non inepte. δειλότατον γὰρ ἔστ' ὁ πλοῦτος, Aristophan. [Lyc.] Vulgata lectio si vera est, φιλίαν dixit Bias pro φίλους, abstractum pro concreto, ut sensus sit: *Compara tibi amicos divitibus tuis*, quod praecipit etiam divinus Soter, Luc. XVI, 9. Ποιήσατε ἑαυτοῖς φίλους ἐκ τοῦ μαμωνᾶ τῆς ἀδικίας. ve etiam: *Divitibus tuis sinas frui amicos tuos*. [O.]

πράξει δυναστείαν] Fateor, me hoc non intelligere, nec videre, quid h. l. sibi velit potentiae seu principatus (τῆς δυναστείας) notio. Αἰνοῦ δυναστεία h. l. idem est quod δύναμις, ἰσχὺς, *vis in agendo, Thatkraft?* cujus autem significationis exempla desidero. [O.]

δόξῃ ἡγεμονίαν] ἡγεμονίαν intelligo *dignitatem, qualis virum honoratum vel principem decet, Herrscherwürde*. [O.]

7. Periandri.

Περιανδρος Κυψέλου] Alii Κυψέλλου, ut et Laert. [O.]

Μελέτα τὸ πᾶν] Lycius vertens *Studium est omnia*, h. e. *Studio et exercitatione nihil non obtinetur*, v. Μελέτα accepisse videtur pro Μελέτη, eamque interpretationem secutus et Cameraarius in Ludo VII Sapientum sic vertens: *Nihil est inexpugnabile diligentiae*, et: *In omni re meditatio plurimum prodest*, ut nos dicimus: *Uebung macht den Meister*. Idem tamen in Graeco Epigrammate, quod infra adferemus, ubi dicit, Periandrum, occidentem uxorem suam Melissam, oblitum plane fuisse hujus praecepti

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

tem et paucissimis fruentem vitae bonis mori, quam (quae est, prodigi sors) *vivere sive vitam finire in egestate.* [O.]

Ὁν ἄν ἐκῶν ὁμολογήσεις πονηρὸν, παράβαινε] Gesnerus in marg. conj. "Ο ἄν ἄκων ὁμολογήσεις πονηρὸν, παράβαινε, vertens: *Si quid mali invitus promiseris, transgredere.* Aliter Laertius I, 98. "Ο ἄν ὁμολογήσης; διατήρει. [O.]

Λοιδόρει] *Objurga, reprehende.* Nil amplius. Sic ap. Xenoph. Cyropaed. Lib. I. Cap. IV. §. 8. Οἱ δὲ φύλακες προσελάσαντες ἐλοιδόρουν αὐτὸν, καὶ ἔλεγον, εἰς ὅσον κίνδυνον ἔλθοι, καὶ ἔφασαν κατερεῖν αὐτοῦ τῷ πάμπῳ. [O.]

Μὴ μόνον etc.] Seneca in Troad. *Qui non vetat peccare, cum possit, jubet.* [Lyc.] Laertius l. l. Μὴ μόνον τοὺς ἀμαρτάνοντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς μέλλοντας κόλαζε. Minus bene. [O.]

In Collectionem Aldinam.

PERIANDRI.

Ἰδὸν ἧς κρᾶται] Melius Luscinius: *Voluptatem cohibe.* [O.]

Τίους παίδευε] Luscin. *Filios corripere.* Sed vide supra ad Sentent. Cleobuli: Τέκνα παίδευεῖν. [O.]

Ἀκούε τὰ προσήκοντα] Melius Luscin. *Audi quae decentia.* [O.]

Κρόνου φιλίαν φύλαττε] Luscin. *Tempore amicitiam serva.* Sed omnino legendum Χρόνω, i. e. ἐπὶ πολλῷ χρόνῳ. Vid. Bos. Ellips. Graec. pag. 402. ed. Schaefer. quomodo legisse videtur et Erasmus. [O.]

Πᾶσιν ἀποστρέφου] Erasmus vertens *Omniibus te ipsum praebere* legisse videtur ἐπιστρέφου. Luscin. *Ab omnibus averte.* Si sana est lectio, fugam rerum terrestrium ac mundanarum vel vitam solitariam ac contemplativam, meditationem mortis, ut philosophi vocant, commendare videtur hoc Aphthegma. [O.]

Ἀπὴν φυλάττου] Luscinius: *Tristitiam serva.* Pessimè. [O.]

BIANTIS.

ὠραΐζε] Vide de h. v. Graev. ad Lucian. Parasit. Tom. VII. p. 460. ed. Bipont. [O.]

ὅτι δ' ἐστίν] Erasmus vertens *quid sit* legisse videtur ὅτι δ' ἐστίν. Sed ὅτι non esse mutandum docet eadem sententia a Demetrio Phalereo sic prolata: Πάντοτε λέγε, ὡς εἶσι θεοί. Sensus igitur: *Audias, i. e. scias, numen existere.* [O.]

Πείσας λάβε etc.] Imperite Luscinius: *Obedientiam cape non coactus.* [O.]

Στησαί] i. e. *firmam, immotam tene.* [O.]

PITTACI.

Μὴ ἔριζε γονεῦσι] Vide supra ad dictum Solonis (ex Demetr. Phal.): *Τῶν γονέων μὴ λέγε δικαιότερα.* [O.]

CLEOBULI.

Ἐυποιῖας] Vocabulum scriptoribus Atticis non probatum, teste Jul. Polluce Onom. Lib. V. §. 140. Conf. quae observavimus ad Chion. Epist. VII, 5. Memnon. pag. 283. Habet tamen et Alciphron Lib. I. Epist. X. et Lib. III. Ep. VIII. [O.]

Τὸν ἐλάττω μὴ ἀποσκυβαλίσης] Luscinius: *Minorem ne canibus exponas.* Sed ἀποσκυβαλίζεσθαι h. l. i. q. simplex σκυβαλίζεσθαι, in gen. ὡς τὸ σκύβαλον ἀποδοκιμάζεσθαι, ἀτιμάζεσθαι, παραρρίπτεσθαι, ἐξουθενεῖσθαι, ut exponunt Hesychius et Suidas. Conf. qui de h. v. multus est Th. Gataker. in Miscellan. Sacr. Posthum. Cap. XLIII. Opp. Tom. I. p. 868—878. et Schleusner. in Lex. N. Test. v. *Σκύβαλον.* [O.]

Ὁ σὺ μισεῖς, ἔτέρω μὴ ποιήσης] Idem praecceptum Tobiae ad filium suum Tob. IV. v. 15. *Καὶ ὁ μισεῖς, μηδενὶ ποιήσης.* [O.]

Ἐὐχῆς γὰρ] γὰρ spectat ad primam sententiae partem, quae interiit librariorum incuria. Forte: *Ἐύχου σὺχνῶς*, vel: *Καρτέρει εὐχόμενος· εὐχῆς γὰρ* etc. [O.]

Ψευδῆς καταβολή] *Καταβολή* pro *διαβολή* insolens plane et sine exemplo. Quare legendum videtur: *Ψεύδους διαβολή*, ut apud Stobaeum legitur Serm. XII. *περὶ ψεύδους*, qui eandem sententiam habet, sed Menandro adscriptam. Conf. Suicer. Thesaur. Ecclesiast. v. *καταβολικός.* [O.]

Ψεῦδος δὲ μίσει etc.] Et haec sententia Menandro adscribitur a Stobaeo Serm. XII. [O.]

CHILONIS.

Ἦθει δοκίμαζε] Erasmus omisit haec verba. Luscin. *Consuetudine experire.* Annon legendum *Ἦθη* (*Ἦθεα*) *δοκίμαζε*? ut in Sosiadae collectione: *Ἦθος δοκίμαζε.* [O.]

THALETIS.

Πολίταις μὴ θρασύνοῦ] Et haec intacta reliquit Erasmus. Luscin. *Civibus ne confidas.* Mihi nondum liquet, quomodo verba haec interpretanda sint, utrum: *Civium favori ne confidas*, an vero: *Ne insolens sis et superbas adversus cives.* [O.]

Ψιθυρον ἄνδρα] *susurroneu*, ὠτακουστήν, *Ohrenbläser*.
Sic Pindar. *Fyth.* II. vs. 134 seqq.

— — — ὁ δὲ Ῥαδάμανθους εὖ
Πέπραγεν, ὅτι φρενῶν
Ἐλαχε καρπὸν ἀμωμή-
των, οὐδ' ἀπάταισι θυμὸν
Τέρπεται ἔνδοθεν·
Οἷα ψιθύρων παλάμαις ἔπετ' αἰεὶ
Βροτῶν. — ubi vid. Heyn. p. 225. ed. noviss. [O.]

Annotationes in Sosiadis VII Sapientum praecepta.

Ἐπον θεῷ] Plutarchus περὶ τοῦ ἀκούειν — Σὺ δὲ πολλάνις
ἀκηκῶς, ὅτι ταυτὸν ἐστὶ τὸ ἔπεσθαι θεῷ καὶ πείθεσθαι λόγῳ etc.
Ciceroni idem est *naturam ducem sequi* Catone majore. *In hoc
sumus sapientes, quod naturam optimam ducem tanquam deum se-
quimur eique paremus.* Vide plura in *Chiliadibus* Erasmi. [Lyc.]

Ἦττω ὑπὲρ δίκαιον] Ita Lycius et C. Gesnerus ver-
tens: *Pro justo etiam vinci sustine.* Stanlej. *Justitiae causa pa-
tere.* Schowius autem Ἦττω ὑπὸ δίκαιον. *Cede justo, vinci te
patiaris a justo.* [O.]

Γνώθι μαθῶν] Gesnerus: *Cognosce, postquam didiceris.*
Atqui sensus est: *Ne judices, antequam rem cognoveris.* *Untersuche
zuerst und dann entscheide.* Γνώσκεις verbum forense de iudice
sententiam dicente. Sic Aristoteles *Poet.* VII, 26. Ἔστι μὲν γὰρ
οὕτω γίγνεσθαι τὴν πράξιν, ὡς περ οἱ παλαιοὶ ἐποίουν, εἰδότας καὶ
γινώσκοντας. Conf. quae observavimus ad *Isaei Menecleae* Cap.
X. verba τοὺς γνόντας αὐτοὺς ἡμῖν παρέξομαι μάρτυρας, post *Iso-
crat.* περὶ τῆς ἀντιδόσ. edit. *patruelis nostri Jo. Casp. Orellii maj.*
pag. 497 seq. [O.]

Σαυτὸν ἴσθι] Pessime haec Schowius cum sequentibus
conjungit: Σαυτὸν ἴσθι γαμειν μέλλων. Immo σαυτὸν ἴσθι nil
aliud est quam γνώθι σαυτὸν, ab ἴσημι. [O.]

Ἔσταν τιμα] Stanlejus vertit: *Hospitalitatem cole.* C.
Gesner. *Focum honora.* Sensus est: *Jus foci sanctum habeas, vel:
Supplicem honorato, qui foco assidet.* (Ἰκέτας ἐλέει supra in *Peri-
andro* Ald.) De supplicum more assidendi foco vel arulae illi aut
larario, quod ad focum excitari solitum erat, ubi jus erat ἀουλίας,
vid. *Casaubon.* ad *Dionys. Halicarn.-Ant. Rom.* Lib. VIII. p. 1504.
Heisk. et intpp. ad *Thucydid.* Lib. I. Cap. 136. pag. 227. ed.
Bauer. [O.]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

nerus et Stanlejus vertentes: *Incusa praesentia*. Sed malim cum Lycio accipere genere masculino: *Incusa praesentem*, qui se defendere et excusare possit. [O.]

Ἄλγε εἰδώς] Gesnerus: *Dic quod scias*. [O.]

Βίας μὴ ἔχου] *Vi non utere*. Vide intpp. ad Viger. Cap. V. Sect. VII. (pag. 155 seq. ed. Herm. noviss.). [Stroth.]

Τίσι μὴ καταθάρσει] Gesnerus in marg. Τίσι μὴ καταρῶ. [O.]

Γλώττης ἄρχε] Gesner. in marg. Γυναικὸς ἄρχε: quod magis placet. Nam paulo ante habuimus: *Γλώσσαν ἴσχε*. [O.]

Πόνει μετ' εὐνοίας] Ita C. W. Antea μετὰ δικαίου. [Schow.]

Ἐπιτέλει συντόμως] Gesner. in marg. Πράττε συντόμως. [O.]

Ἄρρητον μὴ λέγε] Al. Ἄρρητον κρύπτε. [Gesner. in marg.]

Τὸ κρατοῦν φοβοῦ] Al. Ἀκρατοῦν, sed illud magis probatur. [Lyc.]

Γῆρας προσδέχου] Male Lycius: *Senectutem adipisci*. Sensus esse videtur: *Senectutem ejusque incommoda exspecta animo tranquillo nec sollicito*. *Erwarte mit Ruhe die Beschwerden des Alters*. [O.]

Δόξαν μὴ λίπε] *Ne deseras gloriam*, h. e. ne committas, quae gloriam tuam vel bonam famam contaminare possint. [O.]

Κακίαν μίσει] Al. Κακίαν λίπε. [Gesner. in marg.]

Προγόνους στεφάνου] Respicit hoc ad morem veterum sepulchra majorum floribus et sertis, inprimis ex apio, exornandi, de quo vid. Artemidorus Oneirocrit. Lib. I. Cap. LXXVII. ibique Rigalt. et Reiff. et Scriptores Antiquitatum Graecarum. [O.]

Τῷ βίῳ μὴ μάχου] Male Lycius: *De vita ne dimica*. Immo: *Ne pugnes adversus vitam*, h. e. vel: *Manus tibi, ne inferas*, vel potius: *Ne vitam temere projicias, citra necessitatem exponas periculis*. (*Μὴ ῥιψοκίνδυνος ἔσο* Cleobul. Ald.) [O.]

Χαρίζου ἀβλαβῶς] Lycius: *Largire pro re tuá*. [O.]

Εὖ πάσχε ὡς θνητός] Verterem: *Genio indulge tanquam moriturus*. *Lass dir wohl seyn*. [O.]

πρεσβύτερος εὐλογος] Al. πρεσβύτης εὐλογος. [Gesner. in marg.]

In eorundem Apophthegmata e variis collecta.

I. Cleobuli.

1. Ἄμουσι ἐν βροτοῖς etc. etc.] Sic emendavit et in versus disposuit Salmasius apud Menagium verba Laertii cor-

ruptissima: Ἀμουσία τὸ πλεον μέρος. ἐν βροτοῖσι, λόγων τε πλήθος. ἀλλ' ὁ καιρὸς ἀρκέσει. Φρόνει τι κεδνόν. Μὴ μάταιος ἄχαρις γινέσθω. Ἀ χάρις pro ἄχαρις conjecerat jam H. Stephanus. Pro ἀρκέσει Lycius malebat ἀρτέσει. Joach. Kuehnus conjicit, aut legendum: λόγων τε πλήθος ἄλλο ὁ καιρὸς ἀρκέσει, et aliam verborum copiam tempus dabit, ut sensus sit, ignorantiam dominari inter homines et verba plurima, quibus tamen posterior aetas contraria oppositura et λόγον λόγῳ, ut clavum clavo, expulsura sit: aut ἀρκέσει accipiendum esse pro βοηθήσει hoc sensu: sed huic hominum ignorationi tempus medebitur et dies diem docebit. Pro μάταιος ἢ χάρις etc. idem mavult, μὴ ματαίως ἄχαρις γινέσθω, ne temere et sine socratica caussa odiosus fias. At probo equidem emendationem Salmasii. [O.]

2. Ἐφη δὲ δεῖν συνοικίσειν etc.] Idem Cleobuli praeceptum servavit Stobaeus Serm. LXVIII. περὶ μνηστίας. [O.] συνοικίσειν] Stobaeus addit ἀνδράσι. [Lyc.]

3. Ἐλεγε δὲ etc.] Extrema verba hujus sententiae, φυλάσσεσθαι γὰρ etc., servavit Stobaeus Serm. XXXVIII. περὶ φθόνου. [O.]

τῶν μὲν φίλων τὸν ψόγον] Stobaeus I. I. τῶν μὲν φίλων τὸν φθόνον, quod minus placet. [O.]

4. Ὅταν τις ἐξίη etc.] Similiter Galenus de animi perturbationibus Cap. IV. Εἴτε καθ' ἐκάστην ἡμέραν σαυτὸν ἀναμνησκείν ἄμεινον μὲν, εἰ πολλάκις, εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ πάντως γέ κατὰ τὴν ἑῷ, πρὶν ἀρχέσθαι τῶν πράξεων εἰς ἐσπέραν δὲ, πρὶν ἀναπαύεσθαι μέλλειν. Conf. Seneca Lib. III. de Ira Cap. IV. [Menag.]

3. Τὰς τῆς τύχης etc.] Haec sententia in editionibus Stobaei Theobuli, non Cleobuli, nomen adscriptum habet. Sed Cleobuli esse docet eadem sententia brevius expressa supra in Demetrii Phalerei collectione: Εὐποροῦντα μὴ ὑπερήφανον εἶναι, ἀποροῦντα μὴ ταπεινοῦσθαι. [O.]

ἀλλὰ γίνου μέτριος] Sic Gesnerus in marg. et Lycius. Antea: Ἀλλὰ γίνου ταπεινός etc. unde Jacobs. V. Cl. in Animadv. ad Euripidem et Stobaeum p. 297. corrigere voluit: ἀλλὰ γίνου ἱκανὸς ἐφ' ἑκατέρας τῆς τύχης, utrique te fortunae ferendae parem praebeas. ut Teles ait ap. Stobaeum p. 575. ἀράμενός ἐν μικροῖσι, ἀράμενός ἐν μεγάλοισιν. [O.]

10. Κοῦραι ἐξήκοντα] Sic Stobaeus. At Laertius: Παιδες ἔασι τριήκοντ' ἀνδρα εἶδος ἔχουσαι: quod in versione expressit Petavius. Male. Nam, ut taceam, primam in τριήκοντα esse brevem, dici non potest, ex triginta diebus mensis alios esse albos, alios nigros; sed ex sexaginta Mensis filibus aliae sunt al-

bae; nempe dies triginta, aliae nigrae, videlicet triginta noctes. Legendum itaque apud Laertium: *Παῖδες δὲ τριάκοντα.* [Menag.] Ceterum hoc elegantissimum Cleobuli aenigma imitatus videtur Schillerus in dramate Turandot, Werke Tom. XI. p. 405.

*Der Baum, auf dem die Kinder
Der Sterblichen verblühn,
Steinalt, nichts-desto minder
Stets wieder jung und grün;
Er kehrt auf einer Seite
Die Blätter zu dem Licht,
Doch kohlschwarz ist die zweite,
Und sieht die Sonne nicht etc. [O.]*

II. Solonis.

1. *Τέλος ὄραν* etc.] Euripides *Andromachē* v. 100.

Χρηθ' οὔ ποτ' εἰπεῖν οὐδέν' ὄλβιον βροτῶν,

Πρὶν ἂν θανόντος τὴν τελευταίαν ἰδῆς.

Croeso scribit Herodotus Lib. I. Cap. 32 et 86. et Plutarchus in Solone hoc praeceptum peculiariter esse datum a Solone, et profuisse illi quam plurimum, cum in summo vitae periculo esset constitutus. [Lyc.]

2. *Ἀνθρώπων βίον* etc.] Habetur talis sententia in Psalmo LXXXIX. (90.) v. 10. *Αἱ ἡμέραι τῶν ἐτῶν ἡμῶν, ἐν αὐτοῖς ἑβδομήκοντα ἔτη, εἰάν δὲ ἐν δυναστείαις, ὀγδοήκοντα ἔτη, καὶ τὸ πλεῖον αὐτῶν κόπος καὶ πόνος.* [Lyc.]

3. *Πᾶν ἐστὶν ἄνθρωπος συμφορῇ*] Melius Schweighaeuser. V. Cl. *Homo, quantus est, fortunae casibus est obnoxius.* [O.] Euripides: *Ὁ βίος ἀληθῶς οὐ βίος, ἀλλὰ συμφορά.* Cicero: *Homines nos esse meminerimus ea lege natos, ut omnibus telis fortunae proposita sit vita nostra.* [Lyc.]

4. *Τελευτῆσαι εὖ τὸν βίον*] Verba εὖ τὸν βίον, quae male omisit Lycius, addidi ex Herodoto. [O.]

7. *Ὁ μὲν λόγος* etc.] Alibi Laertius hoc ad Democritum refert. (*Λόγος ἔργου σκιῇ.* Vide supra Democriti Fragment. 180. O.) Quod autem subjicitur: *βασιλεὺς δὲ* etc., est, quale illud Ciceronis ex Euripide translatum: *Omniū reginā rerum oratio.* [Lyc.]

9. *Ὁ μὲν κόρος* etc.] Est versus Solonis citatus a Clemente Alexandr. Strom. VI, 2. (*Fragment. No. 29. ed. Fortlag. p. 410.*)

Τίπτει γὰρ κόρος ἔβριν, ὅταν πολὺς ὄλβος ἔπηται. [O.]

10. *Ἐκείνη ἀριστα* etc.] Cicero ad Brut. Ep. XV. *Solon,*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ἀμάρτη] Isocrat. ἀμάρτοι. [O.]

27. Σπάνιον εἶσαγς etc.] Habet hanc sententiam et Isocrates ad Demonicum §. 23. Τὰς ἐντεύξεις μὴ πυκνὰς ποιοῦ τοῖς αὐτοῖς, μηδὲ μακρὰς περὶ τῶν αὐτῶν πλησμονὴ γὰρ ἀπάντων. [Lyc.]

29. Τέλλος, ἔφη etc.] Pluribus hanc historiam referunt Herodotus Lib. I. Cap. 31. et seq. Plutarchus in Solone, Ausonius in Ludo VII Sapientum et Tzetzes Chil. V. Hist. VI. [Menag.]

30. μυρίω καλλίονι] Puto legendum καλλονῆ. [Lyc.] Sed bene habet vulgatum μυρίω καλλίονι, scil. ἄνθει. mille fois plus beau, ut bene explicat Menag. [O.]

31. κατὰ πατροκτόνου] Cicero pro Sexto Roscio Amerino. Solo cum interrogaretur; cur nullum constituisset in eum, qui parentem necasset, respondit, se id neminem facturum putasse. Refert tale quiddam Plutarchus in Romulo: ἴδιον δὲ τὸ μηδεμίαν δίκην κατὰ πατροκτόνων ὀρίσαντα πᾶσαν ἀνδροφονίαν πατροκτονίαν προσειπεῖν, ὡς τούτου μὲν ὄντος ἐναργοῦς, ἐκείνου δὲ ἀδυνάτου. [Lyc.] Paulo aliter hoc Apophthegma apud Anton. Meliss. Serm.: περὶ παίδων τιμῶντων γονεῖς. — Σόλων ἐρωτηθεὶς, ἵδια τί κατὰ τῶν τυπτόντων τοὺς πατέρας ἐπιτίμιον οὐχ ὤρισεν, ἔφη, ὅτι οὐχ ὑπέλαβον, τοιοῦτους τινὰς ἔσεσθαι. [O.]

διὰ τὸ ἀπελπίσαι] i. e. quod nunquam crederet, hoc scelus committi posse ab hominibus. ἀπελπίζειν, nicht möglich halten. Sic ἔλπις de expectatione futuri, sive boni, sive mali. [O.]

32. πῶς ἤκιστα ἀδικοῦσιν etc.] Paulo aliter ap. Plutarch. in vita Solonis (Opp. Tom. I. p. 88.): Ἐρωτηθεὶς, ἥτις οἰκεῖται κάλλιστα τῶν πόλεων. Ἐκείνη, εἶπεν, ἐν ἣ τῶν ἀδικουμένων οὐχ ἦττον οἱ μὴ ἀδικούμενοι προβάλλονται καὶ κολάζουσι τοὺς ἀδικούντας. Conf. Stob. Serm. XLI. et (infra) Plutarch. in Sympos. VII Sapient. [O.]

33. Δακρύων τὸν παῖδα etc.] Stobaeus paulo aliter Serm. 121. de luctu: Σόλων ἀποβαλὼν υἱὸν ἐκλαυσεν· εἰπόντος δὲ τινος πρὸς αὐτὸν, ὡς οὐδὲν προύργου ποιεῖ κλαίων δι' αὐτὸ γάρ τοι τοῦτο, ἔφη, κλαίω. [Lyc.]

37. ὧν ἂν προσεδέξαντο] Male Lycius: quas quidem acceperunt, non attendens scil. ad ἂν potentiale. [O.]

38. Τῆς Πεισιστράτου etc.] Attingitur a Cicerone de Senectute. Ita autem exponitur a Plutarcho in libro An seni gerenda sit respublica. [Lyc.] Paulo aliter eadem historia narratur a Plutarcho in Vit. Solon. p. 96. [O.]

βοηθεῖν τοὺς πολίτας] Plutarch. in Solon. βοηθεῖν τῇ πατρίδι καὶ τοῖς νόμοις. [O.]

πέμψαντός δὲ Πεισιστράτου] Aliter Plutarchus in Solon. ἐπὶ τούτοις δὲ πολλῶν νοθευόντων αὐτὸν ὡς ἀποθανούμηνον ὑπὸ τοῦ τυράννου, καὶ πυνθανομένων, τίνε πιστεύων οὗτος ἀπονοεῖται, τῷ γήρα, εἶπεν. [O.]

39. Προσπύσαντος etc.] Fontem hujus Apophthegmatis hactenus frustra quaesivi. [O.]

ἐγὼ δὲ ἀνάσχωμαι] Legendum: ἐγὼ δ' οὐκ ἀνάσχωμαι, signo interrogationis posito. [O.]

ἵνα ἄνθρωπον ἀλιεύσω] Notanda haec phrasis in N. Testamento obvia Matth. VI, 20. ubi vid. Wetsten. Tom. I. pag. 277. [O.]

40. Ἐάν τις etc.] Lex Romana: *Liberi parentes alant aut vinciantur.* [Lyc.] Conf. Aeschin. adv. Timarch. pag. 175. A. ed. Hier. Wolf. [Stanlej.]

41. Τίῳ τρέφειν] Galenus Προτρεπτ. ad art. Cap. VIII. inquit. Ἐπαινέση δ' ἄν τις καὶ τὸν Ἀθήνησι νομοθέτην, ὃς τὸν μὴ διδάξαντα τέχνην ἐκώλυε πρὸς τοῦ παιδὸς τρέφεσθαι. ubi vid. Willet pag. 95. et seq. Conf. Aelian. Hist. Anim. Lib. IX. C. 1. [O.]

42. Ὁ ἀργός etc.] Herodotus Lib. II. (Cap. 177.) scribit, Amasidem tulisse legem Aegyptiis, qua cogerentur singulis annis apud provinciarum praesides planum facere, unde victus illis suppeteret, et qui hoc non fecisset, aut honestis rationibus victum se quaerere non docuisset, is morte mulctaretur: atque hanc legem ait Solonem ab Aegyptiis acceptam etiam Atheniensibus scripsisse. Id quod obiter libuit indicare, cum legem eam nondum repererim. [Lyc.]

43. Ὁ ἡταιρηκὼς etc.] Vid. Aeschin. in Timarch. p. 175. A. [Stanlej.] vert. *Muliebria passus, cinaedus*, ut recte explicat Menagius. [O.]

44. Ὁ ἐπίτροπος etc.] Hac scil. lege cautum fuerat, ne pupilla tutori aut ejus filio nuberet, ut observant, Syrianus et Marcellinus ad Hermogenem. [Stanlej.]

46. Δακτυλιογλύφῳ etc.] Ratio hujus legis erat, ne posset ὁ δακτυλιογλύφος alio facto simili annulo signatorio fraudem ei facere, cui priorem vendidisset. [O.]

τὴν τοῦ πραθέντος] Sic edidi. Laertius omittit τὴν. Lyc. τὴν πραθέντος. [O.]

47. Ἐάν ἕνα] Vid. Aristotel. Rhet. Lib. I. Cap. VII. [Menag.]

48. Ἄ μὴ ἔθου etc.] Gellius a Laertio de furti poena dissentit Noct. Att. Lib. II. Cap. XVIII. ubi inquit: *Solon sua lege in fures, non, ut Draco anteā, mortis, sed duplici poena vin-*

dicandum existimavit. Meminere de hac lege, sine tamen mentione et auctoris et poenae, Plato Lib. II. Leg. et Aelianus V. Hist. Lib. IV. Cap. I. [*Lyc.*]

50. 'Ο ἐν στάσει etc.] Hanc legem Plutarchus in Solone ita explicat: Βούλεται δ', ὡς ἔοικε, μὴ ἀπαθῶς μηδ' ἀναισθήτως ἔχειν πρὸς τὸ κοινὸν, ἐν ἀσφαλεῖ θίμενον τὰ οἰκίαια καὶ τῷ μὴ συναλγεῖν μηδὲ συννοσεῖν τῇ πατρίδι καλλωπιζόμενον, ἀλλ' αὐτόθεν τοῖς τὰ βελτίω καὶ δικαιοτέρα πράττουσι προθέμενον συγκινδυνεύειν, καὶ βοηθεῖν μᾶλλον ἢ περιμένειν ἀκινδύνως τὰ τῶν κρατούντων. Idem disputat contra hanc legem prolixè πολιτικοῖς παραγγέλλμ. non longe a fine et alibi exemplum ipsius Solonis contrarium recitat, quod et subjiciendum duxi. *Λιὸ βελτίονα Σόλων ἔλαβεν ἀρχὴν, διαστώσης εἰς τρία μέρη τῆς πόλεως, τὸ τῶν Λιακρίων λεγομένων, καὶ τὸ τῶν Πεδιέων, καὶ τὸ τῶν Παραλίων. οὐδενὶ γὰρ ἐμμίξας ἑαυτὸν, ἀλλὰ κοινὸς ὦν πᾶσι, καὶ πάντα λέγων καὶ πράττων πρὸς ὁμόνοιαν, ἠρέθη νομοθέτης ἐπὶ τὰς διαλύσεις καὶ κατέστησεν οὕτω τὴν ἀρχὴν.* Sed valde commoda est legis Solonis interpretatio apud Gellium Lib. II. Cap. XII. De poena dissentit ab aliis Cicero ita scribens ad Atticum Lib. X. Epist. I. *Ego vero Solonis, popularis tui et, ut puto, etiam mei, legem negligam, qui capite sanxit, si quis in seditione non alterutrius partis fuisset.* [*Lyc.*]

52. Παντὶ λαβεῖν etc.] Plutarchus: Πληγέντος ἑτέρου καὶ βλαβέντος καὶ βιασθέντος ἔξῃν τῷ δυναμένῳ καὶ βουλομένῳ γράφεσθαι τὸν ἀδικοῦντα καὶ διώκειν, ὀρθῶς ἐθίζοντος τοῦ νομοθέτου τοὺς πολίτας ὡσπερ ἑνὸς μέρους συναισθάνεσθαι καὶ συναλγεῖν ἀλλήλοις etc. Ex hac autem lege Solonis orta lex XII Tab. *Proletario civi. quivis volet vindex esto.* quae habetur apud Gellium Lib. XVI. Cap. X. [*Idem.*]

53. Τὸν τεθνηκότα etc.] Plutarchus: Καὶ γὰρ ὅσιον τοὺς μεθεστώτας ἱεροῦς νομίζειν, καὶ δίκαιον ἀπέχεσθαι τῶν οὐχ ὑπαρχόντων, καὶ πολιτικὸν ἀφαιρεῖν τῆς ἐχθρας τὸ ἀίδιον. [*Idem.*] Hinc tritum illud: *De mortuis et absentibus nil nisi bene,* quod pluribus veterum scriptorum locis illustrat Crenius ad Camerar. Lud. VII Sapient. p. 120. [*O.*]

54. καὶ ἀρχείοις] *apud principia.* Plutarchus in vita Galbae imp. (ubi de Ovini intemperantia loquitur) καὶ διέφθειρέν ἐν τοῖς ἀρχείοις, ἃ πριγκίπια καλοῦσι Ῥωμαῖοι. Gellius Lib. V. Cap. XII. ex Oratione C. Gracchi: *In convivio liberi vestri modestius erant, quam apud principia.* Liv. Lib. VII, Dec. I. *Nec in circulis modo fremere, sed jam in principis ac praetorio sermones in unum confundi* etc. Ita autem dictus est locus in castris praetorio pro-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

τὸν ὄντως, ὡς φασί, βίον κεχρημένον βίου, aut leniore mutatione: ἀπόλλυοι εἰς τὸν ὄντως, ὡς φασί, βίον κεχρημένον βίου. [O.]

10. Πρὸς τὸν ἀδελφὸν etc.] De Ephoris vid. Xenophon Lib. de Republ. Lacedaem. et Aristoteles II. Polit. [Lyc.]

ἐπίσταμαι ἀδικεῖσθαι] Huc pertinet illud Menandri:

Οἷτος κράτιστός ἐστ' ἀνὴρ, ὃ Γοργία, . . .

“Οοτις ἀδικεῖσθαι πλεῖστ' ἐπίσταται βροτῶν. [Menag.]

12. οἱ πεπαιδευμένοι etc.] Isocrat. ad Démonic. §. 72. fin. οἱ δίκαιοι τῶν ἀδίκων, εἰ μηδὲν ἄλλο πλεονεκτοῦσιν, ἀλλ' οὖν ἐλπιοῖ, γε σπουδαίαις ὑπερέχουσι. [Lyc.]

16. Λυπουμένον etc.] Valerius Maximus (Lib. VII. Cap. II. ext. 2.) adscribit tale quid Soloni, quod et subjicere placuit. *Solon, inquit, cum ex amicis quendam graviter moerentem videret, in arcem perduxit, hortatusque est, ut per omnes subjectorum aedificiorum partes oculos circumferret. Quod ut factum animadvertit, Cogita nunc tecum, inquit, quam multi luctus sub his tectis et olim fuerint, hodieque versentur, in sequentibusque seculis sint habitaturi: ac mitte mortalium incommoda tanquam propria deflere. Qua consolatione demonstravit, urbes esse humanarum cladium consepta miseranda. Idem agebat, si in unum locum cuncti mala sua contulissent, futurum, ut propria deportare domum, quam ex omni miseriarum acervo portionem suam ferre mallent. Quo colligebat, non oportere nos, quae fortuito patiamur, praecipuae et intolerabilis amaritudinis judicare. [Idem.]*

18. Χίλων καλούμενος etc.] Sub Pittaci nomine edidit hoc Apophthegma Lycius ita vertens: *Quando invitabatur ad coenam, non prius condicebat, quam sciscitatus esset, qui praeterea invitati essent. Dicebat enim, navigationis socium et contubernalem ignotum ferendum, cum quibus una navigare et militare necesse esset; sed se ipsum inconsiderate adjungere convivis, non esse viri intelligentis. [O.]*

IV. Pittaci.

1. Τὸ ἥμισυ τοῦ παντός πλεῖον] Hesiodi versus "Erg. v. 40.

Νῆπιοι οὐδ' ἴσασι, ὅσω πλεον ἥμισυ παντός,

Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειρα.

quos Plato de Legg. Lib. III. Cap. X. ita exponit: Ἄρ' οὐκ ἀγνοήσαντες τὸν Ἡσίοδον ὀρθότατα λέγοντα, ὡς τὸ ἥμισυ τοῦ παντός πολλακίς ἐστὶ πλεον, ὅπότεν ἢ τὸ μὲν ὅλον λαμβάνειν ζημιῶδες, τὸ δ' ἥμισυ μέτριον, τότε τὸ μέτριον τοῦ ἀμείνους πλεον ἡγησάμενον, ἀμείνον ὃν χείρονός. Praestare itaque Hesiodus et Periander

censent dimidium, si illo moderate utaris, toto, hoc est magnis divitiis, si luxu diffluas aut turpiter prodigas, vel potius omissis litibus praestare quietam possessionem dimidii, quam totius litibus quaerendam, praesertim si parce vivas. [Graev. Lectt. Hesiod. Cap. II. p. 513. ed. Loesner.] Similis plane Salomonis sententia Proverb. XV, 16. 17. *Κρείσσων μικρὰ μέρη μετὰ φόβου Κυρίου ἢ θησαυροὶ μεγάλοι μετὰ ἀφοβίας. Κρείσσων ξενισμὸς λαχάνων πρὸς φίλιαν καὶ χάριν, ἢ παράθεσις, μόσχων μετ' ἐχθρας.* Alias proverbii hujus explicationes non tango. Vide tamen Schott. Adag. ex Suida Cent. VII, 53. pag. 438 seq. et quos citat Ast. V. Cl. ad Platon. l. l. et Πολιτ. Lib. II. Cap. XVII. p. 426. [O.]

2. Χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι] Citat hoc Pittaci dictum Plato in Protagora Cap. 73. ita:

*Χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι,
Θεὸς ἂν μόνος ἔχοι τοῦτο γέρας.*

ubi vid. Heindorf. pag. 569. [O.]

3. Ἀρχὴ ἄνδρα δεικνύει] Bianti tribuit hoc Apophthegma Aristoteles Ethic. Nicom. Lib. V. Cap. 3. Sophocles Soloni, ut discimus ex Harpocrate in Σιμωνίδης, ubi illud tribuit Simonidi; ut et Plato de Legg. Lib. V et VII. Conf. Diogenian. Adag. III, 94. [Menag.]

4. Ἀνάγκη etc.] Alibi hoc Simonidi tribuitur. [Lyc.] Quod postea in proverbium abiit. Vid. Zenob. I, 85. [Menag.]

7. δίκαιον] Sic C. Gesner. in marg. Edd. δίκαιος. [O.]

8. Συνετῶν etc.] Stobaeus paulo aliter Serm. CVI. Πιττακὸς συνετῶν μὲν ἀνδρῶν εἶπεν ἔργον, ἵνα μὴ γένηται, κωλύσαι ἀνδρείων δὲ, γεγόμενα φέρειν ἐγκρατῶς. [Lyc.] Cicero in Epist. ad Brut. Neque metuum quidquam et cavebo omnia. [Menag.] Scolion est in Analectis Brunckii Tom. I. pag. 154.

*Συνετῶν ἐστὶν ἀνδρῶν,
Πρὶν γενέσθαι τὰ δυσχερῆ,
Προνοῆσαι, ὅπως μὴ γένηται,
Ἀνδρείων δὲ γεγόμενα εὖ θέσθαι.* [O.]

9. Ἐχοντα δεῖ] Al. Ἐχοντα χρεῖ. [O.]

κραδίη] Lyc. κραδίην. [O.]

10. Τῶν μὲν ἀγρίων etc.] Plutarchus in Symposio adscribit hoc Pittaco; sed in libello Quo pacto possis adulatorem ab amico discernere, Biantis nomine citat. [Lyc.]

11. Τῷ μεθύοντι] Meminit de hac lege Aristoteles Lib. II. Polit. Cap. ult. et Lib. II. Rhetor. ad Theodect. Cap. XXV. et Plutarch. in Sympos. [Idem.]

διπλῆ ζημία] Plutarch. l. l. διπλασία ἢ τῷ νήφοντι. [Idem.]

12. Διδόντος] Vert. dare volente, offerente. Vide quae observavimus ad Chion. Epist. X. Mennon. pag. 285 seq. [O.]. Meminit hujus Apophthegmatis et Plutarchus libro περι φιλαδελφίας: Οἷόν ἐστι καὶ τὸ τοῦ Πιττακοῦ πρὸς τὸν βασιλέα Λυδῶν πυνθανόμενον (lege πρὸς τοῦ βασιλέως Λυδῶν πυνθανομένου. O.), εἰ χρήματά ἐστιν αὐτῷ διπλάσια, εἶπεν, ἢ ἐβουλόμην, τοῦ ἀδελφοῦ τεθνηκότος. [Menag.]

εἰπὼν ἔχειν ὧν ἐβούλετο etc.] χρυσοῦ γὰρ οὐ δεόμεθ', ἀλλ' ἂν ἴπαμαι, ἄρκια καὶ τοῖς ἐμοῖς ἐταίροις, scribit ipse Pittacus ad Croesum in Epistola a Laertio Lib. I. §. 82. servata, si genuina est. [O.]

13. Τῶν Κυμαίων etc.] Stobaeus aliter hoc recitat Serm. XIX. Ἀδικηθεῖς ὑπὸ τινος καὶ ἔχων ἐξουσίαν κολάσαι ἀφῆκεν, εἰπὼν· Συγγνώμη τιμωρίας ἄμεινον· τὸ μὲν γὰρ ἡμέρου φύσεώς ἐστι, τὸ δὲ θηριώδους. [Lyc.]

φονεῖα] scil. τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, Τυρρῶλου, ὃν καθήμενον ἐπὶ κουρείου ἐν Κύμῃ χαλκεὺς τις πέλεκυν ἐμβαλὼν ἀνεῖλε, ut narrat Laertius Lib. I. §. 76. quodque Lycius non debebat omisisse. [O.]

14. Τοῦ ποικίλου etc.] Alluisse videtur ad Atheniensium ἄξονας. — Οὕτως ἐκάλεσαν Ἀθηναῖοι τοὺς Σόλωνος νόμους, διὰ τὸ ἐγγραφῆναι αὐτοὺς ἐν ξυλίνοις ἄξοσιν· ἦσαν δὲ τετράγωνοι τὸ σχῆμα Suidas. [Lyc.] Distinguendi ἄξονες a κύρβεσι, quae crant trigonae et lapideae, teste Harpocrate. Conf. Ammonius h. v. ibique Valckenacr. ὁ πᾶνν pag. 18. et Salmasius de Mod. usur. Cap. III. pag. 98—104. [O.]

17. Ἐπίθετο etc.] Ita Stobaeus Serm. "Ὅτι κάλλιστον γάμος. Gellius Lib. V, 11. refert ad Biantem. Laertius Lib. VI. adscribit Antistheni, [Lyc.]

18. εἰ λανθάνει] Theo Sophista hoc Pittaco tribuit. Valerius Maximus Lib. VII. Cap. VII. et Laertius I, 36. Thaleti, his verbis: Ἡρώτησέ τις αὐτὸν, εἰ λήθοι θεοῦς ἄνθρωπος ἀδικῶν· Ἀλλ' οὐδὲ διανοούμενος, ἔφη. [Idem.] Pittaci illud sive Thaletis ex Ethnicis etiam enuntiat Sallustius Orat. II ad Caesar. circa finem: Namque mihi pro vero constat, omnium mortalium vitam divino numine invisī, neque bonum neque malum facinus cujusquam pro nihilo haberi, sed ex natura diversa praemia bonos malosque sequi. [Crenius.]

19. ἡ γυνή] Εὐγενεστέρα γὰρ αὐτῷ οὔσα ἡ γυνή, ἐπειδήπερ ἦν Δράκοντος ἀδελφή τοῦ Περθίλου, σφόδρα κατεσοβαρεύετο αὐτοῦ; refert Laertius Lib. I. §. 81. [O.]

20. αὐτὸ δὲ τοῦτο] hoc unum, solum. Vide, qui de hac lo-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

*Istorum sequitor vestigia. Ut ille propinque
Astitit, isti ajunt: Heus tibi sume parem.
Hospes, ut haec audit, majorem attingere stirpem
Noluit, auscultans, parvula turba, tibi.*

15 *Atque domum tenuem deduxit, ut ille, puellam,
Dixerat. - Heus abiens tu quoque duce parem.*

Idem monet Ovidius Epist. IX. Heroid. v. 32.

Si qua voles apte nubere, nube pari. [O.]

V. Thaletis.

1. Θεῶν πλῆα πάντα] Cicero II. de Legg. (Cap. 11.)
*Thales, qui sapientissimus e septem fuit, dixit homines existi-
mare oportere, deos omnia cernere, deorum omnia esse plena: fore
enim omnes castiores etc. [Lycius.] Pythagorae eandem senten-
tiam tribuit Laertius Lib. VIII. §. 32. [O.]*

2. Οὐτι τὰ πολλὰ etc.] Locus corruptus, cujus partem
ita restituebat Jos. Scaliger:

Οὐτι τὰ πολλ' ἔπα φρονίμην ἀπεφήνατο δόξαν.

Ἐν τι μάτευσ σοφόν, ἐν δέ τι κεδνόν ἐλοῦ

..... λύσεις γὰρ ἀνδρῶν

Κωτίλων γλώσσας τὰς ἀπεραντολόγους. [Menag.]

μάτευε] Male Lycius *μάντευε*, haec annotans: „Suspicio
„legendum *μάνθανε*. Nam secundum Hipponis versum πολυμα-
„θημοσύνης τῆς οὐ κενεώτερον ἄλλο.“ Immo unice verum *μάτευε*
a ματεύω sive μαστεύω, quaero, investigo. [O.]

3. Πρεσβύτατον etc.] Conf. Laert. I. §. 35. [O.]

Μέγιστον] Haec non paulo clarius apud Plutarchum enun-
ciantur. *Τί μέγιστον; τόπος. ἄλλα μὲν γὰρ ὁ κόσμος, τὸν δὲ κόσμον
οὗτος περιέχει. [Stanlej.]*

Τάχιστον νοῦς] Hinc illud apud Homerum, Hesiodum et
Orpheum in Hymno Eumenidum I. (pag. 338. Herman.) *ἠκύδρο-
μοι οἷστε νόημα*, et apud Xenophontem *θάττον νοήματος. [Is. Cas-
saub.]* Egregie in hanc sententiam Hallerus noster:

Die schnellen Schwingen der Gedanken,

Wogegen Zeit und Schall und Wind

Und selbst des Lichtes Flugel langsam sind. [O.]

Σοφώτατον χρόνος] Aristoteles Physic. Lib. IV. Cap.
XIII. *Ἐν δὲ τῷ χρόνῳ πάντα γίνεται καὶ φθείρεται, διὸ καὶ οἱ μὲν
σοφώτατον ἔλεγον· ὁ δὲ Πυθαγόρειος Πάρων ἀμαθέστατον, ὅτι καὶ
ἐπιλανθάνεται ἐν τούτῳ, λίγων ὀρθώτερον. [Menag.]*

καὶ γὰρ τὰ πλεῖστά] Stobaeus Serm. III. *καὶ γὰρ τὰ
χρηστά, quod Lycius in versione expressit. [O.]*

[ἐπεὶ πρὸς ἡδονάς γε etc.] Suspectum hoc de mendo: quomodo autem legendum putem, versio nostra indicat. [Lyc.] Videtur scil. legisse: ἐπεὶ πρὸς ἡδονάς γε, πολλάκις ἄδην ἔχουσιν. [O.]

ἀπαγορεύουσιν] Ἀπαγορεύειν, ἀπειπῆν, ἀπειρηκέσθαι, ἀπαυδαῖν propria verba de iis, qui laboribus ac periculis aliisque rebus molestis fatigati et victi succumbunt animumque despondent. Vid., qui nubem exemplorum conguessit, Petr. Faber Agonist., I. C. 8. et Hemsterh. ad Lucian. Dial. Deor. XXIV. p. 327. Tom. II. ed. Bipont. [O.]

4. ἀμήχανα] ἄπορα, inexplicabilia. Sic ἀμήχανοι ὄνειροσ ap. Homer. Odys. T. (560.) πρὸς οὓς οὐκ ἔστι κρίσιν τινὰ ὠρισμένην μηχανήσασθαι. Eustath. p. 1878. [Lyc.]

6. Τῆς μητρὸς] Idem habet Stobaeus Sern. LXVI. "Ὅτι οὐκ ἀγάθον τὸ γαμεῖν. [O.]

εἶτα ἐπεὶ παρήβησεν] Stob. εἶτα προβάς. [O.]

7. διὰ τὸ ζῆν etc.] Ita Stobaeus l. l. Laertius autem διὰ ἀφιλοτεκνίαν. Videtur hinc ortus proverbialis versus:

Ἀυθαίρετος λύπ' ἐστὶν ἢ τέκνων σπορά. [Lyc.]

Alii ap. Laertium legunt διὰ φιλοτεκνίαν, putantes Thaletem respexisse ad dolorem, quem mors liberorum parentibus affert. [O.]

8. Βουλόμενος etc.] Aristoteles Lib. I. Polit. Cap. VII. sed idem multo elegantius recitat: Ὀνειδιζόντων αὐτῷ (Θαλῆ) διὰ τὴν πενίαν ὡς ἀνωφελοῦς τῆς σοφίας οὐσης, κατανοήσαντά φασιν αὐτὸν ἐλαιῶν φορὰν ἐσομένην ἐκ τῆς ἀστρολογίας, ἔτι χειμῶνος ὄντος, εὐπορήσαντα χρημάτων ὀλίγων ἀρῶραβῶνας διαδοῦναι τῶν ἐλαιουργείων τῶν τ' ἐν Μιλήτῳ καὶ Χίῳ πάντων, ὀλίγου μισθωσάμενον, ἅτ' οὐδενὸς ἐπιβάλλοντος. Ἐπειδὴ δ' ὁ καιρὸς ἦκε, πολλῶν ζητούμενων ἅμα καὶ ἐξαίφνης, ἐκμισθοῦντα ὄν τρόπον ἠβούλετο, πολλὰ χρήματα συλλέξαντος (leg. καὶ πολλὰ χρήματα συλλέξαντα. O.) ἐπιδείξαι, ὅτι ῥαδίον ἔστι πλουτεῖν τοῖς φιλοσόφοις, ἂν βούλωνται, ἀλλ' οὐ τοῦτ' ἔστι, περὶ ὃ σπουδάζουσι. Attingit etiam Cicero I, 49. Plinius Hist. Nat. Lib. XVIII. Cap. XXVIII. tale quid narrat de Democrito. *Ferunt Democritum, inquit, qui primus intellexit ostenditque cum terris coeli societatem, spernentibus hanc curam ejus opulentissimis civium, praevisa olei caritate ex futuro Vergiliarum ortu, qua diximus ratione ostendimusque jam plenius, magna tum utilitate propter spem olivae coemisse in toto tractu omne oleum, mirantibus, qui paupertatem et quietem doctrinarum ei sciebant imprimis cordi esse; atque ut apparuit causa et ingens divitiarum cursus, restituisse mercedem anxiae et avidae dominorum poenitentiae, contentum ita probasse, opes sibi in facili,*

cum vellet, fore. 'Ελαιουργεῖα sunt hoc loco, ut conjicio, non tantum oliveta, quae et oleta dicuntur, id est, loca oleis consita, sed etiam cellae oleariae et instrumenta ad expressionem olei pertinentia, ut trapeta, molae oleariae etc. de quibus Cato de re rustica et Columella. [Lyc.]

12. 'Ηρώτησέ τις] Vide supra Pittac. Sent. 18. [O.]

14. ὑποτίθεσθαι] *praecepta, consilia dare.* Hinc ὑποθήκη. [O.]

Τί δύσκολον] Menag. conj. τί δὲ καινόν, quod magis placet. Quanquam ferri possit δύσκολον, scil. εὐρεῖν. Supra in Pittac. No. 15., ubi idem Apophthegma, legitur τί παράδοξον. [O.]

VI. Biantis.

1. ἐν πόλει αἴκε μένης] αἴκε corruptum videtur Menagio. Vir doctus apud cum leg. conj. ἐν πόλει αἴ κε μένης, in quacunque urbe commoraris, ut vertit etiam L. Lycius. Ipse Menagius ἐν πόλει αἰκεῖ μένης, in civitate afflictata maneat, patriam afflictatam ne deseras, cui vero interpretationi obstant sequentiâ verba. Joach. Kuehnus defendit αἴκε doricum pro εἴκε, ut in Theocriti Idyll. V, 61. si in urbe maneat, commoreris, quod retinui. [O.]

πλειοταν γὰρ etc.] Nam ἡδὺς ἀγανόφρων κικλήσκειται ἐν πολιήταις. [Kuehn.]

ἐξέλαμψεν] Bene Lycius: calamitatum velut ignem excitavit. [O.]

5. Ἀλλοτριῶν, κακῶν etc.] Male hanc sententiam Lycius disjunxisse videtur a praecedenti, cum qua conjuncta legitur apud Laertium: "Ελεγε — — νόσον ψυχῆς τὸ τῶν ἀδυνάτων ἐρεῖν, ἀλλοτριῶν δὲ κακῶν ἀμνημόνευτον εἶναι. Morbum animi dixit impossibilia appetere, nec recordari, quibus alii malis premantur vel quot rebus alii indigeant. [O.]

6. Οὕτω πειρῶ ζῆν] Ita Lycius ex Stobaeo. Aliter Laertius: Τὸν βίον οὕτω δεῖ μετρεῖν, h. e. victum sive vitae substantiam ita dispensare oportet. Respondent poetae Latini versus:

Divitis utare tuis tanquam moriturus,

Tanquam victurus parco divitis.

Fatendum tamen, et lectionem Lycii sensum praebere elegantissimum. Ceterum eandem sententiam dedimus supra in Democriti Fragmentis No. 126. Sed Biantii attribuit etiam Stobaeus Serm. V. [O.]

8. εἰκασί τοῖς ὄμμασι τῆς γλαυκός] Ridicule haec vertit Othmar. Nachtgall (Luscinius) in Sententiis moralibus ex

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

γὰρ μὴ τὰ ἀκερδέα κερδαίνειν. *Neque enim ea decet lucrari, quae non verum lucrum, sed damnum potius afferunt.* vel propius ad verba corrupta: δεῖ γὰρ τὰ μὴ κερδαίνοντα vel κερδανούντα κερδαίνειν, hoc sensu: *Lucrari oportet ea, quae te non lucrantur vel lucrabuntur, i. e. non sibi obnoxium facient: ut lusus quidam verborum sit, qualis in illo Aristippi dicto de Laide, ἔχω, οὐκ ἔχομαι.* vel tandem: δεῖ γὰρ τὰ κερδέα κερδαίνειν, *oportet lucrari ea, quae vere sunt utilia, verum lucrum afferunt, non imaginarium, ut divitiae.* [O.]

6. Ὡσπερ ὁ ἰὸς σίδηρον etc.] Egregie exponit hoc Apophthegmā Manuel Palaeologus in Praeceptis educationis regiae Cap. XXIII. pag. 46. ed. Basil. Ἴὸν μὲν σίδηρος τίπτει· μῖσος δὲ καὶ δόλον καὶ τὰ τοιαῦτα ψυχὴ ζηλότυπός τε καὶ φθονερά· ὁμοῦ δὲ ταῦτα λυμαινεται μὲν καὶ τοὺς ἐκτὸς ἔστιν ὅτε, καθόσον ἂν ἐκείνων καθάψαιτο· τοὺς δὲ τεκόντας αὐτοὺς οὐκ ἔσθ' ὅπως μὴ τῷ χρόνῳ παντελῶς ἀναλώσειεν, ἐντετηκότα διηνεκῶς, καὶ δρῶντα ἂ πέφυκε δρᾶν. ἀλλ' ἐκείνῳ μὲν ἀκούσιον τὸ διαφθεῖρον αὐτόν· τοῦτο δ' οὐκ ἀγνοοῦσιν ἐπιφύεται, καὶ διὰ τοῦτο χειρὸν τὸ καθ' ἡμᾶς καὶ σχεδὸν συγγνώμης οὐκ ἄξιον. γίγνεται γὰρ παραπλήσιον, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐθέλων ὄντινοῦν ἐμπρῆσαι τῶν ἐχθρῶν, καταδέξαιτο ξύλον γενέσθαι, καὶ δοθῆναι τῷ πυρὶ, ὥστε τὸν μισούμενον κατακαῦσαι. [O.]

ἐξαναψήξει] Lycius scribendum censet per ι; ἐξαναψήξει, ut sit sensus *conficit*, ad paryas quasi ψιχᾶς, reliquias, redigit. Sed fateor, me utrumque verbum frustra quaesivisse apud Grammaticos et Lexicographos. Ceterum praeferebam ἐξαναψήξειν. Hesych. ψήξει — καταμύσσει, τρίβει, ξύει, σμύχει. Conf., qui de hoc verbo et composito καταψήξειν multus est, Pierson. in Verosimil. Lib. I. Cap. XI. pag. 152 seq. [O.]

7. ἡ ἐρυσίβη] De ἐρυσίβη, maxima segetum peste, vide Plin. Lib. XVIII. Cap. XVII. et XXVIII. Alii sententiam hanc Basilio adscribunt. [Lyc.]

8. Φθονέεσθαι etc.] Pindarus I. Hymn. Pyth. Κρείσσων γὰρ οἰκτιρῶν φθόνος. [Lyc.]

9. Ἐρωτηθεῖς, διὰ τί τυραννεύεις etc.] Paulo aliter Stobaeus Serm. XLI. Περίανδρος ἐρωτηθεῖς, διὰ τί οὐκ ἀποτίθεται τὴν ἀρχήν, εἶπεν, ὅτι τῷ κατ' ἀνάγκην ἄρχοντι καὶ τὸ ἐκουσίως ἀποστῆναι κίνδυνον φέρει. Exstat in hanc sententiam Epistola ad Demotelem inter Phalarideas (No. 81. ed. Lennep. O.), quam vide. Est enim elegantissima. [Menag.]

10. τί μέγιστον etc.] Isocrates ad Demonic. §. 73. fin. μέγιστον γὰρ ἐν ἐλαχίστῳ νοῦς ἀγαθὸς ἐν ἀνθρώπου σώματι. [Lyc.]

Ad Apophthegmata VII Sapientum, ex Plutarcho
Περὶ τῆς πολιτείας.

προβάλλονται] Προβάλλεσθαι, *accusare, reum facere apud iudices.* Verbum forense. Λέξεις Ῥητορικά in Bekker. Anecd. Graec. Tom. I. p. 288. Προβολὴ καὶ Προβάλλεσθαι: τὸ παράγειν εἰς τὴν ἐγκλησίαν τὸν βουλούμενον καὶ ἀποφαίνειν ὡς ἠδίκησεν, εἰ τις δοκοῖ ἄδικεῖν, καὶ τοὺς συγκοφάντας καὶ τοὺς περὶ τὰ μυστήρια ἢ Διονυσία ἀδικούντας, καὶ τοῦτο καλεῖται προβολὴ καὶ προβάλλεσθαι. Conf. Harpocration. h. v. [O.]

In Anacharsidis Apophthegmata.

2. Πρὸς τὴν Σόλωνος etc.] Eadem narrat Plutarchus in Solone: Ἀνάχαρσιν μὲν εἰς Ἀθήνας φασὶν ἐπὶ τὴν Σόλωνος οἰκίαν ἐλθόντα κόπτειν, καὶ λέγειν, ὡς ξένος ὢν ἀφίεται φιλίαν ποιησόμενος καὶ ξενίαν πρὸς αὐτὸν ἀποκρινόμενον δὲ τοῦ Σόλωνος, οἴκοι βέλτιόν ἐστι ποιεῖσθαι φιλίας οὐκ οὖν, φάναι τὸν Ἀνάχαρσιν, αὐτὸς ὢν οἴκοι σὺ ποίησαι φιλίαν καὶ ξενίαν πρὸς ἡμᾶς. οὕτω (δὴ θανάμασαντα τὴν ἀγχίνοιαν τοῦ ἀνδρὸς τὸν Σόλωνα δέξασθαι φιλοφρόνως etc. [Aldobrand.] Conf. Aelian. Var. Hist. Lib. V. Cap. VII. et Tzetz. Chil. IV, 19. [O.]

νῦν αὐτὸς etc.] *Ego nunc domi sum dicere voluit Anacharsis, cui, scil. patria sit non Scythia, sed totus terrarum orbis.* Aliter cepit haec verba Plutarchus ad Solonem referens. [O.]

εἰσέφρησεν] *admisit, ab εἰσφρέειν, i. q. εἰσφέρειν, intus admittere.* Alii εἰσέφρησεν nullo sensu. [Menag.] Suidas: Εἰσέφρησα — εἰσέδουσα ἑαυτὸν. καὶ Εἰσέφρησας, εἰσῆγαγεσθαι καὶ Εἰσφρήσας, εἰσελθόντων. Conf. Wagner. ad Alciphron. Lib. III. Epist. LIII. pag. 171. et Arnald. Misc. Obs. Tom. V. p. 292. [O.]

3. Ἐρὼ τῆς θείας, τί ἐστίν etc.] Est Aesopi dictum. Biantii attribuitur a Plutarcho in Convivio. (vid. supra Biantis Fragm. 23.) At Pittacum id ipsum dixisse narrat idem Plutarchus libro de Garrulitate et Proclus ad Hesiod. *Erg.* Lib. II. [Menag.]

4. Γλώσσης etc.] Clemens Alex. Strom. Lib. V. Ἀνάχαρσιν δὲ τὸν Σκύθην φησὶ (Φερεκύδης ὁ Σύριος) καὶ αὐτὸν κοιμώμενον κατέχειν, τῇ μὲν λαίᾳ τὰ αἰδοῖα, τῇ δεξιᾷ δὲ τὸ στόμα ἀνιπτόμενον, δεῖν μὲν ἀμφοῖν, μείζον δὲ εἶναι γλώσσης κρατεῖν ἢ ἡδονῆς. [Menag.] Idem Apophthegma habent Antonius et Maxim. Serm. περὶ σιωπῆς καὶ ἀπορρήτων his verbis: Ἀνάχαρσις ἐστιαθεὶς παρὰ Σόλωνι καὶ κοιμώμενος ὤφθη τὴν μὲν ἀριστερὰν χεῖρα τοῖς μορλοῖς,

τὴν δὲ δεξιὰν τῷ στόματι προσκειμένην ἔχων· ἐγκρατεστέρου γὰρ ὤφειτο χαλινῷ δεῖσθαι τὴν γλῶτταν. [O.]

5. ὕδωρ οἷσις] Menagius intelligit de aqua intercute. Mihi magis placet Joach. Kühnii explicatio: *aquam feres*, tanquam servus scil., pecunia per luxum et crapulam effusa in mendicitatem delapsus. [O.]

6. Κίρνα μένον etc.] Vide simillimam vel potius eandem sententiam supra inter similitudines Pythagoreorum No. 107. quam et ipsam Anacharsidi attribuit Laertius I, 103. [O.]

7. Ἐρωτηθεῖς etc.] Hoc dictum a Plutarcho ita refertur in Convivio (p. 150.): ἠρώτησεν (" Ἀρδαλος), εἰ παρὰ Σκύθαις αὐλητρίδες εἰσὶν· ὁ δ' ἐκ τοῦ παρατυχόντος, οὐδ' ἄμπελοι, εἶπεν. Conf. Aristotel. Analyt. Poster. Lib. I. [Is. Casaubon.] Idem de India ab Anacharside dictum refert Strabo Lib. XV. pag. 694. [Stanley.]

8. Ἐρωτηθεῖς, πῶς οὐκ ἂν etc.] Eandem sententiam supra habuimus in Pythagoreis No. 47. In Anthologia Patavina alia est lectionis varietas: Ἐρωτηθεῖς, πῶς ἂν τις μὴ μεθύσκοιτο· εἰ ὀρώη, ἔφη, τοὺς μεθύοντας, οἷα ποιοῦσιν [O.] Auctor est Plutarchus in Lycurgo, morem Lacedaemoniis hunc fuisse, ut servi inebriarentur, uti scil. ebrietatis turpitudine ab ea juvenes ingenui deterrerentur. [Menag.]

9. ἀρχόμενοι μὲν ἐν μικροῖς πινόυσι] 'Notissimus' Graecorum mos, cujus meminit praeter Alexandrum Aphrodis. Problem. Lib. I, 80. et Athenaeum etiam Philo περὶ μέθης. Hinc notum, quid sit apud Ciceronem *Graecorum more bibere*, et (Verr. I, 26.) *proscere majoribus poculis*. [Is. Casaub.]

10. Τοὺς οὖν πλείοντας] Is. Casaubonus mavult πλείονας, quo vocabulo Polybius et alii vita functos designabant. Sed vulgatam bene tuetur Menagius apposite citans scriptorem Axiochi §. 11. Ἀλλὰ τὸν πλατικὸν καταλεξώμεθα περαιούμενον δια τοσῶνδε κινδύνων, καὶ μήτε, ὡς ἀπεφήνατο Βίας, ἐν τοῖς τεθνηκόσιν ὄντα, μήτε ἐν τοῖς βιοῦσιν. [O.]

11. τέτταράς δ' ἠὲ τὸν λιόντες] Juvenalis Sat. XII. v. 57.

I nunc et ventis animam committe, dolato

Confisus ligno, digitis a morte remotus

Quatuor, aut septem, si sit latissima taeda. [Menag.]

τοσοῦτον τοῦ θανάτου] Publius Syrus Mim.

A morte semper homines tantundem absumunt.

ubi vid. Jos. Scaliger. [Idem.]

12. Ὀνειδιζόμενος etc.] Idem tradit Galenus in Protrept. Cap. III. [Menag.]

13. ἐν ταῖς καπηλείαις] Interpres Latinus Laërtii ver-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

IV, 76. Ξενικοῖσι νομαίοισι, καὶ οὗτοι (οἱ Σκύθαι) αἰνῶς χρῆσθαι
φύγοισι, μὴ τί γε ὦν ἀλλήλων, Ἑλληνικοῖσι δὲ καὶ ἥμισυ. [O.]

τοξενθεῖς etc.] Sagittis Anacharsim a fratre confixum ex
Herodoto l. l. dicit Laertius: in venatione autem non ex Herodoto,
qui tradit in nemore externis sacrificiis (matris deum) operam
dantem et Saulio Scytharum regi fratri a quodam Scytha indi-
catum. [O.]

Διὰ μὲν τὸν λόγον ἐκ τῆς [Ἑλλάδος σωθῆναι]
Secutus in his sum cum versionem tum explicationem Ign. Ros-
sii in Commentatt. Laertianis pag. 25. seq. ἐκ τῆς Ἑλλάδος con-
jungendum cum λόγον: ob Graecum sermonem, seu quem cum
Graecis et a Graecis habuisset, vel potius ob literas (philoso-
phiam praecipue), quam a Graecis accepisset, σωθῆναι, se liberatum,
salvum factum fuisse (sensu scil. morali, a vitiis et affectibus).

„Et omnino, scribit Rossi, singularis quaedam vis et acumen in
„hoc verbo inest, quod Anacharsis ad animum refert, quum
„ἀπολέσθαι, quod illi opponitur, de corpore dicatur. Est idem,
„ut arbitror, quod heic ait διὰ λόγον ἐξ Ἑλλάδος σωθῆναι, ac quod
„ad Croesum scribit: ἀλλ' ἀπόχρη με ἐπανήκειν εἰς Σκύθας
„ἄνδρα ἀμείνονα. et quod de eodem Lactantius Instit. Lib. III.
„Cap. XXV. qui philosophiam ne somniasset quidem, nisi et lin-
„guam et literas Graecas ante didicisset. Nec sane, quando in
„Graeciam eruditionis ac doctrinae causa profectus est Ana-
„charsis, in aliquod periculum incidisse, a quoquam traditum
„est.“ [O.]

In Mysonis Apophthegmata. [O.]

Μύσωνος] Diog. Laert. I, 106. Μύσων Στρούμωνος τὸ γένος
Ἀθηναῖος, ἀπὸ κώμης τινὸς Οἰταϊκῆς ἢ Λακωνικῆς, οὗν τοῖς ἑπτὰ κα-
ταριθμεῖται. [O.]

1. Μὴ ἐκ τῶν λόγων etc.] Similiter Theophrastus apud
Stobaeum Serm. XXXVII. ὀλίγων οἱ ἀγαθοὶ νόμων δέονται· οὐ
γὰρ τὰ πράγματα πρὸς τοὺς νόμους, ἀλλ' οἱ νόμοι πρὸς τὰ πράγμα-
τα τίθενται. et Simplicius in Epicteti Enchiridion: Χρὴ τὰ ἔργα
τὰ ὑπὸ τῶν λόγων παραδοθέντα ἐργάζεσθαι· τέλος γὰρ τῶν λόγων
τὰ ἔργα, ὧν ἕνεκα καὶ οἱ λόγοι ἐρρήθησαν. [Menag.]

2. ἐπέτλην] stivam. Ita scil. appellabant postremam par-
tem aratri, quam manu tenebat arator. Vid. Graev. Lectt. Hesiod.
Cap. X. ad Eργ. 430. p. 559. éd. Loesner. Vossius ad Vir-
gil. Georg. I, 174. Die buchene Sterze (stiva), einen Stiel, der von
hinten durch den Krummel, in den Scharbaum ging, und ein Quer-

holz zum Handgriff hatte, (*manibula*) führte der Pflüger zur Lenkung des Pflugwagens, durch welchen die Pflugschar flach und tief gestellt werden konnte. [O.]

3. ἐπ' ἔρημίας] h. e. *solus cum esset, nemine comitante.* Nil amplius. Nam clare additur in urbe *Lacedaemone*. Quam phrasin non intelligentes Laertii interpretes male reddiderunt: *cum in loca deserta se subduxisset.* [Olear. ap. Stanley. p. 91.]

Διὰ αὐτὸ τοῦτο] *Ob hoc ipsum rideo, i. e. laetus sum.* Erat scil. *μισάνθρωπος*, ut ex Aristoxeno tradit Laertius. [O.]

Adami Schier et Editoris Annotationes in Vitam Secundi.

Opusculum hoc, quamvis sit inepti hominis et plane barbari, nolimus tamen excludere ab hac collectione, ne quid, quod in Schierii editione continetur, in nostra desideraretur.

ἦν δὲ ἀκούων περὶ τῆς παραβολῆς ταύτης] Contextus videtur hunc sensum flagitare: *Audiebat, dum hic* (apud magistrum scil.) *commoraretur.* Annon legendum *παραμονῆς?* [O.]

βάκλον] *baculum* (σκίπωνα). Latina vox. [O.]

πῆραν περιφέρων] Alterutrum *περιφέρων* delendum censeo. [Schier.]

λαμβάνει οὗτος μέτατον ἐν τῇ ἰδίᾳ οἰκίᾳ] Aut corrupta haec verba et legendum *μεσώτατον, mediam, intimam aedium partem; den mittelsten Theil seines Hauses*, aut ineptus homo exprimere voluit latinam locutionem *metationem* vel *metatum* (quam formam licet frustra quaesiverim, in seculo tamen illo, quo scriptum fuerat hoc opusculum, in usu fuisse nullus dubito), i. e. *mansionem cepit, quasi, castra metatus est in sua domo.* [O.]

ἔπεμψεν αὐτὰς πρὸς δεῖπνον] Legendum videtur *ἔπεμψεν αὐτοῦς*, scil. *χρυσίνους*, quae formatio fuisse videtur recentioris Graecitatis pro *χρυσούς*, intell. *στατήρας.* [O.]

Τοῖς ὀφθαλμοῖς περιλάμπων] *oculis collustrans.* Inepta locutio. [O.]

ἐκοιμήθη ἕως πρωῒ] Videtur vox excidisse, qua significabatur, Secundum aversatum fuisse concubitum cum matre. Forte *νήφων ἐκοιμήθη* etc. *sobrius et sibi attentus abstinens a ro venerea*, aut *ἀγνώως ἐκοιμήθη*. Auctor Latinus Vitae Secundi ap. Barthium *Adversar.* Lib. XV. Cap. XVII. p. 816. *Ille illam caste in cubili ut matrem amplexatus est.* [O.]

τὸ εὐνηθεῖς τηρεῖ] Videtur legendum *ἐτήρει.* [Schier.]

παραστῆναι τοῖς λόγοις σου δυνάμενον] παραστῆ-
ναι videtur h. l. esse suffragari vel victum cedere sermonibus
tuis. [O.]

Τύρπωνι τινι] Τύρπων videtur esse vox ex Latino facta
Turpio. Ita scil. ea aetate appellati fuerunt βωμολόχοι aut γελω-
τοποιοί, qui sive in scena sive in conviviis turpibus et obscae-
nis jocis cachinnos extorquebant auditoribus. Vide du Fresne
Glossar. med. et infim. Latinit, qui citat Marium Mercatorem
Lib. Subnotat. Cap. IV. §. 3. *Quis scenicus turpio, quis durio vel
sannio professae licentiae turpitudinis publice ista proferret?*
Germ. *Pickelhäring*, Fortassis a L. Ambivio Turpione, cujus me-
minit Cicero de Senect. Cap. XIV, cognomen hoc fluxit ad alios
scenicos, Vide ibi Gerhard. p. 91. [O.]

καὶ ἄλλα θηρία ἐπειθεῖν] Videtur esse debere ἐπει-
θεῖς vel ἐπειθον. [Schier.] Omnino legendum ἐπειθον. Et aliis
(dicit Turpio ille) hujuscemodi bestiis persuasi humano ore lo-
qui, [O.]

σπεκουλάτωρα] Vox Latina etiam in SS. Literis obvia.
Marc. VI, 27. καὶ εὐθέως ἀποστείλας ὁ βασιλεὺς σπεκουλάτωρα
ἐπέταξεν ἐνεχθῆναι τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ubi Theophylactus: σπε-
κουλάτωρ δὲ δῆμιος λέγεται, στρατιώτης, ὃς πρὸς τὸ φονεῦν τέτα-
κται, et Glossae Graecobarb. ap. du Fresne: Σπεκουλάτωρ — ὁ
δῆμιος ἀποκεφαλιστῆς. Plura dat Schleusner, in Lex. N. Test.
h. v. [O.]

χάρισαι ἑαυτῷ ζωὴν δι' αὐτοῦ λόγον] Scribendum
διὰ τοῦ λόγου. [Schier.]

τοῦ βίου ἀπετάσσετο] Legendum videtur τῷ βίῳ.
Ἀποτάσσεσθαι τινι, valedicere, renuntiare. Vox Hellenistica. Sic
in Evangelio Luc. XIV, 33. ὃς οὐκ ἀποτάσσεται πᾶσι τοῖς ἑαυτοῦ
ὑπάρχουσιν, Verbum docte illustrat Schleusner. V. Cl. in Lexico
N. Test. [O.]

Τῆς δ' ἐμῆς φωνῆς etc.] Haec in Vita Secundi Latina
ap. C. Barthium ita exprimuntur: *Nemo dominus meae vocis, per-
sonae autem vel araneus dominari potest.* [O.]

αὐταβοήθητα] h. e. ipsa sua natura tecta et munita, scil.
adversus aëris vel tempestatis vim pestiferam. [O.]

Τυχάνεις δὲ σὺ etc.] Quae sequuntur, misere sunt cor-
rupta et prorsus conclamata. Prima verba fortassis ista resti-
tuenda; Τυχάνεις δὲ σὺ, ὦ Ἀδριανέ, φόβου πλήρης πλέων πνεύματι
βαρυνῆσαι καὶ λιαρῶ, navigans vento vehementi. [O.]

Τὴν μὲν γὰρ οὐκ οἶδαμεν, πόθεν ἐστίν] Videtur

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

ἀκοίμητος ὀφθαλμός] Veteres quoque deo tribuerunt oculos. Incertus auctor in poetis Gnomicis pag. 217. (Hertel.) Ὁξὺς θεοῦ δ' ὀφθαλμός εἰς τὸ πᾶνθ' ὄραν. [Schier.]

φῶς] Sic et in N. Test. I. Joh. I, 5. ὅτι ὁ θεὸς φῶς ἐστὶ, καὶ σκοτία ἐν αὐτῷ οὐκ ἐστὶν οὐδεμία. Sic etiam Zoroastrem, Gnosticos, Cabbalistas multosque Ecclesiae Patres adhibuisse hoc vocabulum ad describendam naturam dei purissimam et perfectissimam, docuit Krause in Comment. de usu vocabulorum φῶς et σκοτία in N. Test. Conf. doctiss. Creuzer. ad Plotin, de Pulchro p. 374 et seqq. [O.]

4. ἀρχὴ καὶ ἡμερινὴ] Ineptissima et puerilis plane definitio, quasi dicamus: *Der Tag ist der Anfang eines jeden Tages.* [O.]

δελινῆ ἀπότασις] Quid hoc sibi velit, fateor me non intelligere, nisi forsitan dilationem lucis usque ad vesperam aut ineuntem noctem diem dicere voluit scriptor ineptissimus. [O.]

φυσικὸν εἰσόπτρισμα] quod oculis nostris subjicit et quasi in speculo ostendit res creatas. Εἰσόπτρισμα vox ignota Lexicographis. [O.]

ἀερίζουσα μέριμνα] Cura vel sollicitudo aëria, h. e. *frustranea, cassa, ματαιία.* [O.]

5. Κοσμικὸς ἔλεγχος] i. q. ἔλεγχος τοῦ κόσμου, *index mundi, qui mundum nobis ostendit, facit, ut videamus.* Nil amplius. [O.]

καρπῶν περιβάλαιον] *frugum fomentum, quod calore lepi et temperato palli ad instar fruges fovet et a frigore tutatur.* Interpretes antiqui, quos dedi, omittunt haec verba. [O.]

κεχορηγημένη λαμπάς] Non male Holstenius: *fax semper suppetens.* Est propr. *lampas, lucerna adornata, parata, cui nunquam oleum deficit.* Imago petita a χορηγοῖς, quorum munus erat suis sumptibus curare, providere, ut omnia suppetent, quae requirebantur ad spectacula. Etiam haec verba omittuntur ab interpretibus antiquis. [O.]

6. Οὐρανοῦ πορφύρα] Quid hoc sibi velit, nescire me fateor, nisi imperitus scriptor lunam dicere voluerit *vestem purpuream,* quasi latum clavum coeli, sensu ineptissimo. [O.]

7. τύχης παίγνιον] Conferenda cum hac sententia similis quaestio a Stobaeo servata Serm. XCVI. περὶ τοῦ βίου ὅτι βραχὺς pag. 533, ed. Turic. tert. Aristotelis nomen praefixum habens. *Τί γάρ ἐστιν ἄνθρωπος; ἀσθενείας ὑπόδειγμα, καιροῦ λάφυρον, τύχης παίγνιον, μεταπτώσεως εἰκὼν, φθάνου καὶ συμφορᾶς πλάστιγξ, τὰ δὲ λοιπὸν φλέγμα καὶ χολή.* [O.]

φρόντισμα χροῦ] Magis placet Codicis Gudiani le-

ctio φάντασμα χρόνον, *visum, spectaculum temporale*, i. e. quod non diu durat, mox evanescit. Et sic etiam Vinc. Bellov. et Alterc. Hadrian. *phantasma temporis*. [O.]

φωτὸς ἀποστάτης] i. q. φυγὰς βίου in var. lect. Cod. Gud. quasi σκιᾶς ὄναρ, ut inquit Pindarus. Nisi interpretari velimus morali sensu: *qui suam salutem aut felicitatem ipse fugit, deserere solet veram rectamque ad felicitatem viam*. [O.]

8: συνεσθιόμενον θηρίον] Ita legendum, non *συνεσθιόμενον*, quod in forma passiva vel media activo sensu non usurpatur. [O.]

ἱματισμένη ἔχιδνα] *αἱματισμένη*, quod habet Codex Gud., melius quidem convenit v. ἔχιδνα. Praefero tamen vulgatum tanquam jocosum tali auctore dignum. [O.]

ἀναγκαῖον κακόν] Observamus, mulierem ἀναγκαῖον κακόν etiam appellasse Menandrum Fragm. pag. 204 seq. pag. 230. ed. Jo. Clerici, ubi ita se habent:

Τὸ γαμεῖν, εἴαν τις τὴν ἀλήθειαν σκοπῆ,
Κακὸν μὲν ἐστίν, ἀλλ' ἀναγκαῖον κακόν.

Item Philemon incertarum Fabularum Fragm. XXX. p. 350. ed. Clerici:

Ἀθάνατόν ἐστι κακὸν ἀναγκαῖον γυνή, [Schier.]

κεκοσμημένη Σκύλλα] Respicit ad versus Homericos Odyss. XII, 87. etc.

— αὐτὴ δ' αὐτε πέλωρ κακόν· οὐδέ κέ τις μιν
Γηθήσειεν ἰδὼν, οὐδ' εἰ θεὸς ἀντιάσειεν etc.

et ibid. 223.

Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἐμυθεόμην, ἄπρηκτον ἀνίην. [O.]

9. ἀνεύφραστος] Legendum omnino ἀνεύφραντος, ut habet MS. Gud. et confirmant Vincent. Bellov. et Alterc. Hadr. vertentes *injucunda delectatio*. [O.]

ὑψηλὸν πῶμα] Patet me haec non intelligere: Annon πῶμα, *operculum*, dicit divitias, quia sunt lubricum aliquid et inconstans quodque facile decidit tanquam operculum in vasculo? an vero, ut intellexisse videtur Holstenius vertens *summus rerum apex*, quia illis tanquam bonorum summo, quodque felicitatem suam compleat, plerique inhiant? Sed sensus exiret multo venustior dignusque scriptore meliori, si una litera addita legeremus ὑψηλὸν πῶμα, *casus de sublimi*, quia scilicet, gravius impingunt inque extremam calamitatem delabuntur divites et opulenti, bonis suis evoluti, adversam quippe fortunam ferre nescii. Vincent. Bellov. vertens *os excelsum* legisse videtur ὑψηλὸν στόμα. — Vulgata lectio si sana est, ὑψηλὸν πῶμα videtur significare

operculum eminens, splendescens adeoque e longinquo conspicendum, quod tegit et obvolvitur mala, quae intus latent, curasque, quae versant in pectore fixae. [O.]

ἀργυρικὸν σὺνθῆμα] i. e. signum pretii rerum argenteum hominum populorumque conventionione constitutum, ein durch Verträge (Convention) bestimmtes silbernes Zeichen des Werthes der Dinge. Eodem sensu Aristoteles Rhetor. Lib. II, Cap. XIII. ὁ δὲ πλοῦτος οἷον τιμὴ ἐστὶ τῆς ἀξίας τῶν ἄλλων; διὸ φαίνεται πάντα ὧνια εἶναι αὐτοῦ. [O.]

10. ἐπινοιωῶν διδάσκαλος, σοφίας ἀνεύρησις] Theocritus Id. XXI. init.

Ἄ πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει,
Αὐτὰ τῷ μόχθῳ διδάσκαλος. [O.]

ἀζημίωτος ἐμπορία] Nam

Cantabit vacuus coram latrone viator. [O.]

11. Ζητούμενον ὄνομα] Bene Altercat. Hadrian. *Desiderabile nomen*, i. e. nomen tantum, vocabulum, non res. [O.]

ἀνυπόστατον κειμήλιον] Auctor Altercat. Hadr. *vertens non invenienda possessio legit ἀνυπόστατον*, ut habet Cod. Gud. a verbo ὑποκτάομαι, quod videtur dubiae esse auctoritatis, neque reperitur in Lexicis. Vulgatum ἀνυπόστατον, nusquam existens, non sollicitandum. [O.]

12. πολυχρόνιον γέλασμα] γέλασμα passive, res risui exposita. Idem sonat proverbium apud Germanos: *Neunzig Jahr der Kinder Spott.* [O.]

13. ἰατρῶν κατόρθωμα] Male Holstenius *desideratus medicorum effectus*, cum sit correctio, emendatio eorum, quae deliquerunt medici. [O.]

ἀγρυπνοῦντων σοφία] Videtur his verbis idem significare voluisse, quod Cicero ait de Divin. Lib. I. Cap. XXX. *Cum ergo est somno sevocatus animus a societate et a contagione corporis, tum meminit praeteritorum, praesentia cernit, futura praevidet.* [O.]

πάσης πνοῆς ἡσυχία] Quamvis sic legerit auctor Altercat. Hadr.; tamen spondere ausim, haec esse corrupta. Quotusquisque enim vel imperitissimus scriptor potuisset somnum dicere *omnis spiritus vel aspirationis cessationem*? Annon legendum vel παντὸς πόνου ἡσυχία, vel, quod magis placet, mutatione lenissima, πάσης παινῆς ἡσυχία, h. e. *omnium furiarum* (h. e. dolorum vel tormentorum, quae animos exagitant,) *cessationem*? [O.]

καθημερινὴ μελέτη] Eleganter in eandem sententiam Seneca Tragicus in Octav. v. 740.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

lius Magn. Homil. εἰς μαρτ. Μάμαντα citat: a Bernold. ad L. Bos. Ellips. Graec p. 180. ed. Schaefer. ὅσοις προθεσσίας τοῦ βίου μακροτέρας ἐποίησεν, quibus produxit vitas terminum. Conf., qui vim v. optime exposuit, Dorville ad Chariton, Lib. III, Cap. II. pag. 348. ed. Beck. [O.]

*Annotationes in Sexti Pythagorei Sententias
Graecas.*

1. Οὕτε ἐν ἰχθύσει φωνῆν etc.] Hanc sententiam citat etiam Joannes Damascenus in Sacris Parallelis attribuens Sixto Romano. Vide ibi Lequien. Tom. II. pag. 362. [O.]

4. Σοφὸς ἀνὴρ etc.] Initium hujus Sententiae habuimus supra apud Demophilum Sent. No. 6., ubi vide Not. Citat etiam Joannes Damascenus in Parallelis Sacris Tit. XIV. περὶ τῶν ἑαυτῶν γλώσσαν φυλαττόντων. [O.]

8. Ἐμψύχων χρῆσις etc.] Vide Sext. Rufin. Sent. 101, et quae ibi adnotavimus. [O.]

14. Citat hoc Sexti Fragmentum Porphyrius in Quaest. Homer. 28., tanquam exemplum locutionis αἰδῆλον ποιεῖν pro κτείνειν, ἀφανίζειν. An vero Sexti Pythagorei an alius sit, definire non ausim. [O.]

*Varietas Lectionis in Sexti sive Xysti Enchiridion a
Rufino latine redditum, additis Urbani Godofredi Si-
beri notis selectioribus et animadversionibus
Editoris,*

P r a e f a t.

Rufinus Aproniano suo] Paucis observo, hunc Apronianum eum esse, quem S. Melania sive Melanium Christo conciliavit. Vide Pallad. Hist. Lausiaca. Cap. CXVIII. p. 1034. (in Bibliothec. Patr.) cui et Origenes IX Homil. in Psalmos dedicavit. Uxor ejus Avita, singularis pudicitiae foemina. Pallad. Cap. CXXXIII. quam sororem Aproniani vocat, quia non conjugii deliciis amplius, sed sanctitatis exercitio sub fraternitatis titulo vacabant. Videatur Anton. Muratorius in Anecd. Lat. Tom. I. pag. 141, 142. Tillemont Mem. Tom. X. H. Noris Hist. Pelag. Lib. I, in Cenotaphiis Pisar. Diss. IV. C. 2. [Siber.]

pretiosi obtines annuli locum] Conjectio ex his verbis, titulum opusculi a Rufino versi fuisse: *Enchiridion, sive annulus aureus*, Ceterum Sententiarum istarum partem aliquam e

Sexto Pythagoreo conyersam fuisse docet, nos cum, Demophili Collectio, tum inprimis nuper reperta Porphyrii ad Marcellam Epistola, in quibus Graeca, Sexti verba servantur. Reliqua pars eaque multo major pure Christiana est, vel a collectore (sive is fuerit Sixtus II. Athenis oriundus, deinde Romanus Pontifex et martyr anno Christi 257. sive alius quis), vel ab ipso Rufino partim ex S. Literis, partim ex Scriptoribus Ecclesiasticis excerpta. Plura vide supra in Praefatione et Notitia Literaria. Ceterum in numero Sententiarum magna est in editionibus diversitas. Galeus, et Fuchtius, quos nos fuimus secuti, exhibent tantum 429; nos duas sententias in unam conjungentes 427; Erasmus autem et Siberus 465, partim Sententias, quasdam, quae in unam contractae leguntur apud Galeum, in duas, tres vel plures adeo dirimentes, partim novas nonnullas addentes, quae non leguntur apud Galeum, quasque nos in Annotationibus hisce exhibebimus. [O.]

1. *Fidelis homo electus homo est*] Hanc et sequentem Sententiam Christianas esse, non Pythagoricas, docet nos, ut bene Siberus observat, vocabulum *electus*, ἐκλεκτός, quod hoc sensu apud profanos scriptores frustra quaesiveris. Conf. Schröckhii *Christliche Kirchengeschichte* Tom. IV. p. 227. [O.]

2. *homo dei est*] Locutio Paulina I. Tim. VI, 11. Σὺ δὲ, ὦ ἀνθρώπε θεοῦ, φέυγε ταῦτα. Conf. II. Tim. III, 17. In veteri Testamento *homines dei* appellantur Prophetae, velut deo familiares; in novo autem, ut in locis illis Paulinis, episcopi. Clemens Alexandrinus Strom. II. §. 233. promiscue omnes Christianos hoc elogio decoravit, inprimis martyres: εἰ δὲ ὁ ἀναιρῶν ἀνθρώπων θεοῦ εἰς θεὸν ἀμαρτάνει, καὶ τοῦ ἀποκτινύντος αὐτὸν ἔνοχος καθίσταται ὁ ἑαυτὸν (l. αὐτὸν. O.) προσάγων τῷ δικαστηρίῳ. Pios sic appellat Philo Judaeus pluribus locis. Similiter tamen locuti nonnunquam et profani scriptores, v. c. Antoninus Imperator, dum ait: ἕσθη ἀνθρώπος ἄξιος τοῦ γεννήσαντος κόσμον. [Siber.]

3. *qui deo dignus est*] ἀξιόθεος, qua voce frequenter usi Scriptores Ecclesiastici, v. c. Ignatius in Epist. ad Roman. Cap. I. init. Ἐπει. εὐχάμενος θεῷ ἐπέτυχον ἰδεῖν ὑμῶν τὰ ἀξιόθεα πρόσωπα. ubi vide Smith. pag. 316. ed. Frey. [Sib. et O.]

4. *Deo dignus est, etc.*] Graeca verba servavit S. Maximus in Eclog. Tom. II. Cap. I. περὶ βίου ἀρετῆς καὶ κακίας (Democrito attribuens hanc sententiam. O.): Θεοῦ ἄξιόν σε ποιήσει τὸ μηδὲν ἀνάξιον αὐτοῦ πράττειν. [Siber.]

At quid nos impedit Sexto Pythagoreo adscribere hanc sententiam? cujus verba servavit nobis Porphyrius ad Marcellam Cap. XV. circa fin. Ἀξίαν ος ποιήσει θεοῦ τὸ μηδὲν ἀνάξιον θεοῦ μήτε λέγειν, μήτε πράττειν, μήτε πάντα εἶδέναι ἀξιοῦν. Post hanc Sententiam aliam addunt Erasmus et Siberus, vel potius eandem sententiam aliis verbis expressam: *Deo studens fidelis esse nihil, quod deo indignum est, agas.* [O.]

6. *mortuus est in vivo corpore*] Ita et S. Paulus locutus I. Timoth. V, 6. ἡ σπαταλώσα ζωὴα τέθνηκε. Ceterum non nego, Pythagoreos apostatis cenotaphia erexisse, ut desultores illos mortuos veluti designarent. (Vide Clément. Alexandr. Strom. Lib. V. pag. 574. ed. Colon. O.) Et Lysis Pythagoreus scribit in Epistola ad Hipparch. fin. Εἰ μὲν ὦν μεταβάλοιο, χαρησοῦμαι εἰ δὲ μὴ, τέθνακας μοι. [Siber.] Vide ibi Annot. nostr. Epist. Socrat. pag. 307. [O.]

7. *Vere fidelis est, qui non peccat*] Eadem ratione S. Joannes locutus est I. Jo. III, 6. Πᾶς ὁ ἐν αὐτῷ μένων οὐχ ἁμαρτάνει. Conf. Cap. V. v. 18. [Siber.]

atque etiam in minimis caute agit] Idem praecipit divinus Salvator Luc. XVI, 10. Ὁ πιστὸς ἐν ἐλαχίστῳ καὶ ἐν πολλῷ πιστὸς ἐστί, καὶ ὁ ἐν ἐλαχίστῳ ἄδικος καὶ ἐν πολλῷ ἄδικός ἐστι. [Idem.]

8. *in humana vita*] Sic Gale, Paris. Lugd. et Fuchte. Erasmus autem et Siber. *in vita hominum.* [O.]

9. *Omne peccatum impietatem puta*] Nam ἡ ἁμαρτία ἐστὶν ἡ ἀνομία, ut ait S. Joannes. [Siber.] Ceterum haec verba tanquam singularis sententia male dirimuntur a sequentibus: *Non enim manus* etc. apud Erasmus et Siberum. Bene conjungunt Paris. Lugd. Gale et Fuchte. [O.]

10. *Omne membrum corporis* etc.] Haec sunt, paucissimis mutatis, ipsa divini Salvatoris verba Matth. V. v. 29, 30. Conf. XVIII, 8. Marc. IX, 43—47. Similia tamen habet Porphyrius ad Marcellam Cap. XXXIV. init. [O.]

quod invitat te] Sic Lugd. Gale et Fuchte. *quod suadet te* Erasm. et Siber. [O.]

11. *Immortales* etc.] Ita Paris. Lugd. Gale et Fuchte. Erasmus autem et Siberus ita: *Immortales crede tibi permanere in judicio et honores et poenas.* [O.] In eandem sententiam S. Maximus T. II. Serm. LXVIII. p. 685. Δύο ἀφορμαὶ κινουῦσιν ἄνθρωπον εἰς θεοῦ ἐπιμέλειαν τιμωρία δυσσεβείας καὶ γνώμη εὐσεβοῦς ἀμοιβῆς. [Siber.]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

κακῶν· ἢν τινεὶ τελείωσιν ἡγοῦνται, καὶ ἔστιν ἀπλῶς τοῦ κοινοῦ
 πιστοῦ ἢ τελείωσις αὕτη· τοῦ δὲ γνωστικοῦ, μετὰ τὴν ἄλλοις νομιζο-
 μένην τελείωσιν, ἢ δικαιοσύνη εἰς ἐνέργειαν εὐποιίας προβαίνει, de
 qua altiore et perfectiore hominis Christiani purgatione loquitur
 alio loco p. 636. Τέλειος δ', οἶμαι, καθαρισμὸς ἢ διὰ νόμον καὶ προ-
 φητῶν, εἰς τὸ εὐαγγέλιον πίστεως ἵλεως, καὶ ἢ δι' ὑπακοῆς πάσης
 ἀγνείας, σὺν καὶ τῇ ἀποθέσει τῶν κοσμικῶν εἰς τὴν ἐκ τῆς ἀπολαύ-
 σεως τῆς ψυχῆς εὐχάριστον τοῦ σκίηνου ἀπόδοσιν. [Siber.] Equidem
 nullus dubitō, quin hanc sententiam ex Pythagoreorum scriptis
 hauserit, Rufinus, vel quisquis fuerit hujus Enchiridii collectōr:
 de quorum purgationibus, καθαρμοῖς, lege sis praeclarum locum
 apud Hieroclem Commentar. in Aur. Carm. pag. 211 seqq. ed.
 Needh. longiorem, quam ut hic excipi possit. [O.]

21. *Dei verbo*] Ita Gale et Fuchte. Erasmus autem et
 Siberus *in verbo dei*: Et sic crediderim Rufinum scripsisse. Nam
 praepositiones *in, ex, de* saepissime περιττῶς, ponuntur apud
 Scriptores Ecclesiasticos. Sic Arnobius Lib. I. Cap. XXXIX. *Ve-*
nerabar, o caecitas, nuper simulacra modo ex fornacibus, in in-
cidibus deos et ex malleis fabricatos. ubi vidē notam Heraldī
 nostrae editionis Tom. I. pag. 323. Sententiam quod attinet, Si-
 berus apposite comparat divini Salvatoris verba Joh. XVII, 17?
ἀγλασὸν αὐτοῦ ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου· ὁ λόγος ὁ σὸς ἀλήθεια ἐστίν. [O.]

22. *Non putes*] Sic Gale et Fuchte. *Nunquam putes*
 Erasm. et Siber. [O.]

iñsēñsibilem] ἀναίσθητον, h. e. a misericordia, sive, ut
 barbāre dicitur, compassione alienam. Similiter Paulus Aposto-
 lus Hebr. IV, 15. οὐκ ἔχομεν ἱερέα μὴ δυνάμενον συμπάθεσαι ταῖς
 ἀσθενεῖαις ἡμῶν. [Siber.]

23. *quae movetur, sponte secundum haec et sub-*
sistit] Sic Paris. Lugd. Gale (et Fuchte) post *movetur* inter-
 pungunt, undē hic fluit sensus: Deus mens est, quae movetur
 sponte, et mens est, quae sponte subsistit, ita ut utrumque in
 libera voluntate dei repositum sit. Nos Rhenani textum servare
 maluimus post *sponte* ponentis virgulam. [Siber.] At, ni fallor,
 ex utraque lectione idem plane sensus exit. [O.]

24. *Magnitudinem dei non invenies, etc.*] Conf.
 Job. XLII, 3. Psalm. VIII, 2. CXXXIX, 7—9. CXLV, 3. Rom.
 XII, 33. [Siber.]

25. *quia non invenies: nam omne*] Sic Gale et
 Fuchte. Siber. *quia non invenies, quia omne*, Erasm. *quia nec*
invenies, quia omne. [O.]

a digniore] Sic Gale et Fuchte. Erasm. *a meliore*. Siber. *a meliori*. [O.]

Quis ergo est, qui nomen imposuit deo] Pulcherrimus est in eandem sententiam Arnobii locus adv. Gentes Lib. I. Cap. XXXI. pag. 21. ed. nostr. *O maxime, o summe rerum invisibilium procreator, o ipse invisus, et nullis unquam comprehense naturis ————— infinitus, ingenuus, immortalis, perpetuus, solus, quem nulla delineat forma corporalis, nulla determinat circumscriptio, qualitatis expertus, quantitatis, sine situ, motu et habitu, de quo nihil dici et exprimi mortalium potis est significatione verborum: qui ut intelligaris, tacendum est, atque, ut per umbram te possit errans investigare suspicio, nihil est omnino mutiendum.* [O.]

Deus autem non nomen est deo] His verbis Erasm. et Siber. incipiunt novam Sententiam legentes *de deo*. [O.]

26. *Nihil ergo de deo* etc.] Haec verba pertinent ad praecedentem sententiam, cum qua tanquam conclusionem recte illa conjunxerunt Erasmus et Siber. [O.]

27. *Deus sapiens* etc.] Non hic Pythagoras, sed Joannes ὁ ἐπιστήθιος loquitur. I. Joh. I, 5. *Αὕτη ἐστὶν ἡ εὐαγγελία, ἣν ἀκηκάσαμεν ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἀναγγέλλομεν ὑμῖν, ὅτι ὁ θεὸς φῶς ἐστὶ, καὶ σκοτία ἐν αὐτῷ ἐστὶν οὐδεμία.* et Jac. I, 17. *Παρ' ᾧ οὐκ ἐστὶν παραλλαγή ἢ τροπῆς ἀποσκίασμα.* [Siber.] Sed vide quae observavimus supra ad Secund. Sent. 3. [O.]

non capax] Sic Gale et Fuchte. Erasmus autem et Siber. *incapax*. [O.]

28. *Quaecunque fecit deus* etc.] Sic Gale et Fuchte. Erasmus autem et Siberus: *Quaecunque autem deus fecit, pro hominibus ea fecit.* [O.]

29. *Angelus minister est dei ad hominem*] Sententia Paulina Hebr. II, 24. *Οὐχὶ πάντες εἶσι λειτουργικὰ πνεύματα εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν.* Neo-Platoniorum et Pythagoreorum dogmata de angelis attingit Porphyrius ad Marcellam Cap. XXI. ubi vide quae observabimus. [O.]

31. *Primus beneficus est deus* etc.] Graeca Sexti verba ab Origene servata (Contra Cels. Lib. IV. pag. 179. ed. Spencer.) existimat Siberus, ubi (nullo tamen allegato auctoris nomine) haec leguntur: *Τάχα δέ τινῶν παρήκουσεν ὁ Κέλσος, ὅτι ὁ θεὸς ἐστὶν καὶ μετ' ἐκείνον ἡμεῖς* etc. [O.]

Vive igitur ita, tanquam qui sis] Ita Gale et

Fuchte. Erasmus: *Vige igitur ita, tanquam qui sis. Siberus: Vive igitur tanquam is, qui sis.* [O.]

32. *Habes, inquam, in te* etc.] Non sacros tantum scriptores (v. c. Paulum I. Cor. III, 16. VI, 19. II. Cor. VI, 16.), sed et ipsos Pythagoreos ita loquutos docet nos Porphyrius ad Marcellam Cap. XI. init. λέγει δὲ ὁ λόγος πάντη μὲν καὶ πᾶσι παρεῖναι τὸ θεῖον· νεῶν δὲ τούτῳ παρ' ἀνθρώποις καθιερωσθαι τὴν διάνοιαν μάλιστα τοῦ σοφοῦ μόνην, τιμὴν τε προσήκουσαν ἀπονεμεσθαι τῷ θεῷ ὑπὸ τοῦ μάλιστα τὸν θεὸν ἐγνωκότος· τοῦτον δὲ εἶναι εἰκότως μόνον τὸν σοφὸν, ὃ τιμητέον διὰ σοφίας τὸ θεῖον, καὶ κατακοσμητέον αὐτῷ διὰ σοφίας ἐν τῇ γνώμῃ τὸ ἱερόν, ἐμψύχῳ ἀγάλματι τῷ νῶ ἐνεικονισαμένου ἀγάλλοντα . . . et Cap. XIX. Σοὶ δὲ, ὡσπερ εἴρηται, νεῶς μὲν ἔστω τοῦ θεοῦ ὃ ἐν σοὶ νοῦς. Conf. Demophil. Sent. 45. Alia veterum scriptorum idem affirmantium loca citavit Wetstenius ad locum Paulinum N. Test. Tom. II. pag. 111. Post hanc Sententiam in Editt. Erasmi et Siberia legitur, quae desideratur apud Galeum et Fuchte, consulto, ut mihi quidem videtur, omissa a librariis Anti-Pelagianis, haec scilicet: *Libertatem arbitrii sui permisit deus hominibus, sine dubio, ut pure et sine peccato viventes similes fiant deo.* Cujus contrarium dogma de fato et necessitate non res tantum externas, sed actiones etiam et cogitationes hominum adeoque futurae vitae sive felicitatem sive infelicitatem moderante (sive, ut deinceps Augustini asseclae aliis verbis idem significabant de gratia dei particulari et absoluto decreto sive praedestinatione electorum ad vitam aeternam, reprobatorum vero ad mortem) acerrime impugnat doctissimus Patrum Eusebius in Praeparat. Evangél. Lib. III. Cap. VI. p. 242. ed. Viger. Colon. his verbis: *Εἰ γὰρ ἄστροις καὶ εἰμαρμένῃ οὐ μόνον τὰ ἐκτός, ἀλλὰ καὶ τὰς κατὰ λογισμὸν προθυμίας ἀναθετέον, καὶ τις ἀπαραίτητος ἀνάγκη τὰς ἀνθρωπίνας ἐκβιάζεται γνώμας, οἰχήσεται σοὶ φιλοσοφία, οἰχήσεται καὶ εὐσέβεια· οὐδέ τις ἦν τοῖς σπουδαίοις ἔπαινος ἀρετῆς, οὐδέ τις θεοφιλία, οὐδέ τις ἐν ἀσκήσει πόνον καρπὸς ἐπάξιος, ἀνάγκης καὶ εἰμαρμένης τὴν αἰτίαν πάντων ἀνάδεεγμένης.* quem locum apposite citat Siberus. [O.]

33. *Reveretur vitam tuam mundus* etc.] Conf. Matth. V, 19. II. Petr. II, 12 [Siber.]

34. *cruciabit malus daemon* etc.] Ita de diabolo scilicet, quanquam falsissime, interpretati sunt haud pauci Ecclesiae Patres verba divini Soteris ap. Matth. V, 25. μήποτε σε παραδῶ ὁ ἀντίδικος τῷ κριτῇ etc. in his cum Pseudo-Sexto nostro vel potius Rufino, etiam Hieronymus Comment. ad Matth. Lib. I.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

44. *Sat age*] Erasmus et Siber. *Satis age*, et sic deinceps, quoties occurrit h. v. quod semel monuisse sufficiat. [O.]

45. *erga indigentes*] Ita Paris. Lugd. Gale et Fuchte. Erasm. et Siber. *apud indigentes*. [O.]

47. *Omne tempus, quo*] Sic Paris. Lugd. Gale et Fuchte. Erasm. et Siber. *Omne tempus, in quo*. [O.]

49. *quae sint bona*] Sic Gale et Fuchte. Erasm. et Siber. *quae sunt*. [O.]

51. *et age omnia*] Sic correxit Gale. Reliqui omnes *et agere omnia*, quod videtur scripsisse Rufinus sic vertens infinitivum in Graeco exemplari loco imperativi positum. [O.]

52. *Quod deum patrem vocas etc.*] Petri Apostoli verba exprimit I. Petr. I, 17. *Καὶ εἰ πατέρα ἐπικαλεῖσθε τὸν ἀπροσ-ωπολήπτως κρίνοντα κατὰ τὸ ἐκάστου ἔργον, ἐν φόβῳ τὸν τῆς παροικίας ὑμῶν χρόνον ἀναστράφητε*. [Siber.]

54. *Bona mens etc.*] Graeca Sexti verba vide supra in Demophili Sent. 45 [O.]

55. *Mala mens chorus est daemonum malorum*] Perperam interpretatus videtur Rufinus Graeca Sexti Pythagorei verba, quae servavit nobis Porphyrius ad Marcell. Cap. XXI. init. *ὅπου δ' ἂν λήθῃ παρεσέλθῃ θεοῦ, τὸν κακὸν δαίμονα ἀνάγκη ἐνοικεῖν. χώρημα γὰρ ἢ ψυχῆ ἢ θεῶν ἢ δαιμόνων*. ubi, ut et in praecedenti Sententia, pro *χώρημα*, *habitatio*, *locus quem quis occupat*, legisse videtur *χορεῖον* vel (quae autem nulla est Graeca vox) *χόρημα* et accepisse de loco, ubi saltant, tripudiant mali daemones, *Tanzplatz, Tummelplatz der bosen Geister*. Male. [O.]

57. *Certum est enim etc.*] Huc pertinent Pauli verba Gal. VI, 3. *Εἰ γὰρ δοκεῖ τις εἶναι τι μὴ ὦν, ἑαυτὸν φρεναπατᾶ*. [Siber.] Haec verba Erasmus et Siberus tanquam novam sententiam dirimunt ab antecedentibus. [O.]

59. *Nequaquam latebis etc.*] Vide supra Thaletis Apophthegm. 12. ap. Lyc. [O.]

60. *Vir sapiens castus erit deo*] Si textus Graecus praesto esset, sciri posset, an Rufinus castitatis vocabulo recte usus fuerit. Nos putamus, Graecum scriptorem aut *τῆς ἀγνότητος* aut *ἀγιότητος* vocem adhibuisse: non quasi a matrimonio pium hominem arcuerit, sic enim nemo Christianus esse posset, nisi caelebs, sed ut eam notet sanctitatem, quae unumquemque a deo eruditum et sapientia divina imbutum decet. Talis est enim illa castitas, quam I. Petr. I, 15. et omnes ceteri Apostoli imperarunt, subque variis imaginibus descripserunt. [Siber.]

61. *spurcutiem*] Sic Paris. Gale, Fuchte. Erasmus autem

et Siberus spurcitiā, qui putat, scriptorem Graecum usum fuisse vel ἀκαθαρσίας vel βδελύγματος vocabulo., [O.]

62. *Semper de bonis loqui stude*. Paulum sequitur Eph. IV, 29. Πᾶς λόγος σαρκὸς ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν μὴ ἐκπορευέσθω· ἀλλ' εἴ τις ἀγαθὸς πρὸς οἰκοδομὴν τῆς χριστίας, ἵνα δώῃ χάριτα τοῖς ἀκούουσιν. Conf. Col. IV, 6. [Siber.]

63. *Libidinem vince* etc.] Haec verba, quod vel Siberus vidit; petita videntur ex auréo Carmine Pythagoreorum v. 9.

— — — — — κρατεῖν δ' εἰδίξο τῶνδε,
Γαστρὸς μὲν πρῶτιστα καὶ ὕπνου λάγνείης τε
Καὶ θυμοῦ etc.

Similia tamen Christianis praecipit Petrus Apostolus II. Pet. II, 11. [O.]

65. *Deliciarum finis corruptio*] Depromsit ex Paulo Gal. VI, 8. Ὁ σπείρων εἰς τὴν σάρκα ἑαυτοῦ, ἐκ τῆς σαρκὸς θερίσει φθοράν. Conf. Ephes. IV, 22. [Siber.]

66. *Non verbum*, etc.] Similis Demophili Sententia 26. Conf. Caim. aur. Pyth. v. 27. et seqq. [O.];

67. *quia, quot vitia* etc.] Graeca Sexti Pythagorei verba habes in Demophili Sent. 31. [O.]

69. *Acquire possessionem animae firmam, virtutem* etc.] Sic Gale et Fuchte., Melius cum Erasmo Siberus: *Acquire possessionem firmam, animae virtutem*. Simile praecipitum vide supra in Pythagoreorum Sententiis No. 16. cum quo conferre juvat divi Salvatoris verba Matth. VI, 19. [O.]

70. *Renuntia*] Conf. I. Joh. II, 15. [Siber.]

73. *Dum optima quaeque abieceris praedia* etc.] Conf. divini Salvatoris verba Matth. XIX, 29. Marc. X, 29. Luc. XVIII, 29. [Siber.] Post hanc Sententiam duas alias habent editi. Erasmi et Siberi, quae desunt in Paris. Lugd. Gale, Fuchte, primam: *Qualis vis esse apud deum, jam nunc esto talis*, quae autem videtur nihil aliud esse nisi varians lectio Sententiae 72. alteram: *Dum distribuieris ea, quae mundi sunt, et ea despice, tanquam sciens esse praeter deum*, quae postrema verba Siberus explicat νοσφιζόμενα ἀπὸ τοῦ θεοῦ, aliena prorsus et segregata a deo et rebus divinis. Mihi locus videtur corruptus et mutilus, sic forte supplendus: *tanquam sciens, esse nihil boni praeter deum*. [O.]

74. *Lingua, mali loqua* etc.] Γλώσσα βλάσφημος διαβολίας κακῆς ἔλεγχος habent ex Plutarcho Antonius Meliss. et Maxim. Serm. περὶ ψόγου καὶ διαβολῆς p. 258. ed. C. Gesner. Francofurt. [O.]

75. *Insucesce linguam tuam etc.*] *Nóμιζε* (inquit Porphyrius ad Marcellam Cap. XV.) *αίρετώτερον εἶναι σιγᾶν, ἢ λόγον εἰκῆ προέσθαι περὶ θεοῦ.* [O.]

cum de deo fit sermo] Ita Paris. Gale, Fuchte. Erasmus autem et Siber. *cum de deo sermo sit.* [O.]

76. *Nocere deo nemo potest*] Ita Paris. Lugd. Gale, Fuchte. Siberus autem cum Erasmo: *Male quidem deo facere nemo potest*, additque hanc novam Sententiam: *Impius autem est, qui blasphemat, hoc enim solum quod potuit fecit.* Sensus est: hoc enim solum facere potest, blasphemare, non autem nocere deo. [O.]

77. *Impius in deum maledicus etc.*] Non habent hanc sententiam Erasmus et Siber. [O.]

78. *Fundamentum pietatis est continentia*] Si haec e Pythagoreis hausta, Sexti verba erant: *Κρηπὶς εὐσεβείας ἢ ἐγκράτεια.* Nam simillima Sententia apud Porphyr. ad Marcell. extrem. *Κρηπὶς εὐσεβείας σοι νομιζέσθω ἢ φιλανθρωπία.* [O.]

amor dei] Sic Gale et Fuchte. *amicitia est apud deum* Erasm. et Siber. [O.]

80. *Opta tibi evenire etc.*]

Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ μὲν ἐσθλά καὶ εὐχομένοις καὶ ἀνεύκτοις

ἄμμι δίδου, τὰ δὲ δεινὰ καὶ εὐχομένοις ἀπαλέξιν,

est precum formula apud Platon. Alcib. II. p. 143. ed. H. Steph. [O.]

81. *Qualem vis esse proximum tuum tibi etc.*] Hoc magnum illud est D. Servatoris oraculum Matth. VII, 12. Sed ante Christum Isocrates ad Nicoclem et ad Demonium et Aristoteles eodem sunt usi. [Siber.]

82. *Quae culpas, facere noli*] Thaletis Sententia apud Diog. Laert. I. §. 36. *ἂ μὴ δεῖ ποιεῖν, μηδ' ὑπονοοῦ ποιεῖν.* Sic et Isocrates ad Demonium Sent. 14. *Μάλιστα δ' ἂν εὐδοκίμοις, εἰ φαίνοιο ταῦτα μὴ πράττων, ἂ τοῖς ἄλλοις, ἂν πράττωσιν, ἐπιτιμώης.* et Dionys. Cato Distich. I, 30.

Quae culpare soles, ea tu ne feceris ipse.

Turpe est doctori, quum culpa redarguit ipsum. [O.]

83. *Nulli suadenti acquiescas etc.*] Paululum immutata Pythagoreorum Sententia in Aur. Carm. v. 25 seq.

Μηδεις μήτε λόγῳ σε παρέιπῃ, μήτε τι ἔργῳ

Ποῆξαι, μηδ' εἰπεῖν, ὅ, τι τοι μὴ βέλτερόν ἐστι: [O.]

84. *Quod deus tibi dat etc.*] Est Demophilus Sent. 1. *Ἄωρον γὰρ θεοῦ ἀναφαίρετον.* [O.]

85. *Delibera etc.*] Graeca Sexti verba servavit Demophilus Sent. 5. [O.]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

102. *Non cibi* etc.] Divini Salvatoris effatum Matth. XV, 11. [O.]

103. *polluit te*] *te* addidi ex Erasmo et Siber. [O.]

104. *Multitudini placere ne satagas*] *Ἐν λεωφορῶ μὴ βαδίζειν* praecipit Symbolum Pythagoricum. Confer tamen et loca biblica I. Thess. II, 4. Gal. I, 10. Eph. VI. [Siber.]

106. *Mali nullius* etc.] Graeca Sexti verba vide supra in Pythagoreorum Sentent. 13. Sic et Porphyrius ad Marcell. Cap. XXIV. init. *κακῶν ἀνθρώπων οὐδείς* (legendum videtur *οὐδενός*) *θεὸς αἴτιος*. [O.]

107. *Non amplius possideas* etc.] Eadem profecto Paullus dixit I. Timoth. VI, 8. *Ἐχοντες διατροφὰς καὶ σκεπάσματα τούτοις ἀρκεσθούμεθα*. [Siber.] Similia Pythagoreorum praecpta cōllegit Porphyrius ad Marcell. Cap. XXIX. et XXX. [O.]

108. *Aurum* etc.] Simillimum D. Soteris dictum Matth. XVI, 26. *Τί γὰρ ὠφελείται ἄνθρωπος, εἰν τὸν κόσμον ὅλον κερδήσῃ, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῆ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;* Conf. I. Petr. I, 18. et Ezech. VII, 19. [Siber.]

de malis] Erasmi. et Siber. *e malis*. [O.]

109. *In deliciis corporis positus certum est quod ignores illa* etc.] Verba Graeca fuisse videntur: *Ἀδεδεμένος ταῖς τοῦ σώματος ἡδοναῖς δηλονότι ἀγνοεῖς*. quae ita barbare ad verbum reddidit Rufinus. Erasmi. et Siber. *quia ignoras illa* etc. [O.]

112. *Magnanimus esse stude*] Nempe adversus mala (ut bene Siber.). Pertinent haec quodammodo ad praecedentem Sententiam. [O.]

113. *Ea quae contemnes, si recte laudaris*] Ita Lugd. Par. Gale. Erasmus autem, Siber. et Fuchte: *Ea quae si contemnes, recte laudaris*. Utrumque bonum, sed prius praefero. [O.]

114. *In quibus probabiliter* etc.] His verbis Erasmus et Siberus novam inchoant Sententiam. *probabiliter*, i. e. *laudabiliter*, ita, ut laude dignus sis, *auf. eine lobliche, anständige Weise*. [O.]

114. *Haec posce a deo* etc.] *Ἐνκατὰ τὰ ἄξια, θεοῦ* sententia est apud Porphyrium ad Marcell. Cap. XII. [O.]

115. *Ratio, quae in te est* etc.] Graeca Sexti verba, ni fallor, servavit nobis idem Porphyrius ad Marcell. Cap. XXXIV. *Ἡγίσθω τοίνυν πάσης ὁρμῆς ὁ λόγος*. [O.]

lux esto] Ita Gale et Fuchte. At legendum sine dubio *dux esto*. Vide Porphyrii verba modo allata. Erasmi. et Siber. *vitae*

tuas ipsa sit lex. [O.] Idem aliis verbis praecipit, Hierocles ad Aur. Carm. p. 126. Λόγῳ δὲ ὀρθῶ πείθεσθαι καὶ θεῶ ταυτόν ἐστι. et pag. 188. Τοῦτον ἐπίτροπον ἡμῖν ὁ θεὸς ἐπέστησε· τοῦτον παιδαγωγόν. [Siber.]

116. *Ea pete a deo etc.*] Porphyrius ad Marcell. Cap. XII. αἰτώμεθα, ἃ μὴ λάβοιμεν ἂν παρ' ἑτέρου. [O.]

117. *In quibus praecedere debet labor etc.*] Graeca Sexti verba habes apud Porphyrium l. I. καὶ ὧν ἡγεμόνες οἱ μὲν ἀρετῆς πόνοι, ταῦτα εὐχόμεθα γενέσθαι μετὰ τοὺς πόνους [O.]

118. *Oratio vel vota pigris*] Porphyrius l. I. Εὐχὴ γὰρ φαθύμοι μάταιος λόγος, quae ipsissima sunt Sexti verba. [O.]

119. *Non oportet contemnere etc.*] Sic Paris. Lugd. Gale et Fuchte. Erasm. et Siber. *contemni.* [O.]

post depositionem] Ita rescribendum esse cum Erasmo et Sibero pro *post dispositionem*, docent ipsius Sexti Graeca verba servata a Porphyrio ad Marcellam Cap. XII. Ὡν τοῦ σώματος ἀπαλλαγὴ οὐ δεηθήσῃ, ἐκείνων καταφρόνει· καὶ ὧν ἂν ἀπαλλαγὴ δέῃ, εἰς ταῦτα σὺ ἀσκούμενος θεὸν παρακάλεῖ γενέσθαι συλλήπτορα. [O.]

egemus] Erasm. et Siber. *indigemus.* [O.]

120. *Non petas a deo etc.*] Graeca Sexti verba Iege apud Demophil. Sent. I. init. Aliis verbis idem praecipit Porphyrius ad Marcell. Cap. XII. Δεήσῃ οὐδενὸς ὧν καὶ ἡ τύχη δοῦσα πολλάκις πάλιν ἀφαιρεῖται. [O.]

125. *Quicquid non convenit ad beatitudinem dei*] Haec fateor me non intelligere. Num deum beatum dicit, quia nullius rei indiget? Vide Porphyr. ad Marcell. Cap. XI. [O.]

128. *Donec in desideris est curò etc.*] Graeca Sexti verba debemus iterum Porphyrio adv. Marcellam Cap. XIII. ἐφόσον τις τὸ σῶμα πόθει καὶ τὰ τοῦ σώματος σύμφυλα, ἐπὶ τοσοῦτον ἀγνοεῖ θεόν. [O.]

130. *Ex sui ipsius amore etc.*] Ita Gale et Fuchte. Aliter Erasmus et Siber. *Dum semet ipsum quis amplius diligit, inde injustitia.* [O.]

131. *Corpus animae molestum*] Sic Paris. Lugd. Gale et Fuchte Erasmus autem et Siber. ita: *Naturaliter parum quidem corpus molestum est animae: luxuria vero facit (Siber. fecit) corpus intolerabile.* [O.]

133. *Qui amat, quod non expedit etc.*] Idem sonat D. Salvatoris dictum Matth. VI, 24. [Siber.]

135. *latsbunt eum*] *eum* bene addunt Erasmus et Siberus. [O.]

136. *Sēp̄er apud deum* etc.] Ψυχὴ σοφοῦ σύνεστιν ἀεὶ θεῷ ipsius sunt Sexti verba apud Porphyr. ad Marcell. Cap. XVI. [O.]

137. *Sāpientis mentem* etc.] Graeca Sexti verba vide supra in Demophilī Sent. 45. cum quibus conferenda loca biblica Joh. XIV, 13. II. Cor. VI, 16. II. Tim. I, 14. [O. et Siber.]

138. *Inexplebilis est omnis cupiditas* etc.] Ecclesiast. IV, 8. οὐκ ἔστι περασμὸς ἐν παντὶ μόχθῳ αὐτοῦ καὶ γε ὀφθαλμὸς οὐκ ἐμπίμπλαται πλούτου. et Cap. III, 9. Ἀγαπῶν ἀργύριον οὐ πλησθήσεται ἀργυρίου etc. [Siber.]

140. *Sufficit ad beatitudinem* etc.] Haec manifesta delibatio verborum Christi Joh. XVII, 3. Αὕτη δὲ ἔστιν ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα γινώσκωσί σε τὸν μόνον ἀληθινὸν θεόν, καὶ ὃν ἀπέστειλας, Ἰησοῦν Χριστόν. [Idem.]

141. *Malis qui adulatur* etc.] Castigationem malorum hominum maxime necessariam esse Philosophi agnoverunt: Pythagorei, ut in Sententiis hisce a Stobaeo servatis Serm., περὶ κολακείας. — Χαῖρε τοῖς ἐλέγχουσι σε μᾶλλον ἢ τοῖς κολακεύουσιν, ὡς δ' ἐχθρῶν χεῖρον ἐκτρέπου τοὺς κολακεύοντας. et: Ὡσπερ σωματικὸν πάθος οὐ κρυπτόμενον οὐδὲ ἐπαινούμενον ὑγιάζεται, οὕτως οὐδὲ ψυχὴ κακῶς φροουμένη καὶ συναγορευομένη θεραπεύεται. [Id.] Vide supra in Simil. Socrat. et Sent. Pythag. [O.]

142. *Intolerabilis* etc.] Graeca verba dedimus supra in Democrit. Fragm. 128. [O.]

143. *Lingua tua* etc.] Porphyrius ad Marcell. Cap. XIV. init. Τῇ δὲ ψυχῇ τῇ θεοφιλεῖ καὶ τῷ θεοφιλεῖ νῶ ἐν τῷ καθάρῳ σώματι ἔστωσαν καὶ πράξις ἀκόλουθος καὶ λόγος. [O.]

144. *Melius est* etc.] Initium Sententiae graecae supra dedimus in Simil. Socr. et Pythag. 104. Habent etiam Porphyrius ad Marcell. Cap. XIV. et Nilus Sent. 2. Media verba, *Delibera antequam dicas*, graecae expressa lege sis in Demophilī Sent. 5. Ceterum Erasmus et Siberus hanc Sententiam in tres dispe- scunt. [O.]

146. *Brevis* etc.] Βραχὺς ὁ λόγος τῆς ἀληθείας ἔφν. et: Βραχεῖ λόγῳ δὲ πολλὰ πρόσκειται σοφά. quod Sophoclis dictum citat Stobaeus Serm. περὶ Βραχυλογίας. [O.]

147. *Indicium imperitiae* etc.] Sic Ecclesiast. Cap. X. Ὁ ἄφρων πληθύνει λόγους, ὁ πλεονάζων ἐν λόγῳ μισηθήσεται. [O.]

149. *Mendacio tanquam veneno utere*] Platō de Republ. (Lib. III. Cap. III.) τῶ ὄντι θεοῖς μὲν ἄχρηστον ψεῦδος, ἀνθρώποις δὲ χρήσιμον ὡς ἐν φαρμάκου εἶδει. δῆλον, ὅτι τό γε τοι-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

173. *Vindictam exercens*] Sic Paris. Lugd. Gale et Fuchte. Erasmus autem et Siber. *Et vindicans homines.* [O.]

175. *Levius est omne vulnus etc.*] Ἐίφους πληγὴν κουφοτέρα γλώσσης· τὸ μὲν γὰρ σῶμα, ἢ δὲ τὴν ψυχὴν τιτρώσκει, habuimus supra in Sent. Pythag. [O.]

176. *non autem deum*] Erasm. et Siber. *non tamen deum.* [O.]

177. *culparis*] Ita Gale et Fuchte. Erasm. et Siber. *vindicaris.* [O.]

179. *Fidelis esse magis etc.*] Ἀγαθὸν εἶναι (μᾶλλον) χρηρῆ, ἢ μιμεῖσθαι, habuimus supra in Democrat. Sent. 5. [O.]

182. *Neminem propterea magni aestimes etc.*] Ita Paris. Lugd., Gale et Fuchte. Aliter Erasm. et Siber. *Neminem propterea honores, quia multas habeat pecunias.* [O.]

183. *Difficile est divitem salvari*] Divini Soteris, effatum Matth. XIX, 23. de quo peculiaris dissertatio exstat Clementis Alexandrini, novissime edita et doctissimo commentario illustrata a Carol. Segaario. Ultrajecti 1816. 8. [O.]

184. *Derogare viro sapienti etc.*] Videtur quidem haec Pythagorica Sententia, cui tamen ex parte respondet D. Salvatoris dictum Luc. X, 16. Ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμὲ ἀθετεῖ; ὁ δὲ ἐμὲ ἀθετῶν ἀθετεῖ τὸν ἀποστειλάντά με. quod apposite citat Siber. [O.]

ac deo] Erasm. et Siber. *et deo.* [O.]

185. *animas auditorum*] V. *auditorum*; quam non habent Gale et Fuchte, addidi ex Erasmo et Sibero, qui similia loca citat ex Clemente Alexandr. Strom. VI et VII. ἢ κατὰ τὴν τοῦ κυρίου διδασκαλίαν σύνεσις παρακαταθήκη. iterum: ἢ γνώσις ἐκ παράδοσεως διαδομένη τοῖς ἀξίους σφᾶς παρεχομένοις οἷον παρακαταθήκη ἐγχειρίζεται. [O.]

186. *te decere putato*] Ita Gale et Fuchte, probante Sibero, qui citat Antonin. Lib. XII. §. 7. Εἰ μὴ καθήκη, μὴ πράξῃς. et magis apposite Sententiam Pythagoricam: Ἐλοῦ βίον ἄριστον. Erasm. *te dicerè putato.* [O.]

187. *Age magna etc.*] Graeca Sexti verba vide supra ap. Demophil. Sent. 37. [O.]

188. *Non eris sapiens etc.*] Egregie in eandem Sententiam Demosthenes apud Stobaeum Serm. περὶ ὑπεροψίας (pag. 152. ed. C. Gesner. Francof.): Παιδείας τῶν μὲν ἀληθῶς τετυχηκότων οὐδ' ἂν εἰς εἶποι μέγα οὐδὲ περὶ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἑτέρονι λέγοντος ἐρυθριάσειεν ἂν· τοῖς δ' ἀπολειφθεῖσι, προσποιουμένοις δὲ, ὑπὸ ἀναισθησίας, τοὺς ἀκούοντας ἀλγεῖν ποιεῖ. Conf. loca biblica

Rom. XII, 16. I. Cor. VIII, 2. II. Cor. X, 12. et XII, 1. Gal. VI, 5. quae citavit Siberus. [O.]

190. *In tribulationibus* etc.] Vide Tob. XII, 13. Jacob. I, 12. I. Petr. I, 6. [Siber.]

192. *Nihil putes malum* etc.] Πᾶθη νοσημάτων ἀρχαί· ἀνομήτης δὲ νόσημα κακία· κακία δὲ πᾶσα αἰσχρόν. legimus apud Porphyr. ad Marcell. Cap. IX. [O.]

193. *Mali finis injuria* etc.] Philosophia Pythagorica eundem mali finem statuisse videtur. Ἄλλο γὰρ κακοδαιμονεῖν ἀνάγκη τὸν κακόν, dicit Archytas Pythagoreus de doctrina morali, et Solon apud Stobaeum Serm. IX. postquam ὑβρίν descripsisset, pergit: ταχέως δ' ἀναμίσγεται ἄτη. Excellens omnino est Hieracis Dissertatio de injuria, qua firmissimis rationibus ostendit, virum injustum sibimet ipsi injuriam inferre: Πᾶς ἄδικος τῆς ἀδικίας πρῶτον γέεται, πρὶν εἰς ἄλλους ἀφιέναι. Stob. Serm. X. Idem integro Capite Siracides executus est, nempe XXI. et Paulus Gal. VI, 8. I. Thess. V, 3. et II. Thess. I, 9. [Siber.]

194. *Non dominatur*] Ita Paris. Lugd. Gale et Fuchte. Aliter Erasm. et Siberus: *Non ascendit passio in cor fidelis.* [O.]

195. *Omnia mala affectio* etc.] Sic Gale et Fuchte. Melius Erasm. et Siber. *Omnia passio animi rationi ejus est inimica. Rationi, i. e. commodo, utilitati, saluti ejus, εἰς σωτηρίαν αὐτῆς.* Graeca verba vide supra in Pythag. Sent. 30. [O.]

196. *animo male affecto*] Erasmus et Siber. *dum in passione est anima.* [O.]

197. *Affectiones pravae*] Erasm. et Siber. *Passiones.* [O.]

199. *Animae autem mors* etc.] In eandem sententiam Salomon Proverb. XI, 9. Τίλοι δικαίων εἰς ζωὴν, διωγμὸς δ' ἀσεβοῦς εἰς θάνατον. et XIII ὁ ἄνους ὑπὸ παγίδος θανεῖται, ὁδοὶ καταφρονούντων ἐν ἀπωλείᾳ. [Siber.]

201. *curator*] Sic Lugd. Gale, Fuchte. Erasm. et Siber. *provisor.* [O.] Ita Siracides IV, 10. Γίνου ὀρφανοῖς ὡς πατήρ, καὶ ἀντὶ ἀνδρὸς τῆ μητρὶ αὐτῶν, καὶ ἔσῃ ὡς υἱὸς ὑψίστου, καὶ ἀγαπήσει σε μᾶλλον ἢ μήτηρ σου. Huc pertinent etiam, quae Servator sub oeconomi parabola exhibuit Luc. XII, 14. XVI, 1. et Petrus I. Epist. IV, 10. πρὸ πάντων δὲ τὴν εἰς ἑαυτοὺς ἀγάπην ἐκτενῆ ἔχοντες . . . ὡς καλοὶ οἰκονομοὶ ποικίλης χάριτος τοῦ Θεοῦ. [Siber.]

205. *non poteris*] Fuchte: *non potestis.* [O.]

207. *Omnia sufferto*] Sic Par. Lugd. Gale, Fuchte. Erasmus autem et Siber. *suffer.* [O.]

208. *Orationem deus non exaudit* etc.] Ipsa pene

sunt Salomonis verba Proverb. XXI, 13. "Ὁς φράσσει τὰ ὦτα αὐτοῦ τοῦ μὴ ὑπακοῦσαι ἀσθενοῦς, καὶ αὐτὸς ἐπικαλέσεται, καὶ οὐκ ἔσται ὁ ἐσακούων. I. Joann. III, 17. Es. I, 15. Jacob. II, 13. Κρίσις ἀνίλεως τῶ μὴ ποιήσαντι ἔλεος. [Siber.]

209. *Sapientia* etc.] Proverb. II, 6. Κύριος δίδωσι σοφίαν, καὶ ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ γνώσις καὶ σύνεσις. Sirac. I. Πᾶσα σοφία παρὰ κυρίου καὶ μετ' αὐτοῦ ἐστὶν εἰς τὸν αἰῶνα. Conf. XXXIX, 6. Exod. XXVIII, 13. Deut. XXXIV, 9. I. Reg. IV, 29. Job. XI, 6. I. Cor. I, 2. Eph. I, 8. Col. V, 9. Jac I, 5. [Idem.]

213. *in actibus hoc recordare*] Sic Par. Lugd. Gale et Fuchte. Erasmus autem et Siber. *in actibus tuis hoc memorare*. [O.]

218. *sapientis*] Erasm. et Siber. *philosophi*, scil. Christiano sensu. Vide infra ad Nil. Sent. 159. [O.]

219. *hi, nisi auxilia et opem in commune conferant*] Ita Paris Lugd. Gale et Fuchte. Aliter Erasmus et Siber. *horum nisi et possessio communis sit*. [O.]

220. *sapientiam*] Erasm. *philosophiam*. Vide ad Sent. 218. [O.]

221. *adhaerens deo*] Post haec verba, quibus clauditur Sententia, Erasmus et Siberus novam Sententiam inserunt, quae in aliis editionibus desideratur: *Nubere et filios procreare pessimum scias utrumque*. Quae verba videtur ipse Rufinus addidisse, quo filiae suae in Christo sorori Apronianae (vide Praefat.), cujus in gratiam hoc Enchiridion latine vertit, matrimonium dissuaderet, illamque adhortaretur ad capessendam vitam coelibem unice Christo dicatam. Deinde verbis: *Si autem tanquam praelium* etc. apud Erasmum et Siber. nova incipit Sententia. [O.]

222. *Adulter est in suam uxorem* etc.] Ita Paris. Lugd. Gale et Fuchte. Erasmus autem et Siberus: *Adulter etiam propriae uxoris est omnis impudicus, vel amator ardentior*. ex qua lectione hic sensus exit: Qui ardentius, quam par est, amat uxorem suam, vel intemperantius cum illa utitur rebus venereis, cum ipsa quasi adulterium committit. Hancque fuisse Sixti illius sive Xysti Christiani vel ipsius Rufini mentem docent nos duae imitatoris hujus Opusculi, Laurentii Pisani, Sententiae idem significantes, prima (No. 108. pag. 38. ed. Fucht.): *Qui cum uxore miscetur, veluti cum adultera, adulterium facit, et eo gravius peccat, quia sacramentum violat*. altera (No. 327. p. 53.): *Solus continens cum continente Christi matrimonio utuntur: caeteri sub praetextu matrimonii adulterus*. Et eadem plane dicit

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

κνοι τοὺς λαγῶνους οἱ κννηγοί· τοῖς δ' ἐπαίνοις τοὺς ἀνοήτους οἱ πολλοί. habuimus supra in Simil. Socr. [O.]

233. *Quae gratis accipis a deo etc.*] Servatoris verba sunt Matth. X, 8. δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε. [Siber.]

234. *Multitudinem fidelium non invenies*] Convenit cum D. Salvatoris effato Matth. XX, 16. Πολλοὶ γὰρ εἰσὶ κλητοὶ, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί. [O.]

Rarum est enim, quod bonum est] His verbis novam incipiunt Sententiam Erasmus et Siberus. Compara Juvenalis verba Sat. XIII. v. 26 seq.

*Rari quippe boni: numerus vix est totidem, quot
Thebarum portae, vel divitis ostia Nili.*

Sic et Sextus Empiricus: Μηδεὶς εὐρίσκεται σοφός, ἢ σπανίως εὐρίσκεται. Plura vide ap. Siber. [O.]

236. *Cum argueris sapientem etc.*] Sententia biblica ducta ex Salomon. Proverb. IX, 15. "Ἐλεγχε σοφὸν, καὶ ἀγαπήσει σε. [Siber.] Post hanc Sententiam Siberus et Erasmus aliam inserunt, quae in aliis editionibus desideratur: *Cum argueris, ut sapiens fias, habe gratiam arguentibus.* [O.]

238. *Fidelis volens esse etc.*] Consentit Clemens Alexandr. in Paedagog. Lib. I. Cap. II. "Ἀριστον μὲν οὖν τὸ μηδ' ὅλως ἐξαμαρτάνειν κατὰ μηδένα τρόπον, ὅ, τι φημὲν εἶναι θεοῦ· δεύτερον δὲ μηδενὸς τῶν κατὰ γνώμην ἐφάσασθαι ποτε τῶν ἀδικημάτων. [Siber.]

239. *Doctrinam etc.*] Vide Porphyr. ad Marcell. Cap. XV. [O.]

240. *Multa velle scire etc.*] Πολυμαθίη νόον οὐ διδάσκει Heracliti est sententia ap. Aul. Gell. Lib. XIX. Cap. ult. Plura vide ap. Siber. Conf. Democrat. Sent. 30. 31. [O.]

242. *illam necessario expete*] Erasm. et Siber. *illam specialiter et necessario expete.* [O.]

243. *Sapiens vir parcit etc.*] Χρόνου φείδου habuimus supra in VII Sapient. Sent. [O.]

244. *Fiduciam etc.*] Παρρησιάζου μετ' εὐλαβείας. [Siber.]

245. 246. *Excrucient te liberi etc.*] Hae duae Sententiae petitaе videntur ex Siracida Cap. XVI. v. 1: 2. Μη ἐπιθύμει τέκνων πλήθος ἄχρηστον, μηδὲ εὐφραίνου ἐπὶ υἱοῖς ἀσεβέσιν. Ἐὰν πληθύνωσιν, μὴ εὐφραίνου ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ ἐστι φόβος Κυρίου μετ' αὐτῶν. Μη ἐμπιστεύσῃς τῇ ζωῇ αὐτῶν, καὶ μὴ ἔπεχε ἐπὶ τὸ πλήθος αὐτῶν· κρείσων γὰρ εἰς δίκαιος ἢ χίλιοι, καὶ ἀποθανεῖν ἄτεκνον, ἢ ἔχειν τέκνα ἀσεβῆ. [O.]

247. *Fidelis vir non aegre fert*] Erasm. *Fidelis vir non ingrate fert.* [O.]

abjectionem liberorum] i. e. *amissionem.* Videtur autem, ut bene observat Siberus, Graecus collector scripsisse ἀποβολήν, qua voce usus etiam M. Antoninus Lib. I. §. 8. παρά Ἀπολλωνίου τὸ ἐλεύθερον, καὶ τὸ ἀεὶ ὅμοιον ἐν ἀλγηδόσιν ὀξείαις, ἐν ἀποβολῇ τέκνου. [O.]

248. *Vivere quidem non est in nobis etc.*] Τὸ ζῆν οὐκ ἐφ' ἡμῖν, τὸ δὲ καλῶς ζῆν ἐφ' ἡμῖν. Erasmus et Siber. ponunt hanc Sententiam post 246. [O.]

249. *sapientiae studiosum*] Erasm. et Siber. *philosophum.* [O.]

250. *Stude communiter etc.*] Paulus ad Galat. VI, 20. Ἐργαζόμεθα τὸ ἀγαθὸν εἰς πάντας. [Siber.]

251. *adversus sapientiae studiosum etc.*] Idem *adversus philosophum.* Siberus comparat verba Pauli I. Tim. V, 19. Κατὰ πρεσβυτέρου κατηγορίαν μὴ παραδέχου etc. [O.]

253. *Si vis cum laetitia etc.*] Alexander Aphrodis. in Topic. Aristot. L. II. p. 84. Ὁ σπουδαῖος οὐκ ἐστὶ πολυπράγμων. et Siracid. Cap. III, 23. Ἐν τοῖς περισσοῖς τῶν ἔργων σου μὴ περιεργάζου· πλείονα γὰρ συνέσεως ἀνθρώπων ὑπεδείχθη σοι. [Idem.]

In multis enim etc.] Similiter Aristoteles Polit. Lib. IV. Cap. XV. βέλτιον ἕκαστον ἔργον τυγχάνει τῆς ἐπιμελείας μονοπραγματούσης, ἢ πολυπραγματούσης. [Idem.] Erasmus et Siber. haec verba tanquam novam Sententiam separant a praecedentibus. [O.]

254. *Quod non posuisti, ne tollas etc.*] Erasm. et Siber. *non tollas.* Ἄ μὴ ἔθου, μὴδ' ἀνέλου, dixit supra Solon in Apophth. 48. Lyc. [O.]

255. *Relinquens*] Ita Gale et Fuchte. Erasm. et Siber. *Derelinquens.* [O.]

liber enim eris etc.] His verbis Erasm. et Siber. novam incipiunt Sententiam. [O.]

257. *Ede citra satietatem*] Non habent Erasm. et Siber. [O.]

259. *Proreficiendo paupere etc.*] Similiter Clemens Alexandr. Strom. VII. p. 878. describit Christianum verum et beneficum: Αὐτὸς ἑαυτὸν μειονεκτεῖ πρὸς τὸ μὴ ὑπεριδεῖν τὸν ἐν θλίψει γινόμενον ἀδελφόν. [Siber.]

260. *Omne proculum etc.*] Ita Xenophon Memorabb. I. Cap. III. §. 6. de Socrate: ποτόν δὲ πᾶν ἠδὺ ἦν αὐτῷ, διὰ τὸ μὴ πίνειν, εἰ μὴ διψῶν. [O.]

261. *Ebrietatem* etc.] *Ἡ μέθη μανίας μελέτη* legimus supra in Sent. Pythag. 9. [O.]

262. *belluae similis*] Erasm. et Siber. *fidelis*, ut puto; typorum vitio. [O.] Sic etiam Paulus Epist. ad Titum *γαστέρας ἀργὰς καὶ θηρία κακὰ* composuit. [Siber.]

264. *Turpissimae libidinis*] Intelligit voluptalem, τὰ ἀφροδίσια. [O.]

265. *Solent* etc.] Graeca Sexti verba servavit Porphyrius ad Marcell. Cap. XXXIV. init. ubi vide quae observavimus. [O.]

266. *Grandem poenam* etc.] Consentit cum nostro Clemens Alex. Protrept. ad Gent. p. 85. Πόσῳ γοῦν ἀμεινὸν τοῖς ἀνθρώποις τοῦ τυγχάνειν τῶν ἐπιθυμιῶν τὸ τὴν ἀρχὴν μηδὲ ἐπιθυμῆν ἐθέλειν, ὣν μὴ δεῖ; et Strom. VII. p. 857. Τοῖς μοχθηροῖς τῶν ἀνθρώπων ἡ εἰρή (annon leg. εὐτυχία? O.) βλαβερωτάτη. Εἰ γοῦν καὶ ἄφασιν εὐτυχήματα αἰτησόμενοι λάβοιεν, βλάπτει λαβόντας αὐτοὺς ἀνεπιστήμονας τῆς χρήσεως αὐτῶν ὑπάρχοντας. [Siber.]

nunquam enim sedat] Erasm. Nunquam enim compescit, novam his verbis Sententiam inchoans. Sic et Siber. [O.]

ademptio] Erasm. et Siber. *possessio*. [O.]

267. *Non est sapienter factum* etc.] Fuchte non habet hanc Sententiam. Sed post illam Erasmus et Siberus novam addunt; quae in aliis desideratur: *Libidinem necessariam tanquam non necessariam ducit*. [O.]

in quo] Vide quae observavimus supra ad Sent. 21. [O.]

269. *Sapientia est amator*] Erasm. et Siber. *Philosophus*. [O.]

270. *objurgatio*] Sic Paris. Lugd. Gale et Fuchte. *obtrectatio* Erasm. et Siber. [O.] Parisinam lectionem meliorem puto et veram; cujus loco textus Graecus ἐπιτιμήσιν αὐτὲν ἐλεγχον fortassis habuit. Σπανία ἡ ἐπιτιμήσις, ἐνκαιρὸς δέ. Complexus est hac Sententia, quicquid Clemens Alexandr. Praedag. Lib. I. Cap. VIII et IX. magna ubertate, insignique discrimine adhibito deseruit, qui Cap. IX. undecim objurgationum species exhibet.

1. Νουθέτησις μὲν οὖν ἐστὶ ψόγος κηδεμονικὸς νοῦ ἐμποιητικός.

2. Ἐπιτιμήσις ἐστὶ ψόγος ἐπ' αἰσχροῖς πρὸς τὰ καλὰ.

3. Μίμψις δέ ἐστὶ ψόγος ὡς ὀλιγώρωντων ἢ ἀμελούντων.

4. Ἐπίπληξις δέ ἐστὶν ἐπιτιμήσις ἐπίπληκτικὴ, ἢ ψόγος πληκτικός.

5. Ἐλεγχὸς δέ ἐστὶ προφορὰ ἀμαρτίαν εἰς τὸ μέσον φέρουσα.

6. Φρένωσις δέ ἐστὶ ψόγος φρένων ἐμποιητικός.

7. Λοιδορία δέ ἐστὶ ψόγος ἐπιτεταμένος.

8. Ἐπισκοπὴ δέ ἐστὶ ἐπίπληξις σφοδρά.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Aliter Fuchte: *Justo communio servanda*. quæ lectio duplicem explicationem admittit, ut v. *Justo accipiamus* vel in casu tertio: *Justo* (homini) *servetur communio inter homines*, i. e. Justus ne segreget se a mortalium consortio secteturque vitam solitariam; vel, quod magis placet, in casu sexto: *Justo* (i. e. justitia, per justitiam) *servetur hominum communio*, (tanquam vinculo). In editt. Erasmi et Siberi deest haec Sententia. Sed illius vice alia inseritur: *Nilul bonum, quod non potest esse commune*. [O.]

287. *Non dicas aliquod alio peccato levius*] Egregie in eandem sententiam Theologus (Gregorius Nazianzenus) Tom. II. Carm. III. p. 60. Num. 272. (ed. Bill.)

Μη μικρόν ἐν κακίῃ θείης ποτὲ μηδὲ τὸ μικρόν.

Τυτθοῖς ἀντιώσα, χείροσιν οὐ ποτε κῦρσεις. [Siber.]

Isa τὰ ἀμαρτήματα Stoicorum dogma. Vid., qui veterum testimonia diligentissime collegit, J. Lips. Manud. ad Stoic. Philos. Lib. III. Diss. XXI. Opp. Tom. IV. pag. 806. seqq. ed. Vesal. [O.]

288. *Sicut in benefactis* etc.] Pythagoras ap. Stobaeum Serm. XIV. *Χαῖρε τοῖς ἐλέγχοσι σε μᾶλλον ἢ τοῖς κολακεύουσι* ὡς δ' ἐχθρῶν χείρονας ἐκτρέπου τοῖς κολακεύοντα. [Siber.]

289. *Quorum laudes contempnis* etc.] Similis Demophili Sententia 20. [O.]

eorum] Omittunt Erasmi et Siber. [O.]

290. *sapientis*] Erasmi et Siber. *philosophi*, [O.]

291. *Quantum laboras* etc.] Erasmi et Siber. *Quantum autem laboras*. Graeca Sexti verba servavit Porphyrius ad Marcell. Cap. XXXII. *Ὁ συντος ἀνὴρ καὶ θεοφιλὴς, ὅσα οἱ ἄλλοι μοχθοῦσι τοῦ σώματος, ἕνεκα; τοσαῦτα ὑπὲρ τῆς ψυχῆς σπουδάζεται πονήσας.* Conf. Christi verba Matth. XVI, 26. [O.]

294. *Deus bonos actus* etc.] Graeca Sexti verba servavit Porphyrius ad Marcell. Cap. XVI. *Θεὸς δὲ ἀνθρώπον βεβαιοῖ πράσσοντα καλὰ.* [O.]

295. *Malorum actuum* etc.] Sextus ap. Porphyr. I. I. *Κακῶν δὲ πράξεων κακὸς δαίμων ἡγεμῶν.* Sic et in N. Test. I. Joh. III, 8. *Ὁ ποιῶν τὴν ἀμαρτίαν ἐκ τοῦ διαβόλου ἐστίν.* Post hanc Sententiam Erasmus et Siberus novam addunt, quæ deest in aliis editt. *Non potuit sapiens compelli facere, quod non videt, sicut nec deus.* [O.]

297. *Deus super opera sua*] Erasmi et Siber. *Deus inter opera sua*. Fuchte: *Deus super omnia sua*, ut puto, typorum vitio. *Εὐσεβέσιν δὲ βροτοῖς γάννυμαι τόσον, ὅσον Ὀλύμπω,*

est Apollinis Pythii Oraculum ap. Hierocl. Comment. in Aur. Carm. pag. 24. ed: Needh. [O.]

298. *Nihil tale* etc.] Porphyrius ad Marcell. Cap. XV. fin. Ὁ δὲ ἄξιος ἄνθρωπος θεοῦ θεὸς ἂν εἴη. [O.]

300. *Malus vir* etc.] Graeca verba hujus et sequentis Sententiae servavit idem Porphyrius l. l. Cap. XVI. Ψυχὴ οὖν πονηρὰ φείγεται μὲν θεόν, πρόνοιαν δὲ θεοῦ εἶναι οὐ βούλεται. [O.]

302. *Omne quod malum est* etc.] Porphyrius l. l. Cap. IX. Ψυχῆς νόσημα κακία· κακία δὲ πᾶσα αἰσχρὸν· τὸ δὲ αἰσχρὸν τῷ καλῷ ἐναντίον· καλοῦ δὲ ὄντος τοῦ θείου, ἀμήχανον αὐτῷ σὺν κακίᾳ πελάζειν. [O.]

303. *Qui sapit in te* etc.] i. e. *rationem, mentem tuam*, τὸ λογικὸν καὶ διανοητικόν. Opp. τὸ θυμικὸν καὶ ἐπιθυμητικόν. [Sib.] Sic et in SS. Literis opponuntur sibi σὰρξ et πνεῦμα, ἄνθρωπος σαρκικός vel ψυχικός et ἄνθρωπος πνευματικός. [O.]

308. *Sapientem hominem*] Erasm. et Siber. *Philosophum hominem*. [O.]

309. *Tabernaculum quidem* etc.] Duas Sententias, flagitante sensu, in unam conjunximus: alioquin *quidem* non haberet membrum sibi respondens. [O.]

deponere autem posse etc.] Phrasis biblica. II. Petr. I. 14. Εἰδὼς, ὅτι ταχινή ἐστὶν ἀπόθεσις τοῦ σκηνώματός μου. Ceterum conferendus cum nostro Clemens Alexandr. pag. 639. 640. Ἀπολιπὼν τὴν οἴκησιν καὶ τὴν κτῆσιν, καθάπερ καὶ τὴν χρῆσιν, ἀπροσπαθῶς, προθύμως τῷ ἀπάγοντι τοῦ βίου συνεπόμενος, οὐδαμῶς ὀπίσω κατ' οὐδεμίαν ἀφορμὴν ἐπιστρεφόμενος· εὐχαριστήσας μὲν ἐπὶ τῇ παροικίᾳ, εὐλογῶν δὲ ἐπὶ τῇ ἐξόδῳ, τὴν μονὴν ἀσπαζόμενος τὴν ἐν οὐρανῷ. [Siber.]

310. *Mortis quidem* etc.] Graece: Τῷ θανάτῳ μὴ ἐπιπηδήσεις. De αὐτοχειρίᾳ loquitur. [Idem]. Iterum et eadem de causa duas Sententias (311 et 312. ed. Fucht.) in unam conjunximus. Τῷ βίῳ μὴ μάχου legimus supra in Sosiadis VII Sapient. Sentent. [O.]

si quis autem etc.] Siberus comparat Pauli Apostoli verba Act. XXI, 13. Ἐτοίμως ἔχω οὐ μόνον δεθῆναι, ἀλλὰ καὶ ἀποθανεῖν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ κυρίου. [O.]

311. *Sapientem si quis de corpore* etc.] Ita Gale et Fuchte. Erasm. et Siber. *Sapientem de corpore si quis* etc. [O.] Conf. Pauli verba Phil. I, 23. [Siber.]

312. *pro imperitia animae*] Erasm. et Siber. *pro imperitia hominis*, quod videtur esse interpretamentum librarii verba ista male intelligentis. *Imperitia animae* scil. h. l. non est

imperitia, quam anima patitur, sed imperitia status vel conditionis animae post fata superstitis. [O.]

313. *Ferrum, quo homines interimuntur* etc.] Ita Paris. Lugd. Gale, Fuchte. Erasmus autem et Siber. *Ferrum quidem, in quo homines interimuntur*. Vide quae supra observavimus ad Sent. 21. [O.]

optimum fuerat] Erasm. et Siber. *optimum quidem fuerat*. Alterutrum quidem delendum. [O.] Egregie haec exponit Plinius Hist. Nat. Lib. XXXIV. Cap. XIV. (39. Hard. O.) *Ferrum optimum pessimumque vitae est instrumentum. siquidem hoc tellurem scindimus, serimus arbusta, ponimus pomaria, vites, squalore deciso, annis omnibus cogimus juvenescere. Hoc aptamus tecta, caedimus saxa, omnesque ad alios usus ferro utimur. Sed eodem ad bella, caedes, latrocinia, non cominus solum, sed et missili volucrique, nunc tormentis excusso, nunc lacertis, nunc vero pennato, quam sceleratissimam ingenii humani fraudem arbitror. Siquidem ut mors ocyus veniat ad hominem, alitem illam fecimus, pennasque ferro dedimus. Quamobrem culpa ejus non naturae feratur accepta. Ceterum Sixtus Christiano suadet, ne apud se instrumentum mortis paratum habeat, praeunte Christo Petri gladium recondente, Matth. XXVI, 52. [Siber.] Etiam Pythagoram ejusque discipulos bella et caedes abhorruisse docet Menagius ad Laert. Vit. Pyth. Lib. VIII. §. 50. [O.]*

314. *Nulla simulatio* etc.] Graeca Sexti verba servavit Demophilus Sent. 23. [O.] Conf. Servatoris verba Matth. X, 26. et S. Paulum I. Cor. III, 13. [Siber.]

315. *Ut sunt* etc.] Erasm. et Siber. *Prout sunt*. [O.] Similiter Clemens Alexandr. in Protrept. circa finem: *Καὶ γὰρ οἷον ὡδὲ πως ἔχει τὰ ἡμέτερα τῶν Χριστοῦ ὀπαδῶν*.

Οἷαι μὲν αἱ βουλαι, τοῖοι δὲ καὶ οἱ λόγοι.

Ὅποιοι δὲ οἱ λόγοι, τοῖαι δὲ καὶ αἱ πράξεις.

Καὶ ὅποια τὰ ἔργα, τοιοῦτος δὲ ἔσθ' ὁ βίος. [Siber.]

mors enim religiosi etc.] Corrige ex Erasmo et Siero: *Mores enim religiosi faciunt beatam vitam*. Conf. Demophil. Sent. 4. fin. [O.]

316. *Qui cogitat* etc.] Graeca Sexti verba vide ap. Demophil. Sent. 4. [O.]

ipsa praeveniens ipse] Hinc videmus, apud Demophilum I. 1. pro *φθονεῖς σαυτῶ* legendum esse *φθάνεις σαυτόν*. [O.]

317. *Non te* etc.] Erasm. et Siber. *Ne te*, qui post hanc Sententiam aliam addunt, quam non habent editiones Galei et

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

533. *Melius est fame mori etc.*] Graeca Sexti verba lege sis apud Demophil. Sent. 39. et Porphyr. ad Marcell. Cap. XXXV. [O.]

334. *Vestimentum etc.*] Porphyrius ad Marcell. Cap. XIV. init. Τῇ δὲ ψυχῇ τῇ θεοφιλεῖ καὶ τῷ θεοφιλεῖ νῶ· καὶ ἐν τῷ καθαρῷ σώματι ἕστωσαν καὶ πράξεις ἀκόλουθος καὶ λόγος. [O.]

336. *Immundam animam etc.*] Porphyrius l. l. Cap. XXI. init. Ὅπου δ' ἂν λήθῃ παρεσέλθῃ θεοῦ, τὸν κακὸν δαίμονα ἀνάγκη ἐνόικειν. [O.]

337. *Fidelem animam etc.*] In eandem sententiam Jacobus in Epistola Cap. IV. v. 7. Ἀντίστητε τῷ διαβόλῳ, καὶ φεύξεται ἀφ' ὑμῶν. [O.]

338. *Verbum de deo etc.*] Οὐ ταῖς δόξαις οὐκ ἂν χρήσαι, τοῦτω μήτε βίου, μήτε λόγου τοῦ περὶ θεοῦ κοινῶναι, et Σιγᾶσθω ὁ περὶ θεοῦ λόγος ἐπὶ πλήθους verba sunt Sexti apud Porphyrium ad Marcell. Cap. XV. Idem praecipit Pythagoreorum Symbolum: Θεῶν εἰκόνας ἐν δακτυλίοις μὴ φορεῖν. et Lysis in Epistola ad Hipparchum pag. 52. edit. nostrae Epist. Socrat. Ὅσιον καμὲ μναῖσθαι τοῦ τήνου (Πυθαγόρου) θείων καὶ σεμνῶν παραγγελμάτων, μηδὲ κοινὰ ποιῆσθαι τὰ σοφίας ἀγαθὰ τοῖς οὐδ' ὄναρ τὰν ψυχὰν πεκαθαρμένοις. [O.]

339. *Non est tutum etc.*] Hujus et sequentis Sententiae Graeca verba servavit Demophilus Sent. 25. et Porphyrius ad Marcell. Cap. XV. [O.]

341. *qui non credit*] Erasmus et Siber. *qui non credit esse deum.* Conf. divini Salvatoris monitum Matth. VII, 6. Μὴ δῶτε τὸ ἅγιον τοῖς κύνι, μηδὲ βάλητε τοὺς μαργαρίτας ὑμῶν ἐμπροσθεν τῶν χοίρων. [O.]

343. *Si immunis non es etc.*] Οὔτε τινὰ προσίκεν ἀνοσιῶν ἔργων μὴ καθαρῶντα φθέγγεσθαι περὶ θεοῦ Sexti sunt verba apud Porphyr. ad Marcell. Cap. XV. med. [O.]

345. *Si scis, quod acceptum etc.*] Sic Paris. Gale, Fuchte. Erasm. *Si scis, quia acceptum.* Quia pro quod loco infinitivi posito habet etiam Palladius Februar. tit. 13. in fin. Hoc autem noveris, quia palmas, quod extra ligaturam pendens habuerit, fructu induet. Conf. Forcellini Lexic. h. v. Siberus: *Si scis, quin acceptum,* ut puto, typorum vitio. [O.]

347. *In multitudine etc.*] Vide Not. ad Sent. 338. [O.]

348. *Verbum de deo etc.*] Hanc Sententiam in duas dispescunt Erasmus et Siber. alteram incipientes verbis: *Melius est animam perdere etc.* [O.]

parcius] Erasmus et Siber. *parcius magis.* De quo duplici

comparativo, apud Scriptōres Ecclesiasticos satis fr̄quenti, vide qūiaē observavimus ad Arnobium Lib. VII. Cap. XVIII. Tom. II. pag. 415 seq. [O.]

349. *leo*] Siberus putat, hac voce Sixtum Christianum vel Rufinum alludere ad martyres, qui in publicis spectaculis leonibus objiciebantur. [O.]

350. *Cum tibi minatur tyrannus* etc.] Post hanc Sententiam Erasmus et Siberus novam addunt, quae desideratur apud Gal. et Fucht. *Verbum de deo qui loquitur iis, quibus non licet, proditor dei putandus est.* [O.]

351. *Verbum de deo reticere praestat* etc.] Νόμιζε αἰρετώτερον εἶναι οἰγᾶν, ἢ λόγον εἰκῆ προέσθαι περὶ θεοῦ, Graeca sunt ipsius Sexti verba apud Porphyrium ad Marcell. Cap. XV. [O.]

352. *Qui dicit de deo* etc.] Post haec verba sequitur apud Erasmum et Siberum nova Sententia: *Homo, qui nihil habet quod dicat de deo, vere desertus est a deo.* [O.]

359. *Cum oranti* etc.] Apposite comparat Siberus locum Joannis I. Joh. V, 14. 15. *Αὕτη ἐστὶν ἡ παρόρησια, ἣν ἔχομεν πρὸς αὐτὸν, ὅτι, εἰάν τι αἰτώμεθα κατὰ τὸ θέλημα αὐτοῦ, ἀκούει ἡμῶν.* [O.]

360. *Dignus deo homo* etc.] Ὁ δὲ ἄξιος ἄνθρωπος θεοῦ θεὸς αὐ εἶη Graeca sunt Sexti verba apud Porphyr. ad Marcell. Cap. XV. [O.]

362. *Si non das egenti* etc.] Similis Salomonis Sententia Proverb. XXI, 21. Ὅς φράσσει τὰ ὦτα αὐτοῦ, τοῦ μὴ ἐπακούσαι ἀσθενεῖς, καὶ αὐτὸς ἐπικαλέσεται, καὶ οὐκ ἔσται ὁ εἰσακούων. [Siber.]

364. *Deum qui putat esse* etc.] Videtur Sixtus Christianus vel Rufinus paullulum immutasse Graeca Sexti Pythagorei verba, quae leguntur apud Porphyrium ad Marcellam Cap. XXII. init. [O.]

365. *Optime honorat* etc.] Καὶ τιμῆσεις μὲν ἄριστα τὸν θεὸν, ὅταν τοῦ θεοῦ τὴν σαυτῆς διάνοιαν ὁμοιώσεις, Graeca sunt Sexti verba apud Porphyr. ad Marcell. Cap. XVI. [O.]

366. *eget*] Ita Lugd. Gale, Fuchte. *indiget* Erasm. et Siber. qui comparat Divini Soteris verba Matth. IX, 1. πορευθέντες μάθετε, τί ἐστίν, ἔλεον θέλω καὶ οὐ θυσίαν. [O.]

369. *Praepara et apta te* etc.] E rivulis Siracidae haustum Cap. II. v. 1. Τέκνον, εἰ προσέρχῃ δουλεύειν κυρίῳ θεῷ, ἐτοίμασον τὴν ψυχὴν σου εἰς πειρασμόν. Εὐθυνον τὴν καρδίαν σου, καὶ καρτέρησον, καὶ μὴ σπέσης ἐν καιρῷ ἐπαγωγῆς. [Siber.]

371. *Tyrannus* etc.] Ipsum Servatorem exprimit Matth. X, 28. *Μὴ φόβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι.* Conf. II. Maccab. VII, 9. etc. [Siber.]

374. *Omne magis causam* etc.] Clemens Alexandrinus Strom. I. pag. 419. dum inter Platonis et Mosis dogmata comparationem instituit, illum ait φιλοσοφεῖν πρὸς τὸ ἀξίωμα τοῦ οὐρανοῦ: Mosen vero πρὸς ἓνα θεὸν ἀφορᾶν καὶ δικαιοπραγεῖν, Origenes contra Cels. Lib. IV. pag. 200. (Spencer.) *Πάσης σοφίας πηγὴ καὶ ἀρχὴ πάντα πράσσειν κατ' ἀναφορὰν τοῦ τῷ θεῷ ἀρέσκειν.* [Idem.]

376. *amatoris sapientiae*] Erasm. et Siber. *philosophi.* [O.]

in homine] i. e. in corpore, ut saepissime apud Scriptores Ecclesiasticos. Vide quae observavimus ad Arnobium Lib. I. Cap. LV. Tom. I. pag. 349. [O.]

381. *Animam mors non perdit* etc.] Clemens Protrept., ad Gent. p. 89. *Τὰ πάθη ψυχῆς νόσοι. Ἀμαρτίαι δὲ αἰδίου θανάτου.* [O.]

382. *te ipsum*] Erasm. et Siber. *et te ipsum.* [O.]

383. *Non est secundum deum vivere* etc.] Reperuntur hic Pauli Apostoli verba Epist. ad Titum II, 11. 12. qui gratiae, nos salutari modo castigantis, hoc esse opus dicit, *ἵνα σωφρόνως, καὶ δικαίως, καὶ εὐσεβῶς ζήσωμεν ἐν τῷ νῦν αἰῶνι.* Vid. et Ephes. I, 4. et Coloss. I, 22. [Siber.]

384. *Hominum infidelium* etc.] Proverb. XV, 9. *βδέλυγμα κυρίῳ ὁδοὶ ἀσεβῶν.* [Idem.] Videtur tamen expressisse Demophili Sent. 20. fin. Ceterum post hanc Sententiam Erasmus et Siberus: *Ne te praetereat, ut malo ingenio verba dei ne comittas,* quae autem eadem fere est cum 390 et 343. ubi vid. Not. [O.]

385. *Animam de terra* etc.] Non injucundum erit hic scalam sistere, qua ad illud fastigium pervenitur. Doctus Sixti nostri Prodromus (Clemens Alex.) ubi de ἀγάπη τελειωτικῇ tradit pag. 801.:

- 1) Ἀρχὴ τῆς τελειώσεως ἀληθεστάτη παιδείας ἐπιθυμία.
- 2) Φροντὶς δὲ παιδείας ἀγάπη.
- 3) Ἀγάπη δὲ τήρησις νόμων αὐτῆς.
- 4) Προσοχὴ δὲ νόμων βεβαίωσις ἀφθαρσίας.
- 5) Ἀφθαρσία δὲ ἐγγὺς εἶναι ποιεῖ θεοῦ.
- 6) Ἐπιθυμία ἄρα σοφίας ἀνάγει εἰς βασιλείαν.

Concludit igitur, ex sapientiae fideique desiderio fieri ἀναγωγὴν εἰς βασιλείαν, quae est elevatio. Atque id ipsum est, quod Chri-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

403. *Regitur* etc.] Sextus ap. Porphyr. ad Marcell. Cap. XVI. Καὶ διὰ τοῦτο μακάριος ὁ σοφός, ὅτι ἐπιτροπεύεται ὑπὸ θεοῦ. Pro *regitur* Erasm. et Siber. *leg. dispensatur*. [O.]

404. *Anima sapientis ac mens deo probatur*] Erasm. et Siber. ita: *Anima sapientis probabilis apud deum est, sed et mens.* ψυχὴ καὶ νοῦς. [O.]

405. *Sapiens vir* etc.] Graeca verba servavit Demophilus Sent. 6. fin. et Porphyr. ad Marcell. Cap. XVI. [O.]

406. *Venerem* etc.] Clemens Alex. Strom. I. p. 333. Φιλοσοφία ἐπαγγέλλεται ἐγκράτειαν γλώσσης τε καὶ γαστρὸς, καὶ τῶν ὑπὸ γαστέρα· καὶ ἔστι δι' αὐτὴν αἰρετή. [Siber.] Conf. Pythag. Aur. Carm. vs. 9. et seqq. et quae ibi commentatus est Hierocles pag. 58. ed. Needh. [O.]

Homo incontinens etc.] Haec verba tanquam nova Sententia ab antecedentibus segregantur in editt. Erasmi et Siberi. [O.]

407. *Hominem scientia dei* etc.] Θεοῦ γὰρ γνώσις ποιῶ βραχὺν λόγον sunt ipsius Sexti verba apud Porphyr. ad Marcell. Cap. XX. fin. [O.]

408. *Multis verbis* etc.] Simile D. Salvatoris praeceptum Matth. VI, 7. [O.]

409. *qui dei cognitionem habet*] Ita Lugd. Gale, Fuchte. Erasmus autem et Siberus: *qui deum scit*. [O.]

410. *non jactat electum*] *electum* addidi ex Erasmo et Sibero. [O.]

412. *Homo, qui secundo* etc.] Comparanda cum his Siracidæ verba (Cap. XXXI. Gracc. XXXIV.): Ἀνθρώπων πεπαιδευμένω ἰκανὸν τὸ ὀλίγον, καὶ ἐπὶ τῆς κοίτης αὐτοῦ οὐκ ἀσθμαίνει. Ἵπνος ὑγείας ἐπὶ τῷ ἐντίρῳ μετρίῳ· ποῖον ἀργυπνίας καὶ χολέρας καὶ στρόφου μετ' ἀνδρός ἀπλήστου. [Siber.]

418. *Fidelis anima* etc.] Origenes contra Cels. Lib. IV. (pag. 226. ed. Spencer.) Τὸ δ' ἀληθὲς θεῖον εἰς τὴν περὶ τῶν μελλόντων γνώσιν οὐ τοῖς ἀλόγοις χρῆται ζώοις, ἀλλὰ ψυχαῖς ἀνθρώπων ἱερωτάταις καὶ καθαρωτάταις, ἅστινας θεοφορεῖ τε καὶ προφήτας ποιῶ. [Idem.]

426. *sicut vestimentum corporis*] Erasm. et Siber. *sicut vestimentum corporis tui*. [O.]

427. *Sapientis mens* etc.] Erasmus et Siber. *Sapientis mens*. Est scil. Sententia Sexti servata a Porphyrio ad Marcellianum Cap. XIII. Ἐπέσθω τοίνυν ὁ μὲν νοῦς τῷ θεῷ, ἐνοπτριζόμενος τῇ ὁμοιώσει θεοῦ. Tandem Erasm. et Siber. opusculum clau-

dunt hac Séntentia: *Immundae autem animae nil audeas de deo dicere.* [O.]

Annotationes quaedam Editoris in Pseudo-Senecæ vel potius Martini Episcopi Dummiensis Libellum de Moribus.

7. *Expecta, quo nunquam poeniteas*] Si lectio sana est, sensus videtur: *Expecta occasionem, differ facere, quae animo conceperis, ad tempus rebus gerendis opportunum; quo fecisse non poeniteas.* Sic, Periander apud Demetr. Phaler. *Καίρῳ πρόσμεινε.* Sed dubito equidem, annon legendum sit: *Expecta*, (a deo scil.), *quod nunquam poeniteas* (accepisse). vel etiam: *Effexis* aut *Effecta* (de qua tamen forma haud scio, an medio aevō in usu fuerit), *quod nunquam poeniteat*; ut sit ejusdem Periandri sententia: *Πρῶτῃ ἀμετάμελῆτα.* [O.]

11. *Tristitiam* etc.] Publii Syri Cōdex Frising. *Tristitiam, si potes, cavē ne admiseris,* reliquis omissis. [O.]

sin minus, ne ostēnderis] In eandem sententiam Periander Demetrii Phalerei: *Δυστυχῶν κρύπτε, ἵνα μὴ τοὺς ἐχθροὺς εὐφράνης.* [O.]

13. *aestimanda*] Cod. Prising. *accipienda.* Male. [O.]

14. *ante omnes*] Haec verba desunt in Cod. Prising. [O.]

18. *Monstro similis est avaritia senilis*] Godofredus: *Monstro similis est avaritia unica.* Male et nullo sensu. [O.]

22. *quid habeas*] Melius Cod. Prising. *quid habearis.* Publ. Syrus: *Quid ipse sis, non quid habearis, interest.* [O.]

23. *Nondum es felix* etc.] Cod. Prising. *Nondum es felix, si nondum te turba deridet.* [O.]

24. *contemnere et*] Haec verba omittit Cod. Prising., Male. [O.]

26. *ne quis merito te oderit*] Cod. Fris. *tuo te merito ne quis oderit,* reliquis omissis. [O.]

29. *Abstinebis ab alieno matrimonio*] Quid sibi velit h. l. *alienum matrimonium,* fateor me non intelligere. Num intelligit auctor *matrimonium* cum peregrina? an vero dissuadere vult *matrimonium* cum conjuge impari et generis nobilitate et divitiis? quod Pittacus monet supra Apophth. 27. Lyc. *τὴν κατὰ σαρτὸν ἔλα.* [O.] Puto hoc dici: *A. ab alius uxore. Matrimonium,* ut graec. *λέχος,* passim dicitur de uxore. [Schaeff.]

30. *cognatis indulgentiam*] Cod. Fris. *cognatis dilectionem.* [O.]

35 *Hoc habet etc.*] Cod. Prising. *Omnis affectus habet, ut in hoc, quod ipse insanit, caeteros furere putet.* Godofredus ita legit: *ut in eo in quo ipse insanit, in idem putet caeteros furere.* [O.]

39. *Stultum est timere etc.*] E. Publico Syro. [O.]
quod vitari non potest] Cod. Fris. *quod vitare non potes.* [O.]

42. *Male de te loquuntur homines etc.*] Legendum puto: *Male de te loquuntur homines, (bene autem loqui nesciunt,) non quod merearis, sed quod solent ipsi.* Vide Sententiam sequentem. [O.]

44. *Patria tua est, ubicunque bene es*] Publicus Syrus: *Patria tua est, ubicunque vixeris bene.* Pseudo-Seneca l. de Remed. fort. *Patria est, ubicunque bene est. Illud autem, per quod bene est, in homine, non in loco est.* [Muret.]

47. *Quis plurimum habet?*] Publicus Syrus: *Quis plurimum habet? Is, qui omnium maximum cupit.* [O.]

48. *Quid est dare beneficium etc.*] E. Publico Syro. Seneca de Benef. Lib. III. Cap. XV. *Qui dat beneficia, deos imitatur; qui accipit, foeneratores.* [O.]

51. *imo*] Cod. Fris. *imo potius.* [O.]

52. *Amicos secundae res etc.*] Cod. Fris. ita: *Amicos res optimaeparant, adversae probant.* [O.]

53. *tacitus*] Cod. Fris. *taciturnus.* [O.]

62. *Qua multis timetur etc.*] Publicus Syrus: *Necesse est multos timeat, quem multi timent.* [O.]

63. *submitte felicitatem*] *Submittere* i. q. *deprimere, facere, ut spiritus minuat:* ducta locutio a fascibus, qui submittebantur coram potentioribus vel personis sacris. [O.]

65. 66. *Nequitia etc.*] E. Publico Syro. [O.]

69. 70. *Inhonestas victoria etc.*] Duas has Sententias Godofredus in unam conjungens ita edidit: *Inhonestas res est suos vincere: satis est potuisse punire.* [O.]

75. *Qui aequo animo etc.*] E. Publico Syro; apud quem legitur *miscetur pro immiscetur.* [O.]

78. *Utendum est etc.*] Plenius Godofredus: *Utendum est divitiis et non abutendum, ut nec a superioribus contemneris, nec ab inferioribus timearis.* ubi tamen postrema verba ad aliam Sententiam pertinere videntur. [O.]

79. *Nullum etc.*] Publicus Syrus: *Nullum sine teste putaberis suo locum.* [O.]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

voocat innocentiam, vel de innocentia ejus, qui reus non fit aut a judice absolvitur. [O.]

128. *aliquid blandi admisce*] Sic mutavi pro *aliquid blandé*, quod editt. habent. Cod. Fris. *blanditiae aliquid*. [O.]

130. *Qui in servos crudelis est, etc.*] Melius, Cod. Prising. *Qui servus crudelis est, ostendit, in aliis non voluntatem sibi deesse, sed potestatem*. [O.]

137. *Acut intentio etc.*] Publius Syrus: *Arcum intentio frangit, animam remissio*. quod Plutarchus ad verbum transtulit in libro an seni sit gerenda respublica Opp. pag. 792. *Τύξον μὲν γὰρ (ὡς φασιν) ἐπιτεινόμενον ῥήγνυται, ψυχὴ δὲ ἀνισμένη*. [O.]

144. *nunc intergemiscit inter socios tuae beatitudinis*] Haec non intelligo, nisi sensus sit: *nunc autem*, (scil. dum misericors es) *gemiscit diabolus socios tuae beatitudinis* (h. e. egenos, quos participes facis tuae beatitudinis) *intuens iisque quasi se immiscens*, ut scil. misericordiam tuam aliquando restringat. [O.]

145. *Fugienda sunt omnibus modis etc.*] Vide supra Pythag. Sent. 26. [O.]

146. *Dixit quidam: amicorum etc.*] Pythagoras scil. Vide Pyth. Sent. 24. [O.]

amicum se ipsum esse alterum] *Φιλία ἐστὶ μία ψυχῇ ἐν δύοῖν σωματοῖν* dixit Pythagoras et post eum Aristoteles. Simile Horatii illud I. Od. III. *animae dimidium meae*. Plura veterum scriptorum loca collegit Wétzel. ad Ciceron. Lael. Cap. IV. §. 9. pag. 148. ed. nov. [O.]

Angeli Maji, Jo. Casparis Orellii et Editoris Annotationes in Porphyrii Epistolam ad Marcellam.

Cap. I.

ἐς γάμου ἡλικίαν ἤβαν ἐφοροῦντων] i. e. *qui a nuptiali aetate prope absunt*, ut bene vertit Angel. Majus. *ἐφορμεῖν, appellere*. Metaphora ducta a navibus, quae portum jam obsident, in eo sunt, ut portum intrent. Vid. Sturz. Lex. Xenophont. h. v. [O.]

οὐτὲ παιδοποιῶσ χάριν τῆς ἀπὸ τοῦ σώματος] Quamvis ferri possit vulgata lectio, malim tamen post v. *τοῦ σώματος* addere *θῆρώμενος*, aut simile quid, ex adverso respondens v. *καταδείσας*. [O.]

· εἰ φιλοσοφίας τῆς ὀρθῆς ἀντιλάβοιτό ποτε ἰφ' ἡμῶν, ἀνατρεφόμενα] Satis cum hoc loco consentit in Porphyrii vita Eunapius, qui et hujus Porphyriani Operis ad Marcellam praeclarus est testis: Γάμοις (male editum γάμος) τε ὀμιλήσας φαίνεται, καὶ πρὸς Μαρκέλλαν γε αὐτοῦ γυναῖκα γενομένην βιβλίον φέρεται, ἣν φησὶν ἀγαγέσθαι, καὶ ταῦτα οὖσαν, πέντε μῆτέρα τέκνων, οὐχ ἵνα παῖδας ἐξ αὐτῆς ποιῆσθαι, ἀλλ' ἵνα οἱ γεγονότες παιδείας τύχωσιν· ἐκ φίλου γὰρ ἦν αὐτοῦ τῇ γυναικὶ τέκνα προῦπάρξαντα. Miror tamen, ab Eunapio quinque tantum Marcellae liberōs commemorari, quum Porphyrius quinque filias duosque marēs discrete narret. Et quidem Ambrosianus codex Eunapii (C. 120. part. sup.) emendat illud γάμος pro γάμοις, verum alteram varietatem non tollit. Obiter noto, vitam quoque Plotini magistri sui scriptam esse a Porphyrio ad quemdam Marcellum, uxoris fortasse consanguineum. Et quidem eam vitam sine dubio adornavit post connubium Porphyrius, quandoquidem de magistro satis grandis natu scripsit. Conf. inferius notas ad Cap. XVI. [A. Maj.]

ἀποκλίνοντι] Codex ἀποκλίνοντα. [Idem.]

· οὗτε δὲ ἄλλην οἰκονομίαν] Notanda haec phrasis. δια- vel κατ' οἰκονομίαν fieri, aliquid Graecis dicitur, cum aliud quipiam specie tenuis geritur, quam quod vel intenditur, vel revera subest. Sic Antonin. Commentar. Lib. XI. §. 18. πολλὰ γὰρ κατ' οἰκονομίαν γίνεται, ubi vide Gataker. Opp. Tom. II. p. 330 seq. Bene reddit Majus: Neque denique aliquid aliud mihi proposui. Ich habe auch nichts andres damit gesucht, hatte keine selbstsüchtigen Absichten dabei. [O.]

· ἀνυπόστατων] Ita Codex. Sed videtur scribendum ἀνυποστάτων. [Maj.] Imo optime habet Codicis lectio. ἀνυπόστατος, non sustinens, impar operi ferendo. ἀνυφίστημι vox nihili. [O.]

Cap. II.

κατὰ τὸν ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ Σωκράτην] Rem narrat in Phaedone (Cap. 11. 12. pag. 60 seq. ed. H. Steph.) Plato: Πολλάκις μοι φοιτῶν ἐνύπνιον ἐν τῷ παρελθόντι βίῳ, ὦ Σώκρατες, ἔφη, μουσικὴν ποιεῖ καὶ ἐργάζου. Καὶ ἐγὼ ἐν γὰρ τῷ πρόσθεν χρόνῳ, ὅπερ ἔπραττον, τοῦτο ὑπελάμβανόν· αὐτὸ μοι παρακελεύεσθαι τε καὶ ἐπικελεύειν, ὡπερ οἱ τοῖς θεοῖσι διακελευόμενοι. Ἐκαὶ ἐμοὶ οὕτω τὸ ἐνύπνιον, ὅπερ ἔπραττον, τοῦτο ἐπικελεύειν, μουσικὴν ποιεῖν, ὡς φιλοσοφίας μὲν ᾄσης μεγίστης μουσικῆς, ἐμοῦ δὲ τοῦτο πρᾶττοντος. Νῦν δ', ἐπειδὴ ἡ τε δίκη ἐγένετο, καὶ ἡ τοῦ θεοῦ ἐορτὴ διεκώλυέ με ἀποθνήσκειν, ἔδοξεν χρῆναι, εἰ ἄρα πολλάκις μοι

πρόστατοι τὸ ἐνυπνίον τὴν δὴμῶδη μᾶνσικὴν ποιεῖν, μὴ ἀπειθῆσαι αὐτῷ, ἀλλὰ ποιεῖν. Ασφαλέστερον γὰρ εἶναι μὴ ἀπιέναι, πρὶν ἀφοσιώσασθαι ποιήσαντα ποιήματα πεισθέντα τῷ ἐνυπνίῳ. Οὕτω δὴ πρῶτον μὲν εἰς τὸν θεὸν ἐποίησα, οὐ γὰρ ἢ παροῦσα θυσιᾶς [Maj.]

ἐν τῇ κωμῳδοτραγωδίᾳ] Intelligit vitam humanam vel potius statum conjugalem, ubi bona mixta malis. [O.]

περισκέλειᾳ] Nota hoc vocabulum. [Maj.] περισκέλειᾳ propr. *eversio crurum* vel potius *supplantatio*. Hinc sensu metaphoricò *difficultas, perplexitas*, ut h. l. *περισκέλειᾳ τῶν ἀναγκαιῶν, difficultas, angustiae rerum ad vitam necessariarum*. Utitur hac voce Sextus Empiricus adv. Mathem. Lib. III. §. 57. φησὶ (Ἀριστοτέλης) μὴ ἀδιανόητον εἶναι τὸ ὑπὸ τούτων λεγόμενον μήκος ἀπλατῆς, ἀλλὰ δύνασθαι χωρὶς πάσης περισκέλειᾳς εἰς ἐννοίαν ἡμῶν ἐλθεῖν. ubi vid. Fabric. pag. 320. [O.]

πλὴν γε ὅτι, οὐ περι, ἡμᾶς etc. etc.] quia videlicet nupsimus sine spe gignendi liberos, quod secus plerique faciunt. Itaque ex matrimonio nihil praeter incommoda percipimus. [Maj.] Magis reconditus videtur subesse sensus, quam is, quem indicat Majus, scil. *nōs quidem, utpote qui meliores profectus in philosophia fecimus, vel sine legitimo matrimonio mentis tantummodo vinculo satis juncti fuisset; sed propter eos, qui vulgari modo vivunt, legibus quoque civilibus satisfaciendum duximus.* [Casp. Orell.]

Cap. III.

Ἐτέρας δὲ θεϊοτέρᾳς etc.] scil. ἐνῆκα αἰτίας οὐδένα κοινῶν ἕτερον τοῦ βίου πεποιήκα, quod repetendum ex initio Capitis praecedentis. [O.]

καθ' ἣν ἀγασθεῖς σου τὴν πρὸς τὴν ὀρθὴν φιλοσοφίαν ἐπιτηδειότητα τῆς φύσεως etc.] D. Cyrillus Alexandr. contra Julian. Lib. VI. (ed. Lips. 1696. Tom. II. p. 209.) se legisse hunc locum Porphyriani Operis ad Marcellam plane declarat his verbis: *Πορφύριος τὴν Μαρκέλλαν ὑπεράγασθαι μὲν τῆς φιλοσοφίας φησὶν, εἰσοικίσασθαι δὲ ἀσμένως, καὶ συμβιοτεύειν ἐλέσθαι γαμικῶς: Porphyrius, Marcellae philosophandi studium mirari vehementer se ait, eamque libenter domum duxisse, et cum ea veluti cum uxore consuevisse.* Sic autem Cyrilli verba ipse interpretatus sum, quae in Lipsiensi editione prave convertuntur: *Porphyrius Marcellam philosophiae studium supra modum admiratam etc.*, qui sensus tum a Porphyrii qui nunc prodit loco improbatur, tum ab ipsa verbi ἀγάμαι satis cognita grammatica constructione. [Maj.]

τὸ τοῖς ἐμὲ περιῆκον] quantum in me fuit, pro virili. [O.]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Cap. V.

ἀναγκαῖόν σοι παραμυθούμενον τῷ λόγῳ ἅμα ἐπισκέπτειν.] Male interpretatus est haec verba Angelus Majus: *necesse est, ut virum tuum scripto te consolantem auscultes.* τῷ λόγῳ conjungendum cum ἐπισκέπτειν, ut sensus sit: *necesse est, ut maritum te consolantem ratione tibi repraesentēs, quasi ante oculos ponas.* [O.]

καὶ τὴν σεαυτῆς καὶ τὴν σεαυτῆς οἴκου κηδεσθαι.] Nec horum verborum sensum bene expressit Majus vertens: *tui tuaeque domus curam gerere, cum vertenda fuissent: necesse est, ut tibi et in te simul familiae prospicias* (quae scil. salva erit, dum tu salva sis). [O.]

ἔμπεδὰ πάντα φυλάσσειν.] Odys. II, 227. [Maj.]

καταλειπόμενος.] Ita Codex. Nisi mavīs scribere καταλειπομένη. [Maj.]

φιλοκτῆτον ἔλκει μοχθίζοντος.] Iliad. II, 723. [Id.]

τοῦ μόνου ἀσφαλοῦς πείσματος.] sc. ἕλκος ἐστὶν [O.]

τὸ εἰς τὴν γένειν πτώμα.] Animas scil. e coelo missas in humana corpora delabi opinio fuit cum Porphyrii, tum aliorum Neo-Platoniorum, ex ipso Platone hausta. Vide Notam Maj. ad Cap. sequens. [O.]

τοῦ μόνου ἀσφαλοῦς πείσματος.] Vid. supr. ad Similt. Socrat. No. 63. [O.]

ἐκκρούσαι.] Cod. ἐκρούσα. [Maj.]

ἐκδοτον σεαυτὴν τῷ σύροντι ποταμῷ τῶν πραγμάτων ἔασαι.] Eadem metaphora utitur etiam Arrianus Dissert. Epict. IV. Cap. IX. καὶ πρῶτον μὲν καταγναθὶ τῶν γεινομένων εἶτα καταγνοῦς μὴ ἀπογνῶς σεαυτοῦ, μηδὲ πάθῃς τὸ τῶν ἀγενῶν ἀνθρώπων, οἱ ἅπαξ ἐνδόντες εἰσάπαν ἐπέδωκαν ἑαυτοῦς, καὶ ὡς ὑπὸ ῥεύματος παρσύρησαν. Sic et nos dicimus *Fluth, Strudel der Geschäfte.* [O.]

ὡς οὐ διὰ ῥαστώνης ἢ τῶν ὄντων ἀγαθῶν κτήσεις, etc.] Rescribendum ἢ τῶν ὄντως ὄντων κτήσεις ex Demophili Sentent. 17. [O.]

εἰς ἐκείνους κενρικόσαι τὴν ἀδικίαν ἀναστρέφειν etc.] h. e. qui potius ducunt atque antiquius in improbos iniquitatem detorquere, h. e. expectare, dum illi scelerum suorum poenas sibi irrogent (conscientiae scilicet stimulis agitati), quam vero ipsos ab illis poenas sumere. [O.] Perperum Majus. Sensus esse videtur: *et ita judicantibus iniquitatem istam in ipsos insidiatores recidere (torqueri) potius, quam his nocere, quibus persuasum sit, quidquid adversus eos, etsi maxima, cum conten-*

tionē quis patraverit, haud tamen multum detrimenti ipsis adferre. [Casp. Orell.]

Cap. VI.

ὅτι εἴρη] Capite superiore. [Maj.]

θεωρὸν προστησαμένη τὸν λόγον, οὐ τὸ πάθος] Sic, monente jam doctissimo Censore editionis Mediolanensis in Ephemeridibus litterariis Jenensibus. ann. 1817. No. 25., verba haec sunt, interpungenda, ut sensus sit: *adhibita ratiocinatione vel consideratione, cujus sit haec calamitas, i. e., quae tu sis, quae tãlia patiaris.* Lepida Angeli Maji interpretatio, sapiente tibi proposita consideratione, cujus haec prima admonitio erit, orta e vitiosa interpunctione: *θεωρὸν προστησαμένη τὸν λόγον οὐ τὸ πάθος πρῶτον* etc. Sed quotusquīsque Graecorum sive Graeculorum πάθος dixerit de admonitione? [O.] Distingue et lege: *τὸν λόγον, οὐ τὸ πάθος πρῶτον. ratione, mente, non affectu utens ad considerandum: primo* etc. [Casp. Orell.]

πρὸς τῶν μελλόντων νόστου δὴ μιν μνήσασθαι] nempe in coelum, ex quo emissas animas corporibusque ad tempus inmixtas ajebant philosophi aliquot; atque illuc post fata ad deum reverti, quos inter Porphyrius teste Augustino de Civ. Dei X, 30. *Porphyrius purgatam animam ob hoc reverti ad patrem, ne aliquando jam malorum polluta contagione teneatur. Falso, igitur à quibusdam Platonicis est creditus quasi necessarius orbis, illé ab eisdem abeundi et ad eadem revertendi.* Quin et libros Porphyrii de regressu animas diserte memorat idem Augustinus opere et libro citato Cap. 29. Utitur autem heic Porphyrius locutione Homérica Iliad. X, 509. [Maj.]

ὅτι καὶ τὸ εἶα ζῶειν] Codex videtur habere τὰ. Est autem locus apud Homerum Iliad. VI, 138. et Odys. IV, 805. V, 122. [Idem.]

πεπτωκόσι δὲ] Recole superiorem notam. Animas delapsas in corpora ait Porphyrius in Sententia XXXII. [Idem.]

βουκολούμενοι] De v. βουκολεῖν, inani spe lactare et de-
eipere, vid. Valckenaer. ὁ πάνυ ad Ammon. Lib. I. Cap. X. pag. 45 seq. Matthaei V. Cl. ad Joann. Chrysostom. Oratt. select. IV. Tom. II. p. 15. et annotationes nostras ad Epist. Socrat. XXVII. pag. 251. [O.]

Cap. VII.

ἐνήγαγον] Maj. vertit *suadent*. Malim equidem *all-*
ciunt. [O.]

Τῆς ἀλύσεως] Cod. τῆς λύσεως. [Maj.]

τὰ ἐπίπονα τῶν ἡδέων etc.] Vide supra Sentent. Pythagor. 22. [O.]

παντὸς γὰρ καλοῦ κτήματος etc.] Est Demophili Sententia 33. [O.]

Ἀκούεις δὲ καὶ τὸν Ἡρακλέα etc.] Simillimus locus Pseudò-Isocratis in Adhortatione ad Dæmonicum Prooem. Cap. II. ed. Corai. — Ἡ δὲ τῆς ἀρετῆς κτήσις τὸν μὲν ὄκνον πόγον, τὸν δὲ πόνον ἔπαινον ἡγουμένη. Ῥάδιον δὲ τοῦτο καταμαθεῖν ἐστὶν ἕκ τε τῶν Ἡρακλέους ἀθλῶν καὶ τῶν Θησέως ἔργων, οἷς ἡ τῶν τρόπων ἀρετὴ τηλικούτον εὐδοξίας χαρακτῆρα (τοῖς ἔργοις) ἐπέβαλεν, ὥστε μηδὲν τὸν ἅπαντα χρόνον δύνασθαι λήθην ἐμποιεῖσαι τῶν ἐκείνοις πεπραγμένων. [O.]

Cap. VIII.

εἰ — — μὴ περὶ φανύλων ἡγήσῃ μεμνησθαι] Majus vertit: si — praeclaras opiniones in memoriam revocabis, quasi scriptum fuisset περὶ μὴ φανύλων etc. Sed bene habet vulgata lectio. si missas feceris, ex memoria exturbaveris res inanes, quae parvi aut nullius plane momenti sunt. Tunc sequentia verba, ὧν εἰς ὀρθὴν φιλοσοφίαν παρὰ τῶν θεῶν ἐτελέσθη, sic erunt vertenda: ad quas recte dijudicandas divini sermonis ope initiata es. [O.]

ἐτελέσθη] Cod. ἐπελέσθη. [Maj.]

καὶ τῇ αἰσθήσει ὑποπτατός] ὑποπτατός, subjectus, ab ὑποπτήσω. qua voce augenda Lexica. [O.] F. ὑπόπτωτος. [Schæf.]

τοῦ ἑνδόσιμον δὲ μόνον etc.] Ἐνδόσιμον in re musica usurpatur pro modulatione sive exordio, quo praecentor sive chori praefectus reliquis praeit. Hesych. Ἐνδόσιμονι — τὸ πρὸ τῆς ᾠδῆς κιδάρισμα. ubi vid. intpp. pag. 1224. ed. Albert. Conf. qui de h. v. multus est Gataker. ad Antonin. Comment. Lib. XI. §. 20. Opp. Tom. II. pag. 336. et seq. [O.]

ὧν ἔχοντες παρὰ τοῦ δεδωκότος ἐπλανήθημεν] Porphyrii locus hic mirificam lucem haurit a M. Tullio de Senectute XXI. Dum sumus in his inclusi compagibus corporis, munere quodam necessitatis et gravi opere perfungimur. Est enim animus coelestis ex altissimo domicilio depressus et quasi demersus in terram, locum divinae naturae aeternitatisque contrarium. Sed credo, deos immortales sparsisse animos in corpora humana, ut essent, qui terras tuerentur, quique coelestium ordinem contemplantes imitarentur eum vitae modo atque constantia. Audiebam, Pythagoram Pythagoreosque, incolas paene nostros, qui essent Italici philosophi quondam nominati, nunquam dubitasse, quin

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

καὶ εἰς φῶς ἔλκειν etc.] καὶ redundare videtur. [Maj.]
Minime redundat; si in praecedentibus legamus διαρθρῶν una
voce. [O.]

Cap. XI.

καὶ πᾶσι] Cod. πάντας. [Maj.]

παρεῖναι τὸ θεῖον] Deum ubique praesentem ait Por-
phyrius etiam in Sententia XXXI. [Idem.]

ἀγᾶλλοντα....] Spatium unius vocabuli in Codice. [Id.]
Ipse Majus vertens: qui semet spectat in deo tanquam imago,
supplevisse videtur τοῦ θεοῦ. [O.]

πονηρῶν δαιμόνων etc.] De malis geniis saepe Porphy-
rius in secundo libro de Abstinencia. [Maj.]

Cap. XII.

Πάσης πράξεως] Similis Demophili Sententia 13. [O.]

θεός δὲ ἀνάγκη] Vide supra ad Sentent. Pythagor.
13. [O.]

εὐκταῖον] Cod. εὐκταλον. [Maj.] L. εὐκτέον. [Schaefer.]

μάταιός λόγος] Scriptum in Cod. πόνος, -tum superscri-
ptum λόγος. [O.]

Ἄ δὲ κτησάμενος οὐ κατέξει etc.] Eadem verba
legimus in Demophili Sentent. 1. Sed h. l. scribendum videtur:

Ἄ δὲ κτησαμένη. Nam alloquitur uxorem, et sequitur: ὣν δὲ τοῦ
σώματος ἀπαλλαγῆσα οὐ δεηθήσῃ. [O.]

δεηθήσῃ] Cod. δεηθείσῃ. [Maj.]

Cap. XIII.

δέψευσται] Sic edidi pro corrupto διέψευσται, quod ha-
bet editio Mediolan. [O.]

ὡς ἐφόσον τις τὸ σῶμα ποθεῖ etc.] Hanc hausit Por-
phyrius doctrinam a suo magistro Plotino, in cujus vitae initio
scribit ipse Porphyrius: Πλωτῖνος, ὁ καθ' ἡμᾶς γεγονώς φιλόσοφος,
ἔωκει μὲν ἀισχνόμηνος, ὅτι ἐν σῶματι εἶη. Conferantur ejusdem
Porphyrii sententiae et Platonis Phaedo. [Maj.]

καὶ ἂν.... δοξάζονται] Annon legendum καὶ ἂν....
δοξάζονται? Ceterum ferenda fortassis vulgata lectio in Porphy-
rio, cum recentiores Graeculi ἂν pro εἰν positum etiam cum
indicativo construant. Vid. Hermann. ad Viger. pag. 822. ed.
hōn. Sic habemus infra Cap. XX. καὶ τὸ στόμα οὖν σου διαλέγε-
ται. [O.]

εἰ δὲ βούλει] porro vel h. l. quin potius. Vide de hac lo-
cutione Ast. V. Cl. ad Platon. Phaedr. pag. 233. [O.]

· τὸ σχῆμα] Bene habet haec lectio neque legendum τὸ σῶμα, ex quo quidem ob similem literarum formam facillime oriri potuisset σχῆμα. *Σχῆμα est figura, forma externa oculis subjecta, der aussre sichtbare Mensch.* Vid. Gataker. ad Antonin. Comment. Lib. XI. §. 1. Opp. Tom. II. pag. 319. [O.]

· Cap. XIV.]

· Θεοφιλεῖ] Cod. Θεοφιλή. [Maj.]
 αἰρετωτέρου σοι ὄντος [λίθον] εἰκὴ βαλεῖν, ἢ λόγον] Spatiolum in Codice relictum explevi vocabulo *χρήματα*. Praecipiebat sane Pythagoras, teste in ejus vita Porphyrio Pythagoreo sect. 39. *παρακαταθήκην μὴ χρημάτων μόνον, ἀλλὰ καὶ λόγων φυλάσσειν.* [Majus.] Equidem correxi *λίθον*. Sententiam habuimus supra in Similit. Socr. et Pythagor. No. 104. et in Sexti Sententiis a Rufino conversis No. 144. Repetit Nilus Sent. 2. [O.]

· καὶ τῷ ἠτῆσθαι etc.] Sexti sunt verba a Rufino versa Sent. 155. [O.]

· Μάρτυρες δὲ κακῶν ψευδεῖς λόγων] Legendum videtur: *Μάρτυρες δὲ κακῶν διανοιῶν (vel λογισμῶν) ψευδεῖς λόγοι.* Nam sine dubio Sexti est sententia, quam Rufinus in Enchirid. No. 74. sic expressit: *Lingua maliloqua indicium est mentis malae.* [O.]

· Ἀδύνατον τὸν αὐτὸν φιλόθεόν τε εἶναι καὶ φιλήδονον etc.] Eadem verba vide supra in Demophili Sent. 44. sed auctiora dat Porphyrus. [O.]

· Cap. XV.]

· Λόγον γὰρ θεοῦ etc.] Est Demophili Sent. 25. [O.]

· καὶ σιγᾶσθω etc.] Id nimirum inter praecepta Pythagorae recenset ipse Porphyrus in illius vita sect. 42: *Θεῶν εἰκόνας ἐν δακτυλίοις μὴ φορεῖν· τουτέστι τὴν περὶ θεῶν δόξαν καὶ λόγον, μὴ πρόχειρον μῆτε φανερόν ἔχειν, μηδ' εἰς πολλοὺς φέρειν.* [Maj.] Conf. Sext. Sent. ap. Rufin. 348. et quae observavimus supra ad hoc Symbolum Pythagorae No. 28. [O.]

· μῆτε πάντα] Codex videtur habere πάντα. [Maj.]

· Ὁ δὲ ἄξιος etc.] *Dignus deo homo deus est in hominibus* verba sunt Sexti apud Rufinum Sent. 360. [O.]

· Cap. XVI.]

· καὶ τιμήσεις etc.] Sexti est Sententia 365. ap. Rufinum. [O.]

· ἢ δὲ ὁμοίωσις ἔσται διὰ μόνης ἀρετῆς] Eadem

Iere sententia legitur apud Porphyrium de Abſtinentia III. ſect. 26. [Maj.]

κακῶν δὲ πράξεων κακὸς δαίμων ἡγεμῶν] Verba ſunt Sexti. Vide ejusd. Sentent. 295. ap. Rufin. [O.]

ψυχὴ οὐν, πονηρὰ etc.] Iterum Sexti verba Sentent. ap. Rufin. 301. [O.]

πρόνοιαν etc.] Et haec Sexti verba latine verſa a Rufino Sent. 300. [O.]

ἀποστατοῖ] Ita Codex. [Maj.]

σύνεστιν ἀεὶ θεῷ]. Sexti verba Sent. 136. [O.] Hinc ea, quae de Plotini ſuique adeo ipſius nescio qua ecſtaſi incredibilibiter narrat Porphyrius, própe finem vitae Plotini: *Ἀεὶ σπεύδων (Πλωτῖνος) πρὸς τὸ θεῖον, οὐ διὰ πάσης τῆς ψυχῆς ἦρα, ὅτι τε πάντ' ἐποίει, ἀπαλλαγῆναι πικρὸν κῦμ' ἐξυπαλύξαι τοῦ αἰμοβρότου τῆδε βίου. Οὕτως δὲ μάλιστα τοῦτω τῷ δαιμονίῳ φωτὶ πολλάκις ἐνάγοντι ἑαυτὸν εἰς τὸν πρῶτον καὶ ἐπέκεινα θεὸν ταῖς ἐννοίαις καὶ κατὰ τὰς ἐν τῷ Συμποσίῳ ὑφηγημένας ὁδοὺς τῷ Πλάτῳ, ἐφάνη ἐκεῖνος ὁ μήτε μορφὴν μήτε τινὰ ἰδέαν ἔχων, ὑπὲρ δὲ νοῦν καὶ πᾶν τὸ νοητὸν ἰδρυμένος. Ὡς δὲ καὶ ἐγὼ ὁ Πορφύριος ἅπαξ λέγω πλησιάσαι καὶ ἐνωθῆναι, ἔτος ἄγων ἐξηκοστὸν τε καὶ ὄγδοον.* [Maj.]

μακάριος ὁ σοφὸς etc.] Sexti est Sententia 403. ap. Rufin. [O.]

σοφὸς γὰρ ἀνὴρ etc.] Eadem legimus in Demophili Sentent. 6. [O.]

ἄνθρωπος δὲ ἀμαθῆς etc.] Vide ſupra Demophili Sent. 7. ibique Not. [O.]

Μόνος γὰρ ἱερεὺς ὁ σοφὸς] Sacerdos dictus est Porphyrius a ſuo praeceptore Plotino, ut ipſe narrat in ejus vita: *Ἐμοῦ ἐν Πλατωνείοις ποίημα ἀναγνόντος τὸν ἱερόν γάμον, καὶ τινὸς διὰ τὸ μυſτικῶς πολλὰ μετ' ἐνθουſιαſμοῦ ἐπικεκρῦμμένως εἰρησθαι εἰπόντος, μαινεσθαι τὸν Πορφύριον, ἐκεῖνος, εἰς ἐπήκοον ἔφη πάντων, ἔδειξας ὁμοῦ καὶ τὸν ποιητὴν καὶ τὸν φιλόσοφον καὶ τὸν ἱεροφάντην.* [Maj.] At hoc plane alienum a noſtro loco. Nam ſapientem in genere ἱερέα appellat etiam Hierocles. Vide annot. ad Demophili Sent. 7. [O.]

Cap. XVII.

διὰ δὲ τῶν ἔργων τὴν πρὸς θεὸν ἀσκῶν εὐſεβειάν] Auguſtinus de Civ. Dei XIX, 23. haec refert Porphyrii, verba: *Deus quidem, utpote omnium pater, nullius indiget: sed nobis est bene, cum eum per justitiam et castitatem aliasque virtutes [adoramus, ipsam vitam precem ad ipsum facientes per*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

πραγματος ἄλλου τὸν] scil. περί, quod inserendum pu-
to post v. πρόφασιν τιὰ (scil. κατά). Alias enim existeret amphi-
logia, cum nescias, utrum v. πραγματος ἄλλου pendeat a πρόφα-
σιν, an vero a διαλέγεται. Quid quod in hac locutione περί, nisi
apud poetas, aut raro aut nunquam omittitur. [O.]

θεοῦ γὰρ γνῶσις etc.] *Hominem scientia dei paucis ver-
bis uti facit* verba sunt Sexti Sent. 407. apud Rufinum. [O.]

Cap. XXI.

Χώρημα γὰρ ἢ ψυχῆ etc.] Sexti sunt Sententiae apud
Rufinum Nò. 54. 55. [O.]

ἢ θεῶν ἢ δαιμόνων] Hoc videlicet pertinet ad doctri-
nam theurgicam, de qua plures libros Porphyrium scripsisse ex-
ploratum est. Ait vero Augustinus de Civ. Dei X, 9. *Porphyrius*
animam dicit per quasdam consecrationes theurgicas, quas tele-
tas vocant, idoneam fieri atque aptam susceptioni spirituum et
angelorum et ad videndos deos. Quin de theurgica Porphyrii do-
ctrina conferatur idem Augustinus eodem in libro Cap. 9, 10, 11,
23, 24, 26, 27, 28, 29, 30, 32. [Maj.]

καὶ εἰσὶν ἄγγελοι θεῶν τε] De angelis sermonem
fuisse in scriptis Porphyrii testis est Augustinus de Civ. Dei X,
26. *Nescio quomodo (quantum mihi videtur) amicis suis theurgis*
erubescēbat Porphyrius. Nam ista utcumque sapiebat, sed contra
multorum deorum cultum non libere defendebat. Et angelos quippe
alios esse dicit, qui deorsum descendentes hominibus theurgicis
divina pronuntiant; alios, qui in terris ea quae patris sunt et
altitudinem ejus profunditatemque declarent. Num igitur hos an-
gelos, quorum ministerium est declarare voluntatem patris, cre-
dendum est velle nos subdi, nisi ei, cujus nobis annuntiant
voluntatem? Unde optime admonet etiam ipse Platonicus, imi-
tandos eos potius, quam invocandos. Jam distinxisti an-
gelos, qui patris annuntiant voluntatem, ab eis angelis, qui ad
theurgos homines, nescio qua deducti arte, descendunt etc. Lega-
tur etiam locus Porphyrii apud Eusebium Praep. Evang. X, 3. et
nota proxime antecedens recolatur. [Idem.] Angelorum apud
Neo-Pythagoreos et Platonicos crebra mentio. Locus classicus
est Hieroclis in Aur. Carm. p. 36. ed. Needh. *Πρὸς . . . τοὺς*
δὲ αὐτοὺς καὶ δαίμονας ἀγαθοὺς καλεῖν ἔθος, ὡς ὄντας δαίμονας
καὶ ἐπιστήμονας τῶν θείων νόμων. ἔστι δὲ ὅτε καὶ ἄγγελους, ὡς
ἐκφαίνοντας καὶ διαγγέλλοντας ἡμῖν τοὺς πρὸς εὐζωμίαν καρίνας.
Proprie vero ab orientālibus philosophis sic vocatos fuisse dac-
mones illos, qui VII-stellarum errantium praesidatum tenere

credebantur, auctori est Scriptor Anonymus Theologumenorum Arithmet. nuperrime editus ab Astio V. Cl. ubi pag. 42 seq. haec leguntur: Καὶ Βαβυλωνίων ἰδί δοκιμώτατοι, καὶ Ὀσάνης καὶ Ζωροάστρης ἀγέλας κυρίως καλοῦσι τὰς ἀστρικές σφαίρας, ἥτοι παρ' ὅσον τελείως ἄγονται περὶ τὸ κέντρον μόναι παρὰ τὰ σωματικά μεγέθη, ἢ ἀπὸ τοῦ σύνδεσμοί πως καὶ συναγωγῆς χρηματίζεσθαι παρ' αὐτῶν τῶν φυσικῶν λόγων, ἃς ἀγέλους κατὰ τὰ αὐτὰ καλοῦσιν ἐν τοῖς ἱεροῖς λόγοις, κατὰ παρέμπτοις δὲ τοῦ γάμμα ἐφθαρμένως ἀγγέλους, διὸ καὶ τοὺς καθ' ἑκάστην τούτων τῶν ἀγγέλων ἐξάρχοντας ἀστέρας, καὶ δαίμονας, ὁμοίως ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους προσαγορεύεσθαι, οἵπερ εἰσὶν ἑπτὰ τὸν ἀριθμὸν, ὥστε ἀγγελία κατὰ τοῦτο ἐτυμώτατα ἢ ἑβδομάς. Conf. Hug. Grotius in Mattli. Cap. I. v. 23., et qui veterum scriptorum ethnicorum testimonia de angelis diligentissime collegit J. A. Fabricius in Bibliographia Antiquaria Cap. VIII. §. 27. pag. 379. ed. Schaffshaus. Ceterum origo hujus doctrinae non in Graecia, sed in Oriente, quaerenda. [O.]

καὶ ἀγαθὸν δαίμονες] Idem Augustinus de Civ. Dei X, 9. ait: Quamquam discernat (Porphyrus) a daemonibus angelos, aëria esse loca daemonum, aethera vel empyrea disserens angelorum etc. [Maj.]

Cap. XXII.

φορᾶ] Vide de hac voce annotationem vel potius brevem dissertationem doctissimi Rosinii ad Epicuri Lib. II. περὶ φύσεως ex Papyris Herculan. Column. I. [O.]

Cap. XXIII.

δίχα τοῦ ὀρθῶς ἐπιτυχῆς θεοῦ] Annon legendum δίχα τοῦ ὀρθῶς ζῆν ἐπιτυχῆς θεοῦ? [O.]

οὐκ ἂν εἴη δίκαιον] Perperam haec verba interpretatus est Majus: haud aequum esset. οὐκ ἂν εἴη δίκαιον, scil. τὸ θεῖον. Minime justus esset deus eandem retributionem ab omnibus postulans, qui non aequali, sed diversissima sorte fruuntur. [Cens. Jen.]

εἰ ἐξ ἐτούτων οὐδὲν ἦττον] scil. εἰς τὸ θεῖον. si munibus hisce (nempe προχοαῖς καὶ θυήλαις) nequaquam vincitur, flectitur summum numen. Οὐδὲν fortius negat quam simplex οὐ. Vid. Bremii Not. ad Epist. Socr. I. pag. 141. nostrae editionis. [C.]

ἄννον legendum εἰ δὲ τούτων οὐδὲν αἰτεῖ vel ζητεῖ? [Casp. Jrell.]

πῶς οὐκ ἂν εἴη δίκαιον] quomodo non justum esset summum numen (τὸ θεῖον)? non, ut Majus, quomodo sortis diversitas non aequa est?—[Censor Jen.]

Ἐὐχεσθαι θεῶ οὐ κἀκόν, ὡς τὸ ἀχαριστεῖν πο-
νηρότατον.] Confer Philonem de virtute (ab Angelo Majó
cum ipso hoc Porphyrii Opusculó editum. O.) Cap. XXIII. [Maj.]

Cap. XXIV.

Κἀκῶν ἀνθρώπων οὐδέ τις θεός αἴτιος] Recole hujus
operis Porphyriani Cap. XVII. Jam eandem sententiam recitat
Porphyrius de Abstinencia III, 26. [Maj.]

Ἐὐχὴ ἡ μὲν etc.] Vide Sexti Sent. apud Rufin. 216. [O.]

ἱστορικεῖα] *cardines vel virtutes cardinales.* [O.]

Cap. XXV.

τῶν ἐν αὐταῖς πεπραγμένων] Cod. πεπράμμενος.
[Maj.] Legend. γεγραμμένος. [Cens. Jen.] Tum delendum τῶν et
locus ita vertendus: *Et revera (divina lex) in ipsis (animabus
rationalibus) scripta invenitur.* Sed malini equidem legere τῶν
γεγραμμένων, hoc sensu: *Invenitur vel agnoscitur illa lex divina
ex veritate illorum, quae inscripta sunt animabus puris rationali-
bus, aus der Wahrheit dessen; was in vernunftige Seelen gleich-
sam eingegraben ist, findet (oder erkennt) man das göttliche Ge-
setz.* Quae lectio confirmatur verbis capituli sequentis: ἦν (ψυχὴν
λογικὴν) τρέφει ὁ νοῦς, τὰς ἐν αὐτῇ ἐννοίας, ἃς ἐνετύπωσε καὶ ἐνε-
χάραξεν, ἐκ τῆς τοῦ θεοῦ νόμου ἀληθείας εἰς ἀναγνώρισιν ἄγων διὰ
τοῦ παρ' αὐτοῦ φωτός. [O.]

ὑπερβαίνεταί etc.] Sensus esse videtur: *Proculcatur
(divina illa lex) contemptim ab iis, qui philosophia exculi sibi vi-
dentur soluti a corporis dominio, revera autem corpori serviunt.
διὰ σώματος* conjungendum cum ὑπερβαίνεταί. [O.]

τῇ ἄγαν φιλοσωματίᾳ] Non dubitavi in textum reci-
pere correctionem patruelis mei. Majus τῇ ἀγαφιλοσωματίᾳ, una
voce. Male. [O.]

Cap. XXVI.

καὶ οὔτε ὑπερβῆναι τοῦτον δυνατόν] Cod. τούτων.
[Maj.] Legendum τοῦτον, scil. τὸν νόμον. [Censor Jen.] Atqui
bene habet τούτου. Nam aliud est ὑπερβαίνειν νόμον, *legem trans-
gredi, violare,* et ὑπερβαίνειν νόμον, *superare legem,* h. e. plus fa-
cere, quam lex postulat. Alioquin ipse sibi contradiceret Porphy-
rius. Nam paullo ante Cap. XXV., dixerat: ὑπερβαίνεται μὲν (ὁ
θεῖος νόμος) καταφρονούμενος ὑπὸ τῶν ὑπεράνω γινομένων τοῦ σώ-
ματος. [O.]

τετυπωμένον] Cod. τετυμένον. [Maj.]

Οὐ γὰρ σῶμα etc.] Punctum interrogationis, posui post

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

ὁ μέγιστος πλοῦτος ἐστίν· [πενίας] Videbatur sup-
plendum *πενίας*, quae vox respondebat superiori *πλούτου*. [Maj.]
νὶ ἐφελκυστικὸν in *ἐστίν* facit, ut credam, Porphyrium scripsisse
ἐστίν ἔνδεια. Sic enim legendum, non *ἐνδίας*, ut nec *πενίας*, sed
πενία, si sequi velimus lectionem Maji. Sensus est: *si utemur ad*
id, quod opus est, possessio vel minima divitiae erunt; sin autem
ad immoderatas cupiditates, divitiae vel maximae paupertas. [O.]

· · · πλούσιον, καὶ] Cod. καὶ πλούσιον. [Maj.]
καὶ πρὸς τὰς κενὰς δόξας [πένητα] Sic videbatur
supplendum. [Idem.]

· · · διὰ κακοήθειαν τῆς νόσου] Spatiolum in Codice reli-
ctum: explevi voce *νόσου*. [Idem.]

Cap. XXVIII.

· Τὰς εὐσεβείας μετιόντας] Num, *εὐσεβίαν μετιόντας?*
[Casp. Orell.]

· ὁ πολὺς], Insolentius dictum, pro ὁ πολλοί, *vulgus*. [O.]
Mihī totus locus sic videtur legendus: *φοβούμενος γὰρ ὁ πολὺς*
(nisi hoc quoque corruptum et legendum *πλάνης, εγρο.*) *τὸ λιτὸν*
τῆς διαίτης, διὰ τὸν πόνον (pro τὸν θεόν), *ἐπιπράξεις πορεύεται τὰς*
μάλιστα τοῦτον (scil. *πόνον*) *παρασκευαζούσας.* [Casp. Orell.]

· τὰς μάλιστα τοῦτον παρασκευαζούσας], Legendum videtur *τὰς μάλιστα τὸν πλοῦτον, παρασκευαζούσας*, et in
sequentibus, *καὶ πολλοὶ τοῦτου τυχόντες προ τοῦ πλούτου.* [O.]

Cap. XXIX.

· αὐτὴν γὰρ ἀορίστους φόβους] Codex, αὐτὸν γὰρ, etc.
[Maj.] Annon legendum *αὐτῇ γὰρ?* [O.]

· κρείσσον, δέ σοι θαρσύν, etc.] Eandem sententiam
supra dedimus in Similitud. Socr. et Pythag. No. 114. [O.]

Cap. XXX.

· Σαρκὸς δέ φωνή etc.] Sententiam jam habuimus in Sen-
tent. Pythag. No. 20. ubi vid. Not. [O.]

· μὴ πεινῆν] Sic restitui, nam *πίνῆν*, quod editio Mediola-
nensis habet, esset *squalere*, a *πίνος*. [O.]

· μὴ περὶ μέγα τίθεσθαι ὧν τὸ εὐτυχεῖν] Constru-
ctio est: *δυστυχοῦντας δὲ οὐ περὶ μέγα τίθεσθαι (τούτους), ὧν τὸ*
εὐτυχεῖν (ἐστι). [O.]

Cap. XXXI.

· Κενὸς ἐκείνου φιλοσόφου λόγος etc.] Praeclaram
hanc sententiam a Stobaeo servatam vide supra in Simil. Socr.
et Pythag. No. 110. [O.]

μη τὰς νόσους τῶν σωμάτων θεραπεύειν] Ita Codex, sed videtur legendum εἰ μὴ θεραπεύει. [Maj.] Stobaeus Serm. VIII. μη τὰς νόσους ἐκβαλλούσης ἀπὸ τῶν σωμάτων. [O.]

Cap. XXXII.

ἐν καθαρῷ διανοίας τόμῳ] Distinguit Porphyrius animam in duas partes, τόμους, καθαρὸν et ἀκάθαρτον, vel λογικὸν καὶ ἄλογον. Hino Lib. IV. de Abstinencia §. 20. dicit: μαιίνει δὲ καὶ τὰ πάθη τῆς ψυχῆς τῇ συμπλοκῇ τοῦ ἀλόγου θηλυνομένου καὶ τοῦ ἐντὸς ἄρδενος (h. e. λογικοῦ). [O.]

φυλάσσης] i. e. recorderis, memoria teneas. [O.]

τὸ χορίον] Ita proprie et κατ' ἐξοχὴν dicitur prima illa et extrema membrana, quae foetum ambit, utero proxima est et adhaerescit, sive quod circuli et coronae instar foetum ambiat, (unde χορίον, corium, dicitur,) sive quod foetus receptaculum sit eumque contineat, unde Graecis etiam nuncupatur τὸ χορίον (cum ω). Vid. Galen. Comment. ad Aphorism. Hippocr. 35. Latini appellant loca, orum, in plurali. Conf. qui de h. v. multus est Foesius in Oeconom. Hippocr. h. v. [O.]

οὕτω καὶ τὸ συνάρτῶμενόν τῇ ψυχῇ παρείσῃ σῶμα] Conf. Porphyrii Sentent. XXXIV. [Maj.]

τοσοῦτῳ μέτρῳ τῷ θείῳ πελάζει] Recole superius Cap. X. cum notis. [Idem.]

Cap. XXXIII.

Γυμνός δὲ ἀποστασις etc. etc.] Eadem verba habuimus supra in Demophili Sent. 8. [O.]

Ἐδέθημεν γὰρ etc.] De humanae naturae alligationibus loquuntur item Porphyrii Sententiae VII et VIII. [Maj.]

μορίοις] Suidas — Μόριον — τὸ αἰδοῖον μέρος τοῦ σώματος. Conf. intpp. ad Hesych. v. μόριον Tom. II. pag. 619. ed. Alberti et Gorrhaei Definit. Medic. pag. 409. [O.]

ὅτι μὴδ' ἐγὼ σοι ὡς τοιαύτη προσέσχον] Recole Cap. I. Ait autem in vita Porphyrii Bruckerus (Hist. Philos. Tom. II. Part. 1. p. 243 seq.): Conjugii opus his hominibus ob gravem in materiam corpusque odium valde erat invisum, ut supra de Plotino quoque observavimus, et plura ejus rei exempla in historia hujus sectae (Eclecticae) occurrent. Recte praeterea idem Bruckerus monet, conferendum esse Damascium apud Photium Cod. GCXLII. (pag. 1038.). [Maj.]

Cap. XXXIV.

Πολλάκις κόπτουσι τινὰ μέρη etc.] Pro μέρη in
R r

marginē scriptum videtur ἔναρα. [Maj.] Rufinus in Enchiridio Sent. 265. hanc Sexti Sententiam ita transtulit: *Solent homines abscindere aliqua membrorum, suorum pro sanitate reliquorum. Quanto id praestantius pro pudicitia fiet!* Quare suspicor equidem, locum nostrum esse mutilum et post v. μέρη verba quaedam excidisse, fortassis ita supplenda: ἐπὶ σωτηρίας (vel ὑγείας) τῶν ἑτέρων, vel etiam: ἐπὶ σωτηρίας τοῦ σώματος etc. [O.]

ὅτι καὶ χαλεπώτερον etc.] Eadem verba habuimus supra ap. Demophil. Sent. 11. [O.]

ἀδύνατον δ' εἶναι ἐλευθερον etc.]. Vide supr. Sent. Pythag. No. 6. [O.]

Cap. XXXV.

αὐτοουργία] Cod. αὐτοουργίας. [Maj.]

τῆς φύσεως ἄλλου μὴ δεόμενον]. Annon totus locus ita legendus: καὶ δεῖ ἐκάστῳ τῶν μερῶν, πρὸς ὃν ἡ φύσις κατεκέραιε, χρῆσθαι τοῖς ἀνθρώποις, τῆς φύσεως ἀλλοτρίου μὴ δεόμενος? ut sit ἀλλότριον τῆς φύσεως quod alienum est, abhorret a natura. [O.]

πολλῶ γὰρ κρεῖττον τεθνῆναι etc.]. Leguntur haec verba etiam ap. Demophilum Sent. 39. [O.]

In Fragmentum Porphyrii poeticum.

v. 5. ἤροσας] ab ἀρώ, quod, ut et vocabulum ἄροτος, de generatione frequentatissimum apud Graecos. Vid. Hemsterhus. ὁ πᾶνν ad Lucian. Timon. Cap. 17. Tom. I. pag. 372. ed. Bipont. [O.]

v. 11. Ἡ γένεσις]. Codex habet ἦν. [Maj.]

v. 13. καὶ μόνε θνητῶν] Forte καὶ οὐρε θνητῶν. Coniiciebam etiam vel νόμε vel ὄρχαμε θνητῶν, quod utrumque autem metrum respuit. Ὀρχαμε forte, metrum quod attinet, defendi posset hoc Orphei versu Hymn. in Amor. Αἰθέρας οὐρανόου, πόντου, χθονός, ἠδ' ὅσα θνητοῖς. [Casp. Orell.]

v. 18. Οἶ σε κατ' ἡμᾶρ etc.] Imitatio Cleanthis v. 6. τῶ σε καθυμνήσω καὶ σὸν κράτος αἰὲν αἰίσω. [Idem.]

v. 20. Τύνη δ' ἐσσι πατήρ etc.] Eadem sententia est in Hymno Orphico ap. Eusebium Praep. III, 9. [Maj.]

v. 22. ἀρμονία καὶ ἀριθμός] Legendus Plato in Epinomide (ed. Ficini Francof. an. 1602. pag. 1006. 1007.); quo loco mirabiliter demonstrat, omnes virtutes atque facultates ita e numero manare, ut sine hoc nihil boni esse possit. Constat autem, ut ibidem inquit Plato, totam etiam musicam motus et vocum numero indigere. Hinc cognoscimus, quamobrem Porphyrius

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

tam esse brevem, artem vero longam; quemadmodum dixerunt cum Zenone philosopho Hippocrates, medicorum princeps. Et alius dixit: nullius rei majore penuria laborare homines, quam temporis. [Idem.]

22. Χριστιανού etc.] id est, non velis tantum dici bonus, sed etiam talis opere esse studeas. [Neander.] In eandem sententiam D. Augustinus Epist. 73. *Verus ornatus maxime Christianorum et Christianarum non tantum nullus fucus mendax, verum ne auri quidem vestisque pompa, sed mores boni sunt.* Conf. Epist. Jacob. Cap. III. v. 13. [Schon.]

23. Ψέγειν etc.] i. e. deum peccati auctorem facere, quod ab ipso etiam ethnici saniores removerunt. εὐθεοὶ (γὰρ) τὸ δρῶσι φαῦλον, οὐκ εἰσὶ θεοί, ut in versu Euripidis dicitur; quem Justinus etiam Martyr contra gentes usurpavit. [Neand.] Legendum videtur: Ψέγειν θεοὺς ἀνεπίληπτους etc. [O.]

25. καὶ καθάρων] Dedimus correctionem Neandri. Scho- ning. καὶ καθάρων. [O.]

28. Χαίρων etc.] Id est: Noli superbire ob quaecunque tua seu recte facta; seu dona, ne ea a te auferantur illico. [Neand.] Conf. I. Cor. X. vs. 12. [Schon.]

30. Πάνης πράξεως etc.] In versu eleganter dicitur: *Quidquid agas, prudenter agas, et respice finem.* [Neand.]

31. Νύκτωρ etc.] *Quidquid agas memòri mente tèneto mori.* [Idem.]

33. φιλοσοφεῖς] vel quae studes, inquiris, circa quae occupatus es, seu quae disputas, tractasve; haec enim omnia; quemadmodum multa alia, hoc verbum apud auctores significat: praecipue autem operam dare sapientiae, quae ipsam cyclopaediam complectitur. [Idem.]

34. τὸ γὰρ χόρτινὸν ἄνθος etc.] Conf. I. Petr. I. vs. 24. et Jacob. I. v. 10. 11. [Schon.]

35. ἀμαρτιῶν] peccatorum, ut sit sensus: Minus peccatis et vitiis indulgebis, cum crux sit carnis mortificatio quaedam; hominesque eo redigat, ut vel inviti etiam in officio manere cogantur. [Neand.]

36. πολλοὺς γὰρ καὶ μειζόνων ἡλεξάν] Id est: tentationes, crux, adversitas te longe praestantiores habitos probarunt, ut palam fieret; quo studio deo ipsiusque verbo fortuna nondum mutata addiçti fuissent. seu: in parum laetis solaberis te, quod ab initio optimi et deo gratissimi quique sub cruce fuerint; ut ipsorum fides atque constantia probarentur. [Idem.] Augustinus super Psalm. 60: *Vita nostra in hac peregrinatione*

non potest esse sine peccato, sine tentatione, quia profectus noster per tentationem nostram fit, nec sibi quisquam innotescit, nisi tentatus, nec potest coronari, nisi vicerit, nec potest vincere, nisi certaverit, nec potest certare, nisi inimicum et tentationes habuerit. [Schon.]

37. κοινὸν γὰρ ἐστὶ φάρμακον] Omnibus salutaris est dei longanimitas et patientia, tam probis quam improbis: quod nemo sit usque adeo consummatus, qui ipsius patientia atque bonitate et misericordia non opus habeat: πάντες γὰρ θεῶν χατέουσι, etiam ethnicorum iudicio. [Neand.]

38. τὸ ἀνώμαλον τοῦ βίου] Alio sensu haec verba accipienda videntur, si ad prius, alio, si ad posterius sententiae membrum referamus. τὸ ἀνώμαλον τοῦ βίου, quod odio habere nobis praecipit Nilus, sine dubio est vita hominis sibi in omnibus inaequalis, cuius actiones non concordant (qualem v. c. Tigellium illum describit Horatius I. Serm. IV.): vitae autem inaequalitate, propter quam deum criminari vetat, videtur intellexisse Nilus humanae sortis conditionem inaequalem et ab hominum actionibus dissonam, qua scilicet mali saepe felices, boni autem miseri sunt. Utrumque enim significare potest τὸ ἀνώμαλον τοῦ βίου. Pro ἐπ' αὐτὸ, quod habent editiones Neandri et Schoningii, edidi ἐπ' αὐτῷ, flagitante sensu. [O.]

39. Προσέχομεν] Ita correxit Neander pro προσεύχομεν, quod antea legebatur. Sed procul dubio legendum προσέχωμεν. [O.]

40. θεὸς γὰρ ὀνομαζόμενος etc.] Isidorus: — Immundus spiritus orationis vincit instantia, quia daemonia per orationem vincuntur. Conf. Matth. XVII, 21. [Schon.]

41. μετὰ νήψεως etc.] id est: ne sine discrimine securi, precationi non attendentes quaevis petamus, illicita et vitia. [Neand.] Νῆψις morali sensu cautio, circumspectio, vigilantia. Vid. Suicer. in Thesaur. Eccles. v. Νηφάλιος. [O.]

ἵνα αἰτοῦμεν] Si in bono scriptore versaremur, omnino scribendum esset ἵνα αἰτῶμεν. Nam ἵνα consilium vel finem indicans, cum indicativo praesentis nunquam conjungitur. Vid. Hermann. ad Viger. pag. 851. Sed in Nilo talia fortassis non exigenda. [O.]

42. καλεῦρανός ἡ διάνοιά σου γίνεσαι] Male haec reddiderunt Neander et Schoningius: et coelum sit cogitatio tua. Immo coelum sit vel erit. und du hast den Himmel im Herzen. [O.]

45. Γεώργει ... τὴν διάνοιαν] Γεωργεῖν, colere, sensu

metaphorico apud Patres Ecclesiasticos frequentatissimum. Sic γεωργεῖν τὸν οὐρανὸν, τὴν ἐκκλησίαν, τὸν θάνατον, τὴν ψυχὴν. Vide. Suicer. Thesaur. Eccles. h. v. Apud Chrysostomum nil frequentius, v. c. Homil. III. ad Popul. Antioch. Γεώργησον τὴν ψυχὴν καὶ τὰς ἄκανθας ἔκτεμε, σπεῖρον τὸν λόγον τῆς εὐσεβείας, τὰ κατὰ τῆς φιλοσοφίας φυτὰ μετὰ πολλῆς θεράπευε τῆς ἐπιμελείας, καὶ γέγονας γεωργός. qui locus nostro simillimus. Ceterum huic et aliis Nili Sententiis lucem affundit, Manuel Palaeologus in Praeceptis, educationis regiae Cap. XXVII. pag. 53. ed. Basil. Νόμι μοι τὴν σὴν καρδίαν, οἶονεὶ χρησίμην γῆν τὸ καθ' αὐτὴν οὖσαν, καὶ τῷ κοινῷ τῆς πίστεως αὐχμῷ (λέγω δὲ τὴν προπατορικὴν ἁμαρτίαν, δι' ἣν τῆς χάριτος ἐκπεπτώκαμεν) φύουσαν μηδὲν ὑγιές· εἶτα τῷ βαπτίσματι ὡσπερ ἀρόισιν τινὶ ἀνακαθαρθείσαν θεῷ, καὶ τῇ τοῦ μύρου ἀρδείᾳ ἀπὸ σκληραῖς εἰς ἀπαλὴν μστενηνεγμένην, καὶ ἐξ ὄσμῆς οὐδὲν ἐχούσης χάριεν εἰς εὐωδιστέραν ἐλθοῦσαν· σπόρον δὲ, τὰς ἐντολάς, δεξαμένην· καὶ τῇ τοῦ ποτηρίου δυνάμει καὶ τῆς τραπεζῆς τρέφουσαν καὶ αὐξουσαν τὸ καταβληθὲν, καὶ τελειοῦσαν καὶ διασωζούσαν. ζιζάνια δὲ, τῶν ἐχθρῶν τὰς ὑπερβολὰς καὶ τὰς μηχανὰς, οὐχ ἦττον οἶμαι τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων, ἢ τὰς τῶν δαιμόνων αὐτῶν ὧν καιρὸς εἰς τὸ σπαρῆναι τὸ τῆς διανοίας ἡμῶν ἀμελές ἐστι. πρὸς γε τὴν αὔξησιν ἢ δύνάμει τὸ πρὸς τὰς ἐντολάς ὀλιγοῦσιν ἡμᾶς ἔχειν. ὥστε τὸ κακὸν ἀληθῶς μᾶλλον ἡμέτερόν ἐστι, τῶν ἐκλελυμένων καὶ ἀναπεπτακόντων, ἢ τῶν ἐξωθεν ἐχθρῶν, οἷς ἢ τῆς λύμης ἰσχύς, ἢ τῶν ἐκείνουσ δεχομένων χαυνότης πάντως ἐστίν. [O.]

47. *Μίσει* etc.] Conf. Coloss. III, 5. 6. II. Petr. I, 11. [Schon.]

49. ἐχθρα δὲ πρὸς τὸν θεόν] Conf. Jacob. IV, 4. I. Joh. II, 15. 16. [O.]

ἐξ ἐκατέρου] scil. τοῦ τρυφᾶν et τοῦ φιλεῖν τὸν βίον. [O.]

50. τοὺς τρέχοντας] currentes semper in gaudiis, sine cura, sine cruce luxuriantes. [Neand.]

51. σκόρπιζε] σκόρπιζεν, proprie semina spargere, apud scriptores sacros speciatim usurpatur de eo, qui liberaliter erogat eleemosynas et largiter dat beneficia. Sic II. Corinth. IX, 9. ἐσκόρπισεν, ἔδωκε τοῖς πένησιν. Conf. Schleusner. in Lexico N. Test. [O.]

52. καὶ λουτῆρα τὰ δάκρυα] Eadem comparatione utitur et Gregorius Nyssenus Homil. III. in Ecclesiasten Tom. I. pag. 401? (citatus a Jo: Casp. Suicero in Thesaur. Eccles. v. λουτρόν): καὶ λουτρῶν ἐπιθυμῆς, εἰάν θέλῃς, ἔχεις καὶ λουτρόν κατοικίδιον, καὶ κρουνοὺς ἰδίους, δι' ὧν ἐστι τὰς κηλίδας τῆς ψυχῆς ἀπο-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books' Full Membership provides unlimited access to more than 28,000 volumes of Christian literature for \$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

est quidquam similis insaniae, quam ira? quam bene Ennius initium dixit insaniae. [Schon.]

61. Ἐν ταῖς νόσοις etc.] Conf. Epist. Jacob. V, v. 13. 14. [Idem.]

62. Θεοῦ δὲ οἶκον etc.] Conf. I. Cor. III, 16. 17. VI, 19. 20. II. Cor. VI, 16. [O.]

69. τίκτουσα] Subaudi λογισμοὺς, cogitationes. [Neand.]

70. τὸ γὰρ αὐτῆς ὕψος etc.] Gregor. Nazianzenus: ταπεινώσει ἔπεται εὐδοξία. Conf. Epist. Jacob. IV. v. 6. [Schon.]

71. ὅσον χαλάσαι etc.] ut languescant et flaccescant carnis ad mala inclinationes. [Neand.]

72. ἀναμόχλευε] ἀναμόχλευειν propr. vectibus evertere, morali sensu tollere, eradicare, extirpare. Conf. qui de h. v. multus est Matthaei ad Chrysostom. Homil. Select. II. No. 59. p. 88. [O.]

74. μὴ τὸν Θεόν etc.] Velat forte, ne nimium indulgeamus cogitationibus, de deo et arcanis, quae scire prohibemur, et quae saepe hominem ad errores etiam abripiunt, quemadmodum docent innumerae illae in Christiana ecclesia haereses: ut sit sensus: μὴ τὸν Θεόν, non deum, quantus est in majestate et gloria sua, cogitationibus tuis angustis capies, sed te ipsum in errorem et mala induces. [Neand.] Non obscura tantum, sed, ut mihi quidem videtur, corrupta etiam sententia. Post v. σαρτὸν addendum νόει, et post Θεόν per ellipsin supplendum μόνον, ut sensus sit: *Quando tibi aliqua de deo subit cogitatio, non deum (tantum), sed te quoque considera, scil. qui sis, quam arctis mens tua sit circumscripta limitibus, ne ultra modulum sapias et penetrare coneris impenetrabilia. Nihil enim tutum est, quod modum excedit a summo creatore ipsi praescriptum.* Hic itaque videtur hujus sententiae sensus, quem plane non intellexit Michael Toxites in paraphrasi sua metrica. [O.]

76. χαύνοϊ] inflat, laxat, levem vanumque facit, ut levis delectata non curet seria, quae dei sunt, quaeque maxime curata oportebat. [Neand.]

77. Εἰς ἔργα etc.] In libro quodam antiquo, olim in monasteriis usurpato, hos versus legimus:

Nunc lege, nunc ora, nunc cum fervore labora;

Sic erit hora brevis et labor ipse levis. [Neand.]

In eandem sententiam Hieronymus in Epist. *Aliquod opus facito, ut te diabolus inveniat occupatum: non enim ab illo facile capitur, qui bono vacat exercitio.* [Schon.]

78. τρυγῆσαι] vindemiare. Contra imperitos loquitur, a quibus studiosi, in docendo et discendo multo cum sudore et

labore, corporis quoque jactura versantes, otii et socordiaē saepe accusantur: quibus peculiari Capite respondet Siracides in Panareto suo, quo ablegamus lectorem. [*Neand.*]

82. Χαῖρε τῇ τῶν ἀγίων ἐντεύξει] Jesus Siracides XXXVII. v. 15. ἀλλ' ἢ μετὰ ἀνδρὸς εὐσεβοῦς ἐνδελέχιζε, ὃν ἂν ἐπιγνώως συντηροῦντα ἐντολὰς κυρίου. Conf. Cap. VI. v. 34. 35. Seneca Epist. 75. *Nulla res magis honesta inducit, dubiosque et in primum inclinatos revocat ad rectum, quam bonorum virorum conversatio: paulatim enim descendit in pectora, et vim praecepti obtinet frequenter audiri, frequenter adspici: et est aliquid, quod ex magno viro, vel tacente proficias.* Idem Epist. 7. *Cum his versare, qui te meliorem facturi sunt.* [*Schon.*]

83. ἕκαστον γὰρ δένδρον etc.] Verba divini Salvatoris Matth. XII, 33. Luc. VI, 44. [*Idem.*]

84. Ἀεὶ τι κερδαίνειν etc.] Seneca Epist. XI. *Aliquis vir bonus nobis eligendus est et semper ante oculos habendus, ut sic tanquam eo spectante vivamus et omnia tanquam illo vidente faciamus.* [*Idem*] Conf. Not. ad Sent. 82. [O.]

86. ὡς τοῦ κτήσαντος] Neander legendum conjicit τοῦ κτίσαντος, vertens *qui extruxerit*, quod probo. Nam si Nilus voluisset exprimere *possidentis, possessoris*, scripsisset sine dubio τοῦ κεκτημένου. [O.]

τὴν εἰκόνα... τὴν ἑαυτοῦ] Conf. Coloss. III. vs. 10. Sic et Seneca Epist. 32. *Quid aliud voces animam nisi deum in humano corpore hospitem.* et Manilius Lib. IV. *Exemplumque dei quisque est in imagine parva.* [*Schon.*]

μεθοδεύοντος] volentis, ut ad regulam et normam verbi sui vivas. [*Neand.*]

87. αἱ τῶν βιωτικῶν ὀμιλίαι] οἱ βιωτικοὶ à scriptoribus ecclesiasticis dicuntur proprie *homines hujus vitae curis et negotiis addicti*. Ita Chrysostomus Lib. III. de Sacerdotio Cap. XV. τί θαυμαστόν, ἀνθρώπους βιωτικοῖς, καὶ δόξης τῆς παρὰ τῶν πολλῶν ἔρῳντας, καὶ χρημάτων ἕνεκα πάντα πράττοντας ἀμαρτάνειν τοιαῦτα. Hinc 2. sic appellantur *laici*, v. c. apud eundem Chrysostomum Tom. V. Homil. XXXVII. (Ducaei): ἀνὴρ εἰμὶ βιωτικός, οἷκ ἔστιν ἐμὸν γραφὰς ἀναγινώσκειν, ἀλλ' ἐκείνων τῶν ἀποταξαμένων, τῶν τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων κατειληφότων. Opp. ἀσκηταί. Vid. Suicer. in Thesaur. Eccl. h. v. Tom. I. pag. 695 seq. Sic etiam in hac sententia ascetas sive monachos (in quorum usum conscripsit hanc Paraenesin) dehortatur Nilus à commercio cum laicis. [O.]

90. τὸ δέλεαρ] esca ad capiendum praeparata seu propo-

sita. Hoc est: *non inescaberis rebus mundi, non curabis eas, cogitans aeterna et coelestia*, prae quibus *σκύβαλον* sunt quaecunque in mundo splendida et fulgentia. [Neand.] In eandem sententiam Sallustius Catil. 1. *Divitiarum et formae gloria fluxa atque fragilis: virtus clara, aeternaque habetur.* et Seneca Epist. 116. *Utinam qui honores, petitori sunt, cum ambitiosis, utinam qui divitias optaturi essent, cum divitibus deliberarent: profecto vota mutassent.* [Schon.]

92. ὄψις γὰρ ἐστὶ θεοῦ] ὄψις h. l. quasi ἀπαύγασμα, imago viva et expressa dei, der Ausglanz, Abglanz der Gottheit. vide Creuzer. V. Cl. ad Plotin. de Pulchr. pag. 377. citantem Lex. MS. ὄψις καὶ ἡ πρόσοψις, καὶ ἡ ὁρατικὴ δύναμις· καὶ ὄψις τὸ θεαθέν. [O.]

93. θρήνηι τὸν ἀμαρτωλὸν etc.] Pium refertur dictum Justini philosophi et martyris, quod tale, et hoc loco commemorandum est: Ὅστις δὲ πολὺν χρόνον ἀκόλαστος μένει, τοῦτον δεῖ νομίζειν τὸν ἀτυχεύστατον. [Neand.]

94. Μητέρα κακῶν etc.] Similiter Hieronymus Epist. ad Demetriad. *Nihil in sancto proposito otio deterius est, quod non solummodo non acquirit nova, sed etiam peracta consumit.* [Schon.]

98. παραβλέπεται] *limis adspicit, non recto vultu intuetur, er geht ihm nicht recht unter die Augen.* Eo jubet loco habere proximum, ne deo ipsiusque gloriae antepōnatur, ne violetur religio, quicquidmodum ethnicum etiam dixisse legimus: *usque ad aram, μέχρι βωμοῦ.* [Neand.] Obscura admodum sententia, ex qua sensum tolerabilem extricare me non posse candide fateor. De vi v. παραβλέπειν vid. Hemsterhuis ad Lucian. Necyomant. Tom. III. pag. 330. ed. Bipont. [O.]

99. θεοῦ γὰρ ἀνάξιον ποιεῖ etc.] Haec verba sine dubio corrupta. Sensus flagitat, ut legamus: θεοῦ γὰρ ἀνάξιον ἑαυτὸν ποιεῖ ὁ αὐτοῦ τινὰ προτιμῶν. aut leniore medicina: τοῦτο γὰρ (scil. τὸ προσκείσθαι καὶ προσπάσχειν ἑτέρῳ παρὰ τὸν νόμον τοῦ θεοῦ) θεοῦ ἀνάξιον ποιεῖ τὸν αὐτοῦ τινὰ προτιμῶντα. *indignum reddit deo, i. e. ejus dilectione et auxilio.* [O.]

100. ἀλείφεις] *ungis, i. e. agiles, promptos atque expeditos reddis.* [Neand.] Suidas — Ἀλείφας αἰτιατικῆ· διεγείρας, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν. Εἰς καρτερίαν ἀλείφων τοὺς ἀδικουμένους. Apud patres ecclesiasticos, Chrysostomum imprimis, hac metaphora nil frequentius. Vid. Suicer. Thesaur. Ecclesiast. h. v. Ita Chrysostomus ad verba Christi Matth. XXVI, 39. Opp. Tom. V. ed. Paris. pag. 134. Ἐλσye Χριστὸς τοῖς μαθηταῖς (Matth. X, 9).

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

eandem sententiam Augustinus in Epist. ad Galat. *Quidquid lacerato animo dixeris, punientis est impetus; non charitas corrigentis. Dilige et dic quidquid velis.* [Schon.]

108. ὅταν δὲ μὴ τοῦτοις λαλεῖς etc.] Idem Christus praecipit Matth. VII, 6. [O.]

114. θολήν] Legendum videtur θολερήν, quod ex compendio scripturae facile corrumpi potuit in θολήν. [O.]

116. καὶ τοῦ ἐπὶ πάντων πάντα δεύτερα νομιζέ] Pessime haec verterunt Neander et Schoningius, ille: *et prae eo, in omnibus omnia secundo loco habenda esse existima*, hic: *et ab eo in omnibus omnia secunda esse existima*. τοῦ ἐπὶ πάντων, scil. Θεοῦ, *dei, qui est super omnia, summi omnium rerum moderato- ris*, ut in Doxologia Paulina Rom. IX, 5. ὁ ὢν ἐπὶ πάντων θεὸς εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας. [O.]

117. ἐνδελεισμοῦ] Ἐνδελεισμός et ἐνδελείχεια, continua animi mobilitas, assiduitas quoque, ut in versu vetere, qui apud Galenum legitur: *Κοιλαινει πέτραν ῥανίς ὕδατος ἐνδελεισίη*. hoc est, ut Ovidius eum reddidit (Epist. ex Pont. IV, 10.): *Gutta cavat lapidem, non vi, sed saepe cadendo.* [Neand.] Atqui comparat Nilus preces assiduas cum θυσίᾳ ἐνδελεισμοῦ, sacrificio quotidiano. Sic enim verterunt Alexandrini τῆς ἡμέρας Exod. XXIX, 42. sacrificium illud quotidie mane et vespere a populo Israelitico Jehovae offerri solitum, *das tagliche Brandopfer*. Suidas: Ἐνδελεισμός — ἐπιμονή. ἡ συνήθης θυσία καὶ καθημερινή. ἔθος γὰρ ἦν τοῖς Ἑβραίοις πρωτὶ καὶ ἐν ἑσπέρα καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τῷ θεῷ θύειν. Conf. Bonfrer. ad Exod. I. c. pag. 535. Biel. in Thesaur. v. Ἐνδελεισμός et Welsten. ad Joann. I, 30. N. Test. Tom. I. pag. 842. [O.]

προσευχὴν αὐτῷ διηνεκῆ, πρόσφερε] Egregie Augustinus: *Quid supplicaturus deo locum aptum et sanctum requiris? Interiora tua munda, et omni inde mala cupiditate repulsa, praepara tibi in cordis tui pace secretum. Volens in templo orare in te ora et ita age semper, uti dei templum sis: ibi enim deus exaudit, ubi habitat.* [Schon.]

119. καὶ τοῦ μυστικοῦ δειπνον πᾶσαν ἡμέραν μέτεχε]. Ex his verbis conjicere licet, Nili adhuc temporibus (initio Seculi V.) sacram coenam quotidie celebratam fuisse a Christianis, quod Basilius Magnus (qui integro fere seculo ante Nilum vixit) suadet in Epistola 289. καὶ τὸ κοινωνεῖν δὲ καθ' ἑκάστην τὴν ἡμέραν καὶ μεταλαμβάνειν τοῦ ἁγίου σώματος καὶ αἵματος τοῦ Χριστοῦ, καλὸν καὶ ἐπωφελές. Melius interroganti, quo-

ties sacra coena sit accipiēda, respondet Chrysostomus Homil. 123. Opp. Tom. V. pag. 809. Ἀποδέχομαι οὔτε τοὺς ἅπαξ μετέχοντας, οὔτε τοὺς πολλὰκις, οὔτε τοὺς ὀλίγακις, ἀλλὰ τοὺς μετὰ καθαρῶν συνειδότος, τοὺς μετὰ καθαρῶς καρδίας, τοὺς μετὰ βίου ἀνεπιλήπτου. Conf. Suicer. Thes. Eccles. v. σύναξις Tom. II. pag. 1145, et seqq. [O.]

120. ἐν οἷς παιδεύη] παιδεύειν, παιδεύεσθαι h. l. de castigatione acriori, de poenis et calamitatibus, quae a deo hominibus immittuntur emendationis et correctionis causa, quod vel e sacris literis notissimum, v. c. II. Cor. VI, 9. ὡς παιδευόμενοι καὶ μὴ θανατούμενοι. Vid. Schleusner. Lex. N. Test. h. v. [O.]

121. τῆς μάστιγος] Μάστιξ h. l. et infra Sent. 150. de poenis gravioribus, inprimis futurae vitae, quae a deo impiis infliguntur. Vid. Schleusner. Lex. N. Test. h. v. et Potter. ad Lycophron. v. 436. [O.]

122. Σκιᾶ etc.] Pindarus ἄνθρωπον vocat non umbram tantum, sed somnium de umbra, σκιᾶς ὄναρ. (Pyth. VIII, 136.) Et vulgo dicitur κῆλος τὰ ἀνθρώπινα. [Neand.] Eadem humanae vitae cum umbra comparatio haud infrequens in sacris literis, v. c. II. Chron. XXIX. v. 15. et in Libro Sapientiae II. v. 5. et Cap. V. v. 8. 9. [Schon.]

123. μικρῶ ἐπὶ μικρὸν προστιθεῖς] Annon legendum μικρὸν ἐπὶ μικρὸν? ut in versu illo Hesiodico Opp. et D.

εἰ γὰρ κεν καὶ σμικρὸν ἐπὶ σμικρὸν καταθεῖο,
καὶ θαμὰ τοῦθ' ἔρδοις, τάχα κεν μέγα καὶ τὸ γένοιτο. [O.]

124. εἰ βούλει etc.] Nota est sententia Pindari (Ol. I, 84.): Ἀχέρδεια λέλογχεν θαμινὰ κακαγόρως. (et Ol. IX, 55.) ἐπεὶ τό γε λοιδορῆσαι θεοῖς ἐχθρὰ σοφία. [Neand.]

126. πολλὰ γὰρ εἶσι etc.] Persius Sat. IV, 23.

Ut nemo in sese tentat descendere, nemo

Sed praecedenti spectatur mantica tergo.

Conf. Fabulam Aesopiam Ὁ δύο πήρας ἐξημμένος (No. 337. ed. Co-ray. O.) [Neand.]

127. μὴ ποτε τὸν θεὸν ἀντιτασσόμενον ἔξεις] Sine dubio ante oculos habuit Nilus verba Jacob. Epist. Cap. IV. v. 6. ὁ θεὸς ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν. ubi Höttingerus V. Cl. apposite citat dictum Artabani apud Herodotum VII, 10. φιλέει ὁ θεὸς τὰ ὑπερέχοντα πάντα κολούειν — οὐ γὰρ ἐξ φρονέειν ἄλλον μέγα ὁ θεὸς ἢ ἐωυτόν, [O.]

129. Μὴ σκώψῃς ἄνθρωπον etc.] Ovidius Trist. Lib. II. v. 565. Candidus a salibus suffusis felle refugi. [Schon.] Contumeliam enim si dices, audies, ut apud Plautum Comicum dici-

tur, et in veteri versu Caecilii: *Audibis male, si male dicis mihi.* [Neand.] Conf. Jes. Siracid. VII. v. 11. [O.]

133. Ζήλωσον etc.] Nam turpe est doctori, cum culpa redarguit ipsam et Paullus in Epistolis ad Timotheum et Titum praecipit episcopis et pastoribus, ut sint ἀνεγκλητοι, praebentes se exemplar bonorum operum, ἵνα ὁ ἐξ ἐναντίας ἐντραπή, μηδὲν ἔχων περὶ αὐτῶν λέγειν. [Neand.]

134. Ἀσφαλίζου etc.] Verbum hoc in voce activa munire, stabilire significat: passiva vero plerumque utuntur, cum propulsare, arcere significat. [Idem.] Sic Polybius VI, 22. ἔχει δὲ σιδηροῦν θυρεὸς διάλωμα, δι' οὗ τὰς κατὰφορὰς τῶν μαχαιρῶν ἀσφαλίζεται. ubi vero etiam possis interpretari: munit adversus, tutos reddit contra gladium impetum. [O.]

αὐθάρδεια] Factam vocem putant ab αὐτός et ἄδω, placeo. et αὐθάδης, cui sua tantum placet et probatur sententia, qui (ut ait Micio ap. Terentium Adelph. I, 2. 18. O.), nisi quod ipse facit, nihil rectum putat. [Neand.] Conf. Casaubon. ad Theophrast. Charact. XV. περὶ αὐθαδίας. [O.]

μηδ' ἐπιπλήσσεις τινί] Porte: Μηδ' ἐπιπλήσσεις τινί. [O.]

137. Γένου ἐγκρατῆς] ἐγκρατῆς, temperat, memor. Ita Siracid. Cap. XV. v. 1. ὁ ἐγκρατῆς τοῦ νόμου καταλήψεται αὐτήν (σοφίαν). ubi vid. Bretschneider. pag. 232. [O.]

138. βίου φυγή] i. e. non curare, negligere mundana et caduca hujus vitae bona, quae tamen plerosque in sui admirationem ita rapiunt, ut, relicto deo, ea potius transitoria quam aeterna sectentur. [Neand.] Augustinus in Psalm. 86. Cui peregrinatio dulcis est, non amat patriam, si dulcis est patria, amara est peregrinatio. [Schon.]

140. ἄρα ἴγάρ: τὸν τροχὸν etc.] id est: vides enim, quanta sit humanarum rerum inconstantia, quae perpetuo rotatu volvuntur. ὁ βίος τροχός, ἄστατος ὄλβος, ut in hemistichio Phocylidae dicitur. [Idem.]

142. ἐκεῖνο δὲ φιλοσοφίας πρόξενον] Male haec vertit Neander: illud est philosophiae effectum. Nam πρόξενος, πρόξενον nunquam de effectum dicitur, sed solummodo de causa efficiente. Vide exempla a Suicero in Thesouro Ecclesiastico e Patribus allata. Verte igitur: illud (scil. τὸ γελᾶν τοὺς εὐπραγοῦντας) quasi principium, causa efficiens est verae sapientiae, vel: illud efficit verum philosophum, jenes macht den wahren Weisen. [O.]

145. ἡ ψυχὴ δὲ ἀθάνατος] Non tantum literae sacrae, sed etiam ethnicorum saniorum sententiae id docent. Ψυχὴ δ'

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

diem considero, toto corpore contremisco; sive enim comedo, sive bibo, sive aliquid aliud facio, semper videtur illa tuba terribilis sonare in auribus meis: Surgite, mortui, venite ad iudicium. [Schon.]

154. Ζημίαν etc.] Basilius: ἀργία πακουργίας ἀρχή. [Id.]

155. Ἀσι etc.] Nihil est enim, quod ita elevet obtundatque aegritudinem, quam perpetua in omni vita cogitatio, nihil esse, quod non accidere possit, ut Ciceronis verbis utar. [Neand.];

158. Μήποτε etc.] Male haec verba cum praecedenti Sententia conjungit Neander. [O.]

τῆς εὐχῆς τὸ δάκρυον] Eadem sensu lacrymas precum condimentum dixit Basilius Seleuc. de miraculis Theclae Lib. II, pag. 311. (citatus a Suicero in Thesaur. Eccles. v. δάκρυον) Οὐδὲν οὕτως εὐχῆς καρύκευμα κάλλιστόν ἐστιν, ὡς δάκρυον δαψιλές, ἐξ αὐτοῦ τοῦ τῆς ψυχῆς βάθους ὑπερχεόμενον. [O.]

159. Ἡ φιλοσοφία] h. l., ut centies apud Patres Ecclesiae, pietas, sanctitas, vitae sanctae studiū. Vid. Suicer. Thesaur. h. v. [O.]

μονογενῆς etc.] id est, cum ea sola et unica homines recte instruat: iis tantum adest, qui eam non aspernantur, sed recipiunt, et ad ipsius monita vitam quoque instituunt. [Neand.] Equidem crediderim, Nilum hoc verbo respicere ad Christum, qui μονογενῆς πατρὸς υἱὸς erat simul λόγος vel φῶς τοῦ κόσμου, sapientia vel philosophia illa divina humanam speciem induta. [O.]

160. Χιτῶν etc.] Frequentissimā apud sacros scriptores haec virtutis et pietatis cum stola sive veste candida vel divina comparatio. Sic in Apocal. VII, 14. πλύνειν καὶ λευκαίνειν τὰς στολάς. Luc. XXII, 11. ἐνδύμα γάμου. Gal. III, 27. et Rom. XIII, 14. ἐνδύσασθε τὸν κύριον Ἰησοῦν etc. [O.]

τοῦ τῆς κτίσειν, ἐνδύοντες] Hoc est, Christi veri dei, induti nostram carnem, ἐνανθρωπήσαντες καὶ σαρκωθέντες. [Neand.]

161. Ὅσα ἐπὶ γῆς κλέπεται etc.] Conf. verba divini Salvatoris Matth. VI, 19. 20. [Schon.]

162. μετὰ τῆν νῆψιν] post deliberationem, cum reputant jam et cogitant homines, quod iniqua patrarint. (wenn sie zur Besinnung kommen. O.) ἡ γὰρ μετάνοια ἀνθρώποις κρείσις, ut in veteri senario dicitur. Tunc judicant homines, cum poenitent. [Neand.] Ceterum conferenda cum hac Sententia Ciceronis verba II. de Finib. (Cap. 32), Fluit voluptas et prima (I. prona) quaeque evolat; saepiusque relinquit causam poenitendi, quam recordandi. [Schon.]

166. προστετήκασι] i. e. *addicti, dediti, quasi adglutinati sunt voluptatibus.* Metaphorā ab iis sumta, quae liquefacta et alicui rei affusa ita haerent, ut nullo modo divelli inde queant. Sic Arrianus Dissert. Epictet. Lib. I. Cap. III. §. 6. ἀλλὰ ἔχεις τι καὶ κρείσσον τῶν σαρκιδίων. τί οὖν ἀφείς ἐκεῖνο, τούτοις προστέτηκας; Eodem sensu dicunt προσκεκολλησθαι, προσπεφυκέναι, etiam συντετηκέναι τινί. Vid. Gataker. ad Antonin. Comment. Lib. V. §. 1. Opp. p. 140. ed. Ultraject. Ceterum προστετήκασι πρὸς τὰς ἡδονὰς h. l. constructio insolentior pro προστετήκασι ταῖς ἡδοναῖς. Ceterum cum hac Sententia apposite comparat Schoningius Auli Gellii verba Noct. Att. Lib. XVI. *si qua per voluptatem nequiter feceritis, voluptas cito abibit, nequiter factum illud apud vos semper manebit.* [O.]

167. Ὅσον ὁ βίος ἔνπαρὸς] vita avaritiae dedita, sordida, suum defraudans genium, nec sibi nec alijs quidquam benefaciens; unde in Mimo dicitur: *Avaro quid mali optes, nisi ut vivat diu?* [Neand.]

168. καὶ τὴν ἀρετὴν ἀφθαρτον] Sallustius Catil. Cap. 1. *virtus clara aeternaquē habetur.* Cicero Paradox. ult. *Quanti est aestimanda virtus, quae nec eripi, nec surripi potest unquam, neque naufragio, neque incendio amittitur, nec temporum permutatione mutatur? qua qui praediti sunt, soli sunt divites; soli enim possident res et fructuosas et sempiternas.* [Schon.]

169. ἐργάζου δὲ ταῦτα etc.] Lactantius Lib. I. *Qui rationis ac status sui memor non nisi ad superna nititur semper accendit, hic plane sapiens, hic justus, hic homo, hic coelo deoque dignus judicabitur.* Conf. Pauli Epist. ad Philipp. III. v. 14. et 20. [Idem.]

170. φιλοσοφίας] Hoc est studium honestatis per disciplinam et rectam institutionem. [Neand.] V. supra ad Sent. 159. [O.]

171. ἵνα μὴ ὑπάρχεις] Ita supra Sent. 41. ἵνα αἰτοῦμεν. ubi vid. Not. Rectius tamen Antonius, qui hanc Nili sententiam nobis conservavit in Meliss. Sern. περὶ γλωσσαλγίας pag. 395. ed. Conr. Gésner. Francofurt., verba haec sic effert: ἵνα μὴ τῆς μὲν ὑπάρχεις δοῦλος, τῆς δὲ τυγχάνης ἀνόητος ἐλεύθερος. [O.]

ἀνόητος ἐλεύθερος] *stolidus liber,* qui non recte utitur linguae libertate, qua necessaria tantum deoque grata dicenda sunt; quemadmodum de eloquentia a Platone dicitur. Et Pythagorae praeceptum exstat, quo jubet ἢ σιγᾶν ἢ κρείσσονα σιγῆς λαλεῖν. [Neand.]

172. τοὺς οἰκείους μὴ πρόσπασης] Videtur legendum vel τοῖς οἰκείοις, vel πρὸς τοὺς αἰκείους. προσπάσσειν, τινὲς

l. q. supra Sent. 166. προστετηκέναι, *addictum esse alicui, aliquem quasi deperire*. Verbum scriptoribus ecclesiasticis haud infrequens. Vid. Suicer. Thesaur. Eccl. v. προσπάθεια. [O.]

κατὰ τὴν αὐτοῦ φωνήν] Respicit Christi verba Matth. X. v. 37. ὁ φιλοῦν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμέ, οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὁ φιλοῦν υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμέ, οὐκ ἔστι μου ἄξιος. [O.]

173. Καρτέρει etc.] Augustinus: *Exercebit hostis, non nocebit, proderit saeviendo, quia, in quos saevit, coronabuntur vincendo*. Conf. II. Timoth. IV, 7. 8. [Schon.]

174. Μακάριον etc.] Augustinus in Psalm. 57. *Melior est tristitia iniqua patientis, quam laetitia iniqua facientis*. [Idem.]

175. νηστείας] vitae sobriae et temperantis, semper in timore dei versantis. [Neand.] Malim: *panis, cujus condimentum quasi est jejunium ac fames*. [O.]

ζύμης] ζύμη *fermentum* proprie significat a fervore, ab incitamentis ad voluptatem. [Neand.] ζύμη apud scriptores sacros significat in genere, quidquid vim habet alios corrumpendi et pervertendi, sive doctrinam erroribus pestiferis plenam, sive vitam impiam, sive, ut h. l., pravas animi cupiditates voluptatumque illecebras. Vid. Matth. XVI, 6. Luc. XII, 1. I. Cor. V, 7. Plura dabunt Suicerus in Thes. Eccles. et Schleusnerus in Lex. N. Test. h. v. Ceterum Schoningius apposite citat locum Hieronymi in Epist. *Mater sanitatis est abstinentia, mater aegritudinis voluptas: sine enim carne et vino cito friget Venus et a patre Libero ad inconcessam Venerem proximus est intemperantiae gradus*. [O.]

177. πάροργον] Id est quiddam nihil pertinens ad virtutem, cum justitia ipso Lucifero formosior omnes virtutes complectatur, ut in versu etiam vetere id indicatum est: ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετῆ' ἔστιν. (Aristot. Eth. V. Cap. 1.) *Justitia in sese virtutes continet omnes*. [Neand.]

178. ζιζανίων] ζιζάνιον, *lolium*, παρὰ τὸ τὸν οἶτον οἰεῖν, quod segetes laedat et suffocet: vel quod frumentis plerumque adhaereat et una cum illis nascatur, παρὰ τὸ οἶτος καὶ ἰζάνω, τὸ τῷ οἴτῳ παροδεῦον, ut monet Etymologus. [Idem.] Conf. Schleusner. Lexic. N. Test. h. v. [O.] In eandem sententiam Augustinus de Civ. Dei Lib. I. Cap. 5. *Eleemosynae ex rapina deo odibiles*. Idem: *haec est apud deum grata eleemosyna, quae ex vernacula substantia, non quae ex fraudulenta praeda tribuitur*. [Schon.]

179. εἰ μὴ τυγχάνει δίκαιος] nisi juste dispenset, distribuat sua pauperibus, non considerans vel attendens, quem agrum colat, cui benefaciat. [Neand.] Similiter Chrysostomus

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ὡς λέγοντες· αὐτὴ γὰρ ἐστὶν ἀρχὴ καὶ τελευτὴ πασῶν τῶν ἀρετῶν. Chrysostomus vero fidem non minus pie virtutum facit principem et coronam, dum ait: πίστις μήτηρ καὶ στεφάνη καὶ σιμπεραίωσις τῶν ἀρετῶν ὑπάρχει. Simile dictum Aristoteli etiam tribuitur: ἀρχὴ (videlicet) ἀρίστη πάντων μὲν ὁ θεός, ἀρετῶν δὲ εὐσέβεια. [Neand.]

188. ὄργανον] Mariam matrem Christi ἀειπαρθένον intelligit. [Idem.]

189. στήσομαι] coram iudice scilicet. i. q. accusabo, reum faciam. [O.] Conf. Pauli Apostoli verba Rom. XII. vs. 17. 19. [Schon.]

191. Ἐπὶ νεκρῷ μὴ θρήνηι] Non vetat prorsus lugere mortuos, cum scriptura id permittat, et patres suos defunctos luxerint; sed ne in impatientiam et indignationem adversus deum luctus erumpat, dubitationem quoque de providentia, cum videmus, bonos citius mori quam improbos. [Neand.]

193. Γέλα μὲν etc.] Id est: ride eos et stultos putato, qui confidunt nimium in bonis istis fortunae inconstantibus et quavis aura levioribus. [Idem.]

τρόχον] Similiter Agapetus Sched. Reg. No. 11. Κύκλος τις τῶν ἀνθρώπων περιτρέχει πραγμάτων, ἄλλοτε ἄλλως φέρον ἅψα καὶ περιφέρων· καὶ τοῖτοις ἀνισότης ἐστὶ, τὸ μηδὲν τῶν παρόντων ἐν ταυτότητι μένειν. Δεῖ οὖν σε, κράτιστε βασιλεῦ, ἐν τῇ τούτων ἀγχιστρόφῳ μεταβολῇ ἀμετάβλητον ἔχειν τὸν εὐσεβῆ λογισμόν. [Schon.]

194. Λάλει τῷ θεῷ ἢ πολλὰ] Cyprianus Lib. II. Epist. 2. Sit tibi vel oratio assiduā vel lectio; nunc cum deo loquere, nunc deus tecum. [Idem.]

τῇ μελέτῃ τοῦ νόμου etc.] id est: voluntatem dei considerans id efficies, ne seu deum seu proximum offendas. [Neand.]

195. Λουτήρ etc.] Vide supra ad Sent. 52. [O.]

μέμνησο, τίνας χάριν ἐδάκρυσας] id est: cogita, quid petas, quam necessitatem deo proponas. [Neand.] Potius: recordare, cujus causa lacrymas fuderis, scil. ob peccatorum tuorum conscientiam. [O.]

196. ἐτασθήσονται] Potentes, quia abutuntur sua potentia, facientes quod non licet, sive quod libet; (Sic volo, sic jubeo, sit pro ratione voluntas, ut in versu Satyrici indicatum est) potenter quoque tormenta patientur. [Neand.] Similiter auctor libri Sapientiae VI. v. 7. et seqq. δυνατοὶ δὲ δυνατῶς ἐτασθήσονται· ἐν γὰρ ὑποστέλλεται πρόσωπον ὁ πάντων δεσπότης οὐδὲ ἐντρα-

πῆσται μέγας, ὅτι μικρὸν καὶ μέγαν αὐτὸς ἐποίησεν, ὁμοίως δὲ
 προνοεῖ περὶ πάντων· τοῖς δὲ κραταιοῖς ἰσχυρὰ ἐφίσταται ἔρευνα.
 ἔτασθήσονται. Neander *praeerunt*. Male. Imo *examinabuntur a ju-*
dice. Sic in Democriti Fragm. 77. ἦν καὶ πάνν ἐτάζει τοὺς ἀδικούν-
 τας. Verbum ἐτάζειν, quod dubiae auctoritatis videbatur Schnei-
 dero in Lexico, occurrit et apud Platonem in Cratyl. Cap. 59.
 (pag. 410. ed. H. Steph.) οἱ μὲν ἐναντὶν ἐκάλουν, ὅτι ἐν ἑαυτῶ,
 οἱ δὲ ἔτος, ὅτι ἐτάζει. Conf. Jo. Valent. Schmidt. in Supplemento
 Lexicorum Schneideri et Riemeri novissime edito (Berol. 1817.)
 pag. 35. [O.]

197. ἡμεῖς δὲ πονοῦντες, etc.] Similiter Augustinus in
 Psalm. 36. o, homo, operarius es, dei: postea est tempus merce-
 dem accipiendi. [Schon.]

200. τὸ φορτίον αὐτοῦ ἀκαρπίζοντα] onus suum
 disjicientem, scil. venia peccatorum ipsi concessa: Nisi malis:
 onus suum discutientem, h. e. ab uno humero tollentem in alte-
 rum levandi causa. Pro κρινόμεν legendum κρινωμέν. [O.]

201. καθάραν' εἰκόνα] primam innocentiam. [Neand.]
 i. q. τὸν καινὸν ἄνθρωπον τὸν κατὰ θεὸν κτισθέντα, ἐν δικαιοσύνῃ
 καὶ ἰοσιότητι τῆς ἀληθείας, ut ait Paulus Apostolus Eph. IV,
 24. [O.]

μεθ' ὃ εὐσθῆαι] excolere, perficere (bono sensu), vervoll-
 kommen, zur Vollendung bringen. [O.]

202. πρὶν γυμνωθῆναι] antequam in opus erumpant
 pravae cogitationes. Has enim appellat Nilus animae ulcera, quae
 matura et rupta pus effundunt. [Neand.]

ἵνα κερδαίνωμεν] i. e. ut evitemus, effugiamus, damit
 wir uns ersparen. Sic Act. XXVII, 21. ἔδει κερδῆσαι τὴν ὕβριν
 αὐτὴν καὶ ζημίαν. ubi vid. Wetsten. N. Test. Tom. II. p. 644.
 et Schleusner, in Lexico h. v. [O.] Simile Augustini praeceptum
 in Quaest. ex utroque Test. Quia impunitum non debet esse pec-
 catum, puniatur a te, ne tu pro illo puniaris: peccatum tuum
 judicem te habeat, non patronum. [Schon.]

203. οἱ συμπλακέντες τῷ βίῳ, etc.] Conf. II. Timoth.
 II. v. 3. 4. [Schon.]

205. κρίνεται] damnatur, reus peragitur peccati. [Neand.]

206. ἐπιτιμώσεις] poenis, seu vitis et peccatis, propter
 quae poena irrogatur. [Idem.]

207. Ἐναντιμνήσεις etc.] Conf. Jacob. Epist. Cap. V.
 v. 20. [O.]
 208. ἡμεῖς δὲ ἵνα etc.] Dum enim alium admones, te ipsum

quoque mones, docēs et instigas, ne labaris, aut contra dei voluntatem in similibus facias. [*Neand.*]

208. *Λέγειν τι μέλλων* etc.] Nihil dicendum aut faciendum, cuius honestas rationes non possimus probare bonis omnibus. Ea vero cura efficiet, ut semper caute et sapienter agere studeamus. [*Idem*]

209. *αἰσχύνῃν νόρα*] id est noli dare operam turpibus: sis piger, torpeas in malis, ne afficiaris iis, quae dedecus turpe secum afferunt: vide, ne fias infamis ob quodcumque scelus perpetratum, seu ne habeas causam metuendi justam reprehensionem hominum. [*Idem.*] Mihi alius plane videtur horum verborum sensus esse: nam, ut ex verbis τὸ χαλεπὸν γὰρ ἐπατέρωθεν μέτρον liquet, duo extrema opponit heic Nilus: τῆς ἀμαρτίας τὴν τιμίωσαν φόβου, ἐτ: τὴν αἰσχύνῃν δὲ νόρα. Diceré itaque vult: *Propter quidem peccati metus, pudorem vero sinas intorpescere*, h. e. *ne*, ne prae nimio peccatorum pudore de salute tua desperes fiduciamque tui ad resipiscendum necessariam amittas. [O.]

210. τῶν μελλόντων ἀγαθῶν] honorum futurae vitae, aeternorum. Conf. I. Cor. II, 9. [*Neand.*]

211. *πομφόλυγες*] Varro in Praefat. ad Libb. de re rust. *Quod si, ut dicitur, homo est bulla, eo magis et senex.* Vide Erasmi. Chil. 2. Cent. 3. Adag. 48. [*Schon.*] Conf. Hemsterh. ad Lucian. Contempl. Cap. 19. Tom. III. pag. 402. ed. Bipont. [O.]

212. *Μὴ σπεῖρες πονηρά*] Similiter Jesus Siracides Cap. VII. v. 3. *Τὶς, μὴ σπεῖρε ἐπ' ἀλλοτρίαν ἀδικίας, καὶ οὐ μὴ θείσῃς αὐτὰ ἐπταπλάσια.* ubi vid. Bretschneider. V. Cl. pag. 139. [O.]

τὸν γεωργῶν τῶν ἀκανθῶν] Sic edidi e correctione Neandri verissima. Antea τῶν γεωργῶν τῶν ἀγαθῶν, nullo sensu. [O.]

213. τὸν χόρτον] Conf. I. Petr. I. v. 24. [*Schon.*]

214. *τοῖς ὀπλίταις κέχρηται*] male utitur armigeris, id est fortiter repugnat iis, qui, peccatores cum sint, conantur tamen se contra ipsum armare, non reconciliati prius cum deo, carentes veris armis, quibus repelluntur ignita tela hostis. [*Neand.*] Obscura sententia, nisi statuamus, Nilum h. l. sensu plane insolito τοῖς ὀπλίταις posuisse pro τοῖς ὀπλιζουσί, qui ipsum armis exstruxerunt. [O.]

215. *ἐχθρόν*] Intelligere videtur diabolum, quem κατ' ἐξοχὴν ἐχθρόν appellant Patres Ecclesiastici. Vid. Suicer. Thes. Eccl. h. v. Nam extrema hujus Sententiae verba, *γυμνὸς γὰρ ὢν πτερῶν ὡς στρουθίου ἐμπαίζεται*, adumbrata sunt ex Jobi Cap. XL. 24. ubi de Leviathane dicit Jehova: *καὶ ἐμπαίξῃς αὐτῷ ὡσεὶ ὄρνέω,*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

intelligunt. Sic enim appellant scriptores ecclesiastici vitia et peccata, qualia sunt ignorantia et contemptus dei, socordia item et ignavia in studio honorum operum. Vid. Suicer. Thes. Eccl. v. ὕπνος Tom. II. pag. 1384. De tali somno loquitur Chrysostomus Homil. CV. Tom. VI. Χαλεπὸς ὕπνος τῆς ψυχῆς ὁ ζημιωτὴς τῶν χαννοτέρων, ἢ τυφλότης τῆς καρδίας, ἢ συλήτρια τῶν θησαυρῶν τοῦ πνεύματος. [O.]

231. ἀποκλίνοῦσα] Maximus Serm. περὶ διδαχῆς καὶ λόγων eadem verba citans legit νεύουσα. [O.]

235. περιθέων] lege περιρέων. [Conr. Gesner.]

236. τοῖς ἀποτασσομένοις] i. e. iis, qui valedixerunt rebus humanis, monachis. Vid. supra ad Vitam Secundi. [O.]

240. Non est moralis sententia, sed excerptum ex Epistola ad amicum quendam. Ceterum de libidine eunuchorum vid. Arnob. Lib. V. Cap. XI. pag. 175. ed. nostr. et notam nostram ad Adriani Tyrii Fragm. 5. annex. Philoni Byzantio p. 206. [O.]

τὸν εὐνοῦχον Σμάραγον] Sic legendum, ut sit nomen proprium, non, ut habet Joannes Damascenus in Parallel. Sacr. pag. 524. τῶν εὐνούχων σμάραγον, *spadonum strepitum.* [O.]

244. Ἡδονῆ etc.] Videtur Nilus loqui de gaudio spirituali, quo ex illius opinione fruebantur ii, qui mundo valedicentes vitae solitariae se addixerunt. [O.]

246. κῆρας] Vocabulo κῆρα, ac, ἡ, carent Lexica et Glossaria, nisi quod Hesychii Glossa habet (Tom. II. pag. 249. ed. Albert.) κῆρας — ἀκαθαρσία, μολύσματα, βλάβας. et paulo post: κῆρες — ψυχαι, συμφοραί, μοῖραι θανατηφόροι. ita ut videatur κῆρας — τὰ μολύσματα, sordes, tanquam proprium vocabulum, (forte a κῆρα, ac, primae declinationis) distinxisse a κῆρες (quod est a κῆρ, ὄς, ἡ, tertiae declinationis). Sed alia prioris formationis exempla frustra quaesivi. Fortasse tamen legendum κῆρες, quod de animi vitii vel sordibus occurrit etiam apud Sophoclem Trachin. 454.

— — — — — ἐλευθέρω
 ψευδεῖ καλεῖσθαι κῆρ πρόσθετιν οὐ καλή. [O.]

249. ἐχθρὸς φόνιος εἶναι] Joannes Damascen. in Sacris Parallel. p. 509 seq. addit: μᾶλλον δὲ συμπάσχειν καὶ συναλγῆν καὶ εὐχὴν ὑπὲρ αὐτοῦ πρὸς τὸν θεὸν ποιῆσθαι, etc. [O.]

256. συμφέρει σοὶ τὸ αἴτημα] Post haec verba Joannes Damascenus eandem Sententiam citans in Sacris Parallelis pag. 472. ed. Lequien. haec addit: Πᾶς ὁ αἰτῶν λαμβάνει, φησί. λαμβάνει δὲ, εἰπερ ζητοῖ τὰ συμφέροντα τῆ ψυχῆς. [O.]

-260. αἰτήματα μυστικά] i. e. *preces pro donis spiritua-*
libus. Nihil amplius [O.]

-261. Μὴ νόμιζέτωσαν etc.] Haec et sequens Sententia
videntur excerptae ex majore aliquo opere, in quo de munere
et officiis episcoporum et doctorum ecclesiae disputaverat; Ni-

lus: [O.]

-262. προστάσσοντος] Forté προτάσσοντος. [C. Gesner.]

-267. φύλλα καὶ πομφόλυγες] Conf., Sent. 211. [O.]

269. θριξ λελευκασμένη etc.] Initium hujus Sententiae,
supra habuimus Sent. 253. [O.]

270. συγκροτήσεως] Συγκρότησις videtur; h. l. esse *con-*
eordia, a συγκροτέω, propr. *manus conjungo, complodo*, hinc 2. per
metaph. *concor sum, conspiro.* Vid. Suicer. Thes. Eccles. h. v.
et Matthaei ad Joann., Chrysostomi Homil. sel. II. pag. 78. [O.]

276. Πῶς ἐξέπεσεν etc.] Vid. Jesai. XIV, 12. [O.]

277. καταβαπτίζεσθαι] καταβαπτίζεσθαι, verbum scripto-
ribus ecclesiasticis frequentatissimum, de malis, aerumnis, ten-
tationibus, animum obruentibus ac demergentibus. Sic Chryso-
stomus Epist. CV. παρακαλῶ ὑμᾶς, μήτε πρὸς τὰ φαιδρά του πα-
ρόντος κεχηνέναι, μήτε ὑπὸ τῶν λυπηρῶν καταβαπτίζεσθαι. Plura,
vide ap. Suicer. Thes. Eccles. h. v. [O.]

283. ἀνθρώπων γνωστικῶν τε καὶ σώφρονα ἐλομένω
ν] Aut delendum ἐλομένω, aut legendum ἀνθρώπων γνωστικῶν
τε καὶ σώφρονα βίον ἐλομένω. Βίος γνωστικός, *vita contemplativa,*
ascetica. [O.]

ἀρχειον] i. e. *noxium, damnosum*, ut saepius in scriptori-
bus sacris. Vid. Schleusner. Lex. N. T. h. v. et Munker. ad Anto-
nii. Liberal. Cap. XI. pag. 72. ed. Verheyk. [O.]

284. καὶ ἀπέστη τοῦ πρέποντος] Lequien. *vertens*
atque ab eo, a quo aiebatur, (deo scil.) defecisse legisse videtur
τοῦ τρέποντος. [O.]

285. ἐκπορευθῆς] Scribe ἐκπορευθῆς, ab ἐκπορεύω. [O.]

287. ἡ τοῦ ἐτέρου ἐπιθυμία] Lequien. *vertens vene-*
red cupiditas legisse videtur ἡ τοῦ ἐντέρου ἐπιθυμία. Sic Aelian.
Var. Hist. IV. Cap. XIV. πόρνης ἐντερον γυναικός de pudendo mu-
liebri. Fortassis tamen ferri potest ἐτέρου per litoten dict. *alia-*
tum etiam pejorum rerum cupiditas, Begierde nach anderm (noch
schlimmern). [O.]

288. σχολαστικός] h. l. *qui otium (σχολήν) sectatur, amans*
vitae solitariae, sensu insolentiore. De aliis hujus vocabuli signi-
ficationibus vid. Suicer. in Thesaurō Eccles. h. v. et intpp. ad
Hieroclis *Ασεία* Cap. I. pag. XX. ed. Schiér. [O.]

289. φιλένδεικτης] Hoc vocabulum alibi legisse non memini. [O.]

293. λόγοθειον] ratio, quae exigitur ab hominibus. Vocabulum apud scriptores ecclesiasticos haud infrequens. Ita Joannes Chrysostom. in Psalm. IV. καθ' ἐκάστην ἡμέραν ἐν ἐσπέρα λογοθειον ἀπαιτεῖ τὴν ψυχὴν, καὶ καταδίναζε τὸν ἡμαρτηκότα λογισμόν. et idem Homil. XVIII. in Epist. ad Rom. vocat ultimi iudicii diem ἡμέραν λογοθειου. Plura vide ap. Suicer. Thesaur. Eccles. h. v. [O.]

293. εὐψυχεῖς] vert. *benigno et clementi es animo.* [O.]

297. λιβέλλουε] Vox Latina. vid. Meurs. Glossar. Graeco-Barb. h. v. Cum talibus libellis sive literis supplicibus (*Bittschreiben*) Nilus h. l. preces comparat. [O.]

304. αὐτὸ] Annon legendum αὐτοί, nos ipsi? [O.]

310. Ἄξιόν σοι etc.] Haec verba, quae Joannes Damascenus Nilo adscribit, leguntur etiam apud Gregorium Nyssenum Orat. VI. de beat. [*Lequien.*]

312. Οὐδὲν πάμπαν etc.] Videntur haec verba increpationem continere ad monachum quendam sive anachoretam socordem et officia sua negligentem. [O.]

ταὶ ὀλοκωνίτιδα] Legendum aut τὴν ὀλοκωνίτιδα; aut quod magis placet, τὰ ὀλοκωνίτιδια (deminut.). ὀλοκωνίτις, bulbi species, qui videtur fuisse cibus monachorum in deserto viventium. Vid. Foes. Oeconom. Hippocr. h. v. [O.]

314. εὐθυμεῖν] Sic edidi pro ἐπιθυμεῖν, flagitante sensu. [O.]

319. σπατάλης] Suid. Σπατάλη — ἢ τροφή, ἀ σπατάλω, de qua v. vid. Suicer. in Thesaur. Eccles. et Schleusner. Lex. N. Test., [O.]

καὶ σφηνόμηνος] Verte: *etiamsi per cuneum intrudetur, und wenn er auch hineingekeilt, mit dem Hammer hineingeschlagen würde.* [O.]

321. θεατρον] Vert. *qui e caelo spectant*, deus soil. et angeli. Vid. Matthaei ad Chrysostom. Homil. select. II. not. 19. pag. 73. [O.]

323. διαπρλου] διαπρλουμαι prop. *serra dissecor*. 2. metaphor. *discrucior, moleste fero, indignor.* Vid. Suicer. Thesaur. Eccles. qui apposite citat Persii verba Sat. III.

— — — — — *turgescit vitrea bilis,*
Findor. *das Herz zerbricht mir.* [O.]

324. τολμᾶς χορηγεῖσθαι etc.] Saltare scilicet choreas

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

In Theoctisti Sententiis.

ΘΕΟΚΤΙΣΤΟΥ] Quis hic Theoctistus vel Theoctistes fuerit, non liquet. Duo ejus nominis citantur a Fabricio in Bibliotheca Graeca: primus Lib. V. Cap. 40. (Tom. X. pag. 137.) inter Melodos Graecos, cujus Cantica Sacra MSSa refert Lambecius in Catalogo MSS. Bibl. Vindobon. Tom. VIII. p. 99. alter Lib. VI. Cap. IX. Tom. XIII. pag. 432. medicus Procopio memoratus Lib. II. de bello Gothorum Cap. II. cui posteriori ut ascribere malim has sententias, movent me praecepta quaedam, quae in illis continentur, medicinalia et diaetetica, v. c. 7 et 9. Ceterum vocabula rariora et loquendi formas insolentiores mirum in modum aucupatur hic scriptor, quo corruptiorem alium et depravatiorem a librariis vix inveneris. [O.]

1. *πῶς γὰρ οὐ;*] Affirmandi formula optimis scriptoribus usitata; v. c. Xenophonti Memorabb. IV. Cap. II, 20: Vid. Matthiae Gramm. Graec. maj. pag. 898. Opp. negatio *πῶς γὰρ;* de qua adeundi Valckenaer. ad Euripid. Phoeniss. v. 1614. et Koen. ad Gregor. Corinth. pag. 144. ed. Schaefer. [O.]

ἐπικόουφιζειν ἀτυχίας ἐλέω καὶ συμφόρω . . . παραπιπτούσας] Pessime haec interpretatus est Conr. Gesnerus. Quis enim unquam vel Graecorum vel Graeculorum *ἔλεος* de miseria dixerit? Immo *ἐλέω* et *συμφόρω* (quod h. l. accipiendum sensu proprio et primario pro *doloris consortio*, *das Mittragen*, *Mitdulden*) conjungendum cum *ἐπικόουφιζειν* hoc sensu: *Molesta profecto res est calamitates, quae propter humanae vitae inconstantiam ingruunt, commiseratione et doloris consortio non levare.* [O.]

διὰ τὸ ὁμογενὲς καθ' ἑστέωτας] Malim *εἰς τὸ*. [Gesner. in marg.] Quid si legamus *πρὸς τοὺς εἰς τὸ ὁμογενὲς καθ' ἑστέωτας*? [O.]

2. *μετὰ προλήψεως*] cum nimia expectatione, fiducia, *mit hoher Meinung*, *Erwartung*. [O.]

3. *Γῆν ὡς περ ἐπαμησαμένοι ἀνθρώποι . . . κατέχεαν ἑαυτοῖς*] Annon respicit Theoctistes ad usum athletarum arenam in se invicem conjiciendi, ut manus eo firmius membris injectae sederent? quod *πάρουρτειν* dicebant Graeci, arenam autem conspersam *ἀγῆν*. Vide Menag. ad Laert. VI, 27. pag. 235. ed. Meibom. et Heyn. V. S. ad Epictet. Enchirid. Cap. XXIX. pag. 94. 95. [O.]

κατέχεαν] Vert. *obruere solent*. Vide supra ad Chilonis Apophthegm. 4. [O.]

5. *Εὐ παθοῦσι* etc.] Egregie in eandem sententiam Jesus

Siracides Cap. VI. v. 10. et seqq. Καί ἐστι φίλος κοινωνός τραπέζων, καὶ οὐ μὴ παραμείνη ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς σου· καὶ ἐν τοῖς ἀγαθοῖς σου ἔσται ὡς σὺ, καὶ ἐπὶ τοὺς οἰκέτας σου παρήρησιάζεται· ἐὰν ταπεινώθῃς, ἔσται κατὰ σοῦ, καὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου σου κρυβήσεται. [O.]

7. τὸ ἀνακεχωρηκός τοῦ θυμοειδοῦς] Non bene Contr. Gesnerus *internam animi alacritatem, cum sit iracundiam, iram in intimo animi recessu flagrantem, quae te coquit et versat in pectore fixa.* [O.]

ὑπεκλύειν] *sensim et paulatim exsolvere, dissolvere.* Sic Hippocrates de Morbis Mulier. Lib. I. pag. 600. ed. Anut. Foes. Genev. καὶ παλμοὶ ἐστὶν ἦσιν ἀσθενέες, ὑπεκλύόμενοι, ἐπ' ἀνάδιδόντες, ὀξέες. [O.]

ἐν τοῖς περιπάτοις] Al. περιπέζοις nullo sensu. [Gesner. in marg.] ὑπεκλύειν ἐν τοῖς περιπάτοις, *crebris deambulationibus dissolvere, durch Spaziergehen vertreiben, auslaufen, ausspazieren.* [O.]

9. τὴν ἐπὶ θάνατον] scil. ὀδόν. [O.]

10. Δίαν εὖ βεβηκότων ἀνδρῶν] Bene vertit Gesnerus *constantium, βεβηκέναι, stare, firmiter insistere.* Ita Polemon in Orat. I. in Cynaegirum §. 25. ἐν γὰρ τῷ μετὰ θάνατον βεβηκέναι δόξαν ἢ χάρις οὐκ ἔχει. 2. morali sensu, ut h. l., *constare sibi.* Eadem significatione morali v. βάσις occurrit in Epist. Socrat. I. pag. 7. ed. nostr. de Bellerophonte: καὶ τὰς βάσεις ἀπολλύειν, οὐχ ἄσπερ ἡμεῖς οἴομεθα λέγειν, ἀλλὰ τὴν παρήρησιαν, ἐφ' ἧς ὀρθοῦται ὁ ἐκάστου βίος. ad quem locum vide quae observavimus in nota ad Epistolam Criticam patruelis nostri J. C. Orellii, additam ad calcem Memnonis pag. 327. et ad Philon. Byzant. de VII Orbis Spectac. Cap. I. pag. 79. [O.]

διαφυλαττόντων] Insolens plane et, quod sciam, sine exemplo usus hic participii pro infinitivo positi loco nominativi subiectum indicantis. [O.]

12. ἀρχθῆναι] Non dubitavi in textum recipere hanc lectionem a C. Gesnero in margine positam. Ipse edidit ἀρχθῆναι. [O.]

ἀνενεγκεῖν] Vide paulo ante Sent. 9. [O.]

13. Ναῦν ἐξ ἐνὸς ἀγκυρίου] Eandem Sententiam habuimus supra in Similit. Socrat. [O.]

καὶ ἐκ μιᾶς ἐλπίδος] Excidit aliquid post καὶ, forte βίον, ut in dicto illo Socratico, vel, quod h. l. aptius videtur, ψυχὴν αὐτ' ἑαυτοῖς. [O.]

14. σκιατροφίας] Erat scil. mollium et effoeminatorum vitam in umbra sive umbraticam agere, quod Graeci dicebant

σκιατραφῆσθαι, σκιατραφία, vel, ut h. l., σκιατροφία. Vide, qui de h. v. multus est, Ast. V. Cl. ad Platon. Phaedr. Cap. 16. p. 263. [O.]

15. ὑπέραντλον] ὑπέραντλος proprie dicitur navis, cujus sentina vel aqua per fatiscientes rimas illabente, vel tumidis fluctibus desuper infusis tanta copia exundat, ut exhauriri amplius non possit, atque adeo periculum instet praesentissimum, ne mersa navis intereat: hinc 2. morali sensu de hominibus pravis affectibus exundantibus, ut ap. Lucian. in Timon. Cap. 4. πόσοι φαίθοντες, ἢ Δευκαλίωνες ἱκανοὶ πρὸς οὕτως ὑπέραντλον τοῦ βίου. ubi vid., qui hanc vocem nube exemplorum doctissime illustrat, Hemsterhusius ὁ πᾶν Tom. I. pag. 340 seqq. ed. Bipont. [O.] •

17. διαλύγιον] Lege διαλύγιον. *lapsum ingentem ac perpetuum.* Timaeus Lex. Plat. Διαλύγιον — ἐπὶ πολὺ διῆκον· ἐπὶ φαύλον δὲ αὐτῷ κέχρηται. (Theaetet. p. 122. E. μικρὰ μὲν καὶ διαλύγιος φλυαρία.) πολὺ καὶ ἄμετρον. ubi vid. Ruhnken. pag. 88. ed. 2. Conf. Dorville ad Chariton. Lib. III. Cap. III. pag. 368. [O.]

18. Σαινόντων] Σαίνειν, *blandiri, adulari*: proprie canum esse caudas agitantium, hinc ad homines translatum, pluribus ostendunt Reitzius ad Lucian. de merced. conduct. Cap. 20. Tom. III. pag. 537. ed. Bipont. et Schleusner. in Lexic. N. Test. h. v. [O.]

19. Τὸ μὲν δυσωπεῖσθαι etc.] Locus non est integer. [Gesner. in marg.] Locus misere corruptus, luxatus et mutilus. Jam prima verba, Τὸ μὲν δυσωπεῖσθαι, quid sibi velint, fateor me non intelligere et post δυσωπεῖσθαι plures voces excidisse suspicor. [O.]

προπολλοῦσαν ἰδεῖν ἐπηλυγάζοντων etc.] Alias πρὸ πολλοῦ συνιδεῖν. et alias post φυλάξασθαι punctum notatur. [Gesner. in marg.] Cujus lectionis vestigia secutus sic equidem legendum conjicio: φυλάξασθαι οὐ ῥάδιον, πρὸ πολλοῦ τοῦ σ' ἀνιδεῖν (una voce) ἐπηλυγάζοντων. ῥᾶον δὲ τὸ ἀμύνασθαι τὰς τῶν διαφορῶν. ut haec sit totius loci sententia: *Difficile est cavere amicorum conversationes, quae in inimicitias exiturae sunt, cum multo ante, quam id animadvertere possis, similitatem (familiaritatis nomine) occultent. At multo facilius cavere sibi ab apertis inimicorum offensionibus.* Eandem plane ellipsin habemus apud Xenophontem Ephesium de Amor. Anth. et Abrocóm. Lib. III. Cap. II. pag. 57. ed. Locell. ἕως δὴ ἐλήφθησαν οὐ πρὸ πολλοῦ τοῦ σ' ἰδεῖν. De v. ἐπηλυγάζειν, *abscondere, obvelare, occultare*, a λύγη vel ἡλύγη — σκιά, σκοτία, νύξ, vid. Duker. ad Thucyd. Lib. VI. Cap. 36. pag. 60. ed. Beck. [O.]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

10. *Τὰ καλὰ* etc.] Philonis' Judaei Sententia ab iisdem citata, unde correximus vitium editt. Ald. et Luscini. *τὰ κακά*. [O.]
13. *Βίωv ὁ σοφός* etc.] Citant iisdem verbis Antonius et Maxim. l. l. [O.]
14. *Τῷ φθόνῳ* etc.] Hic finem posuimus collectioni Aldinae, Quae in ea, sequuntur, passim leguntur in praecedentibus opusculis. Duas Sententias postremas addidimus ex Antonio et Maximo. [O.]

Annotationes in Supplementum Sententiarum Pythagoricarum e collectione Rittershusii.

49. *Ἀρχὴ ἡμῶν παντός*] Hanc Sententiam ipse explicat Jamblichus eodem libro Cap. 30. (p. 383. ed. Kiessl. O.) *Ἀρχὴν δὲ ἀπεφαίνοντο (οἱ Πυθαγόρειοι) ἐν παντὶ ἐν τι τῶν τιμιωτάτων εἶναι ὁμοίως ἐν ἐπιστήμῃ τε καὶ ἐμπειρίᾳ, καὶ ἐν γενέσει καὶ πάλιν δύο, ἐν οἰκίᾳ τε, καὶ πόλει, καὶ στρατοπέδῳ, καὶ πᾶσι τοῖς τοιοῦτοις συστήμασι. δυοθεώρητον δ' εἶναι καὶ δυσσύνοπτον τὴν τῆς ἀρχῆς φύσιν ἐν πᾶσι τοῖς εἰρημένοις. ἐν γὰρ ταῖς ἐπιστήμαις οὐ τῆς τυχοῦσης εἶναι διανοίας τὸ καταμαθεῖν τε καὶ κρῖναι καλῶς βλέψαντας εἰς τὰ μέρη τῆς πραγματείας, ποῖον τούτων ἀρχή. μεγάλην δ' εἶναι διαφορὰν, καὶ σχεδὸν περὶ ὅλου τε καὶ παντός τὸν κίνδυνον γίνεσθαι, μὴ ληφθείσης ὀρθῶς τῆς ἀρχῆς. οὐδὲν γὰρ, ὡς ἀπλῶς εἰπεῖν, ἔτι τῶν μετὰ ταῦτα ὑγιᾶς γίνεσθαι, ἀγνοηθείσης τῆς ἀληθινῆς ἀρχῆς. τὸν αὐτὸν δ' εἶναι λόγον καὶ περὶ τῆς ἐτέρας ἀρχῆς· οὔτε γὰρ οἰκίαν εὔ ποτὲ ἂν οἰκισθῆναι, μὴ ὑπάρξαντος ἀληθινοῦ ἀρχόντος, τῆς ἀρχῆς τι ἐκουσίον. ἀμφοτέρων γὰρ δεῖ βουλομένων τὴν ἐπιστατείαν γίνεσθαι, ὁμοίως τοῦ τε ἀρχόντος καὶ τῶν ἀρχομένων· ὡσπερ καὶ τὰς μαθήσεις τὰς ὀρθῶς γινομένας ἐκουσίως δεῖν ἔφασαν γίνεσθαι, ἀμφοτέρων βουλομένων, τοῦ τε διδάσκοντος καὶ τοῦ μανθάνοντος· ἀντιτείνοντος γὰρ ὁποτέρου δήποτε τῶν εἰρημένων, οὐκ ἂν ἐπιτελεσθῆναι κατὰ τρόπον τὸ προκείμενον ἔργον. οὕτω μὲν οὖν τὸ πείθεσθαι τοῖς ἀρχουσι καλὸν εἶναι ἐδοκίμαζον, καὶ τὸ τοῖς διδασκάλοις ὑπακούειν. [Rittershus.]*

50. *Φιλότης ἰσότης*] Sic edidi ex emendatione Kiesslingii. In textu Jamblichi est: *ἐπιφυλότης ἰσότης*. [O.]

51. *Οἱ δὲ Μάγοι* etc.] Haec verba addidit Stobaeus ex Herodoto. [O.]

52. *Πυθαγόρας εἶπεν* etc.] Sic Ecphantus Pythagoricus Lib. de Regno ap. Stobaeum Serm. XLVI. *ἡ πολυτέλεια μάτηρ τῆς ἀκρασίας· αὐτὰ δὲ τὰς ὑβρίας, ἐξ ἧς τῶν ἐν ἀνθρώποις κακῶν τὰ πολλὰ.* Et alius Pythagoricus Callicratides Lacon Lib. de

familiarum felicitate apud eundem Stobaeum Serm. 83. hanc sextuplicem ponit seriem et gradationem: Ἄ. ὑπερβάλλουσα πᾶσι κόσμον ἐλευθέριον καὶ διεξαγωγὴν κατὰρχὰ ὕβριος καὶ ὀλέθρου ἱζοῦται τοῖς ἀνθρώποις. ἀνάγκη γὰρ τοῖς πολλὰ ἔχοντας τετυφῶσθαι πρῶτον, τετυφωμένους δὲ ἀλαζόνας γίνεσθαι, ἀλαζόνας δὲ γενομένους ὑπερηφάνους ἤμεν, καὶ μήτε ὁμοίως μήτε ἴσως ὑπολαμβάνειν τοῖς συγγενέας καὶ ὁμοφύλως καὶ φυλέτας, ὑπερηφάνους δὲ γενομένους ὕβριστὰς ἤμεν· ὕβριος δὲ πάσαις ἔσχατον καὶ πέρασ ὀλεθρος. Valde congruit hisce Pythagoricis illa Ciceronis gradatio pro Roscio (Amerino Cap. XXVII. fin. O.): *In urbe luxuries creatur: ex luxuria existat avaritia necesse est: ex avaritia erumpat audacia: inde omnia scelera ac maleficia gignuntur.* Ex Pythagorae equidem scito feci aliquando hunc hexametrum: Τὴν πόλιν εἰσδύνει τροφή, κόρος, ὕβρις, ὀλεθρος. [Rittershus.] In eandem sententiam Theognis v. 155 seq.

Τίπτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῶ ἄλβος ἐπῆται
Ἀνθρώπῳ, καὶ ὅτῳ μὴ νόος ἄρτιος ἦ. [O.]

53. Οὐδὲν δεῖ etc.] Vocat hoc præceptum Jamblichus μέγιστον γενναϊότητος ἔργον, maximum generosi animi fundamentum. [Rittersh.]

D. Wytttenbachii et Editoris Annotationes in Similitudines et Sententias ex Plutarcho excerptas.

1. Ὀνειρώ etc.] Haec Sententia et sequentes usque ad 5. exstant sub Plutarcho nomine in Appendice Jo. Damasceni Parallel. Sacr. MS. Florent. Equidem neque de his neque de sequentibus omnibus (e quibus omisimus eas, quae supra continebantur, in collectione Demophili et Stobaei. O.) ex Maximo et Antonio depromptis magnopere contendam, eas Plutarchum habere auctorem: omittere eas non debui, quando adscripto Plutarchi nomine exstant. Alii apud eosdem compilatores feruntur loci vere Plutarchei ex libris qui supersunt, omissis auctoris nomine: quos locos, ut hic non repetendos, sua quemque sibi sede memoravimus. Sententia 1. Ὀνειρώ etc. ap. Anton. et Maxim. p. 704. (ed. Gesner. Wechel. cum Stobaeo) Isidoro tribuitur. Sentent. 2 et 3. ibid. p. 706. sine nomine subjectae sunt Epicuri dictis. 5. Καὶ ὁδοῦ ap. Antonium p. 235. sub nomine Plutarchi, certe Plutarcheo 6. Τῷ μὲν ἴσον ζυγῷ subjectus. [Wytttenb.]

9. Ἐκ μὲν τοῦ ποδός etc.] Exstat etiam ap. Arsenium Violet. MS. Tit. περὶ λογικοῦ. [Idem.]

10. Ὁδηγὸν τυφλὸν etc.] Simile D. Salvatoris dictum de Pharisaeis Matth. XV, 4. Ἀφετε αὐτούς· ὀδηγοὶ εἰσι τυφλοὶ τυφλῶν. Τυφλὸς δὲ τυφλὸν εἰάν ὀδηγῇ, ἀμφοτέρω εἰς βόθυνον πεσοῦνται. [O.]

11. Ποτόν etc.] Sumtus hic locus ex Plutarcho περὶ φιλοπλουτίας Cap. 2. Vol. X. p. 149. [Hutten.]

ἔσβεσε — ἠκέσατο] i. e. σβεννύειν — ἀκείσθαι εἶωθε, ut saepius. [O.]

12. τῶν ἀνθρώπων] Hoc minus bene respondere videbatur, antecedenti τῶν νεκρῶν. Quare legendum conjeceram τῶν ἀνοήτων. Sed jam nil puto mutandum meliora. edoctus simili vel potius paucis tantum verbis mutatis eadem plane Sententia, quam sub Epicteti nomine servavit nobis idem Antonius eodem sermone (p. 247. ed. Wechel.): Οἱ μὲν κόρακες τῶν τετελευτηκότων τοὺς ὀφθαλμοὺς λομαίνονται, ὅταν οὐδὲν αὐτῶν ἔστι χρεία· οἱ δὲ κόρακες τῶν ζώντων τὰς ψυχὰς διαφθείρουσι, καὶ ταύτης ὄμματα τυφλαίτουσιν. Dixit itaque Plutarchus, sive quis fuerit auctor Sententiae nostrae, τῶν ἀνθρώπων pro τῶν ζώντων. [O.]

16. Ὁ τῶν ἀσώτων βίος etc.] Latet h. l. amphibolia quaedam in v. βίος. Denotat scil. et vitam vel sanitatem et victum, (Vide quae annotavimus ad Epist. Socrat. 29. p. 260.) quod utrumque effertur quasi in incontinentibus. [O.]

18. Ἀχάριστον εὐεργετεῖν etc.] Legitur haec Sententia etiam quadam varietate apud Apostolium Proverb. V, 30. ubi est: Ἀχάριστον εὐεργετεῖν καὶ νεκρὸν μυρίζειν ἐνὶ σύγκειται. Πλούταρχος. [Wytttenb.]

19. Φθείρεται etc.] Exstat quoque in Arsenii Violeto MS. tit. περὶ μέθης. [Idem.]

23. ἀπὸ τῆς πρώτης λήψεως αὔξει] Wytttenbachius corrigendum videri monet ἀπὸ τῆς πρώτης ὑπολήψεως, vel ἐκλάμψεως, αὔξεται. [Hutten.]

36. Στάσιμοι etc.] Exstat etiam apud Arsenium Violet. MS. tit. περὶ ἀρετῆς. [Wytttenb.]

35. Ὁ ὑπὲρ μικρῶν etc.] In Arsenii Viol. MS., unde edidit Matthaeus ad calcem lib. de vit. Pud., exstat sub nomine Plutarchi: at ap. Stobaeum Serm. XX. p. 173. (ed. Wechel.) et in Sententiis Antonii et Maximi p. 329. abscribitur Apollonio. [Id.]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

Nusquam facta malae mentis inulta manent.
 Sed finem cujusque videt deus, atque repente
 Irruit, ut verno missa procella die,
 Quae maris immensi postquam volventibus undis A
 20 Aequora concussit, deque feraci solo
 Laetas excussit segetes, ascendit ad altas
 Divorum sedes, astraque clara facit:
 Almaque vis terram solis collustrat opimam,
 Et parent toto nubila nulla polo.
 25 Sic subita est vindicta Jovis, quem non tamen, ut nos,
 Quaslibet ob causas ira movere solet.
 Nec colare potest se mens impura malorum,
 Sed cujusque suo tempore vita patet.
 Continuo pendunt hi poenas, serius illi:
 30 Si nunc fata aliquos praeteriere deum,
 Asperiora iterum venient, tandemque parentum
 Auctorum nati facta scelestaluent.
 At non sic homines una justique malique,
 Id quod quisque tenet, ducimus esse bonum:
 35 Donec quid passi lacrimas fundamus inanes,
 Interea ad spes nos otia vana trahunt.
 Si cujus squallent exanguis corpora morbo,
 Certo persuadet sana futura sibi.
 Cum sit hic ignarus, fortem se judicat esse,
 40 Pulcrum deformis se quoque censet homo.
 Pauperie hic rapida postremam rosus ad arcam,
 Se tamen immensa credit habere bona.
 Colligit hic alibi, ille per aequora salsa vagatur
 Navibus, exoptans lucra referre domum,
 45 Per mare piscosum ventis delatus iniquis,
 Omnino vitae nulla pericla timens.
 Alter pingue solum curvo perstringit aratro,
 Cujus in inflexo vomere cura vacat.
 Vulcani artificis notis doctaeque Minervae
 50 Artibus ad victum colligit ille satis.
 Alter Olympiadum Musarum munera, doctus
 Doctrina affectus fraenat ubique suos.
 Vatem alium primus jaculator fecit Apollo,
 Qui destinatum nuntiet ante malum:
 55 Cui faveant superi: verum fatalia prorsus
 Solvere nulla queunt sacra, nec augurium.
 Pharmaca Paeonis, medica qui floruit arte,

- Nonnulli exercent: meta nec hosce regit.
 Exiguus nam saepe dolor dimanat in acriem,
 60 Quem medicina quidem blanda levare nequit.
 Hunc gravibus multo languentem tempore morbis
 Contingens sanum protinus ille facit.
 Commoda nonnunquam fato atque molesta trahuntur;
 Nec tibi missa deum dona vitare potes.
 65 In cunctis discrimen inest: neque noverit ullus,
 Vertere quo se, rem, debeat, aggrediens,
 Inceptas alius bene res absolvere tentans.
 In magnam noxam labitur improvidus.
 At subiens alius non rite negotia, fausto
 70 Successu rerum solvitur inscitia.
 Porro nullus opum mortalēs inter habetur
 Finis; nam nostrum qui bona plura tenent,
 Bis tantum quaerunt. Quisnam satiaverit omnes?
 Vulpinos astus dii tribuere viris.
 75 Hinc tamen emergit clades, quam Jupiter ultor
 Cum mittet, nullus non aliquando feret.
 (*Aliam ejusdem Elegiae non minus elegantem versionem metricam Joachimi Camerarii lege sis in Thomae Crenii Collectione tractatum de eruditione comparanda pag. 132. seqq.*)

Ejusdem Fragmentum XIII. (*ed. Brünck. p. 110.*)

Divitiis auget multos fortuna sceleratos
 Atque bonos nulla commoditate juvat
 Nos tamen haud ducemus opes virtute priores
 Haec est certa, illas sors regit instabilis

Ejusdem Fragmentum XIV. (*ibid.*)
 (*Sigismundo Gelenio interprete*)

- Impubes pueri septem volventibus annis
 Claudunt enatis dentibus eloquium.
 Post alios totidem divorum numine dextro
 Occultum pubis nascitur indicium.
 5 Annis ter septem prima lanugine malas
 Vestiet aetatis robore conspicuus
 Quartus id augebit jam septenarius, isque
 Optima virtutis proferet iudicia
 Adde alios totidem, festinans ocys aetas
 10 Conjugio monuit quaerere progeniem.
 Sexta aetas animo, si quid deest, addet

Disces, quid deceat; quid quoque dedeceat.

At quae succedunt per proxima ter duo lustra,
Ornabunt linguam dulcibus eloquiis.

15 Nona aetas languet, tum frigida membra retardant
Virtutem nonnunquam interituram animi.

At quisquis decimam poterit attingere metam,
Jam tempestivo funere conciderit.

Ejusdem Fragmentum XVII. (ed. Brunck. p. 113.)

(Joachimo Camerario interprete ex Thōmae Crenii
l. l. p. 223. seq.)

Civibus ostendet breve, nostra amentia, tempus,
Quae sit, quod verum proferet in medium.

Fragmentum XVIII. (ibid.)
Eodem interprete.

Nix de nube cadit violenta, et grandinis imber,
Claraque terribili fulgura luce tonant.

A magnisque viris res publica vertitur; excors
Unius ut vulgi serviat imperio.

Fragmentum XIX. (ed. Brunck. pag. 114.)

Quod peperit vobis mala tanta ignavia vestra,
Ne vos insontes insimulate deos.

Ipsi etenim istos praesidiis auxistis, et haec est
Fax prima indigni caussaque servitii.

5 Quin vulpino etiam nunc gressu inceditis omnes,
Et levitas cunctis maxima mentis inest.

Nam linguae et verbis inhiant fallacibus aures,
Sed nemo adspiciens improba facta, notat.

Ad Pittaci Apophthegmata.

pag. 176. post Sent. 25. adde:

25 a. Ὁ Πιττακὸς ἐδίδου τῶν Ἀμφιαράων χρημάτων ὃν δ' οὐκ ἠθέλησε λαβεῖν. ὅθεν καὶ ὁ Πιττακὸς λέγει πρὸς αὐτόν· εὖ δ' ὄπωπῳ χρυσῶν ἔρωτος ἐγένω· ἢ γὰρ ἂν χεῖρας ἐτοίμους εἶχες λαβεῖν. [Scholiastes ad Aristotelis Rhetor. l. c. pag. 38. lin. 30. ed. Paris. ap. Neobar. de anno 1539.]

Pittacus pecuniam aliquando obtulit Amphiarao: quam cum

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

Ad Supplementum Sententiarum Pythagoricarum.

pag. 426. post Sent. 65. adde:

66. Πυθαγόρας ἐρωτηθεὶς, πῶς δεῖ ἀγνωμονοῦσθαι πατρίδι προσφύρεσθαι, εἶπεν, ὡς μητρὶ. [Stob. Serm. de patria.]

Pythagoras interrogatus, quomodo oporteat se gerere erga patriam ingratham: ut erga matrem, respondit.

67. Τοὺς ἀδικήσαντας μὴ πράττεις δίκας, ἀρκεῖ γὰρ αὐτοῖς ὑπὸ τῆς ἰδίας ταπεινοῦσθαι κακίας. [Anton. et Maxim. Serm. de ira et excaescentia pag. 330.]

Ab iis, qui injuriam fecerunt, ne sumito poenam, satis est enim illos suo premi malo.

68. Μυστικῶς καὶ τὸ Πυθαγόρειον ἐλέγετο, ἕνα γενέσθαι καὶ τὸν ἄνθρωπον δεῖν. [Clemens Alexandr. Stromat. Lib. IV. p. 535. ed. Francofurt.]

Mystice dictum est illud Pythagoreum: Oportere hominem quoque fieri unum.

69. Πυθαγόρας παρήγγελλε τοῖς μανθάνουσι, σπανίως μὲν ὀμνύναι, ἡρησαμένους δὲ τοῖς ὅρκοις πάντως ἐμμένειν. [Diodor. Frugm. Lib. X. Tom. IV. pag. 55. ed. Bipont. Conf. Carm. aureum vs. 2.]

Pythagoras discipulis suis praecipiebat, ut ad jurandum raro ac tarde accederent; ubi vero semel jurassent, ut prorsus sacramenti fidem servarent.

70. Ὁ αὐτὸς παρήγγελλε πρὸς τοὺς θεοὺς προσιέναι τοὺς θύοντας μὴ πολυτελεῖς, ἀλλὰ λαμπρὰς καὶ καθαρὰς ἔχοντας ἐσθῆτας ὁμοίως δὲ μὴ μόνον τὸ σῶμα καθαρὸν παρεχομένους πάσης ἀδίκου πράξεως, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν ἀγνεύουσαν. [Ibid. pag. 56.]

Idem monebat; ut sacrificantes non pretiosis, sed candidis et puris vestibus amicti deos adirent; neque solum corpus mundum ab omni labe ac scelere, verum mentem quoque castam conservarent.

ADDENDA ET EMENDANDA

I N D E X N O T I S

pag. 454. lin. 16. post verba Ast V₂ Cl. pag. 251. adde: Stanlejus in Hist. Philos. pag. 530. ed. Olearii explicat: *omnia ea tantum agentes, quae commode et sine molestia fieri possint*; ut gladio non nisi ansa apprehensa utimur, qua parte minime nobis aegre faciat. Quae explicatio optime quidem convenit cum voce λαβή, quae significat ensis ansam vel capulum: vide Menag. ad Laert. VI. §. 62. pag. 249. ed. Meibom.: sed minus bene cum avarorum moribus, qui nullos non labores atque molestias subeunt lucri faciendi causa. [O.]

pag. 456. post lin. 19. adde Notam sequentem:

79. Τὰ τῶν πλουσίων καὶ ἀσώτων χρήματα etc.] Eandem sententiam Diogeni Cynico attribuit Laertius in ejus vita Lib. VI. §. 60. his verbis: Τὸς ἀσώτους εἶπε παραπλησίους εἶναι οὐκ αἰσ ἐπὶ κρημνῶ πεφυκυῖαι· ὧν τοῦ κάρπου μὲν ἄνθρωπος οὐκ ἀπογεύσεται, κόρακες δὲ καὶ γόπες ἐσθίουσι. [O.]

pag. 459. lin. 33. post v. Vide Foes. Oeconom. Hippocr. h. v. adde: Opp. τὸ ἐκλεικτὸν vel ἐκλεικτὸν (ab ἐκλείχω), *ecligma* vel *electuarium*: Vide Coel. Aureliani. Tard. Lib. I. Cap. IV. [O.]

pag. 465. lin. 36—38. συγγενοῦς διαφέρει vert. praestat etc. Delenda haec verba, quae incuria fudit. Immo διαφέρει h. l. contrarium significat, *differt*, i. e. *deterior est*. Er ist um nichts schlechter. [O.]

pag. 470. lin. 3. post v. ἀρκεσθησόμεθα addē: Stanlejus tamen vertens: *Carnis vox est, procul famem, procul sitim, procul frigus*, videtur verba Σαρπιδος φωνῆ accepisse pro voce hominis corpori dediti et sensibus tantum servientis. Nur der Sinnliche spricht: *Weg Hunger!* etc. Sed nostrae explicationi favet Porphyrii locus ad Marcellam Cap. XXX. init. [O.]

pag. 474. lin. 15. post verba —servanda est. [Schaefer.] adde: De hoc jurejurando legatur Plutarchus Lib. I. de Placitis Philosophorum Cap. 3. Macrobius Lib. I. in Somn. Scip. Cap. 6. et L. Cael. Rhodiginus Lib. XII. Antiquar. Lection. Cap. 9. Meminit

eiusdem et Nazianzenus *eis tēn áγían πεντηκοστὴν* fol. 262. *τὴν ἑβδομάδα τιμῶσιν Ἑβραίων παιῖδες, ἐκ τῆς Μωσέως νομοθεσίας, ὡσπερ Πυθαγορικοὶ τὴν τετρακτὺν ὕστερον, ἣν δὴ καὶ ὄρκον πεποι-
ηται. [Zehner.]*

pag. 477. lin. 3. post verba p. 227. Kiessl. adde: Invidiam hoc symbolo vetari putat Perizonius ad Aelian. Var. Hist. Lib. IV. Cap. XVII. pag. 370. ed. Gronov. quia invidiae maxime proprium sit cor suum edere et macrescere alterius rebus opimis. Vide elegantissimam ejus descriptionem ap. Ovid. Metam. II, 761 et seqq. [O.]

pag. 479. lin. 7. post verba pag. 794.] adde: Sed juvat adscribere ipsius Olympiodori verba ex ejus particula Commentarii in Phaedonem edita novissime ab Andr. Mustoxyde in Συλλογῇ Ἀποσπασμάτων ἀνεκδότων excusa Venetiis 1817, pag. 8. Ἦν δὲ ὁ Φιλόλαος εἰπὼν, ὅτι οὐ δεῖ ἐξάγειν ἑαυτὸν, διὰ τῶν αἰνιγμάτων. ἔλεγε γάρ, ἀπιόντι εἰς ἱερὸν οὐ δεῖ ἐπιστρέφειν, καὶ ἐν ὁδῷ μὴ σχίζειν ξύλα. ἐδήλου δὲ τοῦτο, τουτέστι μὴ σχίζε καὶ τέμνε τὸν βίον. ὁδὸς γάρ ὁ βίος. Τὸ δὲ μελετᾶν θάνατον ἐδήλου διὰ τὸ ἀπιόντα εἰς ἱερὸν μὴ ἐπιστρέφειν. ἱερὸν γάρ, ὁ ἐκεῖσε βίος. πατὴρ γάρ ἡμῶν καὶ πατρὶς ἐκεῖ. Ἔλεγεν οὖν, ὅτι καθαρτικῶς ζῶν μὴ ἐπιστρέφου, τουτέστι μὴ διάκοπτε τὴν καθαρτικὴν ζωὴν. Ἔλεγε δὲ καὶ ἄλλως μὴ ἐξάγειν ἑαυτὸν, διότι Πυθαγόριον παράγγελμα, μὴ ἀποτιθέσθαι, ἀλλὰ ἀνεπιτιθέσθαι βάρη, τουτέστι συμπράττειν τῇ ζωῇ, μὴ ἀντιπράττειν. [O.]

pag. 483. lin. 22. post verba et J. A. Fabricii Menologium pag. 2. adde: Conf. Perizon. ad Aelian. V. Hist. Lib. IV. Cap. XVII. [O.]

pag. 489. lin. 25. post verba καὶ ἀνιέρων σαρκῶν μεταλήψεως adde: „Videtur id sumptum a Judaeis, a quibus non pauca accepisse Pythagoram, affirmat Josephus Lib. II. contra Apion. „Sed et alii similiter ab iis abstinebant, etiam in vestitu et calceis, aequae ac Pythagoras, qui ne vestimenta quidem ἐκ τῶν θνησιδίων admittebat. Vide Philostrat. in Apollon. I, 1. Certe apud Romanos nefas habebatur Flaminicis calceos aut soleas fieri ex mortuae pecudis corio, sed licebat fieri ex occisae alio, qui aut immolatae. Ratio haec additur, quoniam sua morte extincta omnia funesta sunt. Vide Festum in Mortuae.“ Haec Perizonius ad Aelian. V. Hist. Lib. IV. Cap. XVII. [O.]

pag. 494. lin. 10. post verba non autem ad alienos adde: Sed jam retracto sententiam meliora edoctus ab eodem Perizonio, qui ad Aelian. l. l., ubi idem Pythagorae praeceptum affertur, μὴ χρῆσθαι βαλανείῳ, haec observat: „Quotidie utebantur lotio-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

ἢ Πλείστοι τῶν ἀνθρώπων κακοί, (διχῶς γὰρ ἐνφίρεται τὸ αὐτὸ ἀπόφθεγμα), οἱ περὶ Σωκράτην τὸν Βυζάντιον Βίαντος λέγουσιν εἶναι; καὶ τὸ Μελέτη πάντα καθαίρει, Περιάνδρου τυγχάνειν βούλονται· ὁμοίως δὲ τὴν Γνώθι καιρὸν, παραίνεσιν Πιττακοῦ καθοστάναι. Ὁ μὲν οὖν Σόλων τοῖς Ἀθηναίοις, Πιττακὸς δὲ Μικυληναίοις; ἐνομοθέτησαν, ὅψι δὲ Πυθαγόρας, ὁ Φερεκίδου γινώριμος, φιλόσοφον ἑαυτὸν πρῶτος ἀνηγόρευεν. [O.]

pag. 527. lin. 27 — 29. Sed hoc sensu v. οἰκείος dativum conjunctum habet, non genitivum. Vid. Menag. ad Laert. I. §. 92. pag. 53. ed. Meibom. Jam vero loco accuratius inspecto muto sententiam, et credo, verba haec esse e sede etc. — Haec ita lege — Insolentiozem constructionem v. οἰκείος cum genitivo notavit jam Menagius ad Laert. I. §. 92. pag. 53. ed. Meibom. Nam alias dicitur οἰκείος τινί. — Jam vero loco accuratius inspecto mihi videntur haec verba e sede etc.

pag. 535. lin. 12. post verba atque litis esse miseriam. [Lyc.] adde; Schol. ad Platon. Charmid. (edit. Lips. ap. Tauchnitz. Tom. IV. pag. 317.) ita: Ἐγγύα· πάρα δ' ἄτα, ἐπὶ τῶν ῥαδίως ἐγγνωμένων καὶ κακῶς ἀπαλλαττόντων. Λέγουσι δ' αὐτὸ ἐν Δελφοῖς ἀναγεγράφθαι. Οἱ δὲ εἶπον, οὐχ οὕτως ἔχειν, ἀλλὰ μόνον, Ἐγγύη, ἄτη· καὶ παρέχουσι μάρτυρα τούτου Κρατίνον τὸν νεώτερον λέγοντα·
 Εἰς ἐγγύας τρεῖς πρῶν, ἀνήρεθην.
 Οὕτω ποτ' ἐν Δελφοῖσιν ἦν τὰ γράμματα.
 Τὴν ἐγγύην, ἄτην. ἀλλ' ἐγὼ φιλέταιρον εἶχον ἔθος.

Ὅτι δὲ ἐστὶν ἐν Δελφοῖς, Ἐγγύα· πάρα δ' ἄτα, δῆλον ποιεῖ Πλάτων Χαρμίδη; λέγων· ὃ δὴ μοι δοκοῦσι παθεῖν καὶ οἱ τὰ ὑστερα γράμματα ἀναθέντες, τό τε, Μηδὲν ἄγαν, καὶ τὸ, Ἐγγύα· πάρα δ' ἄτα, [O.]

pag. 537. lin. 14. Εὐήθης, simplex, fatuus. Conf. de hoc et — l. Εὐήθης, simplex, fatuus. (videtur respondere nostro treuherzig). Conf. de hoc etc.

I N D E X

VOCUM GRAECARUM, QUAE IN NOTIS ILLUSTRANTUR.

A.

- Ἀγαθοφανής. Democrat. Sent. 47.
 Ἄγγελος. Neo-Platoniorum doctrina de Angelis. Porphyr. 21.
 Ἄγειν — Ἀρχθῆναι et Ἀρχθῆναι confusa. Theoctist. Sent. 12.
 Ἀγροίκος et Ἀγροῖκος. Demophil. Simil. 48.
 Ἀθημοσύνη. Democr. Fr. 27.
 Ἀερίζειν — Ἀερίζουσα μέριμνα. Secund. 4.
 Αἰκία. Bias Apophth. 1.
 Αἰματισμένη et Ἰματισμένη confusa. Secund. 8.
 Ἀκατάλητος et Ἀκατάλητος. Secund. 1.
 Ἀλείπειν. Nil. Sent. 100.
 Ἀλειύειν ἄνθρωπον. Solon. Apophth. 39.
 Ἄς in sermone et oratione. Demoph. Sim. 19. Pyth. Symb. 46.
 Ἀμύχανος. Thales Apophth. 4.
 Ἀμύξος. Pyth. Symb. 9.
 Ἄν pro εἶν cum Indicat. Porphyr. 13.
 Ἀναμοχλεύειν. Nil. Sent. 71.
 Ἀναφαιρέτος. Demoph. Sent. 1.
 Ἀνασολής et Ἀνώφολής. Nil. Sent. 341.
 Ἀναχωρεῖν — τὸ ἀνακεχωρηκός. Theoctist. Sent. 7.
 Ἀνδάνειν τινα non Graecum. Democrit. Fr. 18.
 Ἀνιόρταστος. Democrit. Fr. 45.
 Ἄνεσις. Demoph. Sim. 4.
 Ἀντίδικος de diabolo. Sext. Rufin. 34.
 Ἀντιτάσσεσθαι. Nil. Sent. 127.
 Ἀνύβριος active. Democrat. Sent. 38.
 Ἀνυπόκριτος. Nil. Sent. 228.
 Ἀνυπόστατος et Ἀνυπόκτατος. Secund. Sent. 11.
 Ἄνωθεν. Socr. Sim. 71.
 Ἀνώμαλος — τὸ ἀνώμαλον τοῦ βίου duplici sensu. Nil. Sent. 58.
 Ἄξιος πάντων. Opp. μηδενός. Democr. Fr. 4.
 Ἀπάθεια sensu malo. Democrit. Fr. 166.
 Ἀπανδόμευτος. Democr. Fr. 45.
 Ἀπελπίζειν. Solon. Apophth. 3.
 Ἀποικονομεῖσθαι et Ἀποικοδομεῖσθαι. Theoctist. Sent. 23.
 Ἀπόκτησις βίου. Secund. Sent. 19.
 Ἀπολείπω — Ἀπολείψας recentioris Graecitatis. Pyth. Aur. Carm. v. 70.
 Ἀποπληξίη. Democr. Fr. 28.
 Ἀποσκυβαλίζειν. Cleobul. Ald.
 Ἀποστάτης φωτός. Secund. Sent. 6.
 Ἀποσχοινίζειν. Nil. Sent. 152.
 Ἀπότασις δειληή. Secund. Sent. 4.
 Ἀποτάσσεσθαι. Vit. Secund.
 Ἀπραγῶν. Demetr. Phal. Thales.
 Ἀπρακτος. Socr. Sim. 49.
 Ἀρκεῖσθαι τινί. Democr. Fr. 1.

Ἀρμόζειν et Ἀρμόζεσθαι. Demoph. Sim. 29. Socr. Sim. 19. Sosiad.

Ἀρμονία et ἀριθμός de deo. Porphy. Fragm. Poet.

Ἀρπεδονάπται. Democrit. Fr. Phys. 5.

Ἄρτι — οἱ ἄρτι ἐκ φιλοσοφίας. Ariston. Sim. 96.

Ἄρτιος. Democr. Fr. 60.

Ἀρχεῖον, τό. Solon. Apophth. 54.

Ἀσφαλέστερος et Ἀφελέστερος. Demoph. Sim. 52.

Ἀσφαλίζεσθαι. Nil. Sent. 134.

Ἀυθάδεια. Nil. Sent. 134.

Ἀυτάρκεια. Demoph. Sim. 17.

Ἀυτίκα. Democr. Fr. 119.

Ἀυτοβοήθητος. Vit. Secund.

Ἀφοσιούσθαι. Porphy. 3.

Ἀχρεῖος. Nil. Sent. 283.

B.

Βαδίζειν πρὸς τοὺς θεοὺς. Pyth. Sent. 4.

Βαίνειν — Βεβηκέναι. Theocrist. 10.

Βάκλος. Vit. Secund.

Βάρος — τὰ βάρη μεταφέρειν. Demoph. Sim. 16.

Βέμβιξ. Pittac. Apophth. 9.

Βεσηδάριος. Secund. Sent. 18.

Βῆμα. Pyth. Symb. 36.

Βίος, victus. Demoph. Sim. 20. Democrit. Fr. 102.

Βίος κερημένως βίου. Chilon. Apophth. 9.

Βιωτικός — οἱ βιωτικοί. Nil. Sent. 87.

Βουκολεῖν. Porphy. 6.

Βούλομαι — εἰ δὲ βούλει. Porphy. 13. εἰ τινὶ βουλομένῳ ἂν ᾖ. Democr. Fr. 119.

Γ.

Γέλασμα, res ridicula. Secund. Sent. 12.

Γεωργεῖν sensu morali. Nil. Sent. 79.

Γίγνεσθαι περὶ τινα. Ariston. Sim.

Γινώσκειν sensu forensi. Sosiad.

Γνωρίζειν τοὺς ἐπαίνοισι. Democrat. Sent. 82.

Γνωστικός βίος. Nil. Sent. 283.

Δ.

Δαίμον. Mentio geniorum maiorum apud Neo-Platonicos. Porphy. 21.

Δειλός. Pyth. Aur. Carm. v. 44.

Δείπνον νεκροῦ. Socr. Sim. 53.

Διακράτημα. Secund. Sent. 1.

Διαπρίεσθαι. Nil. 323.

Διαφέρειν. Demoph. Sent. 30.

Δίδωμι, dare volo, offero. Pittac. Apophth. 12.

Δίκη — Δικην λαχεῖν. Socr. Sim. 66.

Δίφρος. Pyth. Symb. 66.

Διωλύγιος. Theocrist. 17.

Δράμα. Gregor. Naz. 3.

Δυναστεία. Demetr. Phal. Bias.

Δυσωπειόσθαι. Democr. Apophth. 9.

Ε.

Ἐγκοῦτης. Nil. Sent. 137.

Ἐγκύκλιος — τὰ ἐγκύκλια μαθήματα. Ariston. Sim. 94.

Ἐγχος et Ἐχθος. Solon. Apophth. 16.

Εἶμι — Εἶναι ἐπὶ τινι. Democrit. Fr. 77.

Εἰσόπτρισμα. Secund. Sent. 4.

Εἰσφέρειν pro εισφέρειν. Anachars. 2.

Ἐκβάλλειν, depromere e penu. Demoph. Sent. 4.

Ἐκκλησία. Nil. Sent. 56.

Ἐκτενής. Socr. Sim. 62.

Ἐντρέπεσθαι τινα. Democrat. Sent. 67.

Ἐλαιούργεῖον. Thales Apophth. 8.

Ἐμπεδα φιλάσσειν. Porphy. 5.

Ἐμπιος. Jamblich. Sim. 87.

Ἐνδελεισιμός — θυσία ἐνδελεισιμοῦ. Nil. Sent. 117.

Ἐνδόσιμον, τό. Porphy. 8.

Ἐντερον, τό, sensu turpi. Nil. Sent. 287.

Ἐξαναψήχειν et Ἐξαναψίχειν. Periand. Apophth. 6.

Ἐπήβολος. Ariston. Sim. 103.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

quentem sententiam. Jambl.
Sim. 86. b.
Καιρός. Demoph. Sim. 35. 3
Κακοφραδοσύνη. Democrit. Fr.
83.
Καλλωπίζεσθαι et Εὐσχημονέ-
σθαι. Democrat. Sent. 51.
Κᾶν cum indicat. Demoph.
Sim. 26.
Καπηλεῖον et Καπηλεία. Ana-
chars. Apophth. 14.
Καρδία — καρδίαν ἐσθίειν. Pyth.
Symb. 4.
Κάρτα et Κακά confusa. De-
mocr. Fr. 1.
Καταβαπτίζεσθαι. Nil. Sent.
277.
Καταβολή et Διαβολή. Cleobul.
Ald.
Καταγνύειν ὀδόντας. Pyth. Symb.
48.
Καταπίνειν, devorare, deglu-
tire. Pyth. Symb. 105.
Κερδαίνειν. Nil. Sent. 202.
Κέρδος. Demetr. Phal. Periand.
Κῆρ — Κῆρες τοῦ βίου. Demo-
crit. Fr. 1.
Κῆραι et Κῆρες. Nil. Sent. 246.
Κίναδος. Democrit. Fr. 70.
Κιζάλλης. Democrit. Fr. 71.
Κλαδεύειν. Nil. Sent. 344.
Κολακεύειν bono sensu. De-
metr. Phal. Thal.
Κολοβώ. Κολοβοῦμαι. Nil.
Sent. 59.
Consuetudinarius. Pseudo-Seneca
122.
Κόπος et τόπος confusa. De-
moph. Sim. 17.
Κτάσθαι passive. Pyth. Aur.
Carm. v. 16.
Κῦδος δίκης. Democr. Fr. 31.

Λ.

Λαβή — Λαβὴν ζητεῖν, ἔχειν,
ποιεῖν κατὰ τὴν λαβήν. Socr.
Sim. 42.
Λεωφόρος, ἢ, (scil. ὁδός) Pyth.
Symb. Jambl. 4.
Λιβανωτός, ὁ, et τὸ Λιβανωτόν.
Socr. Sim. 3.
Λιβέλλος. Nil. Sent. 297.

Λίδιος et Λύνδιος. Demetr.
Phal. Cleob.
Λογοθέσιον. Nil. 292.
Λόγος de Christo. Greg. Naz.
11.
Λοιδορεῖν, objurgare. Demetr.
Phal. Periand.
Λουτήρ de lacrymis. Nil. Sent.
52.

Μ.

Μάστιξ sensu metaphor. Nil.
Sent. 121.
Ματεύειν, Μαστεύειν. Thales
Apophth. 2.
Μάχαιρα — εἰς μαχαίρας ὀρούειν.
Democr. Fr. 43.
Μεθοδεύεσθαι. Nil. 201.
Μειράκιον. Pyth. Sent. 34.
Μέρος — κατὰ μέρος. Socr. Sim.
75.
Μέτατον. Vit. Secund.
Μετέκδυμα. Socr. Sim. 19.
Μηδεῖς — Μηδὲν σοὶ καὶ ἔμοι.
Nil. Sent. 183.
Μολόγη. Pyth. Symb. Jambl. 38.
Μόριον. Porph. 33.
Μωμάσθαι, μωμέεσθαι. Demo-
crat. Sent. 14.

Ν.

Ν ἐφελκυστικὸν omittitur apud
scriptores Ionicos. Democrit.
Fr. 1.
Νεανίσκος, Νεανίης. Pyth. Sent.
34.
Νεκρός — Νεκροῦ δεῖπνον. Socr.
Sim. 53.
Νῆψις. Nil. Sent. 41.
Νομίζειν. Socr. Sim.
Νυμφών. Nil. Sent. 222.

Ξ.

Ξενητεία. Democrit. Fr. 62.
Ξύλον ποικίλον. Pitt. Apophth.
14.

Ο.

Occasio. in occasione. Pseudo-
Senec. 93.
Ὄδοις — Ὄδόντας καταγνύειν.
Pyth. Symb. 48.
Οἰκῆσις. Demetr. Phal. Cleob.
Οἰκονομία — διὰ, κατ' οἰκονο-
μίαν. Porph. 1.

Οἶτος et Σίτος permutata. Democrit. Fr. 42.
 Ὀλοκωνίτις. Nil. Sent. 312.
 Homo pro corpore. Sext. Rufin. 376.
 Ὀνομα, merum nomen, vocabulum. Secund. Sent. 11.
 Ὀνυχίζεσθαι. Pyth. Symb. 27.
 Ὄξις. Pyth. Symb. 9.
 Ὅπως et Ὀκως cum Infinitivo. Democrit. Fr. 77.
 Ὀρθοσύνη. Democrat. Sent. 6.
 Ὀρμιζειν ναῦν ἐξ ἀγκυρίου. Demoph. Sim. 45.
 Ὅτι et Ὅτι confusa. Bias Ald.
 Οὐ, οὐκ pro οὐ μόνον. Democrat. Sent. 27 et 55.
 Οὐδέν οὐ, οὐκ. Porph. 23.
 Οὐς, ansa vasculi. Demoph. Sim. 3.
 Ὀψις sensu passivo. Nil. Sent. 92.

Π.

Παιδεύειν, —εσθαι. Nil. Sent. 120. sensu corripienti, castigandi insolitum apud honos scriptores. Demetr. Phal. Cleob.
 Πανακηδής. Democrit. Fr. 120.
 Πάρα, πάρεστι. Demetr. Phal. Thales.
 Παραβάλλειν — Παράβαλε. Nil. Sent. 101.
 Παραβλέπειν, —εσθαι. Nil. Sent. 98.
 Παραισθάνεσθαι. Jambl. Sim. 89.
 Παρεκτείνεσθαι. Democr. Fr. 54.
 Πάρεργος — ὄδον πάρεργον. Pyth. Symb. Jambl. 1.
 Παριστάναί — Παραστήναί. Vit. Secund.
 Πεινήν et πινῆν. Porph. 30.
 Πείρα. Nil. Sent. 153.
 Πείσμα βάλλειν, λύειν. Socr. Sim. 63. Porph. 5.
 Περιβόλαιον. Secund. Sent. 5.
 Περιλάμπειν τοῖς ὀφθαλμοῖς. Vit. Secund.
 Περιπέλεια. Porph. 2.

Πῆ et ποῖ confusa. Pyth. Aur. Carm. vs. 42.
 Πίστις — πίστεως κοινωνεῖν. Demetr. Phal. Pitt.
 Plutarchus emendatus. Demoph. Sim. 23.
 Ποικίλος — ποικίλον ξύλον. Pittac. Apophth. 4.
 Ποινή et Θοίνη. Democr. Fr. 73.
 Πολυδιοίκητος. Secund. Sent. 1.
 Πολυήκοος. Demetr. Phal. Cleob.
 Πολύς, ὁ, in sing. vulgus. Porph. 28. οἱ πολλοί. Socr. Sim. 44.
 Πολυδιοίκητος. Secund. Sent. 1.
 Πολυφροσύνη. Democr. Sent. 6.
 Πομφόλυξ. Nil. Sent. 211.
 Πορνεία, πορνεία. Greg. Naz. 9.
 Πορφύρα — τοῦ οὐρανοῦ. Secund. Sent. 6.
 Ποταμός de laborum et molestiarum affluentia. Porph. 5.
 Πράσσω — πεπραγμένος et γεγραμμένος confusa. Porph. 25.
 Προδοσία. Secund. Sent. 19.
 Πρόληψις. Theoctist. Sent. 2.
 Πρόξενος. Nil. Sent. 142.
 Προπάσχειν τινί. Nil. Sent. 172.
 Προστήκειν — προστετηκέναι πρός τι. Nil. Sent. 166.
 Πῶμα et πτώμα. Secund. Sent. 9.
 Πῶς γάρ οὐ; et Πῶς γάρ; Theoctist. Sent. 1.

P.

Ῥάβδος. Gregor. Naz. 17.
 Ratio, i. e. commodum, utilitas. Sext. Rufin. 195...
 Ῥέξις. Pyth. Aur. Carm. v. 2.
 Ῥυσμέω pro ῥυθμέω dialecto Abderitica. Democrit. Fr. 11.

Σ.

Σαίνειν. Theoctist. Sent. 18.
 Σαλεύειν ἐπὶ τινί. Demoph. Sent. 45.
 Seculum, mundus, res hujus mundi. Sext. Rufin. 12.
 Σειρήνες sensu metaph. Demoph. Sim. 23.
 Sensus. Pseudo-Senec. 86.
 Σῆμα et Στίγμα. Democrit. Fr. 93.
 Σκαλεύειν πῦρ. Pyth. Symb. 8.

Σκηνή. Democrat. Sent. 83.
 Σκῆνος et Σκηνή de corpore.
 Democrat. Sent. 2.
 Σκιά — ὁ βίος. Nil. Sent. 122.
 Σκιατροφία. Theoctist. 14.
 Σκορπίζειν. Nil. Sent. 51.
 Σμικρός — μέχρι σμικρᾶς. De-
 mocrat. Fr. 88.
 Σπατάλη. Nil. 323.
 Σπικουλάτωρ. Vit. Secund.
 Σπουδαιόμυθος. Democrat. Sent.
 70.
 Στίργειν. Sociad.
 Στήλη. Poena στήλης. Democr.
 Fr. 73.
 Στιβάς. Nil. Sent. 3.
 Στοιχεῖον. Porph. 24.
 Στρώμα — Στρώματα συνελί-
 σσιν. Pyth. Symb. 29.
 Submittere. - Pseudo - Seneca
 63.
 Συγκροσία, συγκρότησις. Nil.
 Sent. 270.
 Συμμεταβάλλειν passive. Socr.
 Sim. 60.
 Συναξίς. Nil. Sent. 101.
 Συνάπτειν et Συνάπτεσθαι τι.νι.
 Demoph. Sent. 15.
 Συνεστιώμενος et Συνεσθιόμενος.
 Secund. Sent. 8.
 Σύνθημα — ἀργυρικόν. Secund.
 Sent. 9.
 Συνοδεία. Democrat. Fr. 28.
 Σφηνόσθαι. Nil. Sent. 319.
 Σχήμα. Porph. 13. Σχήμα καὶ
 βῆμα. Pyth. Symb. 36.
 Σχολαστικός. Nil. Sent. 288.
 Σώζαν̄ sensu morali. Anachars.
 Apophth. 30.

Τ.

Τάχιστα pro τάχιον. Socr. Sim.
 73.
 Τέμνειν τιμάς. Democr. Fr. 74.
 Τεχνῆται, musici. Anachars.
 Apophth. 21.
 Τραχῦς. Demetr. Phal. Chilon.
 Τρόπος — κατὰ τρόπον. Opp.
 — παρὰ τρόπον Jambl. Sim. 90.
 Τύπων. Vit. Secund.
 Τύχη et ψυχὴ confusa. Demoph.
 Sim. 29. 32.

Τ.

Ὑπακούειν. Porph. 4.
 Ὑπαρ καὶ ὄναρ. Democrat. Fr.
 120.
 Ὑπεκλύειν. Theoctist. Sent. 7.
 Ὑπενδύεσθαι et Ἐπενδύεσθαι
 confusa. Demoph. Sim. 31.
 Ὑπέραντλος. Theoctist. Sent. 15.
 Ὑπερβαίνειν νόμον et νόμου
 quid differant. Porph. 26.
 Ὑπνώω — Ὑπνοῦν εἰς θάνατον.
 Nil. Sent. 229.
 Ὑπολείμματα, τὰ. Socr. Sim.
 11.
 Ὑπόπτατος. Porph. 8.
 Ὑπορρέειν. Greg. Naz. 12.
 Ὑποτίθεσθαι. Thales. Apophth.
 6.
 Ὑψιτενεῖν. Theoctist. 20.

Φ.

Φαγέδαινα. Democr. Fr. 92.
 Φάντασμα et Φρόντισμα. Se-
 cund. Sent. 7.
 Φειδός, — ὄτιρος. Democr. Fr. 90.
 Φθονεῖν et φθάνειν. Demoph.
 Sent. 4.
 Fidele, fidei creditum. Sext.
 Rufin. 18.
 Φιλενδείκτης. Nil. 289.
 Φιλήκοος. Demetr. Phal. Cleob.
 Φιλία, i. q. φίλοι. Demetr.
 Phal. Bias.
 Φιλοσοφία et φιλιᾶ confusa. De-
 moph. Sim. 28.
 Φιλοσοφεῖν, φιλοσοφία. Nil.
 Sent. 33. 170.
 Φιλοφρονεῖσθαι. Demetr. Phal.
 Cleob.
 Φορά. Porph. 22.
 Φρόντισμα et Φάντασμα. Se-
 cund. Sent. 7.
 Φυλάσσειν. Porph. 32.
 Φῶς de deo. Secund. Sent. 3.

Χ.

Χαννοῦν. Nil. Sent. 76.
 Χελιδών de homine loquaci.
 Demoph. Sim. 11. Pyth.
 Symb. 7.
 Χοῖνιξ — ἐπὶ χοῖνικος ἐσθίειν.
 Pyth. Symb. 1.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

7. *Expecta, quo nunquam poeniteas*] Cod. Steph. quod. Poenitet me utriusque lectionis. Scribo *Expete*. quam haec verba invicem migrarint, doctus scio. Est autem Periandri sententia apud Demetrium: *Ea facito, quorum non possit poenitere.* [Gold.]

10. *Mors juncta*] In Proverb. Senecae *mors incerta*. Columbanus Epist. II. *Differentibus mors incerta subrepat. Verum mors juncta.* Seneca: *ad latus mors est*, Epist. CX. ad Lucil. et apud Petronium (Cap. 114) *Si nihil aliud, certe diutius, inquit, juncta nos mors feret.* [Idem.]

12. *Amicos etc.*] Iambus Publianus. Et sic etiam Ausonius in Solon. Sent. *Clam coarguas propinquum, palam laudaveris.* [Idem.]

18. *viaticum augere*] Gold. *viaticum quaerere.* [O.]

19. *Non pudet te etc.*] Gold. *non pudeat te* sine interrogationis nota, quod praefero. [O.]

20. *omnia loqui?*] Post haec verba Goldasti vel potius H. Stephani Codex addit sequentia: *Servandus est ergo omni diligentia raro inventus amicus.* [O.] Scribo *rarus inventu.* Gloss. vet. *σπάνιος, desiderabilis, rarus inventu.* [Gold.]

21. *Quid sis, interest etc.*] Vulgatis libris mendum obrepserat, quod ope MSti detersimus, quia veteres Editiones: *Quid interest quod non habeas?* Erasmiana et deinceps: *Quid sis interest, quid non habeas.* In Proverb. *Quis sis, interest, non quis habearis.* Nostra lectio commodissima: *Non refert, quam dives sis, sed quam bonus.* [Idem.]

26. *Id agas, ne quis merito te oderit*] Iambus Publianus: *Id agas, ne quis tuopse te merito oderit.* Itaque MSS. *merito tuo te oderit* et vet. ed. [Idem.]

etsi nullos inimicos tibi facies injuria etc.] Goldast. *etsi nullos inimicos tibi facies, injuria multos facit.* Cum qua lectione (ut observat Goldastus) faciunt Proverbia Senecae, in quibus legitur: *Quamvis agas id, ut ne quis merito tuo te oderit, erunt tamen, qui semper oderint.* [O.]

28. *Optimus ergo*] *Ergo pro enim.* Sic igitur Plautus Mostell. *Surge dum huc; est consulere igitur quoddam Quod tecum volo.* et Valerian. de bon. discipl. *Quid igitur esset castum etc. nisi furorem animorum disciplina compesceret.* [Gold.]

30. *cognatis indulgentiam etc.*] Aliter et plenius

Goldast. *cognatis dilectionem praestabis, amicis fidem, omnibus aequitatem.* [O.]

33. *Nihil petas*] Gold. *Nihil petes.* [O.]

43. *nisi quod magno animo despicias*] Aut vehementer animi fallor, aut sensu carent ista. Legendum puto: *nisi animus magna despiciens*, itaque excusum video in Proverb. *Nihil magnum est in rebus humanis, nisi animus magna despiciens.* [Gold.]

50. *Dissensio*] Gold. *Semper dissensio.* [O.]

51. *imo occurre*] Gold. *imo potius occurre.* [O.]

53. *itaque te minus etc.*] Melius Goldastus: *Propterea te loquax inimicus minus quam taciturnus offendit.* [O.]

54. *Mira ratio*] Est forte ut legatur *Misera*: nam vere misera ratio est, quae non patitur in se inquiri. Alicubi Seneca: *Misera innocentia est ad legem bonum esse.* [Gold.]

55. *Ignosci amat etc.*] Quid sibi velint ista verba, haud temere dixerim. Vet. ed. aliam lectionem, alium sensum nuntiat. Quid si veriora haec sint? *Agnosci amat, qui, quod agit, ostendit.* [Gold.] Atqui minime sollicitanda vulgata lectio, hoc sensu: Aperto inimico, qui odium suum palam ostendit, magis ignoscendum, quam illi, qui odium celat, vel qui palam adulari et palpum obtrudens clanculum insidias struit. [O.]

60. *te autem nunquam*] Gold. *te nunquam.* [O.]

61. *Qui sibi videtur*] Gold. *Qui sibi videtur dives.* [O.]

62. *Qui a multis timetur etc.*] Iste vero Laberianus apud Macrobius: *Necesse est multos timeat, quem multi timent.* et in Proverbiis Senecae: *Multos timere debet, quem multi timent.* [Gold.]

63. *Infelicem erige*] Gold. *Infelicitatem erige.* [O.]

75. *immiscetur*] Gold. *miscetur.* [O.]

84. *Amare sic incipe*] MS. *Talem diligentiam exhibe in amicitis tuis comparandis, ne incipias amare, quem deinceps possis odire.* Sententiam, qui Proverbia Senecae in eum ordinem corruit, unius voculae immutatione totam invertit. Legit enim: *ut incipias amare, quem deinceps possis odire*, opinor, ex illo Publii: *Ita habeas lamicum, posse ut fieri inimicum putes.* Illa scriptura pura puta Senecae. *Odire* verbum probum, et quod ego nimisquam lubenter Publii redonem illo mimo: *Etiam qui faciunt, odio habent injuriam.* ubi, quantum videre fuit, veterum editiones *odiunt injuriam*, ut sit a catalecticus. Antonius Epist. ad Hirtium: *Nec deserere partes, quas Pompeius odivit.*

Valerianus Cimeliens. de bon. discipl. *Odio colloquium mulieris*.
Videndus Festus in *Osi sunt*, Eutyches Lib. II. P. Consentius,
Sergius Honoratus in *Artibus*. [Gold.]

100. *Vires tuas*] Aliter Gold. *Vires tuas amici beneficiis, inimici injuriis sentiant*. [O.]

102. 103. *Homo semper indigens pecunia etc.*] Vet. edit. cum praecedenti sententia conjungentes irritat. ideo *semper indiges. Pecunia si tibi est, cui jus usura morbi. Mihi crede etc.* quae non sunt saniora, sed ad sanitatem, si alia Boetico fingatur mens atque Senecae, perducere possunt. Faciebat Cujatius: *Pecunia si tibi, cui jus usura, morbus est. Mihi crede, non potes dives esse et felix.* Χιασμός κατά τὸν τοῦ Χ στοιχείου τύπον.
Pecunia X *Infelix*
Morbis X *Dives* in scidis adversariis, quas apud Verderium vidimus. [Gold.]

106. *Alter non semper etc.*] Codex Stephani *Alter semper*. Ad quae verba Goldastus haec annotat: „Quomodo unus dies, si semper. Corrigo semel irascitur. Horatius Lib. I. Epist. ad Lollium: *Ira furor brevis est*. Alibi Seneca adserit, iram speciem esse furoris minimi. Philemo: *Μαινόμεθα πάντες, ὅποτεν ὀργιζόμεθα*. Apollonius Macedo: *Τῆς ὀξύθυμίας τὸ ἄχθος μανία*. Vide Cic. Lib. III. Tusc. Quaest. Haec Goldastus. Sed optime habet lectio, quam dedimus: *Alter non semper irascitur*. [O.]

113. *mortem moliri*] Gold. addit: *cum somnus assiduus sit mortis imitatio*. [O.]

116. *Nihil turpius est etc.*] Aliter Gold. *Perturpe est, quod obicitur, in obiciente cognosci*. et deinde sequuntur sequentes sententiae, quae in alijs edit. desiderantur:

Tu primum exhibe te bonum, et sic quaere alium similem tui.

Turpius nihil est, quam cum eo bellum gerere, cum quo familiariter vixeris. [O.]

123. *damnantis*] Gold. *damnati*. Male. [O.]

124. *Si aliquid cogitaveris, cito apparebit*] Atqui occultas hominum cogitationes nemo inspicit. Igitur cogitare vel cum effectu accipiendum Graecorum et Hebraeorum more, aut legendum coeperis, quod magis est. Isocrates ad Demon. *Ἄπαντα δόκει ποιεῖν, ὡς μηδὲνα λήσων, καὶ γὰρ ἂν παραύτινα κρύψῃς, ὕστερον ὀφθήσῃ*. [Gold.]

127. *facilis*] Erratum facile et proclive. Scribo *labilis*, cui opponitur *tenax*. [Idem.]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

E R R A T A

IN TEXTU GRAECO ET VERSIONE LATINA.

-
- pag. 48. Sent. 34. φθινόπωρων, l. φθινόπωρον
 — 52. vers. 37. δαναπᾶν, l. δαπανᾶν
 — 60. lin. 16. ἢ γὰρ, l. ἦ γὰρ
 — 62. — ult. ποιεῖ, τῶν, l. ποιεῖ τῶν
 — 122. Sent. 149. δημοσίας, l. δημοσίας
 — 124. Sent. 169. φύλον, l. φίλον
 — 126. Sent. 179. ἀσκέσται l. ἀκίεσται
 — 128. lin. 11. κρατοντηρίοις, l. κρατυντηρίοις
 — 130. lin. 11 et 12. ἐτέη, l. ἐτεῆ
 — 143. lin. 32. post v. invidiae declinandae causa adde: *Ne ostendas te miserandum.*
 — 150. lin. 10. λυμαινεται —, l. λυμαινεται et dele signum —
 — 162. Sent. 25. Vide supra Democr. Fragm. Fragmentum 171.
 I. Vide supra Democriti Fragment. 171.
 — 176. Sent. 27. v. 5. εἰ δ' ἄρα, l. εἰ δ' ἄγε
 — 180. Sent. 13. ἐπιορκία., l. ἐπιορκία;
 — 193. lin. 15. quam clara, l. quem clara
 — 194. lin. 20. φρονεῖν, l. φρονεῖν
 — 198. lin. 23. sustuleris, l. distuleris
 — 213. lin. 17. γνῶμαι, l. γνῶναι
 — 216. Sent. 3. init. Ἰδεόπλαστον, l. Ἰδιόπλαστον
 — 218. lin. 6. βιωτικῆ, l. βιοτικῆ
 — ibid. Not. d. Dele v. vitiose.
 — 235. Dele in hac pagina Notam, quae incipit verbis: *Sequuntur jam*, et loco ejus reponere sequentem: *) Incipit jam verbis „*Quid erit nobis, si cinctum solvas?*“ novum plane Opusculum et quidem melioris notae, quod, priore omissio, ex antiquo Codice primus

edidit Sigism. Gelenius in l. t. Notitia
utraque cum Orientis, tum Occidentis,
impressa Basileae apud Froben. 1552. in
fol. [O.]

- pag. 246. lin. 17. hasce Sexti, quas, l. hasce Sexti sententias,
— 257. Sent. 179. videris, l. videri
— 262. Sent. 309. in pace beatum, l. in pace, beatum
— 273. Sent. 74. silentia, l. silentii
— 273. Sent. 91. invidiam, l. invidiam?
— 285. lin. 25. erubescere, l. erubescerem
— 286. lin. 29. ὄντων, l. ὄντως ὄντων
— 292. lin. ult. αὐτῶ, l. αὐτῶ
— 300. lin. 21. ὅμοιον, l. ὅμοιον
— 335. Sent. 112. amaturam, l. armaturam
— 340. Sent. 157. ἀνδρείαν, l. ἀνδρείαν
— 346. Sent. 213. καρτερῆ, l. καρτέρῃ
— 377. vs. 25. tibi, l. tibi
— 383. vs. 141. voluit, l. voluit
— 394. vs. 549. videntur, l. videntur,

IN NOTIS.

- 466. lin. antepenult. σαλεύοντα, l. σαλεύοντα
— 486. lin. 14. Σύλλας, l. Σύλλος
— 489. lin. 22. ἀπέχεσθαι, l. ἀπέχεσθαι
— 517. lin. ult. πλέον σοι ὑφηγεομένης, l. πλέον ὑφηγεομένης
— 533. lin. 14. quae Pittaco auctori, l. quae Thaleti auctori
— 542. lin. 2. Fyth., l. Pyth.
— 547. lin. 13. οὗτοι ταῖς, l. οὗτοι παραπλήσιοι ταῖς
— 582. lin. 21. ἀνέγκτοι, l. ἀνέγκτοις

Sumtibus librariae *Weidmanniae* prodierunt :

- Aeneae*, Tactici; - Commentarius de toleranda obsidione; graeco, ad Codd. MSS. Parisienses et Mediceum recensuit, versionem lat. et commentarium integrum Is. Casauboni, notas Jac. Gronovii, G. H. C. Koesii, Casp. Orellii aliorumque et suas adiecit Jo. Conr. Orellius. Cum tab. aeri incisa. 8 maj. 1818. Charta impress. 1 thlr. 8 gr.
- — Idem liber, charta script. gall. 1 thlr. 16 gr.
- Choerili*, Samii, quae supersunt. Collegit et illustravit, de Choerili Samii aetate, vita et poesi aliisque Choerilis disseruit Dr. Aug. Ferd. Naekius. Inest de Sardanapali epigrammatis disputatio. 8 maj. 1817. Charta impressoria. 1 thlr. 6 gr.
- — Idem liber, charta scriptoria. 1 thlr. 12 gr.
- Demosthenis* Philippica I. Olynthiaca III, et de Pace, selectis aliorum suisque notis instruxit M. Carol. Aug. Rüdiger. 8 maj. 1818. Charta impress. 21 gr. et 1 thlr.
- — Idem liber, charta script. 1 thlr. 4 gr.
- Epictetae* Philosophiae Monumenta. III Volumina: 8 maj. 1799.
Etiam sub titulo:
- Epicteti* Dissertationum ab Arriano digestarum libri IV. Eiusdem Enchiridion et ex deperditis sermonibus Fragmenta. Post Io. Uptoni plerumque curas denuo ad Codicum Msptorum fidem recensuit, latina versione, adnotationibus, indicibus illustravit Io. Schweighäuser. III Volumina. 8 maj. 1799. 12 thlr.
- * — — Idem liber, charta belgica. 20 thlr.
- Epictetae* Philosophiae Monumenta. Vol. IV et V. 8 maj. 1800.
Etiam sub titulo:
- Simplicii* Commentarius in Epicteti Enchiridion, Accedit Enchiridii Paraphrasis christiana et Nili Enchiridion. Graece et Latine. Omnia ad veterum Codicum fidem recensuit et varietate lect. brevibusque notis illustravit Io. Schweighäuser. II Tomi. 8 maj. 1800. 6 thlr.
- * — — Idem liber, charta belgica opt. 10 thlr.
- Epicteti* Manuale et *Cebetis* Tabula. Graece et Latine. Graeca ad fidem veterum librorum denuo recensuit et collata omni lectionis varietate vindicavit illustravitque, latinam versionem, Enchiridii praesertim, ad graec. exempli praescriptum diligenter recognovit et emendavit Io. Schweighäuser. 8 maj. 1798. 2 thlr. 8 gr.
- — Idem liber, charta scriptoria. 3 thlr.
- * — — Idem liber, charta belgica. 4 thlr.
- * — — Idem liber, charta pergamena (velin). 5 thlr.
- Epicteti* Manuale etc. *graece et latine*. Recensuit curavitque Io. Schweighäuser. 12 maj. 1798. 12 gr.
- — Idem liber, charta scriptoria. 16 gr.
- * — — Idem liber, charta belgica. 1 thlr.
- — Idem liber, *graece*. Ad fidem veterum librorum recensuit Ioann. Schweighäuser. 12. 1798. 6 gr.
- — Idem liber, charta belgica. 10 gr.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Get Smart

Over 2,000 years of
human knowledge in
797,885 volumes

Instant access
\$8.99/month

Continue

*Fair usage policy applies

- Spitzner*, M. Francisc., de versu Graecorum heroicō maxime Homericō. Acced. *Eiusdem* Mantissa observatt. crit. et grammat. in *Quinti Smyrnaei* Posthomerorum libros XIV. et M. Frider. Traug. *Fridemanni* Dissertatio de media syllaba Pentametri Graecorum elegiaci et Indices. 8 maj. 1816. Charta impress. 1 thlr. 16 gr.
- — Idem liber, charta scriptor. 2 thlr.
- * — — Idem liber, charta membran. (velin). 4 thlr.
- Spohn*, M. F. A. Guil., Commentatio de extrema Odysseae parte inde a rhapsod. Ψ versu cccxvii aevo recentiore orta quam Homericō. 8 maj. 1816. Charta impress. 1 thlr. 8 gr.
- — Idem liber, charta script. 1 thlr. 12 gr.
- * — — Idem liber, charta membran. (velin) 2 thlr.
- Strabonis* rerum geographicarum Libri XVII. Graeca ad opt. Codd. MSS. recens., varietat. lect. et adnotatt. illustrav. *Xylandri* versionem emendav. I. P. *Siebenkees* et C. H. *Tzschucke*. Editionem absolvit et Indices confecit M. Frid. Traug. *Fridemann*. Vol. VIIum, continens Commentarium Is. *Casauboni* cum notis G. *Xylandri*, Fr. *Morelli*, I. *Palmerii* integris aliorumque virorum doct. selectis; quibus acced. animadvss. C. H. *Tzschuckii* et appendix varr. lectt. Vol. Ium. 8 maj. 1818. Charta script. 4 thlr. 18 gr.
- * — — Idem liber, charta belg. opt. 8 thlr.
- Theocriti* Reliquiae. Graece et Latine. Textum recognovit et cum animadversionibus Theoph. Christoph. *Harlesii*, Io. Christ. Dan. *Schreberi*, aliorum excerptis suisque edidit Theophilus *Kiessling*. Accedunt argumenta graeca, scholia, epistola Iac. *Morelli* ad *Harlesium* et indices. 8 maj. 1819. Charta impress. 3 thlr. 16 gr.
- — Idem liber, charta script. gall. 4 thlr. 12 gr.
- * — — Idem liber, charta membranacea (velin). 6 thlr. 16 gr.
- Theologumena* arithmeticae ad rarissimum exemplum Parisiense emendatius descripta. Accedant *Nicomachi* Gerasini Arithmeticae libri II. Edidit Fridericus *Astius*. 8 maj. 1817. Charta impr. 1 thlr. 18 gr.
- — Idem liber, charta script. gall. 2 thlr. 6 gr.
- Theophrasti* Characteres. Ad optimor. librorum fidem recensuit, de notationum ingenio atque auctore exposuit, perpetua adnotatione illustravit atque indicem verborum adiunxit Dr. Frider. *Astius*. 8 maj. 1816. Charta impress. 1 thlr. 6 gr.
- — Idem liber, charta script. 1 thlr. 12 gr.
- * — — Idem liber, charta membran. (velin). 2 thlr.
- Theophrasti* Characteres in usum lectionum edidit et indice vocabulorum instruxit Dr. Frider. *Astius*. 8 maj. 1816. 6 gr.